

Ánh Hoàng Hôn Mộng Manh

Contents

Ánh Hoàng Hôn Mộng Manh	2
1. Chương 00	2
2. Chương 01	4
3. Chương 02	7
4. Chương 03	10
5. Chương 04	14
6. Chương 05	19
7. Chương 06	22
8. Chương 07	25
9. Chương 08	28
10. Chương 09	32
11. Chương 10	36
12. Chương 11	40
13. Chương 12	43
14. Chương 13	46
15. Chương 14	49
16. Chương 15	54
17. Chương 16	57
18. Chương 17	61
19. Chương 18	64
20. Chương 19	68
21. Chương 20	72
22. Chương 21	75
23. Chương 22	80
24. Chương 23	83
25. Chương 24	88
26. Chương 25	91
27. Chương 26	95
28. Chương 27	97
29. Chương 28	101
30. Chương 29	104
31. Chương 30	108
32. Chương 31	111
33. Chương 32	113
34. Chương 33	116
35. Chương 34	119
36. Chương 35	122
37. Chương 36	129
38. Chương 37	133
39. Chương 38	137
40. Chương 39	140
41. Chương 40	144

42. Chương 41	146
43. Chương 42	149
44. Chương 43	152
45. Chương 44	156
46. Chương 45	159
47. Chương 46	162
48. Chương 47	166
49. Chương 48	169
50. Chương 49	173
51. Chương 50	175
52. Chương 51	176
53. Chương 52	180
54. Chương 53	182
55. Chương 54	185
56. Chương 55	188
57. Chương 56	192
58. Chương 57	200
59. Chương 58	205
60. Chương 59	210
61. Chương 60	215
62. Chương 61	220
63. Chương 62	226
64. Chương 63	231
65. Chương 64	237
66. Chương 65	241
67. Ngoại Truyện	252

Ánh Hoàng Hôn Mộng Manh

Giới thiệu

Trên thế giới này, có một số thứ không phải là chân lý nhưng chúng ta vẫn cứ tin mà không chút hoài nghi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hoang-hon-mong-manh>

1. Chương 00

Lời dẫn

Đêm 20 tháng 3 năm 2009

Giờ phút ấy, vùng biển phía nam của Trung Quốc trông như một dải lụa đen khổng lồ, không có giới hạn, chẳng nhìn thấy điểm tận cùng, trải dài bốn bề, nối liền với bầu trời đêm không sao một cách hoàn mỹ, như thể không có lấy một kẻ hở.

Cũng không biết là lần thứ mấy, tiếng máy nổ của chiếc tàu tìm kiếm số 2 vẫn tiếp tục kêu phành phạch, phá vỡ màn đêm yên tĩnh đến khác thường.

Tiếng máy nổ cứ xa rồi gần, gần rồi lại xa, chiếc đèn thăm dò ở đầu thuyền cứ lắc lư, vạch thành một đường sáng hình vòng cung kèm theo tiếng gọi phát ra từ chiếc loa dội lại mấy lần.

Nhưng, chẳng có tiếng đáp trả nào.

Trừ mấy con sóng bạc chồm lên khi mạn thuyền lướt qua, tất cả vẫn yên tĩnh như vậy, như thể chúng mới là vị khách không mời mà đến, như thể mấy tiếng đồng hồ trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trời vừa trút một trận mưa lớn, mùi hoen gỉ của sắt thép thoang thoang trên boong thuyền, hoà lẫn với mùi tanh trong gió biển và cả mùi của dầu máy, khiến người ta buồn nôn.

Từ Thiên Minh- người của đội cơ động đặc biệt đi lại từ mạn tàu, chợt nhìn thấy người con gái ấy đang đứng dưới ánh đèn. Cô mặc một bộ váy áo màu đen, chiếc váy mỏng và nhẹ bay trong gió, tựa như đôi cánh màu đen chấp chới, cất cánh bay lên. Nhưng bước chân rất vững vàng, trong một ngày thời tiết như thế này mà dường như cô không thấy lạnh, chỉ đứng yên đó, ánh đèn pha chói mắt thỉnh thoảng lại chiếu lên người cô, khiến cho phần cổ và phần bờ vai lộ ra ngoài ánh lên mịn màng như ngọc.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân, cô vội quay đầu lại, Từ Thiên Minh bất giác bước nhanh về phía trước, do dự một lát, anh cất tiếng gọi: “Phương Thần...”, sao đó dừng lại và lắc lắc đầu.

“Chúng tôi quyết định quay về. nửa tiếng vừa rồi là thời gian tìm kiếm tốt nhất, thế nhưng chẳng thấy bóng dáng người đó đâu. Nếu cứ tiếp tục, e rằng chẳng có kết quả gì, vậy nên tàu phải quay trở về.”

“Ít nhất vừa rồi các anh cũng đã phát hiện ra những mảnh vụn, chẳng phải thế sao?”

“Đúng vậy. nhưng cũng chỉ là những mảnh vụn mà thôi.” Từ Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn màn đêm đen đặc, hít một hơi thật sâu, cố nén sự bất an trong lòng, nói: “Trận mưa vừa rồi lại khiến cho việc tìm kiếm thêm khó khăn, rất nhiều...”. ngừng một lát, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp tới mức khiến người khác sửng sốt của cô gái, nói tiếp: “Rất nhiều thứ đã bị cuốn trôi đi, trong đó có lẽ có cả anh ấy”. Hai từ “thì thể” cuối cùng chẳng thể nào bật ra được trước mặt cô.

Phương Thần ngây người, thực ra trong suốt khoảng thời gian tìm kiếm không phải là cô không nghĩ đến kết quả ấy, nhưng bây giờ khi nghe những lời ấy thốt ra từ miệng của Từ Thiên Minh cô mới cảm thấy nó thật tàn khốc.

Chiếc tàu đã quay đầu lại, hướng mũi về bến cùng tiếng động cơ đơn điệu.

Cô đứng đó, mái tóc búi cao sau gáy, để lộ một khuôn mặt xinh xắn lạ thường, trong bóng đêm đẹp như một bức tượng.

Cô im lặng hồi lâu, sau đó mấp máy đôi môi lạnh cóng vì gió, “Anh nghĩ rằng anh ấy đã chết rồi phải không?”.

Giọng của cô vốn rất hay nhưng lúc này lại đượm vẻ buồn bã. Từ Thiên Minh tận mắt chứng kiến vẻ hốt hoảng ban đầu của cô và vẻ bình tĩnh bây giờ, nên không hiểu được cô đang nghĩ gì, đành trả lời theo bản năng nghề nghiệp: “Căn cứ theo những manh mối có được hiện nay thì không loại trừ khả năng đó”.

“Nhưng tôi không tin”, cô lắc đầu nói: “Có thể đúng như lời anh nói, anh ấy đã bị sóng cuốn đi nhưng tôi không tin anh ấy lại chết như thế.”

Từ Thiên Minh trầm ngâm một lát, nói: “Ý của cô là vẫn nên tiếp tục tìm kiếm?”.

“Yên tâm. Việc tiếp theo tôi sẽ không phiền anh nữa. hôm nay anh đã cố gắng làm hết trách nhiệm của mình, như thế là đủ rồi.” trong hoàn cảnh như vậy, cô thấy mình vẫn còn mỉm cười được, “cảm ơn anh. Có điều, nói thế nào nhỉ? Nếu sống thì phải thấy người, chết phải nhìn thấy xác. Trừ khi tôi nhìn thấy xác anh ấy, còn không tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm.”

Gió biển lạnh và ẩm ướt thổi qua hai người, câu nói ấy tan trong gió, vỡ vụn, nhưng vẫn đầy quyết liệt.

Bất giác Từ Thiên Minh nheo mắt lại, dường như đây là lần đầu tiên anh nhìn người con gái trước mặt kỹ đến thế. Quen biết cô đã nhiều năm nhưng mãi tới hôm nay anh mới phát hiện ra, cô càng ngày càng giống người ấy, ngay cả ngữ khí và dáng vẻ cũng rất giống.

Lẽ nào đó là vì thời gian họ ở bên nhau rất lâu?

Sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác?

Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng hỏi: “sao phải cố chấp như vậy? cô muốn tìm thấy anh ta, rồi sau đó lại trở về bên anh ta như sao?...nhưng, tôi vẫn nghĩ rằng cô không yêu anh ta”.

Dường như câu nói của anh đã làm cô sững sờ, sau một lát thần thờ, Phương Thần mới quay lưng về phía Từ Thiên Minh, chiếc cổ trắng thanh thoát, mái tóc đen dày bay bay trong gió, tất cả dường như hoà lẫn vào bóng tối của màn đêm.

Cô nói bằng một giọng rất bình tĩnh, cố che giấu vẻ hốt hoảng trong lòng: “Tôi không yêu anh ấy nhưng không có nghĩa là tôi mong anh ấy chết. đúng thế không?”.

2. Chương 01

Chương 01

Ngược thời gian trở về một năm trước.

Khi Phương Thần về đến nhà thì đã mười hai giờ đêm, cánh cửa phòng ngủ của Chu Gia Vinh vẫn còn hé mở, tiếng ti vi lọt qua khe cửa vọng ra ngoài, chắc hẳn đó là chương trình văn nghệ tổng hợp rất vui vẻ.

Cô gõ cửa lấy lệ, sau đó nói bằng vẻ không vui: “ Vặn bé tiếng một chút”. “Em về rồi à!” người đàn ông trên giường lập tức bật dậy, mặc vội chiếc áo ngủ hoa hoè hoa sói rồi chạy ra, “Trong bếp vẫn còn đồ ăn, để phần cho em đây.”

“Không cần đâu, em chỉ muốn ngủ thôi. Vì thế...”, cô chỉ chiếc ti vi ra hiệu.

Tay Chu Gia Vinh đang cầm chiếc điều khiển, anh bấm cho ti vi nhỏ tiếng lại.

“Không được, nhỏ hơn chút nữa đi!”.

Nhỏ hơn nữa! nhỏ hơn nữa thì có mà thành kịch câm.

Nhưng ai bảo anh đi thuê nhà nào? Chu Gia Vinh nhìn Phương Thần bằng ánh mắt oán trách, ngón tay bấm tiếp với vẻ rất không tự nguyện, miệng nói: “Thực ra, căn phòng này cách âm rất tốt, em ở phòng bên chưa chắc đã nghe thấy tiếng đâu. Hay là em mắc chứng thích cưỡng ép đấy? thế nên ngày nào về đến nhà việc đầu tiên em quan tâm cũng là nói với anh về chuyện tiếng ti vi to nhỏ”.

“Đúng thế. Không những em mắc chứng thích cưỡng ép mà em còn mắc bệnh suy nhược thần kinh, chỉ cần nghe thấy tiếng ti vi ồn ào ở phòng bên cạnh là em đã không ngủ được rồi”, cô lườm anh một cái, rồi cầm túi trở về phòng với vẻ mặt lạnh tanh.

Chà chà, xem ra hôm nay gặp chuyện phiền muộn ở bên ngoài rồi. Chu Gia Vinh nhìn theo cô, chợt nhớ đến chuyện ấy, “Ngày mai là cuối tuần, anh gọi Tiểu Mặc đến ăn lẩu nhé?”.

“Tuỳ anh.” Phương Thần mệt tới mức chẳng buồn nhấc tay lên mà đưa chân lên đá cửa bước vào. “Sập” một cái, cánh cửa đóng lại kết thúc câu chuyện.

Thế mà cô không sao ngủ ngon giấc. đã mệt bã người, nhưng chốc chốc cô lại sực tỉnh.

Khi Phương Thần mở mắt ra, bốn bề im ắng như tờ, chiếc rèm cửa đã phát huy tác dụng rất tốt, khiến trong phòng tối om.

Cô nằm trên giường, mắt chớp chớp, đầu óc tỉnh táo lạ thường.

Thực ra cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt, càng không phải là tỉnh dậy sau cơn ác mộng, ngay chính cô cũng không hiểu nguyên nhân vì sao. Kể từ năm mười chín tuổi, thỉnh thoảng cô lại bị như vậy.

Cũng không phải là mất ngủ, vì chỉ cần qua lúc đó là cô lại ngủ say như cũ.

Không thể nào giải thích được, ngay cả bác sĩ cũng lắc đầu.

Nằm một lát, cô lại bật dậy rót một ly nước và mò mẫm đến bên chiếc máy tính.

Máy tính mở 24/24, lúc này chỉ nhấn vào nút màn hình là lập tức bật sáng, ánh sáng huỳnh quang chiếu lên mặt cô, khiến cho da mặt trở nên trắng trẻo mềm mại.

Cô mở hòm thư, mười ngón tay lướt trên bàn phím một cách thuần thục, cô bắt đầu viết thư:

... Hôm nay em lại thức giấc, trước đó hình như em đã trải qua một giấc mơ, em mơ thấy chị. Có lẽ lâu rồi em không mơ thấy chị, còn nội dung giấc mơ là gì em không nhớ nữa, em chỉ thấy mỗi khuôn mặt chị mà thôi.

Chị ơi, em nhớ chị.

Còn nhớ trước đây, hình như chưa bao giờ cô chịu gọi Lục Tịch một tiếng chị.

Khi gửi thư đi, đồng hồ dưới góc màn hình chỉ vào con số hai giờ bốn mươi ba phút sáng.

Mười phút sau Phương Thần qua trở về giường ngủ lại.

Kết quả giấc ngủ ấy kéo dài đến sáng bạch.

Khu vực nhỏ lân cận lại bắt đầu xây dựng một toà nhà, nên từ sáng sớm tiếng ồn ào chốc chốc lại vọng đến, đơn điệu và không lúc nào ngơi nghỉ. Hiệp hội chủ sở hữu đất đai đã gửi đơn đề nghị phản đối việc này, nhưng cuối cùng đành tiu nghỉu ra về.

Chẳng có cách nào khác, trong thời buổi hiện nay khi mà tắc đất tắc vàng, các chủ đầu tư khôn ranh chẳng bao giờ từ bỏ, dù đó chỉ là một góc nhỏ, hướng chỉ là khu vực đất đỏ như thế này.

Phương Thần trùm chăn kín đầu, bụng rất bức dọc. mơ màng thêm một lúc nữa cho tới khi mở mắt ra, nhìn đồng hồ mới giật mình.

Rõ ràng là đang giữa mùa đông, thế mà lưng như toát cả mồ hôi, một cảm giác ớn lạnh truyền từ gáy đi khắp toàn thân.

Vốn dĩ đã hẹn giờ trên điện thoại, thế mà hôm nay không hiểu vì sao trong lúc mơ màng lại tắt chuông đi, lúc này cô cố gắng nhớ lại mà chẳng nhớ ra điều gì.

Quả nhiên, vừa đánh răng xong thì tiếng chuông điện thoại giục giã liên hồi của anh Lý với một câu hỏi bằng một chất giọng ồm ồm như sấm: “Cô đang ở đâu vậy?”.

Rửa mặt vội vàng, chẳng kịp chải đầu và tất nhiên cũng không kịp trang điểm, cô vừa đi giày vừa đáp: “Em đang trên đường, bị tắc đường”.

Trước khi ra khỏi cửa cô đưa mắt liếc nhìn vào phòng ngủ của Chu Gian Vinh, cửa vẫn đóng chặt, chắc hẳn anh ta vẫn còn đang ngủ.

Ngày nào cũng vậy, cho dù trời mưa anh ta cũng phải tập xà một lúc rồi mới ra khỏi cửa. nhiều lúc Phương Thần đã nghĩ, sao lại có sự khác biệt lớn đến thế giữa người này với người khác?

Khi tới hiện trường, anh Lý đã cầm chiếc bút ghi âm thực hiện cuộc phỏng vấn qua cánh cửa sắt chống trộm. Phương Thần tiến đến thì thấy người được phỏng vấn về mặt đầy tức giận, khi nói làm văng cả nước bọt: “...Những kẻ đầu tư bây giờ chẳng tìm đâu ra một người tử tế! Chúng tôi đã sống ở đây ba bốn đời rồi, sao lại có thể nói di dời là di dời ngay được? Bắt tôi di dời ư? Còn lâu!...”.

Thấy Phương Thần tiến lại gần, người phụ nữ trung tuổi dừng lại trong giây lát nhìn cô với vẻ cảnh giác và nghi ngại: “Cô là ai vậy?”.

“Phóng viên.” Phương Thần vội nói, tay chỉ về anh Lý: “Chúng tôi là đồng nghiệp, hôm nay chúng tôi tới là để phỏng vấn về vấn đề giải phóng mặt bằng ở thành phố Tây. Cô cứ tiếp tục nói đi”.

“Đúng rồi, phóng viên là phát ngôn viên của xã hội, vì vậy các cô phải lên tiếng thay cho chúng tôi! Cô gái, cô nói xem, cả gia đình nhà tôi từ lớn đến bé sống yên ổn ở đây từ bao nhiêu năm nay, hai đứa con gái của tôi sinh ra và lớn lên ở đây. Thế mà bọn họ đòi đến phá dỡ đi, máy xúc đã đến tận cửa nhà, sau này chúng tôi biết sống thế nào đây?”

“Chẳng phải các nhà đầu tư đã cam kết hỗ trợ đền bù rồi sao? Đợi sau này khi xây xong nhà, mọi người lại có thể...” “Đó là chuyện không bao giờ xảy ra!” người phụ nữ ngay lập tức cắt ngang lời của anh Lý, rồi bồi thêm một câu đầy tức giận: “Cam kết đền bù cái gì, tôi không tin những lời của bọn đầu tư ấy! Không chỉ tôi, mà bà cụ tám, chín mươi tuổi nhà tôi cũng không tin! Chúng tôi chỉ biết chúng tôi đang sống yên ổn ở đây, định chuyển chúng tôi đi đâu? Không chuyển! dù ai có tới cũng không chuyển!...”.

Nói đến đoạn kịch động nhất, người ấy còn giơ tay lên xua: “Các người về đi!”. Dứt lời bà ta đóng sầm cánh cửa trước mặt hai người, dù sau đó hai người gõ rất nhiều lần cũng không chịu mở ra.

Trên đường trở về toà soạn, trong lúc nói chuyện băng quơ, anh Lý hỏi: “Nếu là cô, cô sẽ làm thế nào?”.

“Được đền bù, được đổi nhà cũ lấy nhà mới, sao lại không chuyển cơ chứ!” Phương Thần rút tờ giấy ăn lau bụi trên đôi giày, ngẫm nghĩ một lát, nói: “Có điều ở riêng biệt cũng rất dễ chịu. Cắt nước, cắt điện thì có sao, dù là ông trời đến thì cũng không làm được gì! Nếu nghĩ như vậy thì liệu có vẻ khí khái không nhỉ?”.

Anh Lý không nén được, bật cười: “Khí khái có thay được cái ăn không? Có điều trong lời vừa rồi của Vương Nhị Phượng có một câu rất đúng, các nhà đầu tư bây giờ đều là những người khôn ranh, không những nghĩ ra cách kiếm tiền giỏi mà còn có nhiều thủ đoạn đối phó với những hộ ngoan cố. Cô cứ chờ đấy mà xem, không lâu đâu, nhà họ Dương ấy rồi cũng phải chuyển đi thôi”.

“Anh nói cứ như thế ngồi bút của anh sẽ làm thay đổi được tình thế không bằng.”

“Sao, cô không tin à?”, anh Lý nhướn đôi lông mày, cười cười nhìn Phương Thần, “Cô làm chuyên mục Xã hội không phải mới ngày một ngày hai, những chuyện như thế này cô gặp đâu có ít? Thế mà cô vẫn cứ ngây thơ như vậy, quả là hiếm có đấy”.

“Anh đừng có cười nhạo em”, Phương Thần cười vẻ không để ý đến, “Chẳng qua em nghĩ, 99% các nhà kinh doanh là những kẻ khôn ranh nhưng cũng vẫn còn 1% là người tốt”.

Vì thế, buổi tối sau khi đi làm về, vừa nhìn thấy Tiêu Mặc, cô liền hỏi: “Tổng giám đốc Tiêu, xin hỏi, anh có phải là một người tốt không?”.

Chu Gia Vinh mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mới mua, đi đôi dép bằng vải bông từ nhà bếp đi ra, hơi cau mày hỏi: “Phương Thần này, có phải em vẫn chưa thoát khỏi vai trò của một phóng viên hay không đấy? Sao về đến nhà rồi vẫn cứ giữ cái vẻ như đang phỏng vấn thế?”.

Phương Thần lập tức sa sầm mặt xuống, “Nếu còn dám gọi em như vậy thì ngày mai anh mang đồ đạc ra khỏi nhà đi”.

“Em thực sự ít tuổi hơn anh mà.” Chu Gia Vinh phản bác với vẻ vô tội, rồi quay lại phía sau cầu viện: “Cô gái này càng ngày càng không biết điều. Tiêu, cậu nói xem có đúng thế không?”.

Tiêu Mặc bắt chéo chân ngồi ở sofa, vẻ ung dung nhàn nhã, anh cười nhạt nhìn Phương Thần một cái, rồi mới thông thả lên tiếng: “Tôi là một người tốt.”

“Nhưng hôm nay có người nói anh là một nhà đầu tư ranh mãnh.”

“Ồ, thế sao?” Anh ta khẽ nhếch đôi môi rất đẹp lên, vẻ hứng thú chờ nghe câu tiếp theo.

“Hôm nay em tới phỏng vấn một hộ ngoan cố, nghe nói, để xây toà nhà mới của mình, anh đã sử dụng mọi ngón võ.” Nhớ lại cách gọi đầy vẻ khinh miệt của Dương Nhị Phượng sáng nay, Phương Thần không nén

được suýt cười thành tiếng: “Nhưng nghĩ đến việc chúng ta quen biết nhau, nên em cũng đã nói mấy lời tốt về anh.”

“Xin cảm ơn”, Tiêu Mạc gật đầu.

“Không có gì.”

“Em đã tin tưởng anh như vậy thì anh cũng nên đền đáp cho em, đúng không?”

“Sao? Định đến lúc đó tặng em một căn hộ à?”

“Ồ, đề nghị này có thể cân nhắc đấy.” ngậm điều thuốc trong miệng, mắt mờ màng sau làn khói, Tiêu Mạc nửa cười nửa không, rõ ràng dáng điệu của một nhà kinh doanh ranh mãnh.

“Em thích ở tầng mấy? muốn căn hộ loại nào? Nói đi để anh bảo bọn đàn em chuẩn bị sẵn cho em một căn.”

Phương Thần còn chưa kịp trả lời thì Chu Gia Vinh đã nhảy dựng lên: “Cái gì? Tiêu Mạc, cậu định tặng cô ấy căn hộ thật à? Tôi chơi với cậu bao nhiêu lâu như vậy, sao chẳng thấy cậu nghĩ đến tôi như vậy bao giờ?”

“Tôi nghĩ hiện giờ cậu đang sống rất thoải mái đấy thôi!” Tiêu Mạc búng khế tàn thuốc lá, chậm rãi nói: “Hay là chúng ta đổi cho nhau? Cậu chuyển đến ở chỗ của tôi”.

“Được thôi.” Cần phải biết là từ lâu Chu Gia Vinh đã rất thèm muốn ngôi nhà mấy tầng lộng lẫy ấy.

Tiêu Mạc lại mỉm cười, nhìn Phương Thần: “Thế nào? Em có đồng ý không?”.

Phương Thần lắc đầu, “Không dám để anh phải chịu thiệt thòi, em chỉ sợ căn hộ tập thể bé tí này của em không đủ chỗ cho anh tựa chân tựa tay.” Nói xong cô quay sang Chu Gia Vinh, giọng lạnh lùng: “nếu không nghĩ đến chuyện anh trả tiền thuê nhà cao thì anh tưởng rằng em muốn giữ lại động vật giống đực là anh sao?”.

Câu nói này khiến Chu Gia Vinh sững người, một hồi sau mới hỏi Tiêu Mạc, giọng tiu nghỉu: “Liệu có phải là tôi ra nước ngoài lâu quá rồi không, mà thấy con gái nước mình bây giờ thay đổi đến như vậy?”.

Tiêu Mạc cất tiếng cười ha hả.

Nhìn theo ánh mắt của Tiêu Mạc, Chu Gia Vinh thấy Phương Thần đang vào bếp lấy bát đũa, rồi hạ giọng hỏi: “Không phải là cậu thấy thích cô gái này rồi đấy chứ?”.

Tiêu Mạc rít một hơi thuốc, mỉm cười nhìn Chu Gia Vinh: “Nếu không vì thế thì cậu tưởng tôi rồi rồi tới mức đến chỗ cậu mà ăn lẩu hay sao?”.

3. Chương 02

Chương 2

Tiêu Mạc rít một hơi thuốc, mỉm cười nhìn Chu Gia Vinh: “Nếu không vì thế thì cậu tưởng tôi rồi rồi tới mức đến chỗ cậu mà ăn lẩu hay sao?”.

Lúc này Chu Gia Vinh bỗng thấy buồn chán, bạn bè với nhau bao nhiêu năm, thế mà khi gặp gái đẹp là lập tức trở nên bạc bẽo ngay được.

Tất nhiên, Gia Vinh đã biết Tiêu Mạc luôn là người rất độc mồm độc miệng, nhưng không nghĩ là lần này vì Phương Thần mà ngay cả tài nấu nướng của mình cũng bị coi thường như vậy.

Vì thế Chu Gia Vinh nói: “Nhưng tôi chẳng thấy cô ấy có điểm gì hay cả”.

“Thế cô ấy có điểm gì là không hay?”, Tiêu Mặc chậm rãi hỏi lại.

“Điều quan trọng là cô ấy dường như không phải là người mà từ trước đến nay cậu vẫn thích.”

Bạn gái của Tiêu Mặc nhiều như cá con, nhưng đều cùng là một kiểu, xinh đẹp và đáo để, thỉnh thoảng gặp trong quán rượu, người nào cũng làm ra vẻ điệu đà, tính cách thì rất cởi mở và uống rượu thì thành thần.

Còn Phương Thần...trong mắt của Chu Gia Vinh, phần nhiều là hình ảnh của một cô gái đứng đắn, từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ việc làm, lúc nào cũng đoan trang, nghiêm nghị. Xem ra, ngay từ hồi còn nhỏ đã được cha mẹ dạy dỗ nghiêm khắc, cho nên đến giờ cũng chưa thấy dẫn dắt bất cứ một người bạn trai nào về nhà.

So sánh Phương Thần với những cô gái ấy, quả là khác nhau một trời một vực.

Vì thế, Chu Gia Vinh rất hoài nghi, vì sao Tiêu Mặc bỗng nhiên lại thay đổi khẩu vị như vậy?

Sau khi bài phỏng vấn mấy hộ ngoan cổ được toà soạn đăng, không ngoài dự đoán, nó trở thành đề tài thu hút sự quan tâm của rất nhiều người. cuối cùng, toà soạn phải mở hẳn một chuyên mục ở trang 4 để các độc giả quan tâm trình bày ý kiến của mình.

Và trong những lúc trà dư tửu hậu, các đồng nghiệp trong toà soạn thỉnh thoảng cũng bàn luận với nhau.

“Cuộc tranh chấp về chuyện di dời kéo dài gần hai năm nay, hơn nữa mỗi ngày một căng thẳng. Chỉ có điều, người chiến thắng cuối cùng sẽ không phải là người dân.”

“Thật ra, vấn đề cốt lõi là tiền...người dân họ còn muốn gì nữa? chỉ cần thoả thuận đền bù thực sự được thực hiện thì chẳng cần phải tốn công sức và thời gian để đấu trí với chính quyền hoặc chủ đầu tư làm gì.”

“À, nghe nói mấy hộ gia đình ngoan cổ đó liên kết với nhau, họ còn viết cả biểu ngữ treo lên mái nhà, nói rằng đến chết cũng phải kiên quyết bảo vệ quyền lợi.”

“...” đang lúc mọi người bàn luận đến chỗ gay gắt nhất thì Phương Thần có điện thoại, cô phải lập tức đến bệnh viện thành phố.

Hành lang bệnh viện lúc nào cũng đầy người nhà bệnh nhân và đáng đi vội vã của các y bác sĩ, đến đâu cũng sặc mùi cồn và mùi ê te. Một lúc lâu sau Phương Thần mới tìm được buồng bệnh số 1311. Vừa bước vào cửa thì thấy Dương Nhị Phượng đang ngồi trên giường, nét mặt tức giận.

Đó là một phòng bệnh tập thể với sáu giường bệnh kê san sát, khiến cho không gian phòng càng trở nên chật chội.

Nhìn thấy Phương Thần bước vào, Dương Nhị Phượng lập tức đứng bật dậy, nhìn quanh rồi hỏi: “Này, chỉ có một mình cô thôi à?”

Phương Thần đáp: “Chị gọi điện thoại cho anh Lý đồng nghiệp của tôi à? Hôm nay anh ấy có việc phải ra ngoại ô, không về kịp.”

“Không sao, cô tới cũng vậy thôi.” Dương Nhị Phượng chỉ người đang nằm trên giường bệnh, nói: “Cô nhìn đi, bà cụ nhà tôi bị bọn họ làm cho ra nông nổi này đây!”

Lúc đó, bà cụ già gần chín mươi tuổi đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt gầy guộc nhăn nhúm gần như chìm xuống chiếc gối màu cháo lòng, cổ tay phải quấn băng, có lẽ là vì đau đớn khó chịu, nên cổ họng liên tục phát ra tiếng rên hừ hừ.

Phương Thần sững người, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là những kẻ đầu tư bất động sản đáng băm vằm gây ra chứ còn ai nữa?”

Dương Nhị Phượng nén lại một lúc, vừa nghiêng răng vừa kể lại cho Phương Thần nghe về sự việc.

Thì ra vì nhà lại bị cắt điện lần thứ hai, bà cụ đang trong nhà tắm không nhìn thấy đường đi, va vào chiếc bồn rửa mặt, may mà lúc đó kịp bám vào mép bồn rửa nên mới không bị ngã, tuy nhiên cổ tay phải đã bị gãy ở mức độ nhẹ.

“Các anh chị nhà báo, tôi cũng đã đọc báo hai ngày hôm nay rồi, tôi nghĩ chuyện này không thể như thế được, các anh chị cứ đăng nữa đi! Phải để cho mọi người biết bọn người ấy xấu xa đến mức độ nào!”.

Phương Thần động viên, xoa dịu Dương Nhị Phượng một lúc, sau đó ra hành lang gọi điện cho anh Lý, nhưng chưa kịp bấm số thì nhìn thấy Tiêu Mặc bước ra từ trong thang máy.

“Sao em lại ở đây?” Tiêu Mặc có vẻ sững sốt, nhưng nhanh chóng hiểu rõ sự việc, đưa mắt liếc về phía buồng bệnh và nói: “Em có thể chờ anh một lúc không?”. Phương Thần cắt điện thoại rồi làm một động tác nhường đường cho Tiêu Mặc.

Phương Thần không ngờ lần này Tiêu Mặc lại đích thân ra mặt vì chuyện nhà Dương Nhị Phượng, hơn nữa còn nhanh chóng như vậy, mấy người đi cùng anh ta cũng đều mũ áo chỉnh tề đáng vẻ nho nhã, có vẻ như họ là những cán bộ chủ chốt của công ty.

Sau khi bước vào trong buồng bệnh họ đóng cửa lại, vì vậy Phương Thần không biết họ giải quyết sự việc đó như thế nào, cô đứng ngoài cửa chờ khoảng hơn mười phút mới thấy Tiêu Mặc dẫn đầu đám người đó bước ra.

Điệu bộ của Tiêu Mặc rất điềm tĩnh, tự nhiên, một tay anh ta cho vào túi quần, miệng mỉm cười với cô, “Có muốn đi cùng với anh không?”.

Phương Thần ngẫm nghĩ một lát, nói: “Thế thì để em vào chào họ một câu đã”.

Dương Nhị Phượng vẫn đứng ở bên giường, chỉ có điều điệu bộ tức giận ban nãy đã tan biến mất, chị ta cười nói với Phương Thần, giọng vẫn rất to: “Đúng là áy náy quá, làm phiền cô phải tới tận đây”.

Phương Thần đáp: “Không sao, đây là công việc của tôi mà.”

Dương Nhị Phượng lập tức ngắt lời cô: “Không, dù sao tôi cũng phải cảm ơn cô. Bà cụ nhà tôi không có vấn đề gì lớn, các bác sĩ cũng vừa nói rồi, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi thôi”. Vừa nói, chị ta vừa liếc mắt về phía cửa, đáng vẻ ngưỡng ngưỡng: “Thật ra, vừa rồi tôi đã nóng quá, cô đừng nghĩ những lời nói áy của tôi là thật nhé”.

Phương Thần nhìn chị ta, “Ý của chị là?”.

Dương Nhị Phượng ấp úng một lát rồi nói: “Thực ra đó cũng chỉ là một chuyện nhỏ thôi nhưng tôi thấy Tổng giám đốc Tiêu là người tử tế, anh ấy còn sắp xếp để lát nữa đổi buồng bệnh cho bà cụ nhà tôi...”.

Phương Thần lập tức hiểu ngay ý tứ của câu nói ấy, cô gật đầu, đáp: “Vậy thì chị chăm sóc bà cụ cho tốt nhé. Tôi đang có rất nhiều việc phải giải quyết ở cơ quan, tôi về đây”.

“Vâng, thế cô về nhé”, Dương Nhị Phượng cười, tiễn cô mấy bước, rồi quay lại.

Hai chiếc xe của Tiêu Mặc nối đuôi nhau phóng vun vút trên đường.

Một hồi lâu, không khí trong xe rất yên ắng, yên ắng tới mức bất thường, sau đó đột nhiên Tiêu Mặc quay đầu lại hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

Phương Thần ngây người một lát rồi mới lên tiếng: “Có đúng là Dương Nhị Phượng đồng ý chuyển nhà rồi không?”.

“Phải, cơ bản là đã đồng ý.”

Câu trả lời của Tiêu Mặc rất nhẹ nhàng, như thể anh ta vừa giải quyết xong một chuyện bé tí ti nhưng Phương Thần không nghĩ như vậy, thậm chí cô còn nhủ thầm trong bụng: “Chỉ mười phút đồng hồ mà anh đã thuyết phục được chị ta ư?”. Thuyết phục một hộ gia đình ngoan cố? cô còn nhớ rất rõ thái độ kiên quyết của Dương Nhị Phượng khi bảo vệ mảnh đất của mình.

Nhưng Tiêu Mặc đã cười, bổ sung thêm một câu: “Nhiều lời cũng vô ích, anh đã cho chị ta thứ mà chị ta muốn, chỉ có thể thôi”.

“Tiền à? hay là lời cma kết kèm theo khác? Nếu đã nhẹ nhàng như vậy, thì lẽ ra anh nên giải quyết chuyện này sớm hơn mới phải.”

“Nhưng bây giờ mới là thời cơ tốt nhất.” Tiêu Mặc vươn người, dựa vào ghế vẻ rất thoải mái, rồi cúi xuống phủi áo, thông thả nói: “Vì anh là một người tốt, nên anh đã xuất hiện vào lúc chị ta cần nhất”.

“Không”, Phương Thần lắc đầu, vẻ mặt tỏ ra đã hiểu bản chất vấn đề, nói bằng giọng chắc chắn, rõ ràng từng tiếng: “Anh quả là một nhà đầu tư ranh mãnh, một nhà đầu tư ranh mãnh không hơn, không kém.”

Trong xem im ắng một lát, rồi bỗng nhiên vang lên tiếng cười sảng khoái, dường như Tiêu Mặc không để bụng lời đánh giá đó, mà chỉ buồn cười. Cảnh vật hai bên đường lướt qua vun vút, phản chiếu lên khuôn mặt tuần tú, chẳng khác gì những hình ảnh đang nhảy nhót.

Một lát sau, Tiêu Mặc thôi cười, quay đầu lại nói: “Sự thẳng thắn của em khiến người ta cảm thấy thích thú”.

“Cảm ơn!”

“Buổi tối có rảnh không? Anh muốn hẹn với em.”

“Có việc gì vậy?”, Phương Thần hỏi với vẻ cảnh giác.

Tiêu Mặc bị câu hỏi của cô làm cho bối rối, vì rất ít khi người ta thấy một cô gái hỏi lại như vậy, nên anh gõ gõ ngón tay xuống đầu gối mấy cái rồi mới trả lời: “Thông thường trong các cuộc hẹn em thường làm gì?”.

Không ngờ Phương Thần trả lời rất nghiêm chỉnh: “Em chưa từng hẹn hò bao giờ”.

Dường như Tiêu Mặc không thể tin được đó là sự thật, anh ngậy người trong giây lát rồi mới nửa cười nửa không: “Xem ra các chàng trai ở gần em quả là không có mắt nhìn.”

Chiếc xe từ từ dừng lại bên ngoài cửa toà soạn. Tiêu Mặc hạ cửa kính xuống, thì khuỷu tay lên, vẫn với vẻ mặt khó đoán được tâm trạng: “Em không lừa anh đấy chứ?”.

Phương Thần vẫn giữ nguyên sắc mặt, đưa tay sửa lại vạt áo, đáp: “Nếu muốn lừa gạt người khác, thì phải nên nói rằng mình có tình sử phong phú như thế nào thì mới đáng giá chứ, đúng không?”.

“Phải, hình như là như vậy”, Tiêu Mặc đưa tay sờ cằm vẻ ngẫm nghĩ.

“Nhưng tối nay em bận rồi.”

“Để hôm khác, được không?”.

“Để sau hãy hay”, nói xong cô đưa tay vẫy vẫy về phía anh, “Em vào trong đây, tạm biệt”.

Mãi cho đến khi Phương Thần bước lên hết bậc thềm và khuất người sau cánh cửa lớn, Tiêu Mặc mới dựa vào ghế và mỉm cười.

Rất thú vị.

4. Chương 03

Chương 3

Buổi tối Phương Thần và Tô Đông cùng nhau đi xem phim. Mặc dù cái chính là để xem hiệu ứng âm thanh của rạp chiếu bóng Hoàn Cầu mới khai trương tốt đến mức nào, còn chất lượng của bộ phim ấy quả thực chẳng lấy gì làm hay lắm, mới xem được nửa chừng đã thấy buồn ngủ.

Trên đường về sau khi ra khỏi rạp, hai người bàn xem nên đến chỗ nào để ăn đêm. Đúng lúc đó thì có một chàng trai cưỡi chiếc xe máy, tóc nhuộm vàng lướt dưới cột đèn sáng trưng, cổ tình lái xe chạy chậm trước mặt hai người, không quên quay đầu nhìn lại một cái bằng ánh mắt coi thường.

Phương Thần bắt giắc chau mày, nói: “Mình đã bảo rồi mà, cậu ăn mặc hở hang quá”.

Tô Đông cúi đầu nhìn xuống, rồi chẳng chút chú tâm: “Người ta muốn xem thì xem. Thế này mà cũng bảo là hở hang à? Nhân viên thuộc quyền của mình, cô nào mà chẳng áo thiếu vải?”.

Phương Thần khê hừ một tiếng: “Mình cũng thấy chẳng có gì đẹp cả”.

“Nhưng đàn ông thì lại thích. Chỉ cần họ thích là được.” Tô Đông nheo mắt, đưa tay sửa mấy sợi tóc trên trán, dù chỉ một động tác nhỏ ấy thôi cũng đầy vẻ phong tình, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên vẻ nhạo báng: “Dù là làm nghề gì thì kiếm tiền cũng không dễ. Muốn có được những thứ mình muốn thì phải trả cho đối phương những thứ mà họ cần, như thế rất công bằng, đúng không? Nhưng nên nhớ, giữa mùa đông giá rét mà dám mặc áo cổ thấp và mini juypp cũng cần phải có lòng dũng cảm”.

“Chị Đông Đông, chị đúng là một bà chủ tốt bụng biết ăn chơi”, Phương Thần cười, nhìn Tô Đông nói.

Bà chủ tốt bụng Tô Đông liền hỏi: “Vây, em có muốn về đầu quân chỗ chị không? Nể tình cảm chị em bấy lâu nay, chị sẽ dành cho em mức đãi ngộ cao hơn một chút”.

Phương Thần lập tức từ chối: “Không cần đâu”.

“Được như thế chứng tỏ chị không tốt như em nói, cho nên em mới không có ý bỏ chỗ làm cũ, đúng không?”, Tô Đông chia tay, kéo Phương Thần lên chiếc xe taxi vừa đỗ xích ngay bên cạnh. Trên đường đi, mắt Tô Đông không ngừng tìm kiếm một nhà hàng lớn.

Bỗng chốc Phương Thần cảm thấy buồn buồn, không hiểu lý do gì mà thời gian gần đây cô luôn dính vào chủ đề này với những người khác.

Nhà kinh doanh Tiêu Mặc thì nói, “Anh là một người tốt”, sau đó nhằm đúng thời cơ, lợi dụng chỗ yếu của người khác, đạt được mục đích của mình một cách dễ dàng.

Còn Tô Đông, cùng lúc nắm trong tay cả một đồng tiền, nhưng vẫn ra giọng một bà mẹ lương thiện, thỉnh thoảng cũng mới nhòm ngó đến nỗi khổ quần áo thiếu vải của mấy cô gái trẻ dưới quyền.

Giống như hồi mới tốt nghiệp tìm được công việc đầu tiên, sếp nói với cô: “Trong xã hội này, mọi người đều dựa vào khả năng của mình để giành lấy những thứ họ muốn, tính toán là điều cần thiết, còn thủ đoạn là điều khó tránh khỏi. Vì thế, chẳng có sự phân biệt trắng đen, cũng chẳng có con người hoàn thiện và lại càng không có ai xấu hoàn toàn. Những người phù hợp với quy luật sinh tồn, là những người biết cách sống hài hòa giữa những điều đó”.

Phương Thần thậm chí không hiểu vì sao bỗng dưng sếp lại nói với mình điều đó, nhưng lúc ấy cô như một đứa trẻ to xác thật thà, quen với việc ngoan ngoãn nghe lời nên cứ im lặng ngồi nghe, đến lúc kết thúc còn nói mấy lời cảm ơn khiến người ta nghe mà mắt cả ruột.

Các đồng nghiệp đều quý mến, thích gần gũi với cô, có chuyện gì cũng chia sẻ. Bởi vì nhìn cô rất dịu hiền, thoáng qua đã biết ngay là con nhà có giáo dục, nền nếp, nho nhã.

Vì thế mà ngay từ khi mới bước chân ra ngoài xã hội cô đã gặp thuận lợi như buồm gặp gió.

Nhưng trong lòng cô biết rõ, có lẽ người mà các chàng trai thích không phải là cô – ít nhất cũng không phải là một người đúng như cô.

Lúc đó cô nghĩ, ai bảo trên thế gian này không có những người tốt hoàn thiện? Rõ ràng Lục Tịch là người như vậy, dịu dàng, xinh đẹp và cũng rất ưu tú.

Mà so sánh với Lục Tịch, cô thực sự chỉ một cô gái xấu xí trong nhà.

Nhưng, kể từ khi Lục Tịch ra đi, cô không còn có người để so sánh nữa, cô cảm thấy dường như đã mất đi vật tham chiếu, rồi sau đó thay thế cho vị trí Lục Tịch một cách rất tự nhiên và không biết từ lúc nào cô trở thành cô con gái duy nhất khiến cha mẹ vui lòng và hạnh diện.

Có thể thay thế được Lục Tịch, điều đó nhiều lúc khiến Phương Thần rất vui, vì trong mắt của cô, đó dường như là một sự tiếp nối.

Đúng lúc đang ăn thì Tô Đông nhận được điện thoại, sắc mặt bỗng chốc tái hẳn đi, cô bỏ đũa xuống, nói: “Sao lại ốm nhỉ? Tuần trước vừa mới ốm xong, không có lẽ cô ta là Lâm muội đầu thai? Cô nói với cô ấy,

dù thế nào tối nay cũng phải đi làm, nếu bị cảm thì uống thuốc, nếu bị sốt thì tiêm, cần điều trị như thế nào thì điều trị như thế, tóm lại là không được phép nghỉ!”.

“Đau răng thì cũng phải cố chịu cho tôi nhờ! Nói với cô ấy, uống thêm vài chén rượu thì sẽ không đau nữa, nếu mà không được thì chờ tôi về đổ vào miệng cho”, nói xong, Tô Đông ném chiếc điện thoại lên bàn “cạch” một cái, rồi quay sang nói với Phương Thần: “Suýt nữa thì quên, lần trước đi Hồng Kông tớ đã mua cho cậu một lọ kem dưỡng da, lát nữa về cùng tớ đưa cho”.

Thế là, mười giờ bốn mươi bảy phút, Phương Thần theo chân Tô Đông bước chân vào cánh cửa lớn của hộp đêm lớn nhất thành phố – hộp đêm “Dạ Đô”.

Trong khu nghỉ ngơi của hộp đêm, có người đang soi gương tự trang điểm, khi thấy hai người bước vào, tất cả đều dừng tay, miệng chào rồi rít: “Chào chị Đông”.

Tô Đông đáp lại bằng vẻ mặt lạnh tanh, liếc mắt một lượt khắp các khuôn mặt điệu đà xinh đẹp, sau đó dừng lại ở một người trong góc, rồi đưa tay chỉ và nói: “Em lại đây”.

Phương Thần nhìn theo, thì thấy một cô bé ngồi trong chiếc salon đơn màu đỏ rực, nghe thấy tiếng gọi, do dự một lát rồi dò dẫm bước tới.

Khi cô bé bước đến gần, Phương Thần mới nhận ra là cô bé đó còn rất trẻ, mái tóc đen dài buông xõa xuống hai vai, khuôn mặt phủ một lớp phấn mỏng như thể không trang điểm gì, lúc này đứng dưới ánh đèn trông càng

Không chỉ là khuôn mặt nhợt nhạt, mà cả đôi mắt cũng cụp xuống, giống như một con thỏ con mới sinh bị làm cho sợ hãi. Đôi mắt đen lầy ngấn ngấn nước mắt, sợ sệt nhìn xuống dưới chân.

Nhìn điệu bộ ấy, cơn tức giận của Tô Đông lại nổi lên, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy ái ngại. Một lát sau thì cô cất tiếng với giọng bình tĩnh hơn: “Em nói rằng bị đau răng à?”.

“Vâng”, đầu cô gái lại càng cúi thấp hơn.

Phương Thần đoán cô bé vẫn còn đang đi học, vì nhìn cô bé còn rất non nớt, ngay cả tiếng nói cũng rất nhỏ.

“Đi mua một ít thuốc giảm đau mà uống. Rồi trang điểm lại đi, cả nửa tháng trời rồi mà vẫn không biết cách trang điểm. Cứ điệu bộ này thì khách nào thích cho được!”

* * *

Từ “khách” khiến cho cô bé khẽ run lên, ấp úng trả lời bằng mấy câu mà chẳng ai nghe rõ, trong lòng Phương Thần cũng run lên và chợt nghĩ đến những cô gái con nhà lành bị đẩy vào lầu xanh trong các bộ phim cổ trang.

Thế là cô bèn kéo khuỷu tay của Tô Đông, nói: “Quà cậu định cho tớ đâu? Tớ buồn ngủ lắm rồi, phải về nhà ngủ thôi”, vừa nói những lời này cô vừa kéo Tô Đông đi khỏi chỗ đó.

Khi đã vào trong phòng rồi, Phương Thần mới hỏi: “Cô bé ấy vẫn còn là học sinh phải không?”.

Tô Đông mở ngăn kéo, lấy ra một cái túi đưa cho cô, rồi châm một điếu thuốc, đáp bằng giọng bình thản: “Nó mới thôi học tháng trước”.

Phương Thần không nói gì.

Tô Đông thấy thế đưa mắt nhìn, nói: “Mắt của cậu thế nào thế? Năm nay nó hai mươi một tuổi, thành người lớn từ lâu rồi, hơn nữa chính nó chủ động tìm đến chỗ tớ. Cứ cho là chỗ tớ không cần nó, thì nó cũng vẫn có thể tìm đến nơi khác

Phương Thần đáp: “Chỉ có điều mình nghĩ mãi mà không hiểu, còn trẻ như vậy, tại sao lại phải như thế. Hơn nữa, nhìn điệu bộ của nó xem ra cũng không phải là tự nguyện”. Trong lòng cô nghĩ, ép người khác làm một việc mà người ta không muốn, như thế có thất đức quá không?

Tô Đông “hừ” một tiếng, “Có ai sinh ra lập tức trở thành gái bao, tay vịn đâu? Đừng nói là nó không quen, ngay cả đến mình khi tiếp quản công việc này cũng không quen. Ngày nào cũng ngủ không ngon giấc, giữa ban ngày mà mơ thấy ác mộng, cứ nghĩ rằng đến kiếp sau sẽ bị quả báo”.

Làn khói mỏng tỏa ra từ đôi môi xinh đẹp của Tô Đông, cô đưa tay búng khê tàn thuốc một cách bình thản, ánh mắt cũng tĩnh lặng như nước dưới đáy giếng sâu, “Nhưng nó cần tiền, đối với một cô bé còn trẻ như nó thì có nghề gì kiếm tiền nhanh bằng nghề này? Vì thế, cuối cùng nó cũng sẽ thích nghi thôi, cứ cho là không thích nghi thì nhất định cũng sẽ thỏa hiệp”.

Giữa màn đêm, tòa nhà đầy những ánh đèn màu nhấp nháy, nhìn từ ngoài vào quả thực vô cùng hào nhoáng, còn bên trong nó thì đang diễn ra những trò chơi tình ái, thực rất hợp.

Trước khi rời khỏi, Phương Thần đưa mắt nhìn lại lần nữa, nhưng không thấy bóng dáng cô bé kia đâu.

Kết quả là đêm đó cô lại mất ngủ. Cô cứ nằm trên giường mơ mơ màng màng một lát, rồi lại mở mắt ra.

Nghe thấy có tiếng động bên ngoài, Phương Thần liền mở cửa, thò đầu ra, đúng lúc nhìn thấy Chu Gia Vinh quần áo xộc xệch, từ phòng khách bước tới như bóng ma lướt qua.

Cô ho đánh tiếng, khiến Chu Gia Vinh giật bắn mình, đưa tay lên ngực, kêu lên: “Giữa đêm khuya, làm người ta hết cả hồn!”.

“Người giả ma giữa đêm là anh thì có!” Cô liếc nhìn bộ đồ ngủ màu trắng bằng lụa của Chu Gia Vinh, trong lòng thực sự cũng cảm thấy thú vị vì trò đùa tinh quái, tuy nhiên mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm nghị.

Chu Gia Vinh nghi ngờ, “Không lẽ tiếng bước chân của anh đã đánh thức em?”. Anh vẫn nhớ cô nói rằng mình mắc bệnh suy nhược thần kinh, xem ra đúng là rất nghiêm

“Phải, không ngủ được. Hay là chúng ta nói chuyện đi?”

“Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Chu Gia Vinh cảm lý lùi lại mấy bước, “Anh khát nước, nên đi ra lấy ly thôi. Anh rất buồn ngủ, mặc dù em là chủ nhà, nhưng cũng không thể bắt anh hy sinh giấc ngủ nói chuyện cùng em được”.

“Nói chuyện một lát là hết buồn ngủ ngay thôi”, Phương Thần đề nghị: “Chẳng phải HBO chiếu phim suốt đêm sao? Hay là chúng ta cùng xem phim?”.

“Không đâu.” Chu Gia Vinh kiên quyết từ chối, trừng mắt nhìn cô bằng đôi mắt còn đẹp hơn con gái, rồi nhanh chân bước trở về phòng ngủ của mình, miệng vẫn khẽ lẩm bẩm: “... Cô gái này lúc điên lên cũng thật đáng sợ!”.

Phương Thần cụt hứng, trở về giường nằm một lát rồi lại trở dậy ngồi trước máy tính, mở hòm thư như một cái máy, ngón tay không chịu theo sự điều khiển, đầu óc cũng thế, biết rõ là đối phương đã không thể nhận được thư nhưng suốt mấy năm nay, mỗi khi không ngủ được, cô đều mở máy viết một vài dòng rồi nhấn nút gửi đi, dường như sau khi làm như vậy giấc ngủ của cô mới trở lại.

Cô biết hành vi này rất không bình thường, hồi còn học trong trường, dù cô có thận trọng nhón chân bước đến mấy thì vẫn bị một số bạn cùng phòng bắt gặp mấy lần và họ sợ phát khiếp.

Nhưng quả thực cô không sao chế ngự được, vì thế cô đã phải cầu cứu tới bác sĩ tâm lý Trần Trạch Như.

Nhớ lại năm đó, một năm đen tối nhất và cũng sáng sủa nhất đối với cô. Cùng với việc một tháng bốn lần tới chỗ bác sĩ Trần Trạch Như, cô còn giành được suất học bổng với những biểu hiện xuất sắc nhất, tiếp đó được tòa soạn báo lớn thứ hai trong khu vực chọn làm thực tập sinh, khiến cho giáo viên phụ đạo và các bạn sủng sớt.

5. Chương 04

Chương 4

Mấy ngày nay, nhiệt độ của thành phố C giảm xuống. Trần Trạch Như lái xe vào nhà để xe, chiếc đài trong xe đang phát bản tin dự báo thời tiết, một đợt không khí lạnh cường độ mạnh đang dịch chuyển xuống phía nam, trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ tới nhiệt độ của thành phố sẽ xuống thấp tới gần 0 độ.

Trần Trạch Như kéo lại chiếc khăn quàng, bước vào thang máy, bấm nút lên thẳng phòng làm việc của mình.

Vừa bước vào cửa, cô nhìn thấy một người nằm trên chiếc ghế dài màu trắng sữa, ngạc nhiên cô dừng bước và hỏi: “Phương Thần phải không?”.

Phương Thần mở mắt, cười đáp: “Đã lâu rồi không gặp bác sĩ”.

“Sao thế? Gần đây lại mất ngủ à?” Trần Trạch Như ngồi ngay xuống một chiếc ghế khác, giọng như đang nói với một người bạn vô cùng thân thiết.

Mà thực ra cũng đã quen nhau mấy năm rồi, cô mãi mãi không quên được lần đầu tiên gặp Phương Thần.

Lúc đó, đứng trước mặt cô là một cô gái rất ngây thơ mặc một chiếc áo phông và quần bò, trên khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ, trong sáng là một đôi mắt không tương xứng với tuổi tác, trong đôi mắt lay lắt ấy dường như có một cái gì đó rất kích động nhưng lại cố kìm nén, thế nên mọi sự lo lắng đều thể hiện qua giấc ngủ hằng ngày và một vài hành động khác thường.

Lúc đó, ngành tư vấn tâm lý ở Trung Quốc còn rất mới mẻ, phần lớn người bệnh đều nghi ngờ khả năng của bác sĩ, vì thế Trần Trạch Như mới giặt mình, không biết mình sẽ phải tốn công đến mức nào để đuổi được cô sinh viên đại học chủ động đến khám bệnh này?

Thế nhưng, cho dù là Phương Thần chủ động tìm đến thì quá trình điều trị lúc đầu cũng gặp phải những khó khăn nhất định, cô đã không trả lời phần lớn câu hỏi của Trần Trạch Như, mà chỉ nằm trên ghế, mắt nhắm lại, hai tay để trên ngực, lắng nghe một bản nhạc nhẹ nhàng, như thể cô đang để cho thần kinh của mình được thả lỏng.

Như Phương Thần thì thấy hình như cô không cần điều trị mà chỉ cần tìm một chỗ mà cô cho là thích hợp để ngủ một giấc.

Mãi cho tới khi Trần Trạch Như nói: “Phương Thần, cô cứ như vậy thì chẳng những tôi không có cách nào giúp được cô, mà còn khiến cho tôi mất nghề, dù có cầm trong tay phí tư vấn nhiều đến đâu cũng cảm thấy áy náy”.

Lúc đó Phương Thần mới nhìn Trần Trạch Như và có chút lay chuyển. Cô do dự một lát rồi nói: “Chuyện là, trong giấc mơ tôi thường thấy chị tôi”.

“Trước đây, tôi rất ghét chị, mãi cho đến khi nửa đêm tôi nghe thấy giọng của một người lạ qua điện thoại, bảo rằng người nhà của Lục Tịch hãy tới mà nhận xác. Kể từ lúc đó, ngày nào tôi cũng mơ thấy chị và không thể nào ngủ được.”

“Rất lạ là, trước đó tôi chưa bao giờ tâm sự với chị, đến khi chị không còn nữa thì bây giờ ngày nào tôi cũng muốn mang tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày chia sẻ với chị.”

Nói xong, Phương Thần từ từ nhắm mắt lại, giọng nói cũng dần dần chìm đi: “... Tôi nhớ chị ấy và rất hối hận vì trước đây mình rất ngang bướng, thậm chí, chỉ nghĩ đến việc mình đổ kỹ với chị như thế nào là đã cảm thấy không yên, rất không yên”.

“Bác sĩ Trần, bác sĩ không biết con người thật của tôi đâu, thật sự ngay cả bản thân tôi cũng sắp không nhớ được nữa, dường như ngay từ lúc sinh ra tôi đã thế này rồi, chăm chỉ học hành, chịu khó tạo dựng mối quan hệ tốt với thầy cô và bạn bè, cha mẹ không bao giờ phải lo lắng về tôi, tôi là niềm tự hào của họ.”

“Có lúc tôi đã nghĩ, hay là tôi bị Lục Tịch ám? Bác sĩ Trần, bác sĩ có tin rằng có ma quỷ không? Vì, cái đáng điếu bây giờ rõ ràng không phải của tôi.”

Những lời kể của Phương Thần rất lộn xộn, có thể cô đang rơi vào trạng thái vừa mơ hồ vừa bế tắc, cũng có thể từ trước đến nay cô chưa tìm được chỗ trú ẩn, cho nên bây giờ tất cả những điều đó cứ thế tuôn ra một cách không đầu không cuối.

Trần Trạch Như nhớ rằng lúc đó mình đã đưa cho Phương Thần một ly nước, nhưng cô ấy không đón lấy, các ngón tay cô cứ đan chặt vào nhau không rời.

Ngón tay của Phương Thần thon dài, móng tay hồng hào, ánh lên dưới ánh nắng mặt trời như màu vỏ trai, giống như khuôn mặt của cô, đẹp đến mức khiến người ta không dám tin.

Một nữ sinh có hình thức bên ngoài hơn người như thế, tuổi đời lại còn rất trẻ, theo lý mà nói, lẽ ra cô phải sống rất vui vẻ, hạnh phúc mới đúng. Nhưng có ai biết được rằng, dưới vẻ ngoài xinh đẹp ấy là một cõi lòng phức tạp đầy mâu thuẫn.

Đúng lúc ấy thì Phương Thần ở phía đối diện lên tiếng, làm gián đoạn dòng hồi ức của Trần Trạch Như.

“Lần này em tới không phải để tư vấn tâm lý đâu. Nghe nói hàng năm các bác sĩ đều quyên góp làm từ thiện cho cô nhi viện, đúng không?”

“Đúng là có chuyện đó.”

“Viện trưởng của viện Từ n với em cũng có thể coi là chỗ quen biết, lần trước em tới thăm bà, bà hy vọng em có thể tìm giúp một bác sĩ tâm lý để trợ giúp tư vấn tâm lý cho một số trẻ em trong đó.”

Trần Trạch Như ngẫm nghĩ trong giây lát rồi đáp: “Vì thế cho nên em mới nhớ đến chị chứ gì? Việc này thì chị nhận lời ngay. Hôm nào rồi rảnh chúng ta cùng tới gặp vị viện trưởng đó rồi bàn tiếp nhé”.

* * *

Cô nhi viện Từ n nằm ở ngoại ô phía bắc thành phố, nó được cải tạo từ một tòa công sở đầu thời kỳ Quốc dân, và sau khi sửa chữa thì tòa nhà bốn tầng đã trở thành ngôi nhà của những đứa trẻ bị bỏ rơi.

Viện trưởng Trương nhìn thấy mọi người tới thì rất mừng, hồ hởi cầm tay Trần Trạch Như và mời ngồi xuống nói chuyện, nhân tiện giới thiệu về tình hình của viện. Phương Thần chỉ ngồi cùng một lúc, sau đó bước ra ngoài sân.

Giờ này các em nhỏ đều đang lên lớp học, Phương Thần đi dạo một vòng, cô bất chợt nhìn thấy bóng người quen thuộc ở khoảng đất trống sau tòa nhà nhỏ.

Đây là nơi để các em nhỏ vui chơi ngày thường. Phương Thần bước tới, khẽ vỗ vào vai của người ấy. Người đó giật mình, vội quay đầu lại, khi nhận ra Phương Thần thì nhảy lên reo: “Chị Phương Thần, sao chị lại tới đây?”

“Cận Vĩ, hôm nay trường không học bù à?”

Cậu bé tên là Cận Vĩ đưa tay gạt những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán, đáp: “Nhà trường cho nghỉ nửa ngày đặc biệt. Lần trước viện trưởng nói có nhiều thứ đã bị hỏng mà không có người sửa, vì thế em đến để làm giúp”. Tay Cận Vĩ vẫn cầm nguyên búa, trước mặt là mấy chiếc bàn ghế học sinh hỏng.

Phương Thần cúi người, tiện thể nhặt đinh lên đưa cho cậu bé và hỏi tiếp: “Sắp thi học kỳ rồi phải không? Sang năm là thi Đại học rồi đấy. Em định thi trường nào? Đã nghĩ kỹ chưa?”

“Bác Kinh ạ, em thích không khí ở đó.”

“Đã có mục tiêu cụ thể chưa?”

“Em học Vật lý, hy vọng sẽ thi đỗ Đại học Thanh Hoa.”

Dường như Phương Thần không lấy đó làm ngạc nhiên, cô chỉ gạt đầu, đáp: “Nhớ lúc đầu chị gặp em ở đây, em tỏ ra là một người rất có chí hướng và lý tưởng”.

“Thế ạ?”, bất giác Cận Vĩ ngừng tay búa, cười bẽn lèn, để lộ lúm đồng tiền bên má, vẻ xấu hổ, “Thật ra em chỉ muốn cố gắng một chút, để sau này có thể làm cho chị em được sống tốt hơn”.

Lúc đó Phương Thần mới chợt nhớ ra: “Hiện nay chị em có khỏe không?”.

Phương Thần chưa gặp chị của Cận Vĩ bao giờ, nhưng cô thường nghe thấy Cận Vĩ nhắc tới. Hai chị em đã lớn lên trong cô nhi viện cùng san sẻ giúp đỡ nhau, tình cảm rất gắn bó.

Cận Vĩ nói: “Chị ấy đang học năm thứ ba trường Đại học Sư phạm rồi, ngoài ra còn làm gia sư nữa. Nhưng gần đây chị ấy rất bận, hôm qua chị ấy gọi điện về nói, hết giờ học chị ấy còn phải giúp thầy cô chuẩn bị bài cho ngày hôm sau”.

“Như vậy có nghĩa là càng biết nhiều thì càng vất vả, đúng không?”, Phương Thần hỏi đùa.

Cận Vĩ lại ngượng nghịu đưa tay lên vò đầu, “Lý tưởng của em đâu có rõ ràng như vậy? Thật ra em lo chị ấy quá vất vả. Em biết những việc mà chị ấy đang làm bây giờ là vì điều gì”.

“Vì thế từ nay về sau em ít nghỉ học thôi nhé, có khó khăn gì cứ đến tìm chị, chị sẽ nghĩ cách giải quyết giúp cho. Em hãy tập trung vào học tập, em thi đỗ vào trường Đại học Thanh Hoa chính là sự đền đáp cho những vất vả bây giờ của chị em đấy”.

“Chị Phương Thần, hôm nào em sẽ giới thiệu chị em với chị để hai người làm quen nhé. Em cảm thấy chị rất giống chị của em.”

Bất giác Phương Thần bật cười, cô cố ý trêu Cận Vĩ: “Ồ, thế à? Em nói thử xem, giống ở điểm nào?”.

Cận Vĩ đáp: “Cũng dịu dàng và rất hiểu người khác như vậy”.

Lần này thì đến lượt Phương Thần cảm thấy xấu hổ, một hồi lâu sau cô mới nói: “Nhưng chị đâu có tốt như vậy”. Nói đến đây cô nghe có tiếng động sau lưng, ngoảnh đầu lại thì thấy Viện trưởng Trương đang cùng Trần Trạch Như đi tới.

“Tiểu Phương, cảm ơn con.” Viện trưởng Trương cười, nói: “Bác sĩ Trần đã đồng ý mỗi tháng bỏ ra hai ngày để đến thăm bọn trẻ rồi”.

“Không có gì ạ.”

Trên đường trở về, Trần Trạch Như hỏi: “Sao em lại có vẻ thân thiết với những người trong cô nhi viện như vậy?”

“Vì ở gần đó có một nhà thờ, lúc mới đầu em đi nhầm đường nên mới đi tới cổng của cô nhi viện.”

Hôm ấy vào lúc chiều muộn, có hai người lớn dẫn một bầy trẻ không biết từ đâu tới, mặt đứa nào cũng lem luốc, người thì bẩn thỉu, nhưng nụ cười trên môi chúng lại vô cùng trong sáng, ngây thơ.

“Từ sau đó, mỗi lần tới nhà thờ, em đều tiện đường đến thăm, cứ như vậy dần dần trở nên thân thiết.” Phương Thần chống tay lên trán, nói: “Lục Tịch rất thích trẻ con, em nghĩ, nếu đổi lại là chị ấy, chắc chắn chị ấy sẽ càng yêu mến lũ trẻ hơn”.

Đây là lần thứ hai sau rất nhiều ngày Phương Thần lại mới nhắc đến cái tên này, bất giác Trần Trạch Như nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Chị nhớ em đã nói rằng Lục Tịch theo đạo Cơ Đốc đúng không? Vì vậy cô ấy mới thường xuyên đến nhà thờ”.

“Vâng.”

“Bây giờ em có còn thường xuyên nhớ đến cô ấy nữa không?”

Phương Thần im lặng một lúc, về chần chừ rồi đáp: “Có. Gần đây hầu như cứ cách một đến hai ngày nửa đêm em lại thức giấc và không nén được ý muốn viết thư cho Lục Tịch”. Cô đưa tay đỡ trán, rồi tự cười nhạo mình, “Nhưng em thực sự cảm thấy hành động của mình rất không bình thường, chị thấy có đúng không?”.

Trần Trạch Như nhún mày, nhưng không trả lời thẳng câu hỏi của Phương Thần, mà chỉ nói: “Gần một năm nay em không tới tìm chị nữa. Có phải là do công việc quá bận, áp lực quá lớn nên dẫn tới tái phát không?”.

“Em cũng không biết nữa. Mấy hôm trước em có gặp một cô bé, tự nhiên lại nhớ đến Lục Tịch.”

“Tại sao thế?”

“>Cô bé đó làm việc trong một hộp đêm, hơn nữa, nghe nói còn đi học, Lục Tịch cũng đã từng làm thêm ở quán rượu.”

“Chỉ cần là một chi tiết hay chuyện rất nhỏ, là khiến em lập tức liên tưởng đến một người đã qua đời từ lâu, điều đó chỉ chứng tỏ rằng người ấy rất quan trọng với em.”

“Vâng”, Phương Thần ngẫm nghĩ một lát rồi đáp, “Trước đây em chưa bao giờ công nhận, rằng chị ấy thực sự là chỗ dựa tinh thần của mình, mọi người đều muốn em phải lấy chị ấy làm gương, nhưng lúc ấy em thường làm ngược lại, rồi sau đó không nén được mà chốc chốc lại quan sát cử chỉ và phản ứng của chị ấy. Hay nói cách khác, em đã lấy chị ấy làm gương một cách vô thức...”

* * *

Xe đang trên đường trở về thành phố, tuy là đường vành đai cao tốc sáu làn xe hai chiều, nhưng vào giờ này thì đường tắc rất kinh khủng.

Trần Trạch Như dừng xe lại, quay đầu nói: “Nói chung em không cần đến bác sĩ tâm lý nữa, vì càng ngày em càng biết cách phân tích tâm lý chính mình”.

Phương Thần nghiêng đầu, hỏi: “Như thế là chuyện tốt hay không tốt?”.

“Nếu nói theo cách tiêu cực thì là, càng hiểu biết và suy nghĩ nhiều thì càng khổ.”

“Đúng là như vậy.” Phương Thần ngả đầu dựa về sau, nhắm mắt lại, nói bằng giọng yếu ớt: “Em thực sự muốn nghỉ phép”.

Nhưng tất nhiên là làm gì có phép để mà nghỉ. Làm việc nhiều năm như vậy rồi, ngoài những ngày nghỉ theo quy định, cô chưa bao giờ xin nghỉ thêm một ngày.

Tổng Biên tập nói: “Chúng ta thiếu người, nhất là mảng tin tức xã hội, ngày nào cũng nhận tin bài 24/24 rồi lại cho đăng và phát hành... Là người trẻ thì nên rèn luyện thêm

Mỗi lần như vậy, Phương Thần thầm nghĩ: Đến bao giờ thì mình trở thành người già đây?

Tô Đông nói: “Cậu đừng có mà tưởng bỏ. Chờ đến khi già xấu rồi thì có khóc cũng không kịp đâu. Nhất là người giống như cậu, cứ so sánh trước sau, đến lúc ấy đảm bảo sự khác biệt về tâm lý lại càng lớn hơn ấy chứ”.

Tô Đông đã quen nhìn cảnh các cô gái trẻ biến ngày thành đêm, biến đêm thành ngày loạn tung bậy lên, khuôn mặt dù có xinh đẹp đến đâu rồi cũng bị hủy hoại, không chỉ một lần cô chứng kiến cảnh các cô gái tẩy trang xong rồi cứ nhìn vào trong gương chờ dần.

“Buổi tối có vũ đoàn Chicago đến biểu diễn, cậu có muốn đến xem không?”

“Trong hộp đêm ư?” Phương Thần hỏi, “Mình không đi đâu. Hôm ấy, khi mình vừa từ đó bước ra, tài xế taxi cứ nhìn mình chằm chằm, anh ta có vẻ ngạc nhiên lắm”.

“Để ý tới hán mà làm gì? Hơn nữa, phần biểu diễn đó tổ chức tại pub ở dưới tầng hầm, nếu cậu có thời gian thì thực sự nên tới xem, rất bốc lửa đấy, cả thành phố này chỉ có một mà thôi.”

Vốn dĩ Phương Thần không định đi, nhưng cuối cùng lại bị Chu Gia Vinh lôi kéo, rồi cả Tiêu Mặc nữa, không biết từ đâu cũng lù lù xuất hiện cùng với chiếc xe đứng chờ dưới cầu thang.

Tiêu Mặc không hề nhắc gì đến chuyện hẹn hôm trước, và thực ra thì Phương Thần dường như cũng quên nó. Gần đây công việc của cô rất bận, thêm vào đó đêm nào cô cũng ngủ không ngon giấc, đầu óc bấn loạn cả lên, ngồi trên xe mà cô cứ buồn ngủ díp cả mắt.

May mà chỉ một lát là tới nơi, ba người đi thang máy xuống thẳng tầng hầm.

Vừa đẩy cửa vào thì đã nghe thấy tiếng ồn ào, huyền ảo, ánh đèn mờ ảo và bóng người khiến cô bất giác sững người ra. Cô thầm nghĩ, đã lâu lắm rồi mình không tới những nơi như thế này.

Lúc đó Tiêu Mặc quay người lại hỏi: “muốn uống gì?”.

Nghe câu hỏi đó cô mới định thần và trả lời: “Sprite”.

Chu Gia Vinh đứng bên thấy vậy, kêu lên: “Cô có nhầm không đấy? Đến pub mà lại uống Sprite, đúng là xấu hổ quá”. Hôm nay Chu Gia Vinh mặc một chiếc áo sơ mi hoa và áo khoác bằng len, quần ống đứng đi giày bóng lộn. Anh ta rút ra hai tờ tiền đưa cho phục vụ, nói: “Cho sáu chai Corona”, điệu bộ rất sành sỏi.

Vũ đoàn chưa chính thức bắt đầu, thế mà tiếng người cười nói đã âm vang cả quán rượu, tiếng nhạc nhộn nhịp không biết phát ra từ đâu, nhưc cả đầu.

Một lát sau, Phương Thần đứng dậy vào nhà vệ sinh, lúc đó Chu Gia Vinh mới tiến sát đến bên Tiêu Mặc, thì thầm: “Thế nào, cũng thú vị đấy chứ?”.

Tiêu Mặc chậm rãi nhấp một ngụm rượu, khuôn mặt tuần tú chìm trong ánh đèn ấm áp. Chu Gia Vinh lại nói tiếp: “Cậu phải biết là tôi tốn bao nhiêu nước bọt mới lôi được cô ấy đi đấy”.

“Ồ, hóa ra cậu đang tạo cơ hội cho tôi đấy à?”, Tiêu Mặc hơi sững người, khóe môi khẽ nhếch lên, hỏi nửa đùa nửa thật.

“Lần trước chẳng phải chính cậu nói rằng rất thích cô ấy là gì, sao mãi không thấy cậu có hành động gì thế?”

Tiêu Mặc tay cầm chai bia, bụng thăm nghĩ, thì ra cũng có một số đàn ông quái đản như đàn bà.

“Cảm ơn ý tốt của cậu.” Một lúc lâu sau Tiêu Mặc mới trả lời bằng giọng rất bình thản: “Gần đây công ty có quá nhiều việc, tạm thời tôi chưa nghĩ tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt”.

Hai người nói sang các chủ đề linh tinh khác một hồi, bỗng nhiên Chu Gia Vinh mới nhớ ra: “Chắc không phải Phương Thần lạc đường đấy chứ, sao mà mãi không thấy quay lại thế”.

Ánh đèn xung quanh tối lại, người thì chen chúc, Tiêu Mặc chau mày, đứng dậy khỏi ghế, nói: “Để tôi đi xem thế nào”.

Nhà vệ sinh ở phía ngoài quán rượu, Tiêu Mặc vừa đẩy cửa bước ra, đã thấy ngay Phương Thần. Cô mặc chiếc áo khoác màu trắng ngọc, dáng người cao ráo, mấy sợi tóc mai lòa xòa trên trán, dưới ánh sáng và bóng tối đan xen nhau gợi lên một cảm giác vô cùng mềm mại.

Không biết vì sao, trong lòng Tiêu Mặc thấy rất xúc động, dường như anh bỗng nhớ tới cây ngọc lan thơm ngát, thân thẳng đứng sau lớp hồi anh còn học trung học, rồi lại thấy dường như có thủy tinh ở đó, vì ánh sáng lấp lánh từ đôi mắt của cô.

Tiêu Mặc cất tiếng gọi, nhưng hình như Phương Thần không nghe thấy tiếng cứ đứng lặng im, đôi mắt nhìn về một phía xa xăm.

Trên hành lang có mấy người đàn ông từ đầu kia đi tới, tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng bước chân trên tấm thảm màu tro.

Như một bầu trời sao xung quanh vầng trăng, chàng trai đi trước cao ráo vận chiếc áo choàng đen bay bay, khuôn mặt tuần tú nhưng lạnh như băng.

Ánh đèn không sáng lắm, bởi toàn là đèn tường, lối đi ở giữa trông như một dòng sông ánh sáng.

Nhưng Phương Thần vẫn nhìn thấy rất rõ khuôn mặt của chàng trai ấy.

Rõ ràng là cách rất xa, nhưng vẫn rất rõ.

Dường như đôi mắt và khuôn mặt ấy, thậm chí cả đôi môi hơi mím lại đều rất quen thuộc.

Nhưng, cô chưa từng gặp anh bao giờ.

Một chàng trai có hình thức và phong cách như vậy thật sự là rất hiếm, chắc chắn chỉ cần gặp một lần là sẽ không thể quên. Vì thế, cô nghĩ, đây là lần đầu tiên mình gặp anh.

Tiêu Mặc nhìn theo ánh mắt của Phương Thần, rồi lập tức bật cười, giơ tay vẫy: “Hàn!”.

Lúc đó cô mới sực tỉnh, định thần trở lại.

Lúc đó, những người đi cùng mới bước tới gần, chỉ cách chỗ cô mười bước chân, tất cả đều mặc đồ kiểu cách có phần khiến người ta thấy nể sợ.

Hàn Duệ đưa mắt về phía phát ra tiếng gọi, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Phương Thần trong một khoảnh khắc, chỉ thoáng qua một chút thôi, ánh mắt lạnh như băng, rồi mới lên tiếng: “Cậu tới rồi à?”. Đó là câu chàng trai đó nói với Tiêu Mặc, giọng nói sang sảng như nước suối lạnh.

Có thể thấy quan hệ giữa hai người rất tốt, Tiêu Mặc đưa tay lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho Hàn Duệ.

Hàn Duệ giơ tay đón rồi đưa lên môi, ngay lập tức nghe thấy tiếng “Tạch” một cái, từ phía sau đã có người đưa lửa tới trước mặt, anh chỉ hơi nghiêng đầu, ánh lửa đỏ lập lòe giữa những ngón tay thon dài.

6. Chương 05

Chương 5

Họ đứng ở ngoài cửa pub, làn khói trắng mỏng manh bay lên, mùi thuốc lá trong chốc lát tỏa ra, Phương Thần khẽ di chuyển một bước, về mặt không chút biểu cảm.

Lúc đó dường như chàng trai kia mới chú ý đến cô, nhìn cô bằng ánh mắt bình thản, rồi hỏi Tiêu Mặc: “Cô gái này tên là gì vậy?”.

“Phương Thần”, Tiêu Mặc giới thiệu, “Đây là Hàn Duệ”.

Phương Thần khẽ gật đầu, mắt nhìn thẳng: “Rất hân hạnh”.

Lúc này thì họ đứng rất gần nhau, cô ngẩng đầu lên, chỉ cách chàng trai ấy khoảng ba bước chân, ngay cả đường nhăn trên đôi lông mày của anh cô cũng nhìn thấy rất rõ.

Đó là một người dường như không lấy gì làm vui vẻ, hoặc là vì thường xuyên nhịu mày, cho nên mới xuất hiện những đường nhăn như thế.

Nhưng lúc này thì chàng thanh niên cũng mỉm cười và gật đầu đáp lại, nói: “Cô Phương, chào cô”. Tuy giọng nói vẫn lạnh lạnh và đôi mắt sâu thẳm như màn đêm, nhìn không thấy đáy, nhưng nụ cười nhẹ nhàng trên môi như ánh sao chợt lóe lên giữa đêm.

Lần đầu tiên cô thấy mình đã cảm giác sai, dường như trước mắt cô là một con đường nhỏ hun hút, còn mình thì cứ bị hút dần vào đó, từng bước, từng bước một.

Đúng lúc ấy Tiêu Mặc lên tiếng: “Chúng ta cùng vào chứ?”, khi ấy cô mới nghiêng đầu, rồi ánh mắt khỏi Hàn Duệ, rồi không hiểu sao, cô thấy lòng nhẹ hẫng đi.

Lúc ấy cô không biết chút gì về lai lịch của anh, cho tới mấy ngày sau đó khi nhắc đến chuyện biểu diễn của vũ đoàn hôm ấy, Tô Đông mới cười cười, nói bằng giọng nửa đùa nửa thật: “Những thứ mà Hàn Duệ đã nhắm vào thì khỏi phải nói”.

Trong ký ức của Phương Thần hiện lên đôi mắt lạnh như sao băng và cả dáng người trong chiếc áo choàng bay bay hôm ấy. Thế rồi không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô buột miệng hỏi: “Anh ta là ai vậy?”.

Tô Đông đáp: “Cậu nghĩ xem cái nơi mà mình đang ở đây là của ai?”.

“Là của anh ta ư?”

“Ừ, đó là ông chủ đích thực đứng đằng sau đây. Có điều anh ta không thường xuyên đến đây, mọi việc hằng ngày thì đã có bọn đàn em lo. Nhưng như thế cũng đủ rồi, cho dù anh ta không xuất hiện thì người ta vẫn cứ biết tiếng.”

Những lời ấy khiến Phương Thần bất giác trở nên trầm ngâm, một hồi lâu sau mới nói: “... Thì ra anh ta là dân xã hội đen”. Ngẫm nghĩ kỹ thì thấy điệu bộ anh ta cũng hợp với hoàn cảnh hôm đó.

Đến lượt Tô Đông thần người ra một lát và chẳng hề phản bác lại mà chỉ nói: “Những người kinh doanh ở lĩnh vực này, có ai là không có chút dấu vết đâu?”. Rồi cô chợt nhớ đến một chuyện cười bèn nói với Phương Thần: “Nhưng trưởng thành và nổi tiếng như Hàn Duệ thì không phải là có nhiều người lắm đâu. Ở chỗ mình có mấy người cứ chết mê chết mệt anh ta, bàn tán sau lưng về anh ta không biết bao nhiêu lần mà kể”.

“Chuyện đó thì có gì là lạ đâu. Trước đây mình cũng đã từng mơ ước sẽ lấy một người chồng là đại ca xã hội đen. người như vậy vừa có sự ngang tàng, rồi đi đến đâu cũng có người dọn đường đón rước, lúc nào cũng rất oách.”

“Lúc ấy cậu bao nhiêu tuổi?”

“Gần mười tuổi, có lẽ là vì mình đã đọc quá nhiều tiểu thuyết.”

Nhớ đến chuyện đó, Phương Thần không nén được cười. Đó là một sự mơ mộng rất không thực tế chút nào.

Nhưng, những người mà lúc đó cô gặp lại toàn là các chàng hot boy tuổi teen, ngay cả đến mùi thuốc cũng chưa quen, nhưng miệng lúc nào cũng phì phèo thuốc lá làm dáng, nói năng cũng ra vẻ ta đây, cứ như sợ rằng người ta không biết mình là du côn.

Cô có người bạn yêu một hot boy như vậy, cuối cùng bị cả nhà phát hiện ra, đánh cho một trận nhừ tử rồi nhốt trong nhà. Còn cô thì suốt cả mùa hè năm ấy cứ phải chạy đi chạy lại chuyển thư tình cho hai người, bụng còn nghĩ rằng, dù là du côn nhưng tình cảm cũng rất sâu sắc, viết thư tình hay cứ như trong tiểu thuyết.

Và rồi chính cô thấy cảm động trước những suy nghĩ ấy của chính mình.

Đến lần cô đưa lá thư cuối cùng của bạn cho gã trai kia, đột nhiên hắn nói với cô: “Hay là ấy theo tớ đi!”.

* * *

Phương Thần từng sở một hồi lâu, rồi gạt mạnh bàn tay của gã kia đang đặt trên vai mình. Lúc đó cô đang tuổi dậy thì, mỗi ngày một xinh đẹp, đó là vẻ đẹp khỏe mạnh tràn đầy sức sống mà chỉ có tuổi thiếu nữ mới có, làn da dưới ánh mặt trời hồng hào, căng mọng.

Cô chỉ nhớ rằng mình đã tức giận tới mức ngực cứ phập phồng, phập phồng, cô ném mạnh lá thư bằng giấy pơ luya màu xanh về phía gã trai kia rồi quay người bước đi nhanh như chạy trốn.

Trên đường về nhà cô đã gặp Lục Tịch đi học về, Lục Tịch gọi cô: “Em chạy đi đâu đấy? Sao mặt mày lại đỏ bừng lên như thế?”.

“>Tức giận”, cô đáp, đầu không ngoảnh lại.

Quả là tức giận thật, và cả thất vọng nữa – đúng là du côn thì vẫn cứ là du côn, thế mà trước đây cô đã từng nghĩ khác về hắn!

Nhưng bạn của cô thì lại không biết chuyện đó, mùa hè kết thúc, thoát một cái bạn trai của mình đã quay ngoắt sang bám theo cô bạn gái thân thiết, nếu là bất cứ người nào cũng không tránh khỏi giận dữ. Vì thế, mặc cho Phương Thần giải thích thế nào, tình bạn thân thiết bấy lâu giữa hai cô bé học sinh vẫn cứ tan vỡ.

Đúng vào lúc đó, Phương Thần quen với Tô Đông.

Đó là một lần tình cờ, nhưng lại rất hợp nhau.

Thế là cả hai cùng trốn học đi ăn kem;

đi tới sân băng làm quen với những cậu bé khác và cùng trượt băng với họ, nhưng nhất quyết không cho đối phương tiến về nhà. Đêm trước khi thi hai người còn hẹn nhau trốn nhà đến một hiệu sách hạ giá, đứng đó để đọc truyện tranh miễn phí.

Phương Thần trở nên ham chơi quá mức, vốn dĩ thành tích học của cô xếp ở mức trung bình thì nay lại càng tuột dốc. Đã mấy lần giáo viên chủ nhiệm gọi cha mẹ cô đến để nói chuyện. Nhưng cô cũng chẳng để tâm, vì tính nết của cô từ hồi nhỏ đã như vậy, và cũng vì trong lòng cô nghĩ, trong nhà có một đứa con giỏi giang như Lục Tịch là được rồi.

Nếu so sánh thì quả thực Lục Tịch xuất sắc hơn hẳn, thậm chí chị ấy còn là học sinh giỏi trong toàn trường. Nào là học sinh ba tốt cấp tỉnh, nào là tấm gương sáng về học tập, nào là cán bộ lớp ưu tú..., dường như tất cả mọi danh hiệu và phần thưởng đều dồn hết sang cho Lục Tịch, thậm chí trong nhà còn dành hẳn một bức tường để trưng bày các loại giấy khen của Lục Tịch.

Lục Tịch là niềm tự hào của cả gia đình.

Còn cô thì sao? Chẳng là gì cả, lúc nào cũng mang những chuyện phiền phức về nhà và lại thêm một lần bị ăn mắng.

Cũng có thể do họ không để ý gì đến cô, có một người chị xinh đẹp, giỏi giang như vậy chắn trước mặt, nên cô càng giống một cái bóng đen sì si không đáng để mắt tới. Ngay cả khi đặt tên, cô cũng không được đặt theo họ của nhà họ Lục mà đặt theo họ Phương của bà ngoại. Vì thế, một thời gian rất dài, có khá nhiều người đã không tin rằng cô và Lục Tịch là hai chị em ruột, hoặc là không thể tin cô là con gái của Lục Quốc Thành và Tăng Tú Vân. Bởi, một người là học giả nổi tiếng trong lĩnh vực phát triển y dược trong nước, còn một người là họa sĩ có tên tuổi, một năm có tới hơn nửa thời gian là đi tổ chức các cuộc triển lãm tranh ở khắp mọi nơi. Hai loại gene đặc biệt ấy kết hợp với nhau, nhất định không có lý nào lại sinh ra cô – một cô bé mà đến cả kỳ thi thông thường cũng có thể bị rớt.

Vì thế cô mới nghi ngờ, nghi ngờ rằng mình được cha mẹ nhặt về nuôi.

Nhớ có một lần hồi cô còn nhỏ, mẹ cô bảo: Con được nhặt về từ bên cạnh thùng rác. Thế là điều ấy cứ đeo bám mãi trong lòng cô, bởi khả năng đó quả thực rất cao.

Mãi cho tới khi Lục Tịch mất đi, cô vẫn không muốn thừa nhận rằng từ lâu đã luôn ghen tỵ với chị, thậm chí còn cảm thấy một nỗi hận khó gọi thành tên, vì vậy mà cô không chịu tâm sự với chị.

Nhưng hôm ấy, khi đứng trong nhà xác lạnh lẽo và âm u, nhìn vào khuôn mặt của Lục Tịch, khuôn mặt ấy nhợt nhạt, bình thản và im ắng như đang ngủ. Trên đôi mi mắt xinh đẹp dường như có một màn sương trắng, còn đôi mắt thì không bao giờ mở ra nữa.

Một người từ trước tới giờ không biết sợ trời sợ đất là gì mà lúc này bỗng dưng thấy sợ, cô không dám nhìn nữa, chân tay cô run cầm cập, trong lòng trống rỗng vô cùng, đau đớn như thể bị ai đó đẩy vào lò than đang cháy rừng rực.

Cha mẹ cô khóc lóc thảm thiết, còn cô tuyệt nhiên không khóc, đến một giọt nước mắt cũng không. Từ nhỏ cô đã ít khóc, ngay cả khi bị trầy da xước chân tay vì mãi chơi cũng không hề khóc.

Người cảnh sát nước ngoài cao lớn, tốt bụng đứng bên cạnh cô, cách Lục Tịch khoảng ba đến năm bước chân, luôn miệng an ủi cô bằng tiếng Anh.

Cô không nói câu nào mà chỉ đưa mắt nhìn anh ta đắm đắm.

Cô nhớ khi sắp rời khỏi đó còn quay sang mỉm cười với người ấy. Cả thân thể đều đau đớn, đầu đau, hai thái dương cũng giật giật vì đau, nhưng cô vẫn mỉm cười và nói: “Anh thật đáng yêu”.

May mà lúc đó chadắm chìm trong nỗi đau khổ, nên đã không nhìn thấy cử chỉ ấy của cô. Chỉ có viên cảnh sát trẻ là ngậy người ra một lát, trong con người của đôi mắt xanh ánh lên vẻ khó hiểu xen chút coi thường và căm ghét.

Cô thuộc loại máu lạnh, trước thi thể của chị mà vẫn còn có thể dùng tiếng Anh để trêu đùa một anh chàng đẹp trai, vì thế cô nhận được ánh mắt coi thường, khinh ghét cũng đáng đời.

Nhưng không ai biết được rằng thực ra trong lòng cô hối hận đến thế nào. Cô hối hận vì mình đã không đối xử tốt hơn với Lục Tịch, dù chỉ là một chút. Vì thế cô đã không dám nhìn chị, dù chỉ là lần cuối cùng cũng không đủ dũng khí.

Cô là một cô gái nhát gan.

Cũng có thể, cô nghĩ, nếu chuyện này có thể thay đổi được, thì có lẽ cô sẽ chết thay cho Lục Tịch, nếu thế thì cha mẹ cô cũng sẽ không đau lòng đến mức ấy.

7. Chương 06

Chương 6

Hôm ấy, sau khi gặp Tô Đông một lát, Phương Thần không nghĩ mình sẽ gặp lại Hàn Duệ nhanh như vậy.

Hết giờ làm, cô định tới cửa hàng bằng đĩa mua mấy chiếc, nhưng vừa đi được nửa đường thì trời đổ mưa. Mùa đông, thành phố nơi cô ở rất ít khi mưa, vì thế không kịp chuẩn bị gì, nhiều người đi đường đã chạy vội tìm nơi trú mưa, cô cũng chạy theo họ vào một cửa hàng.

Vừa đúng lúc cửa hàng đang khuyến mại dịp Tết, nhiều mặt hàng giảm giá, còn có cả quà tặng hoặc ưu đãi bằng tiền mặt ngay tại chỗ. Có thể đã lâu không có thời gian rảnh rỗi, Phương Thần đi xem khắp một lượt, khi ra khỏi cửa hàng thì trên tay cô có thêm mấy chiếc túi.

Trời vẫn chưa tạnh mưa, hơn nữa mỗi ngày một to hơn, cả bầu trời tối sầm lại.

Phía ngoài cửa lớn là bãi đỗ xe, taxi không được phép vào trong, nếu muốn đi thì phải chạy sang đường phía đối diện. Cô đang cân nhắc xem có nên vào trong mua một chiếc ô hay không, thì nghe thấy tiếng cửa thang m bật mở, một đám người từ trong đó bước ra.

Có lẽ họ từ nhà ăn xoay trên tầng thượng xuống, nhưng dường như không được vui vẻ cho lắm.

Phương Thần bắt giắc đứng sang bên nhường đường.

Phát hiện ra Hàn Duệ trong đám đông ấy là một chuyện chẳng có gì khó khăn, thoáng cái đã nhìn ra, hướng chỉ anh ta lại đi đâu, so với chàng trai hơi thấp một chút thì những người đi sau dường như trở thành những cái đuôi thật sự.

Hôm nay anh ta vẫn mặc chiếc áo màu đen, không hề nói chuyện với ai, càng không mở miệng cười, nhưng cả người vẫn toát lên vẻ nổi bật, khiến cho những ngọn đèn nhấp nháy trên đầu như những chùm sao đường như cũng phải lu mờ.

Anh ta đi qua trước mặt cô, cũng giống như lần gặp đầu tiên, ánh mắt của anh chỉ lướt qua một cái, rồi sau đó lại bình thản nhìn về phía trước, về thờ ơ.

Anh ta không nhận ra Phương Thần.

Chỉ là một lần gặp ở phía ngoài quán rượu hôm ấy nên việc anh ta không nhận ra Phương Thần là chuyện hết sức bình thường.

Một người đàn ông còn rất trẻ đi lên phía trước, giơ cao chiếc ô và bước vào màn mưa, lát sau lái xe tới. Có vẻ bọn họ thuộc hai nhóm khác nhau, nên chỉ chào nhau bằng một câu đơn giản rồi người nào lên xe của người ấy và lái đi.

Thoáng cái chỉ còn lại một mình Phương Thần, trong màn đêm đen kịt, từng chùm mưa dày đặc như chuỗi tiền từ trên trời tuôn thẳng xuống. Thật ra, để tiêu hết thời gian cô có thể đi tham quan cửa hàng một lượt nữa, nhưng bởi vì buổi sáng ra khỏi nhà cô đi giày cao gót nên giờ đây đôi chân bị bỏng rát, khiến cô không đủ dũng cảm bước thêm bước nào nữa.

Hoặc là đi mua một chiếc ô, hoặc là cứ để đầu trần chạy qua đường.

Cô đắn đo một lát rồi quyết định lựa chọn để đầu trần chạy sang đường.

Nhưng sau đó thì cô mới nhớ ra rằng, trong một ngày như hôm nay, thì việc gọi taxi là một việc hết sức xa xỉ.

Hai bên đường hoàn toàn không có nơi tránh mưa, trong khi hai tay đều phải cầm đồ. Cô cảm thấy điệu bộ của mình lúc đó chắc hẳn rất thảm hại và ngốc nghếch nữa.

Những chiếc taxi chở khách bấm còi inh ỏi từ trước mặt chạy tới, khi xe đi ngang qua làm bắn cả nước mưa đọng trên đường lên, khiến Phương Thần thấy rất thất vọng.

Chịu mưa rồi chờ thêm một lúc nữa, cuối cùng mới có chiếc xe từ từ dừng lại trước mặt cô, hơn nữa lại còn là ba chiếc cùng đến một lúc.

Đèn trong xe rất sáng, sáu chiếc đèn cùng lúc chiếu thẳng tới, xen giữa luồng ánh sáng là làn mưa màu bạc. Cô đang lấy làm ngạc nhiên thì cửa sau của chiếc xe chạy giữa đã từ từ kéo xuống.

Người trong xe nhìn cô, tóc của cô đã bị nước mưa làm cho ướt đầm, dính chặt vào vai, đứng một mình cô đơn ở đó, áo khoác ngoài cũng gần như bị ướt hết, dường như người cô đang run lên.

“Cô Phương, lên xe đi”, giọng của Hàn Duệ rất bình thản, không có cái vẻ của người coi việc giúp người khác là niềm vui, ngược lại còn mang đôi chút kiêu ngạo vốn có.

Nhưng Phương Thần chẳng thể suy nghĩ được nhiều.

Giống như lần đầu cảm nhận được sự tuyệt vời của không khí ẩm áp, khi đã ngồi vào trong xe, cô thả lỏng người, quay sang, nói với vẻ rất chân thành: “Cảm ơn”.

“Không có gì”, giọng của anh ta vẫn như nước suối, chậm rãi, lạnh lùng.

Dù là đi trong mưa thì cả ba chiếc xe vẫn đi với tốc độ rất đều và ổn định, chiếc trước cách chiếc sau một khoảng cách vừa đủ. Kể từ lúc lên đến khi xuống xe hai người không nói với nhau thêm một lời nào nữa.

Với những người ngạo mạn, ít lời, có địa vị và có vết đen như vậy, Phương Thần không lấy gì làm lạ, điều duy nhất Phương Thần cảm thấy khó hiểu là, rõ ràng vừa rồi ở trước cửa hàng cô đã nghĩ Hàn Duệ không còn nhớ ra mình nữa.

Vốn không phải chỗ thân thiết, nên sự im lặng suốt dọc đường lại khiến cho Phương Thần cảm thấy dễ chịu, trong lòng biết rõ mình nhờ phúc của người khác nên mới được cho đi nhờ xe.

Vì thế sau này khi gặp lại Tiêu Mặc, cô thuận miệng kể lại cho anh ta nghe chuyện đó. Tiêu Mặc tỏ vẻ ngạc nhiên, mỉm cười rồi trả lời một cách mập mờ: “Như thế là chuyện hiếm lắm đấy”, rồi phả ra một hơi thuốc, vẻ rất bí hiểm.

Lúc đó, Phương Thần mới chợt nhớ ra, nếu Tiêu Mặc và Hàn Duệ thân thiết như vậy, một người là gian thương, một người là nhân vật nghe nói chỉ cần một tay cũng có thể làm mưa làm gió, theo quy luật ngư tử ngư, mã tử mã thì họ hoàn toàn có thể liên kết làm nên những chuyện không quang minh chính đại.

Không thể không công nhận, suy đoán này rất đen tối, nhưng có lẽ làm nghề phóng viên và theo như lời của anh Trần thì vì gặp những chuyện không minh bạch quá nhiều rồi nên khó tránh khỏi mắc bệnh nghề nghiệp, do đó cũng không thể trách cô được.

* * *

Thời gian gần đây hình như Tiêu Mặc rất bận nên cô ít gặp mặt, có lúc đi làm về nghe thấy Chu Gia Vinh lẩm bẩm nhắc đến Tiêu Mặc, Phương Thần không nén được bèn chất vấn anh ta: “Anh có phải là gay không đấy? Anh đang yêu thầm Tiêu Mặc à?”.

Chu Gia Vinh tức quá, liền cự lại ngay: “Là con gái mà sao mồm miệng độc địa, chua ngoa vậy, cẩn thận kéo ể chồng đấy!”.

“Không cần anh lo!”

“Thật không thể hiểu nổi, tại sao Tiêu Mặc lại thích em được nhỉ?”, nói xong Chu Gia Vinh biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng. Nhưng thấy Phương Thần không có vẻ gì là ngạc nhiên, anh ta tò mò hỏi: “Em có biết điều đó không?”.

Nhưng Phương Thần chất vấn lại: “Em tồi tệ lắm sao? Có thể anh mới bất bình thay anh ấy như vậy chứ”.

Điều đó thì không hẳn vậy, Chu Gia Vinh nghĩ, chỉ cần nhìn hình thức thôi thì cô gái này cũng đã được điểm cao rồi. Nhưng bên trong thế nào thì rất khó nói. Bởi vì qua một thời gian tiếp xúc khá lâu, anh cảm thấy hình như mình đã nhìn nhận sai về cô.

Một lát sau, Chu Gia Vinh phần chân đưa ra đề nghị: “Để chứng minh rằng giới tính của anh rất bình thường, tối nay anh sẽ đưa em đi gặp mặt người bạn gái của anh, được chứ?”.

Phương Thần trả lời vẻ thích thú: “Được thôi”.

Ai ngờ điểm hẹn lại là phòng pub lần trước, còn người được gọi là bạn gái mới của Chu Gia Vinh lại chính là cô gái phục vụ danh đá ở đó. Cô ta có thân hình rất đẹp, các đường cong đường nào ra đường ấy, lớp phấn trang điểm rất đặc trưng của các hộp đêm che giấu tuổi thật. Cô ta ngược đôi mắt đeo lông mi giả lên, nhìn Phương Thần rồi hỏi: “Người đẹp, cô có biết trò đổ số không?”.

Phương Thần kéo tay Chu Gia Vinh, ghé vào tai anh ta thì thầm: “Rất quen với các trò này, lại còn hết sức cởi mở nữa chứ, đúng là xứng đôi với anh!”.

Cô ngồi ở đó một lát rồi tới bên quầy rượu tự tìm niềm vui cho mình.

Sau khi trải qua những ngày tháng nghịch ngợm của tuổi trẻ, cô rất ít khi tới những nơi như thế này. Những chuyện chơi bởi sa đọa trước đây cùng Tô Đông, giờ chỉ còn là những ký ức không thể nào nhớ lại được.

Nhưng cô vẫn nhớ ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi của mình trôi qua như thế nào.

Hôm ấy, một nhóm bạn gái thích chơi bởi quây phá đã chúc mừng sinh nhật cho cô tại một nhà hàng cách trường học rất xa. Họ đã gọi cả một bàn rượu uống không biết trời đâu đất đâu để mừng cô chính thức trở thành người lớn.

Sau cùng, cô bước tới quầy rượu trong cơn choáng, ôm chặt lấy cổ một chàng trai đòi hôn trong tiếng reo hò, cổ vũ của đám đông.

Lúc đầu đối phương còn có vẻ ngạc nhiên, nhưng cô lim dim mắt, nói: “Hôm nay là sinh nhật của tôi. Các bạn tôi đều nói anh rất đẹp trai, không biết anh có nể mặt tôi một chút không?”.

Đó là nụ hôn đầu đời của cô dành cho một người con trai mà sau này đến khuôn mặt của anh ta cô cũng không sao nhớ nổi.

Cô không cho đó là chuyện gì nghiêm trọng, lúc đó bất cứ trò đùa nào cũng đều khiến cả bọn rất vui và hưng phấn.

Bản nhạc DJ bỗng nhiên thay bằng một bài khác, âm thanh dịu dặt của nó đã kéo cô thoát khỏi dòng ký ức, trở về với hiện thực.

Cô ngồi trên chiếc ghế tròn cao, yêu cầu một ly Chivas, vừa cầm ly lên thì cảm giác phía sau có ai đó áp sát vào người, một bàn tay vươn qua vai, giành lấy ly rượu trong tay cô.

“Phụ nữ không nên uống loại rượu mạnh như thế này.” Hàn Duệ lắc lắc ly rượu màu vàng trong tay, sắc màu như hổ phách ấy ánh vào tận đáy mắt anh, lấp lánh.

Cô sững người một lát, còn Hàn Duệ ngồi xuống bên cạnh vẻ rất tự nhiên. Đôi chân dài đặt lên chỗ để chân bằng kim loại, anh nghiêng người nói với phục vụ: “Hãy lấy cho cô gái này một ly rượu loại nhẹ hơn”, nói rồi kê chiếc ly vào môi nhấp một ngụm.

Xung quanh quầy rượu toàn là đèn chùm, tỏa xuống từng luồng ánh sáng, trong đó có một luồng vừa vắn chiếu lên sống mũi và cằm của Hàn Duệ, làm rõ những đường nét cương nghị, đẹp như bức tượng của anh. Ánh mắt của Phương Thần bất giác rơi xuống yết hầu đang chuyển động của Hàn Duệ, rồi bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nóng rực lên một cách lạ lùng.

Cô không ngờ rằng, một động tác nhỏ như vậy cũng gợi lên sự quyến rũ đối với người khác.

Dường như Hàn Duệ cũng cảm thấy có điều gì đó khác thường, anh dừng ánh mắt lại, nhướn đôi lông mày lên, miệng hỏi: “Sao thế?”.

“Không có gì”, Phương Thần đổi tư thế ngồi, để tìm có che giấu tâm trạng vừa rồi.

“Cảm ơn anh đã cho tôi đi nhờ xe hôm ấy”, cô nói đại một câu.

Hàn Duệ vẫn tỏ ra rất bình thản: “Hôm ấy cô đã cảm ơn rồi”.

Câu nói của anh Phương Thần cảm thấy hơi cụt hứng.

Cô trầm ngâm một lát, trong lòng nghĩ, vì sao anh ta lại tới ngồi cạnh mình? Hơn nữa, tại sao mãi không thấy pha rượu xong cho cô?

Từ chỗ cô ngồi có thể nhìn thấy bọn Chu Gia Vinh đang rất vui vẻ, xem ra, quay trở lại đó nhập bọn cùng chơi với họ cũng không phải là một ý tồi.

Người pha chế rượu dừng động tác đẹp mắt giống như vẻ đẹp toát ra từ con người anh ta, rồi đặt trước mặt cô một ly cocktail đủ màu.

Cô cầm ly rượu lên, đang định chào rồi đi thì Hàn Duệ lên tiếng: “Cô có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”.

Hàn Duệ hỏi với vẻ rất tự nhiên, sau đó châm một điếu thuốc, từ từ rít một hơi, giấu ánh mắt cùng vẻ mặt dưới ánh đèn và làn khói thuốc, nhìn khuôn mặt trông nghiêng của cô.

Dường như đó chỉ là một cái nhìn đơn thuần, chứ không phải mong chờ ở cô một câu trả lời.

Sau này nhiều lần Phương Thần đã nghĩ chắc chắn khi ấy có một gene lặn nào đó tự nhiên đột biến nên mới khiến cho cô lên xe theo người đàn ông ấy.

Tất cả chỉ là ba lần gặp mặt, trao đổi không quá mười câu.

Thế mà lời mời ấy trong tiếng dịu dặt của bản nhạc, xem ra chỉ giống như một lời đề nghị đang thịnh hành một thời mà thôi.

Nhưng cũng đầy vẻ mê hoặc.

Lại giống như bao nhiêu năm trước, cô kiên quyết hôn một chàng trai trong tiếng cổ vũ của đám đông. Trong khoảnh khắc ấy, cô đã nhìn vào đôi môi mỏng của anh ta, và cả vẻ chẳng chút bận tâm trong ánh mắt của anh ta nữa, dường như một cảm giác ngu ngốc nào đó lại trỗi dậy lên trong cô, bứt phá ra khỏi con người cô, khiến cô quên mất sự cảnh giác cần phải có, mà chỉ còn cảm thấy rất phấn chấn.

8. Chương 07

Chương 7

Hàn Duệ không hề nói với cô rằng sẽ đi đâu, và lần này cũng không có cảnh tượng trống đồng cờ mở như lần trước. Anh đích thân lái chiếc xe Carrera GT, chở cô đi trên tuyến đường chính giữa lòng thành phố, thẳng một mạch từ phía tây thành sang phía đông.

Đèn hai bên đường với đủ mọi màu sắc như những chùm sao từ trên trời sa xuống, lại giống như những viên dạ minh châu lấp lánh, nhanh chóng vùn vút lùi lại phía sau.

Cuối cùng chiếc xe chạy thẳng đến một con đường lớn bên bờ biển ở đầu kia thành phố rồi từ từ dừng lại. Mái tóc của Phương Thần bị gió làm rối tung từ lúc nào, cô bất giác buột miệng thốt ra: “Chiếc xe này thật là tuyệt!”.

Hàn Duệ hỏi: “Cô cũng hiểu biết về xe?”.

“Biết một chút thôi.”

Hàn Duệ nhướn mày, thay cho câu trả lời, rồi lại lấy thuốc từ trong túi ra, mắt nhìn cô, “Không phiền cô chứ?”.

Phương Thần không trả lời, còn Hàn Duệ cũng đã châm thuốc, khuỷu tay tì vào cửa xe, làn khói mỏng màu trắng tỏa ra, hòa lẫn với không khí lạnh lạnh.

Giọng nói của anh mang vẻ nghi ngờ và lạnh lùng như băng giá, anh ghé mắt hỏi cô với vẻ rất bình thản: “Lẽ nào cô không thấy sợ?”.

Có thể do đêm khuya thanh vắng, khiến giọng nói ấy hơi uể oải, nhưng có lẽ chính vì như vậy, nên nó càng quện chặt với màn đêm, mang đến cho người nghe một cảm giác mê hoặc.

“Sợ gì cơ?”, cô nhìn thẳng vào anh.

“Chúng ta không quen thân nhau.”

“Ồ, ý anh muốn nói là đêm khuya rồi mà tôi vẫn theo anh lên xe đi hóng gió ư?”, ngẫm nghĩ một nói tiếp, “Nếu là đi hóng gió thì có gì phải sợ?”.

Cuối cùng anh cũng nhìn thẳng vào cô, nhưng ánh mắt vẫn cố giấu tâm trạng trong lòng, hoặc là chẳng có tâm trạng nào cả, cho nên dù ở rất gần như vậy, cô vẫn không thể biết anh đang nghĩ gì.

Đúng lúc ấy thì chuông điện thoại vang lên, anh nói với vẻ rất lịch sự, “Xin lỗi”, rồi mới nghe điện. Chỉ vài giây sau, anh quăng nửa điều thuốc còn lại, rồi nhanh chóng bước lên xe và nổ máy.

Mui xe từ từ hạ xuống.

Anh dùng Bluetooth, vì thế mà không ảnh hưởng gì tới việc lái xe, hai tay đặt trên vô lăng, tốc độ tăng dần.

Cô nhìn anh vẻ ngạc nhiên, đúng lúc anh đang hơi chau mày và nói với một ai đó: “Tôi biết rồi, các cậu không cần phải tới đâu”, giọng anh trầm trầm, vẻ mặt nghiêm nghị.

Lúc đó chỉ còn nghe thấy tiếng của động cơ xe, đồng thời theo quán tính người ngồi trên xe như bị dính chặt vào ghế ngồi, gầm của chiếc xe vốn đã thấp, bây giờ lại càng như bám lấy mặt đường và lướt đi, những ngọn đèn hai bên đường lao qua vun vút.

Phương Thần vẫn chưa kịp hỏi có chuyện gì thì qua gương chiếu hậu đã nhìn thấy phía sau đang có một đoàn xe khác bám theo. Ánh đèn pha của những chiếc xe đó sáng chói, dù đã qua gương phản chiếu nhưng vẫn rất nhức mắt.

Cô đếm thử, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc, tất cả đều là xe hơi màu đen, chiếc nọ nối đuôi chiếc kia, cũng có lúc lại chạy song song với nhau, nhưng đều chạy theo phía sau, có thể là do không đuổi kịp, cũng có thể là do không dám đến gần, vì thế vẫn giữ một khoảng cách nhất định, lúc gần, lúc xa, nhưng không rời bỏ.

Rõ ràng là lúc này có thấy thế đâu.

Cô nhớ rất rõ, dọc đường khi tới đây gần như phía sau không có một chiếc xe nào. Cảm giác trong lòng cô lúc đó thật là khó tả, vừa thấy hơi瑟瑟, lại vừa thấy hưng phấn, cô đưa tay nắm chặt sợi dây an toàn trước ngực, sau đó quay sang nhìn Hàn Duệ một lần nữa.

Đúng lúc đó Hàn Duệ cũng liếc nhìn về mặt trắng nhợt của cô, rồi mỉm cười

Đây là lần thứ ba cô nhìn thấy anh cười. Nụ cười ấy giống như núi băng tan chảy, vành môi vốn lạnh lùng bỗng chốc trở nên mềm mại đến bất ngờ.

“Sợ à?”, anh nhướn mày hỏi.

Cô hơi do dự một lát, rồi lắc đầu.

Thực ra, cái chính là cô cảm thấy say xe. Cô mắc chứng say xe từ nhỏ, mấy năm gần đây dù đã rèn luyện nhiều và đỡ hơn, nhưng nếu xe chạy nhanh, lại thêm những khúc cua là cô lập tức thấy khó chịu.

Cô mím chặt miệng, bụng bắt đầu cuộn lên, không biết cuộc rượt đuổi bằng ô tô này còn kéo dài đến khi nào, cô sợ nhất là không tìm được sẽ nôn ra xe.

Chiếc xe sang trọng như thế này, hơn nữa, còn cả người ấy đích thân lái nó.

Ra khỏi đường ven bãi biển, qua hai ngã tư thì sang đường vành đai cao tốc, lượng xe trên đường dần dần nhiều lên. Nhưng chỉ cần chiếc Carrera hơi giảm bớt tốc độ là ba chiếc xe kia lập tức lại xuất hiện trong gương chiếu hậu từ phía xa.

Cuối cùng Hàn Duệ không thèm để ý đến những chiếc xe đó nữa, mà chỉ chú ý lái chiếc xe luồn lách giữa những dòng xe. Kỹ thuật của anh rất tốt, lái xe mà cứ như đi chơi.

Đi tới nửa đường thì anh lấy điện thoại ra nói với người ở đầu dây bên kia: “Cậu nói với ông ta, bây giờ tôi đang bận, có chuyện gì thì hôm khác nói”.

“Bọn đàn em của ông ta đã làm mất hứng của tôi, bây giờ lại còn muốn thử thách lòng kiên nhẫn của tôi hả?”

“Nếu ông ta dám gánh chịu hậu quả thì tôi xin chơi cùng ông ta.”

Giọng nói của anh vẫn rất bình thản, nhưng đầy vẻ lạnh lùng, như thể một vũ khí lợi hại vừa rút ra khỏi vỏ phát ra ánh sáng giữa màn đêm đen. Phương Thần ngồi nghe bên cạnh không khỏi giật mình, nhưng vẫn rất sáng suốt lựa chọn cách

Thực ra, lúc đó cô đang nhớ tới một bộ phim dài tập của Hồng Kông, hồi ấy xem mà cứ thấy trống ngực đập liên hồi vì hồi hộp, ai ngờ đến một ngày cô lại giống như nhân vật trong bộ phim ấy.

Thì ra đua xe cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Hoặc là phải nói, một chuyện vốn rất kích thích, cuối cùng lại rơi đúng vào một người say xe như cô, vì thế mà hiệu quả của nó giảm đi rất nhiều.

* * *

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước cửa pub, cô không tìm được nữa, vội mở cửa xe chạy tới bám vào gốc cây nôn thốc nôn tháo.

Đã lâu rồi cô không bị như vậy, lại thêm trước đó uống một chút rượu, nên giờ đây cô thấy ruột gan mình như lộn hết cả lên, khó chịu muốn chết.

Hàn Duệ có vẻ hơi ngạc nhiên, vì vừa rồi anh đã nghĩ rằng cô nói dối, cô nói rằng không sợ, anh tưởng rằng cô lừa anh. Nhưng bây giờ xem ra, dọc đường mặt cô cứ trắng bệch đi là vì say xe.

Chờ tới khi cô đỡ hơn một chút, Hàn Duệ mới bước tới đưa cho cô một chai nước.

“Cảm ơn”, Phương Thần thở hổn hển, nói. Sau đó nhấp một ngụm nước súc miệng, chỗ còn lại cô dốc hết vào bụng.

Cảm giác lạnh buốt kích thích thần kinh và giúp cô dần trở lại trạng thái bình thường.

“Cô to gan thật đấy.” Hàn Duệ vỗ tay về phía sau, đứng bên cạnh nói, đây không biết là khen hay chê, hoặc cũng có thể chỉ đơn thuần là thuật lại một sự thật vừa mới phát hiện ra.

“Tôi là nhà báo.” Phương Thần ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn còn rất khó coi, có thể là do vừa mới nôn xong, rồi lại ở chỗ gió lạnh, nên đôi mắt cô như có ngấn nước, nó khiến cho đôi mắt ấy càng có vẻ sáng hơn, “Cảm ơn anh đã đi hóng gió cùng tôi, bây giờ tôi phải về nhà rồi”

Hàn Duệ hỏi với vẻ rất lịch lãm: “Có cần tìm người đưa cô về không?”.

“Không cần đâu.”

Bên đường có một hàng taxi đang chờ khách, cô tiện tay mở cửa một chiếc và ngồi vào trong. Khi chiếc xe rời đi, cô ngoái nhìn lại thì thấy Hàn Duệ bước vào trong tòa nhà lộng lẫy nhấp nháy đèn xanh đèn đỏ.

Những chuyện diễn ra trong tối hôm ấy giống như một bí mật, Phương Thần không nói chuyện đó với bất cứ người nào, kể cả Tô Đông.

Cô biết, nếu Tô Đông biết cô có bất cứ chuyện gì liên quan với Hàn Duệ thì chắc chắn cô ấy sẽ không yên tâm.

Còn nhớ hồi ấy khi cô quyết tâm thay đổi, chấm dứt hoàn toàn cuộc sống sa đọa phóng túng trong quá khứ, Tô Đông đã nói: “Tốt lắm, lẽ ra cậu nên làm như vậy sớm hơn”.

Cô liền đùa rằng: “Nhưng mình lại sợ cậu không nỡ rời xa mình. Mình phải bắt đầu ôn để chuẩn bị cho kỳ thi, hơn nữa từ nay về sau sẽ không cùng cậu quây phá, vui chơi thâu đêm được nữa”.

“Chuyện ấy thì có gì là quan trọng.” Tô Đông vừa rút tờ mười tệ trả tiền mua một gói ăn vặt cho người bán hàng, vừa nói: “Mình cũng có cuộc sống riêng mà”.

Đúng vậy, lúc ấy Tô Đông bắt đầu hút thuốc, chính thức đi theo người đàn ông đã dạy cô hút thuốc, ngày nào cũng cùng với người ấy ra vào những chỗ đèn xanh đèn đỏ, quần quần quýt quýt, đồng thời lấy làm mãn nguyện khi ở trong vòng quyền lực của anh ta.

Sau đó thì người đàn ông kia chết, cô tưởng rằng Tô Đông sẽ rất đau lòng, nhưng buổi chiều vừa mai táng anh ta xong thì đến tối hai người đã chui vào căn hộ, uống một lúc hết ba chai rượu đỏ.

Tô Đông vừa như say, lại vừa như rất tỉnh táo, không hề nhỏ lấy một giọt nước mắt nào, mà chỉ cầm ly rượu mân mê một hồi, cuối cùng nói: “Bỗng nhiên lại thấy hối hận, sao hồi ấy không chịu học hành cho tử tế. Nếu thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, rồi sau đó tiếp tục học lên nghiênsinh thì tốt biết bao!”.

Phương Thần thì ngồi lười biếng trong salon, chẳng biết nói gì cứ lắp bắp: “Bây giờ... như thế này... không tốt hay sao?”.

“Không tốt.” Tô Đông lắc đầu, rồi nằm nghiêng xuống, gối đầu lên bụng của Phương Thần, khiến cô tức bụng muốn nôn, “Thật là may vì cậu đã không như mình”.

Ngừng một lát cô lại nói: “Hy vọng rằng không bao giờ cậu giống như mình”.

Nửa đêm hôm ấy, bỗng nhiên Phương Thần thấy khát nước, nhìn sang bên cạnh thấy Tô Đông đang ngủ ngon lành, đến cả mặt cũng chưa kịp tẩy trang, đôi mi dài khê động đậy trong bóng tối, nhưng thần thái trông thật đẹp và hiền dịu chẳng còn thấy dấu dánh vẽ ban ngày, đảm bảo ai nhìn thấy lúc đó cũng không thể đoán ra được cô ấy làm nghề gì.

Sau đó, cả hai không bao giờ nhắc tới chủ đề này nữa, nhưng Phương Thần biết, Tô Đông không hy vọng cô lặp lại con đường của chính mình. Dù chỉ là một chút, cũng không được.

9. Chương 08

Chương 8

Tết Nguyên Đán được nghỉ mấy ngày, Phương Thần lập tức đi mua vé về quê.

Quê cô cách thành phố C không xa, đi xe khách tuyến cao tốc cứ xuôi về phía nam thì chỉ cần gần hai tiếng đồng hồ là về tới nơi. Trước đó cô cũng mời Tô Đông, bảo cô cùng về quê ăn Tết, nhưng Tô Đông đáp: “Cậu thấy mình quanh năm suốt tháng có ngày nào được nghỉ không?”. Khi Tô Đông đang nói Phương Thần còn nghe thấy cả tiếng vung tay, và cả tiếng hát của đàn ông bên cạnh: “Em thân yêu, hãy bay từ từ... kéo hoa hồng trước mặt đầy gai...”, rồi còn có cả tiếng khen điệu đà, nũng nịu.

Tô Đông nói bằng giọng rất lười biếng: “Chờ hôm nào cậu lên đưa mình đi chùa Tĩnh Linh làm lễ. Không có cậu, một mình mình cũng chẳng muốn đi”.

Thường thì mỗi khi gặp chuyện không như mong muốn, cô mới nghĩ đến chùa lễ Phật, vì thế Phương Thần vừa nhận lời xong, liền hỏi: “Gần đây cậu có chuyện gì không vui thế?”.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng cười của Tô Đông ở đầu dây bên kia: “Những người này, chẳng có ai làm cho mình bết lo nghĩ cả. Mình đi lạy Phật Tổ, hy vọng được sống thêm hai năm, nếu không thì sẽ sớm bị bọn họ làm cho tức chết mất”.

Khi Phương Thần về đến nhà cũng vừa lúc vào bữa trưa, người nhà đã nấu xong mọi thứ, chỉ chờ cô về là ăn cơm.

Mấy năm nay Tăng Tú Vân hình như không đi nhiều nơi và ra nước ngoài như trước nữa, phần lớn thời gian bà ở nhà, cùng làm việc nhà với dì út, rồi thỉnh thoảng dành thời gian cho phòng tranh, cuối cùng là đang đến gần với kiểu phụ nữ gia đình truyền thống.

Nhìn thấy con gái về, mẹ cô cởi vội chiếc tạp dề, nhìn cô từ đầu đến chân, rồi sau đó nhíu mày, nói: “Gầy quá con ạ”.

Phương Thần không chú ý đến câu nói đó của mẹ mà sấn đến bên Lục Quốc Thành, nói: “Cha, tại sao mẹ vẫn cứ sao nói như vậy?”.

Giọng cô không nhẽo, điệu bộ rõ ràng là đang làm nũng, rồi đưa tay ôm lấy cánh tay của bố.

“Cái con bé này, chẳng nhẽ mẹ lại không thương con sao?”, Tăng Tú Vân lắc đầu, rồi đưa tay kéo cô, “Mau đi rửa tay rồi ăn cơm!”.

Phương Thần lấy lọ nước rửa tay, rửa thật sạch rồi cẩn thận lau khô xong đầu đó mới bước ra.

Có lẽ những người làm nghệ thuật luôn lập dị, bệnh sạch quá mức của bà di truyền sang cả Lục Tịch.

Phương Thần nhớ, tất cả những chiếc váy mà Lục Tịch mặc hồi nhỏ hầu như đều là màu trắng và luôn luôn được giữ rất sạch.

Cô nghĩ, một trong những nguyên nhân mà ngay từ hồi còn nhỏ mẹ đã không thích cô có lẽ là do lúc nào cô cũng bẩn thỉu, lại hầu như không chịu nghe lời mẹ. Có thời gian dường như mẹ không muốn nhìn mặt cô nữa mà sai bảo mẫu tắm rửa thay quần áo cho cô.

Cô bé giúp việc gốc Tứ Xuyên đã giúp việc cho nhà cô mấy năm liền mà không năm nào về quê ăn Tết, năm nay cũng vậy. Ngày mừng Một Tết, Phương Thần cho cô bé giúp việc một phong bao lì xì màu đỏ, rồi còn đưa đi mua quần áo mới cho. Thực ra, cô bé giúp việc nhỏ hơn Phương Thần hai tuổi, sau khi nhận chiếc phong bao màu đỏ từ tay Phương Thần cứ cảm ơn rồi rít, sáng sớm ngày mừng Hai, lập tức ra bưu điện gửi tiền về quê cho gia đình.

Phương Thần ngoan ngoãn ở nhà suốt mấy ngày Tết, rồi rãi không có việc gì làm nên lúc thì chơi cờ uống trà cùng cha, lúc thì cùng xem ti vi và nói chuyện với mẹ.

Chiều hôm nay, lúc cô đang ngồi trong phòng khách xem lại chương trình đón giao thừa thì bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên.

Trên màn hình di động hiện lên tên của Tiêu Mạc, Phương Thần thấy rất vui, lập tức nói: “Chúc mừng năm mới”.

“Đang làm gì vậy?”, Tiêu Mạc hỏi.

“Xem ti vi.” Vừa cho một quả ô mai vào miệng, cô vừa hỏi: “Thế còn anh?”.

“Em đoán thử xem.”

“Làm sao em biết được.” Trên ti vi đang phát tiểu phẩm hài của Triệu Bản Sơn, phía dưới rộ lên tiếng khen hay của khán giả khiến cô không chú tâm vào câu chuyện với Tiêu Mạc mà đoán bừa: “Đang tiếp khách à?”.

Chỉ một giây sau đã nghe tiếng cười khê từ đầu dây bên kia vọng lại, Tiêu Mạc khen cô nửa đùa nửa thật: “Em thật thông minh”.

“Xin cảm ơn. Tổng giám đốc Tiêu vất vả thật, đến cả ngày Tết mà cũng không được nghỉ.”

“Đúng thế, hơn nữa anh còn uống say nữa, không thể nào lái xe về được. Làm thế nào bây giờ?”

“Bảo lái xe đến đón anh, hoặc nếu không gọi taxi.”

Phương Thần nói xong câu đó thì thấy đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi Tiêu Mạc nói bằng giọng bất lực: “Anh đã cho lái xe nghỉ rồi. Hơn nữa, từ đây mà về thành phố C đi taxi sẽ rất tốn tiền”.

Nhà kinh doanh một ngày thu lời cả đồng mà cũng tính toán chi phí cho một cuộc taxi?

Cảm thấy hơi ngạc nhiên, Phương Thần bắt giác hỏi: “Chẳng lẽ anh đang ở Bắc Kinh à?”.

“Không phải, anh đang ở Thụy Vi Hiên trên Tây Lộ của Tân Châu.”

Khi tìm thấy Tiêu Mặc trong phong VIP lớn nhất ở Thụy Vi Hiên, Phương Thần không khỏi ngạc nhiên.

“Sao anh lại tới đây?”

“Tiếp khách.” Tiêu Mặc ngồi trên ghế, dáng điệu lười biếng, một tay đỡ trán,plet cởi ra vút bên cạnh, trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi màu nâu nhạt, khiến cho sắc mặt anh trắng nhợt, xem ra anh ta đã uống rất nhiều.

Điều mà Phương Thần cảm thấy rất phục Tiêu Mặc là, lời nói của anh vẫn rất tỉnh táo, mạch lạc. Sau khi cùng ngồi vào taxi, Tiêu Mặc nhìn cô với vẻ áy náy, rồi hỏi: “Những người ở đây đều uống rượu như thế sao? Nếu biết trước thế này thì anh đã nhờ em tư vấn giúp, ít nhất thì cũng để lái xe đi cùng”.

“Cũng được”, Phương Thần đáp, “ít nhất thì những người mà em biết tử lượng đều rất khá”. Vừa nói, cô vừa nhìn dáng điệu khổ sở và vẻ mặt nhăn nhó của Tiêu Mặc, vì vậy hỏi tiếp: “Có cần nghỉ một chút không? Hay là ăn chút gì lót dạ nhé?”.

“Thế nào cũng được”, Tiêu Mặc nhắm mắt lại, đáp một cách mơ hồ.

* * *

Phương Thần suy nghĩ một lát, chỉ cần báo cho tài xế biết địa điểm là được, rồi sau đó cô lấy di gọi.

Mười phút sau, cô đưa Tiêu Mặc vào nhà, người giúp việc thò đầu từ trong bếp ra, nói: “Em vừa mới cho gạo vào nồi, chờ thêm một lát nữa”.

“Không sao.” Phương Thần đáp xong, quay ra giới thiệu rất vắn tắt với bố mẹ, “Thưa bố mẹ, đây là bạn của con. Anh ấy là Tiêu Mặc, anh ấy tới đây là vì công việc”.

“Cháu xin chúc hai bác năm mới mạnh khỏe.” Tiêu Mặc nói với vẻ rất nhã nhặn, lễ độ: “Thời gian gấp quá nên cháu không kịp mua gì, như thế thật không phải”.

Phương Thần bắt giác quay sang nhìn anh.

Anh chàng này thật lạ, rõ ràng lúc ở trong xe, đến một câu cũng không nói, ấy thế mà vừa mới tới đây đã lập tức tỉnh ngay, lại còn nghĩ ra được phép tắc, lễ nghĩa nữa.

Giới thiệu với cha mẹ xong, Phương Thần dẫn Tiêu Mặc vào phòng dành cho khách.

“Anh nằm xuống nghỉ một lát đi, đợi cháo nấu xong em sẽ gọi.”

Dựa thân hình cao ráo vào đầu giường một cách thoải mái, Tiêu Mặc hỏi đột ngột: “Vào lúc này mà còn đưa con trai về. Em không sợ cha mẹ hiểu lầm à?”.

“Không đâu, vì mọi điều kiện của anh đều rất tốt.”

Tiêu Mặc hơi sững người, nụ cười càng rõ hơn, “Nhưng sao anh lại thấy là em đang chế nhạo anh nhỉ?”.

“Tất nhiên là không rồi. Rất rõ ràng, vì anh đang say mà.” Phương Thần đi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại, miệng nói câu sau cùng, “Vì thế bây giờ anh cần nghỉ ngơi”.

Đến khi nấu cháo xong thì Tiêu Mặc đã ngủ say thật sự.

Phương Thần đành phải bảo giúp việc vặn nhỏ lửa để cho, còn mình thì chạy lên gác, lục tung đồng hồ cũ.

Kể từ sau khi Lục Tịch không còn nữa, phòng ngủ của chị ấy luôn để trống, thỉnh thoảng mẹ cô lại vào đó tự tay quét dọn, trừ những lúc như vậy, căn phòng luôn khóa cửa.

Nhưng Phương Thần đã giấu một chiếc chìa khóa, để mỗi lần về nhà lại vào đó thăm.

Thời gian trôi qua, khoảng cách giữa cô với Lục Tịch mỗi ngày một xa. Tuy thỉnh thoảng cô cũng mơ thấy Lục Tịch, mỗi lần thức giấc cô đều ngồi dậy viết thư cho chị, nhưng lâu dần cũng cảm thấy mờ nhạt dần,

thậm chí có lúc cô không sao nhớ được khuôn mặt của Lục Tịch, chỉ nhớ rằng nụ cười của chị rất dịu dàng, giọng nói cũng vậy, mỗi khi chị ôm cổ bố mẹ nói câu gì đó đều rất nũng nịu, đáng yêu.

Vì mọi tấm rèm cửa đều kéo kín, nên căn phòng có vẻ hơi tối.

Phương Thần đưa tay bật chiếc đèn chùm, ánh sáng lập tức tỏa xuống như dòng nước, lạnh lẽ trải đều lên chiếc ga phủ giường màu xanh da trời.

Mọi vật vẫn như năm ấy.

Giống như lần trước cô về.

Buổi tối trước khi Lục Tịch rời nhà bay sang Mỹ học tiếp, chị đã đọc và để cuốn Chuyện Phạn Cao ở đầu giường, bây giờ cuốn sách vẫn nằm nguyên chỗ cũ, chỉ có điều phía trên nó là một lớp bụi mỏng.

Phương Thần không mở sách mà chỉ để ngón tay lên bìa một lúc, rồi lại bước tới bên giá sách ở góc nhà.

Phía trên đó cũng có nhiều bụi như vậy, cô đưa tay rút mấy tập tranh xuống, trong đó toàn là tác phẩm của Lục Tịch, được phân loại và lưu giữ cẩn thận. Trong số đó có cả những bức mang về từ Mỹ sau khi xảy ra chuyện.

Từ những bức phác họa đến những bức màu nước, từ tranh phong cảnh đến tranh vẽ chân dung, có thể thấy Lục Tịch được thừa hưởng từ mẹ gene nghệ thuật, thậm chí một vài lĩnh vực còn xuất sắc hơn.

Và thứ mà Lục Tịch thích nhất và có khả năng nhất là vẽ tranh chân dung, có lẽ những ngày tháng miệt mài học tập đã làm cho cô thêm khá nhiều kinh nghiệm, nên trong mấy tập tranh có rất nhiều bức chân dung đủ kiểu.

Có bức vẽ một người da đen đang mài nghệ, có bức vẽ một cô gái người Gypsies, và cả bức vẽ về một sinh viên rất bình thường trong vườn trường... Phương Thần lật giở từng trang từng trang, thỉnh thoảng dừng lại xem một trang, và tưởng tượng ra dáng điệu của Lục Tịch khi vẽ những bức tranh này năm ấy.

“Đang xem gì vậy?”, phía sau bỗng vang lên tiếng nói, khiến Phương Thần giật thót mình.

Tập tranh trong tay cô rơi xuống đất “Xoạch” một cái, Phương Thần vội quay lại, sắc mặt tái đi, có thể đó là do luồng ánh sáng chiếu vào, và dường như cô giật mình sợ hãi thật sự.

Tiêu Mặc đứng bên ngưỡng cửa, dáng điệu thư nhàn, miệng hé cười.

“Đây là phòng của em à?”, anh ta vẫn đứng nguyên chỗ cũ, và chỉ đưa mắt vào góc quanh.

Phương Thần không trả lời, sắc mặt đã trở lại bình thường, cô đặt tập tranh về chỗ cũ, sau đó bước tới trước mặt Tiêu Mặc, hỏi: “Anh đã ăn cháo chưa?”.

“Không có em, anh sao dám ngồi vào bàn ăn cho được?”

“Cha mẹ em rất dễ tính.” Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn cùng anh bước xuống lầu, rồi lại cùng anh ăn hết một bát cháo.

Khi trời sắp tối, Phương Thần quyết định quay lại thành phố C.

Cha cô không lấy gì làm ngạc nhiên, đã từ lâu ông rất ít để mắt đến việc của con cái. Chỉ có mẹ cô lên tiếng: “Này, còn hai ngày nghỉ nữa cơ mà? Đi vội như thế là vì chuyện gì?”.

“Con muốn đi sớm để thu dọn nhà ở trên đó một chút, kéo Tết xong lại bận bù đầu lên.” Túi hành lý gọn nhẹ của cô đã được chuẩn bị xong từ lúc nào. Cô quay sang nói với Tiêu Mặc: “Em đi nhờ xe, không sao”

Tiêu Mặc cười, đáp: “Tất nhiên là không sao rồi”.

Tiêu Mặc tỉnh rượu rất nhanh, như thể chỉ cần nghỉ ngơi một chút là lấy lại được sức lực và tinh thần. Anh hỏi Phương Thần: “Không định ngủ một lúc à?”.

Phương Thần lắc đầu, vẫn giữ nguyên tư thế lúc đầu mắt nhìn thẫn thờ ra những cành cây khô ngoài cửa sổ. Lúc đó trời đã tối đen, chẳng còn trông rõ bất cứ thứ gì.

Khi trở về đến thành phố, tuy Phương Thần không hề cảm thấy đói, nhưng Tiêu Mặc vẫn đưa cô tới nhà hàng ăn cơm rồi mới về nhà.

Tiêu Mặc đưa Phương Thần đến chân cầu thang của khu tập thể, trước khi chia tay còn đùa rằng: “Buổi chiều nay em có nhìn thấy ánh mắt của mẹ em không? Chắc bà đã nghĩ em đi sớm như vậy là vì anh”.

“Chỉ nói linh tinh. Mẹ em không vô duyên thế đâu.” Mặc dù Phương Thần rất mệt nhưng vẫn gắng gượng nói chuyện với Tiêu Mặc.

“Điều ấy thì có sao đâu, những người làm nghệ thuật bao giờ suy nghĩ chẳng lãng mạn hơn người bình thường.” Anh dừng một lát, rồi cố ý nói: “Huống chi điều kiện của anh lại tốt như thế này, em bị mê hoặc cũng là lẽ thường tình thôi”.

Phương Thần bất ngờ trước câu nói đó, sau mới kịp phản ứng, nói với vẻ ngạc nhiên: “Sao anh lại biết mẹ em làm nghệ thuật?”.

“Thế nào? Khi thấy một thương nhân trên người sắc mùi tiền mà cũng quan tâm đến nghệ thuật, chắc em ngạc nhiên lắm nhỉ?”

Những ngọn đèn đủ màu giăng mắc khắp nơi như bị bao phủ bởi một màn sương trong đêm giá lạnh, chiếu qua lớp kính ở đầu xe, hắt lên khuôn mặt nửa cười nửa không của Tiêu Mặc thành những vệt sáng mờ ảo, càng làm đôi mắt anh sáng rực lên.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh trong một vài giây, rồi bình thản rời đi, “Mấy năm nay mẹ em rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Anh đừng có nói rằng trong nhà vẫn còn tác phẩm của bà, như thế thì em mới ngạc nhiên”.

“Điều đó thì không phải”, Tiêu Mặc nói, “Anh có một người bạn cũng là nhà nghệ thuật, anh ấy rất thích tranh của mẹ em”.

Cô không phân biệt được lời của Tiêu Mặc là thật hay là giả, thế nên cũng nửa thật nửa đùa, đáp: “Ồ, thế à? Em lại cứ tưởng bạn của anh toàn những người có lai lịch phức tạp cơ đấy”.

Tiêu Mặc là người rất thông minh, nên vừa nghe vậy đã biết ngay được ý tứ trong đó, tuy nhiên anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên miệng, “Ý em muốn nói tới Hàn Duệ?”. Dường như anh cố tình dừng lại một chút, nhìn sâu vào mắt cô, nụ cười và giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng: “Trên đời này chỉ có một người như Hàn Duệ, muốn có thêm nữa, e rằng rất khó đấy”.

Nghe Tiêu Mặc nói như vậy, dường như cô mới thực sự lấy lại hứng thú: “Thật thế ư? Thật sự là khoa trương như thế ư?”.

Nhưng Tiêu Mặc không tiếp tục chủ đề đó nữa, anh đưa tay cởi dây an toàn cho cô, nói: “Muộn rồi, em lên nhà đi”.

10. Chương 09

Chương 9

Quả nhiên, đúng như dự liệu, kỳ nghỉ kết thúc, Phương Thần vừa bước chân đến tòa soạn là công việc lại bận tới mắt tới mũi.

Thỉnh thoảng có được chút thời gian rảnh rỗi, anh Lý liền nói: “Đây đâu phải là làm việc, là đánh trận thì có, hơn nữa lại là một chiến dịch không bao giờ kết thúc”.

“Đợi đến khi anh nghỉ hưu chẳng phải là sẽ kết thúc sao?”, một đồng nghiệp nói.

“Ngồi ở nhà lại càng vô vị hơn. Vợ thì lắm điều, cả ngày cứ cằn nhằn đến đau cả đầu”, người ngồi bên bật cười, “Như thế còn gì mà nói nữa? Anh đúng là số lận đận cả đời rồi”

“Đúng thế thật.”

“ ... ”

Bốn năm người vừa nói vừa đi đến nhà ăn. Một đồng nghiệp hỏi Phương Thần: “Phương Thần, hay là cô đi ăn cơm cùng chúng tôi đi?”.

Phương Thần xách túi, bước xuống cầu thang, miệng đáp: “Không đâu, tôi có hẹn với bạn rồi”.

Một người ở phía sau hỏi với theo, “Bạn trai à?”. Phương Thần quay lại cười, đáp, “Một người bạn thôi”.

Nơi hẹn bạn là trong KFC. Mặc dù Tết đã qua rồi, cũng không phải cuối tuần, nhưng bên trong vẫn đông khách như thường.

Cận Vĩ ngồi bên cửa sổ, giơ tay vẫy cô.

Cô bước nhanh về phía ấy, cười hì hì, nói: “Xin lỗi, bị tắc đường một lúc...”, rồi đột nhiên, những từ cuối cùng bị chìm đi trong sự huyên não xung quanh.

Khi ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt cô gái ngồi đối diện Cận Vĩ, bất giác Phương Thần sững người trong giây lát, đúng lúc đó thì Cận Vĩ nói: “Chị, đây là người mà em thường nhắc đến với chị, chị Phương Thần”.

Cận Tuệ mỉm cười đứng dậy. Cô đúng là điển hình cho con gái miền Nam, với vóc người nhỏ bé, mái tóc đen buông xuống bờ vai, cô hầu như không hề trang điểm và ăn mặc gì đặc biệt, trừ một chiếc cặp tóc gài lên tóc, để lộ vàng trán trắng ngần, thông minh.

Cận Tuệ nói: “Chị Phương Thần, chào chị”.

Khi Cận Tuệ cười trông thật thuần khiết, đôi mắt đen láy như biết nói, long lanh như một viên ngọc cứ hút người ta vào đó.

Nhưng Cận Tuệ đã không nhận ra Phương Thần.

Phương Thần nghĩ, có lẽ cô ấy đã hoàn toàn quên rằng họ từng gặp nhau một lần, trong cái thế giới đầy sắc màu và xa hoa ấy

Là con trai duy nhất, nên Cận Vĩ rất chủ động tới quầy chọn món, Cận Tuệ nói với Phương Thần: “Chị Phương Thần, nghe nói chị rất quan tâm, giúp đỡ Tiểu Vĩ, em thực sự không biết phải cảm ơn chị như thế nào”.

“Có gì đâu.”

“Tiểu Vĩ muốn thi vào Đại học Thanh Hoa, nó nói chị đã cố vũ, khiến nó cảm thấy rất có niềm tin.”

“Cận Vĩ vốn là một chàng trai cầu tiến”, Phương Thần nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng, ngẫm nghĩ một lát rồi nói, “Hình như cậu ấy rất dựa dẫm vào em”.

“Đúng thế”, bất giác Cận Tuệ lại cười, “Hoàn cảnh của chị em em chắc chị cũng biết rồi, bây giờ chỉ còn hai chị em, cho nên phải dựa vào nhau”. Cận Tuệ nói, giọng bình thản, tự nhiên, hình như cô đã coi Phương Thần là một người bạn thân thiết.

Nhưng Phương Thần không nói gì.

Nếu không phải trí nhớ của mình tốt, thì chắc rằng không thể nào cho rằng Cận Tuệ hiền dịu xinh đẹp hôm nay với cô gái mặt mày nhợt nhạt, nói năng lí nhí hôm đó là một được.

Cô gái ngồi trước mặt cô, rất hay cười, hơn nữa nụ cười rất rạng rỡ. Cô ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, bộ trang phục giản dị nhưng sạch sẽ, mới nhìn giống như một sinh viên đại học. Có lẽ, đúng như lời Cận Vĩ nói, ở trường cô là một sinh viên chăm chỉ, chịu khó, thời gian còn lại đi làm gia sư để kiếm thêm chút tiền chi phí sinh hoạt.

Lẽ ra cô ấy nên như vậy.

Một cô nữ sinh giản dị chịu khó mới hai mươi tuổi, một người chị luôn là chỗ dựa tinh thần cho Cận Vĩ.

Như thế mới bình thường.

Chứ không phải là một phụ nữ vì tiền mà để mình lâm vào cảnh khốn khó, để cho người đời thỏa sức mua v
Cận Vĩ vẫn đứng xếp hàng ở chỗ xa. Vào giờ này mà đi chọn món ăn thì cần phải kiên trì hơn một chút.

Mới hơn một tháng không gặp mà dường như cậu bé cao thêm một chút, mái tóc cắt gọn gàng, trông đã ra dáng một cậu thanh niên cao lớn vai rộng, tay gầy, ít nhất thì nhìn tấm lưng cũng cho người khác thấy đó có thể là một chỗ dựa.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ trong suốt, Phương Thần quay đầu lại, im lặng một lúc, cuối cùng mới hỏi: “Cậu ấy có biết hằng ngày em làm việc gì không?”

Đôi tay để trên mép bàn khẽ động đậy, dường như không nén được run rẩy, Cận Tuệ ngược mắt lên nhìn: “Em không hiểu...”

“Em thực sự là không nhớ sao? Chúng ta đã gặp nhau rồi.” Phương Thần nói tiếp hai từ nữa – hai từ mà Cận Tuệ nghe thấy tựa hồ như nhìn thấy ma quỷ, bằng vẻ mặt không hề thay đổi: “Tô Đông”.

Khuôn mặt thanh tú của Cận Tuệ bỗng chốc trắng bệch ra, như thể bị mất hết máu trong giây lát, cô ngây ra như một pho tượng trống rỗng.

Phương Thần bỗng nhận ra là mình không thể nói tiếp được nữa. Cô như đang trở lại buổi tối ngày hôm ấy, cô nữ sinh trẻ tuổi đứng dưới ánh đèn, dù ánh sáng có sáng đến đâu cũng không thể che nổi vẻ mặt tội nghiệp của cô lúc đó, đôi mắt như có ngấn nước, người co rúm lại không dám nhìn thẳng vào ai.

Như đã làm sai việc gì đó, rõ ràng là cô không dám nhìn người khác, nhưng rồi lại vì một mục đích nào đó, đành phải ở lại tiếp tục cái công việc mà bản thân rất không muốn làm.

Mấy hàng người trước quầy hơi chuyển động về trước, cậu bé cao lớn đã trở thành người đứng trước quầy và đang ngược mắt nhìn lên bảng thực đơn.

Cận Tuệ đột nhiên cuống quýt, giọng lắp bắp: “Tại sao... tại sao chị lại biết? Thực ra là...”

Phương Thần không nói gì.

Cận Tuệ như cứng lưỡi không thể tiếp tục được nữa, hơi thở cũng dồn dập. Cô cố gắng trấn tĩnh rồi nói tiếp: “Tô Đông là ai? Em không quen... Có lẽ chị đã nhận nhầm người rồi”. Cô nói, mắt không nhìn, đứng hơn là không dám nhìn vào Phương Thần, mà cứ chăm chăm vào bàn tay của mình, đầu ngón tay cũng trắng bệch không chút máu, “Chị Phương, em nghĩ chắc là chị nhận nhầm rồi, chúng ta chưa gặp nhau bao giờ”.

Chỉ chờ có một lúc thôi mà sao dài như một thế kỷ, Cận Tuệ nghe rõ cả tiếng đập của trái tim mình, nó cứ thình thịch trong lồng ngực, còn có cả tiếng của dòng máu trong người nữa, cứ dâng trào, rất nhanh và rất vội, như thể thêm một chút nữa nó sẽ bứt tung động mạch và chảy bắn ra ngoài.

Nhưng cuối cùng thì cô cũng đã chờ đợi được, cô nghe thấy Phương Thần khẽ nói từ phía đối diện: “Có lẽ chị đã nhận nhầm”. Những từ sau cùng rất nhỏ, tựa như một tiếng thở dài, và nhanh chóng tan biến.

Nhưng câu nói ấy giống như một sự đảm bảo, Cận Tuệ thở phào một hơi, trong giây lát cô cảm thấy cổ họng như cứng hẳn đi, rồi lại như mềm nhũn xuống, khiến mình không đủ sức để ngẩng đầu lên.

* * *

Chỉ tới khi Cận Vĩ bê chiếc khay màu đỏ tới, Cận Tuệ mới gượng gạo cười với cậu: “Đói quá, sao lâu vậy? Buổi chiều chị Phương còn phải đi làm đấy”. Cô nói, mắt vẫn không nhìn Phương Thần, mà chỉ cầm lấy ly coca lạnh uống hai hơi ừng ực, để nén những giọt mồ hôi lạnh đang toát ra sau gáy.

Ăn xong bữa trưa đơn giản, ba người chia tay nhau ở trước tiệm ăn.

Sau khi lên xe buýt, Phương Thần lập tức mở di động ra và bấm số.

Tô Đông vẫn đang ngủ, mơ màng nghe Phương Thần nói xong, một lúc sau mới đáp bằng một tiếng “Ừ”.

Phương Thần nói: “Rõ ràng là mình nhận ra cô bé ấy, chắc chắn là cô bé đó, nhưng lại không nỡ nhấn tâm nói cho Cận Vĩ biết. Nó tôn sùng và dựa vào chị như vậy. Vừa rồi, suýt chút nữa thì mình đã không nén được...”, cuối cùng cô nói: “Hay là cậu cho cô bé ấy nghỉ việc đi”.

Đó là một đề nghị rất đổi ngây thơ. Quả nhiên nghe xong Tô Đông gạt phắt đi, nói bằng giọng kéo dài ưỡ oải: “Tớ đây năm giờ sáng mới được ngủ, cậu không thể thông cảm và hiểu cho tớ sao... còi để muộn hơn chút nữa nói có được không?”, dứt lời Tô Đông gác máy “cách” một cái.

Đến buổi tối, Tô Đông chủ động gọi điện đến, nói: “Đó là con đường tự nó chọn, những người đứng ngoài tốt nhất là không nên xen vào”. Tất nhiên là Phương Thần hiểu “người ngoài” ám chỉ ai, “Khi thấy mình nhận ra, cô ấy vô cùng lo sợ. Bây giờ chỉ mong cô ấy kiếm đủ tiền rồi mau chóng rời khỏi nơi đó”.

Tô Đông phì cười: “Sau khi đã được nếm mùi ngọt ngào rồi thì sẽ không dễ dàng rời khỏi đâu. Để mình nói cho cậu biết, nó cũng không phải là ngọn đèn hết dầu, bây giờ đang kiếm được nhiều tiền lắm. Khi nào cậu có thời gian tới đây thì sẽ rõ, xem xem nó còn giống với mấy tháng trước đây không”.

Tắt điện thoại rồi mà mãi Phương Thần cũng không sao hiểu được, sự thật có đúng như lời của Tô Đông không? Nhưng Cận Tuệ ban ngày trông rất bình thường, mộc mạc, khi bị mình nhận ra thì hoảng hốt lo sợ, giống hệt một con thú nhỏ đang bị đe dọa.

Huống chi, điều quan trọng, cô ấy là chị gái của Cận Vĩ.

Vì thế, cô không tài nào có thể hình dung ra bất cứ sự xấu xa gì đối với Cận Tuệ.

Đúng như lời hẹn, mỗi tháng, Trần Trạch Như đều dành hai ngày tới thăm các em nhỏ ở cô nhi viện, và trò chuyện với các em bằng cách thức đơn giản nhất của một nhà tâm lý học. Một thời gian sau, quả nhiên đã có được những kết quả tích cực, những đứa trẻ lầm lì cô độc đã dần dần cởi mở hơn.

Thỉnh thoảng Phương Thần cũng bớt chút thời gian đến thăm bọn trẻ, nhưng đều không gặp Cận Vĩ.

Viện trưởng Trương nói: “Nghe nói mỗi tuần nhà trường đều tổ chức thi thử một lần. Chà, cậu bé này xem ra rất vất vả”. Chính Viện trưởng Trương là người đã nuôi hai chị em Cận Vĩ lớn lên, vì vậy tình cảm rất sâu sắc, bà coi chúng như con đẻ, nên trong giọng nói không khỏi mang vẻ xót xa.

Phương Thần ở lại ăn cơm và chơi với bọn trẻ một lát rồi mới về.

Sáng sớm ngày hôm sau, đúng lúc cô vẫn đang ngủ, thì bỗng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Tổng biên tập tòa soạn nói bằng giọng vội vã trong điện thoại: “Vừa xảy ra một vụ án mạng thành phố. Tôi không gọi được cho cậu Lý, cô tới đó xem sao đi”.

Nghe thấy hai từ “án mạng”, Phương Thần đang mơ màng bỗng nhiên tỉnh hẳn, cô vội vàng nhảy xuống giường mặc quần áo, và nghe rõ nơi xảy ra vụ án.

Khi cô đi taxi tới nơi thì xung quanh khách sạn đó đã được cảnh sát ngăn rào chắn, xe cảnh sát và xe cứu thương vẫn để đèn hiệu đỏ ngay ngoài cổng. Mặc dù đã có cảnh sát duy trì trật tự và mới là ba giờ sáng, nhưng đã có rất nhiều người đứng vây quanh xem.

Phóng viên của một tờ báo khác nhìn thấy Phương Thần bèn nói: “Đến sớm cũng không bằng đến đúng lúc, chúng tôi đứng ở đây chờ một lúc lâu rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy khiêng xác ra”.

Phương Thần làm nghề báo cũng đã được mấy năm rồi, tuy rằng phụ trách mảng xã hội, nhưng cơ hội chứng kiến những vụ án mạng như thế này không nhiều. Một phần là do tình hình trật tự trị an của thành phố rất tốt, hai là các sếp của mảng xã hội thấy cô là phụ nữ, nên hề gặp những vụ giết chóc, máu me như thế này đều cử nam giới đi.

Mọi người đứng chờ trong cái lạnh giá đến run người chừng mười phút thì thấy từ phía cửa ra vào có tiếng động.

Thi thể nạn nhân được khiêng ra sau khi được bọc kín, tất cả các phóng viên có mặt ở đó đều xông tới, ánh đèn flash thi nhau lóe sáng. Phương Thần cũng chen vào giữa đám người đó. Một người trong số bọn họ lớn tiếng gọi: “Đội trưởng Trần!... Đội trưởng Trần, xin anh tiết lộ một chút thông tin về người chết”.

“... Một cô gái chừng hai mươi tuổi. Phía cảnh sát sơ bộ nghi ngờ cô ta đã sử dụng ma túy và hoạt động phi pháp nơi công cộng.”

“Nguyên nhân dẫn đến cái chết là gì ạ.”

“Xin lỗi, còn phải chờ bên pháp y khám nghiệm xong mới có thể đưa ra kết luận.”

“Tên của người chết là gì ạ

“Điều này cũng không tiện nói ra.” Đội trưởng Trần gơ tay ra, nói bằng vẻ mặt không chút biểu cảm: “Đề nghị mọi người nhường lối, nếu không sẽ cản trở chúng tôi thi hành công vụ ”.

Dưới ánh sáng từ những chiếc đèn của rất nhiều máy ảnh và máy quay, xe cảnh sát và xe cứu thương nhanh chóng mất hút trong màn đêm. Ngoài một số cảnh quay và hình ảnh về cảnh tượng hỗn loạn tại hiện trường thì gần như chẳng thu được tin tức gì có giá trị.

Tổng biên tập là người có tầm nhìn sâu rộng, khi Phương Thần gọi điện báo cáo tình hình, ông lập tức nói: “Phía cảnh sát dự đoán cô gái ấy có thể đã chết do sử dụng ma túy quá liều. Bản tin này hãy chuyển ngay cho bộ phận sắp chữ và in ấn để sáng sớm ngày mai kịp phát hành”.

Vừa kết thúc phần trao đổi với Tổng biên tập, chỉ mấy phút sau, di động của cô lại có tín hiệu gọi đến.

Lúc ấy Phương Thần đang ngồi trong xe cùng với đồng nghiệp phụ trách truyền hình trực tiếp tại hiện trường, do phải chạy đua với thời gian, nên cô không kịp nhìn xem đó là ai, mà lập tức nhận máy, nói “A lô”.

Đầu dây bên kia là sự im lặng khác thường.

Không hiểu sao, cô bỗng thấy giật thót người, cảm thấy hoang mang lạ lùng, cảm giác này rất giống với cảm giác khi cô nhận được cú điện thoại từ nước Mỹ vào lúc nửa đêm.

Cô “a lô” tiếp hai lần nữa, vẫn không thấy bên kia có tín hiệu trả lời, đang định mở máy ra xem người gọi đến là ai, thì nghe thấy đầu dây bên kia vang lên giọng nói nghẹn ngào: “Chị Phương ơi...”, rồi không sao nói tiếp được nữa.

“Cận Vĩ?... Xảy ra chuyện gì vậy?”

Chiếc taxi lao vun vút trong màn đêm giá lạnh, Phương Thần cảm thấy từ sâu thẳm trong lòng trào dâng một cảm giác lạnh lẽo, trống rỗng rất đáng sợ, nó khiến cô liên tưởng tới một điều gì đó rất không hay.

Đúng như vậy, đầu dây bên kia vang đến giọng nói bằng hoàng, run rẩy như cây liễu trước gió, mất đi sự chế ngự hoàn toàn, không còn nghe ra nội dung nữa.

“Chị em xảy ra chuyện rồi...”

11. Chương 10

Chương 10

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, Phương Thần không sao chớp mắt được dù chỉ một chút. Mãi cho tới khi phía chân trời lộ ra một đường sáng, cô mới nặng nề rời khỏi Sở cảnh sát.

Đầu tiên thì là do sự nhạy cảm đặc thù của nghề nghiệp, cô bị ngăn lại bên ngoài nhà xác. Cận Vĩ ở trong đó rất lâu, khi bước ra, sắc mặt nhợt nhạt chẳng khác gì người chết.

Nhưng cậu đã không hề khóc.

Có lẽ đó chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, trừ giọng nói bị lạc đi trong điện thoại, từ đầu chí cuối, cậu học sinh lớp Mười hai chỉ chớp chớp đôi mắt đỏ ngầu ngơ ngác.

Cũng có thể là khi nỗi đau tinh thần đã lên đến đỉnh điểm thì người ta không sao khóc được nữa.

Tiếp sau đó là một loạt thủ tục có liên quan, vừa phức tạp lại vừa dài dòng. Là người thân duy nhất của người chết, Cận Vĩ được yêu cầu cung cấp một bản ghi chép tỉ mỉ, và trả lời một số câu hỏi của phía cảnh sát.

Nhưng tất cả những công việc ấy đối với cậu quả là một sự tra tấn.

Khi bước ra, cậu đưa mắt tìm Phương Thần đang đứng ở bên, hồi lâu sau mới nói: “Chị ấy làm gái bao trong hộp đêm”. Đôi mắt của cậu đục ngầu, chứng tỏ cậu không thể nào chấp nhận được hiện thực này.

Phương Thần thực sự không biết phải nói gì, trong lòng cô vô cùng hối hận. Nếu hôm ấy sau khi nhận ra Cận Tuệ mà cô nói cho Cận Vĩ biết chuyện thì sao nhỉ? Chắc chắn Cận Vĩ sẽ tìm mọi cách ngăn chị mình không tới nơi đó nữa! Nếu vậy thì chuyện ngày hôm nay sẽ không x

Phương Thần không nói gì chỉ nắm lấy tay Cận Vĩ, trong lòng cố tìm những lời an ủi, nhưng không ngờ cậu bé ấy lập tức gạt tay cô ra, quay ngoắt người, đâm mạnh lên tường.

“Chị ấy đã ngang nhiên làm việc ấy!” Cận Vĩ gần như nghiến chặt răng gầm lên: “Sao chị ấy lại có thể làm việc ấy cơ chứ!”.

“Này, này, chuyện gì thế? Đây là Sở cảnh sát đây!” Hai cảnh sát trẻ nghe thấy có tiếng ồn bên ngoài, bước ra vừa chỉ vào Cận Vĩ vừa nhắc nhở. Lúc đó Phương Thần mới thức tỉnh, cô chỉ còn biết ra vẻ tươi cười và nói với họ: “Xin lỗi, bạn tôi vì quá xúc động, mong hai anh thông cảm”.

Hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, một trong hai người lên tiếng, vẻ mặt đã dịu đi phần nào: “Cho dù là đau buồn thì cũng không thể trút ra ở đây được, nếu đã xong việc thì về đi”.

Phương Thần kéo Cận Vĩ đi, mãi tới khi ra đến lề đường cô mới buông tay ra.

Dường như đó chỉ là bộc phát trong giây lát, sau đó Cận Vĩ trở lại là một cậu bé ngoan ngoãn để mặc cho Phương Thần lôi đi mà không hề kháng cự lại.

“Sau đây em định làm gì?”, Phương Thần hỏi, như thể không nghe, không nhìn thấy.

Cận Vĩ không trả lời, cứ đứng đờ đẫn như một pho tượng, vẻ đờ đẫn chứa đầy sự tuyệt vọng.

Cận Tuệ chết vì một nguyên nhân bất thường, theo đầu mối này có thể cảnh sát sẽ có rất nhiều việc phải điều tra, nên không thể nhanh chóng nhận xác về. Bây giờ, điều khiến cho Phương Thần lo lắng nhất lại chính là Cận Vĩ, một mình cậu không biết sẽ lo liệu chuyện này như thế nào.

Trời sáng dần, buổi sáng mùa đông bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Từ phía xa một chiếc xe buýt đang chạy tới, có lẽ đó là chuyến xe đầu tiên trong ngày. Vì còn rất sớm nên trong xe chỉ có vài người kháchsize=“4”>Chiếc xe từ từ dừng lại ở bến xe phía đối diện. Đúng lúc ấy Cận Vĩ nói: “Chị Phương, chị cứ về trước đi”.

“Thế còn em?”

Cận Vĩ không trả lời mà quay người bỏ chạy, chân của cậu rất dài vì thế chạy rất nhanh, chỉ loáng một cái đã chạy sang bên kia đường, đưa tiền rồi nhảy lên xe. Phương Thần không kịp phản ứng, chỉ còn biết đứng ngây người nhìn theo chiếc xe buýt đưa cậu đi xa dần.

Hôm nay là thứ Tư, cho dù phải thức đêm, đến chín giờ vẫn phải tới cơ quan làm việc bình thường. Thế là Phương Thần vội vã trở về nhà rửa ráy, thay quần áo.

Trước đó, vì chuyện của Cận Tuệ cô đã gọi cho Tô Đông không biết bao nhiêu cú điện thoại, nhưng máy của Tô Đông luôn ở trong trạng thái không có người nghe.

Trước khi ra khỏi cửa cô lại gọi một lần nữa, nhưng vẫn không liên lạc được. Sau cùng, Phương Thần ngẫm nghĩ một lát rồi gọi cho một số máy khác.

Hình như Tiêu Mặc vẫn đang ngủ, Phương Thần không kịp đắn đo nhiều mà nói luôn: “Em nghỉ rồi, bây giờ người duy nhất có thể giúp được là anh. Anh có quen với bên cảnh sát không? Anh có thể hỏi giúp em một việc được không?”.

Khoảng mười lăm phút sau Tiêu Mặc trả lời thì cũng là lúc cô bước chân vào cổng tòa soạn. Di động cầm trong tay lạnh như một cục băng, cô thần thờ hỏi: “Phải lâu như thế sao? Liệu em có được gặp cô ấy không?”.

“Hiện thời e rằng không thể được”, Tiêu Mặc đáp: “Em cũng biết đấy, chuyện này rất nhạy cảm. Có điều bạn của em cũng phải lấy làm may mắn vì người chết trong một khách sạn lớn, cho nên hiện tại cô ấy chỉ bị gọi đi để giúp cho việc điều tra thôi. Nếu không có chứng cứ chứng minh rằng chuyện này có liên quan đến cô ấy thì có lẽ vấn đề sẽ không lớn đâu”.

“Vậy thôi. Làm phiền anh quá, cảm ơn anh.” Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Phương Thần cũng gần như bị rối trí, trong chốc lát chẳng nghĩ ra được cách gì tốt hơn

Tiêu Mặc im lặng một lát, rồi đáp: “Không có gì. Nếu cần giúp gì em cứ gọi ngay cho anh nhé”. Anh dừng một lát rồi nói tiếp: “Ngoài ra, anh cũng đã nhờ người giúp cho bạn em rồi, những gì có thể làm được cho cô ấy anh sẽ cố gắng hết sức. Ít ra thì... cũng không để cho một cô gái như cô ấy chịu đựng những thứ không đáng phải chịu đựng”.

Phương Thần cảm ơn một lần nữa rồi rút chiếc điện thoại lên bàn, vai cô rũ xuống, trong giây lát toàn thân như mất hết sức lực.

* * *

Ban ngày “Dạ Đô” không kinh doanh, cả một không gian rộng trống vắng lạ thường, điều ấy không khỏi khiến người ta thấy lạnh lẽo, rõ ràng là khác hẳn với cảnh tượng lộng lẫy, xa hoa mỗi khi màn đêm buông xuống.

Cánh cửa lớn to nặng có trạm trở hoa văn bị ai đó đẩy từ phía ngoài, Hàn Duệ sai bước vào bên trong.

Hàn Duệ rất ít khi xuất hiện ở Dạ Đô vào giờ này, vì vậy nhân viên phụ trách dọn dẹp bên trong không khỏi sững sờ khi thấy anh xuất hiện. Hàn Duệ hỏi, vẻ mặt không chút biểu cảm: “Trương Cường đâu?”.

“Anh Trương về rồi, bây giờ đang trong nhà vệ sinh.” Nhân viên đứng gần Hàn Duệ nhất cúi đầu đáp rồi len lén đưa mắt quan sát sắc mặt của Hàn Duệ, “Để em đi gọi...”.

Câu nói vẫn còn đang dang dở, thì người đàn ông đẹp trai lạnh lùng đã bước lên trước, có ai đó tiếp lời bằng một giọng lạnh băng: “Không còn việc gì nữa, làm việc đi”.

Đi hết đại sảnh rồi lại xuyên qua hành lang dài, tới bên một nhà vệ sinh trang trí theo lối cổ, Hàn Duệ dừng lại, hạ giọng nói: “Chờ ở đây”.

Năm, sáu người đi theo liền dừng lại và tự động chia thành hai hàng, đứng nghiêm chờ bên cửa với vẻ cung kính.

Nước từ chiếc vòi màu đồng rào rào chảy xuống, Trương Cường vừa đưa tay ra, thì nghe phía sau lưng có tiếng động, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của người trong gương đang nhìn thẳng vào mình

“Anh!”, Trương Cường vội kêu lên, rồi vớ lấy chiếc khăn lau tay, đồng thời quay người lại, cười hỏi: “Anh, sao anh lại tới vào giờ này?”.

Hàn Duệ “ừ” một tiếng vẻ lạnh lùng, rồi từ từ bước lại. Hàn Duệ không nhìn Trương Cường mà chỉ đứng dựa hờ hững vào chiếc bồn rửa, rồi lấy bao thuốc từ trong túi ra, rút ra một điếu đưa lên miệng.

Trương Cường thấy thế vội lấy bật lửa ra và đến bên miệng Hàn Duệ.

Một ngọn lửa màu xanh nhạt lóe lên, Hàn Duệ đưa mắt liếc Trương Cường một cái, châm xong điếu thuốc rồi mới chậm rãi hỏi: “Hai ngày vừa rồi đi đâu?”.

“Em nghe anh em nói có suối nước nóng mới mở ở khu vực ngoại ô rất tuyệt, nên đến đó chơi.”

“Vậy, về từ lúc nào?”

“Em vừa về.” Trương Cường nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay mới mua, cười hì hì, đáp: “Rất đúng lúc, chỉ mới chừng hai phút thôi, em không nghĩ anh lại đến”.

“Xem ra cậu chưa biết chuyện xảy ra rồi”, Hàn Duệ lại rít một hơi thuốc, giọng nói lại càng trở nên đều đều.

Lúc này Trương Cường mới ngẩng người ra: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Một người bị chết.”

“Ai vậy?”

“Người làm việc dưới quyền của Tô Đông, tên là Cận Tuệ.” Dường như để cho Trương Cường nghe rõ hơn, Hàn Duệ thông thả búng tàn thuốc, rồi bình thản bổ sung một câu: “Kết quả giám định đã có, nguyên nhân cái chết là do

Không khí trong căn phòng trầm hẳn xuống, cứ như vừa bị người nào đó dùng phép thuật.

Những giọt mồ hôi toát ra từ sau lưng Trương Cường, hẳn ta chờ người, sắc mặt lúc trước hồng hào bây giờ bỗng trở nên trắng bệch.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà trong đầu hắn ta quay cuồng với rất nhiều ý nghĩ.

Cuối cùng, Trương Cường bỗng quỳ sụp xuống, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn, miệng van vãn: “Anh, em sai rồi! Em xin anh cho em một cơ hội! Em thật sự sai rồi!”.

Những lời trên vẫn còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng “xoảng” một cái, chiếc gạt tàn thuốc là bằng thủy tinh đặt trên bồn rửa bay mạnh vào tường rồi văng trở lại rơi vỡ tan tành, một vài mảnh bắn vào mu bàn tay chống trên đất, rớm máu.

Nhưng người quỳ trên đất vẫn không dám động dậy, thậm chí đến thở cũng không dám thở mạnh.

Sắc mặt của Hàn Duệ vẫn lạnh như núi băng ngàn năm, những đám mây u ám bao trùm cả trong đôi mắt, anh cúi người xuống nhìn người quỳ phía dưới, nói: “Cậu theo tôi bao nhiêu năm rồi?”.

“Năm... sáu năm ạ.”

“Cậu còn nhớ những quy định của tôi không?”

“Không... không được phép dính vào hàng trắng.” Chỉ mấy từ đó thôi mà dường như đã rút hết sức lực của Trương Cường. Dừng một lát hắn ta mới run rẩy nói tiếp: “Em chỉ cho nó có hai lần!... Anh, em đã bị ma xui quỷ khiến trong chốc lát! Em thật sự đáng tội chết! Em...”. Trương Cường chưa nói hết câu thì bỗng thấy ngực đau nhói, còn người thì bay lên và trượt xuống nền đá hoa.

“Tao cũng thấy mày thật sự là đồ đáng chết!” Hàn Duệ bước lên hai bước, ngồi xổm xuống, giọng lạnh lùng như băng: “Tao để cho mày quản lý, thế mà mày dám đem thứ đó bán cho tiếp viên nữ? Mày đã đưa mấy con đàn bà đó đến suối nước n thích lắm phải không? Nhưng mày có biết ba giờ sáng tao phải ở đâu không? Cóm vẫn chưa tìm đến mày chứ gì? Mày có biết người chết ấy là ai không?”.

Nửa điều thuốc từ bàn tay của Hàn Duệ rơi xuống đất, làm bắn ra một vài tia lửa nhỏ lập lòe.

Hàn Duệ đứng dậy, sắc mặt như có một lớp sương mù lạnh giá bao phủ: “Nó vẫn còn là sinh viên!”.

Cánh cửa lớn bằng gỗ hồ đào màu đen vang lên một tiếng động lớn, từ trong đó vọng ra tiếng cầu xin tha tội thảm thiết.

Những thuộc hạ đi theo đứng chờ ở ngoài cửa vẫn giữ vẻ nghiêm trang như lúc đầu, không ai dám lên tiếng. Hàn Duệ phủi vạt áo, rời khỏi nơi đó với vẻ mặt lầm lì.

12. Chương 11

Chương 11

Sự việc xảy ra khiến cho cuộc sống của Phương Thần dường như bị đảo lộn cả lên, suốt cả ngày hôm ấy cô lu

ôn trong trạng thái căng thẳng, suy nghĩ.

Phải cố gắng lắm mới chịu đựng được đến cuối buổi làm. Trên đường về, cô bỗng nhiên yêu cầu lái xe taxi quay lại ngược hướng với đường trở về nhà.

Thế là, khi thành phố lên đèn, lại một lần nữa cô bước chân vào nơi mà từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ xa hoa, lộng lẫy.

Không biết có phải là số may hay không mà vừa vào đến cửa đã nhìn thấy hai thanh niên đang đứng chụm đầu nói chuyện, một trong hai người để tóc theo kiểu đầu đinh, khuôn mặt còn rất trẻ lộ ra vẻ cương nghị. Phương Thần biết cậu ta, trong lần đầu tiên cô gặp Hàn Duệ, cậu ta cũng có mặt ở đó và luôn luôn đứng đằng sau Hàn Duệ.

Phương Thần lập tức tiến đến gần, hỏi: “Tôi có thể nhờ anh một việc được không?”.

Người kia thôi nói chuyện, nhìn cô từ đầu đến chân bằng ánh mắt sòng sàng không cần giấu giếm

Cô xưng tên họ, sau đó từ tốn nói: “Tôi muốn gặp Hàn Duệ”.

Mấy phút sau, cậu thanh niên ấy hoàn thành việc trình báo, tay cầm điện thoại đi từ phía xa lại, vẻ mặt vẫn không biểu lộ gì chỉ đưa tay vẫy cô, nói: “Để tôi đưa cô đi”.

Không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Phương Thần đứng ngoài cánh cửa màu đen, còn cậu thanh niên kia giơ tay gõ cửa một cách lầy lẹ, bởi vì phía bên trong không hề có tiếng trả lời.

Sau đó, cậu thanh niên quay sang nói với Phương Thần: “Vào đi”.

Khi bước vào trong, Phương Thần mới phát hiện ra rằng, bên trong hào nhoáng lộng lẫy, chỉ riêng diện tích của phòng khách thôi thì cũng đã bằng diện tích cả căn hộ của cô. Trên trần nhà cao treo một chiếc đèn chùm thủy tinh, tỏa ánh sáng lấp lánh như ánh sáng của những ngôi sao vỡ vụn.

Nhưng khi bước đến gần, Phương Thần bất giác chờ người ra.

Cô thật sự không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đắn đo một lát cô mới nói: “Tôi xin lỗi”, rồi đưa mắt rời đi nơi khác, “... để tôi ra ngoài chờ anh thêm chút nữa”.

Cô muốn anh ta có thêm thời gian thay quần áo, nhưng người đàn ông ấy dường như lại không để ý đến điều đó, mà chỉ đưa mắt nhìn cô một cái rồi đáp: “Không cần đâu”.

Có lẽ là anh ta vừa mới tắm xong, nên trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu đen, vừa đi từ phía cửa sổ tới vừa tiện tay vứt chiếc khăn tắm lau tóc lên mặt bàn, sau đó bước tiếp đến bên salon và ngồi xuống.

Đưa tay với bao thuốc và chiếc bật lửa trên bàn, rồi bắt chéo chân Hàn Duệ chậm rãi ngược mắt lên nhìn cô gái bất ngờ đến đang đứng bên cửa ra vào, hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”.

Về thể hiện và thái độ của anh ta lạnh lùng đến cực độ, cứ như thể giữa họ chưa từng có bất cứ một lần gặp gỡ nào. Quả thực không khí của căn phòng rất ấm áp, nhưng Phương Thần cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc tay rồi lan đến sống lưng.

Bỗng Phương Thần thấy dao động, cô không biết rằng anh ta có chấp nhận đề nghị của cô không.

Nhưng, đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại về không.

Cô lặng lẽ nhìn người đàn ông đang ngồi trên salon, nói ra đề nghị của mình: “Tôi muốn nhờ anh giúp đỡ, tìm cách đưa Tô Đông ra”.

Chiếc bật lửa kêu “cạch” một tiếng, ánh lửa bùng lên lập lòe chiếu vào đôi môi gợi cảm của người đàn ông ấy. Anh ta rít hai hơi liền, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Cô có quan hệ gì với Tô Đông?”.

“Là bạn thân.”

“Nhưng tôi thấy hình như không phải vậy.”

“Chúng tôi đúng là bạn thân của nhau.” Cô nói rất thành thật, “Chúng tôi đã chơi với nhau nhiều năm rồi. Cho dù cuộc sống và nghề nghiệp khác nhau, nhưng điều đó không có gì là trở ngại”.

Từ những năm tháng quây phá tuổi thiếu niên họ đã trở thành những người bạn tri kỷ thật sự như hôm nay, đó là điều mà cả Tô Đông và Phương Thần lúc đó không thể nào hình dung nổi.

Phương Thần bước thêm một bước về phía trước, nói tiếp: “Chắc anh cũng đã biết giờ này cô ấy vẫn đang ở trong Sở cảnh sát, vì thế, tôi nghĩ...”.

“Ngồi đi”, đột nhiên Hàn Duệ cắt ngang lời cô.

“Sao cơ?”

Ngón tay trỏ và ngón tay giữa vẫn kẹp lấy điều thuốc, Hàn Duệ giơ tay chỉ về phía một chiếc salon đối diện ra hiệu mời cô ngồi, rồi bình thản nói: “Tôi không có thói quen nói chuyện như vậy với người khác”.

Chỉ quen với việc cúi nhìn xuống ư

Phương Thần khẽ mím môi không nói gì, không chút đắn đo tiến đến ngồi xuống chiếc ghế theo tay Hàn Duệ chỉ.

Bây giờ thì hai người ngồi đối diện nhau trong phòng. Từ chỗ của Phương Thần có thể thấy vẻ lười biếng, trầm tĩnh trong tư thế của người đàn ông kia, nhưng dường như toàn bộ cơ thể của con người ấy đang căng ra một cách khó hiểu và rất khó đoán định, nó làm cho anh ta bị bao bọc giữa không khí khô cứng và lạnh lùng. Phương Thần quan sát kỹ đôi tay của Hàn Duệ, đó là bàn tay với những ngón thon dài, đẹp tới mức gần như hoàn mỹ đang mân mê tay vịn ghế bằng da, động tác chậm rãi và tao nhã.

Thế nhưng, chỉ một động tác nhỏ ấy đã khiến cho không khí trong phòng như ngưng đọng lại.

Phương Thần bỗng cảm thấy hơi hối hận.

Trực giác mách bảo cô rằng, cô đã phạm sai lầm. Cô không hề có bất cứ tư cách gì đến bắt anh ta phải làm việc ấy, cho dù đó là lời nhờ vả chân thành nhất.

* * *

Quả nhiên, Hàn Duệ dời mắt nhìn xuống điều thuốc trên tay, giọng nói lẫn vào làn khói trắng của thuốc lá và rất chậm rãi, “Cô Phương này, cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi sẽ giúp cô?”, vừa nói Hàn Duệ vừa đưa mắt nhìn cô một cái về mặt mũi, khóe môi lộ vẻ chế nhạo mơ hồ: “Chẳng lẽ cô nghĩ rằng cô đã từng ngồi nhờ xe của tôi thì chúng ta có thể có quan hệ tình cảm? Và hể cô đưa ra yêu cầu thì tôi sẽ lập tức đáp ứng?”. Anh ta lắc đầu, khẽ cười một tiếng, nhưng trong nụ cười ấy chứa đựng vẻ chế giễu và coi thường, “Nếu cô thực sự nghĩ như vậy, thế thì tôi chỉ có thể nói rất không may. Cô đột nhiên tìm đến tôi như thế này, theo tôi đó thực sự là một hành động kỳ quặc”.

Phương Thần chỉ còn biết cắn chặt môi, nghe xong mỗi một lời nói của anh ta cô lại cắn chặt môi thêm một lần.

Quyết định của buổi tối hôm nay quả nhiên là một sai lầm. Không chỉ là một sai lầm mà còn là một sự sỉ nhục.

Một sự sỉ nhục rất lớn.

Cô cảm thấy mình đúng là ấu trĩ, đã nghĩ mọi chuyện thật đơn giản. Thật ra những lời anh ta nói hoàn toàn đúng, thậm chí cô thấy nghi ngờ, không biết liệu có phải người đàn ông này biết đọc suy nghĩ của người khác không, chỉ thoáng qua một chút đã biết được tâm tư của cô, tâm tư mà trước đó ngay cả bản thân cô cũng không kịp nhận ra nó như thế nào.

Hôm ấy, chính anh ta đã rủ cô ra ngoài hóng gió, rồi sau đó cùng trải qua một trận rượt đuổi xe. Kể từ sau đó, cô đã coi chuyện hai người có chút quan hệ tình cảm là một lẽ đương nhiên, dù chỉ là một chút ít.

Vì thế nên cô đã tới gặp trực tiếp anh ta mà không qua Tiêu Mặc.

Vốn dĩ Tiêu Mặc là cây cầu nối tốt nhất, nhưng cô đã không làm như vậy.

Bây giờ, xem ra thực sự là mình tự chuốc lấy sỉ nhục.

Cô không thể ngờ được rằng người đàn ông kia lại hỉ nộ thất thường như vậy, lại có thể trở mặt phỉ tay coi như không hề quen biết. Kể từ giây phút đầu tiên đặt chân vào nơi này, dường như anh ta đã coi cô là một người lạ không biết thế nào là tốt xấu.

Anh ta nhìn vào ánh mắt cô, ngoài vẻ lạnh lùng, cái nhìn ấy còn luôn chứa đựng sự chế nhạo.

Nhưng phải làm gì cho Tô Đông bây giờ?

Ngày hôm nay Tiêu Mặc đã nói với cô mấy chi tiết, cô mới biết được rằng vì sao bên cảnh sát lại gắn cái chết của Cận Tuệ với Tô Đông, thậm chí cả chuyện gã đàn ông sau khi xảy ra chuyện đã vội vã bỏ trốn khỏi hiện trường cũng lập tức tìm ra ngay và bắt đưa về Sở cảnh sát.

Tội hoạt động mại dâm và sử dụng chất ma túy nặng hơn bất cứ tội danh nào. Huống chi cô vẫn còn chưa biết cái chết của Cận Tuệ có thực sự có liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp đến Tô Đông hay không.

Nghĩ đến đây, Phương Thần hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, sau đó mới nói: “Anh Hàn, anh đã nói rất đúng, dù tôi có nói gì trước mặt anh thì cũng chẳng ý nghĩa gì. Chuyện tôi đến tìm anh như thế này đúng là rất lỗ măng và thiếu suy nghĩ. Nhưng, tôi không tin anh sẽ phỉ tay đứng nhìn như vậy”.

Cô dừng lại một chút, còn Hàn Duệ vẫn cứ thong thả nhả từng hơi thuốc và nhìn cô với ánh mắt rất khó hiểu, dường như không có ý định tiếp lời.

Phương Thần mỉm cười, ánh mắt dừng lại chăm chú trên khuôn mặt của Hàn Duệ, như thể không muốn bỏ qua bất cứ sự thay đổi nào, dù là nhỏ nhất, “Nếu đã không có tình cảm riêng tư gì, vậy tôi mạnh dạn suy đoán một chút nhé, nếu Tô Đông gặp chuyện, thì chỗ này của anh cũng chưa chắc được yên, đúng không? Anh không phải không biết, phía cảnh sát đã phát hiện tại hiện trường không chỉ có ma túy, mà còn có cả hộp diêm có in hai chữ ‘Đại Đô’ và dấu ấn riêng nữa”. Nửa câu còn lại cô không nói là: chỉ tiếc rằng, trên mặt của ma túy không có dấu ấn riêng, ai mà biết được người nào mới là hung thủ đích thực đứng đằng sau? Và thực ra, cô không tin là anh ta sẽ xóa bỏ hết mọi quan hệ.

Cùng với những lời sau cùng của cô, căn phòng trở nên yên ắng một lát, sau đó Hàn Duệ mới lên tiếng, nhưng vẫn bằng giọng vô cùng bình thản: “Đó là sự nhạy cảm nghề nghiệp ư?”, vừa nói tay anh ta vừa mân mê đầu lọc của điếu thuốc, “Bây giờ thì tôi hơi nghi ngờ về mục đích mà cô Phương đến tìm tôi. Chỉ đơn thuần là giải cứu cho bạn? Hay không lúc nào quên vị trí của mình, hy vọng sẽ tìm ra một số thông tin từ chỗ tôi, để ngày mai có bài đăng báo cung cấp tin cho mọi người chuyện giải trí khi trà dư tửu hậu?”.

Giải trí ư?

Phương Thần bắt giác chau mày lại, cô bỗng nhớ tới nụ cười âm áp của Cận Tuệ và cả Cận Vĩ nữa... Bây giờ không hiểu mọi chuyện đã như thế nào rồi.

“Cho dù tôi có mục đích gì thì công chúng vẫn có quyền được biết sự thật. Anh thực sự cho rằng chuyện này đáng để giải trí sao?” Bất giác Phương Thần nắm chặt tay đang để trên đầu gối lại, đầu ngón tay mỗi lúc một bóp chặt vào lòng bàn tay, “Đây là một vụ án mạng. Bây giờ, cô gái ấy đã chết rồi!”.

“Thế thì sao?”, người đàn ông đối diện hỏi lại bằng giọng lạnh lùng, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Trong đầu cô như có tiếng nổ, dường như cô còn nghe thấy cả tiếng dòng máu đang sôi sục dồn lên đầu.

Thế thì sao?

Sao anh ta lại có thể buông ra những lời lạnh lùng bình thản

Một cô gái mới hai mươi tuổi, chết ở một nơi bẩn thỉu như vậy.

Đó là một mạng người.

Nhưng anh ta không hề để tâm.

Phương Thần thực sự không biết mình đang đối diện với một người như thế nào nữa, lạnh lùng như một con quỷ.

Cô đứng bật dậy, không thềm nói chuyện với anh ta nữa, thậm chí không nhìn thêm lấy một cái nữa.

Cô giận dữ đi về phía cửa, bỗng nghe Hàn Duệ nói ở phía sau bằng giọng rất lạnh: “Tôi cho phép rồi ư?”.

Phương Thần sững người, bất giác quay đầu lại.

Không biết Hàn Duệ đã đứng dậy từ lúc nào, bộ áo ngủ màu đen càng khiến cho thân hình cao lớn của anh ta trở nên đẹp lạnh lùng đến lạ thường. Rõ ràng trong phòng rất sáng nhưng lúc đó Phương Thần lại thấy như mình đang bị bao vây bởi bóng tối, thậm chí cô còn cảm thấy bóng tối ấy đang nuốt chửng cô.

Cô bỗng không thể nhấc chân nổi mà cứ đứng ngây người ra nhìn anh ta tiến lại gần.

Cho đến khi bóng tối bao trùm, cô cảm thấy Hàn Duệ đã đứng trước mặt cô. Anh ta cao hơn cô một cái đầu, bây giờ thì thực sự anh ta đang cúi xuống nhìn cô.

“Cô Phương, cô coi nơi này là đâu vậy? Thích đến thì đến, thích đi thì đi ư?”

13. Chương 12

Chương 12

“Chị đang làm gì đấy?”

Cánh cửa đột nhiên bật mở, người ngồi bên cửa sổ trong căn phòng tràn ngập ánh mặt trời bị bất ngờ làm cho giật nảy mình, cây bút trên tay dừng trên trang giấy, gò má đỏ bừng lên một cách đáng nghi.

“Mẹ đang gọi xuống ăn cơm”, Phương Thần đưa tay sửa lại mái tóc rối bù vừa ngủ dậy. Hôm qua cô đã đến tiệm nhuộm nó thành màu đỏ rực, đang là một này, vì thế mà vừa về đến nhà đã bị một trận mắng.

Nhưng, cô không để tâm là được rồi.

“Ừ, chị biết rồi biết rồi.” Lục Tịch phui tay đứng dậy, đi mấy bước rồi quay lại đưa tay lấy tấm hình trên giá vẽ cẩn thận treo lên tường, sau đó mới theo Phương Thần xuống lầu.

Tăng Tú Vân rất hiếm khi ở nhà mấy ngày liền, nếu có thì chỉ vào dịp mỗi lần nghỉ phép của cô con gái lớn đang đi du học nước ngoài, thậm chí bà còn vào bếp tự tay nấu nướng cho con ăn, khiến cho người giúp việc vốn quanh năm tất bật được nhàn rỗi mấy hôm.

Bát đĩa đã bày sẵn trên bàn, Phương Thần mặc quần áo ngủ, chân đi dép lê, vừa đi vừa ngáp vẻ lười biếng, nhưng rồi cô bỗng dừng bước.

Lục Tịch đi sát ngay sau Phương Thần, nên suýt nữa thì va vào cô.

“Sao thế?” Lục Tịch không hiểu, lại thấy Phương Thần nhìn chăm chăm vào mặt mình, bất giác đưa tay lên sờ mặt.

“Chị yêu rồi, đúng không?”, cô gái xinh đẹp với mái tóc đỏ rực bất chợt đưa ra một câu hỏi khiến người chị giật mình.

Giọng nói không to, không nhỏ, nhưng lại rất đúng thời điểm, đúng vào lúc Tăng Tú Vân thò đầu ra từ trong bếp. Bà đang định bảo hai chị em rửa tay chuẩn bị ăn cơm, nghe thấy vậy, liền nhìn Phương Thần hỏi: “Con vừa nói gì vậy?”.

Phương Thần vừa mấp máy môi thì bị bàn tay của chị giữ chặt lấy, Lục Tịch cướp lời: “Chúng con đói lắm rồi, bao giờ thì được ăn cơm hả mẹ?”, vừa nói, tay cô khẽ véo vào tay Phương Thần như một lời cảnh cáo, lại như một lời cầu

“Sắp xong rồi đây. Các con rửa tay đi, rồi giúp Tiểu Mai lấy thức ăn, xới cơm ra.”

Nói vậy nhưng mắt của Tăng Tú Vân lại liếc nhìn hai đứa con vẻ nghi ngờ, rồi sau đó mới tiếp tục nấu món sau cùng.

Lúc đó, trong phòng ăn rộng thênh thang chỉ còn lại hai người.

Phương Thần gạt tay chị ra, nghiêng mắt nhìn, miệng cười như đã hiểu ra chuyện: “Có tật giật mình chứ gì. Không lẽ em đã đoán trúng rồi?”.

“... Đừng có mà đoán mò.” Rõ ràng là giọng nói và dáng vẻ của Lục Tịch yếu ớt hơn hẳn, gò má cô đỏ bừng, cổ làm ra dáng một người chị, “Em còn bé, biết gì nào”.

Nhưng Phương Thần không chịu thua, cô ngược đôi mắt rất đẹp lên, hỏi: “Quen ở bên Mỹ à? Là người da đen hay da trắng? Có đẹp trai không?”. Rồi không chờ Lục Tịch lên tiếng, cô nói tiếp: “Chắc là một anh chàng đẹp trai rồi! Chị luôn là người có con mắt nhìn mà lại. Vừa rồi chị đang vẽ anh ta à?”.

Chẳng còn cách nào để làm Phương Thần thôi tọc mạch, Lục Tịch mím môi, vẽ mặt nhăn nhó, hồi lâu sau mới nói: “Không được nói với mẹ đâu đấy!”.

“Sợ gì? Hay là anh chàng ấy có gì xấu?” Miệng vừa nói ra những lời coi thường, tay Phương Thần vừa kéo ghế ngồi xuống, “Mẹ cũng không phải là người cổ lỗ, cho nên từ sớm đã nghĩ ra chuyện cho chị sang đó học, quả là mạnh tay đấy”.

Phương Thần đã xem những tấm ảnh Lục Tịch chụp về cuộc sống của cô ở bên Mỹ, nếu so với những cô gái người Tây ấy thì Lục Tịch trông vẫn rạng rỡ nhất.

Mang trong mình gene trội của nhà họ Lục, lại có một khuôn mặt rất xinh đẹp, nếu không mau chóng có người yêu thì mới là chuyện lạ!

Phương Thần ngồi bò ra bàn, đưa ra lời đề nghị: “Với tính cách của chị, xem ra chắc không phải là chuyện đùa bốn đâu nhỉ? Lần sau đưa anh ấy về ra mắt mọi người xem

Nhưng Lục Tịch không nói gì, lát sau mới nghiêm sắc mặt lại nói: “Chị đã bảo em không được nói linh tinh rồi cơ mà. Không hề có chuyện đó thì chị kiếm đâu ra người để cho em xem?”.

“Vậy vừa rồi tại sao chị lại thừa nhận là đang yêu?”

“Chị đâu có thừa nhận gì?”

“Rõ ràng vừa rồi chị công nhận mà lại!”

“Hoàn toàn không có”, Lục Tịch quay lại nhìn Phương Thần, rồi bỏ vào trong bếp.

Phương Thần vẫn giữ nguyên tư thế nằm bò ra bàn, đầu gối lên cánh tay, con ngươi đen láy đưa đi đưa lại, bất giác chau mày lắm lắm: “Hay là chị đang yêu thầm?!”.

Nhưng Lục Tịch không nghe thấy, hoặc giả có nghe thấy nhưng không muốn trả lời, mà cứ cúi đầu bước thật nhanh vào trong bếp.

Thái độ ấy đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Thế nên hai hôm sau, trong ngày sinh nhật lần thứ mười tám của mình, Phương Thần đã nói với Tô Đông: “Buồn cười thật đấy, chị Lục Tịch lại đi yêu thầm người khác”.

“Bà chị mười phần vẹn mười của cậu ư?” Tô Đông cũng lấy làm sửng sốt, rồi không nén được chữ thề: “Bố khỉ, thời buổi bây giờ người càng hoàn mỹ thì lại càng ngược đời! Con gái đẹp cứ như động vật quý hiếm, sinh ra là để cho người khác yêu chiều, việc gì mà phải tự làm khổ mình như vậy? Thương thầm nhớ trộm một người ở tận phương trời xa tít... chuyện này cứ như trong kịch ấy! Ha ha ha”.

“Thế mới có chuyện chứ!” Phương Thần chạm ly với người ngồi bên, rồi uống một ngụm rượu, “Mình không thể nào hiểu được chị ấy. Gặp được người mình thích thì còn do dự gì nữa, phải tấn công trực tiếp mới đúng

“Da mặt của các đại mỹ nhân thường rất mỏng. Lòng tự trọng cao, chắc là sợ bị người ta từ chối”, một cô gái trong bọn nói.

Tô Đông chớp chớp mắt hỏi lại: “Đàn ông có từ chối con gái đẹp không?”.

* * *

“Cứ thử xem rồi sẽ biết.”

“Thử như thế nào?”

Trong phút chốc tất cả đều thấy rất hào hứng với chủ đề này.

Thế là có người nêu ý kiến: “Thí nghiệm này có lẽ để Phương Thần thử là thích hợp nhất, hướng chỉ hôm nay lại là sinh nhật của cậu ấy”.

Phương Thần đã uống hai ly rượu, trong một lúc không hiểu rõ chuyện này thì có quan hệ gì đến ngày sinh nhật, nên chỉ thuận theo đám đông mà thôi: “Phải thử như thế nào mới được?”.

Thế là mọi người thi nhau đưa ra ý kiến, mỗi người một kiểu, nhưng tất cả đều rất phấn chấn, cuối cùng quyết định sử dụng một phương án dễ thực hiện nhất.

“Chàng trai ở bên kia quầy bar đã ngồi rất lâu rồi đấy, lại khá đẹp trai nữa, cậu hãy tới đó hôn anh ta một cái.”

Phương Thần thầm rửa trong lòng, mắt liếc nhìn các bạn, “Nhưng đây là nụ hôn đầu đời của tôi”.

“Thế thì lại càng có ý nghĩa để nhớ mãi!”

“Đúng thế! Tuổi mười tám, vừa đúng lúc đấy.”

“Cũng chỉ là để chứng minh cái lý luận mà chúng ta vừa nói thôi mà, cậu là ứng cử viên duy nhất...”

Phương Thần đưa mắt nhìn về phía quầy bar, ánh đèn ấm áp nhưng chỉ mờ mờ, thế mà không hiểu lũ bạn cô làm thế nào mà lại phát hiện được rằng chàng trai kia cũng khá đẹp trai?

Nhưng, nghĩ đến Lục Tịch cô lại thấy buồn cười, sao lại thiếu dũng cảm đến thế? Chỉ biết yêu thầm một cách tội nghiệp, thật là đáng hổ thẹn!

Còn cô, cô sẽ không như vậy.

Ngửa cổ lên dốc nốt chỗ rượu còn lại, Phương Thần đặt mạnh ly lên bàn, đứng dậy nở một nụ cười tỏ rõ quyết tâm, rồi sải bước về phía chàng trai lạ mặt.

Thiếu nữ mười tám, như một đóa hoa vừa độ rực rỡ, nhất cử nhất động đều bộc lộ vẻ thanh xuân và sức sống tràn trề.

Phương Thần tới bên nói với người kia một vài câu, rồi sau đó hôn người ấy bằng một nụ hôn dang hoàng...

Từ đằng xa vọng lại tiếng cổ vũ của mọi người.

Hoàn thành xong nhiệm vụ, Phương Thần định rút lui.

Nhưng má cô nóng bừng lên, những ngón tay đầy sức mạnh của đối phương đã ngăn cô lại.

Cô sưng người trong giây lát, trong cơn hoảng hốt cô cảm thấy rất rõ sự áp đặt như một đòn trừng phạt của đôi môi mỏng và lạnh như băng kia trên môi mình, hơn nữa còn hôn rất nhanh và rất sâu, không để cho cô kịp phản kháng.

... Vì sao lại như vậy?

Cô gắng sức vùng ra nhưng không được, bởi vì tay chân cô đều đã bị giữ chặt. Muốn nhìn rõ mặt đối phương nên cô mở to mắt, nhưng kết quả là lại rơi ngay vào đôi mắt đen và sâu thẳm của người kia, cảm giác ấy giống như bị rơi vào một vực sâu lạnh lẽo không bao giờ thoát được.

...

Tiếng chuông inh tai của chiếc đồng hồ vừa kêu lên hai tiếng liền bị tắt ngay lập tức.

Phương Thần ôm chần ngồi dậy, thở dồn dập.

Đúng là một cơn ác mộng.

Tủ đầu giường có một chiếc gương, Phương Thần đưa tay ra cầm nó lên.

Thực ra cô và Lục Tịch không giống nhau, mặc dù từ nhỏ đến lớn hai chị em đều xinh đẹp xuất chúng, nhưng đường nét trên khuôn mặt hai người chẳng giống nhau chút nào.

Phương Thần ngậy người nhìn khuôn mặt mình trong gương, trán cô lấm tấm mồ hôi, còn sắc mặt lại đỏ bừng.

Cho dù thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi nhưng cô vẫn không thể nào quên được ngày hôm ấy.

Đó là khi cô đưa tay đẩy cánh cửa phòng, trong ánh sáng chan hòa, sắc hồng trên đôi má của Lục Tịch như một đóa hoa đào nở rộ, rạng rỡ tới mức người ta không thể tin, thậm chí còn làm lu mờ cả vùng ánh sáng quanh cô.

Phương Thần biết, dù đó chỉ là một tình yêu và ngưỡng mộ thầm kín, những năm tháng tươi đẹp như đóa hoa rực rỡ của Lục Tịch đã nở rộ vì người con trai ấy.

14. Chương 13

Chương 13

Hồi chuông thứ hai chỉ năm phút sau lại réo lên, Phương Thần vẫn trầm mặc tựa đầu vào đầu giường như đang suy nghĩ điều gì, lại như không phải như vậy. Hồi lâu sau cô mới

đưa tay bóp trán và thay quần áo.

Vì thời tiết mùa Đông vừa lạnh vừa khô, chỗ rách trên môi mấy ngày rồi mà vẫn chưa khỏi, khiến cho lúc đi làm Phương Thần luôn trở thành đối tượng chú ý của những người xung quanh.

Các đồng nghiệp đều tỏ ra đã biết rõ sự việc và không hề hỏi han gì, chỉ nhìn cô với ánh mắt không hề che giấu, trong những biểu hiện ấy ít nhiều cũng tình cảm ảm áp.

Cô cảm thấy rất buồn và u uất, nhưng không thể nào giải thích được.

Điều an ủi đôi chút có lẽ là, cô không phải là người duy nhất bị thương trong sự kiện ngày hôm ấy.

Bữa trưa sau khi ăn cơm xong, Tạ Thiếu Vĩ ngồi dựa nghiêng vào cửa xe hỏi đồng bọn: “Này, mày nghĩ xem, vết thương ở trên môi của đại ca do đâu mà có?”.

“Thế mà cũng hỏi!” Tiền Quân cắn tấm, đưa tay kéo mạnh cà vạt trên cổ, cổ làm ra vẻ một người nho nhã, lịch sự không hợp với mình chút nào, mới chỉ có hai tiếng đồng hồ mà đã không thể chịu được.

“Giả bộ sạch sẽ làm gì? Con bé ấy chẳng phải là chính mày dắt vào nhà còn gì? Nhìn được đấy chứ, nói thật hiếm có đấy!” Nụ cười nhếch nhếch muốn thở lại nở trên khuôn mặt của Tiền Quân, nhưng có một số điều mà dù cho lúc vắng mặt Hàn Duệ hần cũng không dám tùy tiện nói ra, vì thế chỉ dám nghĩ thầm trong bụng, sau đó mới nheo mắt, hỏi: “Khi nào thì con bé ấy ra khỏi phòng?”.

Tạ Thiếu Vĩ nói: “Không biết. Khi tao đến thì nó đã không còn ở đó nữa rồi”.

Tiền Quân đảo mắt, hỏi với vẻ tò mò: “Đại ca cũng không nổi giận à?”.

“Không.”

“Ôi, đúng là thần kỳ thật đấy!” Tiền Quân nhỏ chiếc tấm trong miệng ra, nhủ thầm: môi đại ca bị rách cả một miếng to, đó là chuyện chưa bao giờ xảy ra! Nhưng nếu đúng là vết thương ấy do con bé đó gây ra thì làm sao mà nó có thể bước ra khỏi cửa một cách an toàn như thế?

“Cái gì thần kỳ!”, một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên phía sau lưng.

Tiền Quân sợ đến giật thót người, vội quay lại, mở cửa xe cho Hàn Duệ, nở nụ cười nịnh nọt: “Không có gì đâu ạ, chỉ là chuyện phiếm thôi”. Rồi quay sang nháy mắt nhắc nhở Tạ Thiếu Vĩ không được bốp xép.

Tạ Thiếu Vĩ không thèm để ý đến điều đó, sau khi ngồi vào ghế lái mới hỏi: “Đại ca, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?”.

Phía sau không có tiếng trả lời.

Bất giác Tạ Thiếu Vĩ liếc nhìn vào trong gương, thấy Hàn Duệ đang dựa vào ghế, đôi mắt nhắm lại, có lẽ trưa nay Hàn Duệ đã uống khá nhiều rượu với Phó phòng Tăng.

Tạ Thiếu Vĩ do dự một lúc, rồi thận trọng gọi: “Đại ca!”.

“Sao?”, Hàn Duệ trả lời bằng giọng chậm chạp, “Về biệt thự. Bảo bọn Tiền Quân cũng cho xe đi theo, sau đó tất cả về nhà chuẩn bị, tối nay phải đi Thái Dương”.

“Buổi tối chúng ta phải đi tới nơi của Thương lão đại để thảo luận với lão ta thật ạ?”

“Sợ cái gì?”, người đàn ông ngồi sau mắt vẫn nhắm nghiền đáp.

“Thực ra không phải em sợ. Chỉ có điều Thương lão đại là một tay nham hiểm, và dù sao thì Thái Dương Thành cũng là địa bàn của lão, khó mà đảm bảo rằng đến lúc ấy lão lại không giở thủ đoạn gì.”

Tuy nói như vậy, nhưng Tạ Thiếu Vĩ vẫn lấy di động ra thông báo cho những người ở hai chiếc xe khác.

Đến khi Tạ Thiếu Vĩ tắt máy, lại nghe thấy giọng nói bình thản từ ghế sau: “Cậu làm việc càng ngày càng cẩn thận đấy”.

Không rõ đây có phải là một lời khen không, nhưng Tạ Thiếu Vĩ cũng ngây ra một lúc rồi mới cười hì hì đáp: “Thực ra em cũng chỉ hơn bọn Tiền Quân một chút thôi”. Nhưng nói xong mới thấy rằng mình đã quá mau miệng, bất giác đưa mắt liếc nhìn Hàn Duệ qua gương chiếu hậu thấy Hàn Duệ vẫn giữ nguyên trạng thái không chút biểu cảm.

Phản ứng đó của Hàn Duệ khiến Tạ Thiếu Vĩ thấy lo lắng, ngẫm nghĩ một lát, quyết định nói thẳng ra: “Đại ca, thực ra Cường Tử...”.

Hàn Duệ “Ừm” một tiếng, giọng hơi cao và mang ngữ khí lạnh lùng, khiến cho Tạ Thiếu Vĩ phải bỏ lửng câu nói.

Hàn Duệ lập tức tiếp lời: “Cậu định xin cho hắn sao?”.

Tạ Thiếu Vĩ không sao đoán được suy nghĩ của Hàn Duệ lúc này nhưng vẫn gật đầu, “Huynh đệ chúng ta đã vào sinh ra tử với nhau nhiều năm như vậy, dù sao thì ít nhiều cũng hiểu về nhau. Lần này, có lẽ là anh ấy đã bị ma xui quỷ khiến nên mới quên mất quy định. Anh ấy bắt đầu làm chuyện đó cũng chưa lâu đâu, chỉ hơn hai tháng là cùng...”.

Tạ Thiếu Vĩ vừa nói vừa thận trọng quan sát vẻ mặt của người ngồi sau, đúng lúc ấy thì Hàn Duệ mở mắt ra và Tạ Thiếu Vĩ nhìn thấy trong đó là vẻ thâm trầm không đoán định nổi, qua gương dường như ánh mắt ấy còn mang một vẻ lạnh lùng ghê người.

Tạ Thiếu Vĩ vội nắm chặt vô lăng, mắt chăm chú nhìn vào đoạn đường trước mặt. Một lát sau thì nghe thấy Hàn Duệ nói bằng giọng rất bình thường: “Không có lẽ cậu đã biết chuyện này rồi?”.

“Không đâu ạ!”, cảm thấy sự nguy hiểm đằng sau câu hỏi ấy, Tạ Thiếu Vĩ vội nói: “Là anh Cường Tử hôm trước tự kể... Là anh em với nhau, nên những lời anh ấy nói có phải là thật hay không thoáng qua cũng có

thể biết được”. Nói đến đây Tạ Thiếu Vĩ dừng một lát, ngẫm nghĩ và định nói thêm câu nữa, nhưng vừa mới mấp máy môi thì nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu cảm của Hàn Duệ nên lại thôi.

“Từ nay về sau, không cho phép ai được xin cho hần trước mặt tôi.”

Chỉ một câu ngắn gọn ấy thôi nhưng đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Tạ Thiếu Vĩ.

Tạ Thiếu Vĩ thầm kêu lên trong lòng. Theo Hàn Duệ đã nhiều năm nên Thiếu Vĩ biết, tốt nhất là lúc này ngậm miệng lại, vì thế không nói thêm câu nào nữa.

* * *

Tô Đông bị tạm giam đúng một tuần, đến chiều ngày thứ bảy mới được thả ra.

Bị giam giữ ở nơi như vậy, dù đã có nhờ cậy trước, nhưng khi được cho ra thì mặt mày của Tô Đông vẫn rất bơ phờ.

Phương Thần thấy Tô Đông gầy rộc hăn đi, vẻ mặt thì hốc hác, mắt không kẻ vẽ, môi không tô son, trông thật khác một trời một vực với hình ảnh lộng lẫy mọi khi.

Thế nhưng dường như Tô Đông không để ý đến điều đó, sau khi lên xe chỉ hỏi một câu: “Có thuốc không? Ở trong đó bán toàn loại thuốc chất lượng kém, khó hút lắm”.

Phương Thần không nói gì, nhưng người ngồi ở ghế phụ thì đưa bao thuốc đến kèm theo cả bật lửa nữa.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như Tô Đông cảm thấy hơi ngạc nhiên, cô vừa đưa tay ra đón lấy bao thuốc vừa đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt của Tiêu Mặc, rồi mới cúi xuống, châm thuốc một cách thuần thục.

Tô Đông thở ra một hơi, nói bằng giọng điệu dằn vốn có: “Xin hỏi phải gọi anh như thế nào nhỉ?”.

“Tiêu Mặc”, chàng trai tuần tú quay đầu lại mỉm cười đáp.

Phương Thần nói: “Lần này may mà có anh. Tối nay chúng ta sẽ cùng ăn cơm”. “Không cần phải khách sáo thế đâu”, Tiêu Mặc quay người lại, nói bằng giọng rất ôn tồn: “Thực ra tôi cũng có giúp được gì đâu, trường hợp như của cô Tô thì đến thời gian quy định người ta cũng phải tự thả người ra thôi”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng lần này cũng là một lần nợ ân tình của anh ta.

Huống chi ngày thường Tô Đông là người khéo léo trong xử sự, chu đáo với mọi người, vì vậy Phương Thần tin là nhất định cô ấy sẽ cùng với Phương Thần thuyết phục Tiêu Mặc, mời anh một bữa gọi là cảm ơn.

Nhưng khi cô nghiêng đầu lại thì thấy dường như Tô Đông không để ý gì đến câu chuyện của họ, những ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc, mặt quay ra ngoài cửa xe im lặng. Cảnh vật hai bên đường vun vút lùi lại phía sau mang cả vẻ thần thờ của Tô Đông.

Khi về đến nhà, Phương Thần hỏi: “Ó thật họ không làm khó dễ cho cậu không?”.

“Chẳng nhẽ cậu sợ mình bị còng tay và đánh?” Sau khi tắm rửa xong, da dẻ mặt mày Tô Đông trở lại vẻ mượt mà mịn màng như cũ, mỉm cười với cô: “Có lẽ cậu xem phim nhiều quá rồi đấy, xã hội thời nay hòa bình lắm”.

Tô Đông tránh không nói vào chủ đề chính, điều đó làm sao giấu nổi Phương Thần.

Không phải nếm chút mùi vị đắng cay nào, dường như đó là điều không thể, vì thế, lần này cô phải thực sự cảm ơn Tiêu Mặc.

Thế nên Phương Thần đề nghị: “Để hôm khác mình mời Tiêu Mặc ăn cơm nhé”.

Tô Đông giả bộ nghi ngờ: “Này, người mà anh ấy nhắm vào là cậu, việc cũng là do cậu nhờ, hà cớ gì cậu lại muốn cùng mình mời chứ?”.

Phương Thần bèn đáp: “Trước đây cậu chưa gặp anh ấy bao giờ thì sao lại biết anh ấy nhắm mình?”.

Tô Đông đưa mắt liếc xéo, đùa với cô: “Cậu không biết là mình làm nghề gì à?”.

Câu nói này đột nhiên nhắc nhở Phương Thần.

“Vụ án này coi như kết thúc rồi à?”, hỏi vậy vì cô không biết bây giờ Cận Vĩ như thế nào, cô đã liên lạc nhiều lần nhưng vẫn không gặp được Cận Vĩ.

“Còn biết làm thế nào nữa? Thứ đó không phải do mình cung cấp, hơn nữa bây giờ chẳng nào người cũng đã chết rồi, trong thời gian ngắn chắc chắn chẳng thể điều tra được. Chỉ có công việc làm ăn của mấy chị em là bị ảnh hưởng thôi, bây giờ có lẽ đành phải cho họ nghỉ phép hết lượt, ít nhất cũng phải hai, ba tháng sau mới có thể tiếp tục được.”

Phương Thần bỗng nhớ lại buổi tối hôm đó, hơi thở của Hàn Duệ rất gần, anh ta nói: “... Tôi rất không thích những cô gái tự cho mình là thông minh”. Nụ cười của anh ta thật lạnh lùng, như thể không chút lo lắng rằng chuyện đó thật sự liên lụy đến

Phương Thần hỏi Tô Đông: “Chuyện này không liên quan đến cậu, đúng không?”.

“Đúng vậy.”

“Vậy, có liên quan đến Dạ Đô à?”

Tô Đông bắt giắc đưa mắt ngó cô một cái, đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói: “Phương Thần này, cậu đừng có nhiều chuyện”.

Phương Thần bỗng thấy ớn lạnh, “Cậu đã biết chuyện Cận Tuệ sử dụng ma túy? Trước khi cô ấy gặp chuyện cậu đã biết rồi?”.

“Đó là tự do của nó, mình không có quyền gì ép nó không được làm như vậy.” Vẻ mặt của Tô Đông bị ánh đèn che khuất, giọng nói rất bình thản: “Số lần sử dụng không nhiều. Lần đầu có lẽ là do bị khách làm cho dính vào”.

“Lúc đầu bởi vì nó không tự nguyện làm việc ở Dạ Đô và thứ đó đã giúp nó tạm thời qua cơn hoảng sợ. Nhưng, cũng chính vì thời gian ngắn, không có kinh nghiệm nên mới dễ xảy ra chuyện.”

Phương Thần trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Bây giờ mình rất lo cho em trai của cô ấy”.

Tô Đông nói: “Liệu có phải là bệnh nghề nghiệp không mà mấy năm nay cậu thay đổi rất nhiều, cậu quan tâm tới nhiều chuyện hơn hẳn”.

Phương Thần lườm Tô Đông: “Không lẽ cứ vô tư vô tâm như trước đây mới là tốt à?”.

“Chẳng qua mình thấy nếu cậu cứ như vậy thì sẽ chuốc lấy phiền toái vào thân thôi.” Tô Đông ngáp một cái và nằm xuống nói tiếp: “Tối hôm nay mình không đi nữa, cho mình ngủ nhờ ở đây một đêm nhé. Buồn ngủ chết đi được”.

Phương Thần cứ mở mắt trừng trừng nhìn vào bóng tối.

Phiền phức ư?

Không biết có phải cái ngày cô đến tìm Hàn Duệ thì đã gặp phải điều được gọi là phiền phức không?

15. Chương 14

Chương 14

Hôm nay Phương Thần tan làm rất muộn, khi cô ra khỏi cổng tòa soạn thì trời đã sắp tối.

Thời gian gần đây cô thư

ng xuyên như vậy. Có lúc là vì cùng anh Lý làm xong các bản tin, có lúc thì một mình cô phải hoàn thành công việc. Mặc dù cơ quan có xe, nhưng bởi vì thành phố này quá lớn, nếu cứ đi đi lại lại trên đường thì sẽ tốn không biết bao nhiêu thời gian.

Cả tòa nhà rộng thênh thang hầu như đã về hết, chỉ có hai bảo vệ đi kiểm tra các tầng. Phương Thần chỉnh lại tư liệu buổi chiều trên máy tính một lần, hoàn tất việc dọn dẹp rồi ra về.

Khi cô đi qua cổng thì gặp một trong hai bảo vệ. Bảo vệ mặc chiếc áo nhung trực đêm, cười và chào cô: “Cô Phương về muộn thế à?”.

Cô cũng cười và gật đầu đáp lại.

“Vậy thì mau đi ăn cơm đi. Trời tối rồi, đi đường cẩn thận nhé”, người bảo vệ trẻ tuổi tỏ ra rất quan tâm.

“Cảm ơn.”

Bây giờ cô mới thực sự cảm thấy đói, nhất là khi vừa bước chân ra ngoài gặp một cơn gió lạnh tràn qua, cái đói và cái rét như được thể cùng ào tới.

Đúng lúc này bất giác cô lại nhớ đến Chu Gia Vinh. Nếu anh ta ở nhà, cô sẽ có thể gọi điện, nhờ anh nấu hộ cơm tối, dù chỉ là một bát mì cũng được. Vì tài nấu nướng của Chu Gia Vinh cũng thuộc hàng cao thủ, dù đó chỉ là món mì Long Tu(1) bình thường nhưng dưới bàn tay chế biến của Chu Gia Vinh nó cũng trở thành món ăn khiến người khác th nhỏ dãi.

Nhưng đáng tiếc là anh chàng này sau khi ăn Tết xong cứ ở lì vùng Tam Á - nơi có khí hậu tuyệt vời, nói rằng phải ở đó để làm giám khảo cho cuộc thi Vua Đầu Bếp toàn quốc. Tuy vậy, những khi rỗi rãi anh ta vẫn gọi điện về kể chuyện với Phương Thần rằng trong quá trình tham gia chấm thi đã được nếm những món ăn mới.

Nghĩ đến đây, bụng của Phương Thần không khỏi thấy cồn cào.

Bỗng chốc, trong đầu Phương Thần lóe lên một chú ý không lấy gì làm tốt đẹp lắm rằng tháng sau cô có nên tăng tiền thuê nhà lên không?

Cách tòa soạn không xa có một quán mì của hai vợ chồng trung tuổi. Quán đó nằm ngay ở mặt ngõ, khách ăn hằng ngày khá đông.

Phương Thần muốn được ăn một bát mì thịt bò nóng hôi hổi với một chút tương ớt rưới lên trên.

Đi qua đường, nhìn vào con ngõ đối diện, chỉ khoảng mấy chục mét đã thấy đèn của cửa hiệu. Ngọn đèn ấy bé tí thậm chí vàng vọt nữa, nhưng lúc này nhìn thấy nó bỗng khiến người ta phấn chấn hẳn lên.

Phương Thần rảo bước. Khi cô vừa đặt chân xuống vạch kẻ sang đường dành cho người đi bộ thì bỗng nghe thấy tiếng phanh xe rất gấp ngay sau lưng.

Ánh đèn pha từ chiếc xe sáng rực, khiến Phương Thần bất giác hơi ngáy người ra một lát.

Chiếc xe này vừa sang trọng vừa quen thuộc, tất nhiên là cô không dễ dàng quên.

Chiếc Carrera GT đã dừng chệch bên đường, thậm chí là đi trái đường. Có lẽ nó đã chạy thẳng qua vạch kẻ đôi tới đây một cách ngông nghênh.

Phương Thần nheo mắt, đứng yên tại chỗ, bụng nghĩ thầm: Không biết chủ nhân của chiếc xe này muốn gì?

Cầm chiếc điện thoại của đại ca để quên trong phòng, Tiền Quân tiện tay, đập mạnh lên đầu người ngồi cạnh, miệng chửi: “Mẹ nó, đúng là đã tốn cơm nuôi mày! Cả mày nữa! Mày! Mày còn gây ra đó làm gì? Mau chóng t bằng được người về cho tao!”. Đôi mắt giận dữ của hắn lướt qua một lượt, nhưng dường như chưa hả giận, hắn giơ chân đập mạnh vào chỗ để chân đằng trước, “... Bây giờ đã bị bọn nó xông vào tận nhà rồi! Tin tức của đại ca lại chẳng rõ! Thế mà chúng mày vẫn không biết là ai làm chuyện này! Mẹ kiếp!”.

Trên sàn nhà toàn mảnh kính vỡ, cửa sổ bị vỡ một mảng lớn, ly chén trên bàn rơi xuống thảm, cả phòng khách rộng lớn bị lục tung cả lên.

Tạ Thiếu Vĩ gác máy điện thoại bước đến gần, đưa tay giữ Tiền Quân lúc đó đang định xông lên đánh một người trong bọn, nghiêm mặt nói: “Những nơi có thể nghĩ ra thì đều đã kiểm tra cả rồi, bây giờ chưa có tin tức của đại ca”.

“Theo mày, liệu có phải là do tên họ Thương ấy làm không?”

“Cũng có khả năng.”

Chuyện lớn như vậy, lại bất ngờ xảy ra đúng lúc cả mấy anh em đều không ở bên, rõ ràng kẻ chủ mưu đã lên kế hoạch và chuẩn bị rất kỹ lưỡng, đồng thời hẳn cũng không phải hạng xoàng.

Tạ Thiếu Vĩ chau mày suy nghĩ một lúc, rồi khẽ lên tiếng: “Thời cơ ra tay lại cũng lựa chọn rất tốt nữa”.

“Ý của mày là sao?” Tuy suy nghĩ của Tiền Quân không thấu đáo như Tạ Thiếu Vĩ, nhưng lại rất nhanh nhạy, do đó sau phút hơi sững người thì nhú đôi mày rậm lại, nói: “Ý của mày là có kẻ nào đó đã tiết lộ tin tức phải không?”.

“Có khả năng như vậy.”

“Này, mày có thể nói một cách chính xác hơn được không? Nói cái gì cũng “có khả năng”, nói thế cũng bằng không!”

Tạ Thiếu Vĩ không thèm để ý đến những lời của Tiền Quân, mà đưa mắt nhìn khắp lượt hiện trường ngổn ngang, cuối cùng dừng lại ở chỗ có vết màu nâu sẫm. Do thời gian xảy ra tương đối lâu nên bây giờ nó đã khô lại, nhưng có thể thấy rất rõ nó kéo dài từ cửa sổ cho đến nhà

Đôi mắt của Tạ Thiếu Vĩ nhú lại, chỉ nghe thấy Tiền Quân hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm gì? Không lẽ cứ ngồi không mà chờ tin tức?”.

“Tình hình lúc này rất đặc biệt, mày hãy cố kiềm chế đi. Nếu để lộ chuyện đại ca bị tấn công, hoặc là bị thương, thì hậu quả mày có gánh vác nổi không?”

“Dù vậy vẫn có thể lái xe đi, biết đâu vết thương của đại ca không nặng lắm? Cũng có thể vết máu kia không phải là của đại ca?” Thấy Tạ Thiếu Vĩ không nói gì, Tiền Quân cũng nhanh chóng tự an ủi mình, đưa tay vò đầu một cách nôn nóng, một chân đạp lên chiếc bàn trà bị đổ, “Cái tên họ Thương đó cũng thật ranh mãnh! Hắn đã sớm chuẩn sang Malaysia đi nghỉ, để chứng tỏ rằng mình không có liên quan gì đến chuyện này”.

“Có thể chuyện này thật sự không phải hắn gây ra”, Tạ Thiếu Vĩ thông thả nói.

Đôi mắt của Tiền Quân gần như trợn ngược lên, “Không phải là hắn thì còn là ai?”.

“Tuy hắn luôn đối đầu với chúng ta, nhưng lại ngầm ngầm chuẩn bị hành động và không phải chỉ có một mình bọn hắn.” Tạ Thiếu Vĩ làm một động tác áp chế, “Sàn mới của chúng ta đã cản trở đường làm ăn của rất nhiều người, chuyện đó chắc mày cũng biết. Một khi chúng đã bị dồn vào chân tường thì trở nên liều lĩnh, giáng một đòn đạt nhiều mục đích. Đây là điều không phải không có khả năng.”

Tạ Thiếu Vĩ kết thúc bằng một câu: “Những điều cần nói thì tao đã nói cả rồi, các anh em chắc cũng đã biết nên làm như thế nào. Bây giờ chúng ta lái xe đi, nhân thể đón A Thanh. Hề có tin của đại ca là lập tức tới ngay nơi đó.”

“Thế thì còn chờ gì nữa, mau đi thôi.”

Tiền Quân không nói câu nào, lầm lỳ bước ra khỏi biệt thự Hồ Tâm.

Trong cơn gió lạnh ban đêm, cả người và xe như phồng trong khoảng mười giây, cuối cùng thì Phương Thần không thể trụ được nữa.

Một bên là tiệm mì gần trong gang tấc. Còn một bên là một con người ma quỷ cũng không biết được là vì sao bỗng dưng lại xuất hiện tại đây vào giờ này.

Nhưng, điều mà Phương Thần có thể chắc chắn là, mục tiêu của người ấy chính là cô, nếu không thì người ấy đã không thể dừng một cách chính xác, phanh xe đỗ lại ở chỗ cách sau lưng cô hơn chục mét như vậy, lại còn nằm chắn ngang trên đường nữa.

Phương Thần cân nhắc một chút rồi quyết định đi về phía tiệm mì.

Phía sau lưng cô không thấy có động tĩnh gì.

Hai đèn trước vẫn cứ chiếu thẳng tới, khiến cho bóng của cô đổ dài về phía trước.

Bước được mấy bước, Phương Thần dừng lại, sau đó quay người bước trở lại, vẻ mặt không chút biểu cảm, cơn giận dữ ở đầu bỗng nổi lên.

Định giở trò gì đây?!

Cô bước đi rất nhanh, đến trước xe, giơ tay gõ vào cửa xe chỗ vị trí người lái, nhưng cánh cửa xe vẫn không hạ kính xuống.

Ánh đèn xe vừa rồi còn sáng chói cả mắt, thế mà bây giờ đột nhiên tắt ngấm, khiến cho trong xe chỉ còn là một màn tối tăm.

Không nhìn thấy gì, Phương Thần đành phải đặt hồ một tay lên cửa xe, hơi khom người xuống.

Kết quả là ngay lập tức một bàn tay từ trong xe thò ra tóm chặt lấy cổ tay cô.

Phương Thần sửng sờ.

Người ngồi dựa vào ghế trong xe vẫn đang thở gấp gấp, như thể động tác nhỏ vừa rồi đã lấy hết sức lực của anh ta, nhưng đôi mắt của anh ta thì chẳng khác nào hai mảnh băng vỡ, ném ra cái nhìn lạnh lùng.

“... Lên xe giọng của người đàn ông trong xe trầm khàn, như thể bị hụt hơi, thế nhưng vẫn giữ nguyên cách nói của kẻ bề trên, tựa hồ không cho đối phương được phép kháng cự.

Phương Thần vẫn đứng yên bên cạnh cửa xe.

Long bàn tay của người ấy lạnh ngắt, mồ hôi cứ túa ra hết lần này đến lần khác và dính vào da thịt cô, khiến cô có cảm giác ướt át và trơn một cách lạ kỳ. Mặc dù người ấy cố gắng kìm nén, nhưng cô cảm thấy rất rõ sự run rẩy từ bàn tay của người ấy.

Do dự một lát, Phương Thần thử giằng tay mình ra. Quả nhiên, mặc dù giữa chừng gặp phải sức mạnh như đã dự liệu, nhưng cô không cảm thấy bị kìm kẹp giống như một con mồi nhỏ rơi vào bẫy không thể cử động như lần trước.

Cô hơi chau mày, rồi lặng lẽ mở cửa xe ra.

Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Phương Thần nghi ngờ tự hỏi: Hành động này của mình liệu có được coi là sáng suốt không?

Vì người đàn ông ấy trong cái nhìn của cô là một kẻ máu lạnh, hỷ nộ thất thường, nếu so sánh với những người bình thường thì khác một trời một vực, chỉ có một mình cô không biết sợ là gì hết lần này đến lần khác qua lại với anh ta.

Nhưng, đến khi nhìn rõ mọi thứ trong xe thì cô thực sự sửng người.

Cô không thể nào hình dung nổi người ấy đã lái xe tới đây bằng cách nào, trong hoàn cảnh đó mà không xảy ra tai nạn quả là một kỳ tích.

Hàn Duệ dựa vào ghế, áo khoác ngoài không biết cởi ra ném ở chỗ nào, hoặc là anh ta đã không mặc, nên giữa thời tiết lạnh giá như vậy mà chỉ mặc độc một chiếc sơ mi màu xám, dưới khuỷu tay trái hình như có một vết thương, khiến cho cả một vạt áo bị nhuộm máu nhìn mà thấy sợ.

Hàn Duệ đưa mắt nhìn cô, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi mỏng cũng nhợt nhạt không kém.

Chắc là anh ta rất đau. Máu ra nhiều như vậy làm gì có chuyện không đau.

Nhưng vẻ mặt của Hàn Duệ rất bình thản, tựa hồ như người bị thương không phải là mình, mặc cho trán to mồ hôi nhưng anh ta vẫn không rên một tiếng. Anh ta cứ nhìn chằm chằm vào Phương Thần như chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô.

Đường như một hồi rất lâu sau, hoặc chỉ là mấy giây ngắn ngủi, cuối cùng Hàn Duệ cũng chờ được tới khi Phương Thần trấn tĩnh lại và nghe thấy cô nói: “Có cần đưa anh tới bệnh viện không?”.

“Không tới... bệnh viện”, Hàn Duệ nghiêng rằng, nói từng chữ vẻ gắng hết sức, ánh mắt ẩn chứa sự cảnh giác, nhắc nhở.

Phương Thần hơi nhíu mày, sau đó đưa tay đỡ người đàn ông kia.

Người đàn ông ấy đã gạt tay cô ra với vẻ cảnh giác, động tác ấy làm động tới vết thương, khiến anh ta đau tới tái cả mặt đi. Hồi lâu sau mới nghe thấy cô lạnh lùng nói: “Không cho tôi đỡ? Vậy thì anh hãy tự mình lái xe vào đúng chỗ đi”.

Người đàn ông kia thở dồn dập và ngược mắt nhìn cô.

Phương Thần nói tiếp: “Tôi cho anh mười giây, nếu không hoặc là anh tự lái xe đi tìm người để xử lý vết thương giúp, hoặc là cứ để cho máu chảy đến chết”.

Cô khoanh tay, nhìn người đàn ông kia từ trên xuống dưới với dáng vẻ như đang xem kịch.

Lúc đó Hàn Duệ mới biết cô gái này là cố ý, cô ta đã cố ý hỏi anh rằng, có cần đi bệnh viện không. Có lẽ đã đoán được rằng anh sẽ từ chối nên cô ta đã cố ý đặt ra câu hỏi ấy.

Và cả thời hạn thời gian là mười giây nữa...

Hàn Duệ chau mày, nhưng sau đó nhanh chóng nhếch môi lên, rõ ràng là đang bị thương nhưng dường như anh ta không nén được nụ cười.

Phương Thần không thèm để ý đến nụ cười đó, đợi sau khi anh ta bước bình tự mình gắng gượng dịch sang ghế bên cạnh, cô mới ngồi vào chỗ vị trí lái xe.

Cô lấy chiếc điện thoại của mình ra, hỏi: “Liên hệ với ai bây giờ?”.

Một loạt động tác của cô khiến cho trực của Hàn Duệ cứ đập dồn, một tay giữ chặt vết thương, cố nén đau hạ giọng đọc ra một loạt số điện thoại.

Chiếc xe khởi động rồi lập tức tăng tốc độ.

Hàn Duệ khẽ nhắm mắt thở hỗn hển, nghe tiếng Phương Thần đang nói với Tạ Thiếu Vi, bàn nơi gặp nhau là ở đầu khu tập thể nhỏ, có lẽ đó là khu tập thể nơi Phương Thần ở.

Qua giọng nói thì có thể thấy cô không thực sự bình tĩnh như vẻ thể hiện trên khuôn mặt, nhìn thấy điệu bộ của Hàn Duệ bây giờ, một cô gái như cô chắc chắn không khỏi thấy căng thẳng và lo sợ. Song cô cũng đã làm khá tốt, ít ra thì cũng không tạo ra những phiền phức như kêu thất thanh giữa đường hay đòi đưa Hàn Duệ tới bệnh viện.

Thậm chí, trong nỗi hoảng sợ ấy cô vẫn còn có thể trả thù Hàn Duệ một cách ác ý.

Chờ cho Phương Thần tắt máy xong, Hàn Duệ khẽ nói: “Cảm ơn”.

Phương Thần không thèm nhìn Hàn Duệ, ánh mắt cô dồn về phía con đường trước mặt, miệng nói: “Chắc anh không thực sự có ý định đến tìm tôi đấy chứ?”. Làm gì có chuyện trùng hợp đến thế? Cô vừa ra khỏi cổng cơ quan chưa đầy hai phút thì Hàn Duệ đã lái xe xuất hiện ngay sau lưng với bộ dạng toàn máu me, trông cứ như ma quỷ.

Nhưng thực tế đúng là ngẫu nhiên thật.

Hàn Duệ cũng không nghĩ rằng sẽ gặp cô vào lúc đó. Chỉ nhớ rằng sau khi cố gắng thoát khỏi sự bám đuổi của những chiếc xe của kẻ địch, anh cảm thấy sức mình dường như không thể chống chọi được nữa, đúng lúc ấy thì Hàn Duệ nhìn thấy một dáng người quen quen đang băng qua đường.

Lúc đó Hàn Duệ cũng chẳng kịp nghĩ ngợi gì, đánh liều lái xe đi ngược đường tới.

Sau khi mất di động, Hàn Duệ không thể nào liên lạc được với thuộc hạ, thế nên anh lựa chọn tin tưởng vào cô.

Đúng là rất kỳ lạ.

Hàn Duệ lại lựa chọn sự tin tưởng vào cô gái này.

Khôngnghe thấy tiếng trả lời, Phương Thần bắt giác đưa mắt liếc sang bên cạnh, thấy Hàn Duệ nhắm mắt, sắc mặt nhợt nhạt như không còn chút máu nào, đôi lông mày nhíu chặt lại, dường như anh đang rất đau đớn.

Cô tự hỏi, liệu có phải mình đang chuốc họa vào thân không, cô sợ Hàn Duệ sẽ ngất đi, hoặc sẽ chết ngay trên xe vì mất máu quá nhiều, vì thế cất tiếng gọi to: “Này!”.

Hàn Duệ vẫn không trả lời, vết máu loang trên áo hình như mỗi lúc một rộng hơn.

Lúc này thì Phương Thần thực sự lo sợ, trong giây lát bàn tay đặt trên vô lăng bỗng lỏng ra.

Dường như Hàn Duệ đoán được suy nghĩ của cô, vì thế đôi lông mày càng nhíu chặt lại, sau cùng thì thều thào bằng một giọng khàn đặc: “Nếu thấy hối hận thì đã muộn rồi... trên xe chỗ nào cũng có... dấu vân tay của cô... nếu tôi chết... cô cũng sẽ không tránh khỏi liên lụy đâu...”.

Không hiểu rốt cuộc thì anh ta là hạng người nào đây?!

Phương Thần rửa thầm trong lòng, đôi chân bỗng trở nên nặng hẫng, tốc độ xe dần dần tăng trở lại, lúc đi qua ngã tư chiếc xe đã bị camera chụp ảnh một cách không chút kiêng nể.

Ánh sáng phía trước mặt lóe lên một cái, rồi trong nháy mắt lùi lại ở phía sau.

Phương Thần nói, giọng lạnh lùng: “Tôi quên chưa nói với anh rằng, tôi không có bằng lái xe, tôi đã tự học lái xe”.

Nhưng hình như Hàn Duệ không để ý đến điều đó, nên chỉ “Ừ” một tiếng, lát sau lấy hơi mới chậm rãi nói: “Tôi tin rằng, dù cô không thêm để ý đến mạng sống của tôi thì cũng sẽ quý trọng mạng sống của mình”.

(1) Mì Long Tu: Hay còn gọi là mì râu rồng, là món ăn truyền thống của người Trung Quốc, sợi mì dài trắng hình dáng như những sợi râu rồng nên mới có tên như thế.

16. Chương 15

Chương 15

Tạ Thiếu Vĩ cùng hai người khác đến ngay sau đó, Phương Thần vừa đỡ Hàn Duệ nằm xuống giường thì chuông cửa đã vang lên.

Trước khi mở cửa, Phương Thần cẩn thận nhìn qua lỗ khóa, sau khi x

ác định rõ người đến mới mở cửa cho vào.

Cô đưa tay ra hiệu chỉ về phía phòng khác cho mấy người đó, rồi đi vào bếp rót nước uống, khi quay lại thì đã thấy một người trẻ tuổi đang dùng kéo cắt áo của Hàn Duệ.

Phương Thần đứng ở cửa, chau mày, nói: “Các anh định điều trị vết thương cho anh ta ở đây à?”.

Phương Thần nghĩ rằng mình đã tỏ rõ sự ngạc nhiên và không vừa lòng của mình một cách hết sức rõ ràng, nhưng ba người đàn ông kia vẫn không thêm quay đầu lại nhìn cô một lần.

Lúc này, người nằm trên giường kia mới là tiêu điểm chú ý của họ, còn cô thì chỉ như không khí.

Sau cùng thì vẫn là người đàn ông cao to, vạm vỡ nói bằng giọng bầm bỗ: “Bây giờ đại ca không cử động được”. Đúng là ngưi tầm ngưi, mã tầm mã, thái độ cũng hung hăng, hống hách giống như Hàn Duệ.

Cô mấp máy môi, định phản đối, nhưng nhìn thấy Hàn Duệ nằm yên trên giường, cùng với động tác từ bàn tay của người đàn ông trông giống như bác sĩ, vết thương vốn dĩ đã ngừng chảy máu giờ đây máu lại tiếp tục ồ ạt chảy ra, từng giọt đỏ tươi nhỏ trên tấm ga giường mới thay, tạo thành một khoảng đỏ sẫm nhìn mà thấy sợ.

Cuối cùng thì cô cũng nhìn thấy rõ vết thương của Hàn Duệ, đó là một vết rách dài tới mười phân ngay dưới xương sườn.

Không ai lên tiếng, nên trong phòng yên tĩnh như một không gian đóng kín, vẻ mặt của Tiền Quân thoáng lóe lên vẻ hung hãn, nhưng dường như vì sợ gây ra sự kinh động nên không dám bộc lộ ra.

Kỹ thuật của tay bác sĩ kia có thể nói là rất tốt, anh ta nhanh nhẹn cắt chiếc áo trên người Hàn Duệ, sát trùng, rồi lại lấy dụng cụ từ trong túi cúi thương ra, động tác thuần thục. Vừa nhìn đã biết là anh ta thường xuyên giải quyết những ca như thế này.

Nhìn thấy sợ chỉ được lấy ra, Phương Thần không nén được sửng sốt, “Phải khâu à?”.

Có lẽ là giọng nói của cô hơi to nên lần này đã có người đưa mắt nhìn cô. Tạ Thiếu Vĩ bình tĩnh nhìn cô một cái, không thể coi cái nhìn đó là lễ độ, anh ta nói về mặt không thay đổi: “Nếu cô thấy sợ thì hãy tránh ra ngoài đi”.

Phương Thần coi như không nghe thấy câu đó mà vẫn tiếp tục hỏi bác sĩ: “Không tiêm thuốc tê à?”, bởi cô không nhìn thấy bác sĩ chuẩn bị thuốc gây tê.

Bác sĩ trẻ không trả lời, còn từ phía đầu giường vọng ra giọng nói yêu ớt, khàn khàn: “... Không cần đâu”.

Phương Thần không khỏi ngạc nhiên.

Thì ra Hàn Duệ cứ nhắm mắt nằm yên không động đậy nên Phương Thần đã tưởng rằng anh bị hôn mê.

Mất nhiều máu như vậy mà vẫn giữ được tỉnh táo suốt dọc đường, vết thương lại sâu như thế, chắc hẳn sẽ là rất đau, thế mà Hàn Duệ vẫn không hề rên một tiếng.

Trong giây lát, lòng Phương Thần dậy lên một cảm giác rất khó tả đến chính cô cũng không thể nói rõ, vừa không thể hình dung ra lại vừa xen lẫn sự cảm phục thực sự.

Có thể chịu đựng như vậy, đúng là khiến người khác phải mở to mắt nhìn.

Cô bước tới đứng bên giường, mỉm cười nói với Tạ Thiếu Vĩ: “Ai bảo rằng tôi sợ?”, nói rồi quay đầu sang bác sĩ, “Muốn chữa cho anh ta ở đây cũng được, nhưng nhất định không được làm cho anh ta chết trong nhà tôi đâu”.

A Thanh đang ngồi chuẩn bị để khâu không nói lại câu nào, chỉ có Tiền Quân suýt nữa thì bật lên như một quả bom phát nổ. Làm nghề này, ít nhiều cũng có chút mê tín, nên khi nghe thấy những lời không may như vậy, lại đúng vào lúc căng thẳng nhất, nên không khỏi cảm thấy giật mình và chỉ muốn bóp chết cô gái bạo gan kia.

Nhưng Tiền Quân chỉ mới kịp sầm mặt lại thì người nằm trên giường đã khẽ cười

Khóe môi nhếch lên thành một đường cong đẹp đẽ, Hàn Duệ ngược mắt lên nhìn người đứng trên đầu, chậm rãi nói: “Yên tâm đi... tôi sẽ không làm cho cô thất vọng đâu”. Trong giọng nói ấy pha chút giấu cợt nhẹ nhàng.

Phương Thần cười nhạt, nhìn thẳng vào Hàn Duệ, tâm trạng như đang xem kịch: “Tôi chỉ định xem khâu không gây tê thì sẽ tiến hành như thế nào”.

Ngoài sắc mặt nhợt nhạt như người chết, vẻ bình tĩnh, lạnh lùng của người đàn ông đẹp trai này thật đáng sợ, như thể vết thương sâu và dài kia không phải ở trên thân thể anh ta.

Trong lòng Phương Thần lóe lên một suy nghĩ hơi ác ý, chờ lát nữa xem anh ta còn đủ can đảm để không kêu lên nữa không.

Nhưng sự thực đã khiến cô thất vọng.

Sau khi bác sĩ khâu xong, Phương Thần mới biết sức chịu đựng của cô hoàn toàn không mạnh mẽ như mình đã tưởng.

Cô không sợ máu, hồi còn nhỏ chuyện va đập tróc da chảy máu là chuyện bình thường, thậm chí có lần cả khuỷu tay và chân đều bị một vết thương lớn, mấy đứa con trai có mặt ở đó không đứa nào dám thò tay ra bằng bó giúp, thế mà Phương Thần vẫn làm ra vẻ như không có chuyện gì, không khóc cũng không kêu.

Đó có thể coi là cảnh tượng máu me đáng sợ nhất mà cô từng trải qua, nhưng vẫn không thể nào so sánh được với cảnh tượng lúc này.

Mắt nhìn thấy từng chỗ da thịt bị rách bây giờ đang được khâu liền trở lại bằng từng mũi kim một, cảnh tượng này trông thật đáng sợ và tàn nhẫn. Phương Thần chau mày, bất giác hai bàn tay đan chéo vào nhau, mười đầu ngón tay dần lạnh toát và run rẩy.

Thực ra Phương Thần muốn chứng kiến cảnh tượng người đàn ông lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây mạnh mẽ kia phải cất tiếng kêu đau vì không chịu đựng nổi. Nhưng anh ta kiên quyết không để cho cô được toại nguyện.

Trong suốt quá trình bác sĩ xử lý vết thương, mặc dù rất đau, tới mức toàn thân run rẩy, thậm chí co giật, mái tóc đen trước trán bị mồ hôi làm cho ướt đầm, các khớp ngón tay nhột nhột đi vì phải nắm chặt, chiếc ga trải giường bị túm chặt thành một m hỗn độn dưới thân hình của anh ta...

Nhưng anh ta vẫn không hề kêu lên một tiếng.

...

“Cái gì?” Phương Thần cau mày, đặt vội ly nước xuống mà không kịp uống lấy một ngụm.

“Vết thương quá sâu, lại vừa mới khâu xong, vì thế hiện tại không thể để anh ấy di chuyển được, cần phải nằm lại đây nghỉ ngơi ít ngày.” Rồi dường như thấy được vẻ phản đối của Phương Thần, Tạ Thiếu Vĩ lấy lại vẻ mặt vô cảm, bổ sung bằng một câu: “Chỉ là mượn phòng mà thôi, còn việc chăm sóc, trông nom sẽ do chúng tôi cất cứ người phụ trách, sẽ không chiếm dụng thời gian cá nhân của cô Phương đâu”.

Ngữ khí của Tạ Thiếu Vĩ rất khách khí, tướng mạo cũng rất nho nhã, nếu khoác bộplet và thắt cà vạt ra đi ra đường thì rõ ràng là dáng dấp của người có học, khác hẳn với kiểu đàn ông thô lỗ, mặt mày sầm sì.

Nhưng, cho dù có lịch sự đến đâu cũng không thể khiến cho Phương Thần lập tức tiếp nhận quyết định đáng sợ đó.

“Ý của anh là phải để cho một người bị thương nặng ở trong nhà tôi cùng với sự chăm sóc của thuộc hạ của anh ta 24/24?”

“Đúng thế.”

“Không được, tôi không đồng ý!”

Thái độ của Phương Thần rất gay gắt, nhưng Tạ Thiếu Vĩ không hề nổi giận mà kiên nhẫn hỏi lại: “Vây, cô có ý kiến gì hay hơn không?”.

“Tôi không muốn chuốc lấy phiền phức”, giọng Phương Thần tỏ ra rất cứng

“Nhưng cô đã chuốc lấy rồi đấy thôi.” Người đàn ông nho nhã ấy mỉm cười đáp, để lộ hai chiếc má lúm đồng tiền mờ mờ trên má, nụ cười ấy càng khiến người ta thấy vẻ ôn tồn, lương thiện. Tạ Thiếu Vĩ tiếp tục kiên nhẫn nói cho Phương Thần biết sự thật: “Cô Phương này, kể từ lúc cô gọi điện cho chúng tôi cũng là lúc cô đã bị cuốn vào chuyện này rồi. Dù thế nào cũng mong cô đã giúp thì giúp đến cùng”.

Lúc đó, Phương Thần không biết là nên nổi nóng hay nên cười nữa. Nhưng nhìn biểu hiện của Tạ Thiếu Vĩ, xem ra anh ta không hề nói đùa với cô.

Ngẫm nghĩ một lát, sau cùng Phương Thần hỏi: “Thực ra, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, đúng không?”.

Nhà đã bị quyết định “trưng dụng”, một cô gái như cô dường như và thực sự là như vậy, không thể nào cò kè được với bọn họ. Đúng như lời Tạ Thiếu Vĩ, cô đã sớm chuốc vạ vào thân mất rồi, hơn nữa đó còn là một cái vạ lớn.

Đúng ra, trên đường lái xe về đây cô cũng nảy ra ý định bỏ chạy, nhưng đã bị Hàn Duệ đoán biết được và nói ra, hoàn cảnh của cô đúng là cưỡi trên lưng hổ, vì thế nên mới có chuyện xảy ra như bây giờ.

Nếu đã thế, ít ra cũng phải giành cho mình một số chủ quyền.

Thế là cô nói: “Tôi chỉ có một yêu cầu, người của các anh không được ở đây quá nhiều, không được tự do nghênh ngang ra vào”.

Tạ Thiếu Vĩ gật đầu, đáp: “Được”.

“Ngoài ra, phải có một thời hạn nhất định.”

“Thời hạn gì?”

“Thời hạn Hàn Duệ rời khỏi đây.”

Tạ Thiếu Vĩ chỉ mỉm cười, đáp với giọng bình thản: “Chuyện này thì tôi không thể quyết định.”

17. Chương 16

Chương 16

Căn hộ có hai buồng với một sảnh, diện tích sử dụng thực sự khoảng gần chín mươi mét, lần trước Tiêu Mặc đưa là sẽ chuyển đến ở cùng, Phương Thần đã đáp lại rằng: “Chỉ sợ phòng ốc nhỏ không xứng với đại thiếu gia.”

Nhưng bây giờ xem ra người phải chịu thiệt thòi e rằng lại chính là cô.

Kể từ lúc Hàn Duệ quyết định ở lại, trong nhà Phương Thần xuất hiện thêm mấy khuôn mặt mới, hơn nữa đồ đạc cũng nhiều thêm, riêng giường ngủ của cô hiện tại đã trở thành giường bệnh cao cấp với đủ các loại thiết bị.

Có lẽ nên gọi tình huống này là quạ chiếm nhà sẻ chẳng?

Phương Thần vẫn chưa thể tỏ thái độ của mình, vì suốt hai ngày qua Hàn Duệ sốt liên miên, lúc nào trên đầu giường cũng treo lọ kháng sinh và thuốc chống viêm, còn vị bác sĩ tên là A Thanh thì túc trực ở bên hầu như suốt 24/24 và không rời lấy nửa bước.

Mà giả sử bây giờ có đưa ra lời phản đối thì không những tổn nước bọt mà còn tỏ ra thiếu nhân đạo.

Thế nên Phương Thần chỉ còn cách cố nhịn.

Đã giúp thì phải giúp đến cùng, bây giờ chỉ còn hy vọng người đàn ông kia mau chóng bình phục, để cô sớm được trở lại cuộc sống bình thường.

Tạ Thiếu Vĩ có vẻ rất tôn trọng lời cam kết. Anh ta cử ba đàn em đến, mỗi người túc trực tám tiếng luân phiên nhau. Mỗi ca trực ngoài người trực ra, hai người còn lại không bao giờ xuất hiện trước mặt Phương Thần.

Nhưng, cho dù là như vậy thì Phương Thần vẫn cảm thấy trong lòng như có cả đồng lửa.

Bây giờ cô đành phải ở trong phòng ngủ của Chu Gia Vinh, có lúc nửa đêm tỉnh dậy vào nhà vệ sinh, bị một người l mặt nằm trên salon khiến cô giật mình sợ hết hồn.

Lần đầu bị như vậy cô phải đưa tay lên ngực và khẽ kêu lên một tiếng, bởi cô vẫn chưa quen với chuyện bị người khác chiếm dụng nhà.

Còn người làm cô giật mình cũng tỏ ra ngỡ ngàng, cứ đưa tay vò đầu và hết lời xin lỗi.

Đó là một chàng trai còn rất trẻ, không hiểu vì sao lại đâm đầu vào con đường này, nhìn vẻ ngoài của cậu ta hoàn toàn khác hẳn mấy người kia.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của người ấy rất dịu dàng, cậu ta đã bật dậy trong giấc ngủ mơ màng và vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, trông chẳng khác gì một cậu bé, ánh mắt cậu ta dừng lại trên người cô rồi lại vội rời đi.

Thực ra, mấy người họ cũng thì thầm bàn tán, ai cũng đoán mò về mối quan hệ giữa đại ca và người đẹp, nhưng những đoán định ấy chẳng được chứng minh, do đó mà càng khiến bọn họ không dám làm chuyện gì bậy bạ.

Chàng trai trẻ không dám nhìn vào cô gái mặc bộ đồ ngủ bằng lụa, để hở phần cổ trần đầy sức sống, khẽ nói: “Xin lỗi”.

Sau đó Phương Thần nghe mọi người gọi anh chàng ấy là A Thiên, và cô cũng gọi cậu ta như vậy: “A Thiên”. “Có chuyện gì vậy, chị Phương?”

Phương Thần đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ của mình, “Vết thương của anh ta như thế nào rồi?”. Kể từ sau khi thuộc hạ của Hàn Duệ đến chăm sóc, Phương Thần không hề vào đó xem anh ta thế nào. Tuy lúc này cùng ở dưới một mái nhà, nhưng hai người như ở hai thế giới khác nhau, cô thì thường đi sớm về muộn, còn Hàn Duệ thì được chăm sóc rất kỹ lưỡng không có việc gì cần đến Phương Thần.

“Cơ địa của đại ca rất tốt, bác sĩ nói hồi phục rất nhanh.” A Thiên cười để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, trả lời Phương Thần như thể người có vết thương đang hồi phục kia là chính mình.

“Thế à.” Phương Thần cũng thấy vui, trong lòng thầm tính xem đến khi nào thì sẽ kết thúc nỗi phiền toái mà mình đã chuốc lần này.

Trước lúc đó cô cũng đã gọi điện cho Chu Gia Vinh dò hỏi xem khi nào thì anh ta quay về. Chu Gia Vinh đáp: “Ít nhất cũng phải nửa tháng nữa”. Sau đó anh ta còn đùa: “Sao, không lẽ lại thấy nhớ anh rồi à?”.

“Làm gì có” Phương Thần nói Chu Gia Vinh nửa đùa nửa thật: “Sau khi cuộc thi kết thúc, nhân tiện anh đi du lịch một chuyến đi, vội về làm gì”.

“Đúng thế. Cát trắng nắng vàng, còn có rất nhiều người đẹp nữa. Nói để em biết, anh cũng rất vui tới mức không muốn về nữa đây này.”

Như thế càng hay.

Phương Thần thở phào, hy vọng rằng những điều Chu Gia Vinh nói đều là sự thật, anh ta càng về muộn thì càng tốt.

Thực ra, bình thường cô cũng rất ít khi ở nhà.

Nhớ hồi đầu Chu Gia Vinh chuyển đến ở cùng, thấy cô cứ đi sớm về muộn, đã phải thốt lên kinh ngạc: “Em là phụ nữ, làm cái nghề ấy như thế thì có khác gì tự hủy hoại mình?”.

Nhưng sau này khi đã quen dần, thỉnh thoảng nhắc lại chuyện đó anh ta vẫn nói: “Phương Thần này, anh khuyên em nên sớm đổi nghề đi. Các người đẹp thường không chịu nổi sự vất vả đó đâu. Nhân khi còn trẻ đẹp hãy mau chóng tìm một người đàn ông thích hợp mà lấy quách đi, như thế chẳng phải hơn hẳn việc ngày ngày cứ phải phơi mặt ra nắng gió sao?”.

Trong con mắt của những người xung quanh thì nghề phóng viên rất vất vả, đặc biệt là với phụ nữ. Vì thế ngay cả một người từ trước đến nay ít khi nói đến những vấn đề nghiêm túc, cũng không nên được mà khuyên cô như vậy.

Nhưng Phương Thần cảm thấy không có gì đáng nói, bởi những ngày vất vả nhất đã qua rồi, khi đã chịu đựng được những giới hạn về sinh lý và tâm lý, thì bây giờ chỉ còn là thói quen nghề nghiệp mà thôi.

Tối hôm nay lại phải làm thêm giờ.

Mãi cho tới khi Tô Đông gọi điện đến, cô vẫn còn một số việc chưa làm xong, vì thế mà cô cứ dán mắt vào màn hình trong khi nói chuyện với Tô Đông không hề chú tâm đến những điều hai người trao đổi.

Tô Đông đột ngột đưa ra ý kiến: “Này, dạo này mình rất rảnh rỗi, công việc thì không được tiếp tục, hay là tối nay mình đến nhà cậu nhé?”.

Phương Thần thuận miệng “ừ” một tiếng, nhưng lập tức nhớ ra, vội giả bộ ho một cái rồi hỏi lại: “Đến nhà mình làm gì?”.

“Uống rượu, xem phim, tùy.” Giọng nói từ đầu dây bên kia uể oải, nhưng đầy cảm dỗ, dường như nó được che dấu bằng một cái ngáp, “Ngủ cả buổi chiều, bây giờ đang rất phấn chấn, nếu không nghĩ ra việc gì để làm thì làm sao tiêu hết thời gian đây?”.

Phương Thần nhú mày suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Thế thì chúng ta đi xem phim đi. Nửa tiếng sau gặp nhau ở cửa khu giải trí Tân Thiên nhé”.

Đó là bộ phim chúc mừng năm mới, đạo diễn là nhân vật hàng đầu của điện ảnh Trung Quốc, vì vậy, cả ba bốn phòng chiếu hoạt động cùng một lúc mà khán giả vẫn ngồi chật cứng.

Phương Thần kết thúc ngày làm việc khi đã muộn, lại mất thêm ba tiếng đồng hồ ở rạp chiếu phim và trên đường, khi chia tay Tô Đông thì đã nửa đêm.

Mở cửa bước vào nhà, Phương Thần mới phát hiện ra có người vẫn chưa ngủ.

Lúc đó đứng vào ca trực của A Thiên. Nhìn thấy cô về, cậu ta liền bật dậy khỏi salon.

Vừa đổi dép, Phương Thần vừa mỉm cười chào cậu ta: “Ngày nào cậu cũng ngủ muộn thế à?”.

Phòng khách rất yên tĩnh, tivi cũng không bật, A Thiên không trả lời cô mà chỉ nói: “Chị Phương, đại ca đang chờ chị đấy”.

Phương Thần hơi sững người, một lát sau mới hỏi lại: “Có chuyện gì thế?”.

Trên mặt của A Thiên là vẻ nghiêm nghị ít thấy, cậu ta cũng không nói gì nhiều mà đưa tay ra hiệu: “Đại ca nói chị về thì bảo chị vào gặp đại ca ngay”.

Khô rớt cuộc thì ai đang ở nhà ai nhỉ?

Liệu có phải đâu là kiểu khách đổi thành chủ không? Cô cho anh ta ở tạm, thế mà anh ta lại cứ làm như mình là chủ nhà không bằng...

Phương Thần không nói gì nữa, cô bước tới mở cửa phòng ngủ của mình mà không cần gõ cửa.

Muộn thế rồi mà Hàn Duệ cũng chưa ngủ, anh đang dựa vào đầu giường xem cuốn tạp chí. Thấy Phương Thần bước vào, anh ta liếc cô một cái xong lại dồn mắt vào cuốn tạp chí trên tay: “Đi đâu về vậy?”.

Phương Thần lại sững người một lần nữa, cuối cùng lựa chọn cách không trả lời anh ta mà hỏi người lại: “Tìm tôi có việc gì?”.

“Nửa đêm gà gáy mới về nhà, không sợ gặp nguy hiểm trên đường à?”.

Dương như cô cười thành tiếng, nhưng ngữ khí và vẻ thể hiện cũng chẳng khác gì Hàn Duệ, cô bình thản châm biếm lại: “Anh đã ở trong nhà tôi rồi thì tôi còn có thể gặp mối nguy hiểm gì chứ?”.

Người đàn ông ngồi trên giường nhướng mày lên, cuối cùng ngược mắt lên nhìn thẳng vào cô, có vẻ như anh ta hơi bất ngờ nhưng không nổi giận mà lại cười, đáp lại: “Xem ra cô rất thắc mắc về tôi đấy”.

Cô nghĩ, hình như anh ta đã quên rằng buổi tối hôm ấy anh ta đã làm cô trong tòa nhà của mình. Sự nhạo báng không thương tiếc và cả nụ hôn như một đòn trừng phạt ấy nữa, tất cả đều lạnh băng, không mang chút kích động và ham muốn nào, nó khiến người ta phải rùng mình.

Thế mà bây giờ anh ta lại mỉm cười với cô như thể chưa có chuyện gì xảy ra?

Trực giác mách bảo cô cần phải cảnh giác, nên cô nhìn Hàn Duệ với ánh mắt không chút biểu cảm: “Nghe nói anh hồi phục khá nhanh”.

Hàn Duệ chậm rãi gật đầu.

Có thể là do ánh đèn, nên đôi mắt rất sâu của anh ta trở nên sáng lạ thường, nhìn thì thấy tinh thần rất tốt, sắc mặt cũng đã trở lại bình thường, cái người co rúm lại trên giường vì mất quá nhiều máu và quá đau ấy dường như đã biến mất.

Phương Thần nói: “Nếu như vậy, anh và thuộc hạ của anh định khi nào thì đi khỏi đây?”.

Khóe môi của Hàn Duệ vẫn nhếch lên, nhìn Phương Thần một lúc lâu như thể đang cân nhắc điều gì, sau đó mới nói: “E rằng phải mấy ngày nữa”.

“Vì sao?”, Phương Thần chau mày.

“Hình như cô đang hối hận vì đã cứu tôi, chắc hẳn cô mong tôi chết trên đường hôm ấy lắm nhỉ?”, Hàn Duệ nói toạc ra suy nghĩ của cô.

“Đúng thế.”

Quả thực cô đã hối hận và nghĩ rằng lẽ ra lúc đầu mình không nên làm như vậy.

“Nhưng đáng tiếc là đã muộn rồi.” Hàn Duệ nói giọng bình thản, rồi ném cuốn tạp chí lên mặt tủ ở đầu giường, đột nhiên vén chăn và bước xuống giường.

Cô sững người: “Anh làm gì thế?”.

Có lẽ vết thương vẫn còn đau, nên sau khi ngồi dậy Hàn Duệ phải ngồi nghỉ ở mép giường một lúc rồi mới cố gượng đứng dậy.

Bước chân của Hàn Duệ rất chậm, nhưng không tỏ ra yếu ớt, mà ngược lại nó ẩn chứa một sức mạnh khó có thể đè nén.

Hàn Duệ bước đến trước mặt Phương Thần, cô bắt giắc lùi về sau một bước.

“Cô sợ gì thế.” Ánh mắt của Hàn Duệ vẫn rất sáng và lạnh, vẻ như rất dừng dưng. Nhưng trước ánh mắt ấy của anh ta, Phương Thần thầm nghĩ hình như mình lại trở thành con mồi rơi vào trong tay của kẻ khác.

Giống như ngày hôm ấy, không còn sức lực để vùng vẫy và phản kháng.

Phương Thần mím môi không nói gì.

“Tôi muốn nhờ cô giúp một việc.”

Chưa khi nào người đàn ông này lại lịch thiệp, khách sáo đến thế, chính vì điều đó càng khiến cô thêm cảnh giác.

“Ngày mai cô hãy đi ra ngoài với tôi”, Hàn Duệ nói.

“Đi đâu?”

“Tôi dự bữa tiệc sinh nhật của một người.”

“... Với điệu bộ như bây giờ của anh ư?” Ánh mắt cô lộ rõ vẻ ngạc nhiên, có thể còn chứa đựng cả sự khinh thường nữa. Vì, cho dù đã hồi phục khá tốt, nhưng nhìn bước đi của Hàn Duệ vẫn rất khó khăn.

“Chính vì thế mới cần cô đi cùng.” Hàn Duệ nói với giọng bình thản, như thể sự việc nhất định phải là như vậy, “Ở bữa tiệc như thế cần phải có một người phụ nữ ở bên. Tôi cảm thấy cô là sự lựa chọn tốt nhất”.

Câu nói này liệu có thể coi là một lời khen không nhỉ?

Phương Thần tỏ rõ thái độ không phải như vậy, nhưng vẫn mỉm cười chớp chớp mắt nhìn Hàn Duệ rồi hỏi bằng giọng giả như không hiểu chuyện: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”.

Phương Thần đang khiêu chiến với anh, nhưng dường như Hàn Duệ không để ý đến điều đó, ngừng một lát, anh ta chậm rãi nói: “Tôi nghĩ là mình có cách để khiến cô đồng ý. Hay là cô bằng lòng thử một chút nhé?”.

Phương Thần sa sầm mặt không nói gì.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của cô. Hàn Duệ cười, ánh mắt cũng khiến cho đường nét của đôi môi vốn lạnh lùng dịu đi rất nhiều.

Đôi mắt dài của anh ta dường như chứa đựng điều gì đó rất khó đoán biết, anh ta đưa bàn tay có những ngón dài ra vuốt cằm cô, giọng nói dịu dàng và kiên nhẫn, như cô giáo đang nói với các bé ở nhà trẻ: “Cô là người rất thông minh, lẽ ra cô nên biết, việc giúp đỡ tôi bây giờ, với cô mà nói thì lợi nhiều hơn hại”.

Càng là những vấn đề nghiêm túc thì giọng của anh ta càng trở nên khinh mạn.

Rõ ràng là anh ta đang cười, nhưng sao lại giống ác quỷ đến thế, anh ta đã làm cho hơi thở của cô mất đi nhịp bình thường một cách dễ dàng.

Anh ta nói đúng, bây giờ có hối hận thì tất cả cũng đã muộn quá rồi.

Buổi tối hôm ấy cô không nên dừng lại giữa đường, mặc cho anh ta sống chết ra sao. Lẽ ra cô không nên vì chuyện của Tô Đông mà tìm đến chỗ anh ta. Và nếu như trở về trước đó nữa thì trước lời mời dường như thuận mồm nói ra ở pub, mà thực ra là giống như một chiếc lưới dày và to, cô không nên nhận lời, để rồi cái lưới ấy chụp xuống quấn chặt lấy người cô.

Cô đã dính vào Hàn Duệ, dường như số phận đã định như vậy, chẳng qua chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Cuối cùng, Hàn Duệ đi một vòng quanh người cô, rồi trước khi bước vào nhà tắm, dường như chợt nhớ ra điều gì, anh ta dừng lại nói: “Suýt chút nữa thì quên, tôi cũng cần phải nói lời cảm ơn với cô”. Điều bộ và giọng nói của anh ta lịch lãm chẳng khác gì các hiệp sĩ được giáo dục phép tắc nghiêm ngặt thời Trung cổ của châu u, anh ta khẽ gật đầu với cô rồi mới lịch sự quay người bước đi.

18. Chương 17

Chương 17

Nhưng ngày hôm sau thì xảy ra chuyện bất ngờ.

Đúng lúc Phương Thần đang đi lấy tin ở bên ngoài thì nhận được điện thoại từ cô nhi viện Từ n. Viện trưởng Trương nói trong máy với giọng rất lo lắng: “Tiểu Phương, gần đây con có gặp Cận V

không? Nhà trường nói nó bỏ học một tuần nay rồi...?”

Cận Vĩ ?

Phương Thần chợt nhớ ra, đã khá lâu rồi cô không gặp cậu bé. Lần gặp gần nhất là ở Sở cảnh sát, cậu đã để mặc cô lại mà băng qua đường nhảy lên xe buýt, rồi biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Ngay cả đến chuyện chôn cất cho Cận Tuệ cậu bé cũng không báo cho cô, lại càng không có chuyện nhờ cô giúp đỡ gì.

Còn Phương Thần thì vì hết chuyện bất ngờ này đến chuyện bất ngờ khác mà chẳng còn thời gian đâu để quan tâm đến cậu bé.

“Các thầy cô ở trường vừa cho ta biết, đầu tiên là Cận Vĩ xin phép nghỉ, sau đó thì không xin phép nữa, suốt mấy ngày nay không biết thằng bé đi đâu?” Viện trưởng Trương tỏ ra rất lo lắng: “Ngoài chỗ ta ra thì bình thường thằng bé rất gần gũi với con, chắc con cũng biết chuyện này?”

Phương Thần suy nghĩ một hồi, thành phố C lớn như thế này, chẳng có phương tiện thông tin nào liên lạc được với cậu bé học sinh cấp ba, và nếu cậu có ý định bỏ học thì việc tìm kiếm quả thực rất khó khăn.

Cô chỉ còn biết an ủi Viện trưởng Trương: “Đợi con kết thúc công việc, con sẽ tới trường học hỏi thăm tình hình xem sao. Viện trưởng cũng đừng lo lắng quá, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách.” Sau cùng cô nói: “...Cận Vĩ là cậu bé cẩn thận, chắc chắn cậu bé sẽ không làm bừa đâu.”

Thực ra, chính Phương Thần cũng không biết những lời nói của mình có sức thuyết phục hay không, có lẽ đó chỉ là những lời nói an ủi Viện trưởng Trương mà thôi.

Việc mất đi người thân duy nhất trên đời đối với cậu bé chưa hoàn toàn trưởng thành về cả thể xác lẫn tâm hồn không biết sẽ như thế nào?

Đã từng trải qua cái chết của Lục Tịnh, vì thế Phương Thần hiểu thế nào là đau đớn tột cùng.

Huống chi, bây giờ Cận Vĩ chỉ còn lại một mình, không giống như cô lúc đó, dù thế nào cũng còn cha mẹ ở bên, cùng chia sẻ và chịu đựng.

Khi đau buồn mà có người chia sẻ thì sẽ đỡ hơn

Sau đó Phương Thần gọi điện cho anh Lý, rồi lên xe buýt tới trường nội trú nơi Cận Vĩ theo học.

Tiếp đón cô là tổ trưởng phụ trách khối Mười hai. Sau khi hỏi rõ thân phận Phương Thần, người phụ nữ trung niên phớt phớt rót nước mời cô rồi ngồi xuống nói: “Lúc thường Cận Vĩ tỏ ra là một cậu bé rất ngoan, nhưng thời gian gần đây, mấy thầy cô phụ trách bộ môn đều phản ánh rằng cậu thường mắc lỗi mỗi khi lên lớp, thậm chí nằm ngục lên bàn ngủ. Hơn nữa...” Cô phụ trách khối ngừng lại một lát, về mặt chau lại, “Có lần sau khi tắt đèn đi kiểm tra thì phát hiện thấy Cận Vĩ không có mặt trong ký túc xá.”

“Có chuyện đó sao?”, Phương Thần nghe vậy không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng.

Cần phải nói thêm rằng, trường nội trú này hoàn toàn thuộc sự quản lý bán quân sự, do đó yêu cầu kỷ luật về giờ giấc rất nghiêm ngặt.

Phương Thần buột miệng thốt lên: “Vậy thì Cận Vĩ đi đâu được nhỉ?”

Cô phụ trách khối lắc đầu tỏ ý không biết. Trước khi chưa có bằng chứng cụ thể, cô không muốn đưa ra những suy đoán đối với một cậu học sinh bình thường rất ngoan.

“Nhưng bắt đầu từ tuần này, Cận Vĩ không đến trường nữa. Hôm nay thứ năm, như vậy cậu bé nghỉ học không xin phép gần một tuần rồi. Bởi đây là trường hợp rất đặc biệt nên tôi đã gọi điện đến hỏi thăm tình hình ở chỗ Viện trưởng Trương rồi, nhưng bà ấy cũng không biết tin tức gì về cậu ấy.”

“Trường chúng tôi là trường nội trú, nếu không thấy học sinh nhà trường phải chịu trách nhiệm, Căn cứ theo quy định của nhà trường, nếu đến trước ngày thứ bảy mà vẫn không có tin tức của Cận Vĩ, chúng tôi sẽ phải mời các cơ quan có liên quan vào cuộc. Ngoài ra, nếu học sinh bỏ học một tuần, dù đã quay về thì cũng phải xử kỷ luật, đồng thời ghi vào sổ học bạ.”

Cuối cùng, theo lời đề nghị của Phương Thần, cô phụ trách đã cho gọi mấy học sinh ngày thường thân cận với Cận Vĩ đến. Nhưng dù bạn nam hay bạn nữ, cũng không em nào biết gì về tin tức của Cận Vĩ

Cô phụ trách khối nói: “Những nơi cần hỏi thì chúng tôi đều hỏi cả rồi. Thật ra, chỉ cần Cận Vĩ không xảy ra chuyện gì và ngoan ngoãn quay trở về thì mọi chuyện đều có thể giải quyết được.”

Phương Thần gật đầu cảm ơn và rời khỏi trường mà chẳng thu thập được tin tức gì. Không thể nghĩ ra nơi mà trước đây Cận Vĩ hay lui tới, điều này khiến cô đau cả đầu. Song chuyện khiến cô đau đầu hơn nữa vẫn còn ở phía trước.

Vì vào giờ giao ban của tài xế taxi nên Phương Thần phải đứng chờ ở cổng trường rất lâu mới có xe, sau đó lại bị tắc đường, khi cô về đến cơ quan thì trời cũng vừa tối.

Những ngọn đèn trước tòa soạn đều đã bật sáng, từ xa, Phương Thần đã nhìn thấy mấy chiếc xe màu đen đỗ ngay ở cổng.

Nhìn thấy cô xuất hiện, lập tức có người mở cửa ra, rồi đưa tay làm một động tác mời.

Phương Thần thầm kêu trong lòng, tay cầm túi đi tới chiếc xe ở giữa và ngồi vào trong.

“Có phải cô đã quên lời hẹn của tôi rồi không?, người đàn ông ngồi ở chiếc ghế rộng phía sau liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

Đúng là cô quên thật, nhưng cô vẫn chỉnh lại anh ta bằng giọng nghiêm túc: “Như thế này mà gọi là hẹn à? Tôi bị ép buộc”, ngừng một lát, cô mới nói rõ ràng từng chữ, “giúp anh một lần nữa.”

Nhưng Hàn Duệ không để ý đến câu nói ấy, dường như anh ta đã quen với việc khiêu khích và cự nự của cô, anh ta nói, giọng bình thản: “Tôi hôm qua tôi đã cảm ơn rồi.”

Thế thì, hãy lấy lại lời cảm ơn đấy đi và để cho tôi xuống xe được không?

Tất nhiên, câu nói này chỉ trong đầu của Phương Thần mà thôi, cô đã không nói ra miệng.

Thời gian hai người ở cùng nhau không lâu, nói đúng ra là thời gian quen nhau rất ngắn. Phương Thần cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu rõ về tính cách của Hàn Duệ, không biết được ngay phút sau anh ta vui mừng hay giận dữ. Nhưng, cô biết rất rõ những lời nói này nói ra thì cũng vô ích.

Vì thế cô không muốn lãng phí hơi sức, cũng là để tránh không may chọc giận anh ta lại chuốc phiền hà vào thân nhiều hơn.

Cô gọi điện cho Tổng biên tập khi ngồi ở trong xe. Tổng biên tập không có ý kiến gì, vì ngày thường cô luôn tỏ ra tích cực, rất ít khi đi muộn về sớm, vì thế hôm nay ông ấy đã cho phép cô ra về mà không cần quẹt thẻ.

Khi xe đã chạy được một đoạn, Phương Thần đột nhiên nói: “Tôi ăn mặc đơn giản như thế này, liệu có ảnh hưởng đến hình ảnh của anh không?”

Cô nghĩ là mình nhắc nhở đầy thiện chí, nhưng đối phương lại không cho là vậy.

Người đàn ông ngồi bên nhấm mắt lại như thể đang ngồi thiền, những cái bóng sáng tối đan xen nhau chiếu lên gò má và chiếc mũi cao thanh tú của anh ta, khiến cho khuôn mặt ấy vừa mang vẻ dịu dàng vừa nghiêm trang đến bất ngờ.

Anh ta khẽ mấp máy môi, trả lời nhát gừng: “Chẳng lẽ cô định mặc đồ dạ hội, rồi để tôi cũng phải thay trang phục cho tương xứng với cô à?”

Từ lúc lên xe đến giờ, quả thực Phương Thần không nhìn kỹ anh ta.

Bây giờ nhìn kỹ thì thấy hôm nay anh ta mặc một bộ âu phục rất thoải mái, đến cả cà vạt cũng không đeo. Cách ăn mặc ngẫu hứng ấy rất hợp với bộ trang phục trên người cô.

Lúc này Phương Thần mới bắt đầu tò mò, không biết hôm nay là sinh nhật ai? Dù đang bị thương Hàn Duệ cũng cố đi, nhưng lại tỏ ra không lấy gì làm coi trọng.

Kết quả là khi tới nơi rồi Phương Thần mới thấy là lời nhắc nhở thiện ý của mình quả là thừa.

Buổi tiệc sinh nhật ấy, mặc dù tổ chức ở một khách sạn cao cấp, nhưng nhìn qua thì thấy khách mời rất tạp nham, đủ mọi hạng người.

Hai tầng của khách sạn đều được quây lại, Hàn Duệ cùng đám người của anh ta ký tên ở ở cửa rồi được mời thẳng lên tầng hai.

Xem ra họ đã tới muộn, các bàn hầu như đã ngồi đầy người. Không khí trong phòng rất ấm áp, khách mời đều cởi áo khoác ngoài, tốp năm tốp ba cười nói râm ran, chẳng thấy đâu không khí trang trọng, yên tĩnh như trong tưởng tượng.

Bộ trang phục dạ hội...đúng là không thích hợp.

Phương Thần đi bên cạnh Hàn Duệ, cô đưa mắt nhìn một lượt rồi chau mày hỏi: “Cảnh tượng này thì cần gì đến sự xuất hiện của phụ nữ?” Rõ ràng đây là buổi tụ họp của những người như Hàn Duệ.

Hàn Duệ đưa mắt nhìn, nhưng không phải hướng về Phương Thần mà là hướng về người đàn ông đang đi tới, rồi gật đầu chào: “Chào anh Thương.”

Người đàn ông thấp béo ấy còn mang theo sau hai chàng trai trẻ, ông ta sải bước chân vững chắc, đi tới trước mặt họ, cười nói: “Hàn đệ đã nể mặt đến đây quả là diễm phúc cho Thương mỗ. Ha ha...” Nói rồi một tay ông ta vỗ vào lưng Hàn Duệ, người ngoài nhìn vào cảm giác như đó là một cử chỉ thân thiết. Nhìn thấy Phương Thần, ông ta nói tiếp: “Hơn nữa lại còn mang theo cả người đẹp nữa. Nên gọi như thế nào nhỉ?”

“Cô ấy họ Phương” Hàn Duệ bình thản nói.

Không biết từ lúc nào, tay của Hàn Duệ đã ôm ngang lưng Phương Thần, cái ôm ấy không quá chặt, cũng không quá hờ hững, và vì cách một lớp áo dày nên Phương Thần đã không nhận thấy ngay.

“Ồ, chào cô Phương.” Ánh mắt của Thương lão đại dừng lại trên khuôn mặt của Phương Thần, hơi nheo lại, nụ cười thì vẫn giữ nguyên, và vì thế mà chiếc sẹo màu trắng phía trên lông mày lại càng trông rõ hơn, “Lần đầu gặp mặt, nếu xưng hô có gì không phải thì mong cô đừng lấy làm lạ nhé.”

Phương Thần cảm thấy khuôn mặt của ông ta quen quen, nhưng cô không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi.

Cô khẽ mỉm cười, nụ cười ấy chỉ thoáng qua và nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể nào thấy được, cô không nói gì mà khẽ gật đầu.

Cô không biết rằng, vẻ thể hiện ấy của cô trong mắt người khác lại mang theo vẻ kiêu kỳ khó gọi tên, nhưng sao Thương lão đại đầu hầu như không để ý đến điều đó mà chỉ cười ha ha rồi đích thân dẫn bọn họ vào bàn tiệc.

Trước khi rời bước, Thương lão đại còn liếc nhanh về phía Hàn Duệ một cái bằng ánh mắt dường như muốn tìm kiếm điều gì đó, rồi nói: “Lát nữa, có thời gian chúng ta ngồi nói chuyện một lúc. Chuyến đi Malaysia của tôi lần này cũng có nhiều thu hoạch lắm.”

Mãi cho tới khi Thương lão đại và thuộc hạ đi chào mời các vị khách khác, Hàn Duệ mới bám vài thành ghế từ từ ngồi xuống.

Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân ngồi bên cạnh, nhưng cũng không dám đến đỡ Hàn Duệ giữa đám đông. Vì ở khoảng cách rất gần nên Phương Thần nhìn thấy nét mặt của Hàn Duệ hơi đỏ ra nhưng rồi nhanh chóng lấy lại được vẻ mặt bình thường, thậm chí còn quay nhìn cô, nói: “Xem ra cô không được lịch sự cho lắm trong buổi tiệc sinh nhật hôm nay.”

Giọng của Hàn Duệ lúc nào cũng lạnh tanh, do đó không biết anh ta vui hay không vui vì điều đó.

Nhưng Phương Thần cũng chẳng để bụng điều đó, cô chỉ nhướn mày, đáp: “Bây giờ thì chắc rằng anh đã hối hận vì đưa tôi đi cùng rồi chứ?”

“Sao cô lại biết tôi không vừa lòng với thái độ của cô?” Hàn Duệ trả lời bằng một câu cũng rất mập mờ, sau đó thôi không nhìn cô nữa.

19. Chương 18

Chương 18

Không hiểu có phải vì vị trí họ ngồi là dành cho khách quý, hay là địa vị của người đàn ông ngồi bên cạnh cô thu hút sự quan tâm của người khác hay không mà kể từ lúc ngồi xuống bàn, Phương Thần luôn cảm thấy có những ánh mắt từ khắp mọi phía hướng về phía họ. Kín đáo có, tò mò có, kính trọng có, thăm dò cũng có, tóm lại là đủ kiểu.

Thêm vào đó là một bàn tiệc đầy đủ những sơn hào hải vị, thịt lợn sữa quay, bào ngư, vi cá..., tất cả khiến cho cô không thể nào nuốt trôi được.

Giữa bữa tiệc, người được mừng thọ cầm ly đi mời khách , khi đến bàn của họ, Hàn Duệ liền từ tốn đứng dậy. Động tác của anh ta rất tự nhiên, tư thế thẳng đứng , đôi mắt sâu đen như mực dưới ánh đèn rất bình thản.

Tám , chín người cùng bàn thấy thế cũng đứng dậy theo Hàn Duệ , tất nhiên tròn đó cũng có cả Phương Thần .

“Huynh đệ chúng ta mà cũng dùng những chiếc ly nhỏ như thế này liệu có phải là hơi khó coi không?” Thương lão đại cười khà khà rồi giơ tay vẫy, lập tức có người mang những chiếc ly thủy tinh lớn chuẩn bị từ trước bước ra.

Hàn Duệ không tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ nhìn ly được rót đầy rượu rồi đưa tay đón lấy , nói : “Chúc anh phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

“Xin đa tạ, xin đa tạ”

Hai chiếc ly chạm vào nhau, Thương lão đại vẫn giữ nụ cười trên mặt, không vội uống ngay, mắt chăm chăm nhìn vào Hàn Duệ .

Thực ra lúc này, đâu chỉ riêng ánh mắt của Thương lão đại.

Dường như mọi ánh mắt đều đang dõi theo.

Tạ Thiếu Vĩ vẫn giữ nguyên nét mặt, còn Tiền Quân thì hơi chau mày lại. Trong khoảnh khắc ấy, cả phòng tiệc như im ắng hẳn đi, những tiếng ồn ào lúc trước giờ đây như bị dồn vào một chiếc túi vô hình và túm chặt lại.

Bất giác Phương Thần đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có người đang uống, có người đang ăn, nhưng phần đông đều chăm chú nhìn về phía hai người đàn ông đó.

Như thể hai người đàn ông ấy mới là tiêu điểm của cả buổi tiệc, nếu ai đó đứng vào bên cạnh cũng chỉ là để làm nền cho họ.

Phương Thần chợt nhớ ra, người mà đi ra cùng Hàn Duệ ở trung tâm thương mại hôm đó chính là chủ nhân bữa tiệc họ Thương hôm nay.

Khi Phương Thần định thần lại thì Hàn Duệ đã nâng ly rượu lên môi, sắc mặt không hề thay đổi, ngửa đầu uống c

Dường như trong ánh mắt của Thương lão đại vừa lóe lên một ánh mắt khó hiểu, ông ta cũng thôi cười và uống cạn ly rượu trên tay.

Về như phép thuật được giải, cả phòng tiệc lại ồn ào, huyền não trở lại.

Một lúc lâu sau Phương Thần mới lên tiếng : “Đúng là khoa trương.”

Giọng của cô rất nhỏ, cứ tưởng rằng nó sẽ bị nhấn chìm trong tiếng nói cười ồn ào, ai ngờ thánh giác của Hàn Duệ lại nhạy đến thế, anh ta dừng câu chuyện đang nói với Tạ Thiếu Vĩ, quay đầu lại hỏi cô: “Cô đang nói gì?”

Phương Thần nghech mặt lên: “Không có gì” Nhưng một lúc sau không nén được lại lẩm bẩm: “Bị thương mà còn uống rượu, xem ra anh không muốn bình phục.”

Đuôi lông mày của Hàn Duệ khẽ giật, anh ta đưa mắt nhìn Phương Thần, dường như tỏ vẻ ngạc nhiên, bàn tay vuốt ve đôi đũa màu ngà trắng, động tác và giọng nói đầu rất chậm rãi, “Không lẽ cô đang lo cho tôi?”

Phương Thần nguyền một cái, “Tại sao anh lại không hiểu đó là vì tôi mong anh sớm rời khỏi nhà tôi nhỉ?”

Thì ra cô vẫn ôm mối hận vì chuyện bị anh ép vào tường để hôn hôm ấy, do đó cô cho rằng đây là một người đàn ông xấu xa, vui buồn thất thường.

Cô không bằng lòng với anh và cũng không nể mặt anh, thậm chí còn chọc tức quyền uy và sự kiên nhẫn của anh.

Nhưng đáng tiếc là cô đã quên rằng, nếu anh đã có thể đi dự tiệc rượu ở bên ngoài thì cụm từ “không được cử động” tự nhiên cũng chẳng còn có ý nghĩa nữa.

Vì thế anh ta còn tiếp tục ở lại nhà cô, còn cô thì cũng quên mất không hỏi nguyên nhân.

Sau khi tan tiệc, quả nhiên Thương lão đại mời Hàn Duệ lên phòng VIP ở tầng trên uống trà, nói chuyện, nhưng chưa ngồi được bao lâu thì lại đưa ra ý kiến: “Tôi còn để ở đây mấy chai rượu ngon, lấy ra để huynh đệ chúng ta cùng uống nhé.”

Thuộc hạ của ông ta lui ra rất nhanh và trở lại cũng rất nhanh với hai chai rượu trên tay.

Phòng VIP này bố trí rất xa hoa và rộng rãi. Phương Thần ngồi cùng với Hàn Duệ trên một chiếc ghế dài đặt ở chính giữa, trên mảng tường đối diện đều khảm những tấm thủy tinh hình lục lăng màu xanh thẫm, phản chiếu bóng họ mờ mờ trên đó.

Nhìn thấy ly của mình cũng được rót đầy rượu, cô ngước mắt lên nhìn Hàn Duệ, kết quả là Hàn Duệ đang rộng tay quàng qua vai cô, và chỉ hơi dùng sức một cái, thế là cả người cô theo đà lọt vào trong lòng anh ta.

Mùi xạ hương thoang thoảng, xen lẫn với mùi thuốc lá và mùi vị đặc trưng của đàn ông xộc thẳng vào mũi của Phương Thần.

Sau một giây bất ngờ, Phương Thần định vùng ra, nhưng một đôi môi lạnh ướt đã chạm vào tai cô, giọng thì thầm như nước suối lạnh cùng với lời cảnh báo nhưng vẫn đầy sức cám dỗ: “Đừng có quên vị trí của cô đây.”

“...Anh định làm gì?” Cô chỉ còn biết nén cơn giận, ngồi yên trong lòng anh ta.

Dưới ánh đèn mờ ảo, người khác nhìn chắc chắn sẽ cảm thấy cô giống như con mèo được thuần dưỡng đang nũng nịu với chủ nhân mạnh mẽ.

Hàn Duệ khẽ hỏi: “Ánh mắt cô nhìn tôi vừa rồi là có ý gì? Không biết uống rượu à?”

Nhưng cô thề đó chỉ là vô tình, cô biết uống rượu, chỉ có điều không thích uống rượu mạnh mà thôi.

Hàn Duệ ôm chặt Phương Thần, không cần nhìn Phương Thần cũng biết mình lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người một lần nữa.

Đột nhiên Phương Thần nghĩ, nếu anh ta đã thích đóng kịch, thế thì cô cũng sẽ diễn cho ra trò.

“Chẳng phải là anh nói phụ nữ không nên uống rượu mạnh sao?” Phương Thần huých tay, theo đà xuống đến ngang lưng của Hàn Duệ.

Cô biết rõ ngón tay cô chỉ cần dịch lên trên mấy phân thôi sẽ chạm đúng vào vết thương của anh ta, cô giả như vô tình để tay di chuyển qua lần áo, “Vì thế, nếu tôi là bạn gái của anh, thì liệu anh có uống rượu hộ tôi không?”

Dường như nghe tiếng cười rất khẽ lẫn trong hơi thở nóng hổi lướt qua trên cổ.

Bất giác cô cô người lại, tự người tự nhiên như tê dại hẳn đi, đôi mắt rất đẹp chau lại...cảm giác mất thăng bằng bất ngờ này quả là rất không hay.

“Chỉ là bạn gái mà thôi. Cô tưởng tôi tốt bụng đến thế sao?” giọng của Hàn Duệ rất dịu dàng, nhưng rõ ràng đang cười nhạo sự ngây thơ, ấu trĩ của cô.

Nhưng một lúc sau, Hàn Duệ quay đầu lại, nói với chủ nhân của chai rượu Tây: “Cô ấy không biết uống rượu đâu, hơn nữa vừa rồi cũng chưa ăn gì. Theo tôi, nên miễn cho cô ấy ly rượu này đi.” Thật kỳ lạ, trong giọng nói vốn luôn lạnh lùng ấy bỗng nhiên chứa đựng vẻ quan tâm dịu dàng, như thể cô thực sự là bạn gái yêu quý của anh ta.

Hàn Duệ vừa dứt lời thì Tiền Quân đã đứng ngay lên đưa tay cầm ly rượu trước mắt Phương Thần mang đi, nét mặt bình thản không chút biểu cảm.

Quả nhiên , nét mặt của Thương lão đại hơi thay đổi, cảm thấy chuyện này thật khó tưởng tượng và thật khó tin, bàn tay đang mân mê cán của tẩu hút xì gà cũng dừng lại, ông ta quay đầu lại, mặt sa sầm trợn mắt nhìn đàn em vừa đổ chén rượu đi, như ngầm răn đe hấn ta vì đã tự tiện hành động.

Sau đó ông ta mới nheo mắt nhìn về Phương Thần , cười và hỏi: “Cô Phương muốn uống gì? Bảo bọn họ mang lên cho cô một ly sinh tố hoa quả có được không?”

“Chỉ cần không phải là rượu, còn thứ gì cũng được”, cô gái ngồi sát Hàn Duệ đáp bằng một giọng hết sức thỏ thẻ.

“Còn không mau đi?” Thương lão đại quay lại mắng thuộc hạ, “Đồ chó chết, không hiểu thế nào là lịch sự à?”

Người thanh niên trẻ cắt đầu cua bị mắng nên có vẻ âm ức, cúi đầu vâng dạ rồi lui ra.

Hàn Duệ châm một điếu thuốc, rồi nói bằng giọng bình thản: “Không nên trách cậu ấy” .Rồi cầm thay của Phương Thần áp lên cằm và vuốt ve, nghiêng đầu nói với cô: “Lát nữa em hãy mời anh Thương đây bằng ly sinh tố nhé.”

“Vâng”, Phương Thần đáp với vẻ rất ngoan ngoãn, rồi dời khỏi cánh tay đang quàng vai của Hàn Duệ , sửa lại mái tóc bị rối, nói: “Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Hàn Duệ gật đầu, Tiền Quân ở bên hiểu ý cũng lập tức đứng lên theo, không chỉ mở cửa cho Phương Thần mà còn đi ra cùng cô.

Sau khi cánh cửa nặng nề được khép lại, nét mặt Thương lão đại tỏ rõ đã hiểu ra vấn đề , cười ha hả, nói: “Hàn đệ, chẳng trách mà dạo này nghe nói đệ rất ít khi xuất hiện ở Dạ Đô, ngày thường cũng rất khó mà tìm gặp được, thì ra đệ đã có cô Phương luôn ở bên rồi . Liệu có phải đệ đang đắm chìm trong thế giới của người đẹp không đấy?”

Hàn Duệ cười không đáp, không thừa nhận cũng không phủ nhận mà chỉ ngồi dựa vào ghế chậm rãi nhả từng làn khói thuốc.

“Nhưng cũng cần phải nói thêm là, gần đây có rất nhiều tin đồn, mà phần nhiều là tin đồn về đệ đấy” , Thương lão đại nói với vẻ không mấy chú tâm.

“Ồ, thế sao? Những tin đồn gì vậy?”, Hàn Duệ hỏi, giọng bình thản, “Sao tôi lại không nghe thấy gì nhỉ?”

Dưới ánh đèn mờ ảo, Thương lão đại nhìn Hàn Duệ bằng ánh mắt sắc lẹm, “Thực ra tôi cũng vừa mới từ Malaysia trở về nên nghe loáng thoáng rằng đệ vừa mới bị thương.”

Thấy Hàn Duệ nhướn mày, lão già họ Thương kia bỗng cười to mấy tiếng: “Lúc trước tôi còn thấy lo, nhưng bây giờ xem ra, đó thực sự chỉ là tin đồn. Cũng không hiểu đứa nào ăn gan hùm nào mà lại dám táo tợn đặt ra cái tin đồn ác ý thế. Mục đích của hấn tuy không rõ, nhưng dụng tâm thì quả thật hiểm ác. Hôm nào tóm được hấn, phải cho hấn nếm mùi một chút mới được!...”

“Cũng chỉ là một con tép riu vô danh mà thôi, cái ngữ núp đằng sau gây nên chút sóng gió , có gì kể. Hôm nay là lễ mừng thọ anh Thương sáu mươi tuổi, anh chẳng cần phải tức giận với chuyện con con ấy làm gì”, vẻ mặt Hàn Duệ rất bình tĩnh, như thể chẳng thèm để ý chút nào tới chuyện bị người khác đặt điều.

Nói xong, Hàn Duệ nâng ly rượu lên làm động tác mời Thương lão đại từ xa rồi một hơi uống hết nửa ly.

“Cũng phải”, Thương lão đại bắt chéo chân, thả lỏng người, “Loại rượu này thế nào?”

“Gon lắm.”

“Đây là rượu của một người bạn ở Malaysia biếu. Lần này tôi sang bên ấy phát hiện ra mất phi vụ có thể kiếm chác được, tôi đang định bàn với chú em, xem huynh đệ ta khi nào thì có thể hợp tác được .”

Hàn Duệ búng tàn của điếu thuốc. “Anh Thương cứ nói đùa. Có vụ nào mà anh không làm được? Cần gì phải để thằng em này tham gia?”

“Không thể nói như vậy được...”

20. Chương 19

Chương 19

Phương Thần đẩy cửa bước vào thì phát hiện mình đã làm gián đoạn câu chuyện của họ.

Đúng là rất không đúng lúc. Nhưng Hàn Duệ đã gơ tay vẫy cô và nói: “Lại đây nào!”

Một mình Hàn Duệ gần như chiếm hết một nửa chiếc salon dài, cho dù là ngồi ở chỗ tối thì vẫn tỏ rõ sự thâm trầm và mạnh mẽ, như một hoàng đế độc tôn. Mà thực ra, thần thái và ngữ khí cũng rất giống, gờ tay ra vẫy cô, không lẽ anh ta coi cô là đồ vật quý giá của mình?

Mặc dù trong lòng rất không vui, nhưng Phương Thần cũng nhận thức rõ về hoàn cảnh lúc này. Dù không rõ vì sao Hàn Duệ lại đưa cô tới bữa tiệc n, nhưng nếu đã quyết diễn cho đến cùng thì không thể bỏ dở giữa chừng với bất kỳ lý do nào.

Nếu để xảy ra chuyện gì, thì chắc rằng anh sẽ không bỏ qua cho cô.

Nghĩ đến đây, Phương Thần không khỏi cảm thấy buồn, thời gian gần đây không hiểu sao cô thường xuyên rơi vào hoàn cảnh cười trên lưng hổ, hơn nữa lại cứ như một quy luật quái ác, khiến cho tình thế không thể làm chủ được mọi việc của bản thân mỗi ngày một tăng.

Thế nên cả buổi tối cô ngoan ngoãn ngồi bên Hàn Duệ, giống như tất cả những người khác trong phòng VIP, không nói câu nào mà chỉ nghe Hàn Duệ và Thương lão đại nói chuyện với nhau.

Hoặc, nên gọi đó là một cuộc đối thoại đầy gai góc.

Cho dù là người ngồi bên nghe chuyện như Phương Thần cũng cảm thấy giữa hai người kia đang có sóng ngầm. Có lẽ thực tế là hai người rất bất hòa nhưng lại cứ làm ra vẻ rất ổn, thậm chí còn xưng huynh đệ đệ, nói cười vui vẻ suốt cả buổi tối.

Đồng thời cũng uống không ít rượu.

Phương Thần ngồi im nhìn Hàn Duệ uống hết ly này đến ly rượu khác, mặt không hề biến sắc, thỉnh thoảng còn đưa tay quàng lên vai cô, hoặc nắm lấy tay cô mân mê rất tự nhiên. Lúc đầu cô định cự lại theo bản năng, nhưng về sau, khi lòng bàn tay của Hàn Duệ mỗi lúc một lạnh toát, thậm chí là có cả lớp mồ hôi nhơm nhớp dính và da thịt mình, thì cô quên ngay chuyện rụt tay về.

Mượn ánh đèn mờ ảo, mấy lần cô giả vờ như vô tình nghiêng đầu lại, nhưng vẫn không nhìn rõ sắc mặt của Hàn Duệ, chỉ nhìn thấy duy nhất đôi mắt của anh ta như ánh sao băng.

Cô hơi sững người, không biết là do đường nét của khuôn mặt ấy quá hoàn mỹ, lạnh lùng và tuấn tú như một bức tượng cổ Hy Lạp, hay vì cô chợt nhớ ra điều gì.

Phương Thần cũng cảm thấy Hàn Duệ biết cô đang nhìn anh ta.

Con người rất nhạy cảm này, ngay cả khi bị thương vẫn lấu xe với một cái đầu rất tỉnh táo, và có thể đoán biết được những diễn biến trong lòng cô, hướng chỉ là

Nhưng thái độ của Hàn Duệ đối với cô vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, phần lớn thời gian đều chỉ chú ý đến việc nói chuyện với người đàn ông có vết sẹo kia, thậm chí đến cả một cái nhìn về phía cô cũng không có.

Giọng nói của Hàn Duệ rất bình thản, gợi nên cảm giác lạnh lùng, lý trí cho người nghe.

Chỉ có bàn tay nắm lấy tay cô thỉnh thoảng khẽ co lại, hình như đó là cơn co giật rất khẽ. Cũng bởi đó là một động tác rất nhỏ, nên ngoài cô ra không có người nào biết được.

Có lẽ là do bị đau, Phương Thần nghĩ. Có thể là do cồn trong rượu đã làm cho vết thương của anh ta tấy lên, thậm chí có thể đã toác ra.

Cho nên, mỗi khi cô phải chịu một lực lớn từ Hàn Duệ, con tim cô gần như bất chợt thất lại.

Sau đó thì cô bắt đầu tưởng tượng, không biết lát nữa anh ta có đứng dậy nổi để ra khỏi nơi này không nữa?

Nếu vết thương thực sự lại bị toác ra thì không biết phải làm sao đây? Như thế máu sẽ thấm ra áo, nếu bị người khác phát hiện ra sẽ làm thế nào?

Phương Thần không biết Thương lão đại là người như thế nào, nhưng cô chỉ cảm thấy ông ta có một mối nguy hiểm, có lẽ bị ảnh hưởng của những cuốn truyện tạp nham đọc hồi trung học, nên trong đầu cô toàn hiện lên những cảnh tượng nguy hiểm.

Còn thực sự, lý do chính khiến cô có những lo ngại trên là vì, rõ ràng rằng Hàn Duệ không muốn cho người khác biết anh ta bị thương. Mọi cử chỉ, hành động của anh ta trước mặt Thương lão đại và trước đám đông, đã thể hiện quá rõ điều đó.

Vì thế, nếu không cẩn thận, chắc chắn hậu quả sẽ rất không hay, và cô có thể lại bị vạ lây.

Mãi rồi cũng tới lúc tàn cuộc, Phương Thần cảm thấy bàn tay mình dính đầy mồ hôi.

Hàn Duệ giục điều thuốc cuối cùng, rồi mới ghé sát môi lại, trong tư thế mà người ngoài nhìn vào thì nghĩ đó là một cử chỉ thân thiết, khẽ thì thầm vào tai cô: “Đỡ tôi dậy.”

Hơi thở anh ta nóng hổi, thoáng trong đó có sự nín nhịn, bàn tay nắm tay cô co quắp lại.

Cuối cùng thì cô đã hiểu, vì sao anh ta lại phải cần có một người phụ nữ ở bên, cùng đến nói mà hoàn toàn không cần có sự xuất hiện của phụ nữ.

“Tôi là công cụ của anh đấy à?”, tay ôm chặt thắt lưng của Hàn Duệ, Phương Thần nói khẽ qua kẽ răng.

Hàn Duệ không trả lời, mà chỉ nhìn xuống, ánh mắt ấy rơi đúng vào đỉnh đầu cô, và cả nửa khuôn mặt có mái tóc mai lòa xòa.

Ánh đèn rất tối, lẽ ra là không thể nhìn rõ cái gì mới phải, nhưng có lẽ làn da của cô quá đẹp, nên lúc này mới tạo ra một thứ ánh sáng trắng ngà, nó mềm mại tới mức dường như chỉ cần chạm vào tay thì sẽ tan ra.

Vì kề sát bên nhau nên Hàn Duệ đã ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng, lảng lẽ tủa ra từ người cô. Còn cả đôi môi hơi mím lại nữa, khóe môi còn lên, sắc môi đỏ hồng, tựa như một rái anh đào chín ngọt, khiến người ta chỉ muốn được cắn vào một cái.

Trái tim Hàn Duệ bỗng thất lại, rồi khẽ chau mày, không hiểu là do động tác đứng dậy đã làm động đến vết thương hay là do khoảnh khắc sững sờ vừa rồi nữa.

Dường như đã lâu lắm rồi Hàn Duệ mới ở gần một người khác giới như vậy. Mỗi bước đi của Phương Thần đều cảm thấy có một làn hơi thở ấm nóng lướt qua đầu mình.

Khi đã bước ra tới chỗ sáng, lòng cô thấy mừng vì hai điều: một là, sự chế ngự và khả năng đóng kịch của Hàn Duệ rất tốt, hai là hôm nay anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu đen, vì thế đã che giấu vết thương rất tốt.

Thương lão đại đứng bên cạnh, đề nghị: “Hai hôm nay thời tiết đẹp, ngày mai chúng ta đi đánh bóng, thế nào?”

Chơi golf ư? Phương Thần không nén được rửa thầm. Những người như bọn họ cũng chú ý tới chất lượng cuộc sống như vậy sao? Cứ làm như bọn họ là những người ưu tú thành đạt trong xã hội thong thả vùng chiếc gậy lên giữa không gian xanh biếc không bằng

Không chờ Hàn Duệ trả lời, Phương Thần đã quay đầu lại, nhìn anh ta và nhắc: “Anh đã hẹn ngày mai đưa em đi Hồng Kông, Ma Cao chơi một tuần, anh không quên đấy chứ?” Giọng nói của cô tuy không dịu dàng cho lắm, âm điệu lại nhỏ, như thể không muốn cho người bên cạnh nghe thấy, nhưng cũng đủ để cho mọi người nghe thấy và cảm giác những lời lẽ ấy chứa đựng sự nùng nịu của một người đang yêu.

Hàn Duệ mỉm cười, “Anh Thương, có lẽ chúng ta hẹn một dịp khác vậy.”

“Không sao!” Thương lão đại cười khà khà, trong mắt lóe lên một ánh ranh mãnh: “Nếu đã hứa thì phải làm thôi. Cô Phương hôm nay rất vui được làm quen với cô. Chúc cô đi du lịch vui vẻ.”

“Cảm ơn.”, Phương Thần khoác tay Hàn Duệ, đáp lại với vẻ bình thường, vẻ mặt không khác là bao so với lúc trong phòng VIP.

Vào vừa xe, Tạ Thiếu Vi liền rút ngay điện thoại cho A Thanh.

Hàn Duệ ngồi ở ghế sau, sắc mặt nhợt đi, tay áp lên phía bên trái bụng thở dồn dập, rồi đột nhiên nói: “Hình như cô luôn mang lại cho tôi những niềm vui bất ngờ.”

Phương Thần sững người, sau đó mới hiểu ra rằng Hàn Duệ đang nói với cô. Bởi anh ta nói mà không hề nhìn cô, hơn nữa giọng cũng rất khẽ, thoáng nghe thì tưởng rằng đó là lầm bầm một mình.

“Xin cảm ơn”, Phương Thần bất giác liếc vào chỗ vết thương của Hàn Duệ, “Còn anh thì lần nào cũng làm cho tôi giật mình.”

Tạ Thiếu Vi cất điện thoại và cũng kịp nghe câu nói đó của Phương Thần. Thiếu Vi khẽ nhếch môi, như thể ngạc nhiên tới mức ngạt thở, lại như thể đang cố nén cười, do đó không quay đầu lại mà đưa tay nhấn nút, nâng tấm ngăn giữa hàng ghế trước và ghế sau lên.

Phương Thần tiếp tục quan sát vẻ mặt không chút biểu cảm của Hàn Duệ, bây giờ sau khi thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn và trở về lúc trước, bất giác cô lại nhớ đến chuyện của Cận Vi.

Không biết cậu bé đi đâu? Còn cả chuyện kiểm tra không thấy có mặt ở ký túc xá lúc tắt đèn nữa. Mặc dù cô phụ trách khối không nói, nhưng rất có khả năng cậu bé đã bỏ ra ngoài trường.

Cái gọi là chế độ nội trú thực ra chẳng thể nào ngăn cản được những học sinh có ý định vượt tường trốn ra.

Nhưng thành phố C lớn như vậy, trừ phi cậu bé tự tìm đến, chứ không thì cô chẳng biết đi đâu mà tìm.

“Giật mình thật à?” , người ngồi bên cạnh lên tiếng hỏi.

Ý muốn nói tới chuyện vừa rồi chẳng? Phương Thần quay đầu nhìn anh ta một cái, “Không đâu.”

“Thế thì là có tâm sự”

Chẳng lẽ người đàn ông này có thuật đọc được suy nghĩ của người khác?

Nhưng cô không muốn kể cho anh ta nghe. Đối với một người lạnh lùng như anh á, thì mạng người e rằng chỉ như một cây cỏ, cây lau mà thôi. Trong chuyện này chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ giúp đỡ cô, thậm chí có khi cô còn chuốc về sự chế giễu cười nhạo sâu cay của anh ta.

Cô tiếp tục nhìn qua cửa xe một cách trầm mặc, gần như không để ý gì đến anh ta.

Hàn Duệ bỗng cười thanh tiếng, đó là một tiếng cười rất hiếm hoi. Đôi mắt anh ta nheo lại, hình như vết thương bị đau, dường như anh ta phát hiện ra một sự vật mới: “Xem ra, cô không hề sợ tôi chút nào.”, anh ta nói.

Từ lâu lắm rồi gần như không có ai dám nói với anh theo kiểu ấy.

Phương Thần không khỏi sửng sốt.

Thật ra khi anh ta ép cô vào tường rồi áp đôi môi lạnh giá cường hôn cô, cô đã thực sự sợ hãi. Nỗi xấu hổ và sợ hãi ấy đến thật bất ngờ, khiến cô đã phải run lên cầm cập.

Nhưng lúc này, cô đang nhìn trả lại Hàn Duệ, và còn hỏi: “Anh mong tôi sợ

Một tay để lên chỗ vết thương, một tay đặt lên đùi, mười ngón tay thon dài, sạch sẽ, móng tay trơn nhẵn, tỏa ra một màu như ngọc trai trong khoang xe tối đen.

Hàn Duệ co ngón tay lại gõ lên chân.

Đó là động tác theo thói quen của Hàn Duệ mỗi khi có việc phải suy nghĩ, vì thế, đôi mắt dường như càng thâm trầm hơn. Bầu không khí trong xe bỗng nhiên yên tĩnh tới mức lạ thường, khiến cho trái tim Phương Thần như thất lại.

Quả nhiên, một lát sau Hàn Duệ lại lên tiếng: “Những người sợ tôi đã quá nhiều rồi, thỉnh thoảng có một ngoại lệ cũng không tồi.” Ngữ khí của kẻ bề trên dường như muốn nói với cô rằng: Cô có thể tiếp tục như vậy, cho đến khi tôi cảm thấy chán thì thôi.

Sao mà giống giọng lưỡi ban ơn thế!

Bất giác Phương Thần nhếch mép hừ một tiếng, còn Hàn Duệ thì mang vẻ mặt nửa cười nửa không nhìn cô và nói: “Hơn nữa, e rằng tôi đã thích cái kiểu này của cô rồi.”

“Cái gì cơ?”, Phương Thần không khỏi thốt lên sững sờ.

“Nếu như cô cứ tiếp tục như bây giờ, tôi nghĩ là mình sẽ thích cô.” Nụ cười của anh ta dường như rõ ràng hơn, nhưng ánh mắt của người đàn ông tuấn tú ấy vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, vẻ như nụ cười trên môi không thể nào gắn được với ánh mắt.

Đây đúng là một trò cười! Hơn nữa lại là một trò cười mà chẳng đáng cười chút nào.

Những ngón tay của Phương Thần từ từ nắm lại trong bóng tối.

Vì không có gương ở đó, nên Phương Thần không biết được rằng vẻ mặt mình khó coi đến mức nào, nên cô cố giữ giọng bình thản, lạnh lùng quay đầu đi đáp: “Cảm ơn anh, lại một lần nữa anh làm tôi giật mình.”

Lần này, cô không muốn nhìn anh ta, càng không muốn biết biểu hiện trên khuôn mặt ấy. Nhưng điều may mắn là nói xong câu nói nửa đùa nửa thật ấy, Hàn Duệ bắt đầu dưỡng thần, khoang xe trở lại vẻ yên tĩnh đến ngột ngạt.

A Thanh đến rồi lại đi.

Quả nhiên vết thương bị rách do cử động mạnh và do việc Hàn Duệ đã uống rượu, hút thuốc chẳng chút nào kiêng dè. Mấy ngày dưỡng thương trước đó coi như bằng không.

Phương Thần ngồi xem ti vi một mình ở salon, sau đó chỉ thấy mấy người đàn ông từ trong phòng ngủ lần lượt đi ra, đẩy cửa ra ngoài mà không hề dừng lại.

Cuối cùng chỉ còn lại Tạ Thiếu Vĩ. Thiếu Vĩ đi tới trước mặt Phương Thần, đầu tiên cũng nhìn ti vi theo Phương Thần, trên đó đang phát một chương trình bán hàng trực tuyến, một chàng trai và gái đang ra sức khêu khích cho sản phẩm mà họ cầm trên tay.

Đúng là một tiết mục vô vị, chứng tỏ vị khách giả này không hề chú tâm vào tiết mục đó.

Tạ Thiếu Vĩ khê ho một tiếng để thu hút sự chú ý của Phương Thần: “Cô Phương, chúng tôi đi đây, nếu có chuyện gì cô cứ gọi điện trực tiếp cho tôi.”

“Cảm ơn.”, Phương Thần đáp lại với vẻ lịch sự, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ tình hình lúc đó.

Tạ Thiếu Vĩ ngừng một lát, rồi nhắc cô: “Đại ca nói, bắt đầu từ hôm nay không cần để người ở lại đây nữa.”

Quả nhiên, người ngồi trên salon bật ngay dậy, chau mày lại hỏi: “Nói như thế có nghĩa là gì?”

Tạ Thiếu Vĩ rất từ tốn: “Các anh em vừa rồi đều đã đi khỏi đây, cô Phương không nhìn thấy sao?”

Hàn Duệ vừa ngồi xuống mép giường thì thấy cánh cửa phòng ngủ bật tung ra.

Hàn Duệ lạnh lùng nhướn mày lên, tỏ vẻ chẳng lấy gì làm ngạc nhiên, dường như anh ta đã đoán trước được cô sẽ xuất hiện trong trạng thái như vậy.

Hàn Duệ chẳng phải là chưa gặp được người tính tình “tốt” hơn cô, nhưng những người ấy khi đến trước mặt Hàn Duệ đều biến những con cừu ngoan ngoãn. Tất nhiên cũng có người ý thể được sủng ái càng trở nên ngông cuồng, nhưng cũng không dám làm như thế trước mặt Hàn Duệ.

Đường như chỉ có mỗi một mình Phương Thần , chỉ có mỗi mình cô dám thách thức tính kiên nhẫn và độ khoan dung của Hàn Duệ hết lần này đến lần khác.

Nhớ lần đầu tiên ở Dạ Đô, Hàn Duệ thực sự muốn trừng phạt cô.

Một phóng viên tép riu, thế mà dám chạy tới trước mặt Hàn Duệ đưa ra yêu cầu, hơn nữa lại tự cho mình là thông minh khi ám chỉ rằng đã biết sự trao đổi ở phía sau của sự việc. Có điều, trực giác và sự suy đoán của cô là hoàn toàn chính xác, chính vì thế Hàn Duệ đã không muốn bỏ qua cho cô.

Hàn Duệ đã lợi dụng lợi thế mà ông trời ban tặng và ác ý để làm nhục cô, anh ta tưởng rằng cô sẽ mở miệng xin tha. Nhưng đáng tiếc, cô đã không như vậy.

Cô đã im lặng từ đầu tới cuối, thậm chí còn cắn rách cả môi của Hàn Duệ . Tất nhiên là môi của cô cũng bị rách một miếng và chảy máu. Màu đỏ của máu trên môi phản chiếu trên khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch vì xấu hổ, rực lên như ngọn lửa sắp bùng cháy.

Lúc đó Hàn Duệ mới nhớ ra, buổi tối ngồi trên chiếc xe lao đi vun vút, suốt dọc đường luôn trong sự căng thẳng và đầy hiểm nguy, cô không hề run sợ. Đôi mắt của cô lúc đó cũng rất giống hai ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, dường như nó được phát ra từ nơi sâu thẳm nhất trên cơ thể cô và phản chiếu qua đôi mắt sáng rực.

Có lẽ, họ thuộc cùng một loại người, Hàn Duệ nghĩ, nên ngày hôm ấy anh mới lựa chọn tin tưởng vào cô một cách bản năng, gửi gắm sinh mạng mình vào tay cô.

Nhưng cuối cùng cô vẫn cứu Hàn Duệ . Không biết như thế có phải lấy ơn trả oán hay không?

Tất nhiên sau đó cô lập tức tỏ ra hối hận và thấy phiền phức, nhưng dù sao, cô cũng đã không làm Hàn Duệ thất vọng.

“Anh cho tất cả thuộc hạ về là có ý gì?” , Phương Thần tức giận bước vào chất vấn.

Hàn Duệ nhìn cô một cái, rồi bình thản lại: “Cô cảm thấy thế nào?”

“Chứng tỏ rằng anh không cần tới sự chăm sóc của người khác nữa?” Nhưng khả năng này rất ít, bởi mới nửa giờ đồng hồ trước A Thanh đã phải xử lý và khâu lại vết thương cho anh ta.

Kết quả là, cái người trong cuộc ấy đã thừa nhận: “Cần”, dừng lại một lát, người đàn ông tuấn tú và lạnh lùng ấy đưa mắt nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng như đáy hồ sâu, tựa như đang thuật lại một sự thật rất dễ dàng nhận thấy: “Cô không phải là người sao?”

Phải mất một lúc Phương Thần mới hiểu hàm ý của câu nói đó, cô nhếch mép cười rất nhanh, rồi lập tức thu ngay nụ cười lại, “Để tôi chăm sóc anh? Dựa vào đâu?”

“Chứng tỏ cô đã không hề nghe rõ những lời tôi nói trên xe rồi.”, Hàn Duệ nheo đôi mắt dài và sâu lại, như kiểu không vừa lòng của một chủ nhân.

Đường còn của đôi môi ấy rất đẹp, nhưng những lời thốt ra lại hoàn toàn ngược lại, nó giống như những trái bom hạng nặng liên tiếp giáng xuống đầu cô, khiến cô không kịp phản ứng.

21. Chương 20

Chương 20

“Phương Thần, em khiến tôi thấy rất thích thú” dựa hờ vào đầu giường, ánh mắt tựa như một tấm lưới mắt nhò đang giăng, giọng nói và vẻ mặt đều hết sức bình thản, Hàn Duệ đưa ra đề nghị: “Hãy làm bạn gái tôi nhé”.

Chưa có khi nào Phương Thần lại sưng sốt và khó xử đến như vậy.

Thời gian như một cuộn phim quay ngược trở về một mùa hè cách đây đã nhiều năm. Dưới bóng của một lùm cây thấp, ánh chiều tà làm bầu trời đỏ một màu quýt chín, Phương Thần đưa giúp lá thư tình cho người bạn rất thân, nhưng lại không ngờ nhận được lời tỏ tình của chính người nhận thư.

Có lẽ không nên coi lời tỏ tình, vì ai biết được rằng người ấy có thật lòng hay không?

Rõ ràng đó là hai sự việc khác nhau, nhưng không hiểu vì sao tự nhiên cô lại thấy chúng có mối liên hệ với nhau.

Phương Thần không nói câu nào, vì ngay một lúc không tìm ra lời lẽ nào thích hợp, chỉ còn biết chau mày, trừng mắt nhìn Hàn Duệ, sau đó quay người bỏ đi.

Đó thực sự là trốn chạy, đến bước chân cũng bối rối. Đồng thời, dường như cô nghe thấy cả tiếng dòng máu trong cơ thể đang tuôn trào.

Mặc dù vậy, cô biết, hoàn toàn không phải vì sự rung động của con tim.

Suốt đêm hôm đó Phương Thần đã không ngủ ngon giấc.

Rồi đúng như dự liệu, cô lại mơ thấy Lục Tịch.

Thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện bất ngờ, nên ban đêm cô ít mộng mị, nhưng đêm nay cô lại mơ thấy Lục Tịch. Hơn nữa, khác hẳn với những lần trước, mọi chi tiết của giấc mơ đều rõ mồn một, tất cả cứ như những đoạn phim không thể nào chấp lại được, cứ lặp đi lặp lại mãi.

Hai mươi một tuổi, Lục Tịch như một đóa hồng trắng khô héo, tàn tạ, nằm trên chiếc giường đông lạnh nhợt nhạt. Mái tóc đen dài phía sau có lẽ cũng bị hơi lạnh bám vào, trông giống như những lớp rong biển, tạo nên một vẻ đẹp nao lòng.

Không hiểu vì sao, Lục Tịch gầy đi rất nhiều so với lần về nhà sau cùng, chị nằm đó lại càng trở nên mỏng manh, yếu ớt.

Nhưng, mặc dù như vậy, mặc dù đã ngừng thở nhưng chị vẫn rất đẹp, tới mức xót xa.

Bàn tay cầm tờ kết quả khám nghiệm tử thi là của một người da trắng, trên mu bàn tay ấy còn nổi rõ những đường gân màu xanh nhạt.

Trong giấc mơ, Phương Thần như một người đứng bên quan sát, cứ thản nhiên nhìn vào khuôn mặt đau đớn đến tột cùng của cha và mẹ, rồi lại nhìn vào cô gái bên cạnh đang đứng lên, miệng mấp máy nói với các nhà chức trách về mặt nghiêm nghị.

Tờ văn bản ấy rất mỏng và dù là trong mơ cũng mang một cảm giác rất thật được cô giữ chặt trong tay, mỗi tắc mỗi thước của nó cũng mang hơi nóng bỏng cả bàn tay.

Cô muốn vứt nó đi, nhưng bàn tay như bị chuột rút, không sao cử động được.

Thế rồi, như một mặt của bức tranh được lật nhanh, bỗng chốc trở về căn hộ nhỏ trong thành phố New York.

Bức tường màu trắng, chiếc rèm cửa màu vàng nhạt, sách vở và các tập tranh bày khắp phòng, rất giống với phòng ngủ ở nhà, tuy mọi thứ không hoàn toàn giống.

Cô bước tới bên bàn, đưa tay quệt một cái, trên đó là một lớp bụi dày.

Lúc đó, mọi thứ bỗng nhiên lại biến thành một bộ phim có tiếng, vì cô nghe rõ tiếng của mình hỏi: “Chị ấy chuyển nhà đi rất lâu rồi phải không?”. Cũng chỉ trong giấc mơ cô mới gọi chị một cách ngoan ngoãn như vậy.

Kể từ năm mười sáu tuổi, cô trở nên ương bướng và nhất quyết không gọi Lục Tịch bằng chị.

Nhưng câu nói ấy không biết là nói cho ai nghe, vì trong phòng chỉ còn lại một mình cô. Cô bàng hoàng đưa mắt nhìn bốn xung quanh, cha mẹ cô vừa rồi còn đang thu dọn đồ đạc cùng với cô, bây giờ không thấy đâu nữa.

Nhưng, cô không vội đi tìm họ, mà chỉ cất tiếng gọi Lục Tịch.

Kết quả vẫn không có ai trả lời như trước.

Chỉ có làn gió làm xao động chiếc rèm cửa màu vàng nhạt, tạo ra những đường lượn trắng vắng, yên tĩnh nơi khung cửa.

Trong căn phòng không một chút tiếng động, cô bỗng thấy sợ hãi và hoang mang - Lục Tịch đi đâu rồi? Các cuốn sách và tập tranh nhiều như thế này, lại còn cả những bộ quần áo lúc thường Lục Tịch mặc trên ghế nữa. Nhưng, người đi đâu mất rồi?

Cô muốn đi chị, nhưng không sao cất bước nổi, cả người cô như bị đóng đinh lại một chỗ, phía sau lưng là bức tường cứng.

Đúng lúc ấy, xung quanh bỗng tối sầm, Phương Thần cố gắng mở mắt ra nhìn, nhưng không biết là mình đang ở đâu. Chỉ biết rằng bóng đen cao lớn trước mặt cứ tiến lại gần. Cô gắng sức vùng vẫy, đáng tiếc là chỉ thấy mờ mờ khuôn mặt của đối phương.

Rất tuần tú và đẹp, nhưng lại rất lạnh lùng như một bức tượng thần Hy Lạp cổ đại, lạnh lùng tới mức không thể tả hết.

Sau cùng, người ấy dừng lại trước mặt cô, người đó không làm gì và cũng không nói câu nào, nhưng cô bỗng thấy anh ta rất quen - cảm giác bất lực chợt hiện lên rõ ràng, tiếp đó là nỗi hoảng hốt dồn dập, khiến cô cảm thấy ngạt thở.

Ngón tay của anh ta rất nóng đưa ra vuốt ve khuôn mặt cô trong tư thế không để cho cô chống cự lại, dù là trong giấc mơ cảm giác đó cũng vô cùng chân thực. Anh ta cứ vuốt ve như vậy, hết lần này đến lần khác, tới khi da thịt cô nóng bừng như lửa thiêu.

Cuối cùng thì cô cũng nghe thấy tiếng anh ta nói, đôi môi mỏng và rất đẹp, nhưng giọng nói rất bình thản. Đúng vào khi anh ta cất tiếng nói đầu tiên, Phương Thần cố gắng mở to mắt ra.

...

Và cô đã thành công.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, cô nghe thấy, trong phòng ngủ to rộng chỉ có tiếng thở rất gấp và không bị đè nén của chính mình.

Phương Thần đỡ đầu một lúc rồi mới ngồi dậy đưa tay vuốt trán. Cả bàn tay cô dính đầy mồ hôi. Cô không biết rốt cuộc mình đang sợ điều gì, chẳng qua chỉ là một giấc mơ, thế mà toàn thân cô mồ hôi ướt đầm.

Còn, người sau cùng xuất hiện trong mơ là ai, Phương Thần thừa nhận mình đã dối mình và gạt người, nhưng lại không muốnغمnghi kỹ, chỉ cố gắng dồn suy nghĩ vào việc cả nhà cô sang Mỹ sau khi xảy ra chuyện của Lục Tịch.

Mỗi một tờ giấy trong bản báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi ấy, cô đều nhận ra, cũng hiểu ý nghĩa của mỗi câu viết trong đó, nhưng cô vẫn không sao lý giải được.

Gặp phải tình huống các băng nhóm xã hội đen dùng vũ khí thanh toán lẫn nhau, chẳng may trúng phải viên đạn lạc trong cảnh hỗn loạn tại quán rượu, không thể cứu chữa được dẫn đến tử vong.

Đó là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lục Tịch.

Nhưng, đó là xác suất rất nhỏ.

Một cô gái hiền thực, dịu dàng như Lục Tịch, sao lại có thể cuốn vào cảnh tượng rồi ren ấy?

Mặc dù báo cáo rất rõ ràng, giấy trắng mực đen viết rất rõ, ngay cả trong giấc mơ cũng rất rành mạch, đồng thời còn có cả dấu đỏ của các nhà chức trách. Nhưng cô vẫn không tin. Và hầu như không có cách nào buộc mình tin được.

Sau này, bác sĩ Trần Trạch Như, người điều trị tâm lý cho cô hỏi: “Rốt cuộc là em không tin vào nguyên nhân cái chết của Lục Tịch, hay là không muốn tin vào sự thật rằng Lục Tịch đã chết?”. Rõ ràng là lý do khiến cô thấy nghi ngờ đã được các nhà chuyên môn đoán ra và chất vấn.

Phương Thần trả lời dứt khoát: “Là nguyên nhân cái chết của Lục Tịch”.

“Vì sao? Em cần biết là, dù cho xác suất rất nhỏ nhưng không có nghĩa là nhất định không xảy ra?”, bác sĩ tâm lý lại tiếp tục gợi mở.

“...Có lẽ trực giác mách bảo”, nghĩ một hồi lâu, Phương Thần đã đưa ra một đáp án chẳng có chút thuyết phục nào, đáp án mà ngay bản thân cô cũng không chắc chắn lắm.

Đúng như vậy, nghe xong câu trả lời của cô, Trần Trạch Như lắc đầu, nói bằng giọng bình tĩnh và tha thiết: “Bây giờ, điều mà bản thân em cần nhất là thời gian. Hết thời gian ấy, em phải để cho sự việc này thực sự qua đi, không được để cho nó cứ ám ảnh cuộc sống của mình mãi như vậy. Em có hiểu không?”.

“Nhưng em cần phải điều tra để chứng minh”, lúc đó, cô đã đáp bằng vẻ bướng bỉnh bất ngờ.

“Muốn điều tra như thế nào? Nguyên nhân cái chết của Lục Tịch là nguyên nhân thuộc phạm vi thông thường. Nếu em cứ kiên quyết theo hướng này, sợ rằng sau này lại dẫn đến những vấn đề tâm lý lớn hơn.” Trần Trạch Như khuyên: “Phương Thần, chuyện đã qua lâu rồi, em nên học cách chấp nhận sự thực”.

22. Chương 21

Chương 21

Vì ngủ không được ngon giấc, nên suốt cả buổi làm việc ngày hôm sau, lúc nào Phương Thần cũng ở trong trạng thái ủ rũ, thậm chí còn suýt lên nhầm xe.

Vẫn không có tin tức gì của Cận Vĩ, Viện trưởng Trương lo lắng như có lửa đốt trong lòng, trong nhà tự nhiên lại có thêm một nhân vật bí hiểm cỡ bự và luôn tạo ra sự khó chịu. Tối hôm qua, anh ta còn nói với cô những lời khiến người nghe phải sững sốt với vẻ lãnh đạm...

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện linh tinh ấy, Phương Thần đã cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra.

Buổi trưa, đang ngồi trong nhà ăn, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì một đồng nghiệp hỏi với vẻ quan tâm: “Sắc mặt của cậu sao xấu thế, có phải là bị ốm không?”.

Một chị lớn tuổi hơn một chút, nói: “Em chỉ ăn một chút như vậy, liệu có phải đang giảm béo không? Tiểu Phương, chị thấy em không gầy không béo, người rất vừa, vì thế đừng có mà bắt chước những người khác mà ăn ít vậy, nếu không đến lúc gầy tong teo đi, có muốn béo lên cũng không được đâu”.

“Đúng thế. Huống hồ nhóm của các em ngày nào cũng phải ra ngoài, nên càng cần phải chú ý tăng cường dinh dưỡng...”

Nghe các đồng nghiệp nói như vậy, Phương Thần đành lấy lại nét mặt tươi tỉnh và giải thích: “Đó là do tối hôm qua em ngủ không được ngon giấc, nên hôm nay không muốn ăn”. Cô cúi đầu, chợt nhớ đến một chuyện, bất giác lại thần người ra.

“Sao vậy?”, một chị ngồi bên hỏi.

“... Không có chuyện gì đâu”, đưa đũa gắp một miếng thịt gà, Phương Thần mỉm cười, lắc đầu.

Điều mà cô chợt nhớ ra là trong nhà không còn gì ăn nhưng cô không hề thấy lo lắng, cô tin rằng không có mình thì Hàn Duệ cũng không thể bị chết đói.

Vì vậy, buổi tối khi đi làm về, Phương Thần cũng về tay không.

Tất nhiên, cô hoàn toàn không thừa nhận rằng mình đã cố ý.

Nhưng, vừa mới lấy chìa khóa cửa ra thì cảnh tượng trước mắt khiến cô chỉ còn biết đứng ngây ra.

Đó là cảnh tượng gì vậy?

Chu Gia Vinh đang ngồi bên bàn, lè lưỡi cười với cô: “Về sớm cũng không bằng về đúng lúc. Em đã ăn cơm chưa?”.

Trên bàn đầy những món ăn đang bốc khói nghi ngút, không cần nhìn cũng biết, dưới bàn tay tài hoa ấy, món ăn sẽ rất ngon. Phương Thần thực sự rất đói, nhưng lúc này không còn bụng dạ nào mà ăn được.

Cô đành đứng lên, chau mày hỏi: “Sao anh lại về thế?”. Giọng của cô đầy vẻ ngạc nhiên và hàm ý rằng anh đã về rất không đúng lúc.

Nhưng Chu Gia Vinh lại không cảm thấy sự trở về của mình có gì không hợp, nên hỏi lại: “Sao trông em cứ như đang nhìn thấy ma thế?”.

Nhưng, người ngồi bên cạnh anh ta mới là ma.

Một con ma đích thực.

Phương Thần mấp máy môi như định nói câu gì đó, sau cũng đành nén lại. Cô đưa mắt liếc người đàn ông đang ngồi húp canh, những ngón tay buông thõng hai bên bắt giạt giạt một cái.

“Rất cuộc là em có muốn ăn cùng không?”. Chu Gia Vinh nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, sau đó lại quay sang hỏi Hàn Duệ: “Anh thấy thế nào? Nguyên liệu nấu món canh này không phải là những loại thường đâu, tôi gửi một người bạn kiếm từ tỉnh khác về cho đây, hơn nữa cách chế biến cũng rất cầu kỳ”.

“Rất ngon”. Người đàn ông tuấn tú đáp, rồi đưa mắt bình thản nhìn Phương Thần đang đứng ở ngoài cửa, giọng nói cũng không mấy nhiệt tình chỉ là trả lời cho xong chuyện, rồi tiếp tục nói với cô bằng một giọng mà người khác nghe tưởng rằng giữa họ rất thân thiết: “Sao sắc mặt lại khó coi thế kia, chắc là mệt lắm hả?”.

Không biết anh ta nói như vậy là vô tình hay cố ý nữa, đến cả đại từ nhân xưng cũng không dùng.

Quả nhiên, Phương Thần nhìn thấy Chu Gia Vinh mỉm cười một cách rất hiền từ, âm áp. Phương Thần bỗng thấy hai thái dương nhức buốt, cô không muốn đoán xem Hàn Duệ đã giới thiệu về mình như thế nào với Chu Gia Vinh.

Hồi lâu sau, cô mới nói: “Là tôi bị giạt mình”.

“Ồ, thế hôm nay em gặp phải chuyện gì vậy?”, Chu Gia Vinh hỏi với vẻ tò mò.

Cùng lúc ấy, người đàn ông kia khẽ nhướn mày, ánh mắt bình thản xuyên qua nửa căn phòng, dừng lại trên người cô, hình như anh ta đã hiểu rõ ý tứ trong câu nói của cô, chỉ chờ cô tự giải thích.

Thế nên, để cố tránh cái nhìn ấy, Phương Thần cúi xuống cởi giày ra, đáp bằng giọng khinh thường: “Không ngờ anh lại trở về từ Tam Á sớm như vậy”, nói xong, cô ném chiếc túi lên ghế, chau mày hỏi: “Hai người quen nhau phải không?”.

Nên biết rằng, càng những đầu bếp nổi tiếng thì khi về nhà lại càng không muốn xuống bếp nấu nướng.

Giống như bình thường, khi Phương Thần vừa đói vừa mệt nhờ Chu Gia Vinh nấu hộ cơm, phần nhiều anh ta chỉ nấu một bát mì là cùng. Càng không có chuyện anh ta lại tốn thời gian và nguyên liệu cho món canh nào đó. Ở cùng đã lâu như vậy, nhưng đầu bếp nổi tiếng Chu Gia Vinh cũng chỉ mới đích thân nấu món canh chưa tới mười lần.

Thế mà hôm nay, không hiểu anh ta bị trúng phép thuật gì?

Không chỉ đích thân vào bếp, lại còn Hàn Duệ đáng vẻ rất lịch sự và câu nào cũng là những lời khen.

Hơn nữa, điều khiến Phương Thần ngạc nhiên hơn là, trước mặt Chu Gia Vinh, hoặc nói chính xác hơn là kể từ lúc cô bước chân vào nhà, cái người lúc nào cũng tỏ vẻ cứng nhắc khó gần, đến cả lời nói ngắn gọn nhất cũng thể hiện sự lạnh lùng ấy, lại mặc một chiếc quần dài và sơ mi giản dị, ngồi bên bàn ăn cơm với những động tác rất tao nhã và hiền từ.

Chẳng thấy đâu thái độ ngạo mạn, càng không có chuyện không khí bị nén lại, hai người đàn ông ấy giống như đôi bạn bình thường nhất trên đời, ngồi đối diện với nhau trong không khí thân thiện, gần gũi.

Cảnh tượng này thật kỳ lạ, do đó Phương Thần không những lo rằng Hàn Duệ đã bịa ra lai lịch của mình sau lưng cô, mà còn nghi ngờ rằng hai người đã quen nhau từ trước.

Kết quả là Chu Gia Vinh đáp: “Bọn anh vừa mới quen nhau thôi”. Nhưng một lát, câu tiếp theo của anh ta khiến Phương Thần chết điếng: “Nhưng bọn anh vừa gặp đã như bạn thân, Phương Thần này, anh nói em đừng giận, em làm bạn gái như thế là không được đâu nhé, không lẽ em không biết rằng Hàn Duệ đang ốm?”.

Bạn gái ư?

Dường như Phương Thần cũng phải lấy làm khâm phục mình, không biết từ khi nào mà cô lại hiểu Hàn Duệ đến vậy. Anh ta quả thực đã không làm cô thất vọng.

Anh ta đang hoảng, đứng đặc ngồi trong nhà của cô, rồi nói với Chu Gia Vinh đột ngột trở về rằng: Phương Thần là bạn gái của tôi.

Có lẽ Chu Gia Vinh thầm cười nhạo cô, bởi trước đó cô đã giữ bí mật rất tốt, mãi cho tới khi trong nhà không còn ai mới dắt cái người gọi là “bạn trai” về ở cùng.

Là để xóa đi nỗi khổ tương tư?

Hay bởi tại không chịu được sự cô đơn?

Óc tưởng tượng của Chu Gia Vinh thật linh hoạt, và bây giờ hãy xem anh ta nhìn Phương Thần bằng con mắt như thế nào.

Nhưng, dường như Phương Thần không thêm để ý đến tất cả những chuyện này, hoặc cô cũng chỉ khiến bản thân tổn thêm sức lực, vì thế cô bước tới, về mặt đứng dừng, nhìn Hàn Duệ rồi nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh”.

Cánh cửa phòng ngủ khép lại, ngăn cách với người thứ ba, Phương Thần cố ý đứng bên cửa sổ gần cửa ra vào nhất, hạ giọng hỏi: “Rốt cuộc là anh định làm gì thế?”. Cơn giận dữ thể hiện rất rõ qua giọng nói và cả biểu hiện trên nét mặt của cô.

Không ngờ, Hàn Duệ nhượng mảy một cách bình thản, như thể hoàn toàn không coi trọng vấn đề của cô, đáp lại bằng giọng bình thường: “Ồ cùng với một người đàn ông, xem ra em cũng tân tiến đấy chứ?”.

“Chẳng phải là anh đã biết điều đó từ trước rồi sao?”. Trên gương mặt xinh đẹp thoát hiện ra biểu cảm kỳ lạ, không biết đó có phải là sự chế nhạo cố ý hay không, cô cười và nói: “Căn hộ này lớn như vậy, chẳng cần thủ đoạn cao siêu nào, chỉ cần cử mấy thuộc hạ quan sát bên ngoài là có thể tìm thấy rất nhiều đồ dùng của nam giới”.

Ánh đèn tỏa xuống như một dòng nước bạc, tạo thành những quang sáng mờ ảo dưới chân hai người, còn phía sau lưng cô là lớp kính trong suốt, những ngọn đèn từ các nhà khác ở phía xa, tạo thành một bức phong lung linh, huyền ảo, càng làm cho đôi mắt đen láy của cô thêm long lanh như viên ngọc đen thượng hạng.

Hàn Duệ bắt giắc nheo mắt lại, cúi xuống nhìn cô, đường cong mờ mờ trên đôi môi cho thấy Hàn Duệ đang cười: “Vậy thì bây giờ chắc là em thất vọng lắm? Vì bất ngờ phát hiện ra rằng tôi rất tôn trọng người khác, không hề lực soát nhà em”.

“Thế ư? Quả thực điều đó khiến người ta thấy cảm động đấy.” Không nhớ đến sự ngạc nhiên của chính mình, cô dừng một lát, rồi nhượng mảy, như thể đã nắm được đằng chuôi, “Anh thật sự tôn trọng tôi sao?”

Thế thì được, điều mà tôi muốn nói với anh là, tôi đã suy nghĩ một chút và sau đó thấy rằng, tôi không muốn làm bạn gái của anh”.

Đúng vào lúc bắt đầu nói, Phương Thần đã hình dung ra phản ứng của Hàn Duệ.

Với rất nhiều kiểu phản ứng, nhưng cô đã đoán sai.

Nụ cười trên khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng như càng rõ hơn, lắc đầu, nhìn vào đôi mắt cô như đôi mắt của đứa trẻ, mặc dù thấy buồn cười, nhưng vẫn kiên nhẫn chỉnh cho cô, vì thế mà giọng nói trở nên đặc biệt dịu dàng: “Tôi nghĩ, chắc là em hiểu nhầm rồi, câu nói tối hôm qua hoàn toàn không phải là một lời đề nghị”.

Hàn Duệ nhếch môi, mắt đăm đăm nhìn vào cô gái vẫn đang ngơ ngác.

Kể từ khi kế nghiệp cha nuôi từ năm hai mươi tuổi, mỗi một quyết định của anh đều không cho phép người khác trả lời bằng chữ “Không”, tất nhiên với cô cũng không ngoại lệ.

Trong căn phòng cửa sổ đóng kín, không khí như bị một bàn tay to lớn, vô tình bóp lại, cảm giác ngột ngạt dần dần xuất hiện.

Ánh mắt của Hàn Duệ phớt qua, nhìn mà như không nhìn, nhưng rõ ràng nó như một cái bẫy, khiến người ta không thể nào thoát được.

Bàn tay ở phía sau từ từ nắm lại thành nắm đấm, Phương Thần nghe thấy giọng của mình thấp hơn hẳn và không rõ. Cô hỏi “... Vì sao lại là tôi?”.

Sau đó cô ngẩng lên, vẻ mặt chứa đầy sự thắc mắc, “Những người phụ nữ yêu anh chắc chắn có rất nhiều, vậy vì sao lại tìm đến tôi, buộc tôi làm bạn gái của anh?”.

“Tôi đã nói rồi, em khiến tôi thấy thích thú.”

“Đúng là chỉ có sự thích thú thôi sao?”.

“À... cũng có thể đến một ngày nào đó tôi sẽ yêu em.” Khi nói ra những từ ngữ thiêng liêng đó, trong giọng của Hàn Duệ không hề thấy sự chân thành, thậm chí nó còn mang vẻ khinh mạn và đùa cợt.

Móng tay của Phương Thần bấm sâu vào lòng bàn tay, khiến cô đau nhói. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó đột ngột hỏi: “Anh đã từng yêu ai chưa? Anh đã từng yêu ai trong số những cô gái mà anh quen biết chưa?”.

Trong giây phút ấy, mắt cô nhìn thẳng vào mắt Hàn Duệ, ngay cả chính cô cũng không biết rằng mình muốn nhìn thấy gì trong đôi mắt

Nhưng, Hàn Duệ chỉ hơi chau mày, bình tĩnh đưa ra một đáp án: “Chưa”.

Có vẻ như anh ta không nói dối.

Còn điệu bộ của anh ta cho thấy anh ta đã không hề nói dối vì sĩ diện.

Nhưng Phương Thần cảm thấy toàn thân như bị một vật gì đó kéo mạnh xuống, cô đưa mắt nhìn xuống chưa kịp nói câu gì thì cảm đã bị những ngón tay dài nâng lên.

Thực ra, Hàn Duệ chẳng cần dùng đến sức lực gì thì cô cũng đã đứng yên bất động, có lẽ cô đang nghĩ tới một chuyện gì đó nên quên mất phải vùng ra.

Hàn Duệ xoay mặt cô, để cô nhìn vào mắt của mình, đôi mắt sắc, đen dài và lạnh lùng nheo lại: “Em thất vọng à?”.

Đôi mi dài khẽ rung lên vì bất ngờ, Phương Thần cảm thấy toàn thân như bị một lưỡi kiếm xuyên qua, cả những điều sâu kín cũng bị lộ ra trần trụi trước mặt người đàn ông này, không một biểu cảm và suy nghĩ nào của cô có thể che giấu được.

Cô im lặng nhìn anh ta, thân hình mảnh mai hơi ngửa về phía sau, lưng dựa vào khung cửa sổ, sau lưng cô là màn đêm mênh mông, khuôn mặt dưới ánh sáng của ngọn đèn càng thêm trắng mịn.

Hàn Duệ hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

“... Không có gì.”

“Thế thì sao lại tỏ vẻ như vậy?”. Hàn Duệ quay người về phía ánh đèn, “Đừng có nói rằng em đã yêu tôi nên mới quan tâm tới vấn đề đó đấy”.

“Thế nếu tôi nói đúng thì sao nào?”, im lặng một lát, cô hỏi lại bằng vẻ khó khăn, gượng gượng.

“Phương Thần, em cho rằng tôi sẽ tin như vậy sao?” Nụ cười và giọng nói của anh vang lên trong đêm đầy ma lực và quyến rũ, bất giác Phương Thần lại ngra sau thêm chút nữa, như thể muốn rời xa áp lực đang dồn ép trước mặt, càng xa càng tốt.

“Vì sao anh lại cứ khư khư với vấn đề này mà không chịu thôi?”.

“Vì rằng phản ứng của em rất thú vị. Tôi nói, từ trước đến nay tôi chưa hề yêu một cô gái nào, điều này đã làm cho em thất vọng, đúng không? Vì sao?”.

“Không phải là thất vọng. Thật ra... chỉ là tôi do dự”, một lúc sau cô mới trả lời, có lẽ chỉ có cô mới nhận thấy sự cứng nhắc trong giọng nói của mình.

“Thế sao? Do dự gì vậy?”.

Cô chau mày: “Tôi nghi ngờ rằng anh không hề biết thế nào là tình yêu, vì thế mới thấy lo cho mình. Giả sử, có làm bạn gái anh đi nữa và một ngày nào đó chẳng may đem lòng yêu anh thật, thì như thế chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?”.

Sau câu nói cuối cùng, cả hai im lặng một hồi rất lâu, dường như không khí xung quanh cũng như ngưng đọng lại. Và đôi mắt nhìn anh ta của cô, không thể nào lẩn tránh được, và Hàn Duệ cũng không cho lẩn tránh.

Rõ ràng Phương Thần biết rằng người đàn ông này có một giác quan rất nhạy, chỉ thoáng qua một cái là đoán biết được thế giới nội tâm của đối phương, nên cô không khỏi thấy đôi chút lo lắng, vậy mà cô vẫn cứ buộc mình nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Không biết là bao lâu, cuối cùng cô đã cảm thấy bàn tay để dưới cằm mình đã rời đi từ lúc nào.

...

Anh ta đã tin.

Mặc dù không thấy được tâm trạng của Hàn Duệ, nhưng hình như anh ta đã tin lời của cô.

Thậm chí khuôn mặt đầy vẻ quyến rũ ấy còn thấp thoáng nụ cười, giọng nói của Hàn Duệ cũng mang vẻ cười cợt: “Biết đề phòng như thế, nhưng cũng có thể dẫn đến việc sợ bóng sợ gió”. Dừng một lát, giọng của Hàn Duệ bỗng trở lên dịu dàng và sâu lắng: “Nhưng, Phương Thần này, em khẳng định sức hấp dẫn của tôi đối với em nhanh chóng như vậy, em nói xem, tôi có nên cảm thấy vui mừng hay không?”.

Lúc ấy, dường như cô mới phát hiện ra rằng, mình đã nín thở, và lúc này mới thở một hơi thật dài, đến nỗi lồng ngực cũng thấy đau.

Cô chùng người xuống, lát sau vẫn giữ nguyên vẻ mặt, đáp: “Không cần. E rằng các cô gái nghiêng ngả trước anh không phải là số ít, giả sử có thêm một người nữa cũng chẳng có gì là lạ”.

Phía sau cô đã không còn chỗ để lùi, may mà giữa hai người vẫn còn chút khoảng cách, Phương Thần nhắm thời cơ, nhanh chóng né người rời khỏi người đàn ông ấy.

Lần này thì Hàn Duệ không ngăn cô lại mà cho hai tay vào túi quần, dưới ánh đèn vẻ mặt Hàn Duệ trở lên rất bí hiểm, anh ta đưa mắt nhìn theo cô, trong ánh mắt ấy dường như chứa đựng điều gì đó.

Người xưa có câu: Dịch bất động, ta cũng bất động.

Tình hình lúc này đúng là như vậy, đối phương bất động thì Phương Thần cũng không dám có bất cứ cử động mạnh động nào.

Phương Thần cứ đứng ở một cự ly an toàn như thế một lúc, cuối cùng Hàn Duệ nở một nụ cười có lẽ là duy nhất trong buổi tối hôm nay.

Một chút ánh sáng thoáng bùng lên nơi sâu thẳm nhất trong đôi mắt ấy, tựa hồ như một đầm nước sâu dưới ánh trăng sáng vắng vạc.

Bất giác, Phương Thần quay mặt đi.

Nhưng Hàn Duệ vẫn nhìn cô, nói với vẻ rất chân thành: “Bây giờ tôi đã bắt đầu chờ đợi cái kết quả như em đã dự đoán ấy rồi”.

Rõ ràng, đó là những lời rất bình thản và chân thực, nhưng lại khiến Phương Thần có cảm giác bị chế nhạo, thậm chí như có một luồng hơi lạnh bất chợt ủa đến, khiến cô sởn gai ốc. Cô không thể phân biệt được đó là do vẻ thể hiện khiến người ta thấy bất ngờ của anh ta hay là do sự liên tưởng đến tình huống đáng sợ trong tương lai của mình

Nhưng, cô sẽ không yêu người đàn ông này.

Làm sao cô lại có thể để mình yêu một người như anh ta được?

Phương Thần nghĩ thầm, đó là chuyện mãi mãi không thể xảy ra.

23. Chương 22

Chương 22

Chỉ mười phút sau, Tạ Thiếu Vĩ xuất hiện ở ngoài cửa với nụ cười rất nhã nhặn, chắc là sau khi nhận được chỉ thị qua điện thoại đã đến đón Hàn Duệ, tiện thể mang tất cả quần áo và đồ dùng của Hàn Duệ ở nhà Phương Thần về.

Mãi cho đến khi đóng cánh cửa lớn lại, Chu Gia Vinh mới cười ha hả, nói : “Thảo nào em cứ bảo anh ở lại Tam Á thêm mấy ngày nữa. Anh cứ tưởng là em tốt bụng, thì

ra là để không bị người khác làm phiền những giờ phút hai người ở bên nhau”.

Phương Thần không nói gì.

Chu Gia Vinh tiếp tục cười, nói: “Nhưng em cũng giỏi giữ bí mật thật đấy. Em có bạn trai từ bao giờ vậy? Trước đây có bao giờ nghe thấy em nói đến đâu?”.

Vì rằng vốn dĩ không phải như vậy.

Nhưng lại không thể giải thích với anh ta như thế được. Nếu không, chuyện vô duyên vô cớ để một người đàn ông trong nhà mình chẳng phải sẽ khiến người ta sinh nghi sao? Hơn nữa, có nói ra thì Chu Gia Vinh cũng không tin.

Gác chiếc vòi hoa sen lên tường, dòng nước từ trên ào xuống, có một số giọt bắn lên lớp gạch trắng men tạo thành một lớp sương mù màu trắng.

Trước khi đi, Hàn Duệ cũng không nói gì, ngay cả việc Tạ Thiếu Vĩ xuất hiện cũng là một bất ngờ.

Nhưng, dù gì thì cuối cùng anh ta cũng đi rồi. Cho dù điều này không có nghĩa là từ nay anh ta sẽ biến mất, hơn nữa Phương Thần cũng không dám chắc, nếu ở cùng anh ta thêm mấy giây nữa, mình sẽ có những hành động ngốc nghếch n

Thực ra, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, cô không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có bất cứ mối liên quan nào với người đàn ông ấy. Nhưng số phận và thời gian giống như hai chiếc bánh răng lớn cứ từ từ chuyển động, khiến cho hai con người thuộc về hai thế giới khác nhau, hai phương trời khác ấy, có một ngày hợp lại bên nhau.

Thế rồi cô cứ dần dần từng bước từng bước bị cuốn vào chiếc lưới vô hình của số phận.

Có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ ra được.

Đó là chiếc lưới mà Hàn Duệ giăng ra, còn cô thì tự chui đầu vào, cho đến khi phát hiện ra thì đã muộn mất rồi. Cô đã đi ngược lại với mong muốn của mình, để cuối cùng trở thành con mồi, trở thành chiến lợi phẩm của anh ta.

Mặc dù lúc rời đi anh ta không nói câu nào, nhưng cô biết rất rõ, nhất định anh ta sẽ lại đến tìm cô.

Giống như lời anh ta nói, để cô làm bạn gái của anh ta, đó hoàn toàn không phải là đề nghị lịch sự, do vậy mà cô phải phủ nhận hoặc cự tuyệt.

Đến bước này rồi thì dường như cô đã rơi vào thế bị động, không còn đường lùi, xem ra chẳng còn chỗ nào để có thể quay đầu trở lại nữa.

Mãi cho đến khi da đỏ lửng nên vì nước nóng, Phương Thần mới chợt nhớ ra và vội vàng mặc quần áo rồi lên giường nằm.

Chiếc ga giường mới được thay, cả gối và vỏ gối cũng như vậy, nhưng cô vẫn hít mấy hơi thật dài như kẻ thần kinh, cảm thấy khắp mọi chốn, nơi nào cũng có hơi hướng của đàn ông.

Sau đó, không kịp đi dép, cô vội chạy ra mở toang cửa sổ. Khi cửa kính được bật ra, không khí lạnh bên ngoài lập tức tràn vào, Phương Thần bất giác rung mình, bởi vì cô chỉ mặc độc bộ đồ ngủ mỏng manh.

Sàn nhà cũng rất lạnh nhưng phải một lúc sau thì cô mới dần cảm thấy hơi lạnh ấy, lúc này cả chân và tay cô đều đã lạnh toát.

Nhưng rất tốt, cô cảm thấy rất vừa lòng, ít ra thì cái hơi hướng vừa lạ lẫm vừa mạnh mẽ không thuộc về cô kia đã bị xua ta

Tiếp theo đó là một tuần yên bình, không có gì xáo trộn.

Cô liên tục tới những nơi cần phỏng vấn, khi nào muốn nghỉ thì ngủ cho tới khi tự nhiên tỉnh dậy thì thôi, nếu đó không phải là thực hiện nhiệm vụ và cũng không phải ngày cuối tuần thì cô sẽ ở tòa soạn chỉnh sửa bài viết, thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm để tiêu hết thời gian.

Vào một đêm nọ bỗng nhiên có tin của Cận Vĩ.

Hôm ấy vào đúng ngày Tiêu Mặc đi công tác trở về. Buổi tối hôm ấy, anh ta đã tụ tập một nhóm bạn gồm cả nam lẫn nữ đến uống rượu cho vui. Phương Thần vốn không muốn đi, nhưng bị Chu Gia Vinh một mực lôi ra khỏi cửa. Giữa đường thì Phương Thần nhận được điện thoại của Tô Đông, nên rủ Tô Đông đi cùng rồi hẹn thêm mấy người nữa một tiếng sau gặp mặt ở KTV(1).

Khi tới nơi thì đã thấy Tiêu Mặc chọn xong phòng, trong đó có một chiếc máy chiếu to dùng để chiếu những hình ảnh của một bộ phim nổi tiếng, âm thanh và hình ảnh lúc mờ lúc tỏ khiến cho khuôn mặt của những người trong phòng chớp chớp nửa sáng nửa tối.

Có tới quá nửa số trong đó Phương Thần không quen, ai cũng ăn mặc rất đẹp, còn không khí thì rất vui nhộn.

Tiêu Mặc ngồi ở vị trí nổi bật nhất, chưa hề uống chút rượu nào nhưng trong đôi mắt hơi xé lên ấy ẩn chứa một nụ cười rất hấp dẫn, nửa đùa nửa nói với cô: “Đã lâu không gặp, có nhớ anh không?”.

Dường như đã quen với kiểu cách ấy từ lâu, Phương Thần chỉ mỉm cười: “Việc ấy thì đâu đến lượt em”, nói xong cô trọn một vị trí trong góc và ngồi xuống.

Tiêu Mặc thôi không nhìn cô nữa mà quay sang nói chuyện với người khác: “Này, sao mọi người không gọi đồ uống đi? Ai đó ra ngoài gọi người chuyển sang chế độ hát đi”. Đôi mắt nhỏ dài hơi nheo lại, kèm theo nụ cười và đôi chút coi thường, “Những thứ này có gì hay ho đâu. Các chị em xem thì còn tạm coi là được, đàn ông mà cũng hứng thú với mấy thứ đó làm gì?”.

Mọi người cười ồ cả lên, một người nhấn vào chiếc chuông lắp trên tường, chỉ một phút sau đó liền có người gõ cửa đi vào.

Đồ uống và hoa quả được đưa vào, ba, bốn chàng trai trẻ mặc sơ mi trắng, áo gi lê màu đen cúi đầu, nửa ngồi nửa quỳ phục vụ các thượng đế.

Chương trình trên màn hình đã được thay đổi, có một thoáng màn hình trắng, ánh sáng từ đó hắt lên mặt một trong các chàng trai phục vụ.

Phương Thần giật mình, cô gần như đứng dậy, kêu lên thất thanh: “Cận Vĩ!”.

Tiếng của cô rất to, có lẽ những người xung quanh đã giật mình vì tiếng kêu đó.

Chàng trai đang rót rượu cho Tiêu Mặc sững người ra, sau đó quay người lại, bắt gặp ánh mắt của Phương Thần trong mấy giây, rồi chưa đợi mọi người kịp phản ứng, cậu bỏ dở công việc đang làm chạy vội ra ngoài.

Cậu bước đi rất vội vã, thậm chí còn va vào một người khách ở hành lang và làm văng chiếc điện thoại trong tay ông ta.

Chiếc điện thoại rơi mạnh trên thảm, Cận Vĩ đành đứng lại và luôn miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”, rồi cúi xuống, nhặt chiếc điện thoại lên.

Đúng lúc đó thì Phương Thần chạy tới.

Dường như sợ rằng cậu sẽ lại bỏ chạy, cô túm chặt lấy khuỷu tay cậu, không để ý đến ánh mắt tò mò của người bên cạnh, hỗn hển hỏi: “Sao em lại ở đây?!”.

Cô nhìn Cận Vĩ, thực sự không thể nào nghĩ được rằng cậu lại tới nơi như thế này, còn mặc quần áo của người phục vụ nữa chứ.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với Cận Vĩ?

Phương Thần cảm thấy đó là việc rất khó chấp nhận, vì thế đôi mày của cô chau lại.

Nhưng Cận Vĩ không thêm để ý đến cô, rời mắt đi, đưa trả người khách chiếc điện thoại, rồi gạt mạnh tay cô ra.

Cái gạt tay của chàng thanh niên mới lớn rất mạnh đủ để vùng khỏi bàn tay của Phương Thần, cậu cúi đầu cúi quít xin lỗi người một lần nữa, rồi bước nhanh.

Phương Thần vội đi theo cậu. Lần này cô không giữ tay Cận Vĩ nữa mà cứ vừa chạy theo, vừa nói với cậu: “Em tưởng rằng có thể chạy trốn ngay trước mặt chị ư? Hôm nay em mà không nói rõ mọi chuyện, thì chị quyết không để em đi!”.

Lúc ấy có tiếng Chu Gia Vinh từ phía sau: “...Phương Thần, có chuyện gì thế?”, có thể thấy rõ sự ngạc nhiên trong lời của anh ta và cả tiếng của Tiêu Mặc.

Nhưng Phương Thần đang trong cơn giận nên không thể quay đầu giải thích mà cứ đi theo Cận Vĩ, bỏ mặc mọi người lại phía sau.

Cô không biết Cận Vĩ muốn đi đâu, cũng bất chấp việc mọi người đổ dồn mắt nhìn hai người một trước một sau đuổi theo nhau. Lúc đó Phương Thần chỉ nhớ tới những lời của cô phụ trách khối hôm đó nói với cô... bỏ học, đêm không về ký túc ngủ, xử lý, báo cảnh sát...

May mà hôm nay cô đã gặp được Cận Vĩ ở đây.

...

Nhưng rồi cô lại lập tức nhận thấy, thực ra việc này chẳng có gì là may mắn cả.

Rốt cuộc cũng chính tại nơi này.

Vì thế nên cô mới thấy giận dữ.

Dường như cảnh tượng của lần đầu gặp Cận Tuệ lại hiện lên trong đầu cô, vì thế cô quát to: “Cận Vĩ, em đứng lại ngay!”.

Hai người vừa đi tới vùng sáng rất yếu ớt, nếu ở xa hơn một chút có lẽ chỉ nhìn thấy khuôn mặt mờ mờ của đối phương.

Cho nên, khi một tốp người từ phía trước đi ngược lại, và nhanh chóng lướt qua cô đúng lúc ấy, Phương Thần đã không hề chú ý đến họ.

Chờ khi cô đi theo Cận Vĩ một đoạn xa, một người trong tốp đó mới “ô” lên một tiếng.

“Chuyện gì thế?” người đi đầu béo lùn, hỏi, chân vẫn bước đi.

Gã trai để đầu đinh, do dự một lát nói với vẻ không chắc chắn lắm: “Đại ca, cô gái đi qua vừa rồi, hình như là...”, nửa câu sau gã ghé sát vào tai người đàn ông béo lùn, vì vậy ngay cả người bên cạnh cũng không nghe rõ.

Ngay lập tức Thương lão đại dừng ngay lại.

Ông ta quay đầu nhìn, chỉ kịp thấy một dáng người mảnh mai khuất sau chỗ rẽ cuối hành lang.

“Mày! Chạy theo xem có chuyện gì!” Cận nhắc một chút Thương lão đại hát hàm về phía gã trai để đầu đinh, đôi mắt ranh mãnh nheo lại như đang suy nghĩ điều gì sau làn khói tỏa ra từ điều xì gà: “... Đây, người vừa rồi đi cùng với cô ta có phải đàn ông không?”.

“Đúng thế. Hình như là một tay phục vụ.” Thực ra, gã trai này hiểu đã hiểu rõ ý tứ của Thương lão đại, hơn nữa bọn họ cũng đã nghe rõ tiếng gọi giật giọng bảo Cận Vĩ đứng lại của Phương Thần.

Nhưng phải nhận nhiệm vụ này, gã trai không thể không do dự: “Anh... anh Hàn liệu có ở đây không?”.

“Sợ mẹ gì nói!”, Thương lão đại trừng mắt, “Còn không mau biến đi theo dõi nó cho tao à?”.

Cánh cửa an toàn bị đóng “sầm” một cái, cuối cùng thì Cận Vĩ cũng đứng lại ở góc chân cầu thang, vênh mặt lên, nói với vẻ giận dữ: “Chị còn theo em đến bao giờ?”. Cận Vĩ nói trong hơi thở gấp gáp và điều này càng làm cho giọng của Phương Thần như từ tốn hơn: “Cho đến khi nào em nói rõ về chuyện này thì thôi”.

“Chẳng có chuyện gì để nói cả”, Cận Vĩ quay mặt đi.

“Vậy, bộ quần áo em đang mặc trên người là gì vậy?”, Phương Thần chau mày, mọi người lo cuống lên tìm cậu ta mãi, thế mà cậu ta lại trốn đến nơi này.

Hai người đứng cách nhau chưa đầy một mét Cận Vĩ đã bị dồn đến góc tường, vẻ mặt mỗi lúc một nhăn nhó, mắt luôn tránh cái nhìn của Phương Thần. Một hồi lâu mới nói: “Em không học nữa!”.

“Em nói gì?”, Phương Thần ngạc nhiên tới mức gần như lạc cả giọng.

“Em nói... em không muốn đi học nữa”. Giọng nói mới vỡ của cậu thiếu niên đang độ tuổi lớn đột nhiên to hẳn lên, dội cả một góc cầu thang, rồi tiếp tục với vẻ vừa bất cần vừa cầu xin: “Chị Phương, chị có thể thôi quan tâm đến em được không!”.

1. KTV: Karaoke vi tính.

24. Chương 23

Chương 23

Ít nhất thì lúc này cậu ta cũng còn biết gọi cô bằng chị... nhưng, càng như vậy càng khiến cho Phương Thần thêm tức giận.

Phương Thần tiến sát đến bên Cận Vĩ một bước, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt non nớt và trắng bệch ấy: “Em nói là em đã trốn học? Sau đó thì làm việc ở nơi như thế này?”. Giọng của cô mỗi lúc một lạnh lùng, vẻ mặt của cô cũng như vậy. Cô hỏi với vẻ không thể tin nổi: “Viện trưởng Trư

ng đã nuôi em lớn bằng ngần này, chị em cũng phải vất vả biết bao nhiêu. Không lẽ những việc làm của họ là để đến một ngày em quỳ ở đây rót rượu phục vụ người khác?”

“Đừng nhắc đến chị ấy nữa!”, đột nhiên Cận Vĩ ngẩng đầu lên.

Trước đó cậu không hề nhìn Phương Thần, đúng hơn là không dám nhìn cô, nhưng lúc này cậu ngược mắt lên, đôi mắt đỏ ngầu như máu, khiến Phương Thần sửng sờ.

“Ười đã chết rồi, nhắc đến chị ấy mà làm gì!”

Cận Vĩ nắm chặt tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cậu không hề cảm thấy đau. Đúng ra, ngay từ giây phút nhìn thấy xác của Cận Tuệ, dường như cậu đã mất hết mọi cảm giác, không biết thế nào là nóng lạnh, thậm chí mấy ngày liền cậu không phân biệt nổi lúc nào là đêm, lúc nào là ngày.

Nhưng cậu không chịu thừa nhận rằng thế giới của mình đã sụp đổ.

Một người chị chết vì sử dụng ma túy quá liều, một người chị mà lúc sống đã từng kiếm tiền bằng cái nghề ấy, chỉ cần nghĩ tới thôi là cậu đã thấy ghê sợ.

Thân thể trẻ trung và nhợt nhạt của Cận Tuệ nằm trên bàn khiến cậu có cảm giác trời đất bỗng dưng lộn nhào.

Hai chị em đã cùng lớn lên từ nhỏ, cùng dựa vào nhau, nhưng bây giờ nghe nhắc đến cái tên người ấy tự nhiên cậu thấy sao mà xa lạ.

Vì thế cậu cố gắng ngăn không cho mình nghĩ đến.

Cậu đã tưởng rằng làm như thế có thể giả vờ như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Tiếng gầm lên của Cận Vĩ dường như cũng làm cho Phương Thần trấn tĩnh hơn. Đưa đôi mắt trong sáng nhìn vào khuôn mặt có phần ngượng ngùng của cậu bé, dừng một lát cô mới nói: “Rốt cuộc thì em đang muốn trừng phạt ai vậy?”. Giọng cô dần mềm lại, không hoàn toàn là dịu dàng, nhưng lại có một tác dụng trấn an kỳ lạ.

Cận Vĩ không trả lời.

“Hay là em sợ không có chi phí học đại học?” Đột nhiên Phương Thần đổi giọng, giọng cô mềm như nước, “Tiền học phí và sinh hoạt phí em không phải lo, chỉ cần em...”.

“Không phải là chuyện đó”, Cận Vĩ cắt ngang lời của Phương Thần, rồi nói với giọng rất cứng nhắc “Em không thể nào học được. Chị nghĩ rằng chuyện đã như ngày hôm nay rồi mà em vẫn còn tâm trạng để đi học và đi thi ư? Ngồi đó lãng phí thời gian thì chẳng thà đi kiếm việc gì đó làm. Hơn nữa, dù có học xong đại học cùng vẫn phải đi làm c

“Thế thì sao nào?” Phương Thần chợt nhớ ra một chuyện: “Hơn nữa, bây giờ em chưa đầy mười tám tuổi! Giám đốc ở đây đã cho em vào làm việc như thế nào?”.

Cận Vĩ ngẩng người, tựa lưng vào tường, hai tay vẫn nắm chặt thành nắm đấm, “Chuyện đó không cần chị phải quan tâm”.

“Điều đó là điều không thể. Trừ phi em theo chị về.”

“Em không về đâu.”

“Cận Vĩ!”

“Em không về đâu.” Tuy cậu nói không to, nhưng giọng nói chứa đầy vẻ cố chấp, nói xong cậu quay mặt đi không nhìn Phương Thần nữa.

Phương Thần hít một hơi thật sâu, vì là bé nhất nhà nên từ nhỏ đến giờ cô chưa phải giáo huấn ai, lúc này suy nghĩ một lát, cô đành nói: “Nhưng đó không phải là cuộc sống của em... Em mới mười bảy tuổi, dù thế nào cũng không nên xuất hiện ở những nơi như thế này”.

Đến cả Phương Thần cũng còn cảm thấy sự bất lực trong những lời nói của mình. Quả nhiên, Cận Vĩ trầm ngâm một lát rồi phản bác lại: “Chẳng lẽ con người ta lớn lên đều phải theo một quỹ đạo chung? Những người ít tuổi hơn đang lặn lội với cuộc sống có thừa”.

Rồi dường như nhanh chóng phát hiện ra sự do dự của Phương Thần, Cận Vĩ đứng thẳng dậy, rít qua kẽ răng: “Chị Phương, chị không phải là người giám hộ của em, vì thế chị không có quyền can thiệp vào tự do của em”.

Phương Thần chỉ còn biết ngậy người nhìn Cận Vĩ khuất dần về phía cầu thang. Phải một lát sau cô mới bước lên cầu thang, đẩy cửa thì bỗng phát hiện ra có người đang đứng dựa vào tường phía ngoài cửa.

Vì ánh sáng không rõ, nên Phương Thần giật nảy mình, sững sờ một lát cô mới hỏi: “... Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Mặc ngậm điều thuốc trên môi, ánh lửa từ đầu điều thuốc lập lòe, cổ áo sơ mi trắng phanh ra một nửa, đáng điệu trẻ nải, bất cần.

Tiêu Mặc nhìn xéo một cái, nửa cười nửa không, hỏi: “Cậu bé ấy có quan hệ gì với em?”.

Phương Thần bắt giác chau mày: “Anh đã nghe thấy câu chuyện của bọn em rồi à?”.

“Chỉ một chút thôi, vì cách âm ở đây không tốt.” Tiêu Mặc nói với cô và nói đúng hơn, vừa rồi anh đã đuổi một kẻ nghe trộm đích thực giúp cô.

Phương Thần nhếch môi, đáp với giọng hết sức châm biếm: “Xem ra em không có được cái diễm phúc ấy rồi, đến cả một người bạn nhỏ cũng không giữ nổi”. Vừa nói mặt cô vừa nhìn chăm chăm vào đốm lửa lập lòe trên đầu điều thuốc, giọng chùng xuống như nói một mình: “Nhưng nó vẫn chưa đầy mười tám tuổi, làm sao có thể ở nơi này lâu được”.

“Thế còn em thì sao?” Tiêu Mặc đột nhiên hỏi bằng giọng lơ đãng: “Năm mười tám tuổi em đã ở đâu? Sống như thế nào?”.

Câu nói đó như bắn trúng tim đen, Phương Thần không thể nào trả lời được, đôi môi mấp máy trong bóng tối, nhưng không sao thốt được lên lời.

Dường như đến lúc này cô mới nhớ ra, thực ra cô không có tư cách gì để giáo huấn cho Cận Vĩ, càng không có tư cách ép buộc cậu ấy.

Năm cô mười tám tuổi, tưởng chừng như khoảng thời gian đó đã xa xôi lắm rồi, khi ấy cô còn ngang bướng và quậy phá hơn Cận Vĩ gấp nhiều lần.

Nghĩ đến đây, Phương Thần không khỏi buồn bã. Năm nối tiếp năm trôi đi, vì thế cô đã bắt đầu xem thường quãng thời gian đó, thậm chí đã quên nó. Thế mà vừa rồi cô lại mắng Cận Vĩ rằng đi lầm đường, cứ như thể trước đây mình trắng trong như tờ giấy, tưởng rằng mình đã từng là một học sinh vừa học giỏi vừa ngoan ngoãn.

Thực ra, cô chẳng có tư cách gì.

Học bổng trường, cơ hội học tập mà người khác ước ao, công việc thuận lợi sau này và cả Phương Thần đang đứng trước mặt người khác hôm nay, tất cả chỉ vì một người khác.

Vì người ấy cô mới có ngày hôm nay, mới có tất cả mọi thứ tốt đẹp ngày hôm nay.

Phương Thần thần thờ nhìn xuống, không biết rằng mình đột nhiên trầm tư như vậy đã khiến người đàn ông đứng trước mặt cô hơi sững người.

Người đàn ông đẹp trai đó dập tắt điều thuốc, giọng nói không rõ là phiên muộn hay chế nhạo: “Xem ra, em thật sự quên anh mất rồi”.

“... Cái gì cơ, Phương Thần vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, nên đưa mắt nhìn Tiêu Mặc với vẻ ngạc nhiên.

Tiêu Mặc đứng dựa vào tường, cười bình thản: “Thực ra, chúng ta đã quen nhau từ lâu”. Đôi mắt Tiêu Mặc như ẩn chứa ánh sáng, nó rực lên trong bóng tối. Anh tuyên bố sự thật bằng một giọng chậm rãi: “Nụ hôn đầu trong buổi lễ trở thành người lớn nhiều năm trước, em thực sự không hề nhớ rằng mình đã tặng nó cho ai sao?”.

Có tới nửa phút trôi qua, Tiêu Mặc cứ nhìn vào cô gái từ trước đến nay luôn tỏ ra bình thản trước mọi việc giờ bị bóc mẽ chẳng khác gì bị lột mất cái vỏ bao bọc bên ngoài, tâm trạng anh rất hả hê.

Nhưng Tiêu Mặc không vội, bây giờ anh chỉ việc chờ đợi. Cuối cùng anh cũng chờ được đến lúc Phương Thần lên tiếng.

“Anh...”, Phương Thần chỉ thốt lên được một tiếng ngắn gọn, chứng tỏ cô vẫn ở trong tình trạng không thể tin được.

Tiêu Mặc gật đầu, nói với giọng pha chút giễu cợt: “May mà trí nhớ của anh còn tốt”.

“Anh nhận ra em từ lúc nào?”

“Ngay từ lần đầu gặp.”

“>Vậy sao... để lâu như vậy mới nói ra?”

“Bởi vì anh muốn xác nhận, để tránh nhận nhầm người.” Trên khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Mặc thoáng một nụ cười, giọng nói mang vẻ chân thành đến kỳ lạ: “Nên biết rằng, đường đột không phù hợp với phong cách của anh”.

Nhưng, sao lại khéo đến thế.

Dường như phải mất một lúc, Phương Thần cứ đứng ngây người ra. Từ nhỏ đến lớn, cô ít khi rơi vào hoàn cảnh ngốc nghếch như vậy, nhưng lúc này cô chẳng còn tâm trạng để mà nghĩ đến điều đó.

Buổi tối hôm đó rất hỗn loạn, mượn hơi cồn của rượu và trò đùa của mấy chị em, cái gọi là nụ hôn hiến tặng chẳng qua cũng chỉ là ý tưởng bất chợt của mấy chị em mà thôi. Còn Phương Thần lúc đó cũng đã choáng choáng say, vì thế đến cả khuôn mặt của chàng trai ấy như thế nào cô cũng không kịp nhìn mà chỉ hôn bừa một cái, còn những người bạn của cô đứng bên cạnh thì nói rằng, chàng trai đó rất đẹp trai.

Cô chẳng nghĩ nhiều được như thế, cô chỉ nghĩ rằng đó là một người xa lạ mà thôi.

Thế nên khi quay trở lại phòng VIP, hai người vẫn giữ trạng thái người đi trước, người đi sau.

Vì trong lòng đang có rất nhiều tâm sự ngổn ngang, thêm cả sự phiền muộn và bất lực khi bị người khác biết quá khứ của mình nên Phương Thần rảo bước thật nhanh, khiến người đằng sau chỉ nhìn thấy dáng hình mềm mại, uyển chuyển.

Quả thực, Tiêu Mặc càng nghĩ càng thấy thú vị.

Chuyện đã diễn ra nhiều năm rồi, nhưng Phương Thần không thay đổi nhiều, nên khi Chu Gia Vinh chỉ mới giới thiệu là Tiêu Mặc đã nhận ra ngay, nhưng anh không dám tin. Vì con người Phương Thần đã thay đổi hoàn toàn, thậm chí Tiêu Mặc còn hoài nghi rằng, đó có lẽ là hai chị em sinh đôi.

Nhưng cô gái ôm anh ở quán rượu năm ấy quá nổi bật, mặc dù khi đó cô ấy vẫn còn mang những nét trẻ con và cách hôn cũng không lấy gì là tốt lắm, nhưng dáng điệu như cánh nhạn hồng của cô ấy đã để lại trong anh một ấn tượng rất sâu.

Sau buổi tối hôm ấy anh còn đến quán rượu đó mấy lần nữa, nhưng không gặp lại cô.

Thế giới này rộng lớn như vậy, mỗi ngày có biết bao nhiêu người đi ngang qua nhau, còn cuộc sống của anh cũng mỗi ngày thêm màu sắc và phong phú, giống như một khúc nhạc xen vào, dù có tuyệt vời đến đâu thì rồi cùng với thời gian người ấy cũng dần mờ nhạt trong ký ức.

Đó có lẽ cũng là lý do khi gặp lại Phương Thần lần nữa, Tiêu Mặc bỗng cảm thấy rất lạ kỳ, một góc của ký ức bị lãng quên đột nhiên sống động trở lại.

Huống chi, Tiêu Mặc chưa bao giờ gặp một cô gái mà đời sống nội tâm lại thay đổi đến như vậy, Phương Thần của giờ phút này dường như đã được lột xác, trở thành một con người mới.

Khi cánh tay của Phương Thần vừa đặt vào tay nắm cửa thì nghe thấy tiếng nói từ phía sau: “Xem ra em rất khó xử?”.

Trước câu hỏi không biết là thật lòng hay đùa cợt lúc này, Phương Thần quay người lại lớn tiếng thừa nhận: “Đúng thế, đúng là có phần như vậy”.

Dọc đường đi cô luôn nghĩ xem sau này sẽ phải đối diện với Tiêu Mặc như thế nào.

Có lẽ, cái vỏ ngoài của Lục Tích cô đã mang quá lâu rồi, đến hôm nay khi cái vỏ bọc đó đã bị lột ra, để lộ bộ mặt thật bên trong, cô không thể quen được với điều đó.

Tô Đông đã tới và đang ngồi nói chuyện rất rôm rả với những người bạn mới quen. Trong khoảnh khắc cánh cửa bị bật ra cũng là lúc ánh đèn trù lên người Tô Đông, chiếu lên những ngón tay thon dài với những móng tay tròn bóng mượt đang cầm chiếc ly, cổ gù về phía sau, uống một mạch hết ly rượu.

Đó là phong cách rất phóng khoáng của Tô Đông.

Hiếm có người uống như vậy mà vẫn kịp đưa mắt chú ý tới người vừa bước vào.

Tô Đông vội đặt chiếc ly xuống, đưa tay vẫy Phương Thần: “Cậu đi đâu thế?”, nói rồi đưa ánh mắt liếc sang người bên cạnh Phương Thần, sau đó tiến đến một cách rất tự nhiên.

Tô Đông mặc một chiếc áo dệt kim vật thấp màu hồng, cổ áo được thiết kế rất cầu kỳ với những lớp bèo trông như những làn mây nhẹ, để lộ bờ vai và cánh tay trắng như tuyết. Chỉ một động tác gơ tay đơn giản dưới ánh đèn như thế thôi nhưng cũng làm không ít người nghiêng ngả.

Về điểm này thì có lẽ rất nhiều người hâm mộ và ghen tỵ với Tô Đông, ngay từ hồi còn là thiếu nữ, cô đã rất phong tình, vì thế trông cô luôn nổi bật hơn hẳn người khác.

Phương Thần không đáp mà hỏi lại: “Cậu đã uống nhiều rồi phải không?”. Vừa nói cô vừa ngồi xuống, mắt không nhìn Tiêu Mặc, với tay lấy cốc của mình rót bia, nhấp một ngụm nhỏ.

Cô nghĩ, cần phải gọi điện cho Viện trưởng Trương, cứ cho là cô không có quyền và tư cách thì tuyệt đối cũng không để cho Cận Vĩ đi theo con đường ấy.

Sau khi cô tắt máy, Chu Gia Vinh bèn tới bên, hỏi: “Vừa rồi có chuyện gì thế? Đột nhiên bỏ chạy ra ngoài khiến anh giật cả mình. Mà sao anh gọi em không nghe thấy à?”

“Không có gì”, Phương Thần đáp, “Chỉ là gặp một người quen thôi mà”.

“Cái cậu phục vụ rót rượu đấy ư?”

“Phải.”

Chu Gia Vinh đang định nói thêm, thì Tô Đông khê khàng đứng dậy. Dáng vẻ của cô rất thu hút, vượt qua một số người và đồ vật, cô cười lúng liếng đi tới trước mặt Tiêu Mặc rồi dừng lại, khê nói: “Xin được kính anh một ly”.

“Vì lý do gì?”, người đàn ông đang ngồi dựa vào ghế từ từ đứng dậy, nửa cười nửa không, hỏi.

Đôi mắt Tô Đông lúng liếng như sóng gợn, “Nhất định phải cần đến lý do sao?”.

“Thật ra là không nhất thiết như vậy.” Tiêu Mặc khê chạm ly với Tô Đông. Đột nhiên Tô Đông áp người xuống, mặc cho người bên cạnh có thấy hay không, ghé sát vào tai Tiêu Mặc. Có lẽ vì khoảng cách quá gần nên hơi thở ấm áp và hương thơm thoang thoảng từ thân thể cô mơn man bên tai Tiêu Mặc.

“Anh định theo đuổi Phương Thần à?”

Nói xong, cô vẫn không vội rời đi mà chỉ hơi lùi một chút mượn ánh sáng chiếu đến từ phía sau lưng nhìn vào đôi mắt có vẻ ngạc nhiên của Tiêu Mặc.

“Sao cô lại hỏi như vậy?”

“Tôi nghĩ, tốt nhất anh đừng có chọc giận cô ấy.”

“Thế sao?” Tiêu Mặc cười, “Cô hãy cho tôi một lý do đi”.

“Vì rằng không hợp nhau.”

Động tác của Tô Đông càng nổi bật hơn trong ánh sáng mờ ảo Tiêu Mặc lặng im nhìn cô gái trước mặt. Nói ra câu ấy, nhưng dường như cô ta không cảm thấy có gì thất lễ hoặc sỗ sàng, ngược lại vẻ mặt cô còn tỏ rõ sự trong sáng, vô tội, như thể cô vừa nói ra một sự thật rất rõ ràng không thể phản bác.

Nhưng Tiêu Mặc vẫn cười: “Xin hỏi một câu nữa, rốt cuộc là cái gì không hợp?”. Vốn dĩ là người không thích can vạ người khác, nhưng riêng lần ấy bỗng dưng Tiêu Mặc thấy rất tò mò.

Tô Đông không trả lời vào câu hỏi chính mà chỉ nhếch mép, dù đó là vẻ tự trào nhưng cũng rất điệu đà: “Tôi cứ lo những việc không phải của mình như thế, mong anh không cảm thấy ghét tôi. Đến một độ tuổi nhất định, khi phụ nữ nói đến chuyện tình cảm thì đó không phải là chuyện nói chơi thôi đâu”.

Mặc dù những lời này của Tô Đông rất xa xôi, bóng gió nhưng Tiêu Mặc hiểu rõ ý tứ trong đó.

“Cô Tô, vì sao cô cho rằng tôi không thật lòng mong được qua lại với Phương Thần?” Nói rồi Tiêu Mặc dừng lại một lúc chăm chú quan sát Tô Đông, rồi nói tiếp, “Không đúng, biểu hiện của cô thì hình như chắc chắn cô nghĩ tôi chỉ chơi bời, với cô gái nào cũng chỉ là chơi bời. Nhưng cô Tô này, trước đây chúng ta có quen nhau không nhỉ?”.

Tiêu Mặc hai lần liên tiếp gọi “cô Tô”, không biết điều đó gợi cho Tô Đông nhớ tới điều gì mà lại cúi xuống và uống một hớp rượu, sau đó mới ngước mắt lên, chuyển chủ đề câu chuyện quay ngoắt một trăm tám mươi độ: “Tôi và anh đều là bạn của Phương Thần, có lẽ không nên khách sáo với nhau như vậy, anh cứ gọi tôi là Tô Đông”. Nói xong, không đợi Tiêu Mặc trả lời cô quay người trở về vị trí lúc đầu, vỗ vai Phương Thần nói: “Buổi chiều và tối nay đã uống quá nhiều rượu, mình thấy mệt rồi, cậu có về trước cùng mình không?”.

Tình huống này rất khác thường. Dù không phải là người có tử lượng tốt, thì cuộc sống ban đêm đối với Tô Đông đã quá quen thuộc, đến mười hai giờ đêm vẫn chưa kêu mệt, đây đúng là chuyện hiếm thấy.

Vì đang có điều suy nghĩ trong lòng nên Phương Thần không để ý tới điều đó, hai người ngồi thêm một lát rồi lấy cớ ra về trước.

25. Chương 24

Chương 24

Cận Vĩ trở về trường mấy ngày sau đó.

Không biết Viện trưởng Trương đã dùng biện pháp gì mà đã khuyên cậu bé trở về thành công. Phương Thần không hỏi kỹ qua điện thoại mà chỉ cảm thấy đây đúng là một việc khiến cô và mọi người rất vui mừng.

Nhận xong điện thoại cũng là lúc Phương Thần vượt qua phần đường dành cho người đi bộ, cô phả

n chân dừng lại mua một củ khoai lang nướng. Trời vẫn rất lạnh, từng làn khói trắng mang theo hơi nóng bốc lên, khiến cô bất giác nheo mắt lại.

Củ khoai lang vừa được nướng xong nên hơi nóng mang theo mùi thơm quyến rũ. Cô cúi đầu suy nghĩ xem nên cất vào túi về nhà ăn hay bóc vỏ ăn ngay trên đường.

Vì không chú ý, chân cô đạp lên một vật trên đường, thế là trượt chân loạng choạng, vẫn chưa kịp lấy lại thăng bằng thì nghe thấy có tiếng động cơ tới.

Chiếc xe máy được chủ nhân giảm tốc từ phía sau lướt qua bên trái, Phương Thần chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói một cái khi định thần lại thì không thấy chiếc ví trên tay đâu nữa.

Lúc đó trên đoạn đường ấy chỉ có một mình cô, vì để rút ngắn thời gian cô đã chọn con đường rất vắng vẻ. Tên cướp sau khi cướp được ví tiền rồi má, tăng ga chạy xa tít, Phương Thần chỉ kịp nhìn thấy cái đầu với mái tóc cắt ngắn nhuộm vàng.

Phương Thần đuổi theo quán tính được mấy bước thì loạng choạng, tuy không bị ngã nhưng cánh tay bên phải thì va mạnh vào bức tường xi măng cứng đơ.

Sự va chạm gần như thành tiếng, bả vai cô đau điếng, cô nhăn mặt ngẩng đầu lên thì không còn thấy bóng dáng chiếc xe máy ấy đâu nữa.

Cô buộc phải tới bệnh viện xử lý gấp. Vị bác sĩ nam điều trị cho cô là một người tầm trung niên, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói rất nhã nhặn.

“... Bị thương nhẹ ở phần mềm, may mà không gãy xương.” Sau cùng bác sĩ dặn cô với vẻ ân cần: “Bây giờ xã hội không mấy an toàn, trộm cướp mỗi ngày một nhiều, phụ nữ khi đi ra đường một mình cần phải hết sức chú ý”.

Phương Thần gật đầu lia lịa: “Cháu biết rồi. Cảm ơn bác sĩ”.

Vì công việc, Phương Thần thường xuyên tiếp xúc với những vấn đề mặt trái của xã hội, những chuyện phóng xe giật đồ trên đường không phải là ít, nhưng chính mình gặp phải chuyện đó, đối với Phương Thần đây là lần đầu tiên.

Phương Thần không gọi điện thoại về nhà, những năm qua, bố mẹ cô đã quen với việc báo những tin vui và không báo những tin buồn.

Còn Tô Đông thì không sao liên lạc được.

Khi cầm túi thuốc bước ra khỏi bệnh viện, Phương Thần thầm nghĩ, thực ra mình cũng không xui xẻo lắm, dù sao sau khi bị giật mất túi, sờ lên túi áo khoác vẫn còn một ít tiền đủ để trả chi phí cho bệnh viện và đi xe về nhà.

Cai phải vẫn đau âm ỉ, không thể cử động mạnh được, cô thấy nghi ngờ rằng bác sĩ đã chẩn đoán sai, vì lúc đó cô bị va chạm rất mạnh, đau tới mức muốn ngất đi.

Không phải là cuối tuần, hơn nữa lại qua giờ đông bệnh nhân nhất, vì thế người ra vào cũng vắng hơn. Phương Thần đi tới cổng lớn, đang định vẫy taxi thì nhìn thấy có một người đang sắp bước đi tới.

Bất giác Phương Thần đứng yên tại chỗ.

Người kia đi tới trước mặt, gật đầu mỉm cười với cô, “Cô Phương, anh Hàn đang chờ cô trên xe”.

Thuộc hạ của Hàn Duệ cũng thật lạ, họ gọi anh ta với rất nhiều cách gọi khác nhau, hơn nữa lại tùy đối tượng, tùy trường hợp.

Nhìn theo tay anh ta, Phương Thần thấy mấy chiếc xe hơi màu đen xếp hàng nối đuôi nhau đỗ cạnh đài phun nước màu xám bạc, vì vậy trông chúng lại càng nổi bật hơn. Chiếc xe ở giữa đóng kín cửa, nhưng cô cảm thấy mình có thể nhìn thấu qua màn đen và thấy người đàn ông lạnh lùng đang ngồi trong đó.

Đúng lúc đó, không hiểu vì ngạc nhiên hay do vết thương đột nhiên tấy đau, Phương Thần bất giác chau đôi mày xinh đẹp lại.

Tiền Quân quay lại nhìn Hàn Duệ với vẻ thiếu kiên nhẫn, rồi không nén được hỏi: “Đại ca, có cần em xuống xe giục không?”.

“Không cần”, Hàn Duệ lật tờ báo, không ngẩng đầu lên đáp.

Nhưng tay lái xe đã xuống gần chục phút rồi mà vẫn không thấy cô gái kia động đậy lấy một bước.

Thấy dáng vẻ của Hàn Duệ như vậy, Tiền Quân cũng không dám nói thêm câu nào mà chỉ liếm mép và quay người lại với vẻ cố nén, tiếp tục ngồi ở ghế phụ mắt chăm chăm nhìn về phía Phương Thần.

Nói thật lòng, Tiền Quân không có nhiều thiện cảm đối với cái cô gái họ Phương ấy, dù cho cô ta có ngoại hình xinh đẹp đủ để người khác nhìn không chán mắt nhưng tính tình cô ta thì không khiến người ta thấy

yêu quý. Tiền Quân chưa bao giờ gặp phải một cô gái dám lớn tiếng trước mặt mấy anh em trong hội, càng không có cô gái nào dám giọng lạnh lùng châm biếm.

Chỉ có cô, ngay từ hôm một mình xông vào đòi gặp Hàn Duệ, cho đến những lời nói và hành động sau này cũng vậy, tất cả đều khiến cho Tiền Quân thấy cô nữ phóng viên ấy quả thật rất to gan.

Theo Hàn Duệ đã nhiều năm, Tiền Quân cho rằng ít nhiều cũng hiểu được tính tình của đại ca, nhưng lần này thì đành chịu. Tiền Quân không thể nào tìm được lý do vì sao Hàn Duệ lại nhắm trúng cô gái cứ như một bông hồng đầy gai sống động ấy, ừ thì cứ cho là xinh đẹp đi, nhưng gai góc quá.

Tiền Quân cũng từng thì thầm trao đổi chuyện này với Tạ Thiếu Vĩ nhưng Tạ Thiếu Vĩ lại nở một nụ cười đầy vẻ bí hiểm: “Muốn biết vì sao ư? Muốn biết vì sao thì hãy đi mà hỏi đại ca ấy!”.

“Nếu mà hỏi được thì tao đã chẳng phải phí lời với mày!”, rồi Tiền Quân đoán: “Hay là đại ca muốn thử đổi khẩu vị một chút chẳng?”.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ còn mỗi khả năng này mà thôi. Hơn nữa, căn cứ vào tình hình hiện thời thì bông hồng đầy gai ấy đang được hưởng những đãi ngộ rất đặc biệt, chẳng qua chỉ gặp phải một vụ cướp đồ bé tí, thế mà làm kinh động đến nỗi đại ca đích thân đến bệnh viện đón cô ta.

Phương Thần càng chần chừ trước cổng bệnh viện, Tiền Quân càng thấy không vui trong lòng, bụng nhủ thầm: Cái con bé này sao lại không biết điều đến mức ấy!

Cuối cùng thì cũng thấy Phương Thần đi cùng với tay lái xe, Tiền Quân lập tức lái xe tới, nổi tức giận cố nén trong lòng bật ra một câu kèm theo vẻ mặt không chút biểu cảm: “Đại ca đợi cô lâu quá rồi đấy!”.

Phương Thần đưa mắt liếc nhìn Tiền Quân một cái rồi không đợi người bên cạnh, đưa tay mở cửa sau, khom người ngồi vào xe.

Kể từ hôm Hàn Duệ dọn đi, cuộc sống của cô dường như đã trở lại những ngày yên ả bình thường, có lúc cô còn nghi ngờ rằng, chuyện gặp Hàn Duệ trước đó và cả những chuyện xảy ra sau đó cứ như một giấc mơ.

Nhưng, cô cũng không đến nỗi ngốc nghếch mà nghĩ rằng Hàn Duệ sẽ bỏ qua cho cô, vì thế mỗi một ngày, thậm chí mỗi một phút giây cô đều chờ đợi một cách vô thức, chờ đợi một ngày nào đó Hàn Duệ sẽ lại tìm đến.

Chỉ có điều, cô không nghĩ rằng lại gặp anh ta trong tình huống như hôm nay.

Người đàn ông ngồi trong xe vẫn đang xem tờ báo, nắng chiếu rọi xuống như một dòng nước suối mang theo luồng ánh sáng mờ ảo rực rỡ, trùm xuống đôi mắt của anh ta, khiến nó càng trở nên đẹp lạnh lùng. Chỉ mới có mấy ngày không nhìn thấy, thế mà giờ phút này, Phương Thần cảm thấy anh ta thật xa cách và lạ lẫm.

Nhưng rồi cô lại bỗng thấy không phải như vậy, cô chưa bao giờ hiểu về anh ta, nên phải nói là anh ta luôn xa lạ với cô mới đúng.

Đối với cô, người đàn ông này như một cái động đen ngòm không thể lường được độ sâu của nó, nhưng dường như lại chứa đựng một sức hút mạnh mẽ đến kỳ lạ, khiến cô không thể nào thoát ra được.

“Hôm nay em đã rất chủ động.”

Không ngờ, sau khi cô ngồi vào xe câu nói đầu tiên bật ra lại là từ miệng của Hàn Duệ. Phương Thần nghĩ, có lẽ động tác mở cửa xe nhanh nhẹn và dứt khoát của cô đã khiến anh ta thấy vừa lòng.

Vì vai bị đau, nên cô cố lấy lại hơi thở, giọng nói có phần bình thản: “Có tránh thì cũng chẳng tránh được. Anh tìm tôi có việc gì?”.

“Không có việc gì thì không được tìm em sao?” Hàn Duệ hỏi lại cũng bằng giọng bình thản, lúc này mới quay sang nhìn cô một cái, tựa hồ đang cân nhắc một điều gì đó, “Sao lại thiếu cẩn thận thế?”.

Giọng của Hàn Duệ rất dõng dạc, không hề cảm thấy sự quan tâm trong đó. Phương Thần nhìn anh ta một cái: “Anh quả là người rất tài, sao anh lại biết tôi xảy ra chuyện?”, ngẫm nghĩ một chút, cô lại hỏi: “Chẳng nhẽ chuyện đó là do thuộc hạ của anh làm?”.

“Người của tôi không làm những chuyện này.”

Tờ báo bị gập lại dưới những ngón tay thon dài của Hàn Duệ, rồi được để sang một bên để lộ mục tin tức xã hội ở ngay mặt trên, dòng chữ màu đen vuông vức giật tít: Một thiếu nữ xinh đẹp bị cướp giật, hãm hiếp và sát hại rồi bị ném xác ở công viên...

Lồng ngực của Phương Thần bỗng dậy lên một cảm giác khó chịu rất lạ, cô rời mắt khỏi tờ báo. Đúng lúc đó Hàn Duệ hỏi: “Đã báo cảnh sát chưa?”.

Biết rõ trong chuyện này với anh ta không cần phải nói dối, nhưng cô vẫn không nén được bật ra một câu: “Vẫn chưa. Hơn nữa, tôi cũng sợ rằng, biết đâu chuyện này do người của anh làm, nếu báo cảnh sát chẳng phải sẽ khiến cho anh gặp phiền phức hay sao?”.

Hàn Duệ nhếch môi, “Cảm ơn em đã nghĩ hộ cho tôi”.

“Không cần phải khách sáo như vậy. Giả sử anh gặp rắc rối, e rằng rắc rối của tôi còn lớn hơn.”

Lần này cô vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn người ấy với vẻ như đang mỉm cười.

Đúng lúc đó thì xe nổ máy rời khỏi bệnh viện.

Khi xe rẽ quặt, cánh tay bị thương nghiêng theo vì thế cơn đau lại dậy lên. Bất giác Phương Thần mím chặt môi, không muốn tỏ ra bất cứ sự mềm yếu nào, dù chỉ là một chút trước mặt con người này.

Phương Thần nghĩ, dù sao thì lần trước vẫn tốt hơn, vì lúc đó cô ở thế từ trên cao nhìn xuống, còn anh ta thì nằm trên giường để bác sĩ khâu vết thương cho. Điều bộ ấy của anh ta trông chẳng khác gì con cừu đang chờ bị làm thịt - tất nhiên đó chỉ là cảm giác nhầm lẫn.

Chiếc xe không chạy tới đồn cảnh sát mà quay đầu đi vào con đường lớn ở trung tâm đông đúc nhất của thành phố và chạy thẳng tới khách sạn.

26. Chương 25

Chương 25

Ba chiếc xe, ít nhất cũng tới sáu, bảy người, nhưng chỉ có Hàn Duệ và Phương Thần là ngồi lại ăn cơm. “Tôi sẽ tìm lại chiếc túi cho em”, Hàn Duệ nói trong lúc đọc thực đơn, mắt vẫn nhìn vào mục đồ uống.

Phương Thần không chút nghi ngờ khả năng này của Hàn Duệ.

Quả nhiên, chỉ mười phút sau, mới ba món được

ưa lên thì đã có người cầm chiếc túi đi vào đưa lại cho cô. Mọi thứ trong túi vẫn còn nguyên vẹn, dù cho ví tiền bị lục, nhưng không thiếu xu nào.

Cô thấy người ấy ghé sát vào tai Hàn Duệ thì thào mấy câu. Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng cô cũng nghe bập bõm được mấy từ “... đã làm theo như nếp cũ rồi”.

Cô bất giác sững người trong một lúc, chờ người kia đi khỏi mới hỏi: “Anh đã làm gì với hai người cướp túi của tôi rồi?”.

Hàn Duệ đang ngồ uống rượu đối diện cô, ngón tay dài giữ lấy ly, động tác rất tao nhã, xem ra anh ta là người được giáo dục rất cẩn thận từ hồi còn nhỏ. Hàn Duệ nhìn cô, đáp: “Biết chuyện này đối với em chẳng có ý nghĩa gì cả.

Vốn dĩ chỉ là sự phỏng đoán, nhưng bây giờ tất cả đã chứng thực cho suy nghĩ của cô. Phương Thần đặt đĩa xuống, nói: “Tôi chỉ muốn biết anh sai người sử dụng kiểu bạo lực gì. Đánh cho một trận, hay là đâm mấy nhát trên người bọn họ?”.

“Tính chính nghĩa, hào hiệp của em xem ra dùng không được đúng chỗ cho lắm. Hình như em quên mất là người bị cướp đồ là ai rồi thì phải.”

“Vì thế nên mới dùng bạo lực trấn áp bạo lực? Tôi là người bị hại, vậy thì trước khi ra tay anh cũng nên trưng cầu ý kiến của tôi mới phải chứ?”

“Xem ra em đang trách tôi vì đã không tôn trọng em.” Hàn Duệ ngược mắt lên nhìn cô một cái, làm như sức hấp dẫn của cô không bằng bát nước canh trước mặt, vì thế nên gật đầu đáp với giọng chế giễu: “Thế thì được thôi, nếu có lần sau tôi sẽ trưng cầu ý kiến của em”.

Lần sau ư

Cô cảm thấy rằng anh ta đang cố ý chọc giận cô.

Những chuyện như thế này người bình thường chỉ mong tránh càng xa càng tốt, mà tốt nhất là cả đời không gặp phải, thế mà anh ta lại nói với cô lần sau? Hơn nữa lại còn nói với giọng đùa cợt thản nhiên nữa chứ, cứ như là đang bàn về thời tiết trong ngày không bằng.

Thật đúng là không thể hợp chuyện được!

Nhưng, việc đã rồi thì chẳng có cách nào thay đổi được. Cô trừng mắt về phần nộ, rồi cúi đầu xuống, không thêm nói với anh ta thêm lời nào nữa.

Khi về nhà, Hàn Duệ bảo lái xe đỗ dưới tòa nhà, rồi đích thân đưa cô đến thang máy.

Không cần phải phiền phức thế đâu.” Trong lòng vẫn chưa quên chuyện trong bữa ăn nên vẻ mặt của Phương Thần rất lạnh lùng, thậm chí cô còn đưa mắt nhìn Hàn Duệ với vẻ coi thường: “Anh vẫn còn sợ tôi bị cướp lần thứ hai à?”.

“Không hẳn thế. Không có lẽ em luôn đen đủi như vậy?” Hàn Duệ quay lại, như thể hỏi thật lòng, mắt hơi nhướng lên tạo thành một đường cong rất đẹp.

Phương Thần bỗng phát hiện ra, anh ta thực sự rất tài, khi không nói câu nào có thể làm cho không khí xung quanh như ngưng đọng lại, nhưng một khi mở miệng thì lập tức kích động tinh thần của những người bên cạnh, khiến cho họ phải theo hướng mà anh ta mong muốn.

Giống như lúc này, dường như anh ta đang cố ý cười nhạo cô, khiến cô phải tức giận.

Thế nên, cô bậm môi lại, nói với vẻ mặt rất bình tĩnh: “Từ trước tới nay vận may của tôi rất tốt. Có điều thời gian gần đây quả thật cũng cần phải xem xét lại”. Cô hơi ngừng lại một chút rồi bổ sung một câu: “Nói một cách chính xác hơn, kể từ sau khi gặp anh, những chuyện đen đủi cứ liên tiếp xảy ra với tôi”, nói xong cô quay đầu đi im lặng.

Hàn Duệ thấy thế, bất giác mỉm cười, đôi mắt rất có hồn phản chiếu trên cánh cửa kim loại tỏa ra ánh nhìn sâu thẳm về phía cô, “Có phải từ trước đến nay em luôn nhanh miệng đối đáp như vậy không? Hay là kể từ gặp tôi mới trở nên như vậy?”.

Những con số màu đỏ trong thang máy đang nhảy dần lên cao, một làn gió lạnh từ một góc trên đầu thang máy luôn xuống.

Hàn Duệ cho hai tay vào túi quần, đứng dựa vào tường với dáng vẻ rất thư thái, đầu hơi cúi nghiêng xuống, ánh mắt vẫn ẩn chứa nụ cười - vẻ bình thản này hoàn toàn không hề giống với dáng vẻ của một phần tử nguy hiểm.

Và cả ngữ khí của anh ta cũng không hề giống, vô cùng ôn tồn, thậm chí còn mang ngữ điệu thương lượng chưa từng thấy với cô: “Chẳng lẽ những lần gặp nhau sau chúng ta cũng cứ đối đáp với nhau như thế này ư?”.

Thật ra, điều anh ta nói cũng có lý. Phương Thần nghĩ, chuyện đã đến nước này, nếu muốn xóa sạch quan hệ với anh ta là chuyện không thể được nữa rồi.

Thế thì về sau sẽ thế nào đây?

Trạng thái lúc nào cũng phải cảnh giác, lúc nào cũng căng lên như dây cung quả thực là rất mệt.

Nên trước khi bước vào trong nhà, Phương Thần quay người lại nói: “Chúng sống hòa bình, được không?”.

Hàn Duệ đáp: “Đồng ý”.

Hàn Duệ vừa nói xong thì thấy Phương Thần chìa tay ra. Bàn tay trắng muốt, mịn màng và mảnh mai, lòng bàn tay cũng rất mỏng, đường nét đẹp, trông như được làm bằng sứ, dưới ánh đèn sáng rực, trông lại càng thấy rõ đường nét của bàn tay ấy.

Hàn Duệ cúi đầu nhìn, bất giác không khỏi cảm thấy buồn cười: “Đây mà cũng coi là cách thức đi tới thỏa thuận của bậc quân tử ư?”. Mặc dù nói như vậy nhưng anh vẫn đưa tay ra bắt tay cô với vẻ hợp tác.

“Hy vọng lần gặp sau anh sẽ tuân thủ quy ước này”, Phương Thần khẽ mím môi, ánh mắt nhìn thẳng, có vẻ như do trước đây bị bắt nạt nên khiến cô không mấy tin tưởng vào Hàn Duệ sau này.

Từ trước đến nay cô luôn tỏ vẻ đáo dể đối với Hàn Duệ, còn bây giờ thì thay vào đó là vẻ nhượng bộ cầu toàn, trông thật đáng yêu

Hàn Duệ bất giác lại mỉm cười lần nữa, ngay cả anh cũng không phát hiện ra rằng hôm nay mình đã cười hơi nhiều.

Tiếp đó, Hàn Duệ khẽ nhướn đôi mắt đen nhìn cô rồi nói với ý tứ xa xôi: “Phụ nữ chưa hẳn là người bị hại. Thực ra, ngoài những khác biệt ưu thế bẩm sinh, trong suy nghĩ của tôi, từ trước tới nay em chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi, và sau này tôi thấy cũng như vậy”.

“Thế sao?”, Phương Thần rút tay về, ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Thế thì tôi sẽ coi đó là một lời khen. Cần phải cảm ơn anh, vì đã bắt đầu tạo ra sự chung sống hòa bình giữa chúng ta một cách tốt đẹp. Còn bây giờ thì tôi phải phải vào nhà rồi. Chúc ngủ ngon”.

“Thế thì hẹn gặp lại hôm khác.”

Trước khi Phương Thần đóng cánh cửa lại, Hàn Duệ đã quay người bước vào thang máy.

Đến lúc Tạ Thiếu Vĩ hút đến liều thuốc thứ sáu, cánh cửa sổ bỗng bị luồng ánh sáng rất mạnh của chiếc xe chiếu qua, tiếp sau đó là tiếng động cơ quen thuộc truyền đến.

Tạ Thiếu Vĩ dập tắt liều thuốc rất nhanh, co vội hai bàn chân gác trên bàn uống nước, bước nhanh tới cửa, đón Hàn Duệ từ bậc cầu thang, sau đó nói thẳng luôn: “Đại ca, Cường Tử muốn gặp anh”.

Hàn Duệ tiện tay ném chiếc áo khoác xuống ghế, đưa tay lên xoa lông mày, vẻ mặt mệt mỏi dưới ánh đèn, duy chỉ có đôi mắt là vẫn rất sắc, hỏi bằng giọng lạnh lạnh: “Bây giờ nó đang làm gì?”.

“Dạo trước trốn một thời gian, nghe nói mới về từ tuần trước.” Tạ Thiếu Vĩ quan sát rất kỹ sắc mặt của Hàn Duệ, giọng nói chợt hạ thấp xuống: “Hắn nói có chuyện rất gấp, nhất định phải gặp anh để nói”.

Hàn Duệ vừa bước lên cầu thang vừa nói, đầu không hề ngoảnh lại: “Thế thì cậu sắp xếp thời gian đi”.

“Được

Hôm Lý Cường đến, hầu hết các anh em khác đi vắng, trong biệt thự chỉ có Tiền Quân và hai người nữa nằm ngồi ngổn ngang xem bóng đá trong phòng khách.

“Thằng nhóc này, dạo này mày gầy đi không ít nhỉ?” Tiền Quân ngẩng đầu lên nhìn người anh em cũ từ đầu đến chân một lượt, rồi ngoác mồm về phía Lý Cường, nói: “Đại ca đang ở thư phòng trên gác”.

Lý Cường cầm bao thuốc, lôi ra từ trong túi áo rồi lại cho vào, hỏi với vẻ hết sức thận trọng: “Đại ca đã hết giận chưa?”.

Tiền Quân liếm mép: “Tao làm sao mà biết được. Mày cứ lên đi rồi khắc biết”.

Cho đến phút đá bù giờ của trận đấu, từ phía cầu thang mới nghe thấy có tiếng động.

Lý Cường đi xuống một mình, chào mấy câu vội vàng rồi dường như không kịp nói gì thêm với mấy anh em, mở cửa ra về. Cũng không ai biết Lý Cường đã nói gì với Hàn Duệ, chỉ biết rằng sau khi Tạ Thiếu Vĩ ra ngoài giải quyết công chuyện trở về, Hàn Duệ đã thay quần áo, tay cầm chìa khóa xe, nói: “Tôi ra ngoài một chút”.

Tiền Quân hỏi với theo sau: “Không cần chúng em đi cùng ạ?”.

“Không cần.”

Tới khi chiếc xe chạy thẳng một mạch ra ngoài ô, Phương Thần mới thôi không nhìn ra phía ngoài cửa xe nữa. Đưa tay vuốt mấy sợi tóc mai bị gió thổi rối tung, cô quay đầu lại nói: “Tôi có diễm phúc thật đấy, được anh làm tài xế cho cơ mà”.

“Có cần thiết phải làm cho tôi trở nên khó gần như thế không?” Người đàn ông đang lái xe đeo kính đen, càng làm cho khuôn mặt nhìn nghiêng thêm vẻ cương nghị, từ trán đến cằm tạo thành một đường cong gần như hoàn mỹ.

Phương Thần thấy bất ngờ vì điều này.

Hôm nay thì thực sự là thấy bất ngờ. Vốn lẽ cô chỉ thuận mồm nói muốn tới cô nhi viện Từ n, không ngờ lại bằng lòng đích thân lái xe đưa cô đi, hơn nữa không có kiểu trống dong cờ mở kéo thêm hai chiếc xe của thuộc hạ, như vậy sẽ không làm cho các bé thấy sợ hãi.

Cô định nói, anh đúng là một người vui buồn thất thường, và rất khó hiểu. Nhưng rồi lại không nói ra lời mà chỉ cười rằng: “Xem ra, thỏa thuận hôm ấy của anh thực sự có hiệu quả rồi đấy”.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Hàn Duệ hơi quay đầu lại, lướt nhìn nhanh khuôn mặt của cô qua cặp kính đen.

Không thể không thừa nhận rằng, khi không khí trở nên thân thiện hơn thì hai người tương đối hòa hợp. Ít nhất cũng không cảm thấy khó xử và ngượng ngùng, còn cô cũng sẽ không giống như những người khác, tỏ ra bất cứ sự gò bó gượng ép nào trước mặt Hàn Duệ.

Thực ra, nhiều lúc Hàn Duệ không rõ rốt cuộc thì Phương Thần coi anh là người như thế nào. Nhưng có thể khẳng định rằng, cô không sợ anh, từ chỗ không sợ anh nên suốt thời gian Hàn Duệ dưỡng thương ở nhà cô, dù phải tiếp xúc ở một khoảng cách rất gần, cô vẫn coi anh là người có thể thấu hiểu được, hoặc là ngạo nghễ theo kiểu bề trên.

“Sắp đến rồi, rẽ trái rồi đi thẳng vào trong”, Phương Thần lên tiếng nhắc.

Trước đây Hàn Duệ chưa bao giờ đến những chỗ như thế này, mặc dù có tiền, nhưng chuyện làm từ thiện quyên tặng cho các tổ chức phúc lợi xã hội chưa bao giờ nằm trong suy nghĩ của anh.

Ngược lại, Phương Thần tỏ ra rất quen đường thuộc lối, vừa xuống khỏi xe là đi thẳng vào đại viện.

Lúc Hàn Duệ đang đứng dựa vào xe hút thuốc thì thấy hai đứa trẻ một trai một gái dắt tay nhau chạy qua rồi dừng bên cạnh anh. Đứa bé gái ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Duệ bằng đôi mắt đen láy.

“Chú ơi...”, giọng nói lãnh lút của đứa trẻ phá vỡ sự yên tĩnh nhưng trong tiếng gọi ấy chứa đựng sự sợ sệt, có thể chúng thấy sợ khi đứng trước người đàn ông lạ lẫm và im lặng. Ngập ngừng một lát, đứa trẻ mới tiếp tục nói: “Cô Lý nói như vậy là không tốt”.

Hàn Duệ nhíu mày không hiểu.

“Cô nói, hút thuốc có hại cho sức khỏe!”, cậu bé đứng bên có vẻ lớn hơn phụ họa thêm mấy câu, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay Hàn Duệ.

Hàn Duệ hơi sững người ra một lát, rồi cúi đầu xuống nhìn điếu thuốc đang hút dở, mặt không chút biểu lộ, nhưng chỉ một lát sau đó anh nghiêng người vào xe và dập tắt điếu thuốc.

27. Chương 26

Chương 26

Khi Hàn Duệ quay người lại thì thấy Phương Thần đứng dưới một gốc cây cổ thụ từ lúc nào và hình như ra hiệu gì đó cho anh, trên môi thoáng một nụ cười, tựa như ánh sao phía chân trời thoáng xuất hiện rồi biến mất. Rồi cô đưa tay vẫy và gọi: “Tư Quân, Minh Minh, các em lại đây nào”.

Hai đứa trẻ có vẻ rất quen với Phương Thần, sà tới rất nhanh, mỗi đứa nắm một bên vạt áo của cô.

Mặt trời đang lặn phía sau lưng Phương Thần

, qua căn nhà kiểu cũ nhiều năm, bao phủ xuống khắp mọi nơi thứ ánh sáng nhạt nhòa, làm cho dãy núi ở phía xa càng trở nên thẫm hơn. Tất cả tạo nên một bức tranh thủy mặc khổng lồ. Còn cô thì như đứng trước bức tranh ấy, khom người xuống, tóc mái xòa xuống, che lấp vầng trán mịn màng và đôi mắt đen, sáng long lanh.

Hàn Duệ vẫn đứng tựa vào xe, ở một khoảng cách không xa cũng chẳng gần, tuy không nghe rõ những lời cô nói, nhưng có thể nhìn thấy rõ mỗi một động tác và vẻ thể hiện dù là nhỏ nhất của cô.

Phương Thần mang đến cho mỗi đứa bé một món quà, khiến cho bọn trẻ bất ngờ và vui sướng tới mức nhảy cẫng cả lên, nắm chặt tay cô không chịu buông ra.

Nhưng dường như cô đã quen với việc ấy, có lẽ cô thường xuyên cho quà bọn trẻ, Hàn Duệ nghĩ thầm trong bụng. Thế nên để mặc bọn chúng mặc sức kéo và làm bẩn

“Có việc gì mà đứng xa thế?” Dù đang trong hoàn cảnh ấy nhưng Phương Thần vẫn còn kịp để ý đến Hàn Duệ, cô ngẩng đầu lên nhìn rồi cao giọng gọi, đôi mắt đẹp vẫn còn mang theo nụ cười với bọn trẻ.

Hàn Duệ chỉ hơi nhướn mày, chân không nhúc nhích. Xem ra anh không có ý định đến chỗ đang vui nhộn kia.

Phương Thần lại nhìn về phía Hàn Duệ, cô không gọi nữa mà tiếp tục cúi xuống chuyện trò cùng bọn trẻ.

Đến tận lúc chuông vào lớp vang lên bọn trẻ được cô giáo dắt đi, Phương Thần mới sửa sang lại áo quần, bước đến và hỏi: “Anh cảm thấy vô vị lắm à?”.

Hàn Duệ không trả lời mà hỏi lại: “Tại sao em lại nói như vậy?”.

“Vì nhìn thấy anh có vẻ không thích bọn trẻ con.”

“Thực ra, tôi rất ít khi tiếp xúc với chúng.” Hàn Duệ đổi tư thế đứng, cặp kính đen vẫn đeo trên sống mũi, vì vậy mà cô không thấy được vẻ mặt của Hàn Duệ, chỉ nghe thấy anh nói: “Thì ra em cũng có tình yêu”.

Câu nói này mà cũng nói được sao?

Phương Thần cũng nghĩ trong lòng như vậy, nên mặt không tránh khỏi vẻ châm biếm.

Cô cười, mắt nheo lại: “Tôi không bao giờ thiếu tình yêu. Tất nhiên, ngoại trừ những trường hợp đặc biệt”.

“Ồ?”, quả nhiên người đàn ông đối diện nhướn mày, “Ví dụ như, lúc tôi bị thương?”.

“Anh đang nhớ mối thù đấy à?” Ngẫm nghĩ lại, ngoài thái độ hơi dửng dưng một chút, cô không làm chuyện gì quá đáng, không đúng thế sao? Ít nhất cũng nhường phòng ngủ cho anh ta, để anh ta dưỡng thương.

Thấy những ngón tay của Hàn Duệ sắp chạm vào vai, Phương Thần bất giác lùi về sau, nhưng phản ứng của cô hơi chậm, vì thế mà Hàn Duệ đã kịp lấy chiếc lá rơi trên vai cô xuống.

Chiếc lá xanh mướt vẫn còn rõ những đường gân, nhưng không hiểu vì sao mà đã trút khỏi thân cây mẹ, giờ đây nó được vè tròn trong những ngón tay thon dài lại càng trở nên mỏng manh.

Hàn Duệ ngược mắt nhìn cô, trong đôi mắt sâu đen ấy ẩn chứa một sự hưng phấn, khóe môi anh hơi mấp máy, dường như đang trêu đùa: “Em sợ gì thế?”.

Phương Thần bỗng cảm thấy ngượng ngùng, đúng là phản ứng của cô có phần hơi thái quá. Giây phút vừa rồi, cô đã không nghĩ gì, dường như cô nhớ lại cái lần bị cưỡng hôn thô bạo ấy...Thời gian cũng đã lâu rồi và từ ấy Hàn Duệ không xâm phạm đến cô lần nào nữa, ngay cả sự tiếp xúc bằng tay cũng rất ít khi, nhiều lúc thậm chí anh còn lịch thiệp tránh xa như quý tộc, nhưng hoàn toàn chỉ là theo bản năng mà thôi. Cô cảm thấy bị dồn ép, vì thế hề thấy Hàn Duệ tiến lại gần là cô lập tức lùi về phía sau.

Đúng là như gặp ma! Phương Thần nghĩ, lẽ ra không nên như vậy, sau này nhất định cũng không thể như vậy!

May mà dường như Hàn Duệ không hề có ý định bám riết lấy chủ đề ấy, anh ta chuyển chủ đề câu chuyện rất nhanh.

“Lần nào tới em cũng mang quà cho bọn trẻ sao?”

“Không nhất định như vậy.” Tòa nhà nhỏ có nhiều năm tuổi ở phía sau cách hai người khá xa, trong sân trồng một số cây cổ thụ, dường như cách biệt hẳn với tiếng đọc bài trong lớp học, vì thế mà xung quanh rất yên tĩnh và thanh bình, cô đùa: “Tôi luôn cho bọn trẻ quà kèm theo điều kiện. Tôi nói với các em, trước hết tôi sẽ nghe lời đánh giá của viện trưởng và các cô, xem các em có ngoan không, có chịu khó học cho tốt không, có giúp các cô làm việc nhà không, và làm có tốt không. Nếu em nào làm cho Viện trưởng và các cô vừa lòng thì sẽ được tặng quà.”Phức tạp quá”, Hàn Duệ làm như rất khó hình dung ra điều đó nên bất giác cũng cười theo.

“Rất bình thường thôi.” Phương Thần không nhìn Hàn Duệ, khuôn mặt trông nghiêm của cô bị ánh nắng cuối chiều chiếu vào đẹp tựa như tranh cát. Cô có vẻ đang ngẫm nghĩ gì đó, khi bật thành lời thì lời nào cũng rất rõ ràng, tựa như dòng nước chảy trên khung cửa sổ, “Trên đời này lẽ ra hông có những việc không làm mà được hưởng. Muốn có được những thứ mình muốn, tất nhiên phải trả một cái giá tương xứng”.

...

Có biết mình muốn gì không? Hãy bỏ sức lực ra, chứng minh cho tôi thấy đi! Chứng minh rằng cô đã dựa vào sức mạnh của chính mình để giành lấy những thứ mà mình muốn có!

Dù đã lâu như vậy, Hàn Duệ vẫn nhớ như in những lời đó.

Khi bị chủ nhà – kẻ nói bằng giọng kỳ quặc giống như người miền Nam tại một ngõ nhỏ ở nơi đất khách quê người đuổi ra khỏi nhà, mặc dù được bọc kín và nằm trong lòng mẹ, nhưng Hàn Duệ biết thế nào là cảm giác sắp xỉu, thậm chí là sắp chết.

Nhưng cuối cùng Hàn Duệ vẫn sống, và sau khi trải qua một khoảng thời gian tương đối dài của cuộc sống gian khổ, khó khăn, thì tình hình của anh mỗi ngày một tốt hơn.

Quả thực có thể coi đó là một điều hết sức kì diệu. Hàn Duệ không biết rốt cuộc mẹ anh đã dùng cách thức và thủ đoạn nào mà có thể dẫn anh đặt chân vào cánh cửa của gia tộc Rosenberg một cách rất đường hoàng như vậy.

Thế là, trang viên lộng lẫy to lớn như cung điện ấy sau đó đã trở thành ngôi nhà mới của Hàn Duệ. Còn bố dượng của Hàn Duệ, một đại gia có quyền có thế, một tay nắm giữ cả băng nhóm xã hội đen và những tay buôn bán vũ khí ở Bắc Mỹ, thì luôn coi Hàn Duệ như con đẻ, hơn nữa còn cho phép anh gọi tên ông ta một cách rất thân thiết.

Chỉ có điều, mặc dù được sự yêu chiều của bố dượng, Hàn Duệ cũng không tránh khỏi sự ghen ghét, đố kỵ trong một đại gia tộc đầy phức tạp.

Bề ngoài không ai dám tỏ ra coi thường Hàn Duệ, nhưng đằng sau, họ tìm cách gây khó dễ, thậm chí là hãm hại anh hết lần này đến lần khác, dường như với họ những việc làm ấy là niềm vui, cho dù khi đó anh mới chỉ là một cậu thiếu niên.

Thực ra cũng chẳng có gì là lạ, vì ai cũng nhìn thấy vị trí người thừa kế quan trọng đến nhường nào, những ai có tư cách và có tiền đều dồn hy vọng vào điều đó. Sự kình địch ấy không chỉ nhằm vào riêng một mình Hàn Duệ, mà ngay giữa anh em, chú cháu trong gia đình ấy cũng ngầm ngấm ngầm đấu đá nhau thường xuyên như cơm bữa.

Hàn Duệ đã lớn lên trong môi trường như vậy, hầu như thần kinh luôn phải căng ra từng giây từng phút, không khi nào được lơ lửng và cũng không dám lơ lửng. Mấy năm đầu, Hàn Duệ bị rèn luyện đến mức ngay cả trong giấc ngủ cũng rất cảnh giác, dưới gối bao giờ cũng đặt vũ khí phòng thân.

Ở đó không thể tin cậy bất kỳ ai, chỗ dựa duy nhất chỉ có thể là chính bản thân mình. Còn mẹ của anh, một phụ nữ xinh đẹp phương Đông khiến cho cả cha cố cũng phải xiêu lòng, dường như lại cố tình xa cách Hàn Duệ, rất ít khi hỏi han đến anh, ngay cả khi anh tập bắn súng và bị thương cũng ít khi đích thân lộ diện thăm hỏi an ủi.

Dường như bà ẩn náu ngày càng kỹ trong bốn bức tường của trang viên to lớn ấy, nhưng lại khiến cho anh lúc nào cũng cảm thấy như có một đôi mắt đang theo dõi mình.

Hàn Duệ càng ngày càng trở nên mạnh mẽ một cách vô thức, anh nổi trội hơn hẳn những người cùng tuổi về mọi mặt, hơn nữa càng ngày càng khiến bố dượng chú ý và tin cậy, đồng thời càng lúc càng tạo ra cho mình những kẻ thù mới.

Thực ra, khi mới mười chín tuổi Hàn Duệ không có tham vọng gì quá lớn, nhưng những người khác lại không nghĩ như vậy, vì thế mà họ không bỏ qua cho anh. Mãi tới một lần ra ngoài bàn chuyện làm ăn, trên đường trở về nhà Hàn Duệ bị tấn công và bị thương rồi được đưa về nhà dưỡng thương gần ba tháng mới hồi phục.

Đêm Giáng sinh năm ấy, đầu đầu cũng tràn ngập không khí vui tươi nhộn nhịp. Sau bữa tiệc thịnh soạn, Hàn Duệ gặp mẹ trong phòng ngủ. Tính ra lần gặp mặt này cách lần gặp trước một khoảng thời gian tương đối dài.

Dưới ánh trăng, Hàn Duệ chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng bình thản của mẹ, dường như anh đã phải chờ đợi rất lâu bà mới khẽ quay đầu lại từ bên cửa sổ ánh mắt vẫn kiên nghị như những ngày tháng khốn khó năm nào, thậm chí còn chứa đựng cả sức mạnh mà người khác nhìn vào thấy sợ hãi. Bà đã nhìn thẳng vào mắt Hàn Duệ bằng đôi mắt ấy.

Bà cất tiếng hỏi: “Bây giờ con đã biết mình muốn gì rồi chứ? Vậy thì hãy đem sức lực ra để chứng minh cho mẹ xem! Chứng minh rằng con có thể dựa vào sức mạnh của mình, giành lấy những thứ mà mình muốn! Bị thương chảy máu là chuyện cần thiết, chỉ có trải qua những chuyện đó con mới hiểu được rằng mọi thứ không đến một cách dễ dàng. Phải trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được mình và người khác. Không phải ai cũng leo lên được đỉnh cao, nhưng nếu con muốn làm được điều ấy thì phải trả giá. Hôm nay con đã có được bài học, nếu sau này không muốn mất mạng, mẹ tin con biết phải làm gì”.

Không hiểu có phải những lời của mẹ thức tỉnh, hay trong cơ thể của Hàn Duệ vốn đã có gene quyền lực và tham vọng, đến giờ phút ấy mới bừng tỉnh dậy.

Kể từ ngày hôm ấy, Hàn Duệ bắt đầu bước theo một con đường chỉ có tiến về phía trước.

Sự mềm yếu, không nhẫn tâm, đồng cảm, do dự, thậm chí là tình cảm, những điều này đều bị Hàn Duệ bỏ lại phía sau, để tất cả cuối cùng trở thành cái giá nâng đỡ anh lên đến đỉnh cao.

28. Chương 27

Chương 27

“Sao vậy?” Phương Thần không khỏi cảm thấy khó hiểu trước sự im lặng đột ngột của Hàn Duệ.

Cô đã nghĩ nhưng câu nói hoặc hành động vừa rồi của mình có vấn đề nên mới khiến cho Hàn Duệ nhìn cô với ánh mắt gần như không thể đoán định được.

Hàn Duệ đang nhìn cô, dường như là sự chăm chú chưa từng thấy, lại dường như đang nhìn một người nào đó, hay đang nghĩ tới những tâm sự trong lòng.

Kể từ khi biết Hàn Duệ, Phương Thần chưa bao giờ thấy anh như vậy, vì

ì thể trong lòng không khỏi cảm thấy đôi chút xốn xang. Nhưng, Hàn Duệ đã trả lời: “Không có gì

Đúng là không có chuyện gì, vì ngay cả giọng nói của anh cũng bình thản như mọi khi.

Phương Thần không muốn mất nhiều thời gian của Hàn Duệ, nên chỉ ở lại đó một lúc rồi chuẩn bị ra về. Trên đường quay trở lại, họ lại đi qua một nhà thờ nhỏ, đột nhiên Phương Thần đề nghị: “Có thể dừng lại một chút không?”

Phương Thần xuống xe và đi vào bên trong.

Buổi chiều tà trong khuôn viên nhà thờ, lại ở vùng ngoại ô, nên cảnh vật bốn xung quanh đã trở nên tối lại, những bụi cây chìa cành ra tạo thành những góc kỳ quặc, khiến người ta có cảm giác bí hiểm lạ lùng. May mà bên trong nhà thờ vẫn có ánh đèn, tuy ánh đèn ấy vàng vọt nhưng ấm áp, phản chiếu lên cửa kính thành những vòng lốm đốm, như đang ở một thế giới khác.

Vì nhà thờ được kiến trúc theo lối mái vòm, những hàng ghế bên trong cũng thưa thớt, vì thế mà bước chân của hai người vang lên rất rõ trong căn phòng rộng.

Đi phía sau Phương Thần ở một khoảng cách vừa phải, Hàn Duệ hoàn toàn không lấy làm lạ rằng vì sao cô lại muốn tới nơi này, mà chỉ ngạc nhiên là vì sao mình lại đi theo cô. Hàn Duệ rất ít khi làm việc gì cùng với người khác một cách vô điều kiện như vậy, khi cô bảo anh dừng xe lại thậm chí anh đã không hỏi rõ lý do.

Hàn Duệ phanh xe lại một cách rất tự nhiên rồi sau đó đi theo cô.

Hôm nay Phương Thần mặc một bộ đồ màu đen, mái tóc buông xuống bờ vai. Nhìn dáng cô bước đi giữa con đường dài và trống trải phía sau càng thấy mảnh mai, yếu ớt.

Nhưng Hàn Duệ biết rõ, đó chỉ là cảm giác sai lầm mà thôi. Ngược lại cô còn là cô gái lạnh lùng và cứng rắn nhất trong số những cô gái mà Hàn Duệ biết. Còn giây phút vừa qua, khi cô nói câu ấy ra đã vô tình khơi dậy trong anh ký ức mà anh đã tưởng rằng rất xa xôi.

Dường như Hàn Duệ không muốn phủ định rằng, sự chú ý của anh đối với Phương Thần mỗi ngày một nhiều. Điều này giống như việc phát hiện ra một thế giới mới kỳ thú, mỗi một lần đến gần là một lần tăng thêm cảm giác mới mẻ, đây là điều chưa bao giờ xảy ra trong gần ba mươi năm cuộc đời a

Cuối cùng Phương Thần dừng lại trước tượng Chúa Jesus chịu tội.

Phương Thần hơi ngẩng đầu lên, nhìn cây thập giá to lớn, không biết cô đang nghĩ gì, nhưng dáng vẻ và sự im lặng của cô toát lên một sự thành kính vô cùng.

Tiếng bước chân phía sau cũng dừng lại, Hàn Duệ đứng bên cạnh, đưa mắt lướt thật nhanh khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, rồi cất tiếng hỏi: “Em theo đạo Cơ Đốc à?”

“Không.” Cô vẫn giữ nguyên tư thế lúc đầu, ngay cả ánh mắt cũng không dời đi dù chỉ là một chút, cô hỏi lại: “Thế còn anh?”

“Tuy lớn lên ở nước ngoài nhưng tôi là kẻ vô thần.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Duệ chủ động nói về chuyện của mình. Phương Thần nghe xong trầm ngâm trong mấy giây, sau đó quay đầu lại, hỏi: “Ồ nước nào? Có phải nước Ý không?”. Cô mỉm cười, khóe môi khẽ nhếch lên, như thể đang đoán một câu đố thú vị: “Các băng nhóm xã hội đen bên đó tương đối nhiều”.

“Không phải, nước Mỹ.”

Nghe xong câu trả lời ấy, Phương Thần đột nhiên im lặng rồi gật đầu. Hàn Duệ hơi nheo mắt lại, dường như ngấm cô một lượt, rồi hỏi thẳng: “Sao thế?”

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, cô vô tình bộc lộ vẻ suy tư, ai ngờ Hàn Duệ lại nhạy cảm đến như vậy, chỉ một thoáng là đoán ngay ra.

Phương Thần lắc đầu chối: “Không có gì. Chỉ là tôi đang nghĩ, tiếng Anh của anh chắc chắn là phải rất lưu loát”.

Đây là một cái cớ rất buồn cười và ngốc nghếch, nhưng không hiểu vì sao Hàn Duệ lại không nói ra điều đó mà chỉ nhìn cô một lần nữa rồi đề nghị: “Đã quay về chưa?”.

“Vâng.”

Phương Thần đi theo Hàn Duệ, cách một quãng khoảng vài ba bước chân. Cô thấy mình không sao hiểu được suy nghĩ của người đàn ông này, có lúc rõ ràng là người rất mạnh mẽ, không cho phép bất cứ ai giở trò dối trá và lừa gạt trước mặt mình, nhưng lại có lúc giống như một quý tộc, anh có thể đọc được suy nghĩ của người khác nhưng không nói ra lời.

Ở cùng với một người như vậy, mỗi giờ mỗi phút đều như sẵn sàng đón nhận những điều bất ngờ.

Tất nhiên, còn có cả nguy hiểm nữa.

Phương Thần không muốn nghĩ tới chuyện cuối cùng sẽ xảy ra điều gì, cô chỉ biết rằng một nỗi xao xuyến cứ dần nhen nhóm trong lòng, khiến cho cô không thể nào để cho tất cả quay trở lại, hoặc lựa chọn lại.

Kể từ sau hôm đó, các cuộc gặp gỡ giữa hai người ngày một nhiều hơn.

Phương Thần không muốn chống cự lại Hàn Duệ quá mức, vì cô biết Hàn Duệ rất thích thú khi thấy dáng vẻ ấy ở cô, hơn nữa càng như vậy anh càng thấy cô hấp dẫn. Vì thế, có lúc sau giờ làm, cô lập tức bị lôi đi ăn cơm hoặc cùng Hàn Duệ xuất hiện ở một bữa tiệc công khai với vẻ không tự nguyện, hoặc có lúc lại bị Hàn Duệ đưa đến hộp đêm và quán rượu.

Vì số lần qua lại giữa hai người ngày một nhiều lên, các thuộc hạ của Hàn Duệ cũng lần lượt tỏ sự nể trọng đối với Phương Thần.

Phương Thần chưa bao giờ nghĩ sự việc lại như vậy. Mặc dù quan hệ giữa hai người đã dần thay đổi, nhưng có một lần trong lúc không được vui, khi ngồi trong xe, do không nén được nên cô đã nói ra mấy lời có ý ngầm châm biếm: “Không ngờ mấy cuộc thù tạc của anh còn nhiều hơn cả một chủ doanh nghiệp lớn. Chẳng lẽ tới những nơi đó cũng nhất thiết phải đưa phụ nữ đến ư?”. Vì cô phát hiện ra, hai ngày trước khi tới tiệc sinh nhật của một đồng nghiệp, lúc cô đang đi ở đại sảnh nhà hàng thì có hai người đàn ông đi ngược chiều cứ nhìn cô với vẻ bí hiểm.

Và không may, cô là người rất giỏi nhớ người, nên lập tức nhận ra một trong hai người ấy mình đã từng gặp trong một lần bàn chuyện làm ăn.

Lần bàn chuyện làm ăn ấy tổ chức công khai, Hàn Duệ là khách, vì thế thân phận của những người cùng tham dự buổi gặp gỡ hôm ấy đều không mấy rõ ràng.

Mãi cho đến lúc ấy Phương Thần mới nhận ra rằng, dường như cô bị lôi kéo vào trong vòng phức tạp đó và rất nhanh chóng được người ta biết đến.

Nguyên nhân chính của nó không gì khác ngoài số lần Phương Thần xuất hiện bên cạnh Hàn Duệ quá nhiều. Mà người đàn ông ấy, cho dù đi đến đâu thì cũng đều là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Tệ hơn nữa, thậm chí Hàn Duệ còn đưa cô tới sông bạc bí mật của anh ta.

Nhưng không phải là lần đầu tiên cô tới nơi ấy.

Năm ngoái, tòa soạn báo nơi cô làm việc và ban thời sự của một đài truyền hình địa phương đã cùng hợp tác cử mấy phóng viên dựng cảnh cải trang tới một số sông bạc lớn trong thành phố, nhưng đáng tiếc do nhiều nguyên nhân khác nhau nên những tư liệu tin tức thu về cuối cùng không được như ý, thậm chí có cả những nội dung không có giá trị để phát sóng.

Chuyện này có thể truy ngược lên trước đó một thời gian.

Lúc đó Tô Đông đang ở bên người đàn ông ấy và không có chuyện gì xảy ra, hơn thế còn rất may mắn nữa. Thế nên, có một hôm Tô Đông nói với cô: “Hôm qua mình rất đỏ, mình đã thắng hơn tám mươi nghìn!...”, và có lẽ đó cũng là lần đầu tiên Phương Thần nghe thấy giọng Tô Đông phấn chấn như vậy, và rồi sau lần phấn chấn ấy số lần Tô Đông xuất hiện ở sông bạc ngày một nhiều.

Cũng đúng vào thời gian ấy, Phương Thần được nghe Tô Đông mô tả chi tiết về cảnh tượng của sông bạc, ở đó có các chàng trai điển trai chia bài, và cả mấy em chân dài ăn mặc rất gợi cảm.

Tất nhiên càng không thể thiếu được các đại gia một lúc ném ra cả đồng tiền. Tô Đông đã thốt lên đầy vẻ ngưỡng mộ: “Hình như họ không tốn chút sức lực nào khi kiếm tiền, vì vậy mà tiền vào tiền ra cứ như nước”.

Nhưng Phương Thần chẳng có chút hứng thú nào với những chuyện ấy, cô tự hỏi, phải chăng là cô đã thu mình lại quá lâu rồi và dường như cô đã bị bóng dáng của Lục Tịch trùm lên, thậm chí sắp bị đè bẹp, đến nỗi cô đã quên mất cuộc sống và niềm vui trước đây của mình, quên mất rằng mình đã thích thú với những điều mới mẻ và kích thích như thế nào.

Vì vậy, cho dù lúc đó có hàng tá cơ hội thuận lợi nhưng cô chưa bao giờ bảo Tô Đông đưa cô đến xem sông bạc ấy.

Bây giờ vì Hàn Duệ mà cô mới đến tận nơi để thực mục sở thị.

Hàn Duệ chờ người chia bài đưa cho cô những lá bài xanh đỏ xong, liền bảo người phụ trách chính ở đó đích thân đưa cô vào chơi.

“Thua bao nhiêu cũng không có vấn đề gì, đúng không?”, Phương Thần hỏi, vì từ trước đến nay cô rất ít khi gặp may.

“Muốn chơi kiểu gì cũng được, nếu không đủ phỉnh thì sai người ra lấy.”

Hàn Duệ đưa tay với lấy ly rượu của phục vụ đứng bên, màu hổ phách sáng sánh trong ly và cả ánh đèn rực rỡ trên đầu đều được phản chiếu trong đôi mắt đen và sâu thẳm ấy. Hàn Duệ nhìn Phương Thần bằng ánh mắt mơ màng rất lạ, dường như trong ánh nhìn ấy còn ẩn chứa cả nụ cười dịu dàng.

Phương Thần cảm thấy rất khó lý giải, không biết anh đã làm thế nào để chỉ với một câu nói và ngữ khí rất bình thản lại có thể cho người khác một cảm giác đó là sự yêu chiều vô cùng?

Thời gian gần đây cô phát hiện ra một điều, nụ cười trên khuôn mặt người đàn ông này quả thực quá hiếm hoi, thỉnh thoảng lắm mới thấy xuất hiện, và dù thật lòng hay cố ra vẻ thì nó cũng đều rất đáng quý. Hơn nữa, mỗi khi Hàn Duệ trở nên dịu dàng một cách vô cớ với cô thì đều là ở nơi đông người.

Giống như ở KTV hôm ấy, Hàn Duệ đã đối xử với cô bằng thái độ tương tự trước mặt Thương lão đại, từ cử chỉ cho đến lời nói đều tỏ ra rất thân thiết, diễn đạt tới mức mà người khác khó lòng nghi ngờ được. và kết quả cuối cùng là cô đã phải mang danh nghĩa người yêu của Hàn Duệ để mặc cho anh ta lợi dụng.

Cô phát hiện ra rằng, càng là khi ở trước mặt người khác, càng là ở chốn đông người, Hàn Duệ lại càng đối xử tốt với cô, cứ như thể cô là người Hàn Duệ thực lòng yêu thương. Còn sự thật, khi chỉ có hai người với nhau, cô rất ít khi có thể cảm nhận thấy tình cảm thật lòng của Hàn Duệ.

Hàn Duệ đã giấu kỹ mọi thứ, như một gợn nhỏ trong lòng biển, không thể nào chạm tới được, thậm chí có thể biến mất trong nháy mắt.

Để chứng thực cho những suy đoán trong lòng, sau khi nhận bài xong, Phương Thần liền đưa ngay cho người phụ trách chính đứng bên, luôn trong vẻ kính cẩn thận trọng kiệm lời, còn mình thì tiến lên phía trước, mỉm cười nói với Hàn Duệ: “Phóng khoáng thế sao? Nghe nói những người đến đây ném một lúc cả đồng tiền mà không chớp mắt. Anh không lo rằng em sẽ chơi bừa hay sao? Nói trước nhé, từ trước đến nay em luôn là người kém may mắn, anh có bao nhiêu tiền, có đủ cho em thua không đấy?”.

Có lẽ từ trước đến nay chưa có người phụ nữ nào dám nói như thế với Hàn Duệ, hơn nữa Phương Thần lại không hạ giọng, khiến cho tất cả mọi người đứng gần đó nghe mà không khỏi nín thở, chẳng ai dám lên tiếng câu nào.

Nhưng Hàn Duệ vẫn không hề tỏ ra tức giận, ngược lại còn nhếch môi cười nhìn cô và đáp: “Lo nhiều như thế làm gì? Nếu đã chơi thì phải chơi cho hết mình. Không phải đây là lần đầu em tới đây sao, thường thì những người đến đây lần đầu đều gặp may cả”. Tay Hàn Duệ đặt ngang lưng cô với vẻ rất thân thiết, rồi khẽ đẩy cô rất tự nhiên: “Đi đi, để Giám đốc Tôn dẫn đường cho. Nếu không biết cách chơi cứ bảo ông ấy dạy cho”. Hàn Duệ nói với vẻ rất dịu dàng, khác hẳn với vẻ hống hách, lạnh lùng vốn có.

Vị Giám đốc họ Tôn chấp hành mệnh lệnh, lập tức quay sang Phương Thần làm động tác mời, trên môi nở nụ cười rất tươi, vừa không xa lạ lại không tỏ ra thất lễ, tóm lại là rất đúng mực.

Nhưng Phương Thần thì vẫn ngẩng lên nhìn người đàn ông điển trai ấy. Đôi mắt đen của cô lúc này bị ánh đèn chiếu vào càng trở nên long lanh như nước, cùng với nụ cười trên môi, cô càng thêm xinh đẹp, yêu kiều.

Cô hỏi: “Thế còn anh? Nếu không có việc gì quan trọng, anh hãy cùng em chơi, được không?”.

Cô cứ tưởng rằng Hàn Duệ nghe xong câu đó sẽ có đôi chút ngạc nhiên, bởi vì hầu như cô chưa bao giờ nói ra những lời này. Khi ở bên Hàn Duệ, cô muốn trốn cũng không kịp, nói gì đến chuyện chủ động đưa ra lời đề nghị như thế.

Vì thế, nói xong câu đó, ngay cả Phương Thần còn cảm thấy buồn nôn, bởi vì lẽ tỏ ra yếu đuối cần đến sự giúp đỡ của người khác thật sự không hợp với cô.

Nhưng Hàn Duệ không động đậy, có vẻ như đúng lúc đó anh đang nhìn xuống và chăm chú uống rượu, vì thế người khác không thể nhìn thấy tình cảm trong ánh mắt của anh, đến khi Hàn Duệ ngẩng lên nhìn lại Phương Thần thì ánh mắt đó vô cùng bình thản, có chăng chỉ là một chút dò hỏi: “Tôi còn có chút việc cần xử lý, lát nữa sẽ vào tìm em”.

“Được”, có được câu trả lời như vậy dường như khiến cô rất vừa lòng, cô khẽ cắn môi, mỉm cười bước lên, rồi đột nhiên nhón chân ghé vào tai Hàn Duệ thì thầm: “...Là anh hôm nay không bình thường hay là tại cảm giác của tôi sai nhỉ? Thế nào, anh lại cũng bắt đầu diễn cái vai thượng đế cần là phải được đáp ứng rồi à?”. Ngừng một lát, cô chớp mắt nói thêm với ngữ điệu không biết là phàn nàn hay chế giễu: “Nói dễ nghe như vậy, điều đó khiến người ta không dám tin”.

“Vậy, em đang hoài nghi điều gì?”, giọng nói của Hàn Duệ vẫn rất bình thản.

“Động cơ của anh.”

“Em hãy nói xem.”

29. Chương 28

Chương 28

Lúc này, những người bên cạnh biết ý đã lùi ra xa, Giám đốc Tôn cũng đứng chờ ở chỗ cầu thang xoắn, vì thế không lo việc người khác nghe được câu chuyện giữa hai người.

Phương Thần hơi lùi về sau một chút và nhìn thẳng vào mắt Hàn Duệ. Khoảng cách giữa hai người vẫn khá gần, đủ để bóng của người này in trong mắt của người kia, thậm chí là cả đường cong trên bờ môi cũng nhìn thấy rất rõ.

Cô không biết có phải là Hàn Duệ đang cười hay không, càng không thể hiểu được hàm ý chứa đựng trong nụ cười ấy. Cô chỉ biết rằng, những lúc Hàn Duệ để lộ dáng vẻ ấy thì dường như những đường nét trên khuôn mặt

trông mềm mại đi rất nhiều, tới mức khó mà tưởng tượng nổi. Vì vậy lại càng làm cho ánh mắt của anh thêm sáng, rất đẹp và rất sắc, khiến người đối diện càng không thể giấu mình vào đâu được.

Động cơ của Hàn Duệ là gì ư?

Thực ra, trong đầu của Phương Thần đã có câu trả lời, nhưng cô chỉ hơi nhướn mày, tỏ ý lấy làm tiếc: “Rất đáng tiếc, tạm thời chưa nghĩ ra”. Nói xong cô chậm chậm quay người đi và bước theo Giám đốc Tôn.

Kết quả là buổi tối hôm ấy cô đã thắng! Không chỉ là thắng mà còn thu hoạch được rất nhiều.

Thực ra trong khi chơi, có ván cô đã thua gần hết số phỉnh trong tay. Tuy lúc đầu cô không đếm, nhưng cũng ước chừng số lượng. Phương Thần đặt phỉnh trong khi đầu óc như tê dại đi. Cô đang nghĩ, như thế này có phải là chơi mạnh tay quá không? Mặc dù có thua thì cũng không phải là tiền của mình, nhưng chính điều đó lại càng khiến cô thấy khó chấp nhận được.

Đúng lúc cô đang định thu tay về thì Hàn Duệ xuất hiện, sau đó đứng bên lạng lẽ quan sát, thỉnh thoảng còn tự tay hạ bài giúp cô.

Phương Thần không còn tâm trí nào để nhận ra rằng mình đang trở thành tiêu điểm chú ý của rất nhiều con mắt, chỉ biết rằng người ấy nhìn ngoài thì tưởng rằng tới để cổ vũ cho cô, nhưng thực ra là để giám sát, không cho cô bỏ cuộc giữa chừng.

Nhưng điều thần kỳ là, từ lúc đó trở đi thì vận may đã liên tiếp đến với cô, sau ba tiếng đồng hồ, khi bước ra khỏi tòa nhà kiến trúc theo lối cũ của phương Tây ở khu ngoại ô vắng vẻ ấy, Phương Thần đã nghĩ, may mà thắng, chứ không thì không biết phải lấy gì đền cho Hàn Duệ.

Sau khi lên xe, Hàn Duệ đưa cho cô một tấm thẻ.

“Tôi không cần.”

“Tại sao?”

“Nếu tôi nói, tôi không có chút hào hứng nào với những đồng tiền thu được từ hoạt động ấy, anh có tin hay không?”

“Không lẽ với em quá trình và cách thức lại quan trọng như thế sao?” Vì họ ở chiều ngược với ánh sáng, thế nên khuôn mặt Hàn Duệ chìm trong bóng tối mờ mờ, “Đây là tiền của em, cho dù nó có được từ cách thức nào thì ít nhất nó cũng thuộc về em”.

Nói xong, Hàn Duệ buông những ngón tay thon dài, tấm thẻ rơi xuống tay Phương Thần.

Phương Thần vẫn ngồi im, đáp với giọng không mấy khách sáo: “Không biết vì sao tôi lại thấy điệu bộ của anh khi nói với tôi về chuyện tiền nong lại trần tục đến thế”.

“Vậy em muốn nói chuyện gì?”, người đàn ông bên cạnh đưa mắt liếc nhìn cô một cái.

“Chuyện tình cảm.”

Như thể đang nói tới một chuyện cười, nói xong Phương Thần quay đầu đi và cười thành tiếng. Ánh mắt cô sáng long lanh, dù là trong bóng tối vẫn thấy được ánh sáng, điều ấy càng làm tăng vẻ châm biếm và coi thường của cô, dường như cô cũng cảm thấy câu trả lời sẽ rất khô hài, lạnh lùng.

Phương Thần rất hoài nghi về sự tồn tại của hai chữ “tình cảm” trong vốn từ của Hàn Duệ.

“Tiền và tình cảm chẳng phải là hai chủ đề lớn nhất trong đời sống nhân loại sao?” Sau khi cười xong, Phương Thần nói tiếp với vẻ nghiêm túc, “Chỉ có điều, giữa chúng ta tồn tại những trở ngại lớn về hai vấn đề này”.

Chiếc xe đã nổ máy, những cột đèn bên đường lướt qua rất nhanh, vì thế biểu hiện trên khuôn mặt của hai người càng khó mà thấy được.

Hàn Duệ dựa vào ghế ngồi thư thái, dường như anh không có ý định phản bác lại những lời của Phương Thần. Một hồi sau, Phương Thần cũng quay đi không nói gì nữa.

Từ khu ngoại ô về đến nội thành cũng mất gần hai tiếng đi xe. Có lẽ ban ngày phải làm việc vất vả, lại thêm phải ngồi quá lâu trong không khí mà tinh thần phải tập trung cao độ, nên cuối cùng Phương Thần đã ngủ thiếp đi trong xe lúc nào không biết.

Khi Hàn Duệ quay người lại nhìn thì thấy Phương Thần đang nghiêng người dựa vào cửa xe, đường nét xinh đẹp của khuôn mặt như càng nổi bật hơn trên làn da trắng mịn, trông thật giống với một viên ngọc hạng nhất trên thế giới, không một tí vết và tạp chất.

Hàn Duệ đã quen với vẻ mạnh mẽ vốn có của cô, mặc dù bề ngoài trông cô rất hiền thực, hơn nữa phần lớn hành động và cử chỉ của cô đúng là cho người ta cảm giác ôn tồn và mềm mại như nước. Nhưng trong mắt

Hàn Duệ thì chỉ cần cô tỉnh dậy, dù là giận dữ hay cười vui thì thần thái và biểu hiện của cô cũng tựa như những nét bút đẹp tuyệt trong một bức tranh sơn dầu của phương Tây.

Chính điều này và dáng vẻ của cô trái ngược hẳn với nhau, thậm chí tạo thành sự đối lập rất rõ rệt và lạ lùng. Cứ như trong cô có hai con người, hai tính cách.

Từ Mỹ sang châu u rồi về Trung Quốc, từ khi gần mười tuổi Hàn Duệ đã gặp đủ loại phụ nữ, nhưng có lẽ chỉ có Phương Thần là người mà anh cảm thấy khó nắm bắt nhất. Cô không an phận, trong con người cô có dòng máu của sự mong muốn theo đuổi những điều mới mẻ, mạo hiểm, nhưng rồi có lúc lại có sự tỉnh táo và trực giác mạnh mẽ khác thường, dẫn dắt cô làm những việc mà tưởng chừng không thể nào hoàn thành một cách thuận lợi được.

Vì vậy đã mấy lần Hàn Duệ cố gắng tìm hiểu những điều sâu kín trong lòng cô.

Hạ bớt cửa xe xuống, làn gió đêm ùa vào khe mơn man mấy sợi tóc bên cổ Phương Thần mang theo mùi thơm thoang thoảng.

Dáng ngủ của cô rất đẹp, chẳng còn dấu vết ngoan cố, khiêu khích, châm biếm và cả sự cố tình chống đối kia, mà chỉ còn lại vẻ tĩnh lặng, ngoan ngoãn như trẻ thơ.

Tầm chán của xe không kéo lên, có lẽ do phía sau rất yên tĩnh, nên Tạ Thiếu Vĩ ngồi bên ghế phụ bất giác nhìn vào trong gương và mỉm cười.

Tạ Thiếu Vĩ thấy Hàn Duệ chăm chú nhìn người con gái đang trong giấc ngủ với ánh mắt đắm chìm.

Do dự một lát, cuối cùng tạ Thiếu Vĩ cũng lên tiếng

Hàn Duệ mân mê chiếc bật lửa theo thói quen, rồi quay đầu lại làm như không có chuyện gì.

“Bây giờ đưa cô ấy về nhà trước ạ?”, Tạ Thiếu vĩ hỏi.

“Ừ”.

Hàn Duệ nhấn vào nút, cửa kính xe lập tức đóng lại, Phương Thần bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức, đôi mí mắt khẽ động đậy.

Đúng vào lúc cô từ từ mở mắt ra, cũng là lúc Hàn Duệ rời ánh mắt đi. Cho đến tận khi chiếc xe dừng dưới chung cư, anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng gần như kiêu ngạo ấy.

Nhưng, trừ Hàn Duệ ra, không ai biết được rằng, trong mấy giây ngắn ngủi vừa rồi, anh bỗng thấy đôi chút hối hận.

Cũng không hiểu rốt cuộc thì cái gì đã tác động tới Hàn Duệ, có thể đó là vẻ mặt dịu hiền trong khi ngủ của cô, cũng có thể là một nguyên nhân khác, ví dụ như cảm giác thân thiết mà cô mang tới cho anh hai ngày trước. Vừa rồi anh chăm chú ngắm nhìn cô chỉ là để suy nghĩ, lôi kéo một cô gái như vậy liệu có phải là một quyết định đúng đắn hay không?

Chuyện đã đến nước này, dường như rất khó có đường lui hay quay lại.

Lúc xuống xe, cả Hàn Duệ và cô đều cùng đẩy cửa xe.

Vì vẫn đang trong cơn buồn ngủ, chưa kịp phản ứng, nên Phương Thần cảm thấy ngạc nhiên: “Không lẽ anh định đưa tôi lên tận phòng?”, tựa hồ như cô hoàn toàn không thể quen với vẻ lịch lãm ấy của Hàn Duệ.

“Có vấn đề gì sao?”, vừa nói Hàn Duệ đi sang đứng trước mặt cô.

Tiết trời mùa xuân hơi se lạnh, nhưng có lẽ do ánh đèn và do dấu vết còn lưu lại của giấc ngủ lúc trước, nên khuôn mặt cô đỏ hồng và dịu dàng một cách kỳ lạ.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Hàn Duệ lần nữa, đôi môi căng mọng lên. Thế rồi tất cả theo sự xui khiến của bản năng, Hàn Duệ hơi cúi người xuống, dùng một tay giữ lấy gáy của cô, đôi môi của anh lập tức chạm vào môi cô.

Đây là lần thứ hai Hàn Duệ hôn cô.

Cho dù ngày thường họ luôn tỏ ra thân thiết trước mặt mọi người, nhưng đây chỉ mới là lần thứ hai Hàn Duệ thực sự chạm vào cô kể từ sau lần cưỡng hôn hôm ấy.

Có lẽ vì quá bất ngờ nên một Phương Thần luôn bình tĩnh bây giờ bỗng sững người ra một lúc, hai tay vẫn buông thõng hai bên người, quên mất chuyện phải kháng cự, riêng hơi thở của cô bỗng chốc trở nên dồn dập.

Nụ hôn tạm biệt ấy đúng như kiểu chuồn chuồn chấm nước lướt qua rất nhanh, nên trước khi Phương Thần kịp phản ứng thì Hàn Duệ đã buông cô ra.

Anh lùi về sau hai bước, vẻ mặt vẫn như không có chuyện gì xảy ra, bình thản nói: “Em lên nhà đi, chúc ngủ ngon”.

Phương Thần không nói gì, vẫn trong tư thế cũ, không có vẻ phẫn nộ giống như lần đầu nhưng cũng không có vẻ gì là ngượng ngùng hoặc vui mừng. Ánh mắt cô dừng lại trong đôi mắt Hàn Duệ, nó mang vẻ bình tĩnh đến bất ngờ, đôi mắt long lanh như nước ấy để lộ đôi chút ánh sáng, dường như cô đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường.

Phương Thần không nói gì quay người bước đi, Hàn Duệ đứng nhìn theo sau bóng lưng cô một hồi lâu.

30. Chương 29

Chương 29

Trên thế gian này không có bức tường nào mà gió không lọt qua.

Phương Thần nghĩ, chuyện cô cùng với Hàn Duệ sớm muộn gì thì Tô Đông cũng biết. Cô cũng đã biết mình nên trả lời như thế nào trước hàng loạt câu hỏi của Tô Đông. Vì vậy, khi đối diện với người bạn thân, cô đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây với cô, cô, chỉ riêng chuyện về... nụ hôn ấy.

Nụ hôn bất ngờ và lạ lùng ấy.

Cô không

nghĩ Hàn Duệ lại đối xử với mình như vậy, đôi môi của anh ta đã áp vào môi cô kèm theo thái độ bình thản và dịu dàng một cách lạ thường.

Trong mấy giây ngắn ngủi ấy, hơi ấm từ người và cả hơi thở của Hàn Duệ đã bao bọc lấy cô, dường như có một sức hút rất lớn trong đó, khiến mọi cái lạnh bên ngoài đều bị ngăn lại, khiến cô cảm thấy sự tồn tại duy nhất trên thế gian này là anh.

Cô luôn nghĩ, không biết rốt cuộc Hàn Duệ đang nghĩ những gì.

Chuyện giữa họ dường như là một điều rất bình thường của mọi đôi lứa yêu nhau.

Thế nhưng, đó cũng chính là điều không bình thường nhất

Vì cô biết, mục đích qua lại giữa cô và Hàn Duệ không phải đơn thuần vô hại như bề ngoài. Chỉ riêng về điều này họ mới thực sự là những người cùng hội cùng thuyền.

Gặp mặt Tô Đông, quả nhiên cô ấy rất không tán thành chuyện đó, cô ấy nhú chặt mày, nói: “Không phải là cậu không biết anh ta là hạng người nào, vậy vì sao lại dính vào anh ta như thế?”.

Phương Thần chỉ cười coi như không có chuyện gì, tiếp tục pha trà rót nước, như thể họ đang nói về chuyện của người khác chứ không phải chuyện của cô.

Hơi nước màu trắng bay lên từ chiếc cốc thủy tinh trong suốt, mang theo mùi thơm thoảng nhẹ, thanh khiết.

“Rốt cuộc là cậu muốn gì? Không lẽ cậu thật lòng với Hàn Duệ? Có biết thời gian vừa qua hai người đã gây nên những tin đồn như thế nào không?”

“Tất nhiên là mình biết.” Phương Thần quay đầu lại nhìn Tô Đông, bất giác nói: “Mấy năm nay rồi chưa khi nào thấy cậu giận dữ như vậy, cậu nhớ thuở trước à?”

Nói rồi Phương Thần bưng tách trà lại và giới thiệu với một vẻ rất bình thản: “Trà hoa cúc! Có tác dụng hạ hỏa rất tốt.

Tô Đông khoanh tay không đón tách trà mà cứ trừng mắt lườm Phương Thần: “Đừng có đánh trống lảng. Hãy nói đi! Cậu và Hàn Duệ rốt cuộc là như thế nào?”

“Anh ta theo đuổi mình.” Phương Thần ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy trả lời như thế là không thỏa đáng, lập tức đính chính, “Nói chính xác là anh ta để ý đến mình”. Nếu dùng từ “theo đuổi” thì có vẻ là không hợp với Hàn Duệ.

“Thế thì sao?” vẻ mặt của Tô Đông càng thêm nhăn nhó, “... Chờ một chút! Cậu vẫn còn chưa nói với mình là hai người đã quen nhau như thế nào”.

Câu hỏi này thực sự khiến Phương Thần cảm thấy bất ngờ, cô cúi xuống suy nghĩ trong giây lát, rồi đột nhiên phì cười và trả lời một cách lấp lửng: “Đó là ý trời”.

Tô Đông nghe mà không hiểu, thế nào gọi là “ý trời”? Đôi mày của Tô Đông càng nhíu chặt hơn: “Không lẽ cậu có ý định thật sự với anh ta?”

Vì trong mắt của Tô Đông thì Hàn Duệ đúng là một người có sức hấp dẫn vô cùng, nhưng kiểu đàn ông ấy không phù hợp với những cô gái bình thường. Hơn nữa trước đây cô đã từng gặp bạn gái hoặc người yêu của Hàn Duệ, không nhiều lắm, chứng tỏ rằng anh ta cũng không phải là người tùy tiện trong chuyện tình cảm, song không có nghĩa là Phương Thần gắn bó với anh ta là một quyết định chính xác.

Trong suy nghĩ của Tô Đông thì Phương Thần không nên có bất kỳ sự qua lại nào với Hàn Duệ là tốt nhất.

“Cậu đừng lo, mình tự biết nên dừng ở chỗ nào.” Cuối cùng Phương Thần xua tay tỏ ý không muốn tiếp tục nói về chủ đề này nữa và hỏi lại Tô Đông: “Thế còn cậu? Gần đây có gì bận không?”

Tô Đông ngây người một lát rồi bình thản trả lời: “vẫn thế thôi”.

“Tuần trước mình nhìn thấy một người ở gần phim trường Trung Hoàn, nhìn phía sau lưng rất giống cậu.” Phương Thần nói mà không nhìn Tô Đông, dường như cô đang chú tâm nhìn những bọt nước màu vàng nổi lên trong tách trà, giọng nói vì thế cũng rất lơ đãng.

Thực ra dù hôm đó rất tối người qua lại rất đông nhưng cô có thể khẳng định rằng người mà cô nhìn thấy chính là Tô Đông. Chỉ có điều khi cô đang định rảo bước đuổi theo thì thấy Tô Đông đã bước lên chiếc xe hơi đỗ bên cạnh đường.

Chủ nhân của chiếc xe ấy Phương Thần cũng biết

Điều mà cô không hiểu là không biết từ khi nào mà Tô Đông và Tiêu Mặc qua lại với nhau.

Chiếc xe ấy đỗ ngay dưới chân cột đèn đường cho nên cô nhìn thấy rất rõ vẻ mặt của Tô Đông lúc đấy đó là vẻ tươi cười rạng rỡ mà chỉ ở tuổi thiếu nữ mới có. Phương Thần đoán lúc đó có lẽ người trong xe đã nói câu gì đó, hoặc là chỉ vì nhìn thấy mặt nhau nên Tô Đông mới cười như vậy, trông cô ấy lúc đó xinh đẹp như một đóa hoa yêu kiều khiến người khác ngáy ngất, khác hẳn với vẻ thường thấy trong mỗi lần thù tạc. Vì thế bất giác Phương Thần đã dừng bước trên đường phố đầy người qua lại cho đến khi chiếc xe ấy biến mất.

“Tách” một tiếng, Tô Đông bật lửa châm một điếu thuốc nói: “Thế sao? Có lẽ cậu đã nhìn nhầm rồi, mấy hôm nay mình bận tối mắt lên vì việc sắp xếp cho nhân viên trở lại làm việc, làm gì còn có thời gian mà đi chơi?”.

Tô Đông tỏ ra rất thản nhiên, Phương Thần chỉ còn biết cười, “Có lẽ là mình đã hoa mắt”.

Không ngờ hai ngày sau Chu Gia Vinh liền mời Tiêu Mặc đến nhà ăn cơm.

“Em thấy anh nên đổi nghề thành một phụ nữ gia đình đi”, Phương Thần nói.

“Xem ra, có người không hoan nghênh anh rồi”, Tiêu Mặc nói lấp lửng.

Kể từ hôm ấy Phương Thần không có cuộc gặp mặt nào với Tiêu Mặc. Nhưng nhìn biểu hiện của anh ta lúc này, một lần nữa lại nhắc nhở Phương Thần, chuyện cô từng làm năm xưa hoang đường đến mức nào.

Giữa bữa ăn, Chu Gia Vinh chợt nhớ tới điều gì đó và nói: “Này, lần tụ tập trước có người đã để ý đến Tô Đông đây”.

Phương Thần bắt giác ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh kiên luôn cả chức bà mối à

“Sao em không bao giờ nói với anh một lời tử tế nhỉ?” Chu Gia Vinh giả bộ tức giận, rồi kể tiếp: “Người ta muốn làm quen với người đẹp, nếu có khả năng thì qua lại. Như thế được chứ? Cho anh Số điện thoại của cô ấy đi mà!”.

Phương Thần không biểu hiện gì, còn Tiêu Mặc thì hỏi bằng quơ: “Là ai thế?”.

Chu Gia Vinh nhắc đến một cái tên, “Gì thì gì cũng là một nhân vật cỡ bự trong ngành IT, trẻ, đẹp trai. Cậu nói xem đúng thế không?”.

“Chính xác”, Tiêu Mặc cũng mỉm cười phụ họa.

Phương Thần đang húp dở thìa canh, thấy thế cũng dừng lại, quay sang hỏi Tiêu Mặc: “Anh cũng cho rằng nên giới thiệu để hai người họ quen nhau à?”.

“Tất nhiên là anh không có ý kiên gì rồi.”

“Thật thế sao?” Phương Thần không nén được nhướn mày hỏi, giọng cũng cao hơn hẳn.

“Ý của em là gì thế?” Tiêu Mặc dường như cảm thấy rất kỳ quặc bèn đặt đũa xuống, nheo mắt nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch nụ cười coi thường, rồi nói với vẻ rất bình thản: “Người bạn ấy của anh điều kiện rất tốt, em cứ hỏi trước xem ý của Tô Đông thế nào”.

Mấy giây sau đó, thỉnh thoảng Phương Thần lại liếc nhìn Tiêu Mặc, rồi tiện tay cầm chiếc di động lên bấm số.

Rồi dường như coi Chu Gia Vinh là người hiểu rõ mọi chuyện, cô nói ngay vào chủ đề chính: “Tiêu Mặc có người bạn muốn hẹn cậu đi ăn cơm đây”.

Phương Thần đã nghĩ rằng Tô Đông chắc sẽ không tỏ ra hào hứng đâu. không ngờ đầu dây bên kia Tô Đông đã nhận lời một cách rất thoải mái: “Ăn cơm thì không cần, vì thời gian này mình đang phải giảm cân. Nên chọn thời gian nào mà tất cả mọi người cùng rảnh rồi đi uống mấy chén rượu là được”. Giọng của Tô Đông rất nhẹ nhõm, nói xong liền gác máy luôn mà không hề nhắc gì đến tên Tiêu Mặc, làm như giữa họ không hề có quen biết.

Lần đầu tiên Phương Thần cảm thấy mình như rơi vào m, cô cứ nghĩ mãi về điều đó cho đến khi Tiêu Mặc chào ra về mà vẫn không hiểu được Tô Đông và Tiêu Mặc đang đóng vở kịch gì.

Nhưng điều có thể khẳng định là, Tô Đông đã thay đổi rõ ràng.

Hầu như mỗi lần gặp cô lại thấy Tô Đông vui vẻ, phấn chấn hơn lần trước. Vốn Tô Đông sinh ra đã rất đẹp rồi, bây giờ thì lại càng như một đóa hoa đang độ rực rỡ nhất, dù trong hoàn cảnh nào cũng khiến người khác nhìn mà thấy ngất ngây.

Cuối cùng Phương Thần không nén được đã hỏi: “Cậu đang yêu phải không?”.

Vốn là người rượu cũng hay mà thuốc cũng biết, thế nhưng hôm nay trên ngón tay của Tô Đông không hề có dấu thuốc kẹp giữa như mọi khi, còn đồ uống cũng là một ly nước chanh, rồi nói nửa nạc nửa mỡ: “Nếu như cậu cũng thừa nhận mối quan hệ giữa cậu với Hàn Duệ chắc là yêu”.

Bất giác Phương Thần ngẩng người ra, tiếp đó cười vẻ đau khổ và bất lực “Xem ra cậu vẫn rất để bụng chuyện đó”.

“Mình lo cho cậu.” Đột nhiên Tô Đông thay đổi sắc mặt, nói với vẻ ý tứ xa xôi: “Hàn Duệ là một người rất phức tạp, cậu...” chưa nói hết lời thì Tô Đông đã thấy một chiếc xe đỗ ngay ngoài phía cửa sổ. Phương Thần cầm túi đứng dậy và nói: “Mình phải đi đây”.

“Đi cùng với anh ta à?”

“Ừ.”

“Xem ra cậu đi coi những lời mình nói như gió thổi bên tai.”

“Có gì phải lo lắng đâu? Mình biết nên dừng ở điểm nào mà”, Phương Thần cười rồi bước đi.

Hàn Duệ bước xuống xe tự tay mở cửa cho cô, sau đó hỏi: “Lát nữa muốn đi ăn cơm ở đâu?”. Anh hỏi với giọng tự nhiên như ngàn vạn đôi lứa yêu nhau khác.

Kể từ sau hôm xảy ra vụ hôn tạm biệt đến nay, quan hệ giữa hai người vô hình lại gần gũi thêm. Trước đó trong những lần đi ra ngoài, bao giờ Hàn Duệ cũng đặt một tay ngang lưng cô, như để cho mọi người thấy rõ, cô là bạn gái anh. Nhưng bây giờ, không rõ từ khi Hàn Duệ đã đột nhiên thay đổi bằng cách nắm lấy tay cô. Nhìn thì thấy có vẻ như sự tiếp xúc về da thịt xa hơn, nhưng thực tế cô lại cảm giác ngược lại hẳn.

Ngay cả đến Tiền Quân một con người vốn thô lỗ cũng đã mấy lần đưa mắt nhìn vào hai bàn tay đang nắm của họ với vẻ lấy làm lạ.

Còn Hàn Duệ, người trong cuộc thì dường như không cảm thấy có gì khác trong sự thay đổi ấy, nên càng tự nhiên hơn. Có một lần trong lúc đưa cô đi dự tiệc, thậm chí trong lúc nói chuyện trên trời dưới biển với một đàn anh của một băng nhóm khác, bàn tay để dưới gằm bàn của Hàn Duệ cứ mân mê tay Phương Thần, như thể đó mới chính là công cụ tốt nhất để tiêu hết thời gian.

Và chính vì như vậy, mọi người lại càng xác định chắc chắn vị trí của Phương Thần, còn Phương Thần thì cũng dần quen hơn các huynh đệ xung quanh Hàn Duệ.

Có lần trong lúc chỉ có một mình trong xe, Phương Thần đã nói chuyện với A Thiên là lái xe lúc đó.

Thời gian Hàn Duệ bị thương, A Thiên đã từng ở nhà cô mấy đêm và tỏ ra rất tôn trọng cô, bây giờ thì cứ một câu “Chị Phương” hai câu “chị Phương” và rất vui khi được lái xe phục vụ cô.

Phương Thần hỏi với vẻ như vô tình: “Cậu theo Hàn Duệ từ bao giờ?”.

A Thiên không do dự trả lời ngay: “Đã mấy năm rồi Em học không được, từ nhỏ đã chơi bởi nghịch ngợm”. Nói xong còn nhìn Phương Thần mỉm cười một cách ngượng ngập.

“Thế khi nào thì anh ấy về nước?”, Phương Thần lại hỏi.

A Thiên như vỡ lẽ ra, đáp: “Đại ca đã nói với chị về chuyện anh ấy đã từng ở bên Mỹ à? Đại khái là ba, bốn năm gì đó, em cũng theo anh ấy trong khoảng thời gian ấy. Đầu tiên là em quen với anh Tạ, sau đó thì được anh ấy đưa đến chỗ anh Hàn làm việc Thời gian trôi qua cũng thật nhanh”.

“Xem ra cậu cũng không biết gì về cuộc sống của anh ấy ở bên Mỹ nhỉ?”

“Chị Phương muốn biết chuyện gì?” A Thiên nghi ngờ quay sang nhìn Phương Thần, sau đó chắc chắn như thể có gì đó không đúng, ngẫm nghĩ một lát mới cười đáp: “Bình thường đại ca rất bận, nghe nói các vụ làm ăn bên Mỹ càng nhiều hơn, nên cứ cách mấy tháng anh ấy lại sang bên đó một lần. Hơn nữa, hề bận là chẳng còn để ý gì đến chuyện làm việc gì khác”.

Ý đồ giải thích đã rõ như vậy, bất giác Phương Thần mỉm cười: “Cậu nghĩ đi đâu vậy?”, Phương Thần nghiêng đầu nường mảy, “Cậu tưởng rằng tôi lo anh ấy có người con gái khác ở bên ngoài à?”.

A Thiên ngượng ngùng, trong bụng nghĩ thầm, phụ nữ ai mà chẳng muốn dò hỏi những chuyện đó cơ chứ? Nếu không việc gì chị phải hỏi những câu như vậy?

Phương Thần nói: “Chẳng qua tôi vô duyên, thấy tò mò một chút thì hỏi như vậy thôi, cậu đừng có để bụng làm gì”.

“Không đâu, không đâu.” A Thiên lắc đầu quầy quậy. Chuyện hôm nay không khi nào cậu nói cho đại ca nghe, kéo đại ca lại mắng mình là lảm mòm, như thế chẳng khác nào tự chuốc vạ vào thân sao? Những việc chọc vào tổ kiến lửa ấy, cậu không bao giờ làm!

31. Chương 30

Buổi tối hôm ấy họ đi ăn món ăn Tứ Xuyên chính cống, cũng tại một phòng VIP kín đáo như thường lệ và chỉ có hai người, Hàn Duệ và Phương Thần.

Có lúc Phương Thần không nén được suy đoán, liệu có phải vì sự đặc biệt về thân phận và các mối quan hệ nhạy cảm mà dường như người đàn ông này không muốn có bất cứ sự tiếp xúc gần gũi nào với những người lạ không? Vì thế cho nên, dù đi tới đâu, một là lúc nào bên mình Hàn Duệ cũng có cả đám đông xung quanh để làm tăng thanh thế và cách ly mọi mối nguy hiểm; hai là chọn một nơi càng xa chỗ đông người càng tốt, ví dụ như lúc này chẳng hạn.

“Anh không cảm thấy ăn trong nhà hàng lớn càng đông thì càng vui sao?”, lúc chuẩn bị thanh toán tiền, Phương Thần cố tình hỏi.

Cô thừa nhận là mình có hơi ác ý, muốn nghe chuyện chính miệng Hàn Duệ nói ra rằng sợ chết, đúng là một chuyện hoang đường nhưng cô đã không nén được tò mò và dò như vậy.

Quả nhiên, người đàn ông ngồi đối diện chỉ đưa mắt liếc cô một cái, rồi đưa ra lý do với vẻ mặt không thay đổi: “Tôi không thích những chỗ ồn ào”.

Không biết anh ta muốn lừa ai đây? Phương Thần ngầm tỏ khinh thường trong lòng. Những nơi mà anh ta kinh doanh để kiếm tiền, có nơi nào mà không có tiếng người ồn ả?

“Em lại đang nghi ngờ điều gì vậy?”, Hàn Duệ hỏi.

“Này, anh đừng có cả nghĩ như vậy có được không?” phương Thần khẽ nhếch môi mỉm cười: “Thực ra, việc coi trọng mạng sống là một thói quen tốt, có gì mà không công nhận?”.

Nhưng Hàn Duệ không cười, mà nhìn Phương Thần bằng đôi mắt dài và sâu, “Vậy thì em cũng nên biết, ở bên cạnh tôi lúc

nào cũng có thể gặp nguy hiểm”.

“Thế thì sao?”, cô nhìn Hàn Duệ.

Vì chỉ cách có một chiếc bàn nên cô chợt nhìn thấy ánh mắt của Hàn Duệ có chút gì đó thoảng qua như ngôi sao băng lướt nhanh trên bầu trời tối đen. Anh trầm tư một lúc rồi mới nói, nhưng chỉ là mấy từ: “Lại đây”.

“Cái gì cơ?”

Thấy Phương Thần vẫn ngồi yên, Hàn Duệ đứng phắt dậy, đi qua chiếc bàn bằng gỗ đàn hương màu đen tới bên cạnh cô.

Một lúc sau cô mới biết được rằng không biết từ lúc nào mép mình dính chút ớt bột, sau khi lau giúp cho cô, người đàn ông điển trai, lạnh lùng ấy cúi xuống rút tờ giấy ăn thông thả lau sạch bàn tay của mình.

Khi làm những động tác ấy, vẻ mặt của Hàn Duệ rất bình thản như không có chuyện gì, còn Phương Thần thì lại ngẩn người ra trong mấy giây. Hơi ẩm từ bàn tay của Hàn Duệ, khi lướt nhẹ bên khóe môi khiến cô có một cảm giác rất lạ.

như để che giấu sự ngượng ngùng, cô quay mặt đi hắng giọng mấy tiếng, sau đó mới hỏi thẳng: “Anh cố ý cười tôi phải không? Tại sao đến bây giờ mới nhắc tôi bên mép dính đồ?”

“Không phải vậy.” Tuy phủ định như vậy, nhưng vẻ mặt của Hàn Duệ Lại khác hẳn, khóe môi và đuôi mắt đều tạo nên những đường cong cho thấy vẻ thích thú thực sự.

Thật ra Hàn Duệ rất ít khi cười như vậy, đó chỉ là những khi anh chợt thấy cô trở nên rất đáng yêu. Tuy không phải là thực nữ nhả nhặn, và cũng chính bởi đôi chút khác thường ấy đã khiến cho một người rất tự chủ lúc thường bỗng trở nên mềm yếu đi rất nhiều.

Hàn Duệ không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy cô trong bộ dạng như vậy, cũng giống như việc anh không nghĩ rằng mình sẽ đưa tay ra lau giúp cho cô, hơn nữa động tác còn rất thoải mái, tự nhiên tới mức đáng kinh ngạc.

Thực ra, Hàn Duệ đã phát hiện ra rằng, mình ngày càng quen với sự có mặt của cô. Nhiều lúc, Hàn Duệ còn có cảm giác hình như anh và cô đã ở bên nhau từ rất lâu rồi, vì tính cách của hai người có nhiều điểm hợp nhau, thậm chí cứ như có sự thỏa thuận ngầm giữa họ.

Khi lái xe quay về, suốt dọc đường Phương Thần luôn cảm thấy không khí trong xe ngột ngạt khác thường. Người lái xe không nói gì, vì thế cô cũng không chịu mở miệng mà chỉ cúi đầu xuống mân mê chiếc di động. Đúng lúc ấy thì nhận được điện thoại của Tổng biên tập gọi tới, nói rằng, có một lớp tập huấn về nghiệp vụ, đơn vị quyết định cử cô đi dự, địa điểm là tại một khách sạn ở ngoại ô cách trung tâm thành phố khá xa, thời gian tập huấn là năm ngày.

“Chiều ngày mai phải có mặt”, Phương Thần nghĩ, xuất phát từ nguyên tắc tôn trọng tối thiểu cũng cần phải nói cho Hàn Duệ biết một tiếng.

Hàn Duệ nghe xong, đáp: “Nhớ phải cẩn thận đấy”- Phương Thần nhướn mày, tỏ rõ sự ngạc nhiên không cần che giấu “Cảm ơn vì đã quan tâm.”

Hàn Duệ quay đầu lại nhìn cô như suy nghĩ điều gì đó, một lát sau mới gật đầu nói: “Không có gì”.

Khách sạn nơi tập huấn ở tại một chỗ khá vắng vẻ, nhưng điều kiện trang bị rất tốt, nghe nói đó là của thân nhân một vị lãnh đạo thành phố đầu tư xây dựng. Vì có sự hỗ trợ phía sau như vậy nên không hạn chế về vị trí địa lý cũng như hoàn toàn không phải lo về vấn đề nguồn khách.

Mọi công tác chuẩn bị cho hoạt động tập thể của các tòa soạn và tạp chí được tiến hành chu đáo từ trước. Phương Thần và phóng viên của một tờ báo khác ở chung một phòng. Phóng viên ấy tên là Trịnh Linh Linh, tuổi cũng ngang Phương Thần, nhưng năm ngoái mới bắt đầu vào nghề phóng viên, thời gian công tác tính ra chưa đầy ba tháng. Có lẽ do tính cách tương đối giống nhau nên hai người nhanh chóng trở nên thân thiết, cùng ở cùng ăn, ngay cả khi lên lớp cũng đi chung.

Buổi tối ngày thứ ba của đợt tập huấn, Trịnh Linh Linh có vẻ bồn chồn, tuy mắt thì nhìn lên màn hình tivi nhưng miệng lại than thở: “Mình muốn đi dạo phố quá, làm thế nào bây giờ?”.

Phương Thần ngồi chấp bẳng trên một chiếc giường khác, nói: “Cố chịu thêm hai ngày nữa”.

“Này, cậu có thấy là giảng viên quá máy móc không? Lên lớp mà cũng phải điểm danh. Đến học sinh chắc cũng không đến mức nghiêm ngặt như vậy đâu.”

Phương Thần mỉm cười, “Trước đây chắc cậu thường xuyên trốn học phải không?”.

“Học sinh mà không trốn học thì đâu còn là học sinh nữa- Trịnh Linh Linh chớp mắt hỏi lại: “Không lẽ cậu chưa bao giờ bỏ học?”.

Có chứ” Ngẫm nghĩ kỹ một lúc, Phương Thần gật đầu, có lẽ điều đó đã trở thành chuyện quá xa xôi rồi

Lát sau linh Linh đưa ra ý kiến: “Buồn chết đi được hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi. Nghe nói bên cạnh đây có một cái hồ nước rất trong và mát, trời cũng vừa mới tối, hay là chúng ta ra đó đi”.

Không khí bên ngoài quả nhiên rất tuyệt. Tuy hơi hẻo lánh nhưng hiếm có khách sạn nào lại ở thế tựa núi nhìn sông như thế này, hơn nữa bốn bề cây cối sum suê, phong cảnh rất đẹp.

Đi một đoạn thì thấy một cái hồ thiên nhiên, dưới ánh sáng chập choạng thực lòng khó mà thấy được nước hồ trong như thế nào chỉ cảm thấy mát mẻ sáng khoái khi đi tới gần mà thôi.

Phương Thần mặc hơi ít áo, cô chỉ choàng thêm một chiếc áo dài đến đùi bên ngoài chiếc áo phông, khoanh tay trước ngực cùng Trịnh Linh Linh đứng nói hết chuyện này đến chuyện

Chủ đề trong các câu chuyện của phụ nữ quanh đi quẩn lại cũng chỉ là ăn uống, dạo phố, buôn chuyện, thêm vào đó là sự bức bối của việc ngồi trong lớp nghe giảng mấy ngày nay, vì thế gần như có sự giao ước ngầm, không ai nhắc gì đến chuyện công việc vào lúc này.

Trịnh Linh Linh không những rất hứng thú với chuyện đi mua sắm và scandal của các minh tinh màn bạc, những lúc rảnh rỗi còn nghiên cứu cả về thuyết ma quỷ. Từ những truyền thuyết của phương Đông đến các chuyện kỳ lạ ở phương Tây, kể kể một hồi Trịnh Linh Linh mới nghĩ ra và hỏi Phương Thần: “Cậu có tin trên thế giới này có ma không?”.

“Không tin.” Phương Thần vừa nhúc nhích, định đổi tư thế. Đúng vào lúc cô vừa dứt lời thì trong lùm cây chênh chếch phía sau vang lên một tiếng hú.

Hai người giật thót mình, vội quay đầu lại nhìn.

Phương Thần tính mắt hơn nên nhìn thấy một bóng người thoáng qua, rồi thoát một cái là biến mất, một phần có lẽ vì người ấy chạy rất nhanh, phần là vì bóng tối.

Trịnh Linh Linh sờn hết cả gai ốc, kéo vạt áo của Phương Thần nói: “Chúng ta đi về thôi”.

“Ừ”, Phương Thần quay đầu nhìn lại một lần nữa rồi mới quay người đi.

Thực ra thì cô cũng thấy hơi sợ, nhưng khi nhìn thấy đó là một bóng người thì trấn tĩnh lại đôi chút.

Bởi đây không phải là lần đầu tiên. Tháng trước cô cũng đã phát hiện ra hình như thỉnh thoảng mình lại bị một người nào đó theo dõi. Lúc đầu cô còn nghi ngờ rằng mình quá nhạy cảm, nhưng cho đến cách đây hai tuần thì cô khẳng định đó là điều chắc chắn.

Hôm ấy cô làm thêm giờ ở tòa soạn như thường lệ, khoảng chín giờ tối cô nhận được điện thoại của A Thiên, nói rằng Hàn Duệ bảo cậu ta đến đón cô về.

Thực ra là không cần như vậy, vì từ tòa soạn về nhà cô có nhiều cách đi, có thể đi bằng xe buýt, tàu điện ngầm hoặc gọi taxi, cách nào cũng đều rất tiện.

Vì thế, khi ngồi lên xe rồi cô hỏi A Thiên về lý do đón mình thì được trả lời rằng: “Đại ca nói, muộn rồi chị đi về như vậy không an toàn, bảo em đưa chị về tận nhà rồi mới được quay về”.

Sao lại có thể mất an toàn được nhỉ? Trước đây cô vẫn thường xuyên làm thêm giờ cơ mà, thậm chí có lúc còn muộn hơn.

Nhưng kể từ hôm đó, A Thiên gần như trở thành lái xe riêng cho Phương Thần, ngày nào cũng đưa đi đón về, khiến cho mấy đồng nghiệp thấy thế cứ truy hỏi có phải chàng trai trẻ ấy là người yêu của cô không.

Phương Thần không biết giải quyết chuyện đó như thế nào, vì thật sự rất khó giải thích cho mọi người hiểu được, vì vậy lần nào cô cũng chỉ trả lời bằng mấy câu lấp lửng. Nhưng cách giải quyết ấy lại càng tệ hơn, vì mọi người cho rằng như thế có nghĩa là cô đã ngầm công nhận, thế nên chị phụ trách công đoàn lúc nào cũng nhiệt tình không còn sót sáng giới thiệu người cho cô nữa.

Nhưng khi gặp Hàn Duệ, cô không bao giờ hỏi rằng vì sao lại phải làm như vậy. Anh ta không phải là người tùy tiện phí phạm thời gian tiền bạc, dường như mỗi việc anh ta làm đều có mục đích rất rõ ràng, vì thế cô cũng nhận thấy bên mình thực sự đang có những phiền hà.

Cô để việc đó cho Hàn Duệ giải quyết, còn mình thì luôn giữ sự im lặng. Điều người ta thấy khó hiểu là, vì sao họ lại phải theo dõi cô.

32. Chương 31

Chương 31

khi về đến phòng, Trịnh Linh Linh mới thực sự hoàn hồn, đưa tay lên ôm ngực nói: “Xem ra nghề phóng viên này cũng không dễ dàng gì. Mình vốn là người bạo gan, không biết sợ trời sợ đất là gì, nhưng kể từ hôm đi cùng với ê kíp tới hiện trường một vụ hãm hiếp giết người ở công viên về, mình bỗng phát hiện ra rằng, thế giới này thật đáng sợ, lúc nào cũng có thể gặp phải tai họa bất kỳ. Giống như vừa rồi, cậu có nhìn rõ bóng đen lúc đó không? Cách chỗ chúng ta đứng cũng không xa lắm. Không biết người ấy định làm gì?”.

Phương Thần đang mải nghĩ, nghe Trịnh Linh Linh nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, cô lên tiếng trấn an: “Không có chuyện gì có thể là người ấy đã đi lạc đường.” Nói rồi cô còn đùa: “Mục xã hội có phần vất vả nguy hiểm đấy, hay là này tập

huấn về, cậu xin quách sang chuyên mục giải trí đi, dù sao cậu cũng rất hứng thú với các scandal mà”.

“Vì sao cậu lại biết mình có ý định đó thật?”

“Vì trước đây mình cũng đã từng nghĩ như vậy”, Phương Thần cười hì hì giục cô: “Cậu đi tắm trước đi”.

Đợi Trịnh Linh Linh vào nhà tắm xong Phương Thần mới ngồi xuống mép giường.

Tay cầm di động, Phương Thần do dự không biết có nên gọi điện thoại nói cho ai đó biết về chuyện vừa mới xảy ra không. Đúng lúc đó thì màn hình điện thoại sáng lên, tiếp sau đó là tiếng chuông đổ dồn.

Tuy thấy ngạc nhiên, nhưng cô cũng nhanh chóng mở máy nghe, ở đầu dây bên kia là giọng trầm trầm nhưng rất rõ: “Em đang làm gì vậy?”.

Hàn Duệ rất ít khi hỏi cô câu hỏi này, thông thường mỗi lần gọi điện anh chỉ nói thời gian và địa điểm gặp mặt rất ngắn gọn súc tích, nói xong là cúp máy luôn.

Phương Thần trả lời đúng như sự thực: “Vừa về đến phòng xong”.

“Phòng số bao nhiêu?”

“Sao cơ?”, cô ngạc nhiên hỏi.

“Em ở phòng số mấy?”

Mười phút sau, người đàn ông cao lớn đẹp trai ấy xuất hiện trước cửa phòng cô như từ trên trời giáng xuống. Trước sự ngạc nhiên của cô, Hàn Duệ tỏ ra rất vui, hai tay cho vào túi áo khoác, nhìn cô bằng ánh mắt sáng như sao băng, rồi nói: “Ra ngoài ngồi nói chuyện một chút”.

“Anh đến đây có việc gì thế?”, sau khi định thần lại, Phương Thần ngồi xuống chiếc ghế bên bàn uống nước ở đại sảnh, hỏi.

Hàn Duệ châm một điếu thuốc, trả lời với giọng nói rất bình thản: “Đến thăm em”.

Nếu là người đàn ông khác, khi nói ra câu nói đó chắc chắn sẽ kèm theo cả nụ cười, bởi vì họ muốn cùng chia sẻ sự lãng mạn và niềm vui bất ngờ với bạn gái từ hành động của mình, chỉ riêng Hàn Duệ thì không, anh vẫn thể hiện như đang nói về thời tiết trong ngày.

“Hai ngày vừa rồi thế nào?”, Hàn Duệ từ từ nhả một hơi khói, rồi lại hỏi: “Có phải ngày kia sẽ kết thúc không?”.

“Theo chương trình bố trí thì là như vậy.” Phương Thần xoay xoay tách trà trong tay, mắt nhìn Hàn Duệ: “Rốt cuộc là anh có chuyện gì vậy?”.

“Sao? Xem ra em không tin những lời tôi nói.” Dường như Hàn Duệ mỉm cười sau làn khói thuốc, những ngón tay kẹp điếu thuốc co lại, tay chống lên trên tay vịn của chiếc ghế, toàn thân dường như hòa thành

một chỉnh thể với chiếc salon màu sẫm, nhìn cô bằng ánh mắt rất khó đoán định, “Nói cách khác, em cho rằng tôi không nên làm việc này đúng không?”.

Điều này giống với phong cách của Hàn Duệ, vì thế cô gật đầu thành thực, ngẫm nghĩ một lát, cô quyết định nói với Hàn Duệ: “Vừa rồi hình như tôi bị người nào đó theo dõi”.

Nói xong, Phương Thần quan sát rất kỹ phản ứng của Hàn Duệ. Quả nhiên, Hàn Duệ không lấy gì làm ngạc nhiên, ít nhất thì vẻ mặt cũng không có gì thay đổi.

Phương Thần cảm thấy trong lòng có một cảm giác rất khó tả cô vẫn không rời mắt khỏi Hàn Duệ, tiếp tục hỏi: Anh biết họ là ai, đúng không?”.

“Những người đối đầu với tôi”, giọng của Hàn Duệ càng bình thản hơn.

“Vì sao họ lại theo dõi tôi?”

“Vì quan hệ đặc biệt giữa chúng ta.”

Đúng là như vậy, trong mắt của mọi người thì mối quan hệ giữa họ rất đặc biệt, chính vì thế mới có chuyện này.

Phương Thần trầm ngâm một lát, sau đó đứng dậy nói: “Vậy anh đến là để bảo vệ tôi? Anh đã biết trước họ sẽ theo dõi tôi, đúng không? Nếu có ý định đó, thì chuyện này không thể được. Cho nên, đây mới chính là nguyên nhân anh bắt gặp xuất hiện ở đây”.

Rất thông minh, dường như chỉ bằng một câu đã nói trúng .Có lẽ vì giọng nói của cô rất bình tĩnh, và có lẽ Hàn Duệ không có ý định che giấu nữa, nên anh mới chậm rãi hỏi: “Em có sợ không?”

“Sẽ nguy hiểm đến tính mạng?”

Dáng điệu của Hàn Duệ như đang suy nghĩ rất mông lung, mấy ngón tay thon dài để bên cạnh chiếc gạt tàn bằng thủy tinh trên bàn trà, rồi giụi tắt nửa điếu thuốc đang cháy đỏ, mắt Hàn Duệ nhìn chăm chăm vào đốm lửa còn sót lại cho đến khi nó tắt hẳn.

“Sẽ không như vậy đâu”, Hàn Duệ nói, “Những chuyện này cũng bình thường thôi, nhưng có thể sau này những việc ấy sẽ nghiêm trọng hơn một chút”. Nói đến đây, Hàn Duệ đột ngột dừng lại, không biết anh đang cân nhắc điều gì, sau đó ngẩng lên nhìn Phương Thần nói: “Em có thể cân nhắc việc kể từ hôm nay bắt đầu rời xa tôi”.

Giọng của Hàn Duệ vẫn bình thản như thế thậm chí nói xong câu đó anh không nói thêm gì nữa. Nhưng chính trong khoảnh khắc đó, Phương Thần thấy câu nói ấy hơi lạ, cô mỉm cười đáp, trong khi vẫn còn chưa nghĩ xong: “Đúng là khiến cho người khác cảm động quá đấy, vì anh đã nghĩ hộ cho tôi”. Nói xong cô mới kịp phản ứng, có lẽ vì cô không thể quen với sự quan tâm bất ngờ này - nếu như có thể gọi đó là sự quan tâm.

Hàn Duệ luôn là người hống hách, ngay từ lúc bắt đầu xuất hiện trước mặt cô anh luôn mang vẻ đã quyết là phải được, không để cho cô có bất kỳ sự từ chối và phản kháng nào. Nhưng hôm nay đột nhiên Hàn Duệ lại đưa ra đề nghị đó, vì vậy không thể không khiến cho người ta thấy nghi ngờ.

Đúng như vậy, Phương Thần vừa nói xong, Hàn Duệ ngồi đối diện đã mỉm cười.

Hàn Duệ đã cười thật sự, đôi môi mỏng hơi nhếch lên tạo thành một đường cong thật gợi cảm trên khuôn mặt tuấn tú, nhưng chỉ một thoáng lại trở về trạng thái của một người đàn ông thâm trầm và lạnh lùng, giống như lần gặp đầu tiên, ngay cả đôi mắt cũng toát lên vẻ sắc lạnh như ngôi sao băng phía chân trời, hoàn toàn không thấy dấu sự ấm áp.

“Thực ra, đã đến giờ phút này cho dù em có rời xa thì e cũng đã muộn rồi.” Hàn Duệ phân tích sự thực một cách bình tĩnh, đồng thời phủ quyết hoàn toàn khả năng của lời đề nghị vừa mới đưa ra, giống như phủ định người đang đối mặt với mình, “Nếu theo tôi, ngược lại sẽ khiến em được an toàn hơn”, anh nói.

Chỉ trong khoảng thời gian hai phút mà thái độ đã hoàn toàn ngược lại như thể là hai con người khác nhau. Phương Thần đã tưởng rằng sự lương thiện khiến anh ta thực sự bỏ qua cho cô, nhưng bây giờ thì xem ra cảm giác của cô đã sai.

Phương Thần nghĩ một lát rồi nói theo hướng suy nghĩ của Hàn Duệ: "Không lẽ đây là cái gọi là: Nơi nguy hiểm nhất cũng là

nơi an toàn nhất?"

Đường như không nghe thấy sự châm biếm trong câu nói của cô, Hàn Duệ lại lấy bao thuốc ra châm một điều khác.

Lần này thì anh cúi xuống, như đang nghiên cứu kỹ điều thuốc màu trắng trong tay, không trả lời câu hỏi của Phương Thần.

không khí giữa hai người lại rơi vào sự trầm lặng mà Phương Thần đã quen thuộc.

33. Chương 32

Chương 32

Mãi cho tới chiều tối ngày hôm sau Hàn Duệ mới đem thuốc hạ của mình đi.

Lúc đứng ở phần đường dành cho ô tô trước cửa khách sạn, Hàn Duệ vẫn mặc chiếc áo choàng dài khi tới đây, cổ áo dựng lên có phần hơi cẩu thả, tóc dường như đã cắt ngắn hơn. Mặc dù bóng tối đã bắt đầu giăng bốn phía, nhưng cả con người anh vẫn toát lên vẻ ngang tàng như trước.

Nhìn sang Phương Thần thì thấy sắc mặt cô không được tốt.

Đó là vì, buổi tối hôm qua sau khi đi gặp Hàn Duệ về cô đã trần trọc suốt đêm, mãi cho tới gần sáng mới mơ màng thiếp đi một chút, cô thấy lo lắng vì dường như bệnh mắt ngủ nhiều năm t

rước đã tái phát trở lại, có lẽ sẽ lại phải tới gặp

Cuối cùng ngủ được vài ba tiếng cô lại phải lên lớp nghe tập huấn suốt cả ngày, khó khăn lắm mới chịu đựng được cho đến lúc này, vì thể tinh thần và thần thái của cô không thể nào tốt lên được.

Cô nói, giọng lạnh lùng: "Các anh đi đi".

Hàn Duệ nhướn mày, từ trước tới nay chưa ai dám nói với anh bằng giọng như ra lệnh đuổi khách về vậy.

Hàn Duệ hơi nhúc nhích, người bên cạnh đã mở cửa xe. Một tay chống lên nóc xe, trước khi đi Hàn Duệ còn quay đầu lại nhìn cô một lát rồi nói: "Ngày mai tôi sẽ cho người đến đón em".

"Tùy anh", Phương Thần đáp nhưng không chú ý vào lời của mình, cô chỉ muốn nhanh chóng quay về phòng ngủ bù.

Chiếc xe nổ máy, bóng người đang bước trên bậc thang khách sạn trong gương hậu của xe ô tô mỗi lúc một xa.

Lúc này, Tạ Thiếu Vĩ gặp điện thoại lại, mặt hơi sa sầm xuống, nói: "Đại ca, đã điều tra rồi, tên bám theo lần này cũng là một tên lạ mặt giống như mọi khi".

"Xem ra đối phương rất thận trọng", vẻ mặt của Hàn Duệ vẫn không thay đổi, mắt thôi nhìn vào gương chiếu hậu.

"Vâng, hơn nữa hành động cũng mỗi ngày một chặt chẽ. Anh thấy có cần để hai người ở lại không?"

"Bọn họ chắc là muốn xem tôi có xuất hiện hay không đây mà. Bây giờ thì đã đạt được mục đích rồi, việc đầu tiên cần làm lúc này của bọn họ là trở về báo cáo kết quả với ông chủ." Trên đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, Hàn Duệ chậm rãi nói: "Chúng ta cứ coi như không biết chuyện này, cho bọn họ thêm chút thời gian để chuẩn bị".

“Nhưng, đại ca...” Tạ Thiếu Vĩ vốn là con người cẩn thận tinh táo lúc này lại có vẻ hơi do dự: “Nếu như lời của Cường Tử là chuyện lần trước là do Thương lão đại đứng đằng sau, vậy thì ông ta sẽ không bao giờ bỏ qua bất cứ một cơ hội nào. Em nghĩ, chúng ta làm như thế này là rất mạo hiểm”.

“Con cáo già ấy lúc nào cũng rất xảo quyệt, hơn nữa lại rất thận trọng, nếu không cho lão nhìn thấy khả năng thành công rất cao thì làm sao dụ được hắn ra tay lần nữa?” Ánh đèn của chiếc xe ngược chiều hắt lên cho thấy sự bình tĩnh trên khuôn mặt Hàn Duệ: “Tất cả cứ theo kế hoạch mà làm”.

Tạ Thiếu Vĩ gật đầu, sau cùng hỏi: “Thế còn, chỗ của Phương Thần thì sao ạ?”. Tạ Thiếu Vĩ biết, mình không nên nhiều chuyện, nhưng thời gian gần đây khi ở bên Hàn Duệ, chứng kiến rất nhiều sự việc khác với bình thường. Tạ Thiếu Vĩ không dám đảm bảo rằng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vì thế cần phải có sự chuẩn bị và tính toán kỹ lưỡng trước khi tiến hành.

Nhưng hồi lâu sau vẫn không nghe thấy có tiếng trả lời, Tạ Thiếu Vĩ đành quay đầu đi.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau vẫn giữ khuôn mặt trầm mặc và lạnh lùng, đến cả ánh mắt cũng dường như chìm trong suy tư. Ánh mắt ấy nhìn vào cảnh vật lao vun vút hai bên đường với vẻ thờ ơ, nhưng dường như đang suy nghĩ tới một điều gì đó.

Tạ Thiếu Vĩ háng giọng, than thầm trong lòng. Đột nhiên Tạ Thiếu Vĩ có một dự cảm không lành, có thể, chỉ là có thể - đại ca đang hối hận về quyết định vừa rồi của mình.

Lớp tập huấn kết thúc vào buổi chiều ngày thứ năm, khi trả phòng, Trịnh Linh Linh tỏ ra rất quyến luyến, chào tạm biệt Phương Thần với vẻ bịn rịn, rồi quay nhìn ra phía cổng lớn và lên tiếng: “Này, xe của bạn trai cậu đến đón rồi kìa, đúng giờ thật đấy!”.

Trịnh Linh Linh mới gặp Hàn Duệ một lần, hơn nữa cũng chỉ thoáng qua đúng lúc Hàn Duệ nắm tay Phương Thần và hai người cùng đi ăn trưa. Dù chỉ là thoáng qua nhưng cô vẫn rất có ấn tượng. Thế nên, buổi tối hôm đó cô đã túm lấy Phương Thần đang định nhảy lên giường ngủ bù, trổ hết tài buôn chuyện của mình, một mực bắt Phương Thần phải khai hết nhân thân của anh chàng điển trai đó.

Có điều, mọi thông tin về Hàn Duệ cũng chỉ có đến đó mà thôi. Trịnh Linh Linh nghĩ, tuy là một phóng viên chuyên săn lùng tin tức ở khắp mọi nơi, nhưng dù sao cô vẫn còn là một người có đạo đức Hàn Duệ tỏ ra chú ý đến hình thức như vậy, vào ra đều có người đi theo, thêm nữa là khí chất con người Hàn Duệ và vẻ bí hiểm của anh ta nữa, tất cả cho thấy anh không phải là người bình thường. Nhưng Trịnh Linh Linh đã cố nén lòng hiếu kỳ, khi cùng nói chuyện với Phương Thần tuyệt nhiên không nhắc gì đến vấn đề nghề nghiệp.

Cũng chính vì như vậy, Phương Thần cảm thấy cô bạn này có thể chơi được. Khi chia tay, cô đã nói với Trịnh Linh Linh: “Có thời gian thì nhớ liên lạc nhé”.

Hai người đã trao đổi số điện thoại cho nhau từ trước, vì vậy Trịnh Linh Linh cười đáp: “Được rồi, mình sẽ nhớ”.

Phương Thần đã ngủ một giấc suốt dọc đường từ chỗ tập huấn về thành phố, thậm chí cô còn mơ nữa, nên khi tỉnh dậy cô bàng hoàng một lúc rồi mới nhận ra rằng mình đã về tới khu vực quen thuộc, hai bên đường toàn là những ngọn đèn sáng rực, trông như một dải ngân hà trên bầu trời. Cảnh tượng ấy cho thấy đó là trung tâm mua sắm sầm sầm nhất của trung tâm thành phố.

Phương Thần ngồi thẳng dậy nhìn bốn phía xung quanh, rồi hỏi lái xe: “Bây giờ đang đi đâu vậy?”. Bởi hướng mà chiếc xe đang chạy tới không phải là về nhà cô.

Lái xe hôm nay không phải là A Thiên, mà là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi rất kiêu ngạo. Nghe cô hỏi như vậy anh ta quay đầu lại nhìn cô cười một cách lịch sự, để lộ một vết sẹo trắng nhỏ dưới cằm.

“Sắp đến nơi rồi”, anh ta đáp nhưng không trả lời câu hỏi của cô.

Mỗi lần như vậy trong lòng Phương Thần đều không nén được cảm giác bức dọc - có lẽ sức ảnh hưởng của Hàn Duệ quá lớn, đến nỗi tất cả những ai sống bên cạnh anh ta cũng đều như vậy, bí hiểm và kiêu ngạo, rất khó nói chuyện được với những người bình thường.

Cuối cùng, Phương Thần được đưa tới một căn biệt thự.

Mặc dù trước đó chưa bao giờ cô đặt chân đến nơi này, nhưng chẳng cần phải nghĩ nhiều cũng có thể đoán được căn biệt thự này thuộc về ai. Tiền Quân và Tạ Thiếu Vĩ đều không có ở đó, ngay cả đến mấy người mà Phương Thần quen mặt cũng đều không thấy đâu. Có lẽ bọn họ đã theo đại ca của mình đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn hai đàn em của Hàn Duệ, họ đang ngồi hút thuốc và xem tivi, khi nhìn thấy Phương Thần họ vội đứng lên, vẻ mặt tỏ ra rất cung kính.

Phương Thần phát hiện rằng cứ cách một thời gian lại xuất hiện thêm một vài khuôn mặt mới. Điều này khiến cô phải đặt câu hỏi: Không rõ tổ chức của Hàn Duệ lớn đến mức nào?

Phương Thần thấy hơi mệt, nhưng vì đã ngủ đầy giấc trên xe, nên lúc này cô lấy lại trạng thái tinh thần. Sau khi cầm điều khiển lên chọn một lượt các kênh, Phương Thần quay đầu lại mỉm cười với hai chàng thanh niên đang ngồi ở góc khác của phòng khách.

Cô hỏi: “Anh Hàn khi nào về?”.

Hai thanh niên đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng trả lời: “Không rõ ạ”.

“Thế thì tại sao lại đưa tôi đến đây?”, cô khẽ nhíu mày thể hiện sự không vừa lòng, nói rồi đứng dậy định bước đi.

“Chị Phương... chị... xin chị chờ cho một chút.” Có vẻ như lúc thường rất ít khi nói ra những lời lịch sự như vậy, nên giọng nói của người đàn ông đứng lên theo cô có vẻ rất thiếu tự nhiên.

Phương Thần thấy lạ nên đứng nguyên tại chỗ, hỏi lại: “Sao anh lại biết tôi họ Phương?”.

“Anh Tạ dặn lại như vậy, anh ấy bảo chúng em ở lại đây cùng với chị cho đến lúc anh ấy về.”

Phương Thần ngẫm nghĩ một lát rồi lại ngồi xuống. Hai cậu thanh niên kia đưa mắt nhìn nhau rồi dường như cùng thở phào một cái. Phương Thần thấy thế không khỏi buồn cười.

Không hiểu là Tạ Thiếu Vĩ dặn dò chưa rõ ràng hay là dặn dò rất kỹ lưỡng mà hai cậu thanh niên ấy thực sự coi cô là một người quan trọng không được đắc tội.

Nhưng cũng chính vì như vậy mà không khí trong căn phòng khách rộng thênh thang càng trở nên im ắng khác thường. Có thể là không dám, cũng có thể là vì một nguyên nhân khác, tóm lại là không ai nói thêm câu nào nữa với cô, thậm chí đến chỗ ngồi cũng cách xa. Cả căn phòng khách chỉ còn lại tiếng quảng cáo trên tivi.

Trên bàn uống nước bày la liệt mấy lon nước uống, gạt tàn thuốc lá cũng chất đầy đầu lọc thuốc, những chiếc gối tựa trên ghế lại càng bừa bộn hơn, thậm chí có cái còn rơi xuống sàn nhà.

Phương Thần đưa mắt lơ đãng quan sát khắp phòng. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, nói bằng giọng tò mò nhưng dường như là vô tình: “Bây giờ ra thế này, lát nữa Hàn Duệ về liệu có mắng các cậu không?”. Cô biết người đàn ông họ Hàn rất ưa sạch sẽ.

Quả nhiên, ngay sau đó, hai bóng người cao lớn đứng bật dậy vội vàng thu dọn mọi thứ lại.

Phương Thần ngồi bất chéo chân trong chiếc Salon, đôi mắt sáng long lanh với đôi con ngươi màu nâu thẫm càng trở nên long lanh dưới ánh sáng của chiếc đèn chùm thủy tinh, cô khẽ mỉm môi cười không thành tiếng.

Cô ngẫm thừa nhận là những lời nói của mình ít nhiều cũng mang tính đe dọa, nhưng bởi vì không có việc gì làm rất vô vị, giờ đây cô cứ việc ngồi đó nhìn hai cậu thanh niên lúc này còn im như thóc bấy giờ đang tất bật dọn cái này cất cái kia một cách thú vị.

Sự xuất hiện của Hàn Duệ thật đúng lúc, khi mọi thứ trong phòng khách đã được dọn sạch tinh tươm và khi Phương Thần cảm thấy mình không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

34. Chương 33

Chương 33

Hàn Duệ đứng ở cửa nhìn cô một lát, rồi bước lại gần Phương Thần hỏi: “Đợi lâu rồi phải không?”

Phương Thần nhìn vào đồng hồ đeo tay, đáp: “Bốn mươi ba phút”, nói xong cô lại hỏi: “Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

“Vì tôi muốn gặp em”, nói rồi Hàn Duệ nhìn thẳng vào đôi mắt m của cô, bất giác cúi đầu mỉm cười, trong giọng nói chứa đựng vẻ gợi cảm rất đặc biệt, “Sao, lý do đó chưa đủ ư?”

Phương Thần thực sự không ngờ rằng Hàn Duệ sẽ nói như vậy.

Có lúc th

m chỉ cô không sao phân biệt được ngữ khí trong giọng nói của Hàn Duệ rốt cuộc là lạnh nhạt hay là lười biếng nữa. Có điều cho dù là loại ngữ khí gì thì cũng đều thể hiện vẻ dửng dưng không chút thành ý.

Thực ra chẳng cần phải mắt công để xem xét đến tính chân thực trong lời nói của anh ta, điều khiến cho Phương Thần phải mở to mắt chính là vì cô không ngờ Hàn Duệ đã nói ra câu này ngay trước mặt đám đông thuộc hạ.

Nhưng điều cô không biết là, không chỉ mình cô ngạc nhiên, mà còn có một người khác còn ngạc nhiên hơn cô.

Hàn Duệ nói xong liền quay người đi cởi áo khoác, khuôn mặt nghiêng của anh ta vừa chìm trong bóng tối nơi ánh đèn không tỏa xuống, đôi mắt nhìn xuống, che giấu tâm trạng ẩn chứa nơi đáy mắt.

Hàn Duệ ném chiếc áo khoác lên tay vịn của chiếc ghế, khi ngoảnh lại nhìn Phương Thần, ánh mắt đã trở lại vẻ bình tĩnh như nước: “Tôi đói rồi, ăn cơm cùng tôi đi”. Giọng nói và thái độ vẫn với cái vẻ bề trên như cũ, chỉ khác là điệu bộ có phần mệt mỏi.

Phương Thần quyết định lần này không so đo với anh ta vì cô cũng đang đói. Thời gian kết thúc buổi tập huấn không được hợp lý cho lắm, không sớm cũng không muộn, vì vậy mà suốt dọc đường từ khu ngoại ô đến đây, cô không được uống lấy một ngụm nước.

Không ngờ Hàn Duệ còn có cả một đầu bếp riêng, đó là một người đàn ông to béo và cũng kiệm lời ít cười không hiểu lúc trước giấu mặt ở đâu đến lúc sắp ăn cơm mới thấy xuất hiện, sau đó liên tiếp bê ra đủ các loại món ăn một cách rất hiểu ý chủ nhân.

Bọn Tạ Thiếu Vĩ chỉ ngồi một lúc rồi đi hết, vì thế lúc này trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Phương Thần và Hàn Duệ.

Phương Thần biết rõ, vẻ ngoài tưởng chừng như Hàn Duệ không kiêu cách, nhưng thực ra anh ta yêu cầu rất cao đối với ăn mặc và nơi ở, trình độ thưởng thức chất lượng cuộc sống đã ở mức cao mà những người bình thường khó lòng đ khiến cho dù chỉ là một đĩa cơm rang cũng phải yêu cầu đầu bếp làm hết sức công phu và cầu kỳ.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ ăn món cơm rang Dương Châu ngon đến thế, đến tận khi đặt đĩa xuống vẫn cảm thấy rất vừa lòng.

“Một đầu bếp giỏi như vậy, anh mời từ đâu về thế?”

“Anh ta đã giúp tôi từ hồi tôi còn ở bên Mỹ”, Hàn Duệ đáp.

Phương Thần khẽ “ồ” lên một tiếng, rồi hỏi: “Anh còn làm ăn ở bên đó à?”

“Ừ.”

“Cũng là hộp đêm và quán bar như bên này à?”

Hàn Duệ đẩy ghế đang định đứng lên, thấy thế cúi người xuống nhìn cô, nói: “Em thấy tò mò về chuyện của tôi từ bao giờ vậy?”- Nói xong không chờ cô, quay người sải bước đi ra phòng khách trước.

“Ngạc nhiên lắm hay sao?”, Phương Thần đi theo sau, khuôn mặt thoáng ửng nụ cười: “Có lẽ điều tôi quan tâm là, khi ở bên Mỹ, ngoài việc làm ăn ra, liệu anh có bạn gái hay không?”.

Người đàn ông đi trước cô vẫn không dừng lại, chỉ im lặng trong giây lát, rồi sau đó cất tiếng cười, tiếng cười rất rõ.

Quen biết anh ta cũng đã lâu như vậy, nhưng dường như đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Hàn Duệ cười một cách sảng khoái và thoải mái như vậy.

“Như thế có thể coi là thừa nhận không nhỉ?”, thừa dịp Phương Thần hỏi tiếp, ngữ điệu nhẹ nhàng như không mấy chú ý vào câu hỏi và cũng không tỏ ra dồn ép đối phương.

Hàn Duệ không trả lời câu hỏi của cô.

Ngồi một cá thoải mái trên salon, châm một điếu thuốc, Hàn Duệ nheo đôi mắt dài, sáng nhìn cô qua làn khói thuốc trắng xanh: “Em đang ghen đấy à?”.

Giọng nói của Hàn Duệ rất lạnh lùng, hơn nữa nhiều lúc mang sắc thái cao ngạo và thờ ơ, vì thế những khi Hàn Duệ đưa ra câu hỏi, Phương Thần đều cảm thấy trong ngữ khí của anh ta luôn ẩn chứa một vẻ châm biếm.

Nhưng lần này thì hoàn toàn không như vậy.

Hàn Duệ nhướng mày, môi phảng phất nụ cười với vẻ dịu dàng hiếm thấy, dường như là thích thú, chỉ đơn thuần là một sự thích thú trước trạng thái tâm lý của cô lúc này.

Phương Thần im lặng một lúc.

Thế nào là ghen?

Chỉ nhớ rằng hồi còn nhỏ khi cha mẹ tỏ ra yêu quý Lục Tịch hơn cô, khi bố mẹ khen Lục Tịch và gần như quên mất cô trước mặt mọi người, cô thường thấy trong lòng rất ảm ức, cứ như có một con rắn đang bò trong lòng, mà từ miệng con rắn đó nhỏ ra không phải là nọc độc, mà là một thứ dịch thể vừa chua vừa đắng, nó không đủ để làm chết người, nhưng đủ để làm cho người ta khó chịu. Chính vì vậy mà cô mới thấy ghét chị mình, có những khi vừa nhìn thấy mặt là lập tức thấy ghét cay ghét đắng.

Hồi ấy mới ấu trĩ làm sao.

Sau này khi đã nghĩ ra rằng, đó là vì bản thân cô không đủ tốt, nên không nhận được sự đối đãi giống như Lục Tịch cũng là một điều rất bình thường.

Thực sự, sau Lục Tịch dường như cô chẳng có ai để mà ghen ghét. Bây giờ trước câu hỏi này của Hàn Duệ, cô không khỏi sững người.

Liệu có như thế không nhỉ?

Ngay từ khi mới bắt đầu cô cũng đã không cho rằng Hàn Duệ có thể một lòng như vậy, hơn nữa hầu như cô cũng không để tâm đến điều này. Cô chỉ thấy một hiện thực rất rõ là, với một người đàn ông có thân phận và địa vị như Hàn Duệ, thì còn có điều gì mà anh ta muốn lại không được? Rõ ràng, trước một người đàn ông như vậy, các cô gái không thể không xiêu lòng.

Cho nên dù Hàn Duệ khác thì Phương Thần cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Có điều dường như tới tận giây phút này đây là lần đầu tiên cô nghĩ đến vấn đề đó, trong đầu cô hình dung ra cảnh tượng Hàn Duệ ôm eo một cô gái mảnh khảnh, mềm mại khác, hoặc là dưới bóng đêm vô tận, anh kẻ đôi môi nóng hổi của mình hôn đôi môi của một người con gái khác.

Phương Thần thừa nhận, trong lòng bỗng cảm thấy đôi chút khó chịu.

Có thể trước khi bản thân còn chưa ý thức được, thì hình như cô đã bị một con vật nào đó khẽ cắn lên cơ thể. Cảm giác đó không rõ rệt và tan biến rất nhanh chóng, nặng nề và mơ hồ.

Không liên quan gì đến tình yêu, cô nghĩ, có lẽ chính là vì bệnh quá sạch sẽ của mình mà thôi.

Phương Thần ngồi xuống một chỗ cách Hàn Duệ vừa phải, rồi kéo một chiếc gối lên ôm vào trong lòng, dùng động tác ấy để tránh ánh mắt nhìn như dò xét của Hàn Duệ.

Cô mỉm cười, nói: “Như thế rất không công bằng. Vì sao cứ mỗi lần tôi đưa ra câu hỏi thì anh đều phản công lại như vậy?”

“Ồ, thế sao? Vậy em nói xem như thế nào mới là công bằng?” Tâm trạng của Hàn Duệ hôm nay rất tốt, anh nhướn lông mày, bình tĩnh nhìn cô.

“Tất nhiên là anh phải trả lời câu hỏi của tôi trước.”

Không biết có phải là do luồng ánh sáng hay không, khi cô nghiêng người, mái tóc đen mượt xỏa xuống hai bên mặt, tạo thành bóng rất đẹp và gợi cảm, càng khiến cho nụ cười của cô trở nên trong sáng thơ ngây. Hàn Duệ nhìn cô một cái, phả ra một làn khói thuốc “Không có”.

“Là bây giờ không có, hay từ trước tới nay không có?”

Hàn Duệ im lặng.

Phương Thần chum chím môi, rồi chủ động tự kiểm điểm: “Vấn đề này được xác định là không có tiêu chuẩn gì”. Rồi sau đó cô động đậy người, hỏi tiếp với vẻ hiếu kỳ: “Thế bạn gái trước đây của anh như thế nào?”

Hàn Duệ nghiêng người, giục tất điều thuốc trong chiếc gạt tàn bằng thủy tinh, rồi quay đầu lại nhìn thật sâu vào mắt cô, “Em định nói tới cô gái nào?”

Nếu đổi lại là lúc khác, thì chắc hẳn cô đã phụ họa với sự hài hước hiếm có của Hàn Duệ bằng một vẻ thoải mái vui vẻ. Nhưng lúc này, cô hơi sững người một lát, sau đó rời mắt khỏi khuôn mặt Hàn Duệ, rồi làm như vô tình dừng lại trên cổ anh ta.

Các đường nét trên chiếc cổ cương nghị rất đẹp, từ đó luôn toát ra vẻ đàn ông nghiêm nghị, lạnh lùng, nhưng khi mà chủ nhân của nó trong lòng đang vui thì nó bỗng trở nên mềm mại tới mức khó tin ngay trong chốc lát, và trở thành một bộ phận cực kỳ hấp dẫn.

Phương Thần không nhìn vào ánh mắt của Hàn Duệ, không biết anh ta đang nghĩ gì. Cô chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đập, trong căn phòng chợt yên tĩnh đến bất ngờ, tiếng đập của trái tim thành thịch như tiếng trống trận, nặng nề dồn dập cả một vùng ngực bên trái.

“Là cô gái để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho anh.” Cô mỉm cười: “Là một cô gái nước ngoài hay Trung Quốc?”

Thế nhưng, sau khi câu hỏi của cô vừa kết thúc, hai người lại tiếp tục ở trong trạng thái im lặng rất lâu.

Dường như đến cả bầu không khí cũng ngưng đọng lại và trở nên ngột ngạt khác thường.

Phương Thần không biết rốt cuộc thì mình đang chờ đợi điều gì, chỉ thấy rằng cảm giác đó không dễ chịu chút nào, thậm chí có phần khó chịu đựng. Đồng thời cô phát hiện ra rằng, có những lúc giả vờ như chẳng có chuyện gì là một việc vô cùng khó khăn.

Có thể lý do của nó là vì mối quan hệ với đối tượng.

Phải, chính là vì người mà cô đang đối diện là người đàn ông này, người đàn ông có đôi mắt lạnh như sao băng, tựa như con dao sắc nhọn có thể xuyên thấu tâm can người khác.

Bên cạnh không có gương nên cô không thể nhìn thấy vẻ mặt mình trong giờ phút này, chỉ biết rằng đến khi Hàn Duệ lên tiếng, thì lòng bàn tay đặt trên chiếc gối ôm của cô đã ẩm ướt.

Bầu trời bên ngoài đã tối lại, những đám mây đen nặng nề che khuất cả ánh trăng. Cả một khoảng rộng bên ngoài cửa sổ hình bán nguyệt rực rỡ ánh đèn, đài phun nước ở giữa vườn hoa phun ra những dòng nước màu trắng chảy từ trên cao xuống thành từng đợt, xen lẫn tiếng nước xối rào rào xa xa.

Dường như rất lâu, rất lâu sau đó, giọng nói trầm trầm tựa băng giá mới phá vỡ sự im lặng trong căn nhà: “Cho đến bây giờ, vẫn chưa có ai khiến cho tôi có ấn tượng sâu sắc”.

Có thể vì giọng nói của Hàn Duệ vô cùng bình thản, khiến người nghe dường như không cảm nhận thấy chút tình cảm nào trong đó, nó giống như một gáo nước lạnh giội xuống, nên khiến cho Phương Thần từ

trạng thái sững sờ nhanh chóng định thần lại. Cô mỉm cười, rồi đáp với một câu tựa hồ không chút nuối tiếc: “Thế à”, rồi kết thúc câu chuyện ở đó.

Trên đường đưa cô trở về nhà, hai người gần như không nói với nhau câu nào. Phương Thần luôn gối đầu lên cánh tay, ngậy người nhìn những hình ảnh nhanh chóng lướt qua ngoài cửa xe.

Sau cùng, khi sắp đến nơi, đột nhiên Hàn Duệ lên tiếng: “Có muốn đi nghỉ ở đâu không?”.

Rất ít khi anh ta trưng cầu ý kiến của cô như vậy, Phương Thần hơi sững người, rồi hỏi lại: “Đi đâu?”.

“Lên núi, em nói rằng luôn muốn được đi săn cơ mà?”

Lúc ấy Phương Thần mới hơi ngạc nhiên quay người lại nhìn Hàn Duệ: “Thuận miệng nói vậy thôi, thế mà anh vẫn còn nhớ à?”.

Nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lùng như băng giá, Phương Thần thấy trong lòng dậy lên muôn vàn ý nghĩ khác nhau, ngẫm nghĩ một lát, cô mới đáp: “Được”.

35. Chương 34

Chương 34

Ngày lên núi được định vào cuối tuần sau, những việc cần chuẩn bị không phải lo lắng gì, vì đã có người khác lo lắng chu tất. Còn Hàn Duệ hình như phải bận rộn với những chuyện khác, mấy ngày sau đó biến mất tăm như bốc hơi khỏi trần gian. Hiện tượng này đối với những đôi nam nữ đang yêu nhau bình thường có lẽ khó mà có thể bỏ qua, nhưng Phương Thần thì lại cảm thấy nhẹ nhõm một cách không thể lý giải được.

Chu Gia Vinh thấy mấy ngày liền cô đều về nhà từ rất sớm, không khỏi nhíu mày hỏi: “Em đúng là một cô gái kỳ quặc, tự nhiên không hẹn hò gì nữa, em không cảm thấy điều gì khác với thói quen à?”.

Mặc dù miệng thì phản bác lại một cách yếu ớt, nhưng thực ra trong lòng Phương Thần cũng cảm thấy chuyện này đúng là kỳ quặc.

Cô không hề sợ Hàn Duệ, cho dù ở bên người đàn ông ấy có vô vàn nguy hiểm và cám dỗ, nhưng cô cũng đã dự liệu từ trước. Huống chi, xét ở một mức độ nào đó, mối quan hệ giữa hai người đã phát triển đến mức như ngày hôm nay cũng không hoàn toàn do nguyên nhân Hàn Duệ đơn phương cưỡng ép.

Đó cũng là sự cho phép ngầm từ cô, với vẻ ngoài tưởng như chống lại và đôi khi là đấu tranh giành giật.

Nhưng đến hôm nay, Hàn Duệ chỉ tạm thời biến mất khỏi cuộc sống của cô mấy ngày, cô lại cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có. Dường như có một tảng đá nặng đè lên ngực, sau một lúc tạm thời dịch chuyển, trọng lượng của nó lại tăng lên, khoảng thời gian để điều đó diễn ra rất rõ, rồi dần dần tảng đá ấy lại trở về vị trí cũ khiến cô thấy ngột thở.

Trong hơn hai mươi năm sống trên đời, có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy bối rối, khó hiểu, không biết trên con đường sắp tới phải lựa chọn ra sao mới là tốt.

Sau khi trở lại đi làm bình thường, Phương Thần đem những tư liệu và ghi chép trong năm ngày tập huấn làm thành một bản báo cáo hoàn chỉnh và đem nộp cho Tổng biên tập trước khi ông đi công tác.

Tổng biên tập cười nói: “Tốt lắm. Sắp tới nội bộ tòa soạn của chúng ta cũng sẽ tổ chức một đợt học tập, cô hãy đem những thu hoạch này chia sẻ với các đồng nghiệp”. Rồi trước khi ra khỏi cửa ông còn quay đầu lại bảo: “Tiểu Phương, cùng đi nào, đi ăn cơm với tôi.”

Hôm nay, Tổng biên tập được mời dự tiệc, những người đến d ngoài các nhà báo cùng ngành còn có tổng giám đốc của một số doanh nghiệp, hai bên tỏ ra rất quen thân, mười người ngồi vừa tròn một mâm.

Mọi người đều nói rằng ưu tiên phụ nữ, nên sau mấy lần chúc, Phương Thần đã cảm thấy má nóng bừng.

Có người thấy thế vừa đùa vừa tỏ ý quan tâm: “Sao mặt của Tiểu Phương đỏ thế, liệu có say không đấy?”.

Phương Thần chỉ cúi xuống mỉm cười, dáng vẻ thẹn thùng: “Tửu lượng của tôi rất thường, có lẽ hơi chuyển choáng thật”, nói xong cô rời khỏi bàn tiệc, ra ngoài gọi điện thoại.

Vốn dĩ Phương Thần định gọi cho Tô Đông, hỏi xem hai ngày sau cô ấy có rỗi không để cùng đi xem phim. Nhưng cô vừa bấm hết dãy số thì ánh mắt của cô cũng bất chợt dừng lại ở một phía, động tác trong tay lập tức dừng lại.

Nhà hàng này bố trí có phần khác lạ. Không có phòng ăn lớn, từ tầng hai trở lên toàn là các phòng nhỏ, ít thấy bóng dáng của những người phục vụ, vì thế xung quanh trở nên rất bí hiểm và yên tĩnh. Bên ngoài các phòng VIP là hành lang hẹp quanh co, hình thành một hình bầu dục bao bọc xung quanh, ở giữa là một khu tiểu cảnh được bài trí rất xa hoa, lộng lẫy.

Từ chỗ của Phương Thần nhìn sang phía đối diện cách đó khoảng mấy chục mét, có một thanh niên dáng người cao dong dỏng và khá điển trai đang ôm chặt một cô gái ở bên cạnh hàng lan can có trạm trở hoa văn. Ánh đèn chiếu xuống bên cạnh họ, dù ở xa thì cô vẫn cảm thấy tình cảm giữa hai người đó thắm thiết khác thường.

Rất rõ là họ đang hôn nhau.

Phương Thần không khỏi cảm thấy khó xử. Điện thoại đã được kết nối, từ đó vọng ra tiếng của Tô Đông, Phương Thần bất giác định rời mắt đi, thì đúng lúc đó chàng trai phía bên kia dường như cũng cảm thấy có sự khác thường, ngẩng đầu lên khỏi cổ của cô gái kia, để lộ ra một khuôn mặt tuấn tú và phong lưu.

Khi bốn mắt nhìn nhau, nhận ra đó là cô, chàng trai liền nở một nụ cười bất cần về phía cô.

Dường như Tô Đông đang chờ Phương Thần nói ở một nơi rất yên tĩnh, cô “A lô” hai lần mới nghe thấy tiếng trả lời của Phương Thần, vì thế, hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Cậu đang làm gì

“Không có gì.” Ánh mắt của Phương Thần cũng dõi theo tiếng bước chân đang đến gần của chàng trai kia, “Hôm nay cậu không đi làm à?”.

“Không, vừa mới về đến nhà, cảm thấy hơi khó chịu.”

“Sao thế?”

“Vì lúc đi mặc ít quần áo, có lẽ đã bị cảm”, Tô Đông ngáp một cái rõ to, giọng nói cũng uể oải thực sự.

Bước chân của Tiêu Mặc rất dài, dù anh bước rất thong dong nhưng cũng nhanh chóng đến ngay bên cô. Phương Thần chỉ kịp nói hai câu, sau đó tắt điện thoại ngẩng đầu lên, cười và nói: “Xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến hai người”.

Cô gái vừa ôm Tiêu Mặc vẫn đứng đợi tại chỗ, vì ánh sáng không đủ nên Phương Thần không nhìn rõ mặt cô ấy, dù vậy cô vẫn nhận ra thân hình khá đẹp của cô ta sau chiếc váy bó sát người, đứng tựa nửa người vào lan can, không giấu được vẻ điệu đà thu hút.

Dáng vẻ ấy khá giống Tô Đông.

Phương Thần vẫn đang quan sát cô gái rất quyến rũ ở phía bên kia, thì Tiêu Mặc đã đứng bên cạnh cô, đưa bàn tay có những ngón dài lên sờ cảm.

Mặc dù chỉ là câu nói đùa, nhưng rõ ràng câu nói ấy chứa đựng sự thân mật, dù câu nói ấy được thốt ra từ miệng của một cô gái nghiêm túc và có nguyên tắc Tiêu Mặc từng quen, nhưng nó vẫn khiến cho anh cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Nghĩ đến đêm phóng túng ở quán rượu nhiều năm trước, Tiêu Mặc không khỏi nhíu mày, anh nhìn Phương Thần rất kỹ, cho tận lúc cô cũng chau mày lại giống anh, anh mới cười và hỏi: “Đến đây ăn cơm à?”.

“Ở phòng kia”, Phương Thần chỉ vào cánh cửa phía sau lưng.

>Em đã uống rượu phải không?”

“Nhìn thấy rõ thế sao?”

“Ừ”, Tiêu Mặc gật đầu. Anh lơ mơ nhớ rằng, buổi tối hôm ấy cô cũng như thế này, khuôn mặt trắng nõn nà với đôi má ửng hồng, toàn thân tỏa ra mùi rượu và bước đến bên anh, đôi mắt của cô dường như cũng trở nên mơ màng. Có lúc anh đã từng nghĩ, không biết mình bắt đầu thích cô gái mười tám tuổi ấy từ bao giờ? Rõ ràng là anh vốn thích những cô gái chín chắn.

Nhưng chỉ có cô mới làm anh nhớ những tháng ngày ấy, đó có thể là một trường hợp đặc biệt.

Cô gái xinh đẹp phía đối diện dường như đã chờ đến sốt ruột, nên thay đổi tư thế mấy lần liền, hơn nữa ánh mắt cứ chăm chăm nhìn về phía hai người.

Phương Thần nói: “Có lẽ không nên như thế này, em cũng phải vào trong rồi.”

“Được, để hôm khác có thời gian chúng ta sẽ nói chuyện.” Tiêu Mặc chợt nhớ ra một chuyện, “Sau thời gian này, công ty của anh sẽ xin được quảng cáo ở báo của các em, hoặc là sắp xếp một buổi phỏng vấn”.

“Vâng, em cũng đã nghe nói về chuyện này. Công trình xây dựng mới tiến hành thuận lợi không?”

“Rất tốt.” Nhân khoảng thời gian trống giữa những lời chuyện trò, Tiêu Mặc nhìn về phía bên kia, nở một nụ cười vồ về, việc làm ấy của anh bị Phương Thần bắt gặp. Cô làm ra vẻ không biết gì, nhưng rất hoài nghi rằng, dưới ánh đèn mờ ảo không biết đối phương có nhìn thấy rõ không, còn cô thì không thể không thừa nhận, dường như chàng trai này sinh ra đã có số đào hoa, rõ ràng nhìn qua thì thấy đó chỉ là hành động lấp liếm, nhưng lại mang một sức hấp dẫn rất tự do phóng khoáng.

Không lẽ tính cách thích phiêu du và không ổn định đã đánh vào điểm yếu của phụ nữ chăng?

Vì đã từng cố đè nén, khiến cho thế giới tình cảm trong một thời gian dài rất ổng rộng, vì thế Phương Thần tự cho rằng, việc phân tích điều này là hoàn toàn không thể được.

Có lẽ, đợi một hôm nào đó sẽ nghe thử xem cách nhìn nhận của Tô Đông như thế nào. Nghĩ đến đây, Phương Thần nói tiếp một câu với Tiêu Mặc lúc đó đã quay lưng đi: “Em cảm thấy mùi nước hoa trên người của anh rất quen thuộc”.

Bước chân của người trước mặt hơi chững lại, rồi người ấy quay đầu đáp: “Từ trước đến giờ anh chưa từng dùng Cologne [1].”

“Ý em nói là loại nước hoa dành cho phụ nữ.” Phương Thần mỉm cười. Có lẽ vì anh đã áp sát người khác quá, khả năng là hai người đã dính vào nhau một lúc lâu, nên mùi thơm mới lan sang cơ thể anh như vậy.

Tiêu Mặc nghe thế liền cười: “Không lẽ em cũng dùng loại nước hoa ấy?”

“Không phải”, Cô nhún vai, “đó là mùi mà Tô Đông thích, vì thế em thấy quen thuộc”.

Hôm ấy Phương Thần gọi cửa nhà Tô Đông hơi muộn.

Trong nhà cô ấy quả nhiên là đến cả một viên thuốc cảm bình thường nhất cũng không có, Phương Thần đành phải xuống gác mua, may mà hiệu thuốc ở gần đó. Nhân viên thu ngân là một chàng trai còn rất trẻ, mấy tháng trước Phương Thần cũng đã đến đây mua thuốc nên người ấy vẫn nhớ cô, khi cô trả tiền mỉm cười chào và còn dặn cô cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe.

Phương Thần cảm thuốc, cảm ơn một cách lịch sự rồi ra về. Về đến nhà nhìn thì thấy Tô Đông đã cuộn chân ngủ say. Phương Thần ném chiếc chìa khóa lên bàn, chuẩn bị xong nước ấm rồi mới gọi Tô Đông dậy.

“Cậu cũng biết cách chăm sóc người khác đấy chứ”, Tô Đông nói bằng giọng mũi, rồi uể oải tựa vào đầu giường.

“Mình đâu cần những lời khen ấy.” Phương Thần lắc lắc ngón tay trở rồi hỏi: “Buổi chiều cậu đi đâu vậy?”

Tô Đông nhìn như dán mắt vào ti vi, đáp: “Đi loanh quanh chút thôi”.

“Một mình à?”

“Tất nhiên rồi.”

Mặc dù câu trả lời rất trôi chảy, nhưng rõ ràng đó là một lời nói dối.

Chỉ có điều Phương Thần không có ý định vạch trần.

Kể từ khi Phương Thần quen Tô Đông vào năm mười mấy tuổi cho đến nay, sự hiểu biết về nhau giữa hai người có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Kể từ sau khi dẫn theo một đoàn các cô gái xông pha khắp các tụ điểm ban đêm, Tô Đông nghiêm nhiên trở thành “sinh vật hoạt động ban đêm” tiêu chuẩn, còn ban ngày thì ngủ say đến sét đánh cũng không tỉnh dậy.

Ra khỏi cửa nhà vào lúc trời còn sáng, hầu như đó là việc chưa hề xảy ra đối với Tô Đông trong suốt mấy năm gần đây.

Nhìn thấy thần thái và sắc mặt của Tô Đông không được tốt, Phương Thần chỉ ngồi một lát rồi đứng lên đi, trước khi đi cô nói với Tô Đông: “Hai ngày nữa thì mình sẽ đi lên núi một chuyến”.

“Có việc gì vậy?”

“Đi săn.”

“Cùng với Hàn Duệ à?”

Tô Đông nói: “Bây giờ tin đồn ở bên ngoài rất dữ, họ nói là anh ta chiều chuộng cậu hết mức, thậm chí những khi đi cùng cậu đến cả thuộc hạ thân tín cũng không cho đi bên cạnh nữa”.

Phương Thần ngẫm nghĩ: Đúng là có mấy lần chỉ có hai người với nhau. Nhưng, thế thì sao?

Tô Đông ngừng một lát.

Thực ra cho đến nay, cô vẫn không tán thành việc Phương Thần quan hệ với Hàn Duệ... Nhưng biết rằng dù có khuyên cũng chẳng được, nên cuối cùng Tô Đông đành nói với vẻ nghiêm túc: “Môi trường mà Hàn Duệ gần bó rất nguy hiểm, việc cậu ở bên cạnh anh ta hiện nay đang khiến người khác rất chú ý, vì thế cậu nên cẩn thận một chút. Hơn nữa, gần đây mình nghe nói anh ta đang gặp khó khăn, cậu hãy chăm sóc mình cẩn thận, nhất định đừng để liên lụy tới bản thân”.

“Mình biết rồi.” Phương Thần chỉ dừng lại cửa một giây, nói xong giơ tay vẫy rồi mở cửa bước đi.

[1] Cologne hay còn gọi là Eau de cologne chỉ có 2-4% tinh dầu (mùi hương lưu lại trong vòng 1-2 giờ), loại này là nước hoa dùng hàng ngày.

36. Chương 35

Chương 35

Thực ra, không phải là Phương Thần không nghĩ tới, nếu đến cô mà cũng có người khác bám theo, thì tình hình của Hàn Duệ càng nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Nhưng, tác phong làm việc của người đàn ông ấy là hành động kín đáo, gần như bí hiểm, bất cứ lúc nào nhìn thấy anh ta cũng đều cảm thấy mọi chuyện rất yên ổn. Ở bên cạnh anh ta, dường như mọi người luôn luôn vui vẻ ca hát, đèn mở rượu đỏ, còn những việc đang lặng lẽ đến hoặc những mối nguy hiểm tiềm ẩn thì đều được xua tan đi bằng vẻ mặt không biến sắc.

Nếu Tô Đông đã không kìm được phải nói ra những lời nhắc nhở ấy, chắc hẳn có việc lớn sắp xảy ra, nhưng đến lúc xuất phát vào cuối tuần, Phương Thần mới phát hiện ra rằng chỉ có cô và Hàn Duệ đi vào núi.

“Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân không đi à?”, cô hỏi

“Bọn họ đều có việc khác phải xử lý”, Hàn Duệ lái xe quay lại nhìn cô, “Sao vậy, không thích sự sắp xếp như thế à?”.

“Cũng được.” Trước những vấn đề như thế này, cô hoàn toàn không muốn tranh luận với anh, vì dù có tranh cãi thì cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ có điều cô cảm thấy hơi lạ, ít khi ra ngoài Hàn Duệ không mang theo Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân.

Chiếc xe việt dã vừa cao vừa rộng, tầm mắt không bị hạn chế, mã lực lớn nên chẳng mấy chốc đã chạy hết tuyến vành đai ngoài của thành phố, rồi tiến về phía núi. Sau khi tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất, Phương Thần bắt đầu chăm chú quan sát cảnh vật hai bên đường. Đã lâu lắm rồi cô không ra ngoài chơi, bình thường thì công việc của cơ quan cứ gọi là bận bịu đầu, chuyện làm thêm thức thâu đêm cũng không phải là ít. Cô cũng đã định nghỉ hai ngày đi ra ngoài cho đầu óc thanh thoi một chút, không ngờ người cùng đi với cô lại là Hàn Duệ.

Anh nhớ rằng cô đã từng thuận miệng nói như vậy, sau đó thì sắp xếp lần đi săn này, anh đã chuẩn bị súng và các đồ dùng cần thiết rất chu đáo, khiến cô không phải bận tâm một chút nào. Cô rất ngạc nhiên về điều này, vì thế đặc biệt chú ý đến việc thể hiện của mình, cố gắng tạo ra vẻ mặt dễ coi, hy vọng rằng sẽ có thể vui vẻ cùng anh.

Tay lái của Hàn Duệ rất giỏi, mặc dù là đường núi, thậm chí có những chỗ rất gập ghềnh, nhưng anh vẫn lái xe rất êm khiến cô có được một giấc ngủ rất ngon lành ở chặng cuối. Khi cô được đánh thức, mở mắt ra đã thấy điểm đến hiện ra trước mắt.

Cô cứ tưởng rằng anh sẽ đưa cô tới một sơn trang sẵn sẵn do con người tạo ra, không ngờ lại là một nơi như thế này.

Một ngôi nhà gỗ màu nâu vàng với các đường nét trạm trổ tinh xảo đứng sừng sững cách kính chắn gió của chiếc xe chừng hai mươi mét, cô khẽ kêu lên, vẻ ngạc nhiên và vui mừng, sau đó nhanh chóng tháo dây an toàn nhảy xuống xe.

Hàn Duệ lấy đồ từ cốp xe ra, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cảnh tượng ấy. Phương Thần đứng ở bậc thềm của ngôi nhà gỗ, vẻ mặt không giấu được sự thích thú. Có thể thấy, cô thực sự thích nơi này, mặc dù với anh thì nó chẳng có bất cứ điểm nào là tuyệt diệu cả.

Nhưng, đây là lần đầu tiên cô để lộ vẻ mặt ấy trước anh mà không chút đề phòng, giả tạo nào. Ánh nắng mặt trời sau buổi trưa lọt qua kẽ lá của những cây đại thụ um tùm chiếu lên khuôn mặt cô khiến cho đôi mắt cô trở nên sáng rực.

Lúc đó cô quay người lại rất nhanh, cất cao giọng hỏi: “Anh có biết giấc mơ lớn nhất của tôi là gì không? Đó là có một ngôi nhà như thế này, không cần quá to, nhưng nhất định phải được làm bằng gỗ chõ và chắc chắn”.

Ánh mắt của Hàn Duệ như đóng đinh lên người cô, khóe miệng bắt giắc nở nụ cười, rồi xách mấy túi đồ mở cửa bước vào trong nhà, dáng điệu rất bình thản.

Diện tích ngôi nhà không lớn, bố trí theo tiêu chuẩn gồm hai phòng và một sảnh, nhìn qua thì nơi đây không có người ở thường xuyên, nhưng có lẽ vì biết họ sẽ tới nên đã được thu dọn rất sạch sẽ từ trước.

Đồ đạc bày biện trong ngôi nhà cũng rất đơn giản, ngoài một số đồ dùng cần thiết bằng gỗ, không hề có thêm bất cứ vật dư thừa nào.

Phương Thần đi hết một lượt từ trong ra ngoài, cuối cùng trở về phòng khách, hỏi người đàn ông lúc đó đang cúi đầu kiểm tra lại khẩu súng săn: “Không hiểu sao tôi cảm thấy anh có vẻ rất quen thuộc chỗ này?”. Vào một nơi núi sâu như thế này mà cũng không cần nhờ đến một thợ săn bản địa dẫn đường, hơn nữa sau khi vào trong nhà, anh đã chỉ ngay cho cô phòng ngủ ở bên cạnh bếp, lúc cô bước vào đó thì đã thấy ở đó để sẵn một đôi dép lê của phụ nữ.

“Đây là nhà của tôi.”

Hàn Duệ không ngẩng đầu lên nhưng vẫn cảm thấy vẻ ngạc nhiên của Phương Thần. Anh chợt thấy buồn cười, có lẽ anh đã quen với vẻ đáo dể của cô ngày thường, bây giờ chẳng qua chỉ là đứng trước một ngôi nhà

gỗ bình thường, thế mà không ngờ nó lại khiến cô dễ dàng bộc lộ về mình chân thật như vậy.

Từ lúc xuống xe cho đến bây giờ, nụ cười và giọng nói đầy vẻ thích thú của cô có lẽ còn nhiều hơn tất cả các lần trước đó cộng lại.

“Sao anh lại có ngôi nhà ở một như thế này?” Phương Thần thực sự không sao hình dung nổi, cô đưa mắt nhìn quah, không thể nào tìm ra được mối liên hệ giữa một nơi yên tĩnh vắng vẻ, một kiến trúc nguyên thủy mộc mạc cổ xưa như thế này với hoàn cảnh sống xung quanh người đàn ông này.

“Tôi đã nhờ người xây dựng nó hồi mới về nước, để thuận tiện cho mỗi lần đi săn.” Hàn Duệ đứng dậy, nhắc thử cây súng nặng trĩu và đen bóng trong tay rồi đưa cho Phương Thần: “Cây này dành cho cô.”

Không ai biết được ngay từ hồi nhỏ Phương Thần đã mong ước có một ngôi nhà gỗ, cũng như không ai biết được sự thích thú của cô đối với việc đi săn. Cô đã trốn học theo bọn Tô Đông đến trường bắn mấy lần, cùng đi còn có mấy cô gái khác, đều ở tuổi gần hai mươi.

Họ sử dụng súng ngắn, thế nhưng sức giạt của nó vẫn rất lớn, có người mới bắn được mấy phát đã không chịu nổi, có người thì dù chỉ mới cầm khẩu súng lên đã ớn lạnh, nên cuối cùng chỉ có Phương Thần và Tô Đông là chơi say sưa. Lúc đầu thường xuyên bắn lệch, không hề tìm thấy bất cứ lỗ thủng nào trên bia, nhưng có mấy người đàn ông ở đó dường như là những xạ thủ lão luyện, họ đã dạy cho hai người một lúc, nên sau đó kết quả bắn cũng khá hơn.

Trên đường từ trường bắn về, A Long - bạn trai của Tô Đông nói: “Các em chơi vui như vậy, để hôm nào đó anh sẽ đưa đi săn một lần”.

“Hay quá, anh nhất định phải nhớ đấy nhé, không được quên đâu”, Tô Đông cười, nhào tới đặt một nụ hôn lên má bạn trai, khiến A Long thích thú cười ha hả.

Lúc đó A Long thực sự rất chiều Tô Đông, đáp ứng tất cả những gì mà cô yêu cầu, huống chi đó lại là việc mà anh hứa, nên sau đó anh đã dẫn hai người đi lên núi săn thật.

Có lẽ là do may mắn nên dù là lần đầu bắn bừa, Phương Thần cũng hạ được một con gà rừng. Viên đạn đã găm đúng vào cánh nó, thuộc hạ của A Long chạy đi nhặt nó về, mọi người khen cô không ngớt.

A Long cũng rất vui, nhướn đôi mày rậm lên cười và hỏi: “Thấy máu chảy như vậy, là con gái mà em không sợ sao?”.

Phương Thần nhớ là cô đã lắc đầu. Không những c không sợ, ngược lại cô còn cảm thấy một niềm phấn khích lớn chưa từng có, khiến cho suốt đêm đó cô cứ trần trọc mãi trên chiếc giường gỗ nhỏ mộc mạc một hồi rất lâu mới ngủ được.

Thành công và kích thích, lần đầu tiên cô nếm trải mùi vị của hai cảm giác đó cùng một lúc, thì ra nó tuyệt diệu như vậy.

Đồng thời, cũng là lần đầu tiên cô đã giành được một thứ bằng sức mạnh của mình, còn trước đó, hầu như mọi vinh dự và những gì tốt đẹp đều thuộc về Lục Tịch rạng rỡ, kể cả cơ hội ra nước ngoài. Còn cô, cho dù đó là giấc mơ được nhen nhóm ngay từ hồi nhỏ, cũng chỉ có thể là một chiếc bóng không đáng để ý ở phía sau Lục Tịch. Vì vậy, cho dù là ước mơ đẹp để có một ngôi nhà gỗ nguyên sơ trong rừng sâu giống như trong các bộ phim truyền hình nước ngoài như thế này cô cũng chưa bao giờ nói với bất cứ ai.

Mặc dù đêm mới là thời điểm đi săn tốt nhất, nhưng vì từ đây đến bãi săn còn cả một quãng đường, hơn nữa sau khi khảo sát thực địa thì phát hiện ra rằng, cơn mưa xuân hôm trước đã làm cho con đường núi trở nên rất khó đi, vì thế để đảm bảo an toàn, Hàn Duệ quyết định ở lại một đêm, chờ đến sáng hôm sau sẽ xuất phát.

Đồ ăn cũng đã được chuẩn bị sẵn từ trước và để trong hộp bảo quản, không qua nhiều công đoạn chế biến và đều là những món đơn giản. Là phụ nữ tất nhiên Phương Thần phải tự nguyện xắn tay lên vào bếp.

Tài nghệ nấu nướng của cô rất bình thường, dù ở chung nhà với Chu Gia Vinh lâu như vậy nhưng cô vẫn không học được một phần mười kỹ thuật của anh, do đó cô chỉ xào nấu hai món đơn giản thông thường.

Phương Thần cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo dệt kim cổ chữ V rộng rãi đứng bên bếp, mái tóc đen nhánh hơi rối một cách tự nhiên. Vì không thường xuyên vào bếp nên động tác của cô không lấy gì làm thuần phục, nhưng cô thái rau với vẻ rất chuyên tâm, đầu cúi xuống, để lộ phần cổ dài và trắng muốt dưới ánh đèn.

Cô không phát hiện ra lúc đó Hàn Duệ đứng dựa nửa người bên cửa, lặng lẽ nhìn cô từ phía sau. Chiếc áo len rất dài và rộng, che kín đến bắp đùi, càng làm nổi bật phần eo lưng mềm mại mảnh mai dường như không đầy một vòng ôm của cô.

Lưỡi dao chạm xuống thớt, rất đều đặn, cũng có lúc hơi ngập ngừng một lúc.

Hàn Duệ vẫn đứng yên lặng như vậy, trong một đêm yên tĩnh như đêm nay, âm thanh lách cách và có đôi chút âm trầm như rót vào lòng anh, hết lần này đến lần khác, khiến anh chợt nảy ra một ý nghĩ: Có lẽ cô vốn không thuộc về nơi này, cô có thể làm rất nhiều việc khác, nhưng có lẽ cô hoàn toàn không hợp với việc làm một người vợ hiền, một người mẹ tốt tiêu chuẩn.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt lạ kỳ thay lại khiến anh thấy rất ấm áp. Anh nghĩ, có lẽ là do liên quan đến môi trường, trong một nơi rừng sâu núi thẳm đến điện nước cũng không có như thế này, anh chưa từng ở riêng với bất cứ cô gái nào như bây giờ.

Yên tĩnh, tịch mịch, chỉ có bóng đèn mờ mờ ngoài cửa sổ và chiếc đèn lay động trong ngôi nhà.

Có lẽ vì búi tóc hơi lỏng, nên mấy lọn ở sau xòa xuống, khẽ khàng chạm vào sau gáy cô. Anh không nghĩ gì nhiều liền sải bước đến bên cô. Anh không biết là động tác của mình mạnh hay nhẹ, cũng không nghĩ đến việc có thể làm cô giật mình, mà im lặng đưa tay ra, ngón tay chạm lên mái tóc cô.

Giống như lớp lông vũ màu đen, mịn màng mượt mà, làn tóc lọt qua kẽ tay anh xòa xuống, dường như nó cũng lặng lẽ chạm vào cổ họng anh.

Đó là một chấn động chưa từng thấy bao giờ, khiến anh dừng động tác lại.

Làn gió đêm lướt qua đầm nước bên cạnh cửa sổ, phát ra những âm thanh nặng nề và dứt quãng, rồi luồn qua khe cửa thổi vào làm bay bay những sợi tóc và là vấy của cô.

Anh cao hơn cô nửa cái đầu, bóng trùm lên cả người cô, che khuất những phần ánh sáng lay động.

Đúng lúc cô ngạc nhiên quay đầu lại, anh thu bàn tay đang chạm vào mái tóc cô, tay kia nhanh chóng giữ lấy khuôn mặt cô, đôi môi nóng hổi đặt ngay lên môi cô không chút do dự.

Có thể vì cô thấy hơi lạnh, nên đôi môi cũng mang cảm giác ấy. Khi môi anh chạm vào môi cô, cô bắt giác có người lại nhưng như thế lại càng khơi dậy ham muốn trong cơ thể anh.

Anh chỉ dừng lại trong nửa giây, rồi để mặc rau và thớt rơi xuống đất. Anh bế bổng cô lên, đặt cô ngồi lên chiếc bàn xi măng, giữ chặt lấy cổ và eo của cô, bắt đầu hôn cô tới tấp.

Chiếc lưỡi linh hoạt mang theo hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông đẩy sâu vào bên trong qua hàm răng hơi hé của cô, lướt đến mọi chỗ trong miệng cô một cách kiên quyết và đầy sức mạnh.

Bàn tay của anh to lớn và ấm áp, nó dường như dính chặt vào da thịt cô và khiến cho cả người cô nóng bừng lên.

Những nụ hôn ấy đến quá bất ngờ, hơn nữa mỗi lúc một thêm cuồng nhiệt, trong khoảnh khắc ngắn ngủi cô không biết nên làm gì. Mặc dù nền xi măng rất lạnh, nhưng cô cảm thấy trong người như có một ngọn lửa, nó đang bốc lên không biết từ góc nào, và nhanh chóng bốc cháy rừng rực, rồi lan đến mỗi bộ phận, mỗi một đốt xương của cô.

Cô cũng bắt đầu ôm anh và hôn trả lại.

Cô không biết mình đang làm gì nữa, chỉ cảm thấy rằng đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không nhớ được gì và không thể nghĩ được gì. Lưng của anh rất chắc chắn, cô nhắm mắt lại ôm anh thật chặt, cũng giống như bàn tay anh ôm cô. Dường như cô muốn thu hết hơi thở và hơi ấm trên người anh.

Cửa sổ bị va mỗi lúc một mạnh, hơi thở hỗn hển của hai người cũng mỗi lúc một dồn dập trong không gian nhỏ hẹp. Ánh đèn trên đầu lay động, in thành bóng chuyển động và ảm áp trên khuôn mặt của hai người.

Sau đó, cô thấy bỗng dừng anh dừng lại.

Cô mở mắt nhìn vào mắt anh và nhanh chóng bị hút vào đôi mắt đen thẳm ấy. Nơi sâu thẳm nhất trong đôi mắt ấy dường như có một điểm rất sáng, cô rất rõ anh muốn làm gì, tư duy vốn đang trong cơn hỗn độn đã bất ngờ trở lại như ban đầu.

Cô nắm lấy tay anh bằng một lực vừa phải, kịp thời để nó dừng lại ở điểm cuối cùng của bộ y phục.

Anh im lặng nhìn cô bằng đôi mắt thẳm dò, còn cô mỉm cười nói: “Em đói rồi”.

Giọng nói hơi có vẻ nũng nịu, cô rất ít khi nói như thế. Anh nhìn cô một lần nữa, rồi thu tay về, khẽ vỗ vào lưng cô, thuận tiện kéo cô xuống đất.

Phương Thần tiếp tục rửa rau cho vào nồi, thời gian sau đó chỉ có một mình cô bận rộn trong bếp. Đến khi cô bê mâm cơm bước ra ngoài, thì nhìn thấy anh đứng tựa vào cửa phòng khách lặng lẽ hút thuốc, cô dừng lại một chút rồi mới nói: “Ăn cơm thôi”.

Mở cánh cửa ra, bên ngoài trời tối như mực, giơ bàn tay lên cũng không nhìn thấy ngón.

Trong bán kính mấy chục dặm, hình như chỉ có duy nhất căn nhà họ đang ở là có chút ánh đèn le lói. Và trong màn đêm tối đen ấy đang ẩn giấu điều gì, thì không ai biết được.

Dù ở trong một hoàn cảnh xa lạ như vậy nhưng cô không thể cảm thấy có chút bất an và lo sợ nào, không biết có phải vì có Hàn Duệ ở bên cạnh hay không.

Mặc dù trên núi cũng có đường điện, nhưng ngoài một bóng đèn trắng ra, trong phòng không có bất cứ đồ điện nào, đối với những người quen sống ở thành phố, thì khoảng thời gian dài buổi tối sau bữa cơm thật không biết phải làm gì cho hết.

Trong cốp xe của Hàn Duệ còn có hai thùng bia. Trong đó một thùng là bia ngoại có sáu lon. Hai lon hình tròn màu tối được mở ra, nhìn nhãn mác trên đó xong, Phương Thần không nói câu nào, cô chọn một hộp giấy bên cạnh, nói: “Uống bia thôi”.

“Có thể uống được bao nhiêu?”, sau khi trở lại trong nhà, Hàn Duệ hỏi.

“Không biết”, Phương Thần đã cầm ly lên, giơ về phía anh có ý cụng ly, rồi uống ngụm đầu tiên, “Chuyện này phải chờ đến lúc say thực sự thì mới biết được”.

“Vì thế mới nói rằng, em chưa say bao giờ?”

“Chưa.”

“Thế thì rất tốt.” Dường như anh mỉm cười, nhìn vào đôi mắt dò hỏi của cô: “Vì anh không thích nhìn thấy phụ nữ say”.

Cô cũng cười: “Giống em. Bất cứ ai khi say cũng đều rất khó coi”.

Lúc đầu, hai người mỗi người ngồi một bên ghế, sau đó không biết ai là người bắt đầu trước mà kéo hai tấm thảm lại và ngồi xuống dưới đất.

Số lượng lon rỗng cũng mỗi ngày một nhiều.

Phương Thần đặt ly bia xuống, quay người lại lấy chiếc mở nút chai, thì nghe thấy Hàn Duệ nói: “Mặt em đỏ lên rồi”.

Cô đưa tay lên sờ lên má, “May mà vẫn chưa say”.

“Có chắc là vẫn uống tiếp được không?”

“Sao lại không?” Cô đưa mắt nhìn anh, dưới ánh đèn, vẻ mặt anh rất bình thường, như thể những thứ anh đã uống vào chỉ là nước.

Cô khẽ thở dài: “Ồ đây cái gì cũng tốt, nhưng nếu có thêm chiếc lò sưởi nữa thì thật hoàn mỹ”.

“Uống rượu trước lò sưởi có phải cũng là giấc mơ của em không?”

“Vâng.”

“Em xem phim nhiều quá rồi đấy.”

“Sao anh lại biết?”, cô hỏi về tò mò, “Không lẽ, trên thực tế người nước ngoài không phải như vậy?”.

Hàn Duệ uống một hộp bia, đáp với vẻ lãnh đạm: “Anh không rõ”.

Cuộc sống như vậy cách anh quá xa, thậm chí mười mấy năm trước cũng không tồn tại trong thế giới của anh.

Mãi cho tới sau khi về nước, trong một lần đi săn tình cờ làm quen với một thợ săn già người địa phương. Người thợ săn ấy rất lương thiện và chất phác, anh không biết gì về thân phận của ông, chỉ biết ông là một người say m các hoạt động ngoài trời.

Thế là anh lập tức quyết định ở lại nhà người thợ săn một đêm.

Trong gian phòng đơn sơ ấy, anh đã được nghe vợ của người thợ săn kể chuyện cho các cháu trước khi ngủ ở gian phòng bên cạnh. Giọng của người phụ nữ ấy tuy đã già và thỉnh thoảng kèm theo cả tiếng ho húng hắng, nghe nói đó là hậu quả của chứng viêm phế quản mãn tính chữa không dứt điểm, nhưng giọng của bà vẫn rất dịu dàng ấm áp, khiến cho một câu chuyện cổ tích cũng trở nên rất chân thật.

Thậm chí anh không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, chỉ biết rằng đã lâu lắm rồi anh mới có được một giấc ngủ thoải mái nhẹ nhàng đến thế. Ngày hôm sau, trên đường trở về thành phố, anh đã sai Thiếu Vĩ xây một ngôi nhà gỗ, cho dù sau đó có tới hàng năm anh không thể đến ngôi nhà ấy được một lần.

Sàn nhà vốn hơi lạnh, nhưng vì có một tấm thảm dày trải lên lại thêm hơi men, Phương Thần dần cảm thấy hơi nóng bốc lên. Cô đoán, có lẽ mình thực sự đã hơi choáng váng, vì thế nhìn người đàn ông trước mặt cô mới cảm thấy vẻ mặt của anh lúc này có phần cô đơn.

Rót thêm cho mình và cho Hàn Duệ một ly nữa, Phương Thần đề nghị: “Chúng ta chơi trò gì nhé?”

Hàn Duệ hỏi: “Trò gì?”.

Cô ngẫm nghĩ một lát, đáp: “Inever”.

“Hãy nói quy tắc chơi xem.”

“Anh sống ở Mỹ mà không biết trò này sao?”, cô rất ngạc nhiên.

“Anh rất ít khi quan tâm đến những thứ đó.” Hàn Duệ uống hết ly bia bằng một hơi, nét mặt vẫn không có chút biểu cảm nào.

“Thôi được.” Cô nói: “Thực ra cách chơi rất đơn giản. Ví dụ em nói mình chưa làm một việc gì đó mà anh thì đã từng làm vậy thì anh sẽ uống một ngụm, nếu anh cũng chưa làm thì em sẽ uống một ngụm. Cứ mỗi người nói một lần, nếu nói dối thì cũng phải uống”

Rõ ràng là một trò chơi không khó, nhưng khi giải thích thì đúng là trò nói nhanh.

May mà Hàn Duệ dường như đã hiểu, nên gật đầu nói: “Em nói trước đi”.

Phương Thần ngẫm nghĩ một lát, rồi mỉm cười vẻ ranh mãnh: “Em chưa bao giờ dùng dao cạo râu”.

Nhìn thấy Hàn Duệ tự giác uống một ngụm bia, cô nói: “Đến lượt anh”.

“Anh chưa bao giờ hôn đàn ông.”

Hàn Duệ từ từ xoay tròn chiếc ly, cười cười nhìn cô. Phương Thần chợt nhớ đến chuyện vừa xảy ra trong bếp, nên nâng ly lên kề vào miệng uống một ngụm chấp nhận thua.

Cô nói: “Em chưa bao giờ đánh nhau”.

“Vấn đề của em rất thú vị đấy.” Đại ca của một băng xã hội đen vừa uống vừa bình luận và ngạc nhiên nhìn thấy cô cũng uống một ngụm. Anh hỏi: “Cùng với ai?”

“Bạn trai cùng học.”

“Có thắng không?”

“Trước khi phân thắng bại thì thầy giáo tới.” Cô mỉm cười, “Thực ra lúc ấy con gái lợi thế hơn và phát triển sớm hơn con trai, còn con trai thì lại hay để ý đến sĩ diện”.

“Vì sao?” Khóe môi của Hàn Duệ khẽ nhếch lên, mắt nhìn cô, để lộ vẻ thích thú rất hiếm thấy, dường như anh đang hình dung ra một cô học sinh đánh đá nhiều năm trước thông qua hình ảnh cô bây giờ.

Cô lắc đầu: “Quên rồi”. Sau đó trở lại chủ đề chính, nhắc anh: “Đến lượt anh”.

Anh ngẫm nghĩ một lát hỏi: “Nếu anh nói rằng từ trước đến nay chưa từng mặc váy bao giờ, thì liệu có quá cơ hội không?”.

Cô thật thà gật đầu: “Có chứ”.

“Vậy thì, anh chưa bao giờ làm việc thiện giúp đỡ người khác.”

Cô uống một ngụm, rồi đưa tay lau bọt bìa trên mép, gật đầu như trước: “Rất bình thường”.

Anh nhướn mày: “Khẳng định như thế sao?”

Cô đáp: “Anh quên việc mình đã từng chế nhạo em như thế nào rồi à?”

“Lần ấy có phải anh còn cưỡng hôn em không?”

“Đúng.”

“Xem ra, anh vẫn chưa quên.”

Dường như cô lại bắt gặp nụ cười trong mắt anh, bỗng thấy hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng của Hàn Duệ lại thoải mái đến thế, thậm chí còn kiên trì để chơi trò chơi với cô nữa.

Đêm khuya giữa vùng núi sâu, cho dù cách lớp cửa gỗ dày, tiếng gió lướt qua mái vẫn nghe rất rõ. Đường như những cơn gió ấy quay cuồng trên không, rồi xuyên qua các cánh rừng đầy vẻ lưu luyến và xé rách màn đêm yên tĩnh.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, giống như bìa trong hộp, cạn dần lúc nào không hay.

Phương Thần cảm thấy dường như mình đã say, nhưng vẫn rất tỉnh táo.

Cô chớp mắt nói: “Em chưa từng trải qua một đêm tình yêu”.

Nói xong cô chăm chú nhìn Hàn Duệ, anh hơi ngạc nhiên, có lẽ anh không nghĩ tới chủ đề này, nhưng vẫn uống nốt nửa lon bia còn lại với vẻ mặt như thường, rồi đặt chiếc lon trống không xuống đất, đáp lại cô bằng cái nhìn chăm chú, và trả lời cô: “Anh chưa từng yêu bất cứ ai”.

Kết quả là, cô cũng cười, nói: “Em cũng chưa. Vì vậy, ly này là của anh”, sau đó cô rót một ly thật đầy không kiêng nể.

Dường như anh không tin, “Không được nói dối”.

“Tất nhiên”, cô cố ý than thở: “Người thực sự đáng yêu không phải dễ tìm”.

Anh khẽ cười, không ra đồng ý cũng không phản đối: “Hình như anh đã uống nhiều hơn em”.

“Vì anh may mắn hơn.” Điều bộ của cô có vẻ rất đắc ý, “Anh tự cho rằng mình là vua trò chơi chắc, nhưng không nghĩ rằng lại vô dụng với em. Theo quy tắc, ly này là của anh”.

“Với tuổi của em thì không nên.”

“Vậy thì anh hơn em mấy tuổi mà vẫn chưa yêu ai, đó chẳng phải là điều càng không nên ư?” Cô tiến lên trước, cầm tay anh nhét ly bia vào, cười thích chí và giục: “Uống mau đi, không được trốn”.

Cô nhìn Hàn Duệ khẽ mỉm cười, rồi nâng ly lên uống cạn với vẻ chấp nhận, rồi mới mỉm cười hài lòng gật đầu, trở về chỗ ngồi.

“Em say rồi”, anh nói với vẻ lạnh lạnh.

“Chắc chưa đâu.” Cô nghiêng đầu vẫn giữ nụ cười trên môi, “Ít ra thì em vẫn nhớ rằng, bây giờ thì đến lượt mình, đúng không?”

“Để hôm khác chơi tiếp”, anh đứng dậy, cầm tay cô, kéo cô cùng đứng lên, “Bây giờ em nên đi ngủ đi”.

Có lẽ cô đã say thật, vì thế mới cảm thấy người mềm nhũn ra, đôi chân dường như đang bước trên bông, cũng mềm nhũn xuống, sau cùng thì để mặc anh vừa dìu vừa bế đặt nằm lên giường. Cô mở mắt nhìn anh quay người bước đi, vẫn không quên nói một câu lịch sự: “Chúc ngủ ngon”. Sau đó mới quay người, cuộn mình trong chăn và ngủ tiếp.

37. Chương 36

Chương 36

Phương Thần không biết mình đã ngủ trong bao lâu, sau đó thì thức tỉnh dậy.

Rèm cửa không kéo, bên ngoài là một màn đêm đen kịt, không nhìn thấy bất cứ vật gì. Cho dù có ánh trăng thì cũng bị tán lá rậm rì của rừng cây che khuất.

Cô là người ưa sạch sẽ, nên khi tỉnh dậy, việc làm đầu tiên là thay bộ quần áo ngoài bằng chiếc váy ngủ, nếu không sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Không tìm thấy dép đâu, cũng chưa biết chỗ có công tắc đèn, cô chỉ nhớ là nước khoáng để ở bên cạnh cửa bếp, vì vậy quyết định để chân trần mò mẫm đi ra.

Nhưng, đúng vào lúc mắt cô đã thích nghi được với bóng tối, đôi chân mới bước đi được mấy bước thì bỗng nhiên đột ngột dừng lại.

Đã muộn như vậy rồi mà ngoài phòng khách vẫn có bóng người ngồi.

Dáng điệu người ấy trầm mặc, xung quanh không chút ánh sáng, khiến bóng của người ấy dường như chìm hẳn trong bóng đêm đen kịt. Chỉ khi cô định thần và quan sát kỹ thì mới thấy đốm lửa ở ngón tay người ấy đang lập lòe cháy.

Phương Thần nhanh chóng lấy lại hơi thở bình thường, hắng giọng mấy cái để đánh tiếng.

Quả nhiên, người ấy lên tiếng hỏi ngay sau đó: “Sao thế?”

Là Hàn Duệ, anh vẫn chìm sâu trong chiếc ghế, bất động chỉ ngược mắt lên nhìn cô.

“Vì sao lại không bật đèn lên?”, cô hỏi.

một chỗ tối như thế này, lẽ ra chẳng nhìn thấy gì mới đúng, nhưng cô lại cảm thấy dường như nhìn thấy ánh mắt của anh rất rõ, nó vượt qua căn phòng nhỏ và chiếu về phía cô, thâm trầm, tối đen như biển cả vô bờ dưới màn đêm.

Vừa tiếp tục đi về phía trước từng bước, cô vừa giải thích: “Em đi tìm ít nước uống.”

Hình dáng xinh đẹp, mảnh mai di chuyển về phía nhà bếp, Hàn Duệ cúi đầu xuống nhìn, lúc đó mới thấy điều thuốc đã cháy để lại một đoạn tàn dài.

Anh không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, dường như cũng không ý thức được rằng trước đó ý nghĩ của mình đã bay tạt đến đâu.

Hàn Duệ đưa điều thuốc lên rít mạnh hai hơi liền, sau đó giục vào gạt tàn bên cạnh, đứng dậy, quay người mở cánh cửa lớn ra. Một cơn gió mạnh tràn vào mang theo hơi lạnh và ẩm ướt đặc trưng của vùng rừng núi, rồi xuyên thẳng qua chiếc áo mỏng manh trên người anh.

Đúng lúc ấy thì Phương Thần cầm chai nước khoáng đi ra, không chút đề phòng cơn gió bất ngờ, bất giác cô so vai lại, hỏi với vẻ tò mò: “Anh định đi ra ngoài à?”.

“Không”, Hàn Duệ đáp, tiện tay đóng cửa lại.

Phương Thần nhìn lại Hàn Duệ một lúc, những lời nói suýt buột ra đã kịp thời được giữ lại.

Lạ lùng thật đấy.

Trực giác mách bảo cô rằng, hôm nay Hàn Duệ có gì đó khác thường.

Cô không biết anh đang nghĩ gì, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mới khiến cho anh ngồi hút thuốc một mình trong phòng khách vào lúc nửa đêm như vậy.

Là vì chuyện làm ăn ư? Hay là vì chuyện tình cảm?

Có lẽ không phải là nguyên nhân thứ hai, cô thầm đoán. Vì chính anh cũng đã nói rằng mình chưa từng yêu bất cứ ai. Nếu đã không yêu, thì làm sao có chuyện buồn phiền.

...

Nhưng, những điều đó thì có liên quan gì đến cô?

Cô đứng yên một lúc, rồi sau đó mới sực tỉnh, cho dù anh không ngủ vì lý do gì cũng chẳng có liên quan gì đến cô!

Mặc dù sự thật đã bị ý nghĩ dậy lên trong lòng dè bẹp, nhưng về ngoài cô vẫn tỏ ra rất bình thản, đang định quay về phòng ngủ tiếp, thì nghe thấy tiếng Hàn Duệ vang lên: “Chờ chút đã”.

“Sao cơ?”

Cô dừng nguyên tại chỗ, trong lòng nghi hoặc, chân vẫn đi đất, nền nhà rất lạnh cô khẽ kiễng chân lên.

Bộ váy ngủ bằng lụa, mềm mại rủ xuống cùng với mái tóc buông xõa sau lưng, bó sát vào người cô, để lộ thấp thoáng những đường cong rất đẹp và gợi cảm. Trong màn đêm hầu như không nhìn thấy gì, mặt của chất lụa bóng, mịn màng như tuyết vừa chạm đến đầu gối, không đủ để che kín đôi chân trắng đều và đôi gót xinh xắn tròn trịa.

Ánh mắt của anh dừng lại rất lâu trên người cô, mãi không dời đi.

Anh biết rõ, từ trước tới nay anh chưa bao giờ nhìn một cô gái nào chăm chú đến thế, chỉ vì trước đến nay anh chưa bao giờ cho rằng ai đó đặc biệt, đáng để anh mất thời gian ngắm nhìn.

Nhưng lúc này trông cô đẹp thật sự. Dù không phấn son nhưng lại đẹp đến mê hồn, cô di chuyển trong bóng đêm trông chẳng khác gì một tấm hình cắt lạnh lạnh.

Anh im lặng không nói gì, vì anh chợt nhớ đến cảnh lần đầu tiên lái xe chở cô, rõ ràng là bị đuổi bám, thế mà cô phản kích tới mức mất sáng bình lên, có lẽ kể từ giây phút đó, anh đã cảm thấy rằng, cô cùng một loại giống như anh. Sau đó mọi chuyện đã chứng minh đúng như vậy, vì phần lớn dáng vẻ của cô khi đối đầu với anh đều là lạnh lùng, kiêu ngạo, dường như khắp cơ thể cô tràn đầy sức công kích, giống như một con vật sẵn sàng nhe nanh giơ vuốt ra trong chớp lát.

Tuy nhiên, lại rất trùng hợp, so với sự yếu đuối sợ sệt của các cô gái khác, anh thích thấy cô như thế.

Anh thích điệu bộ ương bướng của cô, quen với sự không thỏa hiệp của cô, có lúc chính bản thân anh cũng không ý thức được khi cố ý trêu chọc cô. Nhưng đến hôm nay anh mới phát hiện ra, thì ra khi cô cười thật lòng mới là lúc đẹp hút hồn người khác nhất.

Cô ngồi chấp bàn trên nền đất, cười thích thú nhìn anh nói, đôi gò má ửng hồng vì men rượu. Có lúc, suýt nữa anh đã không kìm được đưa tay ra, định chạm vào đôi môi đỏ tươi gợi cảm ấy.

...

Bên ngoài nhà vọng vào tiếng động khẽ, giống như tiếng gió đột nhiên thổi mạnh, lướt qua bãi cỏ.

Anh bỗng định thần lại, gọi tên cô bằng một giọng rất trầm: “Phương Thần!”, đồng thời sải bước đến bên cô.

Giọng nói của anh chứa đựng sự gấp gáp dễ dàng nhận thấy, rất ít khi bắt gặp, Phương Thần bất giác ngậy người ra, giây tiếp theo chỉ nghe thấy một loạt tiếng nổ loạn xạ và gấp gáp, và rồi bị màn đêm phóng to lên khiến cho màng nhĩ tưởng chừng như bị xuyên thủng.

Hai gian phòng ngủ bố trí song song, tiếng động vọng ra từ đó. Trong lúc cánh tay Phương Thần bị một sức mạnh rất lớn kéo lấy nằm xoài xuống đất, cô đã nhận ra, đó là tiếng súng.

Mấy chục phát đạn được bắn ra từ một họng súng ẩn nấp trong một góc của màn đêm điên cuồng cắm vào vách ngoài của ngôi nhà, tạo ra âm thanh trầm đục liên hồi.

Những mảnh vụn của lớp kính cửa bị vỡ ra. Rơi tứ phía.

“... Chuyện gì thế?” Không kịp để ý đến cánh tay đau rát, cô co người lại trong góc tường - nơi tạm được coi là an toàn, tay ôm đầu theo bản năng, hỏi khẽ qua kẽ răng.

“Ở yên đây, không được động đây!”

Cô chưa bao giờ nghe thấy anh nói bằng giọng ra lệnh nghiêm túc như vậy, bất giác ngậy người ra, nhìn sang anh, chợt thấy trong tay của Hàn Duệ có thêm một khẩu súng không biết từ lúc nào.

Khẩu súng đen ngòm chuyển động trước mắt cô, phát ra ánh thép lấp lánh.

Mười lăm phút sau, ngoài phía cửa sổ hình như có ánh đèn pin chiếu vào, xuyên qua màn đêm, lướt qua khuôn mặt rần rỏ lạnh lùng của anh. Cô thấy anh cúi xuống nạp đạn một cách nhanh chóng và thuần thục, như thể anh đã sớm có chuẩn bị trước sự tấn công bất ngờ này.

Ngay sau đó, đợt rọi chiếu thứ hai lại bắt đầu.

Lần này chỉ cách lần trước chừng chưa đầy ba giây.

Khi tiếng súng lại vang lên một lần nữa, Hàn Duệ đột nhiên vươn tay ra che chở cho cô, dùng sức nhanh chóng kéo cô sang một bên.

Bầu không khí dường như bị một vật thể chuyển động với một tốc độ rất nhanh xé toang, kèm theo tiếng nổ nặng nề nhưng rất rõ và mùi thuốc súng nồng nặc, làm cho đất cát ở những nơi đạn cày xuống bắn lên tung tóe.

Nhìn những vết đạn cháy sém trên nền nhà, Phương Thần giật mình lạnh toát người.

Chỉ cách có mấy centimet, những lỗ nhỏ kia suýt nữa thì găm lên mình cô.

“Ngậy người ra gì thế!” Giọng nói vang lên bên tai kèm theo sự giận dữ rõ rệt, Phương Thần định thần lại, nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh như sao băng. Vì ở rất gần nên cô kịp thời nắm bắt được biểu lộ khác thường thoáng qua rất nhanh trong mắt anh rồi sau đó tan biến ngay lập tức dường như chưa hề tồn tại.

“Làm thế nào bây giờ?”, cô hỏi. Kẻ thù thì ẩn mình, không biết bên ngoài kia có bao nhiêu họng súng đang chờ để bắn họ thành những cái xác đầy vết đạn lỗ chỗ. Chỉ xét khí thế dữ dội của đối phương, cô tin chắc rằng nếu mình sơ suất và thiếu thận trọng thì ngày hôm nay rất có thể sẽ trở thành ngày giỗ của cô.

Nếu nói cô không sợ là nói dối.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, lần buông thả lớn nhất trong hơn hai mươi năm qua cũng chỉ là mượn rượu hờn. Cho dù bẩm sinh lá gan có lớn hơn nữa thì trong đêm tối đạn bay tên bắn như thế này, cơn hoảng sợ trước cái chết cũng tấn công cô như thường.

Hai bàn tay cô nhớp nhúa mồ hôi, sắc mặt hơi tái đi, sắc mặt hơi tái đi, khiến cho đôi mắt càng trở nên sáng lạ thường.

Cô nhìn chăm chăm vào anh. Trong bóng tối đôi mắt ấy trở nên hốt hoảng nhưng cũng trở nên chăm chú hơn, như muốn tìm một chỗ dựa từ vẻ rất điềm tĩnh của anh.

Cô cần phải có được sức mạnh từ người đàn ông này, cho dù mối nguy hiểm lúc này là do anh mang lại.

Hít một hơi nặng nề, cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình thật bình thường, lại hỏi: “Chúng ta nên làm gì?”

Trả lời cô chỉ là một từ rất đơn giản: “Chờ”.

Chờ gì nhỉ?

Cô không biết, cô hoàn toàn không biết vì sao, lần đầu tiên cô cảm thấy hình như nỗi sợ hãi đã làm cho chân tay cô trở nên thiếu linh hoạt, ngay cả bộ não cũng trở nên đờ đẫn.

Nhưng Hàn Duệ vẫn bình tĩnh, điềm nhiên như cũ, thân hình cao lớn ẩn vào trong bóng tối bất động, nhưng vẫn toát lên khí thế chỉ chờ là bật lên phản ứng, trông chẳng khác gì một con báo đi săn, đang chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Vẻ mặt của Hàn Duệ chăm chú và lạnh lùng, vẻ bí hiểm trên người anh lớn đến nỗi khiến cô cũng cảm thấy sợ.

Có một khoảnh khắc ngắn ngủi dường như cô quên mất rằng mình đang ở nơi đạn nổ tứ tung và cả số phận không thể đoán định đang chờ ở phía trước.

Cửa sổ hai phòng ngủ lần lượt bị người nào đó đập vỡ, tiếng bước chân có đặt thật khê và tiếng lạo xạo trên nền nhà đứt quãng, cho thấy đối phương đang thận trọng lục soát thứ gì đó.

Có lẽ là tìm kiếm xác của hai người.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bất giác Phương Thần nín thở, nhìn thấy Hàn Duệ giơ tay ra hiệu với cô. Thật ra cô không hiểu ám hiệu gì, nhưng bất giác cơ thể cô phản ứng theo động tác tay của anh.

Cô dựa vào cảm giác của mình, vừa dán mắt quan sát vẻ mặt của anh vừa co người sang một bên, như vậy đã dành cho anh một khoảng không gian vừa đủ. Cô còn chưa kịp nhận ở anh một tín hiệu gần như là lời khen thoáng qua trong mắt anh, mà cổ nghiêng đầu vào bên trong, tai cô gần như bị áp sát vào bức vách lạnh toát và rắn cứng.

Cô co nửa người lại trong bóng tối, còn cánh tay cầm súng của anh vươn ra bên cổ cô.

Hai người ngồi rất sát nhau, trong khoảng không gian rất nhỏ hẹp, cô gần như ngồi gọn trong lòng anh. Và mọi chuyện xảy ra rất nhanh, cô thậm chí còn không biết anh ra tay thế nào, chỉ biết sau một tiếng nổ trầm đục, một bóng người đổ gục ngay bên cạnh chân hai người.

Giây tiếp theo cô bị anh lôi đứng dậy.

Anh lao đi với tốc độ rất nhanh, trong chốc lát cô không theo kịp, bước chân hơi loạn choạng nhưng vẫn cố hết sức di chuyển theo anh, chạy tới gian bếp phía ngoài cách đó mấy bước. Tiếng quần áo sột soạt ngay bên cạnh, cô định quay đầu lại nhìn, nhưng đã bị anh vây kín trong lòng, gáy sau có một bàn tay to lớn giữ chặt, khiến cô không sao ngẩng đầu lên được, đến cả tai cô dường như cũng bị bịt chặt lấy, nhưng dù vậy cô cũng vẫn nghe được tiếng súng gấp gáp và liên tiếp ở ngay bên cạnh.

...

Đây không phải đang đóng phim, nó nguy hiểm và đáng sợ hơn rất nhiều so với những tình tiết trong phim.

38. Chương 37

Chương 37

Đây không phải đang đóng phim, nó nguy hiểm và đáng sợ hơn rất nhiều so với những tình tiết trong phim.

Không biết đối phương có bao nhiêu người, nhưng chỉ mấy loạt đạn trước đó cũng đủ để người ta hồn xiêu phách lạc. Trong lòng Phương Thần rất rõ, họ sẽ không dễ dàng thoát ra ngoài được. Ý nghĩ ấy chưa kịp thấy cánh cửa lớn bị phá tung ra, tiếng súng to và bất ngờ khiến cho thần kinh cô căng lên như dây đàn.

Cô khẽ run lên trong lòng anh.

Mặc dù tình huống lúc này rất nguy hiểm và hỗn loạn, nhưng Hàn Duệ vẫn cảm thấy điều đó rất rõ.

Cô ấy đang sợ.

Dù sao cô ấy cũng là phụ nữ, Hàn Duệ nghĩ, thế mà lại phải trải qua mối nguy hiểm mà người bình thường cả đời cũng không thể nào gặp phải như thế này.

Anh không nói gì, mà chỉ siết chặt hai cánh tay hơn nữa, nhân có sự yểm hộ kịp thời của người chi viện, kéo Phương Thần nhanh chóng chạy tới một nơi tương đối an toàn.

“Đại ca!” Tiền Quân mang súng sải bước chạy đến bên cạnh, dắt theo mười mấy người khác cầm vũ khí xông lên chặn ở phía trước.

Tiền Quân định chạy tới quan sát xem Hàn Duệ có bị thương không, nhưng khi cúi đầu xuống thì vừa vặn bắt gặp một đôi mắt khác đen và sáng long lanh.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, đầu tiên Phương Thần hơi sững người lại, tiếp đó quay nhanh lại.

Một tay của Hàn Duệ vẫn che ở sau gáy Phương Thần, còn cô thì ngạc nhiên nhìn Tiền Quân, sau đó mới để ý đến tình thế được thay đổi bất ngờ lúc đó.

Trong nhà đã có thêm rất nhiều người vào đúng lúc họ gặp nguy hiểm nhất, sự xuất hiện bất ngờ ấy cứ như nhảy dù từ trên trời xuống của các thuộc hạ Hàn Duệ, khiến cô quên cả cảm giác mừng rỡ khi được chuyển nguy thành an.

Cô đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt, hơi ngậy người ra, miệng định thốt ra một câu gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Hàn Duệ chỉ cúi đầu nhìn cô một cái, rồi thả lỏng tay: “Hãy tìm một chỗ an toàn và tránh vào đó, việc này chắc em làm được chứ?”. Vừa nói anh vừa cầm khẩu súng lục ném sang một bên, đón lấy khẩu súng tiểu liên hạng nhẹ từ tay Tiền Quân, rồi quay người rời đi.

Đúng vào lúc hỗn loạn nhất, người của hai bên đang đấu súng dữ dội, căn nhà đã trở thành một đồng hồ hỗn độn, bàn ghế bị lật đổ, khắp nơi là vết đạn và mảnh vỡ.

Hàn Duệ đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại.

Anh quay đầu, thấy Phương Thần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, ánh sáng hiem hoi từ ngoài cửa sổ chiếu vào bao trùm lên cô, còn cô giống như một cái bóng trầm mặc, chìm sâu vào trong mênh mông, dường như bất động, dường như không thể chạm tay vào. Rõ ràng là trời tối, thế mà anh vẫn nhận thấy được điều muốn nói toát ra từ đôi mắt ấy một cách kỳ lạ.

Đó là ánh mắt chứa đựng sự phỏng đoán mơ hồ và vẻ kinh ngạc, đồng thời lại giống như con dao sắc, dồn thẳng về phía anh, nó chứa đựng những câu hỏi và mong muốn được chứng thực.

Anh thấy cô chau mày lại, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, dường như định nói gì đó, nhưng cũng đúng lúc ấy ánh mắt của anh chợt dừng lại ở một điểm rồi lập tức sáng lóe lên.

Trong chốc lát, dường như có một luồng hơi lạnh tỏa trong không khí và lan rộng dần.

Đường như Hàn Duệ không kịp nghĩ tới bất cứ điều gì, anh bước tới kéo cô lại theo bản năng, còn Phương Thần dường như cũng cảm thấy có điều gì đó khác thường nên quay người lại nhìn theo ánh mắt của anh, từ phía ngoài cửa sổ có một ánh sáng lóe lên.

...

Thời gian cho sự phản ứng của não bộ có thể rất dài, hoặc có thể chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, cô cử động theo bản năng nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Ngón tay vừa chạm vào vai Hàn Duệ, Phương Thần lập tức nghe thấy có người gọi một tiếng: “Đại ca!”, giọng gấp gáp khẩn thiết, ngay sau đó thân hình cao lớn của Tiền Quân bay tới từ cách đó mấy mét.

Hàn Duệ ở rất gần cô, hình như Phương Thần đã biết việc gì sẽ xảy ra sau đó, lại như hoàn toàn không hiểu rõ về tình hình, nhưng đúng lúc một tiếng nổ “đoàng” xé rách màn đêm vang lên cũng là lúc thân hình cô vừa kịp dán sát vào anh

Tiếp sau đó là mấy tiếng súng nổ liên hồi... rồi sau đó tất cả bỗng đột ngột im lặng.

Hàn Duệ lùi một bước nhỏ theo lực đẩy bất ngờ, vai sau chạm vào bức tường lạnh giá, dường như anh không còn cảm thấy gì nữa.

Nòng súng bốc ra một làn khói trắng, Tiền Quân hạ cánh tay vẫn đang đeo súng, xông đến quan sát, miệng hỏi dồn dập: “Đại ca, đại ca không sao chứ?...”.

Hàn Duệ như không nghe thấy những lời ấy, một thứ chất lỏng dính dính chảy qua tay anh.

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ có cảm giác hoảng loạn như vậy.

Trong khoảnh khắc ấy, khắp không gian chỉ còn lại tiếng kêu rất khê của Phương Thần là ở lại bên tai anh. Anh ôm cơ thể ấm áp và mềm mại của cô, lúc ngẩng lên, ánh mắt anh lạnh lẽo như dòng sông băng bị bịt kín hàng ngàn năm.

Mọi thứ xung quanh dường như chẳng có quan hệ gì với anh, còn anh chỉ khép chặt cánh tay lại, muốn ngăn dòng máu đỏ thẫm đang tuôn ra xối xả.

“Gọi bác sĩ, mai!”

Giây phút ấy, lần đầu tiên anh nghe rõ sự run rẩy và bất ổn trong hơi thở của mình.

Như đang trong một cơn ác mộng đứt quãng kéo dài, Phương Thần đã ngủ rất không ngon.

Trong giấc mơ, cô thấy mình là một lữ khách đang xuyên qua sa mạc khô nẻ, bị ánh nắng gay gắt của mặt trời làm cho cổ họng khô rát, cảm giác như toàn thân sắp bốc cháy. Thế rồi, khoảnh khắc sau đó lại như rơi vào một vực sâu không đáy trong lòng núi, bị bao bọc bởi màn đêm và băng giá đáng sợ, không sao tìm được lối ra, lạnh tới mức hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Trạng thái nóng lạnh đan xen vào nhau như thế cứ bám riết lấy cô, khiến cả đêm cô cứ lật mình trăn trở. Nhưng dù cho mơ thấy gì, cô cũng đều cảm thấy một nơi nào đó trên cơ thể dường như bị một vật sắc nhọn xuyên qua, khiến cô rất đau, cô muốn kêu lên, nhưng chỉ có thể thỉnh thoảng nghe thấy tiếng rên khe khẽ khàn khàn.

Và trong giấc mơ ấy cô chỉ có một mình, cô tìm kiếm khắp nơi, trong lúc đau đớn và mệt mỏi vẫn không tìm thấy bất cứ một chỗ dựa nào. Cô thấy rất nhớ, nhớ cha mẹ, nhớ bạn bè và cả Lục Tịch nữa.

Giữa cơn mơ cô tỉnh lại hai lần, cô không biết giữa hai lần ấy là bao lâu, nhưng lúc xung quanh cũng tối om, có bóng người nào đó đi lại bên giường, cô cố gắng mở mắt ra, nhưng rồi cũng chỉ được hai giây rồi sau đó lại thiếp đi.

Đến khi hoàn toàn tỉnh lại, Phương Thần ngược đôi mắt đen láy lên nhìn bác sĩ A Thanh lúc đó đang cúi người xuống kiểm tra vết thương cho cô, hỏi: “Tôi bị thương vào đâu vậy?”.

“Ở xương bả vai phải”. Bác sĩ thanh vẫn không dừng tay, gương mặt lộ vẻ gần như khen ngợi, “Vừa mới tỉnh lại đã có thể lập tức nhớ được những sự việc xảy ra trước đó?”.

Phương Thần khẽ mỉm cười.

Thực ra, trước khi mở mắt ra, cô đã cố nằm nhớ lại chuyện bị trúng đạn một lần, lúc đó cô thấy người bất ngờ bị rung lên rất mạnh, một cơn đau rất nhanh chóng từ một điểm đến toàn thân, cho đến khi cô ngất đi.

Cô nằm nghiêng một cách ngoan ngoãn, chỉ chau mày hỏi: “Tôi cảm thấy rất đau, có nghiêm trọng lắm không?”.

“Viên đạn đã được lấy ra rồi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ba tháng là khỏi thôi.”

Dường như cô trút được một hơi thở nhẹ nhõm, gật đầu: “Vậy thì tôi tin anh”.

Chỉ nhìn thấy A Thanh gật đầu, vai khẽ nhún lên, vẻ mặt nở một nụ cười khó hiểu, nụ cười dường như không thể nén được. Cô hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Sao thế?”

“Không có gì.” A Thanh đứng thẳng dậy, thu dọn bông băng và dao kéo, nói: “Sáng sớm mai tôi lại tới khám cho cô”.

Lúc đó Phương Thần mới nhận ra rằng đang là buổi tối, không làm phiền đến việc nghỉ ngơi của cô, nên trước khi đi A Thanh không quên tắt công tắc của chiếc đèn trên đầu.

Phương Thần khẽ nhắm mắt lại, gần chỗ vết thương đau bỏng rát, còn trong chỗ sâu nhất của vết thương thì lại như lạnh đến thấu xương, xuyên thấu vào tủy, cảm giác ấy rất lạ, ở một mức độ nào đó rất trùng hợp với giấc mơ ấy.

Cô lặng lẽ nằm nghỉ một lúc, rồi sau đó lấy sức thử cử động. Nhưng khi cô vừa thực hiện ý định đó thì nghe thấy một giọng rất bình tĩnh vọng lên từ một góc trong căn phòng: “Không được cử động”.

Giọng nói vang lên bất ngờ khiến cô giật nảy mình, cô vội mở to mắt ra.

Nhìn theo hướng phát ra giọng nói, lúc ấy cô mới nhận ra sự có mặt của một người khác trong phòng!

Hàn Duệ im lặng đứng bên cửa sổ, thân hình dong dỏng được chiếu sáng bởi ánh đèn thừa thớt, tạo thành một cái bóng rất mờ nhạt. Kính cửa sổ phía sau lưng không biết đã biến đi đâu mất, vì thế gió cứ mặc sức thổi vào làm bay mái tóc và vạt áo của anh.

Nếu không phải vì anh bất ngờ lên tiếng thì có lẽ cô cũng sẽ không thể phát hiện ra anh một cách nhanh chóng như vậy. Phương Thần cố gắng nhìn anh với ánh mắt mê mẩn mỗi sau khi bị thương, chỉ cảm thấy dường như một lần nữa anh lại hòa mình vào bóng tối mênh mông.

Anh đã đứng ở đó trong bao lâu rồi? Vì sao trước đó A Thanh không hề nói gì với cô?

Hèn nào trước đó giữa lúc mê mê tỉnh tỉnh, cô luôn cảm thấy có một đôi mắt chăm chú nhìn mình từ bên cạnh. Không biết người ấy có phải là anh không?

Trong lòng có muôn vàn điều muốn hỏi, nhưng cuối cùng cô chỉ thốt ra: “Mấy giờ rồi?”.

Song, thực ra lúc này thời gian đối với cô không có bất cứ ý nghĩa nào, nhưng Hàn Duệ vẫn giơ tay xem đồng hồ và trả lời cô: “Mười hai rưỡi”.

“Vậy sao anh không đi ngủ đi?”

>Điều đó không liên quan gì đến em.” Hàn Duệ vẫn không thay đổi tư thế đứng, đến cả giọng nói cũng bình tĩnh như thường, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt chăm chú nhìn thẳng của anh mang vẻ hơi khó hiểu, thậm chí còn cả cảm giác chày rọc lạ thường. Anh nói: “Hôm nay em quá nhiều chuyện rồi”.

Cô hơi ngẩn người ra, sau đó mới cười, đáp: “Em cứ tưởng người bị thương thì có được một chút đặc quyền”.

Hàn Duệ hơi dừng lại, rồi mới nói bằng giọng trầm trầm: “Vì thế nên em mới chủ động xông ra để cho đạn găm vào mình sao?”

Từng chữ, từng chữ rất rành rọt, Phương Thần lơ mơ cảm thấy chút giận dữ trong giọng nói ấy.

Cũng không biết do thấy mệt hay là vì cố ý nặn ra nụ cười. Cô chớp chớp mắt, nụ cười trên đôi môi lại càng nhợt nhạt. Cô nhớ anh đã từng cười nhạo em là tinh thần chính nghĩa rất mạnh không? Trong tình

huống ấy, có lẽ chính nó đã thôi thúc em hành động đấy”. Cô dừng một lát, mặt trắng bệch, thở hổn hển, rồi mới nói tiếp: “Huống hồ, em chỉ muốn đẩy anh ra, chứ hoàn toàn không muốn trở thành bia đỡ đạn. Đáng trách là động tác hơi chậm, bây giờ như thế này, em cũng đã thấy hối hận lắm rồi”.

Nói xong cô mím chặt môi, lưng dội lên cơn đau giật giật, xem ra nói nhiều trong một lần là một hành động rất không thông minh, để bây giờ phải nín thở mới có thể kìm được tiếng rên sắp buột ra khỏi miệng.

Nhưng cô vẫn cố gắng mở mắt ra, để có thể nhìn thấy mọi cử chỉ, hành động của người đàn ông đối diện.

Hàn Duệ vẫn không nói gì, không hiểu anh đang ẩn mình trong bóng tối để suy nghĩ những gì, dường như anh đang nhìn cô lại như chỉ nhìn một điểm nào đó trên người cô.

Cuối cùng, anh sải bước đi tới, dừng lại bên giường.

Lúc ấy cô mới nhìn rõ khuôn mặt anh, trên khuôn mặt ấy đầy vẻ mệt mỏi, râu dưới cằm cũng mọc thành một đường xanh rì.

Không biết cô đã nhìn thấy điệu bộ này của anh lúc nào nhỉ? Trong lòng cô dâng lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng lúc đó chỉ cảm thấy trái tim hơi run rẩy, nhìn vào đôi mắt anh, cảm giác căng thẳng chợt xuất hiện, dần dần hình thành một nỗi sợ hãi và bất an mơ hồ.

“Ngủ sớm đi”, anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm không nói thêm gì, quay người rời khỏi phòng.

Khi A Thanh xách hòm cứu thương đi ra, thấy Tiền Quân đứng nói chuyện với Tạ Thiếu Vĩ ở cửa. Đặt đồ nghề kiếm cơm xuống, A Thanh bước nhanh đến rồi thò tay vào túi quần của Tiền Quân, móc bao thuốc ra, châm cho mình một điếu thuốc, rít một hơi thật dài và nhả khói.

“Tỉnh lại chưa?”, Tạ Thiếu Vĩ hỏi.

A Thanh gật đầu: “Vừa mới tỉnh dậy, nhưng trạng thái tinh thần rất tốt, tư duy rất mạch lạc”.

“Thế thì đại ca yên tâm rồi.” Vừa nói Tiền Quân vừa ngó về phía phòng ngủ. “Theo đại ca đã rất nhiều năm, nhưng đã khi nào thấy đại ca căng thẳng như thế đâu? Xem ra, cô gái này quả không hề đơn giản”.

“Tất nhiên là không đơn giản rồi. Nếu không phải là cô ấy, thì không biết lúc này người nằm trong kia sẽ là ai đâu!” Tạ Thiếu Vĩ đứng dựa vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm cao thẳm, nói bằng giọng nghiêm túc hiếm thấy.

Tiền Quân mân mê nửa điếu thuốc lá trong tay, khẽ cười: “Tao có nói câu nào cho rằng cô ấy không tốt đâu? Đúng là sau lần này tao phải nhìn cô ấy bằng con mắt khác thật! Mà nói xem, các cô gái bình thường gặp phải tình huống ấy, chắc chắn đã té xỉu vì sợ hãi rồi, đúng không?”.

Tạ Thiếu Vĩ “ừ” một tiếng, rồi quay sang nửa đùa nửa thật với A Thanh: “Tên lỏi này cũng hiểu chuyện thật đấy. Có phải là kiểm tra xong rồi lập tức đi ra ngoài hay không?”.

A Thanh nhướn mày, nhếch mép cười: “Đại ca đã chờ ở trong đó lâu như vậy, nên tôi không dám làm nhỡ thời gian của đại ca”.

Tạ Thiếu Vĩ không nói gì, còn Tiền Quân thì đột nhiên tỏ vẻ ngạc nhiên, hạ giọng nói một câu: “Lần này chắc không phải đại ca thật lòng đấy chứ?”.

A Thanh nghe thấy bất giác khẽ ho một tiếng, không bày tỏ ý kiến một cách rất thông minh. Tiền Quân không thèm để ý đến anh ta, đưa chân ra giập tắt điếu thuốc, tặc lưỡi mấy tiếng: “Tao trong đó mười mấy tiếng đồng hồ thì không nói làm gì, Tạ, lúc đầu đại ca nói gì, chắc mày không phải là không nghe thấy...”.

Khi Tạ Thiếu Vĩ mang theo các huynh đệ hoàn thành xong nhiệm vụ một cách thuận lợi và chạy tới nơi, thì toàn bộ cục diện đã được khống chế.

Đối phương kẻ bị thương, kẻ thì bỏ mạng, còn chiến trường tứ phía đều là vết đạn lỗ chỗ, vỏ đạn rơi vãi đầy trên sàn nhà.

Tạ Thiếu Vĩ thấy Phương Thần dường như đã mất hết sức sống đang ở trong lòng Hàn Duệ, trong lòng chợt lạnh hắt đi, đang định bước nhanh tới, thì nghe thấy Hàn Duệ lên tiếng: “... Không được để một tên

nào còn sống sót!”. Giọng nói ấy được phát ra từ một góc tối cách đó không xa, chứa đầy vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, như thể chìm trong băng đá.

Tiền Quân đứng bên cạnh nhận được mệnh lệnh, sắc mặt hơi thay đổi - điều này không đúng với kế hoạch đã thảo luận trước đó. Theo lý, dù thế nào thì cũng phải để lại vài tên để làm chứng chỉ ra kẻ lên kế hoạch đứng đằng sau. Và cũng có như thế mới có thể tạo ra được nguyên nhân dẫn đến sự việc cho mọi hành động mà Tạ Thiếu Vĩ làm ở đầu kia của thành phố vào hai tiếng đồng hồ trước đó.

Tiền Quân bèn lên tiếng ngăn cản theo phản xạ, nhưng Hàn Duệ đã sa sầm mặt lại và đứng dậy, bầu không khí xung quanh dường như cũng bị bao bọc trong sức nóng của cơn thịnh nộ. Hàn Duệ làm như không nghe thấy bất cứ thứ gì, mà chỉ cúi đầu xuống nhìn Phương Thần rồi bế cô đi qua đám đông sải bước ra ngoài.

Cảnh tượng ấy hầu như khiến cho tất cả anh em có mặt ở đó đều ngậy người ra, cuối cùng chỉ có Tạ Thiếu Vĩ là nhanh chóng làm chủ tình huống, quyết định để lại hai kẻ bị thương nhẹ, rồi sai người tạm thời trông coi cẩn thận.

Bởi vì Tạ Thiếu Vĩ biết, cuối cùng Hàn Duệ cũng sẽ hối hận.

Trong giây phút đi ngang qua nhau, khoảng cách giữa hai người rất gần, Tạ Thiếu Vĩ thấy rất rõ ánh mắt của Hàn Duệ, thì ra điều mà Tạ Thiếu Vĩ dự đoán đã đúng.

39. Chương 38

Chương 38

Ánh nắng đầu tiên lọt qua kẽ rừng, khiến cho ánh nắng rơi trên cửa sổ như những mảnh vàng rực rỡ.

“Thời gian thật là tốt.” Tạ Thiếu Vĩ đẩy cặp kính trên sống mũi, cười và nói: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”.

“Cũng được. Cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi ngay sáng sớm thế này.”

“Đây là điều nên làm mà.”

“Phải xuất phát bây giờ à? Vậy hãy cho tôi một chút thời gian chuẩn bị”, Phương Thần vừa nói vừa ngồi dậy.

Trước đó vì không t

iện di chuyển, nên cô tạm thời phải nghỉ ngơi điều trị mấy ngày trong ngôi nhà gỗ. Điều may mắn là vết thương không quá sâu, lại được xử lý kịp thời, chính xác, sau khi trải qua mấy lần sốt nhẹ không thể tránh khỏi, kết quả hồi phục rất tốt.

Tối hôm trước khi A Thanh đến thay băng cho cô, đã khen rằng sức khỏe của cô rất tốt.

“Hồi còn nhỏ tôi tương đối nghịch ngợm”, lúc ấy Phương Thần đã giải thích như vậy.

A Thanh có vẻ hơi ngạc nhiên: “Ồ? Thế mà tôi lại không nhận thấy thế.”

Phương Thần ngậy người một lát, rồi sau đó mỉm cười không nói gì nữa.

Đến khi Phương Thần thu dọn xong đồ đạc và bước ra, thì đã thấy mọi người chuẩn bị xong hết rồi.

Kể từ sau khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn, mặc dù ngôi nhà nhìn qua thì thấy bị hủy hoại tan tành, nhưng thực ra nó lại trở nên kiên cố hơn bao giờ hết, bởi vì từ trong ra ngoài lúc nào cũng có người, việc bảo vệ được tiến hành rất nghiêm ngặt, đến một con muỗi e cũng khó mà lọt qua.

Nhưng dù sao thì không gian trong đó cũng chật hẹp, đến lúc này Phương Thần vẫn không hiểu, buổi tối những người đột nhiên xuất hiện thêm ấy sẽ ngủ ở đâu?

Năm, sáu chiếc xe lần lượt khởi động, Hàn Duệ đứng ở cửa, vươn một cánh tay về phía cô. Cô ngẩng lên nhìn anh, khuôn mặt đang ở vị trí ngược sáng ấy vẫn thấy rất rõ, đôi mắt đen sâu thẳm, giống như lưỡi kiếm phải cố giấu đi vẻ sắc nhọn, dù vậy vẫn không che nổi ánh sáng vốn có của nó.

Dường như kể từ sau buổi tối hôm ấy, anh đã lấy lại vẻ lãnh đạm, mặc dù người trước kể sau luôn giữ vẻ trầm mặc, ít lời.

Anh vốn là một người đàn ông lạnh lùng và kiêu ngạo, có một cuộc sống mà người bình thường khó lòng nắm bắt, lại thêm quyền lực, địa vị mà người thường không thể có được.

Nhưng hôm ấy là một ngoại lệ và là một ngoại lệ hết sức đặc biệt. Anh đã để lộ vẻ mệt mỏi và ủ rũ trước mặt cô, thậm chí còn có vẻ thảm hại nữa, điều ấy khó lòng mà tưởng tượng nổi, đồng thời cũng diễn ra trong một khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi, khiến cô có cảm giác như đó không phải là thật, mà chỉ là sự nối tiếp giữa giấc mơ này với giấc mơ khác.

Đoàn xe nối đuôi nhau theo con đường ngoằn ngoèo xuống núi.

Mặc dù lái xe đã cố gắng đi với tốc độ chậm, nhưng cơn đau ở sau lưng vẫn nhói lên dữ dội, khiến cho Phương Thần chốc chốc lại phải nhíu chặt mày lại chịu đau.

Sau đó cô nghe thấy tiếng Hàn Duệ nói: “Dựa vào đây”.

Cô nhìn anh im lặng một lúc, cô tưởng rằng mình đã che giấu rất tốt, nhưng lúc này mới phát hiện ra, anh luôn chú ý đến nhất cử nhất động của cô.

“Bây giờ mà vẫn còn cố giả bộ kiên cường sao?”, ánh mắt sâu thẳm lướt qua đôi môi mím chặt lại của cô, Hàn Duệ hỏi lại, giọng nói không còn chứa đựng vẻ châm biếm như thường thấy.

Phương Thần nhắm mắt lại, không nói gì, nhưng cuối cùng vẫn dựa vào người anh. Vì sợ động đến vết thương nên cô cố gắng cử động thật chậm, không nghĩ rằng chính vì như vậy mà trong mắt của đối phương lại trở thành một động tác rất đối dụ dằn, ngoan ngoãn.

Hàn Duệ đưa tay vòng qua vết thương, đỡ vai cô, đôi môi bất giác khẽ nhếch lên.

Phương Thần không dám nói với mọi người trong nhà về chuyện bị thương, báo với cơ quan là bị ốm, và dùng hết những ngày nghỉ lễ, phép năm, phép ốm một lần.

Nhưng còn việc gặp Tô Đông thì không thể nào tránh được.

May mà buổi tối Tô Đông gọi điện thoại đến hẹn đi ăn cơm, vết thương của cô cũng đã hồi phục được sáu, bảy phần rồi. Trước khi ra khỏi cửa, Phương Thần soi gương, tự thấy thần sắc cũng tương đối ổn.

Nhưng vừa gặp, Tô Đông đã nhìn cô từ đầu đến chân, sau đó hỏi: “Ồm à? Trông sắc mặt cậu không được tốt”.

Phương Thần đáp: “Không, chỉ vì mình phải làm thêm giờ trong hai ngày liền”.

Chuyện cô làm thêm giờ là thường xuyên, vì thế Tô Đông cũng không nghi ngờ gì.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện, chủ đề toàn là những chuyện linh tinh chẳng liên quan gì đến cuộc sống của hai người, Phương Thần cũng quên mất không biết từ lúc nào những lần nói về chuyện công việc của hai người mỗi ngày một ít đi. Bây giờ tưởng chừng như hai người đã ở hai thế giới khác nhau, nhưng lại quan hệ gần bó tới mức không thể tách rời.

Sau cùng, dường như Tô Đông chợt nhớ ra, nói: “Cậu đi với Hàn Duệ lâu như vậy, có bao giờ nghe anh ta nhắc đến một người tên là Thương lão đại không?”.

“Có nghe nói tới mấy lần.” Phương Thần không phải tốn nhiều sức để nhớ lại, hình ảnh một ông già có thân hình thấp bé, đôi mắt sắc và hung dữ, hiện lên trong đầu cô.

Tô Đông nói: “Mấy hôm trước, mấy khu buôn bán lớn của ông ta bị người nào đó phá trong cùng một đêm, có vẻ qua vụ này ông ta bị tổn hại không ít rồi Tô Đông quan sát Phương Thần, “Cậu có biết chuyện này không?”.

Phương Thần lắc đầu: “Mình không biết”, rồi hỏi lại: “Cậu nghĩ do Hàn Duệ làm à?”.

“Thực ra, chuyện này chẳng có liên quan gì đến mình.” Tô Đông dùng chiếc thìa bạc xinh xắn khuấy tan tách trà được mang lên sau bữa ăn, chau mày nói tiếp: “Nhưng chuyện này chắc chắn có tới tám, chín phần là có liên quan tới Hàn Duệ. Mặc dù lần này Thương lão đại tổn thất nặng nề, nhưng dù sao lão ta cũng là người có máu mặt trên giang hồ, người ta có con con sâu trăm đốt dù chết vẫn chưa hết, huống chi ông ta cũng vẫn chưa phải hoàn toàn thất thế. Bây giờ, mọi mũi nhọn đều chĩa về Hàn Duệ, e rằng ông ta sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu”.

“Vì thế ý của cậu là?”, Phương Thần cảm thấy cơn đau từ phía sau lưng lại dội lên một lần nữa.

“Ý của mình là...” Tô Đông khẽ hít một hơi, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt của Phương Thần, như không muốn bỏ qua bất cứ một sự thay đổi nào trên đó, “Nếu cậu chưa yêu anh ta, thì tại sao lại không rút ra trước? Chuyện mà anh Long gặp phải năm ấy đã để lại dấu ấn trong mình quá sâu, thế giới mà họ sống thật đáng sợ. Đúng như thế đấy, Phương Thần ạ”, Tô Đông gọi tên cô một cách trịnh trọng, “Hãy sớm rời xa Hàn Duệ đi”.

Về chuyện này, Tô Đông đã khuyên cô mấy lần, nhưng chưa có lần nào lại thật lòng và nghiêm túc như lần này. Phương Thần cụp mắt xuống như suy nghĩ, lát sau ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện của Thương lão đại xảy ra khi nào?”.

Tô Đông ngẩn người ra trước câu hỏi của Phương Thần: “Tuần trước, hoặc là mười mấy ngày trước. Thời gian cụ thể không ai nói cho mình biết”.

Sau bữa cơm ấy, Phương Thần ngồi lên xe và nói chuyện với lái xe là A Thiên: “Cậu có thể đưa tôi đi hóng gió một lúc không?”.

“Sao ạ? Chị muốn đi đâu?”

“Đi đâu cũng được.”

A Thiên có vẻ khó xử: “Nhưng đại ca đã dặn em... hơn nữa, vết thương của chị vẫn chưa khỏi hẳn”.

Từ trước đến nay lời của Hàn Duệ đối với những người này chẳng khác gì thánh chỉ, vì thế họ không bao giờ dám làm trái ý dù chỉ là một chút.

Cô cũng không muốn ép A Thiên, thuận miệng hỏi: “Hôm nay Hàn Duệ đi đâu?”.

“Mang theo bọn anh Tạ đi giải quyết công việc rồi, em cũng không rõ lắm”. A Thiên dừng một lát, quay đầu lại nhìn mặt cô với vẻ thận trọng: “Chị Phương, vậy bây giờ chúng ta trở về biệt thự nhé?”.

Phương Thần đưa mắt khẽ ngó cậu ta một cái, chẳng buồn nói thêm câu nào nữa, dựa vào ghế, nhắm mắt lại về một mõi. Tất cả đều do một tay Hàn Duệ sắp xếp, không cần nói nhiều về lý do thì cô cũng đoán ra được tám, chín phần. Điều đó đối với cô là lợi nhiều hơn hại, vì thế đành chấp nhận theo.

Nhưng điều mà cô không ngờ là việc cùng ở chung dưới một mái nhà với Hàn Duệ dường như đã khiến quan hệ giữa hai người có những tiến triển.

Phần lớn thời gian, Hàn Duệ vẫn tỏ vẻ mặt lạnh lùng như núi băng, giận dữ, vui buồn trong lòng rất khó đoán được, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự khác nhau, những thay đổi rất tinh tế giữa trước đó và sau này, từ ánh mắt khi nhìn cô, thái độ khi nói chuyện và cả nụ cười thỉnh thoảng lộ ra ở khóe môi...

Thậm chí cô còn cảm thấy anh càng ngày càng trở nên dịu dàng.

Nhưng sao lại có thể như thế được? Chữ đó mà dùng với Hàn Duệ thì đúng là chẳng khác gì chuyện cười.

Có lẽ là cảm giác của cô đã sai.

Hoặc có thể lương tâm của anh đã thức tỉnh, anh thấy áy náy vì đã lôi cô vào chuyện bắn giết khiến cô bị thương, anh nợ cô.

Cho nên anh mới làm như không để ý đến những lời nói đôi khi có vẻ rất gay gắt của cô, không còn châm biếm cô với vẻ cay độc nữa, thậm chí còn quan tâm đến tình hình hồi phục của cô.

Những khi anh ở nhà, nếu đúng vào lúc thay băng cho cô, thì sẽ đích thân đứng bên cạnh nhìn A Thanh thao tác.

Nhưng cô rất nghi ngờ, không hiểu anh đang quan tâm hay đang giám sát cô! Vì có lúc, cô vô tình quay đầu lại và thấy anh đứng ở phía sau, khuôn mặt không hề có chút biểu cảm nào, đôi môi hơi mím, cằm căng ra, có vẻ rất không vui.

Tay nghề của A Thanh rất tốt, nhờ có sự chữa trị của anh ta mà vết thương của cô hồi phục khá nhanh, vì thế càng không hiểu được lý do vì sao Hàn Duệ có vẻ không vui.

Lúc đó cô nằm sấp trên giường, trên mình là hàng đồng chần, chỉ để hở chỗ bả vai cho A Thanh xử lý. Nhưng ngay sau khi cô quay đầu lại thấy ánh mắt của Hàn Duệ, A Thanh bất ngờ bị gạt sang một bên một cách không rõ lý do.

Trước đó, cô chưa bao giờ biết được rằng anh cũng biết băng bó cho người khác. Càng không biết vì lạnh hay vì lo lắng, nhìn thì tưởng rằng cô nằm rất ngoan ngoãn, nhưng thực ra toàn thân cô đang khẽ run lên. Nhất là khi bàn tay anh chạm vào da thịt cô, bàn tay ấy nóng và lướt quanh vết thương với động tác rất vừa phải, khiến cô có cảm giác muốn bật ngay lên lập tức.

Cô thà không thay băng, thà để cho vết thương cứ thế lộ ra bên ngoài. Xem ra việc làm của anh có vẻ rất tốt bụng, thậm chí có thể coi như đang ban ân huệ, nhưng đối với cô thì đó là một kiểu hành hạ khác.

Sau đó, đến cả việc A Thanh lùi ra lúc nào cô cũng không biết, cô chỉ còn biết vùi mặt vào chiếc gối mềm như mây, đôi bàn tay để dưới gối nắm chặt thành nắm đấm.

Cô không thể chống lại và cũng chẳng có sức lực để mà chống lại, còn anh vẫn cứ im lặng sau lưng cô, để cho hơi thở chốc chốc lại phả vào lưng cô.

Nhưng cô biết, tất cả chỉ là cảm giác không chính xác, anh rất chăm chú khi xử lý vết thương, hầu như anh không hề cúi lưng xuống.

Cô cố gắng không chú ý vào những điều đó. Nhưng càng cố gắng thì mọi cơ quan cảm giác càng tập trung hơn, rồi dường như được khuếch đại và trở nên vô cùng nhạy bén.

Cô đã bị cảm giác không chính xác và kỳ lạ ấy hành hạ một hồi lâu, lần đầu tiên cô có cảm giác sắp tan ra. Nhưng cô vẫn cố chịu đựng cho đến khi công việc thay băng kết thúc, đúng là giống như một lần chịu khổ hình, rồi sau đó nghe người phía sau hỏi: “Còn đau nữa không?”.

Đúng là hiếm khi thấy anh quan tâm đến cô như vậy, cô chỉ còn biết cắn chặt răng, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Không sao!”. Ngữ khí không được dễ nghe cho lắm, may mà dường như anh không để ý đến điều đó.

Vì thế, sau lần ấy, Phương Thần đã suy nghĩ rất kỹ thấy có lẽ mình đã hiểu sai. Anh tự tay làm việc đó, có lẽ là do một ý nghĩ hiếu kỳ bất chợt nảy ra, chứ hoàn toàn không có bất cứ ác ý nào, và chỉ có trời mới biết được vì sao cô lại như vậy, một nửa bờ vai để trần ra trước mặt A Thanh thì cô vẫn thấy rất bình thường, nhưng nếu để như vậy trước mặt anh, cô lại cảm thấy mình trở nên vô cùng nhạy cảm, dường như đến cả bầu không khí xung quanh anh cũng làm cho cô run rẩy.

Đó không phải là một dấu hiệu tốt lành! Trong lòng cô rất rõ, lý do khiến cô như vậy chỉ là vì Hàn Duệ trong mắt cô đã không còn giống với người xa lạ nữa.

40. Chương 39

Chương 39

Sau khi lái xe thuận lợi trở về biệt thự, A Thiên đã rời đi. Bữa tối vẫn vắng vẻ như cũ. Vì chỉ có một mình nên Phương Thần ăn chút gì đó, rồi định lên gác đi nghỉ.

Đường như cô cũng đã quen với cuộc sống như vậy, hơn nữa Hàn Duệ bận suốt ngày, thường thì đến đêm khuya mới về và lúc ấy thì cô đã ngủ, chỉ đến khi xuống lầu vào buổi sáng hôm sau cô mới nhìn thấy anh đang ngồi đọc báo bên bàn.

Buổi sáng đầu tiên khi cô tới đây, anh đã đặt tờ báo xuống hỏi cô: “Tối hôm qua ngủ thế nào?”, giọng nói rất dịu dàng, khiến cô bất giác sững người.

Lúc đó anh chỉ chau mày: “Về mặt em sao thế?”.

Cô đã lắc đầu rất nhanh, trả lời: “Cũng rất tốt”.

Anh lại một lần nữa rồi mới cúi đầu trở lại

trang báo, vẻ hài lòng.

Kể từ hôm ấy, hầu như sáng nào anh cũng hỏi những câu tương tự, còn cô thì trả lời mỗi ngày một lưu loát hơn, thậm chí còn không quan tâm đến sự khác thường so với lúc trước nữa. Cho đến một hôm, khi bữa ăn sắp kết thúc, cô đang uống nốt chỗ sữa còn lại trong ly, thì nghe thấy ở phía đối diện có tiếng động, Hàn Duệ cầm chiếc áo khoác đi tới, đột nhiên cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô.

Anh ta lại đang chơi trò gì nữa không biết? Cô thực sự không kịp phản ứng, suýt chút nữa bị sặc sữa và sau cùng thì thấy anh cười rất rõ, cứ như thể bắt gặp chuyện gì đó rất thú vị, rồi quay người bỏ đi về rất sáng khoái.

Đầu óc cô thực sự bị anh làm cho rối tung cả lên, lúc đó cô mới nhớ đến những thay đổi gần đây của anh, và thấy rằng sự thay đổi thất thường của người đàn ông này còn nhanh hơn cả trở bàn tay.

Phương Thần nhìn vào gương, rồi nhắm mắt lại. Rõ ràng là phải thay quần áo để đi ngủ, nhưng không hiểu vì sao cô lại nhớ tới những chuyện đó? Cô ngờ rằng mình đã quá vô duyên nên thỉnh thoảng lại nhớ đến tên và khuôn mặt của người ấy.

Thực ra, lúc này cô không còn gặp khó khăn khi cử động nữa, có lẽ đã đến lúc cô trả phép và trở lại đi làm bình thường.

Khi tiếng bước chân từ phía ngoài hành lang vọng đến, cũng là lúc Phương Thần đang cởi áo khoác ngoài, quay đầu nhìn vào gương kiểm tra vết thương. Có tiếng người gõ cửa, cô trả lời theo phản ứng, rồi chợt nhớ rằng cửa phòng không khép chặt.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Hàn Duệ đẩy cửa bước vào, ánh mắt lướt từ trên nửa người gần như nửa trần của cô, rồi sững lại, bước chân cũng dừng bên cánh cửa.

Phương Thần cuống quýt đưa tay lên che trước ngực, ánh mắt lộ vẻ xấu hổ. Cô mặc áo ngực, vì thế những chỗ cần che đã được che lại, nhưng dù vậy cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Ánh mắt của anh rừng rực như mũi kim được hơ trên lửa, xuyên thấu người cô, khiến cô có cảm giác bỏng rát.

“Anh có thể ra ngoài một chút được không?”, cô cố gắng giữ vẻ bình tĩnh.

Nhưng Hàn Duệ làm như không nghe thấy gì, ánh mắt bỗng trở nên sâu thẳm hơn trước. Khoảnh khắc tiếp theo, anh đưa tay đóng cửa lại, sải bước đến trước mặt cô.

Khi Hàn Duệ ở sát bên Phương Thần ngửi thấy mùi rượu thoảng thoảng, cô vừa chau mày vừa hơi cúi người xuống về cảnh giác.

“Em sợ gì chứ?”, người đàn ông ở sát bên cạnh, giọng hơi khàn.

Cô mở miệng ra, nhưng không kịp thốt ra câu gì, thì bàn tay với những ngón thon dài đã vươn ra, chạm vào đôi môi cô, vuốt ve với vẻ rất tỉ mỉ từng đường nét trên đó. Những ngón tay ấy mang hơi ấm khác hẳn với lần trước.

Cô định lùi lại, nhưng không còn chỗ. Phía sau lưng cô là tủ quần áo, khẽ chạm vào đó là lập tức động đến vết thương, khiến cô lập tức nín thở.

“Vẫn chưa khỏi sao?”, Hàn Duệ vừa hỏi, vừa đỡ một bên vai của cô.

Lực tay của anh không mạnh lắm, cô khẽ vùng ra rồi không hiểu sao lại quay người đi. Phần vai của cô không thể nào che kín được, lộ hết ra trước mắt anh.

Làn da trần dưới ánh đèn toát lên vẻ mềm mại và mịn màng chẳng khác gì màu ngà voi, xung quanh miệng vết thương đã lên da non, chỉ còn một vết sẹo to bằng móng tay cái, vì mới lành nên có màu đỏ hơn những vùng da xung quanh, trông như một cánh mai giữa làn tuyết trắng.

Tóc cô búi cao, có mấy sợi xòa xuống vai, khẽ bay bay theo mỗi cử động của cơ thể.

Không hiểu vì lạnh hay vì sợ? Hàn Duệ không muốn nghĩ nhiều về những điều đó. Thực ra tối nay, anh không uống nhiều, nhưng sao lúc này anh lại cảm thấy như hơi men đang phát huy tác dụng, khiến anh không còn khả năng phán đoán như bình thường, một cảm giác nóng rực lan dần ra khắp cơ thể.

Hơi thở và ánh mắt Hàn Duệ mỗi lúc một trở nên dồn dập, ngón tay anh lướt qua vết thương, rồi đột nhiên anh cúi người xuống, không nói một lời, hôn lên vành tai trắng trẻo xinh x

Phương Thần bất giác run lên, định quay người đi, nhưng đã muộn.

Đôi môi anh nóng rực, lướt qua tai cô, một luồng hơi nóng hổi lập tức bốc lên tận đầu cô, khiến cô nhanh chóng mất đi khả năng suy nghĩ.

Cô sợ nhột, còn kinh nghiệm và kỹ xảo của anh lại rất thành thực, khi thực hiện những động tác trên, anh vẫn không quên đỡ vai cô, kìm giữ không cho cô cử động và cùng ra theo bản năng.

“Dừng...”, cô chỉ còn biết hẩn hển một câu như vậy, cảm giác như cơ thể đang bị đốt cháy.

Người ở phía sau không thèm để ý đến những lời ấy của cô, mà ngón tay nhanh nhẹn trượt xuống dưới, rồi đột nhiên cởi chiếc váy của cô.

Khi đôi chân trần lộ ra, đôi mắt mở to của Phương Thần sững sờ, cô chưa kịp kêu lên, thì đã cảm thấy trời đất xoay tròn. Hàn Duệ bế bổng cô lên rồi đặt nằm lên giường một cách mạnh mẽ.

Người đàn ông có thân hình cao lớn ấy lập tức đè lên ngay sau đó, khuôn mặt điển trai và lạnh lùng mỗi ngày một rõ trước mắt cô, hơi thở của anh hơi nén lại, từng tiếng, từng tiếng dường như đè lên trái tim cô, mang theo sự kích động và ham muốn.

Lần này, thậm chí anh còn không cho cô cả cơ hội lên tiếng từ chối, anh giữ chặt hai chân và hai tay cô một cách rất thoải mái, rồi cúi đầu xuống hôn cô.

Nụ hôn của anh rất cuồng nhiệt, như cướp đoạt mọi hơi thở của cô... Lưỡi của hai người quấn lấy nhau trong một khoảng không chật hẹp, hễ cô lùi lại, thì anh lại tiến tới, như một kẻ cướp đích thực và lại như một người đi săn, còn cô giống như một con mồi mà anh đã nhắm trúng đang nằm gọn trong tay anh.

Anh chỉ dùng một bàn tay nhưng đã có thể giữ chặt hai tay cô giờ lên trên đầu, tay còn lại lướt trên da thịt cô.

Đúng lúc đó, bốn xung quanh bỗng trở nên rất yên tĩnh, không có ánh sáng, không có âm thanh, điều duy nhất cô có thể cảm giác thấy là hơi ấm và sự đụng chạm của bàn tay ấy, từ gò má đến xương quai xanh rồi trượt dần xuống, khi đến ngực bàn tay ững lại rất lâu, như thể muốn tìm kiếm một cách không mệt mỏi, lại như có ý muốn khơi gợi để khám phá ra chỗ nhạy cảm nhất của cô... sau đó bàn tay ấy lại tiếp tục lướt qua phần bụng và vùng eo bằng phẳng, rồi vươn tới chỗ kín đáo nhất trên cơ thể cô...

Phương Thần run lên, kèm theo những cơn run khe khẽ của cơ thể, cuối cùng cổ họng không nén được cũng bật ra những tiếng rên trầm khàn. Cô nhú chặt mày và nhắm mắt lại vì hành động đó của mình, thế nên không thể nhìn thấy nụ cười thoáng hiện lên trong đôi mắt đen thẳm của Hàn Duệ.

Rõ ràng là không nên làm vậy.

Cô rất rõ về chuyện sẽ xảy ra tiếp đó, biết rõ rằng cần phải ngăn lại, cần phải trốn chạy, nhưng cô không sao cử động được. Tứ chi cô bị giữ chặt, những cái hôn của Hàn Duệ ngang tàng và độc đoán như chính con

người anh, tấn công liên tiếp, dồn dập, chiếm nốt chút oxy ít ỏi còn lại trong não cô, khiến cô hoàn toàn mất đi sức lực, chẳng thể cử động nổi.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, kỹ thuật của anh đúng là rất cao siêu, bàn tay như có cả một đóm lửa, nó đốt cháy mỗi một sợi dây thần kinh ở những chỗ nó lướt đến. Và dòng máu đang chảy trong huyết quản của cô cũng bắt đầu sôi trào dưới những cái vuốt ve, khiêu khích của anh, mọi sức lực đều bị rút đi nhanh chóng, chỉ còn lại một ham muốn rất nguyên thủy được chôn sâu từ lâu.

Giống như bị dòng điện chạm vào, trong phút mơ màng cô vươn thẳng lưng vươn lên phối hợp với anh một cách bản năng, còn anh cũng cảm thấy điều đó, lập tức buông bàn tay đang kìm giữ lấy tay cô, để đôi bàn tay được giải phóng của cô đặt lên đôi vai rắn chắc và tràn đầy sức mạnh của mình.

Hơi thở hỗn hển của hai người hòa quyện vào nhau trong căn phòng tĩnh mịch, trên chiếc giường mềm mại là thân hình đẹp đẽ và mịn màng trần đi trở lại dưới ánh sáng đan xen của đèn và ánh trăng, đón nhận sự vuốt ve, âu yếm vừa có vẻ thô bạo lại vừa như yêu chiều.

Đúng vào lúc định tiến vào, thì Hàn Duệ hơi dừng lại với vẻ hơi ngạc nhiên, còn Phương Thần cũng như sự tỉnh lại. Cô mở to mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai, rồi như chợt nhớ tới điều gì đó, một ký ức xa xôi chợt lóe lên trong mái đầu đang rất hỗn độn của cô. Cô ngậy người ra một lúc, ngón tay đột nhiên co lại, móng tay bấm sâu vào làn da nâu.

Đôi mắt mơ hồ chứa đựng sự kích động rất rõ, như thể bị mất phương hướng trong bóng tối, đồng thời lại như đang cố giằng giật, do dự. Hàn Duệ cúi xuống nhìn cô, lúc đó mới phát hiện rằng, thì ra trong lòng anh cũng tồn tại tình cảm đại loại như sự xót thương. Anh nghĩ rằng cô đang sợ, liền hôn lên đôi mắt cô, khẽ an ủi bằng một giọng mà chính anh cũng chưa bao giờ nghe thấy: “Hãy tin anh, không sao đâu...”.

Cuối cùng thì anh đã đi vào cơ thể cô.

Trong khoảnh khắc ấy, Hàn Duệ cảm thấy thân thể người con gái phía dưới run lên, dường như cô bị đau, lại như có một nỗi đau khổ lớn hơn rất nhiều khác đang bủa vây cô, khiến cô phải cắn chặt đôi môi, còn đôi tay thì chống mạnh lên ngực anh.

Bất giác động tác của anh chậm lại, cho đến khi đôi mào nhú chặt của cô giãn ra, mới đỡ eo lưng mảnh mai, mềm mại của cô và tiến sâu hơn vào bên trong cô.

Những nụ hôn tới tấp, những chuyển động mạnh mẽ và đều đặn, những tiếng rên bị vỡ ra vì đè nén sau mỗi lần tiếp xúc, cả hơi thở hỗn hển và những giọt mồ hôi hòa trộn vào nhau, lấp đầy và không ngừng vọng lại trong phòng ngủ.

Thì ra là đau như vậy.

Phương Thần nhắm mắt lại, để cho hai bàn tay mình liên tục bấm vào da thịt anh, tựa như làm thế mới có thể giảm bớt nỗi đau như xé mà trong khoảnh khắc ấy cô phải chịu đựng.

Nhưng, còn có những điều trong lòng thì phải làm như thế nào đây?

Cô cảm thấy một sự trống trải rất khó tả trong lòng, đúng vào lúc anh đi vào cơ thể, cô cảm thấy dường như có một thứ gì đó cuối cùng đã đổ vỡ. Giữ gìn bao lâu như vậy, nhưng cuối cùng lại bị vỡ vụn trong tối tăm như thế này, một cảm giác lạnh toát nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể cô.

Phương Thần biết rằng mình đã sai.

Bước đi này, càng là một sai lầm lớn hơn.

Nhưng cô chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, trong giờ phút ấy cô không thể phân tâm, có lẽ có chút gì đó áy náy và ân hận, nhưng chúng nhanh chóng tan biến ngay sau đó. Sự ham muốn chẳng khác gì một vòng xoáy đen ngòm và độc ác, kéo mạnh cô xuống, đẩy c nhanh chóng rơi xuống vực sâu không ngừng quay cuồng, khiến cô buông xuôi, cam tâm tình nguyện để cho ngọn lửa ấy thiêu cháy.

Khi đạt đến đỉnh điểm, cô ngửa đầu ra, cảm giác rất rõ mỗi một động tác của anh ở nơi sâu nhất trong cơ thể. Kích thích và ham muốn cùng với những động tác của anh đã khiến cho tư duy của cô như biến thành dòng chảy, không còn hình thù và cuối cùng chẳng tìm thấy đâu nữa.

41. Chương 40

Chương 40

Đêm ấy, Phương Thần ngủ thiếp đi trong sự mệt mỏi cực độ, giữa chừng, cô cảm thấy có ai đó đã gạt những sợi tóc bết dính mồ hôi trên mặt cô, động tác rất khẽ khàng dịu dàng, ngón tay cứ bịn rịn không muốn rời đi, nhưng vì quá mệt, cô không sao mở mắt ra được. Toàn thân cô như bị chìm xuống giữa biển cả mênh mông, bị bao bọc bởi làn nước biển đen vô tận, cô co người trong vòng tay anh theo bản năng và ngủ rất ngon lành, không hề có chút sợ hãi nào.

Sau giấc ngủ thật sâu, tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch.

Cô nằm nghiêng, chớp mắt, nhìn ra ánh nắng sớm đầu hè rực rỡ bên ngoài cửa sổ qua tấm rèm mỏng màu nâu nhạt.

Nghe bố mẹ nói, hồi trước cô đã chào đời vào giờ này, còn Lục Tịch lớn hơn cô hai tuổi nhưng sinh vào lúc chiều tối. Cha mẹ đã chọn đặt cho hai chị em những cái tên vừa có ý nghĩa kỷ niệm, vừa rất hay, vì thế có một đạo nó đã trở thành niềm tự hào của bố mẹ cô.

“Tỉnh rồi à?”, tiếng nói phát ra từ phía sau lưng, làm gián đoạn những dòng ký ức tản mạn của Phương Thần.

Cô “vâng” một tiếng, nghĩ thầm, rõ ràng là mình không hề cử động, thế mà không biết sao Hàn Duệ vẫn phát hiện ra.

Ánh mắt cô vẫn dừng lại ở vị trí cũ, cô chỉ khẽ nhấc bàn tay đang đặt ngang bên hông mình ra, rồi trở người ngồi dậy.

Mặc dù quần áo xộc xệch, nhưng vẻ mặt cô rất bình tĩnh, cô đưa tay kéo cổ của chiếc áo ngủ sắp tuột khỏi vai, vừa thắt dây áo vừa nói: “Em định sẽ mau chóng quay trở lại cơ quan”. Giọng nói của cô nhẹ nhàng như đang nói về chuyện thời tiết ngày hôm nay, tuyệt nhiên không hề nhắc đến một chữ nào về chuyện tối hôm trước, nói xong cô đi vào nhà tắm.

Chưa bao giờ cô lại mất thời gian như vậy cho việc tắm rửa. Bốn mươi lăm phút sau khi Phương Thần đi chân trần trở lại phòng ngủ thì trong đó đã không còn một bóng người.

Đầu tiên cô đưa mắt nhìn chiếc giường bừa bộn, rồi sau đó cầm điện thoại tiến hành một cuộc gọi, mở tủ tìm một bộ quần áo rộng rãi màu trắng còn mới nguyên mặc lên người. Đến khi cô từ từ bước xuống cầu thang thì Hàn Duệ đã ngồi trên bàn ăn, đang thưởng thức bữa điểm tâm theo kiểu Tây mà đầu bếp đã chuẩn bị với vẻ rất nho nhã, lịch sự.

Thấy cô bước xuống, anh ngẩng lên nhìn cô một cái: “Trong bếp có cháo ngô đấy”.

Bình thường, mỗi sáng sau khi tỉnh dậy Phương Thần quen ăn bữa sáng theo kiểu truyền thống Trung Quốc, cháo ngô và cháo gạo là những món mà cô thích nhất, nhưng hôm nay cô không hề muốn ăn. Cô hất mái tóc còn ướt nước ra phía sau, quay ra mỉm cười và nói với đầu bếp: “Cho tôi một ly nước quả là được rồi”.

“Lát nữa em định đi đâu à?”, người đàn ông ngồi bên đưa ra lời thắc mắc trước kiểu ăn mặc của cô.

“Vận động một chút, vì thể không thể ăn quá no”, uống hết ly nước quả trong chừng hai phút, Phương Thần vừa đi ra ngoài vừa thuận miệng hỏi: “Bây giờ anh có thời gian đưa em đi không?”.

Khi chiếc xe dừng ở trước cổng trung tâm thể hình thì còn cách thời gian hẹn với huấn luyện viên gần mười lăm phút.

“Đang nghĩ gì vậy?”, Hàn Duệ dừng xe bên đường, hỏi.

Phương Thần lúc ấy mới đưa đôi mắt đang mơ màng tận đầu tận đầu, quay sang nhìn anh.

“Suốt dọc đường cứ thần thờ, gì mà có vẻ tập trung thế?”.

“Không lẽ đến cả chuyện đó mà anh cũng quan tâm à?”, cô cười, hỏi lại.

Sắc mặt của Hàn Duệ hơi sầm xuống, dừng lại một lát, nói: “Trước khi kết thúc buổi tập, nhớ gọi điện cho anh”.

“Hôm nay anh rảnh rồi như vậy sao?”.

Không ngoài dự đoán của cô, khuôn mặt điển trai ấy một lần nữa lại sa sầm xuống, còn trong lòng Phương Thần thì lại thấy một cảm giác đặc ý không bình thường.

Hết lần này đến lần khác, công khai có, ngầm ý có cô khiêu khích anh, không biết làm như vậy có động chạm đến lòng tự trọng của anh quá không? Vì cho đến bây giờ, những người dám nói với anh những câu như vậy không nhiều. Nhất là... nhất là sau một đêm đầy dẫu ấn mạnh mẽ như đêm qua, theo lẽ thường thì phải tỏ ra tình cảm và dịu dàng một chút mới đúng. Nhưng cô không thể làm ra vẻ như con chim yếu đuối phải nương tựa vào con người được, thậm chí thái độ còn tỏ ra lạnh lùng hơn trước.

Đó chỉ là một lần thăng hoa và va chạm của sự ham muốn thuần túy, chẳng liên quan gì đến tình yêu. Tối hôm qua, trước khi chìm sâu vào bóng tối cô đã thầm nói như vậy với chính mình, và cố gắng gạt đi cảm giác mãn nguyện tràn đầy do một tình cảm rất chân thật mang đến, cảm giác mãn nguyện ấy khiến cô trong lúc mơ màng không nén được ý muốn đưa tay ra ôm chặt người đàn ông đang đè lên người mình.

Hàn Duệ không nói gì, không khí trong xe bỗng trở nên trầm xuống. Phương Thần nhìn thời gian, thấy đã sắp đến giờ, bèn cởi dây an toàn, nhưng bàn tay cô còn chưa kịp chạm vào cánh cửa xe thì cánh tay đã bị kéo lại, người nghiêng về bên trái. Nếu không phải vì có sự phản ứng rất kịp thời của thần kinh vận động thì trán cô đã đụng phải chiếc cảm chấn chắc của đối phương rồi.

Khi hai khuôn mặt chỉ cách nhau mấy centimet, Phương Thần khẽ chớp chớp hàng mi dày, nhìn đôi môi hơi lạnh của đối phương áp xuống.

Nụ hôn ấy phần nhiều mang ý trừng phạt, vì thế nó mạnh mẽ và không chút nương nhẹ. Cuối cùng, Hàn Duệ buông cô ra, đưa ngón tay vuốt ve một lần quanh đôi môi hồng xinh đẹp, rồi nhướn mày vẻ rất vừa lòng không nên quá kiêu ngạo như vậy”.

“...Sao anh biết điều đó đối với em không phải là một kiểu hạnh phúc?” Phương Thần ngồi thẳng người lại, không hề đỏ mặt và cũng không hề tỏ ra tức giận, khuôn mặt còn nở một nụ cười, cũng nhướn mày lên: “Biết đâu, em cũng rất thích thú”.

“Xem ra em thích bị đối xử một cách thô bạo”, Hàn Duệ đưa ra nhận xét một cách bình thản.

“Thực ra, tối hôm qua anh cũng không hề dịu dàng”.

Nhưng vừa nói xong, Phương Thần lập tức thấy rất hối hận, không biết có phải vì cô bị cơn giận làm cho hồ đồ hay không mà sao lại chủ động nhắc đến chuyện đó? Xem ra khiêu khích người đàn ông này quá mức cũng không phải là một việc tốt, bây giờ đến cả sự sáng suốt của bản thân cũng bị ảnh hưởng.

Cô mím chặt môi, không nói thêm lời nào, đẩy cửa bước xuống xe, nhưng một lần nữa cánh tay cô bị giữ lại.

Ánh mắt của Hàn Duệ sâu thẳm như biển, bao chặt lấy cô. Anh hỏi: “Nếu đã nhắc đến rồi, không lẽ em không có điều gì định nói về chuyện xảy ra tối hôm qua sao?”.

Cô vùng ra khỏi tay anh, hỏi lại: “Anh thấy là em nên nói điều gì?”. Trong đôi mắt trong veo lộ vẻ châm biếm, cô nói: “Yên tâm đi, em không có ý định bảo anh phải chịu trách nhiệm đâu”.

“Như thế là ý gì?”.

“Chuyện đó anh tình nguyện, em bằng lòng, chúng ta đều là những người trưởng thành, em không thấy có bất cứ một nhu cầu cần phải thảo luận nào sau việc đó.” Rồi cô chợt nghĩ đến một điều khác, bèn cười nói: “Tất nhiên. Nếu anh muốn thì anh có thể mua một món đồ trang sức bằng ngọc ngà gì đó tặng em cũng

được. Chẳng phải thông thường đàn ông đều thích dùng cách đó để bù đắp, để lương tâm khỏi cảm thấy áy náy mà nó vốn đã ít tới mức thảm hại đó hay sao? Không biết anh có thói quen đó không? Còn em thì rất vui lòng chấp nhận n

Phương Thần nói một hơi hết câu, rồi dứt khoát nhưng cũng không vội vàng xuống xe, đổi một tư thế thoải mái hơn, nghiêng người đón ánh mắt của Hàn Duệ.

Hồi lâu sau, Phương Thần mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hàn Duệ vang đến: “Em cảm thấy như thế là được?”.

“Tất nhiên”, cô ngênh đầu.

Không hiểu vì giọng nói của cô hay vì biểu hiện ấy, Hàn Duệ chợt khẽ cười một tiếng, hơi cúi đầu xuống châm một điếu thuốc, nhìn cô qua làn khói thuốc trắng và mỏng, dường như ngẫm nghĩ điều gì đó: “Dùng tiền là có thể thực sự mua được em?”.

Mãi cho tới rất lâu sau đó, mỗi khi nhớ lại, Phương Thần vẫn không sao hiểu được câu nói ấy của Hàn Duệ rốt cuộc là có ý nghĩa gì. Cái gọi là mua chuộc, là chỉ việc mua chuộc thân thể cô? Hay là trái tim cô?

Tóm lại, cuộc nói chuyện không lấy gì làm vui vẻ trong buổi sáng hôm ấy đã chấm dứt bằng một cú điện thoại của ai đó gọi tới cho Hàn Duệ. Nhân cơ hội đó, Phương Thần xuống xe, đầu không ngoảnh lại đi thẳng lên phòng tập của tòa nhà cao chọc trời ba mươi tư tầng. Nhưng đến tận nửa tiếng sau khi kết thúc buổi tập, Phương Thần vẫn nhìn thấy chiếc xe đua bất mắt ấy ở nguyên vị trí mà cô đã xuống và cả người đàn ông điển trai đang đứng hút thuốc bên cạnh xe.

Xem ra, hôm nay Hàn Duệ thực sự rảnh rỗi, Phương Thần vừa bước đến, vừa thở dài trong lòng,

Anh đưa cô đi qua cả nửa thành phố để ăn một bữa trưa, khi đi sang đường, anh khoác tay cô rất tự nhiên. Cô đưa mắt liếc nhìn gương mặt rất bình thản của anh, hơi vùng ra, nhưng tất nhiên là không được, vì thế đành im lặng để mặc anh đưa đi.

42. Chương 41

Chương 41

Ngày hôm sau, Phương Thần trở lại cơ quan làm việc, trước sự quan tâm của các đồng nghiệp, cô cười và bày tỏ sự cảm ơn đối với mọi người. Có lẽ vì được rất tốt, nên sắc mặt cô hồng nhuận hơn hẳn trước khi bị thương.

Vì lo sức khỏe của cô chưa hồi phục hoàn toàn, lãnh đạo tòa soạn để cô ở lại cơ quan viết bài. Trong phòng làm việc toàn là những người giỏi ăn giỏi nói, lại cũng là những người người thạo tin tức, nên trong lúc rỗi rãi trước khi hết giờ làm việc, mỗi người bưng một tách trà bàn tán về đủ mọi truyện.

“Này, Thái Dương Thành gần đây rất không yên ổn,” một đồng nghiệp lên tiếng than thở.

“Chẳng phải là dạo trước đã dẹp yên rồi còn gì, sao bây giờ lại còn chuyện gì nữa?”, một đồng nghiệp khác nhanh chóng chen vào.

Lúc đó Phương Thần đang ngồi gõ trước máy vi tính, câu chuyện của các đồng nghiệp ít nhiều cũng khiến cô bị phân tâm. Hộp đêm Thái Dương Thành... Mặc dù số lần cô đến đó rất ít, nhưng ông chủ ở đó thì cô biết.

Phương Thần xoay người ra khỏi cabin của mình, vừa lúc nhìn thấy các đồng nghiệp nhướng mày, nhếch môi, “Nghe nói vừa bị cảnh sát điều tra, vì nghi ngờ có liên quan đến hoạt động phi pháp trong kinh doanh. Sau lần ấy ông chủ ở đó biệt tăm, có lẽ là tạm thời tránh cho qua sóng gió, chỉ để lại vài ba người phụ trách phối hợp với bên điều tra.”

“Này, không lẽ cậu quen với ông chủ đứng đằng sau cửa hộp đêm đó à? ”

“Tôi là gì nào, tất nhiên là không thể nào quen với những nhân vật như vậy. Chỉ biết đó là một ông già họ Thương, đây cũng là điều tôi được nghe từ một người bạn.”

“Vậy cậu còn nghe được chuyện trong nội bộ nào nữa không?”

Thông thường, những tin tức kiểu này rất khiến người khác thấy hứng thú, đồng nghiệp thứ hai lúc này như được thể nói thêm “Nghe nói Thái Dương Thành bị đốt cháy là do cuộc đấu đá thanh trừng giữa các băng nhóm. Thật là đáng tiếc, những đồ bày biện, trang trí trong đó đều là những thứ xa xỉ, đắt tiền, kết quả là đã bị phá sạch.”

“Né là do xã hội đen đốt phá, thì chút tổn thất đó có đáng kể gì đâu! Có ai bị chết hay không đó mới là vấn đề!”

“Cậu cảm thấy có khả năng là không ai bị tử vong à?” Đồng nghiệp thạo tin nhấp một ngụm trà, tiếp tục khoe tài hiểu biết: “Thực ra không chỉ có một Thái Dương Thành đâu, chỗ làm ăn của ông già họ Thương đó rất nhiều, nào là trung tâm tắm hơi, phòng mát xa, quán rượu, trong một đêm hầu hết đều bị phá tan. Nghe nói, đối phương đã cầm súng xông vào! Thử nghĩ mà xem, trận đó dữ dội như vậy! Liệu có không đổ máu được không?”

Những người đứng cạnh nghe thấy bất giác đều chặc lưỡi: “... Những tin tức này cậu moi ở đâu ra vậy? Đúng là rất sốc đấy!”

“Điều đó thì đừng hỏi, dù sao thì...”

Trong lúc mọi người vẫn đang bàn tán sôi nổi, Phương Thần lặng lẽ lấy ghế đứng dậy, đi tới nhà vệ sinh cách đó hơn chục mét, những lời tiếp sau đó dần dần cô không nghe rõ nữa.

Vì để đảm bảo an toàn, buổi tối Phương Thần vẫn quay về ở trong biệt thự của Hàn Duệ. Nửa đêm, khi Phương Thần đang mơ màng ngủ, thì cảm thấy bên cạnh có tiếng động rất khẽ, và nệm hơi lún xuống, cô bất giác nghiêng người dịch sang bên một chút, tiếp đó một hơi thở nóng hổi truyền đến, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô từ phía sau, những chiếc hôn tới tấp xuống người cô.

Phương Thần bất giác chau mày, nhưng chỉ vừa mở được đôi mí mắt nặng trĩu chưa đầy một giây lập tức khép lại ngay, rồi nửa giằng co nửa buông xuôi, để mặc đối phương để lại những dấu vết đậm có, nhạt có trên cơ thể.

Cô cảm thấy dường như đã quen, vì kể từ sau lần đó, mấy ngày nay đêm nào cũng thế. Hàn Duệ vốn thường xuyên về muộn nay bỗng thích ngủ trên giường của cô, vì thế mà nhiều lúc cô đang ngủ thì bị đánh thức dậy.

Không phải là không tức giận, đáng tiếc là sự chênh lệch về sức lực quá lớn, sự không tình nguyện và chống cự lại của cô trong mắt anh có lẽ chẳng đáng gì. Huống hồ, không thể không thừa nhận là kỹ xảo của Hàn Duệ thuộc hàng siêu đẳng, anh luôn có cách làm cho cô phải từ bỏ ý định chống cự lại trong lúc mơ màng, ngoan ngoãn phục tùng nhu cầu và sự ham muốn rất trung thực trong cơ thể.

”>

Vì thế, đồng thời với cảm giác khó chịu bị đối phương bỏ mặc sau khi xong việc, Phương Thần không khỏi cảm thấy hận Hàn Duệ. Là anh, chính anh đã dễ dàng, không tốn chút sức lực nào dụ dỗ được bản năng trong con người cô, sau khi cô đã cố gắng đè nén nó xuống.

Khi những nụ hôn nóng hổi đặt lên những bộ phận nhạy cảm nhất, chiếc lưỡi ấy linh hoạt luồn qua kẽ răng cô lướt qua lướt lại, cô khẽ chau mày và sau cùng vẫn phát ra tiếng gần như hỗn hển, rồi vòng tay ôm chặt lấy tấm lưng rắn chắc trơn mượt của đối phương trong bóng tối, rồi dần dần siết chặt vòng tay lại.

Bị giày vò đến mệt mỏi rồi, và không biết ngủ thiếp đi trong bao lâu, chỉ biết rằng khi cô chợt thức giấc thì ánh trăng trong ngần lọt qua khe của chiếc rèm cửa chiếu vào trong phòng, rồi đổ xuống sàn nhà thành một dải bạc thấp thoáng, ẩn hiện. Nửa giường bên kia trống không, chỉ có chiếc chăn mỏng nhàu nhĩ và chiếc gối là chứng tỏ cho việc vừa có một người ngủ bên cạnh cô.

Sau khoảng hai giây mở mắt suy nghĩ, cuối cùng thì cô cũng nhớ ra, cô đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, còn lúc trước đó hình như cô vẫn đang mơ. Nhưng điện thoại của cô lúc đó ở dưới gối, trên màn hình không có cuộc gọi nhớ cũng như không có mẫu tin nhắn nào.

Lần thức giấc này khiến cô khó ngủ lại. Căn bệnh suy nhược thần kinh cô mắc phải nhiều năm trước vẫn chưa được chữa khỏi hoàn toàn, chỉ có chứng thức dậy lúc nửa đêm viết thư cho Lục Tịnh thì đã đỡ nhiều sau khi được sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lý.

Phương Thần tìm thấy bộ đồ ngủ của mình dưới sàn nhà, cô quyết định đi tắm một cái, khi cô quay trở ra, căn phòng vẫn yên ắng như cũ. Cô ngẫm nghĩ một lát, định xuống dưới gác đi dạo vườn hoa một vòng rồi quay trở về.

Sau đó có rất nhiều dịp để cô nhớ lại quyết định lúc ấy, nhưng cô vẫn không biết vì sao khi ấy mình lại nảy ra ý định này. Nếu đêm ấy cô không thức giấc, hoặc là nếu cô không mở cánh cửa phòng ngủ, thì mọi thứ sau đó đã không hề thay đổi.

Thư phòng ở tầng hai, ngay gần chiếu nghỉ, khi Phương Thần khoác chiếc áo ngủ to rộng đi ngang qua cô nhìn thấy có ánh đèn lọt qua khe cửa chiếu ra ngoài.

C lại theo bản năng, vốn không có ý định nghe lỏm, nhưng vì những người bên trong không phát hiện ra, vì thế những tiếng đối thoại cứ vọng ra, giữa lúc đêm khuya thanh vắng, dường như âm lượng được phóng to lên rất nhiều lần.

Vì thế, đúng vào lúc Phương Thần định tiếp tục đi về phía trước sau một khoảng thì chợt nghe thấy Tạ Thiếu Vĩ nói: "... Lão ta đã bắt đầu lên tiếng về hai thằng bị chúng ta bắt trên núi đêm hôm ấy rồi, nói rằng sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác. Thực ra, có thể lão ta cũng biết, người đang ở trong tay chúng ta...".

Phương Thần bắt giác ngậy người ra, đến lúc cô định thần lại, thì lại nghe thấy một giọng nói rất rõ ràng, lạnh lùng. "...Thế thì sao? Tôi biết lão ta sẽ không chịu buông tay đâu, bây giờ chỉ cần chờ xem lão ta còn có thể giở trò gì nữa."

"Thương lão đại nổi tiếng gian xảo, xảo quyết, nhưng lần này thì thật sự như ngựa sa chân rồi. Nhưng chúng ta cũng nên đề phòng, bây giờ lão ta đã lánh đi nơi khác, có thể là đang chuẩn bị kế hoạch phản kích."

"Là vì lão ta quá nôn nóng, nhất định muốn dẫn tôi vào chỗ chết, nên mới huy động nhiều người để đối phó với tôi như vậy, lại cứ tưởng rằng sẽ giải quyết tốt." Dường như Hàn Duệ đã hít một hơi thuốc, vì thế giọng hơi dừng lại, sau đó mới nói tiếp với vẻ coi thường: "Tôi sẽ cùng chơi với lão ta, lão đã bắt chấp ngày đêm, thì phải trả một giá nhất định cho trò chơi này là điều cần thiết."

...

Cuộc nói chuyện giữa hai người vẫn tiếp tục, Phương Thần cắn môi, thận trọng lùi từng bước quay trở lại. Lúc này đang là đầu hạ, khi cô trở về phòng mới phát hiện ra rằng chân tay đều lạnh toát. Cô lên giường, kéo chăn trùm kín người, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, dường như có một luồng hơi lạnh xuyên suốt từ gan bàn chân đến tim, khiến cô không khỏi run bần bật.

Phương Thần không sao ngủ được, cô cứ mở mắt nhìn vào bóng đêm, cho đến lúc cánh cửa vang lên tiếng động.

Cô nằm nghiêng không nhúc nhích, chỉ có các ngón tay lặng lẽ bám sâu vào lòng bàn tay.

Thời gian cứ trôi qua một cách vô tình hơi thở của người nằm ở phía sau dần trở nên đều đặn và bình thản hơn, còn cô vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cơ thể thả lỏng và dựa vào lòng anh, tất cả vẫn như bình thường, giống như những đêm trước đó.

Điều không giống là, đêm nay cô nằm đón ánh bình minh của ngày hôm sau với đôi mắt nhắm nghiền.

43. Chương 42

Chương 42

Hậu quả của việc mất ngủ không để lại dấu vết quá rõ trên khuôn mặt của Phương Thần. Mấy ngày sau đó, cô vẫn đi làm bình thường, để rồi vùi mình vào đồng bản thảo, hiệu quả công việc vì thế rất cao và chất lượng, thậm chí đến cả buổi trưa cô cũng không nghỉ.

Các đồng nghiệp nói: “Ồi dào, sao cậu lại phải khổ sở như thế hả Phương Thần?”.

Cô mỉm cười, đoán chắc giờ này Tô Đông cũng đã ngủ dậy, nên lấy chiếc điện thoại ra định gọi cho Tô Đông thì đã thấy tiếng chuông vang lên, Tô Đông chủ động gọi đến.

Phương Thần lập tức đứng dậy, đi đến chỗ yên tĩnh không có người qua lại để nghe.

“Chuyện mình nhờ cậu hôm trước đã có tin gì chưa?”, cô hỏi.

“Có rồi.” Tô Đông cho biết về ngày giờ chính xác vừa mới dò hỏi được. “Nhưng cậu muốn biết chuyện đó đã làm gì?”.

“Cậu đừng hỏi vội.”

“Này, giọng của cậu sao thế? Hình như hơi bị khàn, cậu bị cảm à?”

“Không, chỉ là vì mình ngủ kém thôi.” Phương Thần đáp, “Thế thôi nhé, để hôm khác nói chuyện tiếp.”

Đúng là mấy hôm nay cô ngủ không nguối tối hầu như cô luôn bị thức giấc bởi những cơn ác mộng, sau đó thấy khắp người đầy mồ hôi.

Và tình trạng không bình thường ấy ảnh hưởng tới người ngủ bên cạnh. Đúng vào lúc cô昏昏 thức giấc thì Hàn Duệ lập tức cảm nhận thấy tim cô đập loạn xạ lên vì hoảng sợ, bởi bàn tay của anh đã quen đặt lên ngực cô.

Anh cũng mở bừng mắt theo. Phương Thần phát hiện ra, cho dù là nửa đêm, hay bất kỳ lúc nào, đôi mắt của anh cũng chưa bao giờ tỏ ra đang trong trạng thái ngủ mơ màng.

Dường như anh luôn tỉnh táo và cảnh giác bất cứ lúc nào, ngay cả trong giấc ngủ cũng vẫn vậy.

“Mơ thấy gì vậy?”, khi lần đầu tiên cô bật dậy nửa đêm, anh đã lên tiếng hỏi bằng giọng rất khê.

Cô chỉ lắc đầu, không nói gì.

Nhưng, hết đêm này đến đêm khác, tình trạng ấy diễn ra thường xuyên. Có lúc dù không có tiếng động, cô vẫn cảm thấy rằng anh đã bị thức giấc cùng cô. Cô xoay người, quay lưng về phía anh, không nói gì và nhắm mắt lại chờ đợi sự tấn công khác đáng sợ hơn của những cơn ác mộng.

Phương Thần nhắm tịt, chỉ trong hai ngày cô đã trải qua tình trạng đó tới bảy, tám lần. Lần gần nhất là vào tờ mờ sáng hôm nay cách hiện tại khoảng mười mấy tiếng đồng hồ, lúc đó thậm chí cô còn phải ôm ngực ngồi bật dậy.

Cô cố gắng nhớ lại xem lúc trước rốt cuộc là mình đã mơ thấy gì, nhưng chỉ nghe thấy tiếng tim đập tình thích trong bóng tối, tiếng đập ấy vừa mạnh vừa gấp gáp, mỗi lần đập là một lần như muốn bứt ra khỏi lồng ngực, khiến cô đau đến nghẹt thở.

Sau đó, khi mà cô vẫn chưa định thần lại thì bên kia người có tiếng động, Hàn Duệ trở dậy rót một ly nước cho cô.

Đầu ngón tay cô lạnh toát, khi chạm vào ly nước nóng, mấy ngón tay bắt giác co lại.

Nhưng cô không uống, mặc dù miệng khô rát.

Còn anh đứng đối diện, sau cùng lên tiếng hỏi bằng giọng rất trầm: “Rốt cuộc là vì sao vậy?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ì trời rất tối nên hầu như chẳng nhìn thấy gì. Ánh mắt cô lướt nhanh qua đường nét của khuôn mặt, rồi nheo lại, dường như có phần ngạc nhiên và hơi hoang mang.

Anh thức dậy để rót nước cho cô, mỗi một lần khi cô gặp ác mộng anh đều ôm chặt lấy cô. Hành động quan tâm tỉ mỉ ấy, nếu xảy ra ở bất kỳ một người đàn ông nào, có lẽ sẽ không khiến người ta thấy ngạc nhiên đến vậy.

Nhưng lúc này, lại xảy ra ở chính con người anh.

Cô không biết anh có làm như thế với những người con gái khác hay không, cũng giống như việc bây giờ cô không biết nên trả lời câu hỏi của anh như thế nào.

Vì thế, mặc dù trong lòng đang trào dâng những cảm xúc lộn lộn như gió bão, nhưng trước khi mọi sự chưa được làm sáng tỏ thì cô vẫn lựa chọn im lặng.

Cô quay người đặt ly nước lên tủ đầu giường, rồi bình thần nằm xuống, nhắm mắt lại nói : “Không sao đâu”, mặc dù trong lòng không hy vọng rằng anh cũng sẽ tin như vậy, chỉ là vì cô đang chờ một đáp án, mà điều cần thiết nhất bây giờ là vấn đề thời gian.

Nhưng, Phương Thần không ngờ được rằng, chỉ sau gần mười tiếng đồng hồ, cô đã có được thông tin mà cô cần.

Thời gian chờ đợi không dài, thậm chí cô còn cảm thấy là quá nhanh, Tô Đông đã có thể đưa đến cho cô câu trả lời nhanh chóng, khiến cô dường như còn chưa kịp chuẩn bị xong.

Sau khi ngắt điện thoại, Phương Thần đứng im tại chỗ trong mấy giây, rồi quay ngoắt người bước nhanh về một hướng.

Đi dọc theo hành lang dài, những bước chân mỗi lúc một lún xuống tấm thảm màu đỏ sẫm, những bước chân mỗi lúc một dồn dập của cô đã khiến cho các đồng nghiệp phải chú ý.

“Sao thế, Tiểu Phương?”, một người nào đó hỏi.

Phương Thần không trả lời mà chỉ lắc đầu, rồi lại càng bước đi nhanh hơn.

>Cuối cùng khi dừng lại trước nhà vệ sinh ở cuối hành lang, cô đẩy mạnh cửa, tay bám vào bồn rửa và bắt đầu nôn.

Hai ngày nay hầu như cô chẳng ăn uống gì, vì thế mặc dù ruột gan quặn thắt lên nhưng cũng chỉ là nôn khan mà thôi. Cổ họng co thắt lại hết lần này đến lần khác, những ngón tay bám trên bệ vì dùng sức quá mạnh khiến cho các đốt tay trắng bệch ra, trong miệng hình như có cả vị đắng của dịch mật.

Thế nhưng vẫn chẳng nôn được gì, ngực như bị thứ gì đó đè chặt lên, muốn nôn mà không sao nôn được, như thể có một vật mang đầy gai nhọn và cứng, đang tồn tại ở trong bộ phận mềm yếu nhất của cơ thể, những cơn đau âm ỉ dồn đến từ khắp mọi nơi không có chỗ nào là không đau, rồi lan đến lục phủ ngũ tạng, cuối cùng ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Vài đồng nghiệp vội chạy theo để xem tình hình, Phương Thần không biết đó là ai, chỉ cảm thấy có bàn tay nào đó vỗ nhẹ lên lưng cô. Những lời hỏi han đầy vẻ quan tâm vang lên phía trên đầu và đó đều là những âm thanh rất đỗi quen thuộc hằng ngày, nhưng lúc này dù cố gắng cô cũng chỉ có thể phân biệt được là những người nào đang đứng đó.

Dòng nước tuôn ra từ vòi rửa xen lẫn trong tiếng xối xả, cố gắng làm cơn buồn nôn mới tạm lắng xuống để cô kịp lấy lại hơi thở, rồi khẽ lắc đầu: “Mình không sao đâu...”, mặc dù lúc đó cô vẫn thấy vô cùng khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn vào gương mới thấy nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trên mặt.

Cô sững người.

Thật là xấu hổ, cô nghĩ thầm, không hiểu rốt cuộc là mình bị sao nữa?

“Có phải là bị ốm không?”

“Hay là nghỉ sớm rồi đến chỗ bác sĩ khám xem sao đi?”

“Có thể là do ăn phải thức ăn không đảm bảo chất lượng đây mà, ở chỗ mình có thuốc đấy...”

Nếu là lúc bình thường, Phương Thần sẽ nở một nụ cười nhã nhặn, rồi sau đó khéo léo từ chối lòng tốt của mọi người. Nhưng lúc này, ngay cả động tác nhếch mép cô cũng không làm nổi, bởi cô thấy thực sự rất mệt.

Trong ngực vẫn âm ỉ dội lên những cơn đau lạ lung, Phương Thần nhắm mắt lại, ngoài sắc mặt trắng bệch ra, vẻ mặt cô vẫn rất bình tĩnh, ngay cả đôi mày cũng dần dần giãn ra.

“Không sao thật mà.” Cô giải thích với tất cả đồng nghiệp đang quan tâm đến mình: “Mình bị đau dạ dày vẫn chưa khỏi hẳn.”

Vì thời gian làm việc không còn nhiều, nên trước sự khuyên can của đồng nghiệp, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Phương Thần thu dọn qua loa đồ đạc rồi ra về.

A Thiên vẫn chưa lái xe đến.

Tác phong của các thuộc hạ của Hàn Duệ rất thống nhất, riêng việc nắm chắc thời gian từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra sai sót, vì thế mỗi lần Phương Thần bước xuống bậc thềm của cơ quan đều nhìn thấy A Thiên lái xe chậm chậm chạy tới từ một chỗ cách đó không xa, rồi sau đó dừng hẳn trước mặt cô, không sớm hơn cũng không muộn hơn, không bao giờ lãng phí thời gian dù chỉ là chút ít.

Hôm nay, sau khi rời khỏi cơ quan, Phương Thần đến thẳng ga tàu điện gần đó, rồi mua loại vé ba tệ cho năm ga, sau đó đi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại lớn nhất thành phố.

So với những thú vui tiêu khiển như đi ăn uống, xem phim,... Phương Thần luôn thích đi dạo qua các khu mua sắm. Cô mua đồ rất nhanh, những bộ quần áo mà cô đã muốn mua phần nhiều không cần thử mà mua ngay và thanh toán luôn.

Trước đây, Tô Đông đã từng nói với vẻ nghi ngờ: “Cách mua hàng của cậu rõ ràng theo kiểu đàn ông!”

Cô đáp tỉnh bơ: “Gia đình mình đã có hai người là phụ nữ thuần túy rồi, như thế còn chưa đủ sao?”. Lúc ấy Lục Tịch vẫn còn sống, mỗi lần về nước đều coi việc đi dạo phố mua sắm là một kiểu hưởng thụ, hai mẹ con có thể đi trọn cả một ngày, rồi sau đó trở về nhà trong trạng thái vui vẻ với hàng lô hàng lóc túi xách trong tay.

Tô Đông chỉ còn biết thốt lên lần th một trăm linh một rằng: “Tính cách của hai chị em nhà cậu sao mà trái ngược nhau vậy? Cậu nghĩ mà xem, đến cả ý nghĩa của hai cái tên cũng ngược hẳn với nhau. Đúng là kỳ lạ!”

Có hai nhân viên xinh đẹp đứng trong quầy bán nước hoa, nhìn thấy có khách đến, lập tức nở nụ cười tươi như hoa, hỏi với vẻ ân cần: “Thưa, có thể giúp chị gì không ạ?”

Phương Thần đáp: “Tôi muốn chọn hai lọ nước hoa, để tặng cho hai người.” Phương Thần rất ít khi dùng nước hoa, cô dừng lại là vì mùi hương của nước hoa thử có vẻ rất thời thượng, hiện tại cô đang buồn vì không biết phải làm gì cho hết khoảng thời gian còn lại.

Đứng trước rất nhiều lọ nước hoa đủ các loại kích cỡ, màu sắc, hăng sản xuất, Phương Thần kiên nhẫn thử từng lọ một. Sau khi thử bằng giấy, dùng hết hai ba tờ xong, cô đề nghị đổi sang hạt cà phê để ngửi, mùi của nó nồng đậm, qua cơ quan khứu giác xộc thẳng lên đầu, khiến người ta lập tức tỉnh táo, dù đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Cô so sánh tỉ mỉ, rồi lắng nghe lời khuyên của các nhân viên hướng dẫn, sau đó lựa chọn cho mình và Tô Đông mỗi người một lọ. Khi nhận túi hàng đã được đóng gói, Phương Thần nhìn điện thoại, đã cách thời gian quy định hai tiếng rưỡi đồng hồ, không biết lúc này có bao nhiêu người đang tìm cô khắp mọi nơi?

Cô vừa đi vừa bấm điện thoại chuyển từ chế độ tắt máy sang chế độ bình thường, ngay sau đó một loạt tin nhắn liên tiếp hiện lên, khiến bàn tay cầm máy cũng đơ ra.

Tất cả đều là lời nhắn của tổng đài, số điện thoại của hai người, A Thiên và Hàn Duệ.

Phương Thần biết, hành động của mình hôm nay sẽ khiến cho chàng trai trung thành và lương thiện kia gặp những rắc rối nhất định.

Cô đứng bên đường rực rỡ ánh đèn, với những dòng xe liên tiếp nối đuôi nhau, khiến cho màn đêm vốn đen tối được thấp sáng long lanh.

Chiếc điện thoại rung lên một lần nữa.

Xung quanh là phố phường ồn ã, chỉ có Phương Thần đứng một mình lặng lẽ trong một góc nhỏ của thành phố, cúi đầu nhìn xuống màn hình đang sáng đèn, rồi nhanh chóng, dứt khoát tắt ngay cuộc gọi của người đàn ông ở đầu dây bên kia thành phố.

>Đường như để cho mình thêm chút thời gian suy nghĩ, tay cô nắm chiếc điện thoại hết chặt rồi lại lỏng, hết lỏng rồi lại chặt... Cuối cùng cô tìm đến số điện thoại của A Thiên và gọi.

“Tôi đang ở chỗ XX ngã tư đường phía Đông, cậu đến đón tôi nhé.”

44. Chương 43

Chương 43

Khi về tới biệt thự thì đã rất muộn, nhưng cả tòa nhà đèn điện vẫn sáng trưng.

Tiền Quân rít một hơi thuốc, hơi nheo mắt lại nói: “Cuối cùng thì cũng về! Đại ca đang chờ cô ở trên nhà đấy.”

Phương Thần không nói gì, mắt nhìn thẳng, cầm túi lên gác.

“Như thế có nghĩa là gì không biết?” Tiền Quân lâu bầu, mắt quắc lên nhìn A Thiên đi theo ở phía sau, “Là thẳng lời này làm cho chị hai giận dữ à?”

A Thiên tỏ rõ nét vô tội, vội vàng giải thích: “Làm sao mà em dám? Em thề, kể từ khi em nhận nhiệm vụ đưa đón, chị ấy luôn như vậy mà.”

Thực ra, so với Tiền Quân, A Thiên lại càng buồn bực hơn. Suốt dọc đường, cậu đã phải tìm mọi cách lấy lòng để Phương Thần nói chuyện, nhưng Phương Thần vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, ngay cả đến một câu đáp ậm ừ cho qua chuyện cũng không có, cứ coi như cậu là vật vô hình.

Nói thật lòng, dáng vẻ ấy của Phương Thần khiến A Thiên thấy sợ, vừa lái xe chổ chổ

lại đưa mắt lên nhìn sang cô, càng không nén được nỗi e ngại cố nén trong lòng. Từ trước đến nay cô và A Thiên luôn đối xử tốt với nhau, cậu đã luôn nghĩ rằng cô là một người tính tình ôn hòa, và điều đáng quý nhất là cô đã ở bên Hàn Duệ, không hề vì được yêu thương mà tỏ ra kiêu ngạo, khi cô nói trên mặt luôn tươi cười, khiến khuôn mặt với các đường nét cân đối hài hòa càng trở nên sinh động quyến rũ.

Nhưng hôm nay... cô bỗng trở nên khác hẳn.

Lúc ấy, A Thiên mới phát hiện ra rằng, khi người con gái ấy trầm mặc, khuôn mặt cũng mang vẻ lạnh lùng như vậy. Khi cô không nói chuyện, đôi mắt dường như cũng chưa đựng sự băng giá.

... Cảm giác ấy rất quen thuộc.

A Thiên vừa lái xe vừa suy nghĩ suốt dọc đường, cuối cùng chợt nhận ra – cảm giác mà hằng ngày Hàn Duệ mang lại cho mọi người chẳng phải cũng như vậy sao!

Trong lúc này, hai người ấy sao mà giống nhau đến thế!

A Thiên không đọc nhiều sách, nhưng đã từng theo anh em lăn lộn trên chốn giang hồ nhiều năm, từng gặp không ít người, chứng kiến không ít chuyện, cũng hiểu được thế nào là khí chất.

Nghe ra thì hai chữ “khí chất” rất trừu tượng. Hơn nữa, trước Phương Thần, A Thiên luôn nghĩ rằng, chỉ có Hàn Duệ mới có kiểu luôn ở thế bề trên và lạnh lùng, ngay cả cái nhìn cũng khiến cho người khác cảm thấy giống như một sự ban phát ân huệ, hơn nữa nó còn có thể dễ dàng dập tắt nhiệt tình của người khác, khiến cho những người dù mồm mép giỏi đến đâu cũng phải ngoan ngoãn chủ động ngậm miệng lại.

Nhưng hôm nay, A Thiên đã thừa nhận rằng mình thực sự cứng lưỡi mấy lần liền, dường như phải xem xét lại cách nhìn nhận về con người, chỉ bởi vì A Thiên bỗng phát hiện Phương Thần và đại ca mà mình luôn sùng bái có điểm gì đó rất giống nhau!

A Thiên không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Phương Thần, cũng không dám hỏi cô vì sao hôm nay lại bỗng nhiên biến mất lâu như vậy. Khi trở về, dù có bị mắng, bị phạt, A Thiên đều ngoan ngoãn chấp nhận, chỉ có điều không hiểu vì sao trong lòng có dự cảm chẳng lành...

Thế là, mắt nhìn theo Phương Thần khuất dần ở góc cuối của chiếc cầu thang xoắn, A Thiên thận trọng trưng cầu ý kiến của Tiền Quân, nếu không có chuyện gì nữa thì anh em mình đi đi.

Trên gác vẫn rất yên tĩnh, nhưng trực giác đang mách bảo với A Thiên rằng, bây giờ đi mới là thượng sách.

Tiền Quân không có ý kiến khác, khoác vai A Thiên, miệng ngâm điếu thuốc, nói với giọng không thật rõ ràng: “Đi, tìm nơi nào đó để lót dạ ăn đêm.”

Hai người ra khỏi cửa, ra đến sân, A Thiên quay đầu lại nhìn, mấy căn phòng tầng hai vẫn sáng đèn, nhưng những tấm rèm dày nặng đã che đi tất cả, không để lọt ra ngoài bất cứ tiếng động nào.

Dừng lại một chút trước cửa thư phòng đóng kín rồi Phương Thần rời đi, nhưng ngay lập tức cửa đã được người bên trong mở ra.

Dáng người cao của Hàn Duệ xuất hiện ở cửa, nét mặt rất nghiêm trọng nói: “Rốt cuộc là đã đi đâu?”

Dường như đã cảm giác thấy vẻ giận dữ của Hàn Duệ, Phương Thần bình thản hỏi lại: “Tôi đã là một người trưởng thành, có cần lúc nào cũng phải báo cáo với anh về hành tung của mình không?”

“Vậy vì sao lại không nghe điện thoại?”, người đàn ông đẹp trai hơi nheo mắt lại, rồi chăm chú nhìn cử chỉ khác thường của Phương Thần với vẻ mặt không thay đổi.

Nhưng cô không những lựa chọn cách tiếp tục tỏ vẻ coi thường anh, mà còn ném ra một câu hỏi:

“Có gì đáng lo lắng vậy?”

“Là vì chuyện lên núi lần trước à?” Phương Thần đứng yên, mắt nhìn thẳng vào anh, ánh mắt ưu trầm không thấy được bất cứ tâm trạng nào, “Tôi lại cứ tưởng rằng anh đã giải quyết triệt để rồi. Nhưng cuối cùng cái người họ Thương ấy đã phải bỏ trốn, đến cả cái bóng cũng không dám lộ ra, chẳng phải như thế là gì?”

Nghe vậy, đồng tử trong mắt của Hàn Duệ hơi nheo lại, im lặng một lát rồi mới trầm giọng nói

“Ai đã nói với em?”

“Điều đó rất quan trọng sao? Hay là nói rằng, anh định sẽ tự mình nói cho tôi biết?” Giọng nói của cô mang vẻ châm biếm rõ rệt, thậm chí ngay cả Phương Thần cũng không nén nổi ý định muốn cười, “Thực ra, đến lúc này anh cũng vẫn còn cơ hội đấy, tôi có đủ thời gian để nghe anh nói một lượt từ đầu đến cuối. Tất nhiên tiền đề phải là anh có muốn nói hay không.”

Cô tỏ ý sẵn sàng chờ đợi.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, cô nhìn thấy trong nơi sâu thẳm nhất của đôi mắt đen kia dường như có gì đó đang cuộn trào, nhưng bầu không khí xung quanh họ một lần nữa lại rơi vào sự im lặng băng giá.

Chính Phương Thần cũng không hiểu việc giằng co như vậy có ý nghĩa gì, cũng giống như việc cô đã suy nghĩ suốt dọc đường khi ngồi trên xe, vì sao còn quay lại nơi này?

Trước đó, cảm giác bị dồn nén một lần nữa lại trào dâng mọi góc ngách trong con người cô. Phương Thần bất giác thở dài, không nhìn Hàn Duệ nữa mà quay đầu đi không nói lời nào, bước về phía mà tạm được coi là phòng ngủ của mình.

Nhưng ngay lập tức có tiếng bước chân đi theo, khi cô vừa định thu dọn đồ đạc thì tay bị giữ chặt lại.

Cô dừng tay lại, lạnh lùng một cái.

“Em định làm gì thế?”, Hàn Duệ hỏi bằng giọng nặng nề.

“Về nhà.”

“Bây giờ thì không được.”

“Vậy xin hỏi phải đợi đến khi nào?”

Cuối cùng, dường như không thể kìm nén được nữa, Phương Thần cười một tiếng lạnh lùng, vùng mạnh vai định gạt bỏ sự kiềm tỏa từ phía đối phương, Hàn Duệ dùng sức không mạnh, còn cô thì ngược lại, vì thế mà cô loạng choạng về sau mấy bước theo quán tính.

Cô nhìn thấy Hàn Duệ đưa tay ra, nên càng tránh về sau theo bản năng.

Cuối cùng cô quyết định đứng ra ngoài ban công lộ thiên, cách Hàn Duệ thật xa, bằng gần hết một phòng ngủ, lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt ấy dường như đang nhìn một con rắn độc hay một con thú dữ đột nhiên xuất hiện.

Có lẽ vì bị ánh mắt và vẻ mặt ấy của Phương Thần chạm vào nên Hàn Duệ chau mày lại, những ngón tay buông dọc theo thân người khẽ giật giật.

Cô không hề sợ anh.

Hàn Duệ biết, từ trước tới nay cô không hề sợ anh, bất cứ lúc nào.

Trong khoảnh khắc ấy, trong đôi mắt trong veo ấy thể hiện một tâm trạng duy nhất đó là: căm hận.

Anh không muốn thừa nhận rằng mình đã bị đánh trúng vào điểm yếu, khiến ở một nơi nào đó trong ngực thất lại.

“Anh còn có điều kiện gì định nói à?”, anh nghe thấy người con gái đối diện lên tiếng hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Nhưng anh không thể nào mở miệng ra được.

Ngần ấy năm sống trên đời, dường như đây là lần đầu tiên Hàn Duệ bị người ta chất vấn như vậy, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Chuyện đã đến nước này mà anh vẫn không chịu cho tôi một lời giải thích?”, Phương Thần khẽ nhếch môi mỉm cười, chính cô cũng lấy làm ngạc nhiên rằng ngay cả lúc này mà cô cũng vẫn có thể mỉm cười được.

Khi cô và anh uống rượu nói chuyện, vui cười, khi anh ôm cô và hai người quấn chặt lấy nhau, mặc dù cô đã từng do dự, đã từng hối hận, nhưng cô hoàn toàn không ngờ sẽ có một ngày như hôm nay.

“Tôi hôm ấy, khi bị tấn công ở trên núi, vì sao bọn Tiền quân lại xuất hiện bất ngờ như vậy? Chẳng phải anh đã nói rằng bọn họ có việc phải ở lại thành phố để giải quyết việc sao? Cho dù họ có đi bằng trực thăng cũng không thể nào đến nhanh như thế được!” Cô nhìn anh, như thể đây là lần đầu tiên cô chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nhưng ánh mắt ấy vẫn chỉ có vẻ lạnh lùng, “Tôi nhớ, lúc đó anh đã bảo tôi phải đợi, đợi cái gì? Thì ra, anh đã biết trước là tôi và anh sẽ không thật sự gặp nguy hiểm, đúng thế không? Bởi vì, ngay từ đầu thuộc hạ của anh đã mai phục ở bên ngoài, gần đó!”

“Tất cả đều do anh sắp xếp từ trước.”

“Ngay cả chuyện bị tấn công cũng là điều anh đã dự tính trước, đúng thế không?”

“Anh đã tìm cách nhử bọn họ xuất hiện? Vì thế mới không mang theo bất cứ một thuộc hạ nào, chỉ một mình cùng tôi lên núi. Vì chỉ có như vậy mới làm cho đối phương tưởng rằng có cơ hội để thực hiện ý đồ! Hàn Duệ, chiêu này của anh có phải là chiêu dụ rắn rời hang không?” Một cơn gió tràn qua ban công, lướt qua bên thân hình mảnh mai, luồn vào ống tay áo rộng của cô, khiến mái tóc đen dài tung bay, “Còn anh, đã không ngần ngại lấy mình ra làm mồi nhử. Đúng là rất có tinh thần hi sinh! Nhưng anh có nghĩ đến tôi không? Anh có cảm thấy mạng sống của tôi đáng giá không?”

Cô dừng lại, rồi cười một cách châm biếm, cả khuôn mặt sáng bừng lên, nhưng Hàn Duệ không khỏi cau mày.

Phương Thần cười, nói tiếp: “Cũng có thể, trong kế hoạch ấy, thực ra anh luôn cân nhắc để tôi nằm trong đó. Hơn nữa, tôi mới là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của anh.”

“Trước đó anh yêu chiều tôi như vậy để làm gì? Khiến cho mọi người đều thấy rằng anh thích tôi, cho dù đi mang tôi đi theo, làm như tôi được sủng ái thực sự, thậm chí anh còn bỏ cả thói quen bao nhiêu năm nay, khi ra vào một nơi nào đó không cần đến sự bảo vệ của các thuộc hạ. Anh thực sự muốn cùng tôi có những khoảng không gian chỉ dành riêng cho hai người sao? Hay nói chính xác hơn, việc tạo ra những tình huống giả ấy mới là điều mà anh mong muốn?”

“Từ trước đến nay, tôi luôn là người hiếu kỳ, tôi đã nghĩ anh để tôi trở thành người phụ nữ của mình, rốt cuộc là nhìn thấy điểm gì ở tôi? Bây giờ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu, đối với anh, có lẽ tôi chỉ có một tác dụng.”

Đột nhiên, Phương Thần dừng lại.

Khi sắp nói ra đáp án ấy, cô không thể không thừa nhận trong lòng chợt thấy trống rỗng, cảm giác bị dồn ép trước đó hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một cảm giác trống trải chưa bao giờ có, ngay cả đến đôi chân cũng như đang đặt trên một đám bông dày, mềm oặt, dần dần mất đi điểm dồn lực.

Cô biết rốt cuộc đó là vì sao, chỉ có điều cô không muốn thừa nhận, và cũng không dám thừa nhận, thậm chí còn cảm thấy xấu hổ khi phải thừa nhận điều đó.

Sao lại có thể như thế được?

Chuyện sao lại có thể đi đến mức này?

Lúc đầu, khi tiếp cận với Hàn Duệ, cũng vì cô mang một động cơ và mục đích. Nhưng bây giờ, cô mới phát hiện rằng, mọi thứ gần như đã sớm vượt qua khỏi tầm kiểm soát.

Có lẽ cô đã nảy sinh tình cảm với người đàn ông tàn nhẫn này.

Có lẽ cô đã có chút tình yêu đối với anh.

Nhưng, đáng tiếc, anh ta lại không thật lòng.

Giống như anh ta đã từng nói, từ trước tới nay anh ta chưa từng yêu bất cứ ai.

Dường như cô đang trải qua những giây phút vật lộn khó khăn nhất trong cuộc đời, cô nói dần từng tiếng bằng vẻ mặt không chút biểu cảm: “Từ trước đến giờ, anh chỉ luôn coi tôi như một thứ công cụ.”

“Có phải bắt đầu từ khi tôi bị theo dõi, anh đã phát hiện ra rằng tôi có thể lợi dụng được? Hoặc, sớm hơn chút nữa anh đã nghĩ tới việc lợi dụng tôi? Ngay từ đầu khi chúng ta mới quen nhau, tôi bị người ta cướp mất ví, anh đã ra tay không phải vì người bị cướp là tôi, mà chỉ để chứng tỏ uy quyền của mình, đúng thế không? Vì tôi là người phụ nữ của anh và bị hại, anh đã bắt đối phương phải trả giá gấp nhiều lần. Anh muốn thông báo rằng, tôi là cô gái mà Hàn Duệ coi trọng! Còn cả lần đó nữa, khi tôi bị theo dõi ở khách sạn, rốt cuộc là anh đến để bảo vệ tôi, hay là muốn chứng tỏ cho bọn họ thấy chúng ta gắn bó với nhau như keo sơn, dù chỉ là mấy ngày xa cách cũng không chịu nổi?”

“Anh đã phải mất bao nhiêu thời gian để xây dựng kế hoạch hoàn hảo này?”>

Khi nói xong câu cuối cùng, Phương Thần không biết mình đã kịp giấu kỹ nỗi đau trong lòng chưa, cô rời ánh mắt khỏi khuôn mặt nặng nề kia và không có ý định chờ đợi bất cứ một đáp án nào, vì từ đầu đến cuối Hàn Duệ luôn giữ im lặng, khuôn mặt không thể đoán định được của anh đã nói lên tất cả.

Cô chuẩn bị rời khỏi đó.

Giờ đây, cô không cần đến tất cả những thứ mà vì nó cô đã tìm mọi cách tiếp cận với Hàn Duệ, quên cả đáp án mà cô định sẽ thông qua anh để kiểm tra.

Mọi thứ đến đây chấm hết, cô không biết có nên mừng vì điều đó xảy ra không, vì cái ngày mà sự thật đến cuối cùng nó đã xảy ra rất nhanh.

Cô sụp mắt xuống, đi nhanh qua người Hàn Duệ.

Nhưng lần này thì động tác của Hàn Duệ nhanh hơn và sức lực cũng mạnh mẽ hơn. Anh chộp lấy tay cô, như thể muốn ngăn không cho cô dời đi.

“Tôi vẫn còn có một câu chưa nói”, mặt của Hàn Duệ sầm xuống, đôi mắt sâu thẳm lóe sáng.

“Anh còn muốn nói gì nữa?” Cô trừng mắt, rồi nhanh chóng nghiêng đầu đi qua, đúng lúc đó, một giọng nói bình thản đến cùng cực xen lẫn vẻ mệt mỏi cố cho giấu văng lên: “Em cảm thấy mình có thể từ chối được”>

“Hàn Duệ, anh là một kẻ máu lạnh khiến tôi thấy ghê tởm!”

...

Không gian tĩnh lặng dường như chỉ còn nghe thấy tiếng thở của hai người.

Không biết đã bao lâu, chờ cho đến khi những ngón tay của đối phương lỏng dần, Phương Thần mới nhắm mắt, để mình thoát ra khỏi bàn tay anh từng chút, từng chút một.

“Bây giờ mục đích của anh đã đạt được rồi, tôi cũng không còn tác dụng nữa, xin anh hãy buông tha cho tôi.”

Coi như cuối cùng cũng được giải thoát, cũng có thể từ đó lại rơi vào một vực thẳm khác, Phương Thần nắm chặt bàn tay, mím môi, đầu không ngoảnh lại, bước thẳng ra khỏi cửa.

45. Chương 44

Chương 44

Buổi tối hôm ấy, Chu Gia Vinh mở cửa, hơi ngạc nhiên khi đón Phương Thần trở về nhà.

“Ồ, em đi công tác đã về. Sao lại không báo trước cho anh một tiếng?”

Vì để chữa lành vết thương, Phương Thần đã đưa ra những lý do không lấy gì làm thống nhất cho mọi người, lúc đầu cô nói với Chu Gia Vinh là đi công tác, thời gian về chưa định trước.

Sau cùng, khi rời khỏi biệt thự, cô gần như bỏ lại đó mọi vật dụng thường ngày, chỉ mang túi xách theo người. Lúc này cô ném chiếc túi xuống ghế, nhướn mày lên đề nghị: “Tối nay đi uống rượu, được không?”

“Đúng là hiếm thấy đấy.” Chu Gia Vinh đưa tay sờ cằm nhìn cô từ đầu đến chân: “Vừa mới về không thấy mệt à? Lại còn chủ động rủ đi uống rượu nữa, đúng là không giống với phong cách của em”.

Cô mỉm cười, “Cứ lôi thôi nhiều lời như vậy, đúng là phong cách của anh. Rốt cuộc là có đi hay không, chỉ cần nói một câu thôi!”.

“Đi chứ! Mỹ nhân mời, sao lại không đi?” Chu Gia Vinh về phòng thay quần áo, miệng khẽ lẩm bẩm với vẻ đầy nghi hoặc: “Mới có hai tuần không gặp lại, b

ngưng sao lại đổi tính đổi nét thế...?”.

“Bớt lời đi, nhanh lên.”

“Biết rồi, biết rồi, giục gì mà lẩm thế!”

Trong khoảnh khắc cánh cửa phòng ngủ trước mặt đóng lại, nụ cười vẫn nở trên môi Phương Thần này giờ bỗng nhiên biến mất.

Cô trượt người ngồi xuống ghế, toàn thân rã rời mắt nhắm nghiền, thở nặng nhọc.

Buổi tối hôm ấy, Phương Thần không nhớ được rốt cuộc là mình đã uống bao nhiêu, chỉ biết rằng ruột gan cô cứ cuộn thắt lại, khi cô phải bám tay vào thành bồn rửa nôn một cách khổ sở, trong đầu chợt vang lên những lời đối thoại với người ấy trong đêm ở trên núi.

“Có thể uống được bao nhiêu?”

“Không biết... chuyện này phải chờ sau một lần say thực sự mới biết rõ được.”

“Vì thế, có thể nói là em chưa bao giờ say?”

“Chưa.”

“Thế thì rất tốt. Vì anh không thích thấy dáng vẻ của con gái khi say rượu.”

“Cũng giống em. Bất cứ trạng thái say rượu của người nào cũng đều rất không đẹp mắt.”

...

Ánh đèn chao đảo, tấm thảm mềm và êm ái, một nơi yên tĩnh thoải mái dường như có thể khiến người ta chìm ngay vào trong giấc ngủ mà không cần phải đề phòng bất cứ điều gì.

Dường như là thế. Lúc đầu, cuộc đối thoại giữa cô và người đàn ông đẹp trai, lạnh lùng, tàn nhẫn ấy đã diễn ra như vậy.

Nhưng, là vì sao?

Cô biết rõ mình mơ màng đến mức đến địa chỉ của nhà mình mà cũng suýt quên, thế mà lại nhớ rất rõ cảnh tượng ấy.

Đúng là hoang đường và thật đáng nhạo báng! Lúc này rồi mà cô vẫn còn có thể nhớ đến anh ta!

Cuối cùng, vẫn là Chu Gia Vinh lúc đi, lúc bé Phương Thần về nhà. Chu Gia Vinh thấy hối hận, biết thế này thì đã không nhận lời đi uống rượu cùng cô. Lúc ra khỏi cửa thì vẫn còn là hai người đẹp đẽ, sáng láng, mấy giờ sau khi trở về thì lại trong một điệu bộ hết sức thảm hại.

Nhất là khi anh cúi đầu nhìn thấy những vết bẩn loang lổ trên quần áo của mình, càng thấy xót xa hơn! Bộ quần áo mất cả đồng tiền mua về mới chỉ mặc một hai lần, thế mà hôm nay đã bị Phương Thần làm cho hỏng hết.

Trong lòng không khỏi oán trách, Chu Gia Vinh đặt cô gái trong tay xuống giường một cách không mấy nhẹ nhàng, kéo gối nhét dưới đầu cô, rồi đắp chăn lên cho cô, sau đó anh mới có thời gian đứng bên giường suy nghĩ một lúc.

Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó nên mới khiến cô buổi tối hôm nay trở nên như thế này?

Chu Gia Vinh rất tò mò vì điều này. Cô phóng viên vốn rất tỉnh táo, trí tuệ, thậm chí có chút e dè, cẩn trọng, thế mà dường như chỉ trong một đêm đã biến mất tất, thay vào đó là một cô gái khá xa lạ.

Chu Gia Vinh không thể nào hình dung được buổi tối hôm nay ở quán rượu Phương Thần lại quấy như vậy, không thể không thừa nhận, chỉ cần cô muốn thì cô sẽ là tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Trước đây Chu Gia Vinh không rõ lắm, nhưng đến hôm nay mới phát hiện ra rằng, thì ra mắt nhìn của Tiêu Mặc rất tinh tường.

Nhưng anh cũng đã nhận ra, Phương Thần không vui, rõ ràng trong lòng có tâm sự nặng nề, nên mới lấy đó làm cớ để uống cho say mềm như vậy.

Cả buổi tối, đôi mắt rừng rực ấy cứ bám riết trên thân thể cô, còn cô thì dường như không biết chút gì về mình, mà vui vẻ ném cho người bên cạnh nụ cười nhẹ nhàng, còn mình thì dường như chỉ chìm đắm trong suy tư của bản thân, rồi cuối cùng cho anh một cơ hội mà tất cả mọi người đều ghen tỵ.

Cô đã loạng choạng dựa vào lòng anh rồi khỏi quán rượu trước cái nhìn của hàng trăm con mắt.

Đúng là rất lợi hại. Chu Gia Vinh khổ sở bóp trán, nghĩ xem nên để mặc cô như vậy mà ngủ cho đến sáng, hay lát nữa gọi cô dậy tắm rửa cho tỉnh táo.

Những sợi tóc dính mồ hôi bết lên trán, cô chau mày, ngủ một cách rất không ngon lành. Chu Gia Vinh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng vào nhà tắm lấy một chiếc khăn mặt.

Sở trường của Chu Gia Vinh là nấu ăn, còn việc chăm sóc người khác thì chẳng giỏi giang gì. Anh cúi đầu, khẽ khàng, định lau mồ hôi trên mặt giúp Phương Thần, nhưng khi bàn tay cầm chiếc khăn chỉ cách mặt cô chừng một tấc, thì bỗng nhiên dừng lại.

Hình như hơi ẩm ngưng tụ lâu ngày kết thành một giọt nước trong suốt, chảy từ khóe mắt xuống, lăn qua thái dương, cuối cùng hòa lẫn vào mái tóc đen dài.

Người nằm trên giường vẫn chưa tỉnh.

Chu Gia Vinh đứng sững sờ trong giây lát, nhưng không lên tiếng, mà đứng thẳng dậy, tiện tay tắt đèn, ra khỏi phòng ngủ.

Kết quả của trận say hôm trước khiến cho sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy đầu Phương Thần đau như muốn nứt ra.

Phương Thần ngồi trước bàn làm việc, vừa đưa tay lên day day thái dương vừa thầm mắng mình, chưa bao giờ cô nghĩ rằng có một ngày cô có thể làm chuyện ngốc nghếch là mượn rượu tiêu sầu vì một người đàn ông.

Cô cảm thấy vừa đáng khinh vừa đáng buồn. Gặp gỡ với Hàn Duệ vốn là điều bất ngờ, còn những chuyện xảy ra sau đó thì lại giống như âm mưu được sắp xếp, tính toán rất kỹ lưỡng, anh ta đã lợi dụng cô, còn động cơ của cô cũng không hoàn toàn trong sáng. Bọ ngựa bắt ve, cô vẫn chưa kịp tìm thấy tất cả những điều mình muốn biết, thì đã bị thua bởi con chim hoàng yến đứng ở đằng sau.

Nếu nói rằng việc qua lại và ở cùng Hàn Duệ là một ván cờ, thì bây giờ cô không còn chút hứng thú nào để tiếp tục cuộc giành giật này được nữa, mặc cho những cố gắng trong mấy tháng nay cùng với thời gian trôi qua như nước. Vì cô biết, mình đã rung động, và cũng không biết từ lúc nào, cô lại có thể rung động trước một người đàn ông khó nắm bắt, xung quanh lại đầy những mối nguy hiểm rình rập, vì thế mà những thứ vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ đáng để ý mới khiến cho cô buồn đến vậy.

Có lẽ chỉ có rút ra khỏi cuộc chơi nhân khi còn sớm mới là thượng sách, cô không muốn mất thêm vào đó nhiều thứ nữa.

Cuộc sống dường như lại trở về quỹ đạo cũ, trong mắt của người ngoài, cô vẫn là một cô gái biết tiến thoái đúng lúc, ôn hòa và khiêm tốn, từ lời nói đến việc làm không có gì khiến người khác tìm thấy một chút sai sót. Chỉ có tới đêm khuya, thỉnh thoảng cô lại mất ngủ, hoặc hốt hoảng tỉnh dậy giữa những giấc mơ khác nhau, nằm nghe tiếng thở nặng nhọc của mình, cho đến khi lại mơ màng thiếp đi.

Khi gặp lại cô lần nữa, Tô Đông lập tức nhận xét: “Sao lại gầy xẹp đi vậy?”

Ánh nắng buổi trưa rất gay gắt, khiến mắt cứ phải nheo nheo lại. Phương Thần đẩy chiếc kính đen trên sống mũi, nằm dưới tấm dù che nắng nhìn ra mặt biển xanh bao

la.

“Mùa hè đến rồi, chẳng muốn ăn uống gì”, cô đáp.

Tô Đông nghiêng người nhìn cô: “Đến nay cậu và Hàn Duệ thực sự không còn liên hệ gì nữa à?”

“Ừ, chẳng phải đúng như điều cậu mong muốn sao?”

“Đúng là có phần như thế.”

“Thế còn cậu?”, Phương Thần đột nhiên hỏi.

“Mình thì sao?”, Tô Đông không hiểu.

“Đến bây giờ mà vẫn không chịu thừa nhận à?” Phương Thần cười, mắt liếc nhìn về phía người đàn ông thân hình cao ráo rắn chắc đang ở trên bãi cát gần đó, giọng nói có vẻ ám chỉ: “Thông thường vào giờ này thì cậu ở nhà ngủ vùi không biết trời đất gì. Hôm nay lại phá lệ ra khỏi nhà, hơn nữa còn rất vui vẻ chẳng phải là vì anh ta thì là gì? Chuyện này đã xảy ra mấy lần rồi, cứ tưởng là mình mù hay sao?”

Ánh nắng của vùng biển chiếu trên cơ thể với làn da màu đồng không chút kiếng dè, đúng lúc ấy Tiêu Mạc quay người lại, ánh mắt của họ gặp nhau, anh ra dấu với ý muốn bảo hai người tới cùng lướt sóng.

Tô Đông nheo mắt không động dấy, giọng nói đầy vẻ lười biếng: “Mọi người đối xử với nhau tương đối tốt và vui vẻ”, dừng một lát, cô nói tiếp với vẻ như không có gì: “Thực ra, cũng chỉ là chơi bời mà thôi”.

Phượng Thần tỏ ý không tin: “Kể từ sau khi anh Long chết, cậu đã bao giờ qua lại với ai quá hai tháng chưa?”.

Tô Đông ngẫm nghĩ, giọng nói càng trở nên mơ hồ: “Điều đó cũng chỉ nói nên rằng, sức hấp dẫn của Tiêu Mạc lớn hơn những người bình thường khác mà thôi”.

Phượng Thần nói: “Cậu nói dối mình cũng chẳng sao”.

Tô Đông phì cười: “Cưng à, đừng nói với giọng giận lẫy hờn mát như thế được không? Đi nào, xuống biển chơi”, nói xong, cô cầm chiếc khăn tắm đứng dậy.

“Để xem hai người bập bênh trên sóng với nhau ư? Thôi, mình không có hứng”, Phượng Thần cầm chiếc mũ cỏ úp lên mặt, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

46. Chương 45

Chương 45

Lần này nhân dịp cuối tuần, Tiêu Mạc đứng ra tổ chức một chuyến du lịch biển hai ngày, bao luôn cả ăn.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, tám người liền chia thành hai nhóm chơi mạt chược, Phượng Thần vốn không giỏi trò này, nhưng cô rất may mắn, chỉ một lát đã thắng được không ít. Chu Gia Vinh vừa móc tiền ra khỏi ví, vừa thở dài, luôn mồm kêu là mắc lừa, rồi lại hỏi cô: “Chắc là em không giả làm lợn để ăn thịt hổ đấy chứ!”.

Phượng Thần chỉ cười, thu tiền về phía mình một cách hả hê.

Có lẽ, đúng như mọi người thường nói: đen tình, đỏ bạc.

Tô Đông ngồi ở bàn bên kia, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng Phượng Thần cười, tiếng cười lạnh lớt, vui tai như tiếng ngọc rơi. Phượng Thần thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, quả nhiên chỉ thấy một khuôn mặt tươi rói như hoa nở, đến đôi mắt cũng tràn đầy niềm vui.

Tô Đông ngồi cạnh Tiêu Mạc, còn Tiêu Mạc thì hình như cố ý làm cho cô vui, nên đánh bài rất hăng, khiến cho hai người còn lại không nén được liền tiếp lên tiếng phản đối.

“Này, nếu cậu thương hoa tiếc ngọc thì cũng đừng lôi chúng tôi vào cuộc như thế chứ.”

“Đúng thế. Mặc dù làm cho người đẹp vui là niềm vinh hạnh của chúng ta, nhưng rõ ràng là Giám đốc Tiêu đã giành hết phần làm người tốt rồi, chúng tôi vừa tốn tiền vừa mất công, thế mà trong mắt của Tô Đông e rằng không bằng cả người làm nê

Những lời châm biếm, đùa cợt mỗi lúc một rôm rả, giọng nói lại rất to, khiến những người có mặt ở đó đều nghe thấy rất rõ, có người lên tiếng hưởng ứng, có người thì chỉ cười không nói.

Tiêu Mạc miệng ngậm điếu thuốc, mắt nheo lại nói nửa đùa nửa thật: “Nếu vận may đã đến với ai thì dù có muốn cản lại cũng không cản được. Hai người bị thua, sao trách móc tôi vậy?”, vừa nói vừa lấy quân bài ra đánh. “Ba vạn, có muốn không?”, câu hỏi phía sau là nói với Tô Đông.

“Thanh nhất sắc”, mười ngón tay xòe bài ra, Tô Đông mặt tươi hơn hở vì thích thú.

Tiêu Mặc chậm rãi búng tàn thuốc lá, hỏi: “May mắn như vậy, lát nữa có nên mời mọi người đi ăn đêm không?”.

Tô Đông nhìn về phía Tiêu Mặc một cái, mỉm cười đáp: “Tất nhiên rồi”.

Ăn đêm xong thì đã gần sáng, sau khi nằm lên giường, Tô Đông kêu lên đầy vẻ hải lòng: “Nếu như ngày nào cũng như thế này thì tuyệt biết bao!”.

Phương Thần tò mò hỏi: “Cậu thích kiểu sống như thế này từ bao giờ vậy?”.

“Bỗng nhiên phát hiện thấy cuộc sống như thế này rất tuyệt, hơn hẳn kiểu sống ngày đêm lẫn lộn.”

Phương Thần vào trong nhà tắm sấy tóc, tiếng máy sấy tóc ù ù vọng ra.

Một lát sau, Tô Đông xuất hiện phía sau, đầu dựa vào khung cửa, đột ngột nói: “Phương Thần, mình không muốn theo nghề này nữa”.

Ngây người ra một lúc, Phương Thần tắt công tắc của chiếc máy sấy “tạch” một cái. Cô nhìn từ trong gương, hỏi: “Đây là suy nghĩ bất chợt đến hay đã tính toán từ trước?”.

“Mới nghĩ tới gần đây thôi.” Tô Đông nhìn Phương Thần qua chiếc gương to, “Thì trước đây cậu cũng đã từng nói, phụ nữ mà làm cái nghề ấy không phải là kẻ lâu dài còn gì”.

“Nhưng mình nhớ, cậu đã không coi những lời nói đó của mình là thật.”

Tô Đông cười: “Bây giờ muốn mình thừa nhận là cậu giác ngộ cao à?”. Phương Thần lắc đầu: “Mình không biết nguyên nhân khiến cậu đi đến quyết định ấy là gì? Nhưng cái vòng mà cậu vướng vào không phải nói muốn vào là vào, muốn ra là ra được. Cậu nói thật đi, đó là vì sao?”.

“Cậu cảm thấy như thế nào?”, Tô Đông chất vấn lại về thăm dò.

Phương Thần ngẫm nghĩ một lát, rồi ném ra hai từ: “Đàn ông?”.

Người đứng phía sau cô chợt im lặng, Phương Thần suy nghĩ một lát, hỏi: “Cậu chắc chắn là đáng để mình làm như vậy chứ?”.

Tô Đông ngây người một lát, rồi cười, khéo léo trả lời: “Cầm đầu một nhóm các cô gái để tìm cách kiếm sống, kiểu sống ấy không phải dành cho người bình thường, theo lý mà nói thì lẽ ra nên từ bỏ từ lâu rồi, vì thế sao lại không đáng cơ chứ?”.

“Nhưng trước đó cậu hoàn toàn không nghĩ như vậy.” Phương Thần quay người lại, “Suốt cả buổi tối cậu và Tiêu Mặc cứ người đánh mất đi, kẻ đánh mất lại, cậu tưởng mọi người đều mù cả chắc?”.

“Thế thì sao? Đàn ông chưa vợ, phụ nữ chưa chồng, ở bên nhau thấy vui, như thế có gì mà không được?”

“Chỉ cần vui trong một lúc thật chứ? Cậu đã vì anh ấy mà quyết tâm rửa tay gác kiếm, lúc đầu mình cũng đã khuyên cậu rất nhiều lần, tốn không biết bao nhiêu nước bọt, rốt cuộc còn không thắng nổi một người đàn ông. Như thế mà còn dám nói rằng chỉ muốn chơi bời một chút với anh ấy thôi à?”

Tô Đông không nói gì nữa.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của Tô Đông lộ vẻ trầm tĩnh hiếm thấy, không biết cô đang nghĩ gì, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Nếu không thế thì sao nào? Cậu nghĩ rằng giữa mình và anh ấy thật lòng ư?”.

“Cậu đã yêu anh ấy rồi à?”, Phương Thần ngạc nhiên, vì kể từ ngày quen biết với Tô Đông, cô chưa bao giờ thấy Tô Đông trong dáng vẻ ấy.

Tô Đông lắc đầu, cười đáp: “Vấn đề này chẳng có chút ý nghĩa nào. Điểm mấu chốt là, anh ấy không thể yêu mình được.” Đang nói đến đó thì có tiếng chuông điện thoại, Tô Đông cúi đầu nhìn một cái, liền quay người bước ra cửa. “Mình ra ngoài một chút, cậu ngủ trước đi nhé”.

Phương Thần không biết Tô Đông đi ra ngoài trong bao lâu, chỉ biết rằng đến khi cô ngủ rồi thì Tô Đông vẫn chưa về.

Ngày hôm sau mọi chuyện vẫn bình thường như cũ, họ không thảo luận về chủ đề tối hôm trước, cứ như thể chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, Phương Thần cũng không hỏi cô rằng tối hôm qua đã đi đâu, làm gì.

Nhưng thực ra, đáp án không cần nói cũng biết.

Phương Thần nghĩ, có lẽ mọi người đều không qua khỏi cửa ải này, chỉ khác nhau là có người thì lựa chọn cách trốn chạy như con hổ bỏ lại đuôi trên tường, còn có người thì lại lựa chọn cách lao vào như con thiêu thân.

Mấy ngày sau, khi Phương Thần hoàn thành cuộc phỏng vấn ở hiện trường vừa về đến cổng cơ quan thì bị chặn lại.

Đó là hai người đàn ông lạ mặt, ăn mặc nhã nhặn, người lớn tuổi hơn trong số họ nói một cách lịch sự: “Cô là cô Phương phải không? Chúng tôi là trinh sát hình sự, cảnh sát phía tây thành phố, hiện nay chúng tôi đang điều tra về một vụ án, hy vọng cô có thể phối hợp, cung cấp cho chúng tôi những tư liệu cần thiết”. Nói xong, người ấy và đồng nghiệp cùng xuất trình thẻ, sau đó làm một động tác với Phương Thần, mời cô lên chiếc xe có biển số riêng của cảnh sát đang đỗ bên lề đường.

Phương Thần nhớ, lần trước cô tới nơi đó là khi Cận Tuệ chết. Buổi sáng hôm ấy trời rất lạnh. Cận Vi gào thét như phát điên trước mặt cô, từng làn hơi màu trắng tỏa ra từ miệng cậu, đôi mắt của cậu cũng chứa đầy hơi nước. Còn cô, không thể ngờ được rằng, chính trong ngày hôm đó, vì một cô gái bị chết mà cô đã bắt đầu qua lại với một người đàn ông.

Đến nay, thoát một cái nửa năm đã trôi qua.

Cô ngồi trước chiếc bàn sơn đen có phần cũ kỹ, trong tay mân mê chiếc ly giấy dùng một lần. Trận đấu súng hôm ấy ở trên núi cuối cùng cũng đã điều tra đến cô, mặc dù thời gian có hơi lâu một chút.

Trước những câu hỏi liên tiếp của phía cảnh sát, Phương Thần hoàn toàn tỏ ra không chút phiền phức, ngoài một thoáng do dự ban đầu diễn ra rất ngắn mà người khác không thể phát hiện ra, thì từ đầu đến cuối cô vẫn luôn giữ giọng nói và hơi thở rất bình thường. Cô tường thuật lại một cách rất rõ ràng: “Lúc đó tôi thực sự đang nghỉ phép năm, nhưng đúng như những lời tôi vừa nói, tôi đã đi du lịch để xả stress một mình. Tôi nghĩ, tôi không thể giúp gì cho các anh về vụ án mà các anh vừa nói”.

Ngược lại với thái độ của cô, nhân viên thẩm vấn ngồi đối diện tỏ ra có phần nôn nóng, chau đôi mày rậm lại, nói: “Cô Phương, tôi thấy cần thiết phải nhắc lại để cô rõ, tính chất của vụ án này rất nghiêm trọng, đồng thời liên quan đến các thể lực xã hội đen và cũng rất nguy hiểm. Hôm nay chúng tôi mời cô tới đây để phối hợp, nếu cô thực sự biết điều gì, mong cô không vì lo sợ mà che giấu”.

Phương Thần nghe xong, mỉm cười: “Chuyện mà anh nói thực sự không có liên quan gì đến tôi, tôi cũng không có gì phải lo lắng, càng không có gì để phải che giấu”. Thấy đối phương dường như càng nhú mày chặt hơn, có vẻ bất mãn và nghi ngờ, cô lại chậm rãi nói: “Đồng chí cảnh sát, là một công dân từ trước đến nay luôn tuân thủ pháp luật, tôi rất rõ về những nghĩa vụ cần thực hiện của mình. Nếu có thể được, tất nhiên là tôi bằng lòng phối hợp với các anh tấn công vào thể lực đen tối, về điểm này mong các anh đừng nghi ngờ gì”.

“Vậy thì được rồi.” Nhân viên thẩm vấn dừng lại, nhìn vào trong mắt cô: “Vậy, xin hỏi cô có quen với người đàn ông tên là Hàn Duệ không?”, vừa nói người ấy vừa lôi một tấm ảnh từ trong cặp hồ sơ ra, rồi đẩy nó đến trước mặt cô.

Bức ảnh đó rõ ràng là được chụp từ một khoảng cách tương đối xa, ánh sáng và góc độ đều không tốt lắm, nhưng có lẽ vì chiếc máy thuộc loại kỹ thuật cao, vì thế hình ảnh trên đó rất nét.

Trong bức ảnh, Hàn Duệ đang bước ra từ hộp đêm của mình, phía sau là n thuộc hạ, đám người ấy cũng mặc quần áo màu đen giống như Hàn Duệ, dưới ánh đèn trong màn đêm và giữa những người rất đông bình thường bên đường, trông họ càng nổi bật, càng khác gì hạc giữa bầy gà.

Vì bức ảnh chụp từ một khoảng cách rất xa, nên chỉ chụp được một nửa khuôn mặt trông nghiêng của Hàn Duệ. Tuy vậy, đường nét trên khuôn mặt anh vẫn rất rõ, đôi mày lười mác, đôi mắt sáng, nét mặt tuấn tú, còn vẻ lạnh lùng chẳng khác gì một bức bình phong vô hình vạch rõ ranh giới giữa anh và những người khác, dù đó là trên nền ảnh bất động.

Ánh mắt của Phương Thần chỉ dừng lại trên tấm ảnh trong giây lát, rồi ngẩng đầu lên, nói với vẻ mặt bình thản: “Có biết”. Thực ra, ngay từ khi nhìn thấy bóng dáng cảnh sát xuất hiện ở cổng cơ quan, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải phủ nhận điều này.

Biểu hiện của cô rất bình thản, mặc dù trong tim bỗng thấy một cơn co thắt. Dường như đã lâu lắm rồi cô không gặp anh, tưởng rằng mình đang dần lãng quên con người ấy, nhưng lúc này, một nỗi đau hết sức tinh tế và lạ lùng chợt dội lên, trong ảnh cô đang được Hàn Duệ ôm vai, khoảng cách giữa họ rất gần, trông đáng vẻ cũng rất thân thiết.

“Xin hỏi, quan hệ giữa cô và Hàn Duệ trong cuộc sống đời thường là gì vậy?”

“Bạn bè.”

“Chỉ là bạn bè đơn giản thế thôi à?”, ánh mắt của người cảnh sát trung tuổi lộ rõ vẻ nghi ngờ, Phương Thần hít một hơi thật sâu, nói với vẻ mặt không thay đổi: “Khi tấm ảnh này được chụp, thì có lẽ quan hệ giữa chúng tôi là bạn trai và bạn gái. Nhưng, bây giờ thì không phải như thế nữa, rất lâu rồi chúng tôi không liên lạc với nhau”.

“Ồ, thế sao?” Câu trả lời như vậy hình như đã khiến cho đối phương có phần ngạc nhiên, “Ý của cô là, cô và anh ta đã chia tay nhau rồi?”.

“Đúng vậy. Hơn nữa, nói một cách chính xác hơn, tôi chỉ là bạn gái đi với anh ta mà thôi, tôi biết rất ít về công việc của anh ta. Nếu các anh định tìm thấy từ tôi những tin tức có tác dụng, thì e rằng các anh đã im nhầm người rồi.”

Có lẽ, cảnh sát không ngờ rằng cô đã nói ra những điều đó một cách thẳng thắn như vậy, người cảnh sát trung niên trầm ngâm một lúc, ngòi bút dừng mực nước dừng lại trên trang giấy, hình như ông ta đang tính đến tính chân thực trong lời nói của Phương Thần.

Đúng lúc đó, Phương Thần đưa tay xem đồng hồ, nói: “Xin lỗi, cơ quan còn có việc chờ tôi về giải quyết. Những gì cần trả lời tôi cũng đã trả lời rồi. Xin hỏi, có cần tôi xác nhận lại một lần nữa rằng những lời khai của tôi hôm nay là sự thật không?”.

“Cứ như vậy đã”, người đàn ông đối diện đứng lên trước, mỉm cười đáp.

Có lẽ do thái độ của Phương Thần rất tốt, cũng có thể từ đầu đến cuối cô tỏ ra không có gì sai sót, nên mặc dù vẫn còn có những nghi vấn trước nội dung lời khai, nhưng cảnh sát vẫn phải mở cửa tiễn cô về.

“Cô Phương, nếu cần thiết, chúng tôi sẽ liên lạc lại với cô”, cuối cùng anh ta nói.

“Không sao.” Phương Thần gật đầu, rồi chào tạm biệt với vẻ rất thật lòng: “Hy vọng các anh sẽ nhanh chóng phá xong vụ án này”.

47. Chương 46

Chương 46

Một chiếc xe hơi màu đen lặng lẽ dừng lại bên đường phía đối diện với cổng Sở cảnh sát, khi Phương Thần sắp đi qua thì cửa kính xe hạ xuống.

“Ồ, sao lại trùng hợp thế!” Đưa mắt nhìn người ngồi trong xe, đầu tiên Phương Thần thấy hơi ngạc nhiên, sau đó nói bằng giọng nghi hoặc: “... Không phải là anh cố ý chờ em đây chứ?”.

Tiêu Mặc cười quay đầu lại, hất cằm nói: “Lên xe rồi hãy nói”.

Sau khi khởi động xe, Tiêu Mạc mới nói: “uối chiều nay anh có chút việc phải trao đổi với Tổng biên tập của em, sau khi xong việc ra khỏi cổng cơ quan thì thấy em bước lên chiếc xe cảnh sát. Sao vậy, có chuyện gì à?”.

“Không có gì”, Phương Thần trả lời với vẻ dứt khoát và ngắn gọn.

Thời gian đầu khi bắt đầu qua lại với Hàn Duệ, cô đã chạm trán với Tiêu Mạc một số lần trong các trường hợp khác nhau. Không rõ vì nể mặt Hàn Duệ, hay vì đã có mục tiêu mới mà Tiêu Mạc không nhắc lại ý định theo đuổi cô nữa. Bây giờ thì lại càng không có khả năng, vì anh và Tô Đông đã có mối quan hệ thân thiết rất khó gọi tên, hơn nữa mối quan hệ ấy vẫn đang tiếp tục phát triển.

Tiêu Mạc thấy Phương Thần có ý giữ khoảng cách

với mình, chỉ mỉm cười vẻ không để bụng và không truy vấn nữa.

Tiêu Mạc có rất nhiều cách để dò hỏi căn nguyên của sự việc, hơn nữa, trong lúc chờ ở ngoài Sở cảnh sát, bằng mấy cuộc điện thoại anh cũng đã hiểu được tình hình.

Trong xe vang lên bản độc tấu bằng sáo nhẹ nhàng, Tiêu Mạc ghé người dùng tay gõ vào lưng chiếc ghế phía trước, ra hiệu cho lái xe điều chỉnh âm thanh nhỏ bớt đi, sau đó mới hỏi: “Em muốn đi đâu?”.

Mặc dù công việc vẫn chưa xong, nhưng lúc này Phương Thần chẳng còn tâm trạng nào để trở về tòa soạn làm thêm giờ nữa, nên cô ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Về nhà”.

Tiêu Mạc nói địa chỉ với lái xe, chiếc xe lập tức thay đổi lộ trình, dừng lại ở ngã tư, chờ đèn đỏ rẽ sang trái.

Lúc này đang giờ cao điểm tan ca buổi chiều, cả con đường chật chội như một bãi đỗ xe khổng lồ, vì có lệnh cấm dừng còi trong nội thành, nên trong ánh chiều le lói chỉ còn nghe thấy đủ loại tiếng động cơ xen lẫn với nhau, cùng với những ống xả khói bắn thiu, khiến cả thành phố như bị bao trùm bởi một màn bụi mờ mịt.

Trong xe rất yên tĩnh, dễ chịu. Tiêu Mạc cảm thấy ngồi không rất vô vị, bèn đưa tay lên khẽ gõ cánh cửa xe theo điệu nhạc. Một lát sau anh quay đầu sang nhìn Phương Thần nhận xét: “Gần đây trông khí sắc em rất tốt, có phải đó là kết quả của cuộc sống có nền nếp hay không vậy?”.

Phương Thần không phản ứng ngay, chỉ nói: “Cuộc sống của em từ trước đến nay vẫn luôn có nền nếp”.

“Chưa chắc đã như vậy.” Một nụ cười mơ hồ xuất hiện trên khuôn mặt điển trai, “So với trước đây, chẳng phải em đã trở lại với cuộc sống lành mạnh bình thường là gì”.

Bỗng nhiên nhắc đến vấn đề có liên quan tới người đàn ông ấy, trong lòng Phương Thần có chút không vui, nhưng cô không thể hiện ra, mà bình thản đáp lại: “Đó thực sự là một chuyện đáng vui mừng”.

“Thế sao? Nếu câu này mà để Hàn Duệ nghe thấy, liệu có phải là một đòn tấn công chưa từng có hay không?”

Khóe môi của Phương Thần bắt giắc trễ xuống.

Đúng là mỗi lúc một táo tợn, lại còn nói thẳng tên của người ấy ra nữa chứ!

Cô hừ một tiếng: “Anh nghĩ rằng có thể có chuyện gì đó tấn công được anh ta sao?”.

Tiêu Mạc chống cằm cười với vẻ thân thiết hơn: “Xem ra em rất hiểu anh ta đấy”.

Phương Thần đáp bằng giọng lạnh lùng: “Không dám. Hơn nữa, bây giờ giữa em và anh ta không còn bất cứ quan hệ nào”. Trong lòng cô thực sự nghi ngờ rằng Tiêu Mạc đã cố tình gợi vấn đề này ra. Nhưng cho dù xuất phát từ lý do gì thì cô cũng đã quyết định ngay là không mở miệng nói gì thêm nữa, nên coi câu nói vừa rồi là lời kết thúc, nói xong liền mím chặt môi.

Kết quả là chưa được nửa phút, đúng vào lúc đèn tín hiệu chuyển từ màu đỏ sang màu xanh, Tiêu Mạc lại nói: “Nhưng sao anh lại thấy, hình như chỉ có em mới có ý định đơn phương vạch rõ ranh giới nhỉ?”.

Tiêu Mạc gõ vào cửa kính xe, ra hiệu với cô, rồi nói với vẻ tỉnh bơ: “Chiếc xe cứ bám theo xe chúng ta ở phía sau kia, nếu anh nhớ không nhầm, thì có lẽ là do thuộc hạ của Hàn Duệ lái”.

Phương Thần cố ý đứng lại một lát ở góc khuất của tòa chung cư, quả nhiên ngay sau đó nhìn thấy A Thiên lái chiếc xe SUV màu đen quen thuộc xuất hiện

Không hiểu cậu ta đang làm gì?

Để chứng thực có đúng là mình bị bám theo suốt dọc đường hay không, lại chợt nhớ đến nụ cười có ý đùa bỡn của Tiêu Mặc vừa rồi, Phương Thần không nén được cơn giận. Cô bước ra từ bóng tối, mặt sa sầm, không nói lời nào chờ A Thiên xuống xe.

“Chị Phương”, thấy mình bị bắt quả tang, A Thiên vội tươi cười nhảy từ trên xe xuống chào.

“Cậu theo tôi làm gì vậy?”, Phương Thần hỏi.

“Đâu có, em đi giải quyết chút việc, tiện đường đi ngang qua đây, đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.”

“Cậu tưởng rằng tôi sẽ tin à?”, Phương Thần nửa cười nửa không tiến gần hơn một chút, rồi làm điệu bộ nhìn thật kỹ vẻ mặt của A Thiên, “Dù sao thì chúng ta cũng đã quen nhau một thời gian, trong số rất nhiều thuộc hạ của Hàn Duệ chỉ có cậu là thật thà nhất. Nói mau, vì sao cậu lại bám theo tôi?”.

A Thiên bị Phương Thần dồn ép đến mức chỉ có thể ngửa cổ về phía sau, tránh ánh mắt của cô, cố nở nụ cười, đáp: “Đúng là em tiện đường đi ngang qua đây mà”.

Phương Thần lấy di động ra, nói: “Thôi được, vậy thì để tôi hỏi thẳng Hàn Duệ vậy”.

Quả nhiên, A Thiên lập tức ngăn lại.

“Chị Phương, dừng!” A Thiên vội nói: “Em sai rồi. Chị đừng gọi điện thoại cho đại ca nữa. Chị muốn biết gì em sẽ nói!”.

Thực ra, Phương Thần chỉ cố làm ra vẻ như vậy, đối với người đàn ông ấy, bây giờ cô chỉ hy vọng một điều là suốt đời này không bao giờ gặp lại nữa.

Phương Thần cắt điện thoại đi, A Thiên thật thà thừa nhận: “Em tới là để bảo vệ chị

“Bảo vệ tôi?” Phương Thần bất giác chau mày: “Cuộc sống hàng ngày của tôi vẫn rất bình thường, có thể có mối nguy hiểm gì mới được chứ? Hơn nữa...”. Cô không nén được một tiếng cười lạnh lùng, nói tiếp bằng giọng chế nhạo: “Quan hệ giữa tôi và Hàn Duệ sớm đã kết thúc rồi, cứ cho là có người muốn báo thù, thì chắc sẽ phải tìm đến bạn gái mới của anh ta mới đúng”.

Giọng của cô rất không vui, A Thiên chỉ còn biết cười theo, cân nhắc một hồi rồi mới nói: “Để đề phòng bất trắc thôi mà”.

Phương Thần không thèm để ý đến A Thiên nữa, xua tay nói: “Muộn rồi, cậu hãy về nói với anh ta, tôi không cần bảo vệ gì cả, chỉ cần anh ta đừng nhúng mũi vào cuộc sống của tôi là được rồi”. Bước đi được hai bước, Phương Thần dừng lại, dặn dò A Thiên với vẻ mặt rất hòa dịu: “Nếu không có anh ta thì chắc chắn tôi đã không gặp bất cứ phiền phức nào, nhờ cậu hãy truyền đạt lại nguyên văn câu nói này của tôi tới anh ta”.

Người dám công khai khiêu khích Hàn Duệ, kể từ khi gia nhập băng của anh, A Thiên cũng chỉ mới gặp có một người, hơn nữa người đó lại là một phụ nữ.

Trong thâm tâm A Thiên rất khâm phục Phương Thần, không phải vì cô là người can đảm, mà khâm phục vì cô rất có sức cuốn hút, không chỉ có thể nói và làm bất cứ điều gì trước mặt Hàn Duệ vẫn không hề có vẻ sợ sệt, mà còn ngay cả khi chia tay rồi vẫn khiến cho Hàn Duệ phải quan tâm, chăm sóc.

Từ trước tới nay chưa có cô gái nào được đối xử như vậy, A Thiên nghĩ, đồng thời cũng thấy rất tò mò, nếu đại ca vẫn rất quan tâm đến chị ấy như vậy, thế thì sao lại để cho chị ấy rời xa?

Trong suy nghĩ của đại đa số thuộc hạ của Hàn Duệ, thì việc ra đi bất ngờ của Phương Thần vẫn là một câu đố chưa có lời giải đáp. Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy sự hợp nhau rất rõ giữa Phương Thần và Hàn Duệ, nhưng rồi cô đã lặng lẽ ra đi mà không hề báo trước.

Nhưng chẳng có ai dám hỏi han nội tình. Bởi vì thời gian gần đây trạng thái tinh thần của Hàn Duệ không được tốt. Mọi người đều thông minh, nên trong giai đoạn không bình thường này, ai cũng lựa chọn việc ngậm chặt miệng lại, thậm chí đến nửa phút tò mò dò hỏi cũng không dám để lộ ra.

Sau khi trở về, tất nhiên là A Thiên không nói lại nguyên văn lời của Phương Thần. Cậu chỉ thừa nhận hành động bám theo đuôi để bảo vệ của mình đã bị Phương Thần phát giác ra, còn nội dung câu chuyện giữa hai người sau đó thì cậu cân nhắc một hồi rồi lựa chọn những ý chính và ôn hòa nhất nói lại với Hàn Duệ.

Một tay Hàn Duệ cầm ly rượu, nghe với vẻ không mấy chú tâm, không tỏ ra ngạc nhiên cũng như bực bội, ngay cả chau mày cũng không, sau cùng chỉ hỏi bằng giọng lãnh đạm: “Chỉ thế thôi à?”.

“Đúng, sau đó thì chị ấy bảo em về”, trong lòng A Thiên không khỏi thấy hồi hộp, lo lắng, đúng như lời của Phương Thần, cậu là người không giỏi nói dối.

Người đàn ông ngồi chìm trong chiếc salon bọc nhung màu đen trông có vẻ thanh tú, nhưng hơi mệt mỏi, vắt hai chân vào nhau, ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn soi vào ly rượu, phản chiếu lên gò má của anh, tạo thành bóng đen lúc mờ lúc tỏ hai bên sống mũi. Anh vẫn giữ đôi mắt trong trạng thái nhìn xuống, vẻ mặt lạnh lùng, khi không nói trông khuôn mặt ấy chẳng khác gì một bức tượng hoàn mỹ thời Hy Lạp cổ đại.

Trong căn phòng VIP tràn ngập âm nhạc, A Thiên đứng lặng lẽ chờ bên cạnh, hầu như không nhìn thấy, không biết rốt cuộc là Hàn Duệ đang nghĩ gì. Kể từ khi Phương Thần ra đi, dường như Hàn Duệ càng trở nên khó hiểu hơn.

Mãi cho tới khi đã uống hết gần nửa số rượu trong ly, Hàn Duệ mới ngẩng đầu dặn dò bằng giọng rất bình thản: “Không cần để ý đến cô ấy, cậu cứ làm những việc cần làm”. Rồi dường như đã hình dung ra phản ứng của Phương Thần, Hàn Duệ tiếp tục bổ sung một câu: “Nếu cô ấy có ý kiến gì khác, bảo cô ấy hãy trực tiếp đến gặp tôi”.

“Em biết rồi”, sau khi nhận được chỉ thị rõ ràng, A Thiên lập tức gật đầu rồi lùi ra.

Cánh cửa nặng nề khép lại, người đàn ông thanh tú luôn đeo cặp kính ngồi trong phòng VIP đột nhiên nói với giọng pha chút cười cợt: “Chúng ta làm như vậy, chưa chắc Phương Thần đã cảm ơn. Đại ca cũng nhìn vẻ khó xử vừa rồi của A Thiên đấy, em dám chắc cậu ấy đã bị Phương Thần mắng cho một trận”.

Hàn Duệ khẽ “Ừm” một tiếng, “Nhưng bây giờ việc có muốn thế hay không đâu có thể do cô ấy quyết định”.

Về mặt lạnh lùng, giọng nói bình thản. Tạ Thiếu Vĩ nhìn vẻ ngoài của đại ca mình lúc này mà trong lòng không nén được tiếng thở dài.

Quan tâm tới một người không lẽ lại khó khăn đến thế sao? Hay là bình thường Hàn Duệ lạnh lùng tàn nhẫn quen rồi, nên trong chốc lát chưa thể thay đổi ngay được? Vì thế nên rõ ràng là lo lắng cho sự an toàn của Phương Thần, nhưng khi nghe những lời nói từ miệng của Hàn Duệ thì lại thấy rằng nó giống như việc ép buộc một người con gái phải chấp nhận một việc mà cô ấy không thích.

Tạ Thiếu Vĩ khẽ lắc đầu, nhưng rồi lập tức nghĩ ngay đến một chuyện khác, nên đổi chủ đề câu chuyện, nói với vẻ mặt rất nghiêm túc: “Đại ca, anh nói xem, bây giờ cảnh sát đã tìm đến Phương Thần, như thế liệu có bất lợi đối với chúng ta không?”.

“Có lẽ là không đâu.” Hàn Duệ nhắm mắt vẻ như muốn ngủ, trên khuôn mặt lạnh lùng của anh không nhìn thấy bất cứ vẻ bất an và hoài nghi nào. Tạ Thiếu Vĩ cảm thấy ngạc nhiên: “Vì sao?”.

“Vì cô ấy không phải là người thích mang lại phiền phức cho mình. Trong chuyện này, bịa ra một lý do nói dối cảnh sát, phủ sạch mọi mối liên quan, sẽ bớt việc cho cô ấy hơn là thừa nhận mình đã có mặt trong trận đấu súng ấy.”

“...”

Có lẽ Hàn Duệ hoàn toàn không ý thức được về khẳng định chắc chắn trong lời nói của mình, còn Tạ Thiếu Vĩ sau khi nghe xong đã ngây người ra một lúc.

Chỉ có rất ít người biết được lý do ra đi của Phương Thần, và Tạ Thiếu Vĩ là một trong những người đó. Tuy nhiên Tạ Thiếu Vĩ lại không cho đó là trở ngại gì lâu dài, bởi theo như những gì Tạ Thiếu Vĩ hiểu về đại ca của mình, chỉ cần là thứ mà Hàn Duệ muốn có thì chưa bao giờ anh thất bại.

Huống chi đó chỉ là một người con gái?

Lần này Tạ Thiếu Vĩ không cân nhắc nữa, mà nói thẳng những suy nghĩ trong lòng của mình : “Đại ca, nếu anh thấy thích cô ấy thật, thì tại sao lại không tìm cách đưa cô ấy về?”.

Hàn Duệ bỏ ngoài tai những lời này của Tạ Thiếu Vĩ, chỉ mở to mắt liếc anh ta một cái, rồi đột ngột hỏi: “Đã tìm ra vị trí hiện tại của Jonathan chưa?”.

“Đã điều tra rồi ạ, hắn ta cùng các thuộc hạ đúng là đã tới Trung Quốc, hơn nữa rất có khả năng đã tới thành phố này”, Tạ Thiếu Vĩ nói, vẻ mặt rất nghiêm túc, tay đẩy chiếc gọng kính trên sống mũi lên.

Hàn Duệ hừ một tiếng: “Xem ra, hành trình của tôi phải thay đổi rồi, đến vé bay sang Mỹ cũng không phải mua nữa”.

“Em đã gọi điện thoại sang đó hỏi, nghe nói lần này hắn ta không mang theo nhiều thuộc hạ, có lẽ vì không muốn đánh động quá lớn tới đại ca. Suy cho cùng thì đây cũng không phải là địa bàn của hắn, nên nếu hành động thì khả năng hắn ta bị thua là rất lớn.”

“Tôi và hắn sống cùng nhau mười mấy năm, không ai hiểu rõ tính cách của hắn hơn tôi. Jonathan tuy không thông minh như những người anh em khác, nhưng lại là người rất có dã tâm. Làm nghề này, tất nhiên đầu óc rất quan trọng, nhưng nhiều khi thời cơ mới là quan trọng nhất. Hắn ta là kẻ rất biết chớp lấy thời cơ”, nói đến đây, Hàn Duệ hơi dừng lại, khoe miệng khẽ nhếch một nụ cười chế nhạo: “Có lẽ hắn là một gã nước ngoài hiểu rõ thực chất của câu thành ngữ đuổi cùng giết tận, loại bỏ tận gốc hơn rất nhiều người Trung Quốc”.

Tạ Thiếu Vĩ khẽ gật đầu, mặt vẫn lộ ra vẻ nghi ngại: “Lần này rõ ràng là hắn ta nhằm vào đại ca”.

Hàn Duệ cười lạnh lùng, không nói.

Trên danh nghĩa thì Hàn Duệ và Jonathan là anh em, nhưng thực chất lại không có bất cứ mối quan hệ huyết thống nào. Đường như kể từ khi được mẹ đưa đến cánh cổng gia tộc Markus Rosenberg, thì oán thù và tranh đấu giữa hai người chính thức bắt đầu.

Sau cùng, Hàn Duệ phải vạt áo, đứng lên, dặn dò với vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng: “Cậu hãy cho người tiếp tục điều tra về Jonathan, tôi muốn biết tường tận về hành tung của hắn, bao gồm cả tài liệu về b thuộc hạ mà hắn mang theo, dọc đường gặp gỡ những ai... Tất cả đều phải điều tra rõ ràng cho tôi. Còn nữa, cậu cũng phải nhớ cho người bám sát chặt chẽ chuyến hàng hiện đang giao dịch với người Mexico. Người anh trai thân thiết của tôi đã lựa chọn thời điểm này từ nơi xa vọt dặm tới thăm tôi, không phải chỉ đơn giản là muốn cái mạng của tôi không đâu”.

48. Chương 47

Chương 47

Khi Phương Thần vội vàng chạy vào quán cà phê tránh mưa thì người cô cũng đã bị ướt khá nhiều. Những trận mưa và sấm chớp mùa hè đến vừa nhanh vừa lớn, khiến cho người ta chẳng kịp đề phòng. Sửa lại mái tóc bị ướt, Phương Thần theo người phục vụ bước vào chỗ ngồi.

May mà đúng vào buổi trưa và cũng không phải cuối tuần, nên quán có vẻ vắng khách. Cả căn phòng lớn theo kiến trúc cổ chỉ hai ba bàn là có khách và đều là những cặp tình nhân, họ ngồi ở những góc mà ít bị người khác quấy rầy nhất, ghé sát đầu vào nhau thì thầm tâm sự, thỉnh thoảng lại khẽ khúc khích cười.

Phương Thần chọn một chiếc bàn hai người ngồi sát bên cửa sổ, đầu tiên cô đưa mắt nhìn ra ngoài một cái, không thấy A Thiên bám theo, lúc đó mới ngồi hẳn xuống với vẻ hài lòng. Kể từ sau lần trước, cô rất chú ý và cũng đã mấy lần phát hiện ra, sau đó thì không thèm để ý đến A Thiên nữa, bởi vì cô biết rõ cậu ta cũng chỉ làm theo lệnh của Hàn Duệ mà thôi, rồi bỗng dưng lại trở thành nơi để người khác trút giận thì cũng thật đáng thương.

Hôm nay nhân lúc trời mưa,. Cô đã cắt đuôi được A Thiên, rồi chẳng nhìn vào bảng thực đơn mà chỉ gọi một tách cà phê kiểu Ý đậm đặc.

Thực ra, bình thường cô rất ít khi uống loại đồ uống này, hễ là những thứ có thể gây nghiện, kể cả trà cô đều ít khi đụng tới. Chỉ riêng điểm này thôi thì cô đã bị coi là đứa con lạc loài trong gia đình. Bởi vì trong gia đình có phong tục truyền thống, cha cô- ông Lục Thành Quốc là một chuyên gia thưởng thứ

cà phê nổi tiếng, còn mẹ cô – bà Tăng Tú Vân vì theo nghiệp nghệ thuật nên thường xuyên phải thức đêm và cà phê trở thành chất gây hưng phấn tinh thần không thể thiếu được của bà. Trong nhà cô có cả một máy pha cà phê chuyên nghiệp với đủ các loại cà phê hạt nhập khẩu, những người làm quản lý cho bà khi qua phần phỏng vấn để tuyển chọn đều phải trả lời một câu rằng: Kỹ thuật xay cà phê thế nào? Nếu không qua được nội dung này thì dù kinh nghiệm làm việc có phong phú đến đâu cũng đều bị loại.

Phương Thần thực sự không thể hiểu nổi điều này, cô luôn cảm thấy thói quen của mình và mẹ hoàn toàn không hợp nhau, từ bệnh quá sạch sẽ cho đến sự cuồng nhiệt quá mức của mẹ đối với bất cứ vật gì yêu thích.

Chính vì không hợp cho nên quan hệ giữa hai mẹ con từ trước đến nay không được tốt cho lắm. Trong khi đó thì Lục Tịch hoàn toàn ngược lại, dường như giữa hai mẹ con không tồn tại khoảng cách nào.

Trong mắt Phương Thần, thì người chị ruột hoàn mỹ tới mức khó tin, đến cả tính cách cũng khiêm tốn, bao dung. Thậm chí cô không thể nói ra được thứ gì mà cô không thích hoặc không thể chấp nhận được ở chị.

Lục Tịch có thể nói rành rẽ về các loại chè xanh, chè đen và công nghệ sao, sấy lại có thể chỉ ra sự khác nhau nhỏ nhất giữa các loại cà phê dựa vào khứu giác. Mặc dù đây là những điều rất nhỏ, nhưng hễ có một hình ảnh phản diện đối lập, thì lập tức sẽ nổi bật sự cao quý của cô ngay lập tức.

Phía đối diện dường như có vật gì đó khẽ thoáng qua, dòng suy nghĩ miên man lập tức chấm dứt, đưa cô trở về với hiện thực. Bất giác Phương Thần ngẩng đầu lên, ngoài cửa sổ mưa nhỏ dần, những áng mây đen phía cuối chân trời đang dần dần tản đi, một vài tia nắng mặt trời le lói qua những lớp mây âm u trùng điệp. Tia sáng rực rỡ ấy xuyên qua lớp cửa sổ, chiếu lên thân hình một người, khiến mái tóc dài chấm vai màu vàng đậm dường như còn chói sáng hơn cả ánh mặt trời.

Người đàn ông nước ngoài không biết từ đâu xuất hiện có khuôn mặt với những đường nét rất rõ, chiếc mũi hơi nhọn, đôi mắt xanh biếc, hai đồng tử trông chẳng khác gì những giọt nước biển lấp lánh long lanh trong màn đêm. Người ấy hơi cúi mình về phía Phương Thần, tỏ ra là người rất lịch sự, đôi môi gợi cảm phát ra một tràng tiếng Anh theo âm kiểu Mỹ. Người ấy hỏi với vẻ rất lịch lãm rằng óc thẩm mỹ của cô đối diện Phương Thần không.

Cách làm quen ấy rất thông thường, Phương Thần lắc đầu về lấy làm tiếc, đồng thời tỏ ý rằng mình không muốn bị quấy rầy. Người ấy cũng không có ý ép uống, mà quay người ngồi vào một chiếc bàn trong góc.

Có vẻ khác với phong cách thoải mái, tùy hứng rất nhiều người nước ngoài ở thành phố này, người đàn ông ấy ăn mặc rất bảnh bao, bộ quần áo trên người vừa vặn, chất liệu rất tốt, mới nhìn đã biết nó không hề rẻ. Ngay cả đến kiểu tóc cũng được chăm sóc rất kỹ càng, nên cho dù có dài đến vai cũng không hề bị rối.

Không phải tất cả những người đàn ông để tóc dài đều đẹp, nhưng người đàn ông này thì khác, nó tôn thêm vẻ đẹp phóng khoáng phiêu du của hắn ta và vì thế mà nó có vẻ rất nghệ thuật.

Vì hai bàn ở gần nhau, nên xen lẫn mùi thơm của cà phê bây giờ còn có cả mùi nước hoa Eau de Cologne, Phương Thần chợt đưa mắt nhìn người ấy kỹ hơn.

Và rồi cô bất giác ngây người ra.

Gần như lần nào cô đưa mắt sang nhìn cũng chạm phải ánh mắt của hắn ta. Người đàn ông ấy ấy vừa nhắm nháp tách cà phê với vẻ lịch lãm, vừa chăm chú quan sát cô.

Ánh mắt của hắn ta chứa đựng ý thăm dò rất rõ, cứ lướt đi lướt lại từ đầu xuống chân cô, đồng thời nó ẩn chứa vẻ tối tăm và sắc lạnh, khiến người ta có một cảm giác khó chịu khó nói rõ lý do.

Phương Thần thấy không được vui, trong lòng nghĩ, cho dù là theo lối của phương Tây thì cũng không nên mất lịch sự như vậy. Khóe môi cô hơi trễ xuống, vẻ mặt cũng tỏ ra lạnh lùng hơn, nhưng người đàn ông kia làm như không biết đến điều đó, vẫn mỉm cười nhìn về phía cô, đôi mắt sâu và xanh biếc nheo lại, rồi đưa tách cà phê lên làm động tác chào như với một người bạn cũ, nói vừa đủ để cô nghe thấy: “Người đẹp, tách cà phê này để tôi mời cô”

Giọng nói của hắn ta ẩn chứa sự khiêu khích, nhưng vẻ mặt thì lại tỏ ra rất chân thành. Phương Thần không đáp lại, cô không có ý lợi dụng người khác trong những chuyện như thế này, nên đưa mắt ra ngoài nhìn bầu trời đã tạnh mưa, rồi lấy từ trong ví ra hai tờ tiền đặt dưới đáy cốc, đứng dậy định đi.

Ánh mắt của người đàn ông kia dõi theo mọi động tác của cô, vẫn vờ vẻ không hề che giấu và như dán vào người cô.

Phương Thần cố nén, tay cầm chiếc túi đi ngang qua hắn ta, nhưng khi cô đi tới chỗ cách hắn ta mấy mét thì lại nghe thấy hắn ta lên tiếng.

Lúc đó, trong quán cà phê vắng và yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng của mấy chiếc quạt cũ kỹ màu đồng tít trên cao quay vù vù. Giọng của hắn ta không to, chậm rãi, nhưng khi nó đi vào tai cô thì lại chẳng khác gì tiếng sấm giữa đất bằng.

“Tôi biết cô”, người đàn ông xa lạ nói.

Phương Thần dừng bước, hắn ta có vẻ rất bí hiểm: “Ngoài ra, tôi còn biết cả chị của cô nữa”.

Phương Thần bất giác giật mình, mặt hơi biến sắc, hỏi: “Anh là ai?”.

Nhưng đôi phương không trả lời cô, hình như hắn ta đang thích thú khi thấy vẻ ngạc nhiên của cô lúc này, lại hình như đang thưởng thức vẻ xinh đẹp của cô, để cho ánh mắt mình mặc sức lướt trên mặt cô không chút e dè, rồi trầm giọng khen: “Trước khi tôi đến Trung Quốc, tôi nghĩ Lucy là một cô búp bê có vẻ đẹp pha trộn giữa phương Đông và phương Tây đẹp nhất mà tôi từng gặp, nhưng cô còn đẹp hơn cô ấy và có lẽ số phận cũng may mắn hơn”. Khi nói đến câu cuối cùng, hắn ta làm ra vẻ thương xót, rồi dựa vào lưng ghế, khẽ nhún vai.

Hắn nhìn vẻ mặt bỗng nhiên trở nên căng cứng của Phương Thần, cuối cùng tự giới thiệu một cách vắn tắt:

“Jonathan. Từ trước đến nay Lucy chưa bao giờ nhắc đến tôi với cô ư? Thế thì thật là đáng tiếc, tôi và cô ấy từng có mối quan hệ tương đối tốt.”

Thực ra, kể từ sau khi Lục Tịch xảy ra chuyện, ngoài việc mang một số di vật còn lại của cô từ nước ngoài về, gia đình họ Lục đã từng liên lạc với những người bạn học của Lục Tịch. Sự việc xảy ra quá đột ngột, nên chẳng ai có thể chịu đựng được cú sốc, và cũng không muốn chấp nhận hiện thực tàn nhẫn ấy.

Gia đình cô đã hỏi hầu hết những người thường ngày có mối quan hệ thân thiết với Lục Tịch, nhưng không hề có được bất cứ thông tin nào. Biểu hiện của Lục Tịch ở trường tương đối tốt, quan hệ với mọi người cũng thế, nên mọi người đều cảm thấy đau buồn và thương tiếc trước sự ra đi của cô, đồng thời cũng lần lượt cho biết họ không hiểu lắm về cuộc sống riêng tư của cô.

Cũng đúng như vậy, trong xã hội phương Tây, trong nền văn hóa luôn đề cao sự tự do và bí mật cá nhân, thì cuộc sống riêng tư của một lưu học sinh nước ngoài rất ít được người khác chú ý.

Thế mà bây giờ người đàn ông này- Phương Thần nhìn hắn không chớp mắt, một người đàn ông xuất hiện đột ngột như từ trên trời rơi xuống, không những tự nhận là biết Lục Tịch mà còn có vẻ như còn biết cả nguyên nhân cái chết của chị ấy. Phương Thần, lúc đó khi cùng bố mẹ lo liệu hậu sự cho Lục Tịch ở Mỹ, hoàn toàn không hề biết rằng trong cuộc sống của Lục Tịch tồn tại một người như thế này.

Tiếng chuông lạnh lót vang lên từ phía sau cánh cửa lớn, lại một người khách mới đẩy cửa bước vào. Nhân khi đó Phương Thần lấy lại vẻ bình tĩnh, nhìn Jonathan nói với giọng khẳng định: “Anh đến đây chính là để gặp tôi?”, cô hoàn toàn không hề ngây thơ đến mức cho rằng đây là một tình huống ngẫu nhiên.

Jonathan nhướn đôi lông mày màu vàng nhạt không có ý phủ định, tay bám trên tay vịn ghế, lúc này trong điệu bộ của hắn khác hẳn với vẻ lịch lãm, nhã nhặn lúc trước, hắn chỉnh lại tư thế ngồi, và tỏ ra không sẵn sàng trả lời bất cứ câu hỏi nào.

Lúc đó Phương Thần mới phát hiện ra rằng, khi không cười thực ra khuôn mặt của người đàn ông ấy rất lạnh lùng, thậm chí còn có vẻ dữ dằn nữa, trong đôi mắt màu xanh biếc như nước biển ấy dường như không có chút hơi ấm nào, khi nhìn ai đó lâu đến ánh nhìn cũng mang vẻ lạnh lùng.

Bất giác Phương Thần chau mày, trong lòng lại càng thấy hoài nghi. Người đàn ông xuất hiện đột ngột này rất đáng nghi, trực giác của Phương Thần nhận thấy khi còn sống, lẽ ra Lục Tịch không nên có bất cứ mối quan hệ nào với người đàn ông này mới đúng.

Người xưa có câu: Người tự xưng tìm đến là kẻ mang ý đồ xấu, Phương Thần rất hiểu điều này, trước khi chưa hiểu rõ về động cơ của Jonathan, cô chỉ còn cách cố nén mối nghi ngờ trong lòng. Vì vậy, trầm ngâm một lát, Phương Thần nói bằng giọng bình thản và có phần cứng cỏi: “Xin lỗi, tôi nghĩ rằng mình không có thời gian để đùa giỡn với anh”. Nói xong, cô làm ra vẻ thực sự không có ý dừng lại, quay người bỏ đi.

Khi cô sắp tới cửa, phía sau lưng vẫn không có tiếng động nào. Phương Thần không khỏi thấy có chút do dự, nhưng bước chân cô vẫn không hề chậm lại, cô đẩy cánh cửa kính bước thẳng ra ngoài.

Mây đã tan hẳn, mặt trời ló rạng, không khí rất trong lành, đến cả những con phố cũng được trận mưa bất chợt rửa sạch, những khóm hoa dọc hai ven đường ánh lên màu sắc tươi thắm.

Phương Thần ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, hít một hơi thật sâu, vẫn chưa kịp ngẫm nghĩ xem hành động đó của mình là đúng hay sai, thì đã thấy người phục vụ chạy đến gọi cô.

Người phục vụ đưa một mảnh giấy.

“Vị khách người nước ngoài vừa nói chuyện với cô nhờ tôi chuyển nó cho cô.”

Đó là một trang sổ để khách hàng ghi lại ý kiến của mình, trên đó viết một dòng tiếng Anh:

Ba giờ chiều ngày mai tôi sẽ gọi điện cho cô.

Ghi chú: Tôi tin chắc rằng, cô sẽ rất hứng thú với những chuyện liên quan đến Lucy.

49. Chương 48

Chương 48

Ngày hôm sau quả nhiên Phương Thần nhận được điện thoại của Jonathan rất đúng giờ. Cô không hề cảm thấy tò mò vì sao hắn ta lại có số điện thoại của cô, chuyện đã đến nước này, có thể thấy Jonathan tới đây với mục đích nào đó, chỉ cần hắn ta có ý định thì tất cả những thông tin mà hắn muốn biết về cô, dù có nhiều hơn nữa hoàn toàn không phải là một việc khó.

Cô đồng ý sẽ gặp hắn tại sân của khu mua sắm ở trung tâm thành phố đông đúc nhộn nhịp, trong một khoảng thời gian dài nhất định, chuyện này khiến Phương Thần bỗng nhiên thấy rất giận dữ. Hình như cũng đoán được về không vui của cô, Jonathan cười khê, chỉ có điều tiếng cười ấy không hề mang vẻ chân thành.

Jonathan nói với vẻ tỉnh queo: “Không lẽ cô không muốn biết nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của chị cô sao?”.

Giọng nói của hắn rất bình thản, như thuận miệng nói ra nhưng đối với Phương Thần thì đó chẳng khác gì sét đánh ngang tai.

Chiếc điện thoại trong tay cô suýt nữa thì tuột khỏi tay, còn trái tim trong lồng ngực lại đập rất dữ dội.

Trong thời gian này thì dù đối phương định chơi trò gì có lẽ cũng phải mặc hấn ta. Nghe giọng nói tự tin của hấn, thì hình như hấn thực sự biết nội tình chuyện năm đó, Phương Thần chỉ hơi cân nhắc một chút rồi xin phép nghỉ một lúc, gọi taxi tới đó.

Nhưng quá trình gặp mặt hoàn toàn không hề thuận lợi như dự định.

Đối phương dường như rất thận trọng, không hiểu rốt cuộc hấn ta đang đề phòng điều gì. Khi Phương Thần tới trung tâm mua sắm, hấn lại gọi điện đến nói rằng đổi tới một địa điểm khác.

Cứ như vậy, cô đã đi gần hết một vòng trong thành phố, sau cùng chiếc xe đưa cô dừng lại ở cửa một khách sạn năm sao, Phương Thần xuống xe trả tiền rồi đi thẳng qua cánh cửa lớn, bước vào thang máy lên tầng hai. Một người phục vụ đợi sẵn ở cửa thang máy. Sau khi hỏi tên tuổi bèn dẫn cô lên một căn phòng thiết kế theo kiểu Nhật trong khách sạn.

Khi cánh cửa được kéo ra, Phương Thần đưa mắt nhìn vào bên trong. Thì ra, ngoài Jonathan, còn có hai người đàn ông ngoại quốc cao to vạm vỡ đứng hai bên với vẻ cung kính. Cả ba người thôi nói chuyện quay đầu lại nhìn cô. Jonathan chỉ khẽ đưa tay ra hiệu, hai người kia liền lặng lẽ gật đầu, trước khi rút lui ra ngoài cửa hai người vẫn còn đưa mắt liếc nhìn Phương Thần một lần nữa.

“Xin chào, người đẹp” Jonathan cười nói, rồi ra hiệu cho Phương Thần ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Phương Thần không nói gì, điều này đã khiến cho Jonathan thấy hơi do dự, không đoán được trong lòng của cô gái nhìn qua thì có vẻ rất điềm tĩnh này đang suy nghĩ những gì. Vì hấn đã rất tin rằng, với những thông tin mà hấn nắm được, những tưởng sau khi Phương Thần xuất hiện thì sẽ lập tức hỏi dồn để biết sự thật.

Mỗi một căn phòng ở đây đều được bố trí tương đối độc lập,, một làn hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa như thể một góc nào đó trong căn phòng đang đốt hương liệu. Trà mạch được đựng trong chiếc cốc sứ màu đen nhạt, Phương Thần đưa tay gõ nhẹ lên thành cốc, móng tay cô chạm lên ề mặt của lớp men, khiến nó phát ra tiếng leng keng xua tan sự yên tĩnh khác thường trong căn phòng.

Không nén được suy nghĩ rằng người lên tiếng đầu tiên không phải là Phương Thần. Jonathan khẽ hắng giọng, nheo đôi mắt màu xanh, nhìn đối phương với vẻ suy nghĩ rồi nói: “Có chuyện gì cô muốn biết từ tôi không?”.

Jonathan cố gắng giữ cho giọng nói thật ôn hòa. Thậm chí, xét ở khía cạnh nào đó còn có vẻ hạ cố vì Jonathan rất ít khi chủ động và kiên nhẫn dẫn dắt để đối phương nói chuyện như thế. Nhưng, đối tượng để Jonathan phá lệ lại hoàn toàn không có vẻ biết ơn vì điều đó. Phương Thần không chút ngạc nhiên vì được ưu tiên, lại càng không hề có vẻ nôn nóng, sốt sắng. Trước cái nhìn của Jonathan, Cô chỉ hơi cụp đôi lông mày đen dày như con bướm khép đôi cánh màu đen của mình, khéo léo che giấu tâm trạng sâu kín trong lòng.

Phương Thần ngồi đó, vẻ bình tĩnh vượt xa sự dự liệu của Jonathan, điều này đã khiến cho hấn thấy hoài nghi và tự hỏi: Liệu mình có quá coi thường không, có lẽ ngay từ lúc đầu mình đã không đánh giá chính xác về cô gái này, nên mới khiến cho sự việc ngay từ lúc mới bắt đầu đã vượt qua dự liệu.

Nhưng, may sao, tất cả vẫn nằm trong vòng kiểm soát. Jonathan nghĩ, dù sao thì trong tay mình vẫn nắm được con bài quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, Jonathan lại nén cơn tức giận xuống, cũng không giục giã mà cầm chén trà lên nhấp một ngụm với kiểu làm bộ làm tịch.

Mùi thơm vẫn vít xung quanh, kèm theo hơi ẩm có phần hơi nóng. Phương Thần ngược mắt lên hỏi: “Quan hệ của anh với Lục Tích là như thế nào?”.

Cuối cùng thì cô ta cũng lên tiếng, tuy nhiên câu hỏi đầu tiên hoàn toàn không như Jonathan dự liệu, nhưng hấn ta tỏ vẻ như không để ý đến điều đó, khẽ nhếch môi lên với vẻ thân thiện, “Là bạn thân”.

Phương Thần “ừm” một cái, không tỏ ra tin tưởng nhưng cũng không có ý hoài nghi rõ ràng.

Cô nói tiếp: “Thực ra, điều tôi tò mò nhất không phải là chuyện đó”.

“Đó là chuyện gì?”

Jonathan làm hơi hiếu kỳ, thực ra trong lòng thấy rất không vui.

Hắn chỉ cách Phương Thần một chiếc bàn vuông, ánh mắt của hai người nhìn thẳng vào nhau.

Chưa có ai dám nhìn hắn bằng ánh mắt không chút e dè ở một khoảng cách rất gần như vậy! Vừa phải cố nén cơn thịnh nộ trong lòng, Jonathan vừa phải đánh giá lại những thông tin mà thuộc hạ của hắn thu thập được trước đó.

Người con gái đang ngồi trước mặt hắn, rõ ràng là thực sự thông minh, bình tĩnh hay cố làm ra vẻ như vậy?

Những suy nghĩ ấy trong lòng của Jonathan vẫn chưa có lời giải đáp, thì Phương Thần đã hỏi với vẻ hơi hợm: “Anh là ai?”

“Tôi nghĩ, tôi đã giới thiệu với cô rồi”, một đốm sáng lóe lên trong đôi mắt màu xanh.

“Không phải, ý của tôi là, anh tìm tôi rõ ràng là với mục đích gì?”

Jonathan hơi sững người tiếp đó cười ha hả.

“Người đẹp, vì sao cô lại có ý nghĩ ấy?”, trong đôi mắt của hắn dường như chợt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Phương Thần cũng mỉm cười: “Điều đó không quan trọng”.

“Tôi là bạn của chị gái cô, vì thế cần thiết phải nói cho cô biết về chuyện của chị cô. Lý do ấy chưa đủ hay sao?”

Phương Thần lắc đầu, cô thôi cười, mắt vẫn nhìn Jonathan không chớp.

Thực ra, sự nôn nóng muốn được biết sự thật có lẽ chỉ trong lòng cô biết. Cô rất muốn biết nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Lục Tịch, liệu nó có đúng như những điều cô dự đoán hay không, hay còn có những nguyên nhân bên trong khác mà người ta cố tình giấu đi?

Một tay Phương Thần nắm chặt vào tấm nệm đang ngồi, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Cô tự nhủ trong giây phút này mình không được để lộ ra vẻ nôn nóng nào, nếu không sẽ có khả năng lập tức bị người khác chế ngự và rơi vào trong thế bị động hoàn toàn.

Trước khi mọi sự được làm rõ, cô cần phải biết mục đích chính của Jonathan là gì.

Chỉ một lát sau đó, khuôn mặt của Jonathan xuất hiện một nụ cười lạ lùng, trong những lời tán dương dường như ẩn chứa sự châm biếm, nhếch một bên môi, nói bằng giọng trơn tuột: “Con mắt của Alex đúng là rất không tồi, liệu có phải cậu ta đã nhìn thấy sự tài trí và thông minh của cô không nhỉ?”

“Alex?”, Phương Thần chau mày nhìn hắn vẻ không hiểu, nhưng ngay sau đó một ý nghĩ và dự đoán chợt lóe lên trong lòng.

Quả nhiên, Jonathan đã nói ra một cái tên bằng tiếng Trung Quốc.

Có lẽ vì cách nói tiếng Trung Quốc của hắn rất khó nghe hoặc có thể vì một nguyên nhân khác, nên khi hắn nói ra hai chữ ấy, nó không khỏi khiến cho người ta có cảm giác rằng hắn đã nghiêng răng khi nói.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, các cơ trên mặt của Jonathan dường như cũng không chế ngự được mà khẽ co giật theo. Điều đó khiến Phương Thần bắt giác sững sờ, cô hơi cụp mi xuống, hỏi bằng giọng bình thản: “Anh và Hàn Duệ có quan hệ gì với nhau?”

“Anh em.” Không hiểu sao nụ cười của Jonathan khiến Phương Thần có cảm giác lo sợ mơ hồ, giọng nói của Jonathan cũng bỗng trở nên trầm hẳn xuống: “Theo lý, cậu ta phải gọi tôi bằng anh”.

Thế nhưng, thực tế từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Hàn Duệ gọi Jonathan như vậy và tất nhiên Jonathan cũng không muốn công nhận đứa em ấy. Hắn trách móc và giận cha vì sao lại để cho người đàn bà Trung Quốc ấy làm cho mẹ mất hết cả tỉnh táo, để bà ta còn mang theo cả đứa con hoang của mình bước chân vào cửa gia tộc Rosenberg và hết sức chăm chút cho hắn.

Nếu hồi còn nhỏ Jonathan mới chỉ đổ kỵ với Hàn Duệ, thì sau khi lớn lên lòng đổ kỵ đó đã phát triển thành mối hận thù.

Hắn hận thẳng nhóc bỗngưng xuất hiện, không chỉ chia bớt những gì mà lẽ ra chỉ một mình hắn được hưởng, mà dần dần nó còn được cha hắn quan tâm và yêu chiều. Mặc dù bề ngoài tỏ ra như anh em một nhà, nhưng từ bao nhiêu Jonathan luôn kinh địch với Hàn Duệ ở mọi nơi mọi lúc. Cả hai không ai chịu nhường ai, cứ như hai con hổ luôn gầm hè, gầm gừ nhau.

Lúc đầu, Jonathan đã tưởng rằng có thể dễ dàng loại bỏ được Hàn Duệ, nhưng sau đó mới phát hiện ra là mình đã tính nhầm. Hàn Duệ không những may mắn thoát khỏi nguy hiểm và cạm bẫy hết lần này sang lần khác mà còn dựa vào sức mình mở rộng ảnh hưởng trong một thời gian ngắn, dường như Hàn Duệ đã nắm chắc một phần rất lớn tài sản của gia tộc Rosenberg. Nhất là hai năm trước đây, sau khi Hàn Duệ ra tay loại bỏ anh cả của Jonathan là Michael.

Jonathan vẫn còn nhớ như in cuộc đấu đá ấy trong gia tộc Rosenberg.

Tính tình của Michael thô bạo, hành động lỗ mãng, ngay cả người em ruột là Jonathan cũng coi thường người anh của mình nhưng dù vậy Jonathan cũng rất muốn lợi dụng Michael để giáng một đòn vào thế lực của Hàn Duệ, trai cò mổ nhau ngư ông đắc lợi, hắn sẽ loại bỏ được cái gai với những tổn thất nhỏ nhất.

Nhưng kết cục đã khiến cho hắn thất vọng, thậm chí là sưng sốt.

Hắn không ngờ Hàn Duệ lại ra tay nhanh đến vậy, hơn nữa còn rất mạnh tay, dường như không để cho Michael có lấy một cơ hội phản kháng, từ đó kết thúc cuộc đấu đá một cách thuận lợi.

Một hành động dường như không hề tổn chút sức lực nào nhưng lại khiến Jonathan giật mình, đó là lần đầu tiên hắn ta cảm thấy lo sợ như vậy, cho dù có một khoảng thời gian rất dài hắn không muốn thừa nhận điều này.

Sau khi Michael bị loại bỏ, Jonathan dần dần cảm thấy nguy cơ, hắn cảm thấy như mình cũng đang bị dồn vào đường cùng, sợ rằng sau đó ngay cả chỗ dung thân của mình cũng sẽ mỗi ngày thu hẹp lại.

Vì thế, hắn dự định sẽ ra tay hành động trước, thực hiện nguyên tắc tiên phát chế nhân. Nhưng hắn đã nhầm, Hàn Duệ mưu lược, cảnh giác và táo bạo hơn hắn những gì hắn tưởng tượng, thậm chí còn có thể gọi là một kẻ máu lạnh. Do đó, kể từ sau khi mất đi sự che chở của cha, hắn phải tự bảo vệ mình.

Còn Phương Thần thì không khỏi cảm thấy sững sờ trước câu trả lời của Jonathan, bất giác cô phải nhìn nhận lại người đàn ông ngoại quốc đang ngồi trước mặt mình. >Mắt xanh tóc vàng, trong ánh mắt lạnh lùng thoáng hiện ra vẻ thâm trầm, khi nói chuyện thường nở một nụ cười theo thói quen, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn không như vậy, vì thế nó khiến người ta không cảm nhận được sự chân thành trong đó.

Một người như vậy mà lại là anh trai của Hàn Duệ ư?

Đến lúc này Phương Thần mới thừa nhận, dường như cô đã không hiểu gì về Hàn Duệ. Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ thực sự tìm hiểu kỹ càng về anh, việc hai người gần bó với nhau ngay từ đầu đã là theo một sự sắp đặt đầy động cơ, cả hai đều mang những mục đích riêng, không ai thực sự mở lòng ra với đối phương.

Và cô đã đủ cơ sở để tin rằng, sự xuất hiện của Jonathan không hề có ý tốt. Hắn đã giả vờ như tình cờ gặp Phương Thần, nhưng thực ra hắn đã tìm hiểu mọi điều về cô rất rõ. Việc làm ấy không thể không khiến cho cô thấy cần phải đề phòng.

Vì vậy ánh mắt của Phương Thần bất giác trở nên rất cảnh giác, cô hỏi lại một lần nữa: “Anh tìm tôi, rốt cuộc là vì mục đích gì?”.

Jonathan nhướn mày, “Cô và Lucy là chị em ruột thật à? Hai chị em cô không hề giống nhau”.

Phương Thần khẽ hỏi: “Anh nói thế là có ý gì?”.

Nhưng Jonathan không trả lời, mà đột nhiên thay đổi giọng điệu, chậm rãi nói như than thở: “Tôi biết nói thế nào bây giờ nhỉ? Alex đúng là rất có phúc, anh ta đã có được cả hai cô gái xinh đẹp như thế này”.

50. Chương 49

Chương 49

Chén trà trong tay đột nhiên rơi xuống “xoảng” một cái xuống mặt bàn, những ngón tay trắng thon bỗng co lại.

“Hãy nói rõ hơn một chút đi”, Phương Thần chau mày

“Tôi nghĩ có lẽ chính Alex cũng không biết điều này. Cậu ta đã không điều tra về hoàn cảnh của cô, điều này thật không hợp với tác phong vốn có của cậu ta chút nào. Nếu cậu ta biết cô là cô em gái của Lucy đáng yêu thì sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?”, Jonathan vuốt chiếc cằm nhọn như đang trong tưởng tượng, nụ cười càng trở nên kỳ quặc và bí hiểm: “Tôi rất chờ đợi điều đó”.

“Y của anh là chị gái tôi đã từng ở bên Hàn Duệ?”

“Hoàn toàn chính xác. Thế nào, thì ra ngay cả cô cũng không biết chuyện này à?”, Jonathan chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nhưng Phương Thần không nói gì nữa, còn tỏ vẻ không thèm để ý đến nét mặt và vẻ ngạc nhiên của anh ta. Cô biết chuyện đó.

Hoặc nói cách khác, cô đã từng đoán về chuyện này từ lâu, hôm nay nó đã được chứng thực.

Thì ra cô đã đoán không sai.

Thì ra Lục Tịch đã từng ở bên Hàn Duệ.

Nhưng Hàn Duệ đã nói, anh ta chưa từng yêu bất cứ một cô gái nào.

Nếu vậy, Lục Tịch cũng nằm trong số đó?

Chị ấy đã ở bên anh ta, nhưng anh ta không hề yêu chị ấy, thậm chí từ trước tới nay chưa bao giờ nhắc đến chị ấy.

Phương Thần cũng thử thăm dò, với đủ mọi cách, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nghe thấy hai từ Lục Tịch từ miệng của Hàn Duệ, như thể trong thế giới của anh ta hoàn toàn không có người nào như vậy, đến nỗi sau đó thậm chí Phương Thần đã nghi ngờ rằng, có lẽ tất cả đều do mình cả nghĩ, có lẽ Lục Tịch không hề có bất cứ mối quan hệ qua lại nào với Hàn Duệ.

Từ trước tới nay Phương Thần luôn tự cho rằng mình là người rất tỉnh táo, bình tĩnh, thế mà giờ đây cô cảm thấy rất hỗn loạn, như thể vừa có một cơn giông tố bất ngờ quét qua lòng cô.

Không thể nào gọi rõ tên cảm giác đó là gì, Phương Thần ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào Jonathan một lần nữa, rồi hỏi: “Chị tôi đã chết như thế nào?”.

Hỏi xong, bỗng nhiên cô cảm thấy do dự, có lẽ cô không muốn nghe câu trả lời từ câu hỏi này.

Cô thừa nhận là mình đã thấy hơi sợ, cô không tin người đàn ông này sẽ mang đến cho cô một đáp án khiến người khác vừa lòng.

Ngược lại Jonathan tỏ ra rất nhẹ nhõm, trong đáy mắt xanh biếc lóe lên một ánh nhìn rất lạ lùng. Hắn không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô, mà chỉ lấy từ trong túi ra một vật, rồi khẽ đẩy nó về phía cô.

“Cô hãy nghe cái này đi đã.”

Thiết bị nghe tinh xảo xinh xắn chỉ to bằng bàn tay. Dường như nhìn thấy vẻ do dự của Phương Thần, Jonathan khuyến khích: “Trong đó có câu trả lời mà cô cần”. Nhưng chờ một lát không thấy Phương Thần có động tĩnh gì, hắn lại nói: “Cô thông minh như vậy, không lẽ lại tin vào những lời của phía cảnh sát Mỹ?”.

Chỉ bằng một câu như vậy, Jonathan đã đánh trúng tâm sự bấy lâu nay của Phương Thần, cuối cùng mắt cô cũng khẽ động đậy, nhìn chăm chăm vào Jonathan, sau đó nhấn vào nút bật máy.

Chiếc máy từ từ phát ra những tiếng sột soạt khe khẽ.

Sau năm, sáu giây yên ắng, từ trong loa phát ra giọng của một người đàn ông.

“Cuộc gặp mặt vào buổi tối thứ Sáu tạm thời hủy bỏ, cậu thông báo cho đối phương, chúng ta sẽ sắp xếp lại thời gian hẹn gặp...”

Giọng nói rõ ràng, lạnh lùng, dù bằng tiếng Anh, nhưng Phương Thần vẫn nhận ra ngay đó là giọng của Hàn Duệ.

Lúc đó lại nghe thấy giọng của một người lạ: “Vâng, em sẽ sắp xếp. Nhưng nếu như vậy thì có thể thành ý của chúng ta sẽ bị nghi ngờ; anh cũng biết đấy, từ trước đến nay bọn họ luôn rất cẩn thận và đa nghi”.

”Vụ làm ăn này rất quan trọng, tôi không thể mạo hiểm được..

Nghe đến đây, Phương Thần tắt máy, hỏi Jonathan: “Như thế có nghĩa là gì?”.

“Băng ghi âm”, Jonathan cũng không hề giấu giếm.

“Nhưng, điều đó có quan hệ gì đến tôi?” Thì ra đó là nội dung của một lần nghe trộm, Phương Thần không khỏi cảm thấy ách ách với việc làm đó, vì thế, cô cảm thấy cảm thiết bị có chứa nội dung đó thì mình cũng chẳng khác gì một tên trộm.

Huống chi, người bị nghe trộm lại là Hàn Duệ.

Jonathan đã nhìn thấy tất cả tâm sự của Phương Thần, nhưng hắn ta làm như không có chuyện gì, mà đưa tay ra hiệu, rồi nói: “Cứ nghe đi đã”. Đối với Jonathan, khi làm việc này cũng giống như người “vô tình trồng liễu”, lúc đầu hắn chỉ quan tâm đến đoạn trước của cuộc nói chuyện, nhưng không ngờ, nửa còn lại cũng có lúc phát huy tác dụng không nhỏ.

Hắn có thể đảm bảo rằng, nội dung phía sau của chiếc đĩa này nhất định sẽ không làm cho cô gái ngồi trước mặt thất vọng.

Và tất nhiên, theo phản ứng dây chuyền thì hắn cũng sẽ không phải thất vọng vì chuyển sang Trung Quốc của mình lần này.

Phương Thần bán tín bán nghi vừa tiếp tục nghe, vừa cố đoán xem rốt cuộc là Jonathan đang định giở trò gì. Nhưng, kết quả đã khiến cho cô hoàn toàn bất ngờ.

Vì sau cùng, những người bị nghe trộm cũng đã nói đến chuyện của Lục Tịch.

Khi cái tên quen thuộc ấy cứ được nhắc đi nhắc lại trong cuộc nói chuyện, Phương Thần không khỏi khẽ chau mày lại, đúng lúc ấy thì nghe thấy người đàn ông trong điện thoại hỏi: “Giải quyết thế nào bây giờ?”, tim của Phương Thần thót lại, bất giác nín thở, chờ đợi câu trả lời tiếp sau đó.

Thực ra, cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu đầu đuôi câu chuyện, vì chủ đề câu chuyện của họ chuyển quá nhanh, khiến cô trong chốc lát không thể nào hiểu Lục Tịch với nội dung trước có mối quan hệ gì. Cô chỉ lờ mờ đoán rằng, hình như Lục Tịch đã làm một việc gì đó phạm vào điều cấm kỵ, vì thế đã khiến cho Hàn Duệ và công việc của anh ta gặp phải những khó khăn

Nhưng, cũng chính vì như vậy mà có thể khẳng định, Lục Tịch đúng là đã có thời gian ở bên Hàn Duệ. Có thể khoảng thời gian đó là mấy tuần, mấy tháng, hoặc lâu hơn thế.

Đúng lúc ấy thì lần đầu tiên câu chuyện của những người trong cuộc rơi vào sự im lặng không quá dài cũng không quá ngắn.

Phương Thần không hiểu như vậy có nghĩa là gì, cô dốc toàn bộ tâm trí vào để lắng nghe diễn biến tiếp theo, vì thế hoàn toàn không nhận thấy là bàn tay mình nắm chặt lại từ lúc nào.

Cô đang chờ đợi.

Lúc ấy, dường như cô chính là người chờ đợi ở đầu dây bên kia, đang yên lặng chờ câu trả lời.

Cuối cùng, giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên một lần nữa, nhưng là một câu hỏi lại: “Trước đây khi gặp các tình huống tương tự thì xử lý như thế nào?”.

Hình như đối phương hơi do dự một lúc, sau đó nói với giọng có vẻ van nài: “Nhưng, em nghĩ rằng cô ấy cũng là người Trung Quốc như anh, vì thế...”.

“Không có ngoại lệ nào cả.” Giọng của người kia bị cắt ngang rất nhanh, giọng nói lạnh lùng chẳng khác gì một khối băng giữa mùa đông, không hề tìm thấy trong đó một chút ấm áp nào, từng từ; từng chữ rành rọt tựa như những nhát búa nện vào trái tim Phương Thần, “Trong hai mươi tư giờ, hãy làm cho cô ta biến mất thực sự”.

51. Chương 50

Chương 50

“Tạch” một cái, chiếc nút bật tự động nảy lên, cả đoạn băng ghi âm đến đó thì kết thúc.

Nhưng Phương Thần dường như bị đóng định ngay tại chỗ, cô ngồi yên không nhúc nh

... Biến mất thực sự?

Cô không hiểu, như thế có nghĩa là gì?

Cũng giống như việc cô không hiểu vì sao, trái tim mình như trống rỗng, từng tiếng từng tiếng vang lên rất nặng nề, nó đập rất mạnh, dòng máu trong cơ thể như ngưng đọng, ngay cả tư duy cũng vậy, vì thế cô mới không thể nào suy nghĩ như bình thường được.

Hình như phải một lúc lâu sau đó cô mới nhớ đến người đối diện trước mặt mình.

Cô mơ màng ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, đôi mày vẫn nhíu chặt lại mà không biết, cô chỉ thấy mình hỏi bằng một giọng rất trầm: “Như vậy có nghĩa là gì?”.

“Cô nghĩ như thế nào?”, Jonathan hỏi lại với giọng bình thản.

Cô ngây người ra một lúc, rồi bỗng nhiên cất cao giọng: “Hãy nói cho tôi biết, điều đó có nghĩa là gì?”.

Chưa từng bị người khác cao giọng nói như thế, hướng chỉ đối phương lại là một cô gái mà hắn luôn coi thường. Vì vậy, Jonathan cố nén vẻ không vui trong lòng, cười lạnh lùng đáp: “Đó là nội dung cuộc nói chuyện ghi lại được vào ngày 13 tháng 10 năm 2002. Ngày mất của Lucy là khi nào, tôi nghĩ cô sẽ rõ điều đó hơn

Dường như toàn thân bị một dòng điện cực mạnh xuyên qua, Phương Thần đứng bật dậy, khuôn mặt xinh đẹp thoát một cái như bị bao phủ bởi một lớp sương. Cô khẽ mấp máy môi, dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng thì nghiêng chặt răng, quay đầu bỏ đi.

Jonathan cũng đứng lên và hỏi từ phía sau: “Cô không tin là Alex đã giết chị gái mình?”.

Những ngón tay thon mảnh vẫn chưa rời khỏi hân mép bàn, cả người Phương Thần sững lại.

Cô không biết, không biết là có nên tin hay không.

Nhưng...

Làm cho cô ta biến mất...

Giọng nói lạnh lùng ấy chứng tỏ người nói ra câu đó là một kẻ máu lạnh, dường như anh ta đã không hề ý thức được rằng, chỉ với mấy câu nhẹ nhàng như không ấy lại có thể dễ dàng làm thay đổi số phận của một con người.

Sự thật quá tàn khốc, thậm chí Phương Thần không muốn tin rằng, “cô ta” được nhắc đến trong điện thoại là Lục Tịch.

Nhưng, khi nghe băng ghi âm, trong lòng cô cũng đã lạnh dần từng khúc.

Đó chính là Hàn Duệ.

Cô có thể nghi ngờ bất cứ điều gì, nhưng không thể không thừa nhận rằng, với Hàn Duệ không có việc gì trên đời này là không thể làm được.

Thật lạ lùng, có những lúc ngay chính Phương Thần cũng khó có thể tin được, rõ ràng khoảng thời gian ở cùng nhau không lâu, nhưng dường như cô đã nhìn thấy rất rõ bản chất con người của người đàn ông ấy.

Vì thế cho nên cô mới cảm thấy lo sợ.

Trong giây phút này, cô không muốn nói thêm với Jonathan bất cứ một câu nào.

Vì thêm một từ nào cũng là sự khẳng định cho đáp án đã rất rõ trong lòng cô mà thôi.

“Rốt cuộc là cô không tin hay là không muốn chấp nhận sự thật đó?” Dường như Jonathan không có ý định bỏ qua cho cô nhẹ nhàng như vậy, mắt hắn ta ánh lên sự thâm hiểm, nụ cười thoát ẩn thoát hiện trên môi: “Tôi biết cô đã từng ở bên Alex. Có phải cô không thể nào chấp nhận được việc hắn ta chính là hung thủ giết chết chị gái mình không?”.

Dường như có một cái gì đó chen lấy ngực, khiến cô thấy ngạt thở, Phương Thần phải bám vào cửa mới định thần được một chút và quay đầu lại.

Sắc mặt cô vẫn trắng bệch, dưới ánh đèn chùm hình hoa sen, bóng tối dưới đôi lông mày như càng sâu hơn. Và ánh mắt của cô thì dường như bị chìm trong bóng tối ấy, khiến cho Jonathan khó có thể đoán biết được tâm trạng đích thực của cô lúc này.

“Vì sao?”, Phương Thần định thần lại sao cú sốc và kinh ngạc này, cô hít một hơi thở thật sâu, giọng hơi run rẩy: “Vì sao anh ta lại làm như vậy? Chị Lục Tịch đã làm gì?”.

Jonathan đáp, cô kéo dài giọng khi trả lời: “Tôi không biết”.

“Không thể như thế được”, cô mím chặt môi.

“Đó là sự thật một trăm phần trăm. Chuyện của Alex không đến lượt tôi lo.” Giọng của Jonathan mang vẻ giễu cợt, dừng một lát, hắn ta đổi giọng, đôi con ngươi cũng đảo theo, “Tiếp sau đây cô định làm gì?”.

52. Chương 51

Chương 51

Có lẽ mùi thơm trong căn phòng đó khiến cho đầu óc hỗn loạn, Phương Thần nhú chặt mày, sắc mặt càng trở nên nhợt nhạt, hỏi lại: “Cái gì?” Cô phát hiện ra tăng đến cả chút hơi sức còn lại để suy nghĩ cũng dần mất đi.

“Cô không định làm gì cho Lucy sao?”, Jonathan nói rất ngắn gọn, nhưng hắn ta tin cô sẽ

Dường như Phương Thần hơi sững người trong giây lát, nhưng không nói gì.

Làm cái gì? Và làm như thế nào?

Cô nghĩ đến Lục Tịch, cảm thấy sống mũi cay cay. Thân hình trẻ trung xinh đẹp của chị ấy nằm trên chiếc giường sắt lạnh giá, lúc đó cô đã nhìn Lục Tịch chăm chăm, trong suốt mười chín năm cho đến lúc đó có lẽ đó là lần đầu tiên cô nhìn chị mình kỹ đến như vậy và đó cũng là cuối cùng.

Người mà cô từng ghen ghét, đồng thời là người thân thiết nhất đã nâng đỡ cô lớn lên.

Nhưng, cô có thể làm được việc gì cho chị ấy bây giờ?

Cô không dám thừa nhận, trong những đêm cùng hưởng thụ niềm vui sướng với Hàn Huệ, được anh ôm đưa vào trong giấc ngủ, cô đã tạm thời quên mất Lục Tịch, cũng đã quên mất mục tiêu thực sự khi tiếp cận với Hàn Huệ.

“Nếu có nhu cầu, tôi nghĩ cô có thể giúp được cô.”

Jonathan vừa nói vừa đứng dậy, thân hình to lớn để lại một bóng đen trên tường, rồi từ tốn tiến dần đến bên cửa.

Trước khi đến đây, đã tính toán rất kỹ việc ra điều kiện với cô như thế nào.

Phương Thần vẫn không nói một câu nào, dường như cô đang suy nghĩ tới điều gì đó, lại đang dờ dẫm. Nhưng, khi Jonathan bước tới trước mặt, cô đột nhiên nói ra một câu với vẻ hết sức lạnh lùng: “Không”, rồi nhanh chóng kéo cửa bước ra ngoài.

Jonathan dừng lại một chút, mắt thoáng giận dữ. Đã đến nước này rồi, thế mà cô gái này vẫn không hề hiểu được, ngược lại còn dám nói năng gay gắt và tỏ sắc mặt khó coi với mình.?

Thuộc hạ của hắn đứng sừng sững hai bên cửa như hai tòa tháp sắt, nhìn cảnh tượng ấy thì thấy tình hình không ổn, chẳng kịp suy nghĩ gì vội đưa tay ta ngăn Phương Thần lại. Bấy giờ bị chặn lại như vậy, Phương Thần liền dừng bước, quay đầu lại, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng đôi mắt thì như muốn tóe lửa.

Cô liếc nhìn Jonathan – con người xuất hiện với ý đồ không rõ ràng, “Hãy bảo bọn họ lui ra ngay!”.

Giọng của cô không cao nhưng vẫn đủ để thu hút sự chú ý của mấy người phục vụ, mấy cô gái mặc đồng phục liền tiếp đưa mắt nhìn về phía họ với vẻ hiếu kỳ, đồng thời như đang do dự xem có nên đến để hỏi xem vì sao không.

Jonathan đưa mắt ra hiệu với thuộc hạ, nói với Phương Thần: “Nếu không dựa vào tôi, cô nghĩ rằng cô cũng có thể đối phó được với Alex sao?”.

Giọng của Phương Thần đánh lại, trả lời không chút cân nhắc: “Đó là chuyện của tôi.

Thực ra, cô chưa hề nghĩ rằng sẽ phải đối phó với Hàn Huệ như thế nào, cũng không có chút thời gian nào để nghĩ về những điều đó. Đầu óc cô lúc này dường như đang bị một người nào đó khuấy động lên, vì thế mà chỉ còn lại một đồng hồ hỗn độn và còn cả những hình bóng đủ kiểu đủ dạng liên tiếp xuất hiện, mấy năm trước cũng có, mấy tháng trước cũng có. Cô chỉ muốn đi tìm Hàn Huệ và hỏi anh ta là vì sao, vì sao anh ta lại đưa ra quyết định tàn nhẫn đến như vậy.

Viên đạn chí mạng ấy đã găm vào giữa ngực của Lục Tịch, dường như nó đã đem khoảnh khắc trước cái chết rút ngắn đến mức thấp nhất có thể, không biết lúc ấy Lục Tịch có kịp cảm thấy đau hay không nữa. Nhưng, chỉ cần cô nghĩ đến đó là bàn tay của Hàn Huệ hoặc là của người mà anh ta sai khiến, thì từ đáy lòng lại dấy lên một cảm giác lạnh toát.

Vì sao lại là anh?

Phương Thần nhắm mắt lại, chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến những việc khác. Cô lách giữa hai người da trắng cao lớn, bước nhanh ra khỏi đó.

Giả sử nếu chuyện này đến sớm mấy tháng thì có lẽ cô đã không phản ứng giống như lúc này. Nhưng, vì sao lại phải để đến lúc này mới có người nói cho cô biết rằng, cái chết của Lục Tịch là do Hàn Huệ gây ra?

Phương Thần chạy khỏi nhà hàng ra đường lớn, rồi lên một chiếc taxi đi thẳng đến hướng pub của Hàn Huệ. Cô hiểu thói quen của anh, biết rõ vào giờ này hằng ngày anh thường xuất hiện ở đó.

Ánh chiều vừa xuống, cả thành phố bị bao trùm bởi một màu sẫm và chìm trong tiếng ồn ào, nhộn nhịp, như thể một chiếc lồng hấp khổng lồ, hừng hực, khiến người ta thấy ngột

Đường đi liên tiếp bị tắc, hình như cũng đã nhận ra vẻ sốt ruột của người khách, tài xế vừa từ từ điều khiển chiếc xe nhích lên từng chút một theo dòng xe, vừa mở to tiếng loa phát thanh trong xe. Chương trình của

đài giao thông đang phát một bản nhạc nhẹ dịu dàng, như muốn làm dịu bớt sự nôn nóng của những người lái xe.

Tài xế nói: “Đường này tắc quá. Lát nữa sau khi qua đèn xanh đèn đỏ trước mặt, tôi sẽ rẽ sang trái, đường ấy ít xe hơn đường này”.

Chờ một lát không thấy người khách có phản ứng gì, bất giác anh ta quay đầu lại nhìn một cái thì thấy cô gái đi xe xinh đẹp, trẻ trung vẫn nhìn ra ngoài cửa xe chăm chăm, dường như cô đang suy nghĩ rất lung.

Lái xe không nói thêm câu nào nữa. Khi rẽ sang hướng khác, quả nhiên đường bớt tắc hẳn, điểm trả khách cách đó không xa, đúng nơi đẹp nhất trong trung tâm thành phố, là một trong những nơi thường ngày luôn nhộn nhịp nhất.

Lái xe nghĩ rằng Phương Thần đang vội, nên cô gắng luôn lách giữa dòng xe xuôi ngược, đến khi tới trước cổng pub, đồng hồ chỉ vào đúng con số chẵn.

Khi chiếc xe dừng hẳn, Phương Thần như mới sức tỉnh.

Cô vẫn nhớ, lần ấy vì vụ án của Cận Tuệ, cô cũng vội vàng như ngồi trên đống lửa đi xe đến gần đây, rồi xông thẳng vào cổng “Dạ Đô” tìm Hàn Duệ. Lúc ấy, cô và Hàn Duệ vẫn chưa thân thiết, cô chỉ là liều một phen, thử xem trên con người cô có điều gì thu hút anh và Tô Đông chính là cái cớ để tiếp cận anh một cách tốt nhất

Kết quả là cô đã thành công, cô bắt trúng địch và thu hút được sự chú ý của Hàn Duệ.

Lần đầu tiên khi bị cưỡng hôn ngay chính trong ngôi nhà của anh ta, không phải cô hoàn toàn không có sức để chống lại, nhưng cô đã không làm như vậy. Khi cô bị anh giữ chặt lấy người và khi lưỡi của hai người quấn quýt lấy nhau, ngoài sự hoảng hốt và phần nộ trong chốc lát, thậm chí cô còn cảm thấy rất đáng chúc mừng.

Cô đã được được sự hưng phấn và dục vọng trong đôi mắt của anh ta, và đó chính là những điều cô mong muốn.

Cô cần thời cơ ấy, để tiếp cận với anh ta gần hơn.

Lúc đó cô đã vì Lục Tịch.

Và lúc này, Phương Thần ngồi trong xe, ngẩng đầu nhìn lên tấm biển hiệu nổi bật với những ánh đèn mờ rực rỡ gần trong gang tấc, trong lòng nghĩ, vì sao cứ như một vòng quay rồi tất cả lại trở về điểm xuất phát ban đầu? Lần này cô cũng lại đến vì Lục Tịch.

Trả tiền xong, trong giây phút trước khi bước xuống xe cô bỗng ngập ngừng.

Vào giờ này quầy rượu vẫn chưa mở cửa, cánh cửa lớn được những người gác cửa kéo ra, Hàn Duệ dẫn đầu một đám năm, sáu người từ bên trong bước

Phương Thần đã nhìn anh như vậy từ trong xe qua một khoảng cách gần mười mét.

Dưới ánh đèn, bóng anh nhạt nhòa và đổ lại, miệng khẽ mấp máy, hình như anh đang nói chuyện với người bên cạnh, vẻ mặt vẫn lạnh tanh như cũ, Phương Thần không thể nhớ được rằng đã bao lâu rồi hai người không gặp nhau, bởi vì hầu hết thời gian cô dành cho công việc, thời gian còn lại thì gặp gỡ với bạn bè chơi cho đến lúc nào mệt mới thôi, rồi sau đó lăn ra ngủ và buổi sáng hôm sau lại tiếp tục công việc với một tinh thần mới.

Cô đã sống những ngày rất bận rộn, vì thế ít khi nghĩ đến anh, nhưng trong những lần bất chợt nghĩ đến thì luôn cảm thấy chuyện cũ hiện lên rất rõ, rõ đến từng chi tiết, dù đó là chi tiết quan trọng hay không thì cũng đều giống như những cảnh quay trong một cuộn phim được ghi và lưu giữ cẩn thận.

Cô không thể nào nghĩ rằng mình lại có thể nhớ rõ đến thế.

Dáng điệu trầm mặc của anh.

Vẻ chế nhạo trên khuôn mặt anh.

Và cả nụ cười thoáng qua rất hiếm thấy trên đôi môi anh.

Sau lần xảy ra cuộc độ súng trên núi hôm ấy, số lần anh mỉm cười với cô dường như đã nhiều hơn hẳn, tính nét cũng dễ chịu hơn, thậm chí còn có vẻ bao dung đặt biệt trước sự khiêu khích cố ý của cô”>

Có lẽ chính vì điều này nên cô mới nhớ tới điệu bộ của anh khi cười, nó rất đẹp, đẹp hơn gấp nhiều lần so với vẻ mặt lạnh lùng như băng giá, đến cả đường nét trên đôi lông mày cũng mờ bớt đi, cả con người anh vừa có vẻ cởi mở vừa vẫn giữ được vẻ kiêu nội, hướng nội, khiến người ta bất giác liên tưởng tới hình ảnh rặng núi xanh thẫm sau cơn mưa.

Có một lần, không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào, cô không kìm được đưa tay ra sờ lên lông mày anh. Anh sưng người ra và cô cũng như vậy, nhưng anh đã không ngăn cản cô, mà chỉ nhướn mày, nhìn cô bằng ánh mắt như muốn hỏi.

Cô ngượng ngùng, lần đầu tiên cô không biết phải nói như thế nào, nên đành lắp bắp: “Khi anh cười... trông rất đẹp”. Sau đó, cô lập tức cảm thấy hình như mình đã đi quá giới hạn, nên vội rút tay về.

Nhưng anh đã không để cho cô làm như vậy mà lập tức giữ chặt tay cô, để cho các ngón tay ấy tiếp tục ở nguyên chỗ cũ.

“Vì sao bỗng nhiên lại nói tới điều đó?”, anh hỏi với vẻ mong muốn tiếp tục kéo dài cảm giác dễ chịu vừa qua.

Cô trả lời: “Không có gì”. Không dám thừa nhận rằng vì không kiềm chế được bản thân mới làm như vậy và chính vì hành động ấy rất dẫu dàng tình cảm nên mới cảm thấy ngượng ngùng.

Cái giá của việc không nói thật là cô lập tức bị anh bế thốc lên rồi đặt xuống chiếc giường to, rộng và êm ái.

Cô khẽ kêu lên một tiếng sững sốt, nhưng anh đã nhanh chóng nằm đè lên, khuôn mặt nở một nụ cười thích thú chưa từng thấy, đôi mắt sâu thẳm lóe lên những đốm sáng chẳng khác nào biển cả trong đêm tối.

Anh hôn từ trán đến cằm cô một lượt, rồi sau đó mới dừng lại nói: “Muốn nhìn thấy anh cười cũng không có gì là khó, điều đó phải xem em sẽ làm cho anh vui lòng như thế nào”.

Cô đỡ người, rồi sau đó trừng mắt lên cô ý nhìn anh với vẻ coi thường, vì cô nghĩ, lúc đó anh đã đủ để vui rồi.

“Anh cười hay không có liên quan gì đến em?”, cô chất vấn lại với vẻ cứng cỏi.

“Không lẽ em không thấy thích?”

“Em nói thích lúc nào?”

“Những lời vừa rồi của em, hoàn toàn có thể hiểu như vậy.”

Trước những động tác khiêu khích sắp đến, cô bỗng cảm thấy hối hận, tất cả đều do cử chỉ như vừa bị ma xui quỷ khiến của cô đưa đến, vì thế chẳng thể nào trách được người khác.

“... Hãy tập trung nào”, anh giữ chặt lấy cằm cô ra lệnh, rồi nhìn thật sâu vào đôi mắt long lanh như vì sao dưới bầu trời của cô, tiếp đó anh đưa cô vào một thế giới khác bằng những động tác dịu nhất và quyến rũ nhất...

“Thưa cô...”, người lái xe chờ một hồi lâu mà vẫn không thấy vị khách xuống, đành phải lên tiếng nhắc, bởi vì anh ta còn phải tiếp tục đón khách khác nữa.

Phương Thần suy nghĩ một chút, rồi rút tầm mắt về, quay đầu lại nói: “Xin lỗi, tôi không muốn xuống xe nữa, anh đưa tôi tới nơi khác đi”.

Chính vì hiểu Hàn Duệ nên sau khi trấn tĩnh lại Phương Thần đã nhanh chóng nhận ra rằng, nếu đột ngột xuất hiện và hỏi Hàn Duệ về chuyện của Lục Tịch như vậy, sẽ là một hành động rất thiếu thông minh.

Chuyện liên qua đến mạng người, đổi lại đó là một người bình thường, chắc chắn sẽ không thừa nhận rằng mình đã gây ra, huống chi đó lại là Hàn Duệ.

Những suy nghĩ, tính toán trong lòng Hàn Duệ chẳng thể nào dò được, cô hoàn toàn không có gì chắc chắn rằng sau khi đem mọi chuyện nói rõ ràng ra trước mắt anh thì sẽ còn cơ hội để mà trở về nguyên vẹn hay không.

Người đàn ông ấy thực sự là động vật máu lạnh, sự vui vẻ và nhiệt tình trong phút chốc, sự dịu dàng và quan tâm chăm sóc, đối với anh ta, có lẽ chẳng qua cũng chỉ như xem một màn kịch mà thôi!

Nghĩ đến đây, Phương Thần thấy trong lòng dấy lên một nỗi đau, nỗi đau ấy dường như đã ăn vào trong máu, tuy mới xuất hiện nhưng lại rất ngoan cố, không thể nào ngăn lại được. Phương Thần bất chợt đưa tay đỡ trán, tự nhạo mình, thật đáng nực cười, đến giờ phút này rồi mà cô vẫn còn để ý xem liệu anh ta có thật lòng hay không.

53. Chương 52

Chương 52

Việc làm đầu tiên sau khi trở về nhà mà Phương Thần làm là tìm một bức vẽ chân dung từ trong ngăn kéo. Đó là bức tranh cô mang theo sau lần về thăm bố mẹ lần trước. Trong số rất nhiều cuốn tranh vẽ của Lục Tịch, cô chỉ lấy duy nhất bức tranh này.

Đến bây giờ có thể xác định, người được vẽ trong bức tranh ấy chính là Hàn Duệ, đôi mắt và vẻ tuấn tú, lạnh lùng đã được Lục Tịch khắc họa rất tỉ mỉ, vì thế lần đầu tiên khi Phương Thần nhìn thấy cô đã lập tức nghi ngờ mối quan hệ giữa bọn họ.

Phương Thần ngay người nhìn người được vẽ trong tranh mãi cho tới khi Chu Gia Vinh bước vào gọi cô ra ném thử một món ăn mới, cô mới vội buông bức tranh xuống, bóp trán rồi bước theo Chu Gia Vinh.

Thời gian gần đây A Thiên rất không may, cậu ta không thể nào hoàn thành tốt được nhiệm vụ mà đại ca giao cho, là người đi bảo vệ, ấy thế mà cậu ta liên tiếp bị người được bảo vệ cắt đuôi và biến mất ngay trước mắt, điều này khiến cho A Thiên mất mặt trước tất cả các anh em. Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, chuyện khiến cho cậu ta thấy lo lắng nhất là, mỗi lần khi cậu báo cáo tình hình với Hàn Duệ thì đều nhìn thấy khuôn mặt hết sức lạnh lùng và hoài nghi của Hàn Duệ, A Thiên phải giải thích một hồi lâu, nhưng kết quả cũng chỉ nghe được mấy từ đáp lại như “Ừ”, “Biết rồi”, “Đi ra đi”, bình thản tới mức không có chút tình cảm nào. Chuyện đó khiến A Thiên thấy lo lắng không biết mình sẽ đuổi ra khỏi cửa lúc nào.

Đồng thời điều khiến A Thiên càng thấy bất khoan hơn cả là không biết do khả năng của cậu quá kém hay là biện pháp cắt đuôi của Phương Thần quá giỏi? Dường như kể từ sau lần bị cô phát hiện thì việc đi theo bảo vệ của A Thiên không còn thuận lợi như trước nữa, A Thiên vẫn chưa biết được biện pháp mà Phương Thần sử dụng là gì.

Nhưng hôm nay, A Thiên cảm thấy vận may đã lại đến với mình. Hôm nay đúng là ngày nghỉ cuối tuần, A Thiên lái xe đến chờ ở gần nhà Phương Thần từ sáng sớm, chờ mãi cho tới chiều tối, cuối cùng đã thấy mục tiêu xuất hiện.

Mặc dù bám theo rất sát, nhưng A Thiên vẫn không được Hàn Duệ công nhận công sức, hôm nay, cậu gần như tự độ sức với chính mình. Cậu không thể tin một người đàn ông như mình, một người gia nhập chốn giang hồ từ năm gần mười tuổi lại thất bại trong tay của một cô gái trời gả không chặt, cho dù cô gái ấy nhìn thì rất thông minh. Là một người thô lỗ, luôn nghĩ rằng sức mạnh có thể giải quyết tất cả, nếu vẫn lại thua trước Phương Thần, điều này thực sự khiến cho A Thiên không sao có thể đối diện được.

Tối nay, Phương Thần ăn mặc rất đẹp, cô vừa nói chuyện điện thoại vừa ngồi vào trong xe taxi, dưới ánh đèn trông cô rất rạng rỡ, khiến cho A Thiên bất giác đánh rơi điều thuốc trong tay, rồi khẽ huýt sáo, điều khiển chiếc xe bám theo sau.

Hai chiếc xe giữ một khoảng cách đủ để đảm bảo an toàn, nối đuôi nhau một trước một sau chạy trên đường. Khi đi qua ngã ba, A Thiên rất chú ý, vì đã có mấy lần cậu ta đã bị cắt đuôi trong những tình huống tương tự.

May sao, lần này không như vậy, cũng có thể do đêm tối tầm nhìn không tốt nên mới không bị phát hiện, cũng có thể là do Phương Thần đang bị phân tâm vì cuộc điện thoại vừa rồi nên A Thiên đã thuận lợi bám theo Phương Thần tới một điểm mua sắm giải trí rồi tận mắt nhìn thấy cô bước nhanh vào phía bên trong mà không bị phát hiện.

Nhìn đồng hồ thấy thời gian còn sớm, A Thiên bấm điều thuốc, đứng dựa vào xe, đưa mắt nhìn theo mỹ nhân. Nhưng chưa hút hết một điều thuốc, A Thiên bỗng sững sờ.

“Mẹ kiếp!” A Thiên ném mẩu thuốc xuống đất, đôi mắt lóe sáng, rồi rút vội điện thoại ra gọi: “Anh Tạ, em nhìn thấy Jonathan rồi!... Đúng, hẳn mang theo ba thuộc hạ, đang ở KTV Hoàng Thành đường XX. Vâng... em sẽ chờ”. Lúc sắp tắt điện thoại, A Thiên chợt nhớ ra một chuyện, nên vội gọi Tạ Thiếu Vi: “À, phải rồi, chị Phương Thần cũng đang ở trong đó!”.

Phương Thần đến đây chỉ để chúc mừng sinh nhật cho một đồng nghiệp trong tòa báo, khi cô tới nơi thì đã muộn gần nửa tiếng đồng hồ, vì thế cô đã bị đám đông vây lấy bắt phạt rượu. Có người còn chưa thấy đủ, cố ý nói: “Ba chén vừa rồi là của mọi người phạt cậu, nhưng tiếp theo phải hỏi xem người được chúc mừng hôm nay có đồng ý tha cho cậu hay không nữa!”.

Người được chúc mừng sinh nhật hôm nay là cậu Đinh, một nhân viên mới của tổ ghi hình, cậu ta ngưỡng mộ Phương Thần từ lâu, vì thế không khỏi mỉm cười đáp: “Đủ rồi, đủ rồi, uống ít rượu thôi, ăn chút hoa quả đi đã”.

Kiểu thương hoa tiếc ngọc lộ liễu ấy lập tức khiến cho những người xung quanh càng được thể ồn ào hơn.

Không khí cuộc vui dần dần được đẩy lên cao, người thì ép uống rượu, người thì ép ăn, còn có cả một đồng nghiệp của tổ phóng viên quyết định cầm chai bia lên hát, mặc dù nhạc sai bét, ca từ nhớ bập bõm nhưng vẫn rất hào hứng.

Vì nhà vệ sinh của phòng đặt trước đã có người sử dụng, Phương Thần đành phải đi ra ngoài. Sàn được lát bằng các tấm kính trong suốt, dưới những tấm kính là những ngọn đèn chiếu màu xanh tối, vì thế mỗi bước đi cô có cảm giác như đang ở không trung. Phương Thần uống khá nhiều rượu, tử lượng của cô gần đây có xu hướng giảm nên rất dễ say, cô đành phải bám vào tường thận trọng dò dẫm từng bước một.

Dọc hành lang thỉnh thoảng lại nghe được tiếng hát vọng ra từ một phòng nào đó, vì mãi nhìn vào nhà vệ sinh nên Phương Thần bất cẩn va mạnh vào một người nào đó.

Do có hơi men, phản ứng của Phương Thần có phần chậm chạp, khi cô ngẩng đầu lên thì thấy đối phương cũng có vẻ rất ngạc nhiên, người ấy liếc nhìn một lượt rồi nhướng đôi lông mày màu vàng rực, cười với vẻ bất thiện: “Thấy chưa, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Thấy vẻ mặt của Phương Thần vẫn không thay đổi, Jonathan thu lại nụ cười, nheo mắt nhìn cô từ đầu xuống chân, rồi nói: “Nếu đã tình cờ như vậy, chi bằng vào đây uống một chén đi!”.

“Không.”

Phương Thần quay người định bước đi, nhưng đối phương đã nhanh chóng giơ tay ra ngăn cô lại, vẻ mặt càng trở nên khó coi hơn: “Tôi đã không chấp với sự vô lễ của cô hôm ấy rồi. Sao, vẫn còn định từ chối?”.

Có lẽ đã uống rất nhiều, nên chỉ đứng một chút Phương Thần cảm thấy mắt hoa đầu váng, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, cô biết động cơ của người đàn ông này không đơn thuần, tiếp xúc với hắn sẽ không có bất cứ điều tốt đẹp nào.

Phòng mà bạn của cô đặt ở đầu kia của hành lang, mặc dù cách đó không xa, nhưng KTV như một mê cung này đã tạo ra một kiến trúc có tới bảy, tám điểm ngoặt cho mỗi một hành, vì thế nếu muốn gọi người quen tới giúp đỡ là điều không thể. Phương Thần cố gắng lấy lại tinh thần, đang tính xem có nên dứt khoát tránh ngay vào nhà vệ sinh nữ hay không thì cánh cửa phòng bên lập tức bật mở, mấy thuộc hạ của Jonathan lần lượt bước ra đứng vây quanh cô.

Phương thần rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, bất giác ngược mắt lên nhìn Jonathan: “Rốt cuộc là anh muốn gì?”.

“Muốn mời cô uống một chén rượu.” Jonathan hơi dừng lại, rồi nói tiếp: “Ngoài ra, tiện thể nói nốt nội dung câu chuyện mà lần trước chúng ta chưa nói hết”.

“Xin lỗi, tôi không muốn uống, hơn nữa cũng chẳng có gì phải nói cả.”

“E rằng chuyện này không thể do cô quyết định được.”

Jonathan khoát tay, một người đàn ông to lớn đứng bên lập tức bước lên, tóm lấy cánh tay của Phương Thần một cách hết sức dễ dàng.

Vì đối phương dùng sức khá mạnh, nên dù cho Phương Thần ra sức vùng vẫy cũng chẳng ăn thua gì, hắn ta vẫn cứ làm theo chỉ thị của Jonathan định kéo cô vào bên trong với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Giữa nói công cộng mà hành động như thế chẳng khác gì kẻ cướp!

Phương Thần vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng tứ chi không thể nào cự quây được, cũng không có bất cứ sự chi viện nào, bởi vì lúc đó dọc hành lang không hề có bất cứ bóng người nào. Phương Thần quay lại, trừng mắt nhìn Jonathan, nghiến răng chửi một câu rất lớn, tất nhiên đó là một câu tiếng Anh chính cống. Jonathan sững người trong giây lát, khuôn mặt lập tức bộc lộ vẻ hung ác.

Người chửi hắn ta câu tương tự lần trước đã bị hắn kém xuống song cho cá ăn thịt.

Jonathan sầm mặt bước tới trước, giơ tay định giáng xuống một cái tát.

Một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp! Hắn ta nghĩ, nhưng đáng tiếc, cô lại xúc phạm đến hắn lần nữa và không chịu hợp tác. Một tính nết tệ hại như vậy đúng là khác hắn một trời một vực cõi cô chị của cô ta!

Jonathan đã từ bỏ ý định thuyết phục cô, thậm chí là ý đồ khống chế, thao túng cô, bây giờ hắn ta chỉ nghĩ đến chuyện trừng phạt đứa con gái ngông cuồng lớn mật này!

Bàn tay của Jonathan giơ lên cao đang định giáng xuống thì bỗng nhiên bị ai đó giữ chặt lại. Hắn ta quay ngoắt lại theo bản năng, thì thấy kẻ mà hắn căm thù đến tận xương tủy từ nhỏ đến lớn đang đứng đằng sau mình, hơi thở lạnh như ma quỷ, ánh mắt sắc lạnh lướt nhanh qua bàn tay đang giơ lên cao của hắn.

“Thời gian không gấp cũng chưa lâu, mà sao anh lại ra nông nổi này, đến con gái mà cũng định đánh là thế nào, Jonathan?”, Hàn Duệ nói với vẻ châm biếm nhẹ nhàng, giọng nói lạnh lùng và rất rành rọt, đập vào m nhĩ của tất cả những người có mặt ở đó.

54. Chương 53

Chương 53

“Thời gian không gấp cũng chưa lâu, mà sao anh lại ra nông nổi này, đến con gái mà cũng định đòi đánh là thế nào, Jonathan?” Hàn Duệ nói với vẻ châm biếm nhẹ nhàng, giọng nói lạnh lùng và rất rành rọt, đập vào màng nhĩ của tất cả những người có mặt ở đó.

“Alex!”, vì quá kinh ngạc, nên đến cả giọng nói của Jonathan cũng lạc hẵn đi, còn các dây thần kinh trên mặt thì hết căng lên lại giãn ra chỉ trong một khoảng cách rất ngắn, rồi sau đó nhướng mày khê cười, từ từ rút tay của mình khỏi tay Hàn Duệ, đồng thời đưa tay còn lại khê phẩy lên cổ áo, nghiêng mắt nhìn và hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”.

“Câu hỏi này lẽ ra nên để tôi hỏi anh mới đúng”, Hàn Duệ từ từ rời mắt sang người khác. Người kia giật thót một cái, các ngón tay bất giác buông lỏng ra, Phương Thần chẳng kịp ngạc nhiên, mà chỉ cố gắng vùng

ra khỏi sự kìm giữ, rồi sau đó lùi ra một khoảng, tới chỗ mà cô nghĩ là tạm thời an toàn, sau đó mới nhìn lại Hàn Duệ lần nữa.

Trống ngực Phương Thần đập liên hồi, dường như mọi hơi nóng trong cơ thể đều bốc cả lên đầu.

Chưa có lần nào giống như lúc này, sự xuất hiện bất ngờ của Hàn Duệ khiến cô có cảm tưởng như quân nhà trời. Trong khoảnh khắc anh đưa tay ra ngăn bàn tay của Jonathan lại, cô đã gần như không nén được sự mừng rỡ, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy rất sốc.

Phương Thần tạm thời quên mất những chuyện cần phải suy nghĩ, nh chuyện bị anh lợi dụng, lừa dối và cả những câu hỏi xung quanh chuyện của Lục Tịch, tất cả cô đều không thể nào nhớ ra. Lúc này, cô chỉ thấy anh đúng là vị cứu tinh! Mặc dù người đàn ông này có lẽ cũng có những mối nguy hiểm như vậy, cũng là một người không tốt như thế, nhưng cô vẫn thấy tin tưởng anh, cô tin sự xuất hiện của anh sẽ giải phóng cô khỏi hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Ánh mắt của Jonathan hết nhìn Hàn Duệ lại nhìn Phương Thần, rồi sau đó nhếch khóe môi, nhưng không hề có dấu hiệu của nụ cười nào, nói: “Hình như cậu cũng thay đổi rồi. Bây giờ cậu đã có tâm trạng dễ mà quan tâm đến những chuyện không đâu rồi sao? Không lẽ cậu cũng cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp? Nếu cậu thích, tôi sẽ nhường cho cậu, thế là được chứ gì”. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng Jonathan không có bất cứ một hành động ra lệnh nào với thuộc hạ, vì thế Phương Thần vẫn bị mấy người đàn ông nước ngoài to lớn ngăn lại.

Hàn Duệ không nói gì, anh chỉ đưa mắt nhìn Jonathan một cái, sau đó tự mình bước tới.

Mấy tay thuộc hạ của Jonathan đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám ngăn cản anh, thậm chí còn tự giác lần lượt đứng tránh sang bên. Hàn Duệ bước tới đứng trước mặt Phương Thần như chốn không người, ánh mắt sâu thẳm lướt nhìn một lượt khuôn mặt và cơ thể cô, dường như anh đang kiểm tra xem cô có bị thương ở chỗ nào không.

Phương Thần dựa vào tường, môi mím chặt lại, vẻ mặt dưới ánh đèn cho thấy tâm trạng có phần hơi phức tạp, cô cũng nhìn anh không nói một câu nào. Đôi mắt cô có lẽ là bộ phận đẹp nhất trên khuôn mặt, rất linh lợi, lòng đen lòng trắng rõ ràng, khi cô cười đôi mắt ấy long lanh chẳng khác gì giọt nước mùa thu. Thế nhưng trong giờ phút này, khiến nó có vẻ tội nghiệp và khiến cô chẳng khác gì một đứa trẻ vừa bị bắt nạt, đáy mắt toát lên vẻ âm ỉ và ngoan cường, nhưng vẫn ẩn chứa ánh tin cậy cố che giấu.

Cô nhìn thấy anh, vì thế mới cảm thấy yên tâm?

Hàn Duệ bỗng cảm thấy lòng thót lại, như thể bị một vật gì đó chạm khê vào. Anh chau mày, rồi tóm lấy khuỷu tay cô, kéo cô về phía mình, lập tức ngửi thấy mùi rượu.

Khuôn mặt của Hàn Duệ càng sa sầm hơn, anh quay về phía Jonathan, nói bằng giọng trầm nhưng rất rành rọt: “Tôi hi vọng rằng, từ nay về sau anh và thuộc hạ của anh không đến gần cô ấy nữa”.

Ánh mắt của Jonathan chợt lóe lên, nhìn hai người với vẻ mặt vờ như rất tò mò, trả lời với nụ cười nham hiểm: “Hãy cho tôi một lý do”.

“Vì cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Phương Thần sững người, nghĩ rằng mình đã nghe nhầm, rồi lại nghĩ, có lẽ là do hơi men đã làm mờ lý trí nên mới trở nên chậm chạp như vậy và không lập tức phản bác lại Hàn Duệ.

Cô chỉ ngược mắt lên nhìn anh, mặc dù hơi choáng váng, nhưng khuôn mặt ấy trong đôi mắt của cô vẫn trầm tĩnh và lạnh lùng như trước. Cô cố gắng nhớ lại, thấy hình như ngữ khí trong giọng nói của anh rất chắc chắn và tự nhiên.

Cô cup mắt xuống không nói gì, những ngón tay trong lòng bàn tay của Hàn Duệ bắt chợt khê co lại.

“Trùng hợp thế sao?” Jonathan nhướng mày tỏ vẻ ngạc nhiên, tiếp đó hai bàn tay buông ra dọc theo thân người, đôi môi lên tỏ vẻ hiểu ý, “Đó chỉ là một sự hiểu lầm thôi, Alex, hành động vừa rồi của tôi thuần túy không có ý gì”. Rồi hắn ta quay sang Phương Thần, khê gật đầu, trên khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng như lần đầu gặp mặt: “Cô gái, cô có bằng lòng nhận lời xin lỗi của tôi không?”.

Phương Thần nhìn hần ta một cái bằng vẻ lạnh lùng, trong chốc lát không thể nghĩ ra được là con người này rốt cuộc đang giở trò gì nữa, giả vờ như thế hoàn toàn không biết gì về mình?!

Miệng Phương Thần định buộc nói ra một câu gì đó, nhưng rồi cô lại thôi, cô mím môi, lặng lẽ đưa mắt đi chỗ khác.

Trước một lời xin lỗi không đầu không cuối ấy, Hàn Duệ không tỏ rõ thái độ, anh chỉ kéo tay Phương Thần đưa đến bọn Tiền Quân, rồi sau đó mới quay lại nhìn Jonathan, nửa cười nửa không, nói: “Sao anh đến Trung Quốc mà không thông báo cho tôi một tiếng thế? Dù sao cũng từng là anh em, lẽ ra tôi phải đón tiếp anh thật chu đáo. Ngày mai chúng ta chọn một địa điểm nào đó gặp mặt nhau, được chứ?”.

“Tất nhiên là được rồi.”

“Vậy thì ngày mai gặp lại.”

Hàn Duệ mang theo một đám người, đến bất ngờ và rồi đi cũng rất nhanh.

Nhiệt độ ở ngoài cửa của KTV và bên trong hoàn toàn khác hẳn nhau, không khí nóng rực và khói từ đuôi của những chiếc xe pha lẫn vào nhau bao bọc lấy xung quanh, khiến người ta thấy ngột ngạt. Lúc trước Phương Thần gần như sắp té xỉu, bây giờ lại bị sốc trước những việc vừa xảy ra, vì thế mà bước chân đặt lên bậc thang không v

Hàn Duệ đưa một tay đỡ cô, không nói câu nào, rồi đẩy cô ngồi vào ghế sau xe. Động tác của anh hơi thô bạo, Phương Thần bất giác chau mày chùng mắt nhìn anh một cái, nhưng cô chưa kịp lên tiếng phản kháng lại thì ngay lập tức không nén được phải bám vào cửa xe đang mở và nôn thốc nôn tháo.

Tất cả những người có mặt ở đó đều đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám có bất cứ hành động nào. Trước đó, không phải là chưa từng thấy phụ nữ say rượu, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ được người phụ nữ của đại ca “truyền hình trực tiếp”.

Mặc dù bình thường Phương Thần cũng rất có duyên và phần lớn những người đứng đó đều cảm thấy có phần thương hoa tiếc ngọc, nhưng nhìn nét mặt của Hàn Duệ còn tăm tối hơn cả màn đêm lúc này, ai mà dám có hành động nào.

Đến khi đã nôn hết những gì trong bụng, Phương Thần mới dừng lại vuốt ngực, thở hổn hển. Một tờ giấy ăn được ai đó chìa ra, Phương Thần đưa tay định đón lấy, nhưng người kia đã tránh ra và đích thân lau hộ những vết bẩn cho cô.

Phương Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt sa sầm của Hàn Duệ, “Có chuyện gì vui tới mức em phải uống say như thế này?”.

Phương Thần không nói câu nào, mà chỉ dựa vào lưng ghế da mềm mại, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Đầu óc cô hỗn độn chẳng khác gì một đám bột bị người ta nhào lặn, nhưng cô vẫn lơ mơ nhớ ra rằng, hình như Hàn Duệ không thích những người con gái say rượu. Nhưng, cô say hay không thì có liên quan gì đến anh ta?

Chiếc xe khởi động, không hỏi Hàn Duệ xem sẽ đưa mình đến đâu, bởi cô lập tức chìm vào giấc ngủ ngay sau đó, khi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên chiếc giường lớn mềm mại.

Hàn Duệ nói: “Em tạm thời ở lại đây đã”.

“Vì sao?”, Phương Thần khẽ bóp trán, cô vẫn chưa hết cơn buồn ngủ.

“Tôi đã từng đắc tội với Jonathan, bây giờ có thể em sẽ gặp rắc rối hơn.”

Phương Thần ngẩn người, rồi nhanh chóng nhớ ra, “Vậy thì sao anh lại còn nói với anh ta về quan hệ giữa tôi và anh?”. Cô nghĩ, rõ ràng đã chia tay rồi, thậm chí cô chỉ muốn coi anh như người qua đường xa lạ.

Hàn Duệ lặng lẽ hút thuốc, khuôn mặt nghiêng chìm trong bóng tối.

Đúng vậy, nếu nghĩ cho sự an toàn của cô, lẽ ra anh không nên nói với Jonathan rằng cô là người phụ nữ của anh.

Cuộc sống của cô vốn rất thuần khiết, nhưng kể từ khi quen anh, lúc nào cũng phải đối mặt với những mối nguy hiểm rình rập khắp mọi nơi, thậm chí còn bị cuốn vào cuộc đấu đá giữa các phe phái và bị một viên đạn găm vào người.

Không ai biết được rằng, sau đó anh đã hối hận đến mức nào.

Vì trong giây phút nhìn thấy dòng máu đỏ tươi trào ra từ cơ thể cô và chảy qua kẽ ngón tay, dường như lần đầu tiên anh cảm thấy nỗi sợ hãi, còn trước đó, dù cho chính mình bị thương nghiêm trọng đến như thế nào anh cũng chưa bao giờ thấy sợ.

Đó là một cảm giác mất mát, cô dựa vào ngực anh, hơi thở yếu ớt, dường như cô có thể biến mất bất cứ lúc nào. Anh hoàn toàn không rõ lúc đó mình đang cố gắng ôm giữ thứ gì, nhưng nhất định không chỉ đơn thuần là một mạng người.

Nhưng hôm nay, một lần nữa anh lại kéo cô xuống dòng nước càng sâu và đục ngầu ấy.

Trước câu chất vấn của Phương Thần, Hàn Duệ chỉ còn biết nhìn lướt qua cô rồi đáp: “Em ở bên cạnh tôi mới an toàn nhất”.

“Thế sao?” Không biết là do ảnh hưởng của chất còn hay do những ký ức không vui, sắc mặt của Phương Thần hơi nhợt nhạt, cô cười lạnh lùng, hỏi lại: “Không lẽ anh quên mất là lần trước vì sao tôi lại bị thương?”.

Hàn Duệ cúi đầu vâng vâng theo lời, trầm ngâm một lúc, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm như không có đáy và nói: “Chuyện tương tự như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa”.

Giọng của anh rất nhỏ, dường như nó hòa lẫn trong màn đêm đen đặc. Phương Thần chợt cảm thấy hơi ngạc nhiên, vì biểu hiện và giọng nói của anh rất chân thành, nó cho thấy một vẻ gì đó rất khó nói thành lời, như thể anh đang thề và cam kết.

Hình như cô say thật... cô nhắm mắt lại, tránh để mình lại có ảo giác

“Làm sao tôi biết được đây không phải là một cái bẫy khác?”, cô hỏi bằng giọng bình thản, giọng nói có vẻ cứng nhắc, “Anh lại dùng mảnh khóc cũ, lợi dụng tôi một lần nữa?”.

Hàn Duệ khẽ chau đôi mày, anh không thích giọng nói của cô lúc này, vì nó mang vẻ hoài nghi và thất vọng rất rõ. Nhưng cũng lại rất thẳng thắn, dường như cô đã sớm hiểu rõ về anh.

“Không như thế nữa”, Hàn Duệ dừng một lát, rồi lần đầu tiên đưa ra lời cam kết đối với một cô gái: “Từ nay về sau, em sẽ không bao giờ phải chịu bất cứ xâm hại nào nữa”.

55. Chương 54

Chương 54

Ai cũng biết Phương Thần đã trở lại, hơn nữa, cô là người con gái đầu tiên ở bên Hàn Duệ đi rồi trở lại. Vì chuyện này mà Tiền Quân đã thua Tạ Thiếu Vi năm người ngàn tệ, Tiền Quân hỏi với vẻ hoài nghi không chịu thua: “Chắc mày lại nghe ngóng được tin tức trước đó từ đại ca chứ gì, mày đã biết sớm muộn gì đại ca cũng sẽ đón Phương Thần về phải không?”.

Tạ Thiếu Vi đáp: “Hoàn toàn không có”.

Vì kiếm được số tiền lớn rất dễ dàng, Tạ Thiếu Vi cảm thấy rất vui, mỉm cười đáp: “Hãy tự trách mày không có mắt nhìn ấy”.

“Xi!” Tiền Quân vẫn không chịu, “Mày đúng là kẻ mưu mô, tính toán! Lẽ ra, lúc đầu cá cược, t phải đoán được ý đồ xấu của mày mới phải! Nói mau, sao mày lại đoán được tâm sự của đại ca?”

“Chuyện này chỉ có thể cảm nhận mà thôi.” Tạ Thiếu Vĩ làm ra vẻ thông thạo, “Hơn nữa, trước đây không chú ý thì thôi, nhưng tình hình hiện nay mà mày cũng không nhìn thấy sao?”. Tiền Quân lắc đầu, đáp với vẻ không hiểu: “Bây giờ tao thực sự thấy hoài nghi, rốt cuộc là đại ca bỗng nhiên thay đổi tính nết, hay là từ trước đến nay tao không hiểu gì về đại ca?”.

Tạ Thiếu Vĩ mỉm cười vẻ bí hiểm: “Có khả năng là cả hai”.

Thực ra, không chỉ có bọn Tiền Quân ngạc nhiên, ngay cả Phương Thần cũng cảm thấy rất hoài nghi và khó hiểu trước biểu hiện của Hàn Duệ.

Phương Thần lại chuyển về ở trong biệt thự, điều đó không phải vì sự ép uống hanyak sự chuyên chế của Hàn Duệ, mà vì cô đang có những tính toán khác. Cuộn băng ghi âm ấy lúc nào cũng giống như một chiếc gai to tướng, xuyên ngang trái tim cô, nhỏ không được, lấy không ra, nó khiến cô cảm thấy bất an. Cô nghĩ mãi vẫn chưa tìm được cách gì để tìm hiểu nội tình, nhưng bây giờ thì tốt rồi, may sao việc gây phiền hà của Jonathan đã khiến cho cô có cơ hội nối lại mối quan hệ với Hàn Duệ.

Tạm thời cô sẽ không rời xa Hàn Duệ, vì đây có lẽ là cơ hội duy nhất của cô.

Nhưng lần này, Hàn Duệ bỗng nhiên đối xử với cô rất tốt, gần như chuyện gì cũng nhường cô, thậm chí còn hứa và thề với cô nữa. Có lúc anh chỉ nhìn cô, rõ ràng là không nói gì, nhưng ánh mắt sâu thẳm và rực cháy ấy lại như thiêu đốt cô.

Phương Thần càng ngày càng cảm thấy hoài nghi, không biết đó có phải là một ai làm hay không?

Thực ra, anh vẫn trầm mặc, lạnh lùng như cũ, vui buồn thất thường, nhưng lại có điều gì đó không giống như trước.

Hằng ngày, anh đích thân đưa đón cô đi làm, chiếc xe hào nhoáng đỗ trước cổng cơ quan, mấy lần bị đồng nghiệp nhìn thấy. Không lâu sau đó, có người đã tò mò dò hỏi: “Tiểu Phương, cái anh chàng đẹp trai ấy có phải là bạn trai của cậu không?”.

“Chiếc xe ấy của hãng nào vậy? Trông tuyệt quá!”

Còn những người thân hơn thì lại hỏi: “Tình cảm của hai người phát triển đến mức độ nào rồi? Sao trước đây giữ kín thế, mọi người cứ nghĩ rằng cậu vẫn đang độc thân cơ đấy!”.

“...”

Vì bị hỏi quá nhiều, Phương Thần cảm thấy dù mình có cả trăm cái miệng cũng không thể nào nói cho mọi người hiểu được, cũng không thể nào giải thích cho rõ mối quan hệ giữa mình và Hàn Duệ, nên chỉ biết cười trừ cho xong chuyện. Thường ngày cô vốn là nhân vật được quan tâm ở cơ quan, nên những tin tức về cô được lan truyền đi rất nhanh chóng. Một hôm, khi đi công tác, dọc đường, đến cả cậu Đinh của nhóm quay phim cũng dò hỏi tin tức về cô.

Vì thế Phương Thần nói với Hàn Duệ: “Từ lần sau, anh không cần phải lái xe đưa tôi đi làm nữa”.

“Lý do

“Tôi không thích.” Cô nói với giọng lạnh lùng: “Để tránh cho các đồng nghiệp bàn tán ngày càng nhiều”.

Hàn Duệ dừng một lát, rồi đưa mắt liếc nhìn cô một cái, “Em cũng để tâm đến chuyện này à?”, giọng nói tỏ rõ ý không tin, dường như anh đã quá hiểu về tính cách của cô.

“Nhưng tôi muốn A Thiên lái xe đưa tôi đi làm hơn. Không lẽ anh sợ tôi lại cắt đuôi cậu ấy rồi chạy trốn? Yên tâm đi, sẽ không như vậy nữa đâu.”

“Tôi chưa hề nghĩ đến chuyện đó.”

“Vậy thì vì sao anh không lo giải quyết những công việc của mình đi?” Phương Thần tỏ ý nghi hoặc, “Hay là anh bỗng nhiên phát hiện ra rằng lái xe cũng là một việc rất thú vị?”.

Cô thừa nhận mình đã nói ra những lời không lấy gì làm dễ nghe và trên thực tế cô cũng không thể giữ vẻ mặt tươi cười với anh được. Nhưng, xem ra Hàn Duệ không hề nổi giận, thậm chí vẫn chăm chú nhìn về

phía trước với vẻ rất bình thản. Một lát sau anh mới nói: “Lát nữa em ăn cơm ở nhà, tôi có việc phải đi một lúc, có thể tôi sẽ về rất muộn”.

“Tùy anh.” Trong lòng Phương Thần nghĩ, cần gì phải dận dò rõ ràng, kỷ lưỡng đến thế không biết? Chuyện ấy chẳng có liên quan gì đến cô.

Nói thật lòng, cô thích lúc Hàn Duệ không có ở nhà, vì như vậy không khí trong ngôi biệt thự thoải mái hơn rất nhiều. Gần đây, Tiền Quân cũng mang theo hai, ba người vào đó ở cùng, vì thế cả một không gian rộng lớn ồn ào hẳn lên.

Có lần cô làm thêm đến gần sáng, khi về đến nơi thấy phòng khách vẫn sáng đèn, mấy người nằm ngổn ngang trên ghế xem bóng đá, một người trong bọn họ nhìn thấy cô, buột miệng kêu lên: “Ôi, chị dâu về rồi”.

Phương Thần ngó người ra, sắc mặt hơi thay đổi. Người kia lập tức cũng cảm thấy mình đã lỡ lời, bèn lấy lại hơi, rồi cố nặn ra một nụ cười ngượng ngập, vỗ đầu, nói: “Tại đang xem ti vi nên lú lẫn và gọi nhầm, chị Phương đừng để bụng nhé!”, nói xong đưa mắt nhìn phía sau Phương Thần một cái, có lẽ sợ Hàn Duệ đi sau cô nghe thấy.

Lúc đó Phương Thần vừa tức vừa buồn cười, sau cùng nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Cậu vừa nói gì cơ? Tôi không nghe thấy gì cả”.

Tất nhiên là cô biết bọn họ rất sợ và kính nể Hàn Duệ, bất cứ ai cũng có thể thấy, không khí giữa cô và Hàn Duệ lần cô trở về này có phần căng thẳng hơn trước, vì thế làm họ càng thận trọng hơn, dường như lúc nào cũng lo sợ phạm phải điều cấm kỵ và trở thành nơi trút cơn tức giận.

Jonathan tạm thời không có động tĩnh gì. Có lẽ hẳn ta biết Phương Thần đang được Hàn Duệ che chở, cũng có thể là vì những nguyên nhân khác. Tóm lại là, con người ấy đã biến mất khỏi thế giới của cô, cũng đột ngột như khi hắn ta xuất hiện.

Phương Thần nghĩ, nếu Jonathan trở về Mỹ rồi thì sao nhỉ? Nếu Hàn Duệ cảm thấy mọi mối đe dọa tiềm ẩn đã được giải quyết rồi, liệu có để cho cô rời khỏi, để rồi ai đi đường nấy hay không?

Cô cũng biết rằng, rất nhiều cơ hội sẽ qua đi, nếu lần này không nắm, e rằng cả đời này cô cũng không có cách nào để biết được sự thật về cái chết của Lục Tịch.

Nhưng, cô không thể nào hỏi được.

Trực tiếp đối chất với Hàn Duệ là một hành động không sáng suốt, nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra cách nào khác, dù đó chỉ là nói bóng gió, cạnh khóe.

Cũng có lẽ là do cô không muốn nghĩ.

Bây giờ thái độ của anh đối với cô mỗi ngày một tốt hơn, nếu không thì thuộc hạ của anh đã không xưng hô với cô như vậy. Đến cả người ngoài cũng nhìn thấy rất rõ, thì làm sao cô lại không cảm thấy điều đó?

Chỉ vì cô không muốn thừa nhận, và cũng không dám thừa nhận.

Có một lần cô đi phỏng vấn ở bên ngoài, lúc xuống xe vấp phải một cục đá ở bên đường, không kịp đề phòng nên trượt chân ngã. Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng sau khi về biệt thự, Hàn Duệ vẫn tự tay lấy rượu thuốc ra bóp cho cô. Cô không hề biết rằng anh cũng biết làm việc này, hơn nữa, còn tỏ ra rất thuần thực, bàn tay có những nốt chai sần lướt qua gót chân cô, sức mạnh của bàn tay ấy vừa đủ để khiến cho cô có cảm giác nóng bừng.

Biểu hiện của anh lúc đó rất nghiêm túc và chuyên tâm, còn cô thì dường như chìm đắm trong căn phòng thoang thoảng mùi thơm đặc biệt của rượu thuốc, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất hốt hoảng.

Cô nghĩ: Nếu như chưa từng xảy ra chuyện gì thì sẽ tốt biết bao! Nếu cô và anh chỉ là mới quen biết, nếu giữa họ không có những con người và những chuyện ấy, thì sẽ tốt biết bao!

Cô không thể nào có thể hình dung ra được cảm giác đón nhận sự yêu chiều và dịu dàng từ người đàn ông này, có lẽ sẽ giống như được uống một loại rượu ngon, mạnh nhất và cũng thuần khiết nhất trên thế giới,

để rồi say ngay sau đó, sau khi say sẽ ở một thế giới phức tạp, đẹp đẽ không có thật, nhưng lại khiến người ta lưu luyến mãi không thôi.

Có lúc thậm chí cô không muốn tỉnh lại, giống như việc người ta phải chờ đợi rất lâu cuối cùng mới gặp được một người như vậy.

Sự xuất hiện của anh dường như là điều đương nhiên. Nếu như không phải suy nghĩ đến bất cứ điều gì, thậm chí cô còn cảm thấy cứ sống như thế với anh cũng là một sự lựa chọn rất tuyệt, cho dù lúc nào cũng có mối nguy hiểm rình rập.

Vì thế, có lúc Phương Thần đã phải tự hỏi: Liệu mình có uống nhầm phải một chén thuốc độc không, đúng như điều mà người ta gọi là uống thuốc độc để giải khát. Thời gian ở bên Hàn Duệ càng dài, cô lại càng lún sâu thêm, nhưng cô không sao hạ quyết tâm được, không biết làm thế nào để hỏi anh rằng: Cái chết của Lục Tịch rốt cuộc là có liên quan như thế nào với anh?

Cô có thể ngồi một mình và nghĩ ra rất nhiều đáp án, nhưng lần đầu tiên từ khi sinh ra cô cứ tự lừa mình dối người, không dám đón nhận câu trả lời chân thực nhất.

Hôm ấy Hàn Duệ trở về rất muộn, có lẽ anh thực sự bận với một việc quan trọng gì đó ở bên ngoài. Mãi tới khi Phương Thần mơ màng đang chuẩn bị thiếp đi thì mới nghe thấy tiếng chân anh bước lên cầu thang, tiếng bước chân ấy không rõ ràng, rồi dừng lại ở trước cửa phòng cô một lát, sau đó tiếp tục bước đi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Phương Thần nói muốn về nhà lấy một ít đồ đạc. Lúc đó A Thiên đang hút thuốc ở trước thềm, nghe cô nói như vậy liền xua tay, nói: “Chuyện này chị hãy nói với đại ca ấy”.

“Anh ta ở nhà à?”, Phương Thần hơi ngạc nhiên. Cũng không còn sớm nữa, cô đã tưởng rằng Hàn Duệ ra khỏi nhà rồi.

Sau cùng, cô tìm thấy Hàn Duệ ở vườn hoa phía sau. Hình như anh vừa mới đi bơi về xong, trên người chỉ mặc một chiếc quần lửng đến đầu gối, tóc vẫn còn ướt, những giọt nước trên tóc nhỏ xuống trước ngực anh, rồi chảy theo cơ bụng có nước da nâu sẫm xuống thắt lưng.

Vì ngược ánh mặt trời, Phương Thần phải nheo mắt mới nhìn được về phía anh, nói: “Tôi muốn ra ngoài một chút”.

“Vừa may, để tôi đưa em đi”, anh không hỏi thêm câu nào, mà chỉ quay về phòng thay quần áo rất nhanh, sau đó lái xe chở cô ra khỏi cổng.

Dọc đường đi, Phương Thần cứ nghĩ mãi, thế nào thì gọi là “vừa may” nhỉ? Nhìn dáng vẻ của Hàn Duệ thì không có vẻ có việc khác phải giải quyết. Chờ Phương Thần lấy đồ từ căn hộ của cô xuống, Hàn Duệ lại lái xe về phía ngoại ô.

56. Chương 55

Chương 55

Hàn Duệ đưa cô tới cô nhi viện Từ Lâm, điều này khiến Phương Thần rất bất ngờ. Nhưng dù là như vậy, từ tận đáy lòng, cô cũng rất hài lòng với sự sắp xếp đó. Cô không biết vì sao Hàn Duệ lại nghĩ ra điều này, còn cô thì cũng đã lâu rồi không tới thăm viện trưởng và bọn trẻ.

Nhưng, hôm nay, cô nhi viện có gì đó khác với mọi khi, cảnh tượng trước cổng vượt xa những gì mà Phương Thần tưởng tượng.

Khi họ đến đó thì đã không còn chỗ nào để đỗ xe nữa, nên phải tìm một chỗ xa hơn, rồi sau đó xuống xe đi bộ vào.

“Họ đang làm gì vậy?” Phương Thần cảm thấy rất ngạc nhiên. Trong ấn tượng của cô, nơi đây từ trước đến nay chưa bao giờ đông đúc, ồn ào như vậy, đủ các loại xe đỗ kín cả con đường trước cổng.

“Cứ đi vào trong thì sẽ rõ”, Hàn Duệ bước đi rất vui vẻ, thoải mái dưới ánh nắng chan hòa, đây có lẽ là điều hiếm thấy ở anh.

Khi đi đến gần, Phương Thần lại càng ngạc nhiên hơn.

Trước cửa treo một tấm biểu ngữ màu đỏ rất nổi bật, Phương Thần bắt giác dừng người, rồi lẩm bẩm như nói một mình: “... Sao lại là buổi lễ quyên tặng nhỉ?”. Rồi lập tức như chợt nghĩ ra điều gì đó, cô quay lại nhìn Hàn Duệ bằng ánh mắt nghi ngờ: “Có phải anh biết trước chuyện này rồi không?”.

Hàn Duệ không trả lời, mà chỉ mỉm cười, rồi kéo tay cô cùng bước vào bên trong.

Tạ Thiếu Vĩ đang đứng trên khán đài cao mới dựng lên ở giữa sân, đang đại diện cho nhà quyên tặng phát biểu đôi lời ngắn gọn, ngồi phía dưới là những người mà Phương Thần không biết, còn những người mà cô có thể xác nhận một cách chính xác được có lẽ chỉ là cánh nhà báo với những chiếc máy ảnh đang cầm trong tay.

Mặc dù thời tiết rất nóng nực, thế mà vẫn phải mặcplet, đeo cà vạt, khi nói đến câu cuối cùng trán của Tạ Thiếu Vĩ đã đầm đìa mồ hôi, nhưng vẫn tỏ ra rất từ tốn, đưa tay lên đẩy cặp kính trên sống mũi, nói nốt những lời cảm ơn: “Nhân dịp này, tôi xin được thay mặt cho tập đoàn X kêu gọi tất cả các giới trong xã hội dành cho những số phận bất hạnh, yếu đuối này nhiều quan tâm và sự giúp đỡ hơn nữa. Xin cảm ơn”.

Sau đó, Tạ Thiếu Vĩ bắt tay Viện trưởng Trương, tiếng vỗ tay một lần nữa lại vang lên.

Phương Thần thôi không nhìn nữa, hỏi người đàn ông đang đứng bên cạnh mình: “Vì sao anh lại muốn làm việc này?”. Từ trước tới nay Hàn Duệ chưa bao giờ làm từ thiện, thế mà bỗng dưng không hiểu sao lại bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy để ủng hộ cho cô nhi viện?

“Chuyện này thì cần phải có lý do gì?”, Hàn Duệ bình thản hỏi lại.

Hàn Duệ đứng dưới một tán cây, dường như có vẻ hơi cách biệt với đám đông ồn ào, giống như một người quan sát.

“Anh tưởng tôi sẽ tin sao?”, Phương Thần mỉm cười với vẻ coi thường, “Từ trước đến nay anh làm những việc mà không có mục đích”.

“Thế sao? Em đúng là rất hiểu tôi.” Hàn Duệ nghiêng người lướt nhìn cô một cái, đôi mắt dài hẹp lóe sáng, dừng một lát, rồi bất ngờ hỏi: “Bây giờ như thế này, em có thấy thích không?”.

Phương Thần nhìn theo ánh mắt của Hàn Duệ, khuôn mặt của Viện trưởng Trương lộ rõ nụ cười chân chất và vui vẻ giữa đám đông, còn phía sau lưng bà là những đứa trẻ ngồi ngay ngắn, nét mặt em nào cũng không giấu được vẻ sung sướng khi được nhận quà.

Các phòng học ở đây đã cũ nát, thiết bị và cơ sở vật chất cũng rất kém, nhưng qua ngày hôm nay, mọi thứ có lẽ sẽ được cải thiện một cách cơ bản nhất.

“Tôi nghĩ, lẽ ra em phải thấy thích mới đúng”, Hàn Duệ không nhìn cô, nhưng giọng nói thì lại rất chắc chắn.

“Vì những điều này ư?”, cô hơi ngạc nhiên, “Đó là lý do anh quyên tiền giúp đỡ nơi này?”.

“Đúng thế. Thực ra, trước khi quen em, chuyện những đứa trẻ ở đây sống như thế nào chẳng liên quan gì đến tôi.”

Rất thẳng thắn, khiến cho Phương Thần không biết phải nói gì.

Một lát sau, cô mới nói: “Dù sao tôi cũng cảm ơn

“Điều mà anh muốn không phải như vậy”, Hàn Duệ đột ngột quay người lại, bàn tay với những ngón tay dài đặt lên vai cô, xoay người cô đối diện với anh.

“Anh chỉ muốn làm em vui”, anh nói, “Em là người đầu tiên làm cho anh có suy nghĩ ấy và cũng là người đầu tiên khiến anh muốn che chở bảo vệ”.

Anh nhìn vào đôi mắt trong suốt, gần trong gang tấc, nhưng kể từ khi chia tay và rời xa anh đến nay dường như không nhìn thẳng vào anh thêm một lần nào nữa. Anh vẫn còn nhớ rất rõ những lời cô nói trong ngày hôm ấy, giọng nói trầm trầm, những lời chỉ trích rất gay gắt, từng lời, từng chữ khiến anh không sao phản bác được. Sau cùng, trước khi rời đi cô đã nhìn anh bằng ánh mắt chứa đầy vẻ thất vọng và coi khinh, nó như một con rắn chui vào lòng anh, rồi cắn một nhát bằng những chiếc răng sắc nhọn có nọc độc, khiến trái tim anh đau âm ỉ.

Để đạt được mục đích, anh đã từng nghĩ mình có thể loại bỏ, thậm chí là hy sinh tất cả mọi thứ, có thể giẫm đạp lên hàng vạn người để bước dần lên đỉnh cao cuộc sống mà trong lòng không chút áy náy, có thể coi sự phỉ nhổ của bất cứ ai cũng đều như không có. Nhưng, từ sau ngày hôm ấy anh mới phát hiện ra rằng, vẫn còn có một ngoại lệ.

Có lẽ, bất cứ chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Và cô, chính là ngoại lệ đó.

Anh có tiền, địa vị, quyền lực và tất nhiên cũng không thiếu đàn bà, nhưng anh chỉ muốn có được cô. Ham muốn chiếm hữu ấy cũng mãnh liệt khát vọng mong có được quyền lực của anh hồi còn trẻ.

Anh nghĩ, trước đây những việc anh làm, người khác có đồng thuận hay không hoàn toàn chẳng có vấn đề gì, nhưng riêng cô thì không thể được.

Anh thấy mình không thể chịu đựng được nữa, cứ nghĩ đến việc cô đang nghi ngờ, coi thường mình thì anh lại không sao chịu nổi.

Cô đã trở về bên anh, dù chỉ là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng khiến cho anh thấy rất vui. Cô ở trong phạm vi tầm kiểm soát của anh đã mang lại cho anh cảm giác yên tâm rất khó nói. Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh mới nghĩ đến việc làm thế nào để cho một cô gái vui, làm thế nào để có thể nhìn thấy nụ cười của cô ấy.

Vì khi cô cười trông rất xinh, đôi mắt long lanh như ánh mặt trời đầu mùa hạ, rạng rỡ tới mức khiến người khác nhìn vào thấy cũng thấy vui lây.

Từ trước tới nay anh chưa làm từ thiện bao giờ, thậm chí có lúc hầu như không nghĩ gì đến sự sống và cái chết của con người, nhưng anh biết, làm như thế này sẽ khiến cô vui.

Khi anh quyết định làm vậy, tất cả mọi người, trong đó có cả Tạ Thiếu Vĩ đều rất ngạc nhiên. Xem ra, điều này đã làm thay đổi hình tượng của anh trong lòng bọn họ.

“Phương Thần.” Từ trước tới nay anh chưa bao giờ gọi cô bằng tên một cách trịnh trọng như vậy, bóng anh trùm lên người cô, khiến cô phải ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh xin lỗi em về việc đó. Chỉ có điều, hy vọng em hãy tin tưởng anh một lần nữa, chuyện tương tự như vậy sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa”.

Buổi lễ quyên tặng đã kết thúc, một tràng pháo tay của đám đông vang lên lần cuối. Các vị khách mời lần lượt đứng dậy, bắt đầu đi thăm quan tình hình của cô nhi viện.

Phương Thần hơi ngẩng đầu lên.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt từ một cự ly rất gần, có lúc tưởng như đang trong trạng thái bất động.

Cô không ngờ Hàn Duệ lại nói ra những lời như vậy, thậm chí điều đó còn khiến cô ngạc nhiên cả việc nhìn thấy anh quyên tặng tiền.

Một con người lạnh lùng, cao ngạo, lúc đầu đã đưa ra lời đề nghị cô làm bạn gái của mình với thái độ không cho phép từ chối, thế mà đến lúc này lại nói ra những lời như vậy.

Không hiểu là do mất tập trung hay do mãi nghĩ đến những việc khác, một lát sau, Phương Thần mới chậm rãi nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Anh phải biết rằng, điều này là rất khó”.

Hàn Duệ hơi nhướng mày, chờ để nghe cô nói tiếp.

“Em cần thời gian để suy nghĩ.”

“Suy nghĩ xem liệu có thể còn tin tưởng anh anh được lần nữa hay không?”

“Đúng.”

“Được.” Hàn Duệ buông cô ra, đút hai tay vào túi quần, bình thản gật đầu: “Em cần bao nhiêu thời gian cũng được. Có điều, bây giờ liệu em có nên đến chào viện trưởng một câu hay không?”

Đúng như vậy, viện trưởng đã nhìn thấy và đang hướng về phía họ.

Phương Thần hỏi: “Thế còn anh thì sao?”.

“Có Thiếu Vĩ đại diện là được rồi.” Anh nghiêng đầu châm một điếu thuốc, nói với cô: “Anh ra ngoài gọi điện, mọi người cứ từ từ nói chuyện nhé”.

Hôm ấy, muộn hơn một chút, hai người mới có một bữa ăn có lẽ là vui vẻ nhất trong suốt thời gian vừa qua.

Giữa mâm cơm là một chai rượu đỏ, Phương Thần chia lấy non nửa chai. Ánh đèn tản mạn trên trần nhà tràn đầy trong đôi mắt cô, trông như những gợn sóng lăn tăn. Dáng vẻ cô trông rất nhẹ nhõm, cô ngồi dựa vào salon đơn mềm mại nói chuyện với Hàn Duệ hết chuyện này đến chuyện khác.

Cuối cùng, không biết chủ đề của câu chuyện được chuyển từ bao giờ, cô đề nghị với vẻ rất tự nhiên: “Hãy kể về cuộc sống bên Mỹ của anh đi”.

Hàn Duệ nhướn mày: “Em bắt đầu thấy hứng thú với quá khứ của anh rồi à?”.

“Thuận miệng thì hỏi thế thôi, anh có thể không nói”, cô chớp mắt, nâng chiếc ly thủy tinh lên miệng, vì thế giọng nói của cô có vẻ rất trầm và không rõ ràng.

“Em muốn biết về điều gì?”

“Anh đã từng giết người chưa?”

Đang trong trạng thái mơ màng, người đàn ông đẹp trai không nói gì, có một khoảnh khắc, đôi mắt ấy bỗng trở nên sâu thẳm và tối sẫm.

Cô tiếp tục hỏi bằng giọng bình thản: “Cảm giác đó như thế nào?”.

“Sao lại hỏi những chuyện này?”, anh nói với giọng rất trầm tĩnh, ánh mắt dường như xuyên qua người cô, tới một nơi sâu xa hơn, “Phụ nữ mà tò mò trước những chuyện này là rất không bình thường”.

“Anh cảm thấy em là một cô gái bình thường ư?” Cô nhướn mày lên nhìn trả lại anh với vẻ không kiêng dè, nét mặt hiện rõ một nụ cười rất cường điệu.

Một lát sau, hoặc có thể chỉ là mấy giây sau, cuối cùng cô cũng thấy anh cười, từ đôi môi hoàn mỹ thốt ra một lời khen khó hiểu: “Đúng là không như vậy”.

Phương Thần chụm mấy ngón tay lại lắc lắc, nói với vẻ nửa cười nửa không: “Vì thế, anh không cần phải giả bộ mình là người lương thiện trước mặt em đâu. Còn nhớ chuyện hồi đầu mới quen, em tìm tới anh không? Nếu lúc đó còn cảm thấy ngạc nhiên, thì kể từ sau khi bị anh lợi dụng như một công cụ, em đã tin một cách tuyệt đối rằng, anh là người có thể làm bất cứ chuyện gì”.

Mặc dù ngữ khí trong giọng nói của cô có vẻ nhẹ nhàng, không hề thấy có chút châm biếm nào, nhưng vẫn khiến cho Hàn Duệ bất giác chau mày lại, “Anh mong em đừng túm chặt lấy chủ đề này nữa”.

“Chỉ là ví dụ mà thôi.” Cô xòe bàn tay, mặt tỏ vẻ vô tội, “Anh nghĩ xem em đã uống nhiều rồi phải không? Hãy nói cho em biết, trước đây anh có lợi dụng hoặc làm hại người con gái nào không?”.

“Những câu hỏi của em tối hôm nay rất kỳ cục.”

“Bước đầu tiên của sự tin cậy lẫn nhau, chẳng phải là cả hai đều phải thành thật sao?”

“Trước hết chúng ta có thể thành thật với nhau về những chuyện khác.” Hàn Duệ đột ngột đứng thẳng dậy, rồi lập tức kéo cô lại, một tay cầm lấy ly rượu trong tay cô.

>... Ví dụ?”, Phương Thần đứng trên đôi giày cao bảy phân, nhanh chóng đứng vững, nhưng vẫn phải hơi ngẩng đầu lên mới nhìn thẳng vào mắt anh được.

“Ví dụ như, nói thật là, bây giờ anh rất muốn hôn em.”

Vừa dứt lời, không chờ cô kịp có phản ứng gì, anh ôm chặt cô vào lòng.

Một cánh tay anh ôm chặt eo cô từ phía sau, cô nhanh chóng nằm trong sự kiểm soát của bàn tay anh.

57. Chương 56

Chương 56

Hàn Duệ đưa tay kia ra vuốt ve khuôn mặt cô. Có lẽ do hơi men kích thích, nên cả khuôn mặt cô nóng bừng, dường như còn nóng hơn cả lòng bàn tay anh. Làn da dưới ánh đèn ấm áp lại càng trở nên căng mịn, ửng hồng, trông chẳng khác gì một quả táo chín, khiến người khác nhìn vào đó mà thấy đắm say, ngây ngất.

Anh thừa nhận rằng mình đã đắm say, ngây ngất.

Đúng ra là anh đã bị cô làm cho ngây ngất từ lâu rồi. Mỗi một cái nhìn, một cử chỉ, động tác và cả tính cách vừa cứng cỏi vừa mềm mại của cô, dường như bất cứ điểm nào ở cô cũng làm anh ngây ngất. Nó dễ dàng và rất tự nhiên.

Anh thầm nghĩ, đúng là mình đã bị quỷ thần sai khiến mất rồi!

Và cả đôi môi của cô nữa... Kể từ phút giây gặp lại, anh đã muốn ôm chặt cô vào lòng và hôn lên đôi môi ấy.

Dưới ánh đèn ấm áp và hơi tối, hơi thở của hai người quyện vào nhau rồi biến thành một ma lực vô tận, khiến người ta cứ chìm ngập vào đó mà không sao.

Thậm chí có lúc, Phương Thần còn mơ màng nhận thấy, hình như mình đã đáp lại đối phương, giống như phản ứng bản năng của cơ thể.

Sự nồng nhiệt của Hàn Duệ lúc này như chính ly rượu đỏ ấy, khi nuốt vào cổ nó ấm áp và dịu ngọt, nhưng rồi ngay lập tức một nguồn năng lượng và nhiệt lượng to lớn từ trong cơ thể, từ góc ngách nào đó, thông qua mọi cơ quan cảm giác và lỗ chân lông cuộn cuộn trào dâng, như muốn chứng tỏ sự khao khát và hưng phấn vô cùng mãnh liệt của chủ nhân đã đến lúc không thể kìm nén.

...

Không biết là bao lâu sau, cuối cùng Hàn Duệ cũng để cho hai người rời ra một chút, lúc đó Phương Thần mới đẩy mạnh anh ra. Nhưng cô vẫn không hoàn toàn thoát khỏi bàn tay của anh, ít ra thì cánh tay anh vẫn ôm chặt lấy eo của cô.

“Đồ lưu manh!”, cô nghiêng răng nói, rồi cố sức trừng mắt nhìn anh.

“Anh vốn dĩ là như vậy.”

Lần đầu tiên trong đời cô thấy mình không còn lời để nói.

Đúng vậy, cô đã gặp phải một tên lưu manh, ngang ngược, ích kỷ, lạnh lùng, cho dù là lúc cười thì phần nhiều cũng không thật lòng. Một người đàn ông như một câu đố, nhưng vì có đủ sức mạnh, nên lại càng giống như một dòng xoáy đen đặc cứ cuốn lấy cô kéo xuống mãi, đến khoảng sâu thẳm khiến người ta thấy sợ hãi và không thể nào lường đoán được.

Trên thế giới có mấy tỉ người, tại sao cô lại gặp phải một người như anh ta?

Thấy cô mím chặt môi, dường như cơn giận dữ đang lan dần khắp người, Hàn Duệ buông cánh tay ra, cười vớ vẩn như không có gì, “Thôi được, bây giờ sẽ nói vào chuyện chính”.

“Cái gì?”, Phương Thần sửa lại quần áo, mặt không chút biểu cảm, vừa đi ra ngoài vừa hỏi.

Giọng của Hàn Duệ vang lên phía sau lưng cô, không nhanh cũng không chậm, “Vì Tô Đông là bạn của em, nên anh muốn cảnh cáo cô ta một câu, có những chuyện không đơn giản trong tưởng tượng của cô ta đâu, có thể cuối cùng nó sẽ khiến cho cô ta phải trả một cái giá đắt hơn đây”.

Phương Thần hơi ngẩn người ra, bất giác đứng lại, hỏi: “Như thế là có ý gì?”...

“Tô Đông là người thông minh, nhưng người thông minh thỉnh thoảng cũng gây ra những chuyện hồ đồ. Tóm lại, em hãy nói lại với Tô Đông, hy vọng rằng cô ta sẽ cẩn thận hơn.”

“Đừng có vòng vo với em nữa, được không! Rốt cuộc thì anh biết những gì? Đã một thời gian rồi em và cô ấy không liên lạc gì với nhau.”

“Thế em có biết hiện giờ cô ấy đã không còn làm ở chỗ anh nữa hay không?”

“Lần trước cô ấy có nhắc đến.”

“Cô ta không nói với em về nguyên nhân sao?”

Vì Tiêu Mặc ư?

Đáp án suýt nữa thì buột ra khỏi miệng, nhưng suy nghĩ một lát, Phương Thần lựa chọn cách im lặng, vì vậy chỉ hỏi lại Hàn Duệ: “Rốt cuộc là anh biết những gì?”.

“Anh nghĩ, chuyện này em hãy đi hỏi chính Tô Đông thì sẽ phù hợp hơn”, Hàn Duệ đưa tay kéo sập cánh cửa phòng VIP, bước ra ngoài trước, kết thúc câu chuyện tại đó.

Phương Thần tự cho rằng, ít nhiều mình cũng hiểu được Hàn Duệ, những gì mà anh không muốn nói, hoặc cho là không cần thiết, thì dù có truy vấn mãi cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi, vì thế Phương Thần lập tức gọi điện cho Tô Đông.

Không có người nghe máy.

Cô gọi liên mấy cuộc nhưng vẫn không được, đầu dây bên kia vẫn trong tình trạng máy bận. Trước đây rất ít khi có chuyện như vậy, Phương Thần linh cảm thấy có điều không lành, sau cùng cô không chờ được nữa mà đi thẳng đến chỗ của Tô Đông.

Khu chung cư của Tô Đông không xa biệt thự là bao, Phương Thần cũng chỉ định đến xem thế nào, nhưng thật bất ngờ, Tô Đông đang ở nhà.

Cửa vừa mở ra, Phương Thần gần như giật thót mình, buột miệng hỏi: “Có chuyện gì thế?”.

Nhưng Tô Đông hơi nghiêng đầu, tránh bàn tay của Phương Thần, mà chỉ hơi mấp máy đôi môi có vết bầm tím, nói với giọng không rõ ràng: “Không có chuyện gì”.

Sao lại không có chuyện gì được?

Hồi lâu sau mà Phương Thần cảm thấy mình vẫn chưa bình tĩnh lại được, cô bước vào nhà. Dưới ánh đèn sáng, lúc ấy cô mới phát hiện ra rằng, những vết bầm tím xuất hiện ở khắp thân thể Tô Đông.

Trán, cổ, cổ tay, gót chân, thậm chí là cả khoảng ngực trắng ngần, chỗ nào cũng đầy những vết thương.

“Sao cậu lại đến đây?”, Tô Đông hỏi vớ vẩn không được tự nhiên, quay trở về giường, kéo chăn quần chặt lấy người.

Phương Thần chau mày, nói: “Hãy nói cho mình biết, đã xảy ra chuyện gì?”.

“Đã nói rồi mà, không có gì.”

“Hàn Duệ đã nói với mình rồi.” Thấy sắc mặt của Tô Đông có chút thay đổi, Phương Thần vội hỏi: “Có liên quan đến Tiêu Mặc, đúng thế không?”.

Đầu tiên Tô Đông không nói gì, đưa mắt nhìn đi chỗ khác như không có chuyện gì, rồi sau đó mới phủ nhận: “Đừng có đoán mò”.

Phương Thần cảm thấy tức muốn chết, cô lôi chiếc điện thoại trong túi ra, giơ lên, “Hoặc là cậu nói, hoặc là mình gọi điện thoại cho Tiêu Mặc!”.

“Đừng!” Tô Đông lập tức ngăn lại, khuôn mặt không trang điểm dưới ánh đèn có phần xanh xao. Cô im lặng một lúc, rồi mới khẽ thở dài, và hừ một tiếng như tiếng cười khê: “Sự đe dọa của cậu đúng là có tác dụng đấy, mình nói cho cậu biết là được chứ gì”.

...

Chiếc điều hòa giữa nhà phả ra hơi mát khiến Phương Thần thấy lạnh cả người, nghe xong toàn bộ câu chuyện, hồi lâu sau mà cô vẫn không nói câu nào. Tô Đông mỉm cười, nói trước: “Này, sợ đến mức đỡ người ra rồi à? Thực ra cũng không đáng sợ đến mức ấy đâu...”.

“Anh ta có biết hay không?”, Phương Thần đột ngột lên tiếng, cắt ngang lời cô.

“Ai cơ?”, Tô Đông vẫn giữ nụ cười bình thản trên mặt.

“Tiêu Mặc!” Phương Thần không biết lúc này mình đang ngạc nhiên hay tức giận, cô đứng phắt dậy, cao giọng mắng Tô Đông: “Cậu đã vì mảnh đất chết tiệt của anh ta mà đi đánh cắp phương án đấu thầu của người khác, đó là một việc phạm pháp, cậu có biết hay không hả? Hơn nữa, làm sao cậu lại có thể nghĩ ra chuyện đó được chứ? Bằng gì vậy?! Cậu thấy thân thể và sự an toàn của cậu đáng giá hơn hay là mảnh đất ấy đáng tiền hơn? Anh ta có biết được người mà cậu đụng phải là một kẻ biến thái luôn có khuynh hướng ngược đãi người khác không? Nếu tình hình tệ hơn chút nữa, thì hậu quả không chỉ như tình cảnh của cậu bây giờ đâu!”.

Càng nói, cô càng nổi giận, đến mức tay cũng run lên, sau cùng cô cầm điện thoại lên vừa bấm số vừa nói, “Không được, bây giờ mình sẽ gọi anh ta tới đây, mình muốn nghe xem anh ta sẽ nói như thế nào!”.

“Mình đã nói rồi, đừng như thế mà!”, Tô Đông thấy thế nhảy bật khỏi giường.

Thực ra, lúc đó cơ thể của cô vẫn còn yếu, chân tay không linh hoạt như lúc thường, nhưng vẫn cố xông đến giằng lấy chiếc điện thoại trong tay Phương Thần.

Dù đang rất giận, nhưng Phương Thần vẫn không muốn làm tổn thương Tô Đông, vì thế hai người giằng co một hồi, rồi sau đó cả hai cùng ngồi xuống mép giường. Chiếc điện thoại bị ném sang một bên, Tô Đông thở hổn hển, không nén được tròng mắt lườm Phương Thần: “Có phải là chuyện gì lớn lao lắm đâu. Ông khách ấy, trước đây các cô gái dưới quyền của mình ít nhất một tháng cũng tiếp một lần. Có điều nhìn bên ngoài thì thấy hơi sợ thôi, chứ thực ra xương cốt bên trong không bị ảnh hưởng gì đâu”.

Phương Thần đưa mắt nhìn một lượt từ đầu đến chân cơ thể đầy thương tích của Tô Đông, cười lạnh lùng: “Xem ra sức chịu đựng của cậu cũng giỏi”.

Tô Đông không thêm để ý đến vẻ châm biếm của cô, mà chỉ nói: “Chuyện này Tiêu Mặc vẫn chưa biết”. Thấy Phương Thần có vẻ lại sắp lên cơn giận, Tô Đông vội nói nhanh: “Mình có dự tính của mình”.

“Dự tính như thế nào?”, Phương Thần liếc xéo cô, vẻ nghi ngờ.

“Bây giờ thì anh ấy nợ mình, sau này sẽ có lúc anh ấy phải trả lại mình.”

Phương Thần đỡ người, sau đó lắc đầu vẻ không thể tin. “Cậu điên rồi!”.

“Mình không điên.” Tô Đông nói với vẻ mặt bình thản: “Mình hiểu anh ấy. Anh ấy phong lưu, đa tình, biết dùng những lời đường mật. Nhưng, anh ấy không chịu được cảm giác phải nợ người khác. Anh ấy không chịu được việc phải chịu ân huệ của người khác, dù chỉ là một chút, anh ấy sẽ tìm cách trả lại”.

“Cậu làm như vậy liệu có đáng không? Cậu cũng đã nói rồi, anh ta có rất nhiều khuyết điểm và hoàn toàn không đáng tin, nhưng cậu lại mạo hiểm vì anh ta, như thế có đáng không?”

“Mình cảm thấy rất đáng.” Tô Đông quay lại, nhìn Phương Thần và nói với vẻ rất nghiêm túc: “Có lẽ lúc mới bắt đầu chúng mình chỉ nghĩ chơi bời mà thôi, nhưng sau đó thì khác. Nói thật lòng, mình đã yêu anh

ấy rồi. Anh ấy không phải là người mà phụ nữ dễ dàng nắm bắt và quản lý được. Nhưng mình yêu anh ấy, mình muốn có được anh ấy”.

Đối với tin tức này, Phương Thần không ngạc nhiên chút nào, cô im lặng một hồi rồi mới nói: “Nhưng trước đây cậu chưa từng như vậy, hồi cùng với anh Long cậu cũng đâu có như thế”.

“Vì hồi đó mình chưa yêu.” Tô Đông ngẩng mặt lên rồi nằm xuống, mắt chăm chăm nhìn lên trần nhà, rồi nói với vẻ ưu tư: “Hồi mình ở bên cạnh anh Long mình thấy rất vui, mình thích anh ấy, thậm chí là ngưỡng mộ, nhưng mình không yêu anh ấy. Khi anh ấy chết mình rất buồn nhưng không sao khóc được”. Tô Đông dừng lại, rồi sau đó nhắm mắt nói tiếp: “Nhưng mình đã khóc vì Tiêu Mặc, anh ấy là người đàn ông đầu tiên khiến mình phải khóc, và mình biết điều đó có nghĩa là gì”.

Trong phòng bỗng trở nên im ắng lạ t

Phương Thần đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, mãi cho tới khi Tô Đông nói tiếp.

Tô Đông hỏi cô: “Thế còn cậu thì sao, Phương Thần? Nói thật lòng đi, cậu đã bao giờ khóc vì Hàn Duệ chưa?”.

Phương Thần mím chặt môi không lên tiếng.

Thật ra, cô không biết phải vạch ra ranh giới như thế nào. Nếu trong trạng thái không tỉnh táo thì sao nhỉ, có tính không?

Tô Đông thở dài, giọng nói trở lại vẻ nhanh nhẹn, lưu loát như trước, cô hỏi Phương Thần: “Mình đã nói hết chuyện của mình cho cậu rồi. Bây giờ đến lượt cậu. Cậu và Hàn Duệ quay lại với nhau, rốt cuộc là vì sao? Đừng có nghĩ là mình không biết, ngay từ đầu cậu đã có mục đích, đúng không? Mục đích của cậu là gì vậy?”.

Phương Thần cup mắt xuống suy nghĩ một lát, “Ồ con người anh ấy có một sự thật mà mình luôn muốn biết”.

“Sự thật gì vậy?”

“Mình muốn biết...” Phương Thần nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nói, “Mình muốn biết, cái chết của chị Lục Tịch có liên quan gì đến anh ấy không”.

Câu trả lời trên rõ ràng đã khiến Tô Đông rất kinh ngạc, cô ngồi bật dậy, chau mày, tay xoa xoa vào chỗ bị thương, hỏi với vẻ không hiểu: “Mình cứ tưởng là chị cậu chết vì sự cố ngoài ý muốn”.

“Mọi người đều nghĩ như vậy.”

Những chứng cứ mà phía cảnh sát cung cấp cho rất đầy đủ, và đã thuyết phục mọi người rất thành công.

Nếu không có cuộn băng ghi âm ấy của Jonathan, thì những nghi ngờ của Phương Thần cũng sẽ phai dần theo năm tháng.

”Thế bây giờ cậu định làm như thế nào? Nếu Hàn Duệ biết mục đích cậu tiếp cận anh ta, thì anh ta sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. Bây giờ, tốt nhất là cậu hãy hy vọng rằng anh ta không có tình cảm thực sự với cậu, nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Phương Thần ngẩng người ra, rồi bất giác cười buồn, “Mình biết rồi”.

Tất nhiên là cô hiểu về những thủ đoạn của anh, đồng thời cũng hiểu về tính cách của anh, cho nên khi nghe anh nói ra những lời bày tỏ tình cảm, cô đã cảm thấy rất kinh ngạc.

Nếu tất cả đều bị vạch trần, cô không biết liệu mình có thể chịu đựng nổi hậu quả hay không.

Sau một phút suy nghĩ, Phương Thần nói với vẻ kiên quyết: “Nếu anh ta chính là hung thủ đã giết chị Lục Tịch, thì cho đến lúc đó, dù anh ta có bỏ qua cho mình, e rằng mình cũng không thể để chuyện ấy kết thúc dễ dàng như vậy”.

“Cậu sẽ không làm như thế đâu.” Tô Đông nói với vẻ chắc chắn, “Cứ cho là thật vậy đi thì cậu có thể làm được gì? Hơn nữa, rõ ràng là cậu đã yêu anh ta mất rồi”.

“Như thế thì sao nào?”

“Hãy tin mình đi, phụ nữ mãi mãi không thể nào so sánh được với đàn ông về mặt này đâu. Một khi đã nảy sinh tình cảm, thì tỉ lệ để cậu có thể dứt khoát ra tay được rất ít. Phương Thần, chỉ bằng như thế này đi, hoặc là cậu rời xa anh ta, hoặc là cậu hãy quên hết mọi chuyện và ở bên anh ta. Vì, dù sao thì chuyện cũng đã qua lâu rồi, người chết thì cũng đã chết rồi, việc truy cứu đến cùng chẳng có nhiều ý nghĩa lắm đâu.”

“Không thể”, Phương Thần lắc đầu kiên quyết, “Có thể tình cảm chị em giữa mình và chị Lục Tịch vốn không được tốt, nhưng mình vẫn muốn có được sự thật, nếu không thì mình sao có thể yên tâm được? Còn chuyện sau đó phải làm như thế nào thì tạm thời chưa cần suy nghĩ đến. Bây giờ, mình chỉ muốn có một đáp án chính xác mà thôi”.

Nguyên nhân về cái chết của Lục Tịch như một câu đố và tình cảm ngày càng khó kiểm chế trong Phương Thần cứ giằng xé nhau, có những lúc nó khiến cô cảm thấy mệt mỏi đến cùng cực.

Nhưng may sao, dường như Hàn Duệ đang rất bận, việc cùng với bọn Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân đi đâu đó cũng nhiều thêm. Không bị bọn họ chú ý nhiều, ít nhất Phương Thần cũng có được những phút giây thoải mái, không phải lúc nào cũng cảnh giác để tránh bị phát hiện ra động cơ đang nung nấu trong lòng.

Hôm ấy Phương Thần đi ăn trưa ở một tiệm gà rán KFC, bất ngờ bị ai đó vỗ vào vai từ phía sau, quay người lại, cô nhận ra đó là Cận Vĩ mà lâu nay cô không gặp mặt.

Phương Thần vừa mừng vừa ngạc nhiên. Cận Vĩ ngồi xuống đối diện, nói: “Chị Phương, tình cờ quá nhỉ! Vừa rồi, em nhìn qua cửa sổ nhưng vẫn sợ mình nhận nhầm người, vì em nhớ rằng chị thường ăn trưa ở cơ quan”.

“Chị ở trong nhà lâu quá rồi, nên muốn ra ngoài một chút.” Rồi cô hỏi cậu: “Khi nào thì em tới đăng ký nhập trường?”.

“Ngày mừng Bẩy tháng sau.”

Không biết có phải là cô đã nhìn nhầm hay không, mà Phương Thần cảm thấy cậu bé đang ngồi trước mặt mình trưởng thành hơn rất nhiều so với mấy tháng trước. Tóc cậu đã được cắt ngắn, da cũng trở nên đen sạm, trông rất nhanh nhẹn, rắn rỏi và khỏe mạnh.

Mặc dù thời gian qua không liên lạc, nhưng cô cũng biết được một vài thông tin về Cận Vĩ qua lời kể của Viện trưởng Trương, biết được rằng kết quả thi tốt nghiệp phổ thông trung học của cậu rất tốt và đã thi đỗ vào một trường đại học về chuyên ngành Tài chính Kế toán trong tỉnh.

“Em đã ăn cơm chưa? Có cần gọi thêm món gì nữa không?”, Phương Thần vừa nhìn vừa hỏi Cận Vĩ, trong lòng cô thấy rất vui.

“Em ăn rồi. May sao em đi qua đây thì nhìn thấy chị, nên vào chào chị một câu.”

“Vậy thì ngồi xuống một lúc đi, đã lâu rồi chị em mình không nói chuyện với nhau.”

“Vâng.”

Trước mặt cô, Cận Vĩ vẫn tỏ ra rất ngoan ngoãn. Cậu vẫn giống như người em kể từ ngày hai người mới quen nhau.

Cậu kính trọng cô, thích được nói chuyện với cô, thậm chí cảm thấy có đôi chút cảm kích và sùng bái cô.

Trong một thời gian dài như vậy, dường như chỉ có những ngày sau khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn liên quan của Cận Tuệ mới là những ngày không bình thường trong cuộc sống của cậu.

Bây giờ thì tất cả đã tốt đẹp trở lại.

Cậu học sinh mà cô luôn quan tâm, yêu mến đã trải qua thời kỳ phản kháng, trước mắt là một cuộc sống mới mẻ đang chờ đón cậu.

Phương Thần thấy rất vui vì gặp được cậu ở đây, nghe cậu kể về kỳ thi tốt nghiệp, mặc dù đó cũng là những điều mà cô đã trải qua, nhưng cô vẫn nghe với vẻ đầy hứng thú và chăm chú.

Cô nói với Cận Vĩ, giọng đầy khích lệ: “Sau khi vào đại học rồi cùng đừng có quá thoải mái, với nền tảng kiến thức hiện có như em, sau này chắc chắn sẽ có sự phát triển rất tốt”.

“Chị Phương, bây giờ nói tới những chuyện đó liệu có sớm quá không?” Cận Vĩ nheo mắt cười, trên mặt lộ vẻ tinh nghịch của một thiếu niên, “Đừng chỉ cứ hỏi về chuyện của em. Còn chị thì sao? Thời gian gần đây thế nào? Có chuyện gì mới không?”.

Phương Thần ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu với vẻ lấy làm tiếc, “Vẫn như vậy thôi”.

”Đáng thương như thế sao? À, phải rồi chị Phương này, em định sau khi vào đại học sẽ chuyển ngành qua kỳ thi. So với nghề tài chính kế toán, em nghĩ mình thích hợp với nghề báo hơn”.

“Thế sao?” Chuyện này có vẻ vượt khỏi sự tưởng tượng của Phương Thần, “Nói như vậy, có lẽ sau này chúng ta sẽ trở thành đồng nghiệp rồi”, cô cười nói: “Chị có thể giúp được gì cho em không?”.

Gần đây em cũng đang đọc sách. Nếu chị rảnh, thì thời gian này em có thể theo học chị được không?”

“Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi”, Phương Thần nhận lời ngay lập tức.

Mặc dù nói như vậy, nhưng hễ Phương Thần bận việc thì chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ tới những việc khác nữa. Đúng lúc đó, tỉnh lại mở một hội nghị quan trọng, cô đã bận suốt một tuần từ sáng sớm đến tối mịt. Trong khoảng thời gian đó Cận Vĩ cũng tới tìm cô hai lần, nhưng cô không sao sắp xếp được thời gian

Đến khi công việc tạm thời thu xếp xong, cô lập tức nhờ người kiếm một bộ tài liệu cổ liên quan đến chuyên ngành đưa cho Cận Vĩ để bù đắp.

Hôm Cận Vĩ đến để lấy tài liệu thì gặp Hàn Duệ ở cổng tòa soạn, nên cậu đã hỏi về thăm dò: “Chị Phương, chị đã có bạn trai rồi à?”.

Phương Thần đáp qua quýt: “Trẻ con không nên quan tâm đến những việc linh tinh khác”.

“Đó sao lại bảo là chuyện linh tinh? Anh ấy làm gì vậy?”

“Làm kinh doanh.” Cô đáp một cách lấp lửng, tất nhiên là không dám nhắc đến mấy từ hộp đêm, kéo Cận Vĩ lại nhớ đến cái chết của chị gái.

“Hôm nào chị giới thiệu để em làm quen với anh ấy nhé”, Cận Vĩ đề nghị rồi cười hì hì, nói: “Tiện thể để em dựa theo con mắt của đàn ông quan sát và đánh giá giúp chị về phẩm chất con người đối phương nhé”.

Phương Thần vội vàng từ chối: “Cảm ơn em, nhưng không cần phải như thế đâu”.

Cận Vĩ là người luôn chịu khó và hiếu học, xem ra cậu bé thực sự quyết tâm theo nghề báo chí, vì vậy mà thường xuyên mang những vấn đề liên quan đến báo chí mà khi đọc cậu thấy chưa hiểu đến hỏi Phương Thần. Cũng chính vì vậy mà cơ hội cậu gặp Hàn Duệ cũng nhiều hơn hẳn. Đến cả Hàn Duệ cũng phải hỏi cô: “Cậu bé ấy là người như thế nào?”.

Phương Thần cân nhắc một chút, rồi mới nói cho Hàn Duệ biết về lai lịch của Cận Vĩ.

Hàn Duệ nghe, không tỏ thái độ gì. Phương Thần nghĩ, có lẽ sau này sẽ cố gắng tránh để hai người này có dịp tiếp xúc trực tiếp nữa, kéo không lại xảy ra những phiền phức không cần thiết.

Hàn Duệ mang theo người ra ngoài giải quyết công việc, hai ngày sau mới về.

Trước khi đi anh sắp xếp mọi công việc đảm bảo an ninh cho ngôi biệt thự xong, mới nói với Phương Thần: “Điện thoại của anh luôn mở 24/24, có chuyện gì cứ gọi điện thoại”

Sự quan tâm, chăm sóc của Hàn Duệ đối với Phương Thần đúng là khiến mọi người phải ngỡ ngàng. Phương Thần nhìn những người đứng chờ Hàn Duệ xuất phát ở ngoài cửa, rồi bất giác lên nhìn khuôn mặt có vẻ rất lạnh lùng ấy.

Không hiểu sao, trong lòng Phương Thần cảm thấy hơi bồn chồn. Kể từ sau sự kiện xảy ra trong ngôi nhà gỗ đến nay, mặc dù quan hệ giữa hai người có phần lạnh nhạt thậm chí là rất xấu, thì sự an toàn của cô đều là vấn đề mà Hàn Duệ suy nghĩ đến đầu tiên.

Vì thế, cô gạt đầu, rồi lần đầu tiên nghe theo lời anh một cách tự nguyện. “Em sẽ cẩn thận”.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay đêm hôm ấy Phương Thần đã bị chứng viêm dạ dày hành hạ. Phương Thần đã phát sốt và nôn suốt, nhưng cô nhất định không người gọi điện báo tình hình cho Hàn Duệ, mà chỉ bảo họ đưa cô đến bệnh viện gần đó truyền nước, rồi sau đó mang theo rất nhiều thuốc về nhà uống.

Suốt một đêm hết nôn thì lại đi ngoài, nên sức của cô có vẻ yếu hẳn đi, mãi tới gần sáng sau khi ở bệnh viện về cô mới mơ màng chớp mắt được một lúc.

Trời sáng, cô lơ mơ nhớ ra chuyện đã hẹn phụ đạo cho Cận Vĩ, nên cố ngồi dậy soạn một tin nhắn gửi cho cậu. Một lát sau thì Cận Vĩ đến, vừa bước vào cửa cậu đã hỏi: “Tình hình chị thế nào rồi?”.

Phương Thần rất ngạc nhiên: “Em cũng tìm được đến nơi này sao?”.

“Chị quên rồi à? Lần trước chị có nhắc đến rồi mà?”

Thật thế sao? Phương Thần cảm thấy mới chỉ có một đêm mất ngủ mà không những sức khỏe của cô giảm sút hẳn đi, đến cả trí não cũng có vấn đề, không nhớ được rằng mình đã nhắc đến địa chỉ của biệt thự này cho Cận Vĩ lúc nào.

Còn Cận Vĩ thì tiếp tục nói: “Có phải từ nay về sau chị sẽ sống ở đây không?”. Cậu khẽ cười, nhưng không hiểu sao nó lại không phải là một câu hỏi đầy thiện chí, dường như câu hỏi ấy hàm chứa một nghĩa khác, đó là: Chị đã chính thức sống chung với bạn trai rồi à?

Phương Thần đỡ trán, bỏ qua chủ đề đó với vẻ ủ rũ, “Chị đỡ hơn rồi, chỉ có điều hôm nay không thể phụ đạo được cho em. Để hôm khác nhé”.

Cận Vĩ ở lại để chăm sóc Phương Thần.

“Lúc này mà bạn trai của chị cũng không có ở nhà à?”, Cận Vĩ rót thêm nước nóng vào trong ly rồi bê đến đầu giường, hỏi.

“Có việc cần phải giải quyết ở bên ngoài, nên hôm nay anh ấy không về.”

“Thế, người vừa rồi mở cửa cho em là ai vậy?”

“À”, Phương Thần nghĩ một lát, “Nhân viên của công ty anh ấy”.

Cận Vĩ “ồ” một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Cậu nói chuyện với cô, lấy thuốc, gọt hoa quả, còn chủ động xuống tầng một mang bữa sáng lên cho cô.

Phương Thần mỉm cười với vẻ cảm động: “Một nam sinh viên biết chăm sóc người khác như thế này đã lâu rồi chị không gặp đây. Chắc khi vào đại học thì sẽ trở thành món hàng đắt giá với nhiều cô gái đây”.

Thấy Cận Vĩ có ý định ở lại chơi, sợ cậu buồn, Phương Thần bèn bảo cậu vào thư phòng tìm sách hay tạp chí để đọc.

Có một người ở bên chuyện trò, quả nhiên thời gian trôi đi rất nhanh.

Phương Thần nghĩ, hôm nay là cuối tuần, để Cận Vĩ ra ăn bên ngoài, chỉ bằng bảo cậu ở lại ăn cơm tối luôn rồi hãy về.

Không ngờ, bữa ăn chưa kết thúc thì Hàn Duệ trở về đúng vào lúc bên ngoài nhá nhem tối.

Thấy trong nhà có khách, Hàn Duệ hơi ngạc nhiên. Phương Thần thì lại càng sững sốt hơn, bất giác đặt đũa xuống, hỏi: ‘Không phải anh nói ngày mai mới về sao?’, sau đó mới nhớ ra là phải giới thiệu hai người còn lại với nhau, “Đây là anh Hàn Duệ, đây là Cận Vĩ”.

Cô vốn không muốn hai người gặp mặt, may mà Hàn Duệ không tỏ thái độ gì, mà chỉ chào một câu rồi đi lên gác tắm.

Khi anh tắm xong, quay xuống thì đúng lúc hai người đang ngồi nói chuyện bên bàn, hình như Cận Vĩ kể một câu chuyện cười thì phải, nên Phương Thần cứ cười ngặt nghẽo, đôi mắt long lanh, khiến cho cả căn phòng dường như cũng sáng bừng lên.

Hàn Duệ bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô, vừa múc canh vừa hỏi: “Đã đỡ viêm dạ dày chưa?”.

“Sao cơ?”, Phương Thần thôi cười, ngoảnh mặt lại nhìn anh, hỏi lại.

“Bác sĩ nói thế nào?”

Thì ra anh đã biết mọi chuyện. Phương Thần lắc đầu, nói: “Không sao, chắc là tại vì hôm qua ăn nhiều thứ linh tinh ở cơ quan”.

Hàn Duệ dừng động tác, nhìn cô một cái, rồi sau đó không nói gì nữa.

Anh vẫn muốn hỏi cô rằng, vì sao lại không báo cho anh đầu tiên?

Rõ ràng trước lúc đi anh đã dặn dò rõ ràng như vậy, thế mà cuối cùng anh vẫn phải thông qua báo cáo của thuộc hạ mới biết tin cô vào viện lúc nửa đêm.

Không phải là anh hoàn toàn không để ý đến điều đó, thậm chí anh còn cảm thấy một chút giận dữ trong lòng nữa.

Lần này trở về bên anh, thái độ của cô có gì đó hơi lạ lùng, lúc lạnh nhạt, lúc bình thường, phần nhiều thì lại như đang có rất nhiều tâm sự.

Anh không biết cô đang suy nghĩ những gì, nhưng thấy rất rõ ràng, cô đang đề phòng anh, luôn coi anh là người không mấy liên quan, nên mới tỏ ra không hề tin tưởng ở anh, đến cả lúc ốm yếu nhất, cô cũng không muốn có được bất cứ sự an ủi, chia sẻ nào từ anh.

Thế mà, một thằng nhóc dở người lớn, dở trẻ con, lúc này lại đang ngồi ở đây và làm cho cô vui vẻ đến như vậy.

Thái độ của cô đối với người bên cạnh nhẹ nhàng và tự nhiên hơn đối với anh rất nhiều.

Nụ cười không chút đề phòng ấy, cô đã rất tiết kiệm với anh.

Sau khi ăn cơm xong, trước khi Cận Vĩ chào tạm biệt và ra về, Phương Thần nói: “Em cũng sắp phải nhập học rồi, ngày mai chúng ta gặp nhau, có gì không hiểu em cứ mang theo để cùng thảo luận, được chứ?”.

Tất nhiên là Cận Vĩ thấy không có vấn đề gì.

Khi hai chị em đang thống nhất địa điểm gặp mặt, đột nhiên Hàn Duệ lên tiếng: “Hãy để Cận Vĩ ngày mai đến đây đi”.

Phương Thần sững người, còn Cận Vĩ thì lại lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Cũng phải. Chị Phương chưa khỏe hẳn, không nên đi lại nhiều cho phiền phức. Ngày mai em sẽ mang tài liệu đến”.

“Chị đã khỏe rồi mà.” Phương Thần cảm thấy rất khó hiểu, không biết hai người này nghĩ gì nữa, bệnh viêm dạ dày cấp tính có đáng sợ thế không? Huống chi, ngoài chút bệnh đó ra, cô rất bình thường.

Nhưng sự phản đối của cô không có hiệu quả, trước cái nhìn của hai người, dường như cô trở thành một người trong suốt, ngay cả đến chuyện xe đưa đón Cận Vĩ cũng được sắp xếp nhanh chóng.

Cô đành bất lực tiễn Cận Vĩ ra về, đến trước cửa, Cận Vĩ còn cười hì hì, nói: “Anh ấy rất quan tâm đến chị. Chị Phương, thế thì ngày mai chị em mình gặp lại nhé!”.

Khi cô quay trở vào bên trong thì đã không thấy bóng dáng Hàn Duệ ở phòng khách nữa.

Một thuộc hạ đưa tay chị lên gác: “Đại ca bảo em nhắc chị uống thuốc”, rồi sau đó hạ thấp giọng, “Xem ra, tâm trạng của đại ca không được tốt lắm”.

Vừa rồi vẫn rất bình thường cơ mà? Phương Thần không biết nên trả lời thế nào, vì cô không sao nghĩ ra, trạng thái tinh thần của một người sao lại có thể thay đổi nhanh đến thế?

Hoặc nói một cách khác, sao một người lại có thể giấu trạng thái tinh thần và tình cảm của mình giỏi đến như vậy?

58. Chương 57

Chương 57

Hôm sau, Cận Vĩ dậy từ rất sớm.

Cậu bỏ thói quen chạy thể dục mà đứng bên cửa sổ lặng lẽ đứng nhìn bầu trời đang sáng dần bên ngoài cửa sổ.

Thời gian nhập học đã vào giai đoạn nước rút.

Khi Cận Tuệ mất, cậu thực sự đã nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ thay đổi từ đây, không còn theo dự tính như trước.

Nhưng sự thực không đến nỗi tồi tệ như vậy.

Cuối cùng, cậu vẫn có thể thi đỗ vào một trường đại học như mong muốn, cuộc sống của cậu một lần nữa tràn đầy hy vọng.

Tất cả đều rất thuận lợi, thuận lợi đến không ngờ, bao gồm quá trình thi đại học và cả việc gặp Hàn Duệ.

Điều làm cậu ngạc nhiên là, không ngờ hung thủ được xem là gián tiếp hại chết Cận Tuệ lại là tình nhân của Phương Thần!

Xem ra thời gian hẹn gặp sắp đến, nhìn qua cửa sổ, xe ô tô do Hàn Duệ cử đến đã đậu sẵn ở dưới lầu. Sự xuất hiện của chiếc ô tô sang trọng màu đen ở khu dân cư nghèo này là một sự bất thường đã thu hút sự chú ý của không ít người dân xung quanh.

Trước khi ra khỏi nhà, cầm di động trên tay, Cận Vĩ cân nhắc. Vốn dĩ cậu định điện thoại cho nhân viên thụ lý vụ án đến tìm gặp cậu thẳng trước. Nhưng khi điện thoại kết nối được, cậu lại ngất máy.

Lúc lên xe, cậu nghĩ, đợi sự việc có chút manh mối rồi thông báo cho nhân viên thụ lý vụ án kia cũng chưa muộn.

Không hiểu tại sao cậu lại có linh cảm rằng, hôm nay cậu nhất định sẽ thu được một số thông tin có ích liên quan đến vụ án.

Nhưng Hàn Duệ lại không ra ngoài.

Khi gặp Hàn Duệ ở phòng khách, Cận Vĩ cảm thấy hơi căng thẳng. Khi nhìn vào mắt Hàn Duệ, Cận Vĩ liền dời ánh mắt đi chỗ khác.

Trước đây Cận Vĩ chưa từng gặp Hàn Duệ. Cậu biết về Hàn Duệ qua cuộc nói chuyện với người khác cách đây hơn một tháng.

Hôm cảnh sát tìm gặp, họ yêu cầu cậu nhớ lại vụ án của Cận Tuệ và ghi chép lại những nội dung đó. Cũng trong quá trình ấy, tên của Hàn Duệ không chỉ được nhắc đến một lần, nhờ đó cậu mới biết thân phận của Hàn Duệ.

Qua cuộc nói chuyện ấy, Cận Vĩ lảng máng phỏng đoán Hàn Duệ có liên quan đến cái chết của Cận Tuệ.

Hôm nay đối mặt với Hàn Duệ, cậu hoàn toàn không thấy sợ, mà chỉ lo mình sẽ vô tình để lộ mỗi oán hận trong lòng qua ánh mắt và nét mặt.

Theo dự báo thời tiết, sắp tới sẽ có bão đổ bộ vào đất liền. Ngồi ngoài ban công, Phương Thần cảm nhận được rất rõ sự oi bức của thời tiết.

Cô nhìn đồng hồ, thế mà cũng đã tới trưa rồi.

Cô đứng dậy, nói với Cận Vĩ: “Nghỉ chút đã. Em muốn uống gì để chị xuống lấy cho. Nước cam nhé”. Cô cảm thấy hơi buồn cười, không thể không thừa nhận, đến cả cô hồi trước có lẽ cũng không học hành chăm chỉ, nghiêm túc đến thế.

“Chị uống nước cam đi. Em uống coca được rồi”, Cận Vĩ đặt bút sách xuống bàn, đứng dậy vận mình cho đỡ mỏi.

“Vây em ở đây chờ chị một chút”, Phương Thần nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nhưng, điều mà cô không biết là, Cận Vĩ ở trong phòng chờ cô đi khỏi một lúc rồi cũng ra ngoài.

Cận Vĩ cố ý đi thật chậm, hai chân khễ khàng đặt xuống sàn nhà, tránh không để phát ra tiếng động nào.

Ngôi biệt thự này rộng đến kinh người. Đang là mùa hè ngoài hành lang rất mát.

Cận Vĩ bất giác nín thở, nhẹ nhàng tiếp cận mục tiêu, từng bước từng bước tiến đến trước cánh cửa khép hờ.

Đây là thư phòng của Hàn Duệ. Sáng nay khi cùng Phương Thần lên gác, cậu đã nhìn thấy Hàn Duệ đứng lúc anh vừa gọi điện thoại vừa bước vào phòng cùng với hai thuộc hạ của mình.

Mặc dù lúc đó Hàn Duệ nói bằng tiếng Anh rất nhanh, nhưng cậu vẫn nghe rất rõ trong cuộc điện thoại họ nói đến một vụ mua bán sắp diễn ra. Giọng của Hàn Duệ rất trịnh trọng, trước khi gác điện thoại, họ có nói đến một từ mấu chốt là: Fax.

Lúc này có lẽ bọn họ đều đã ra ngoài. Nửa tiếng trước đây, Cận Vĩ ở ban công đã tận mắt nhìn thấy Hàn Duệ và thuộc hạ lái xe rời khỏi ngôi biệt thự.

Nhìn qua khe hở từ cầu thang xuống tầng một, Cận Vĩ biết Phương Thần đang ở trong bếp chuẩn bị đồ uống, trong chốc lát chưa thể xong được. Cậu đầu tranh, thực ra từ trước tới nay cậu chưa từng làm việc này bao giờ, nói không căng thẳng, hồi hộp thì là nói dối.

Cuối cùng, cậu vẫn nắm chặt nắm đấm, hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Rèm cửa sổ bằng nhung màu xanh đen được vén rộng sang hai bên, ánh sáng từ bên ngoài lọt qua cửa kính, tràn ngập cả căn phòng.

Bởi vì quá yên tĩnh nên Cận Vĩ dường như nghe thấy cả hơi thở của mình.

Hôm qua khi cậu đến đây tìm tạp chí, lúc đó cậu chỉ vội vàng nhìn nhanh xung quanh một lượt. Ngoài tủ sách và giá để đồ chiếm trọn hai bức tường ra, cách bày biện trong thư phòng rất đơn giản, chỉ có thêm một tràng kỷ dài rộng và một bàn làm việc.

Máy vi tính đặt trên bàn làm việc đang mở, màn hình chờ của máy đang phát ra những tia sáng màu xanh thẫm. Nhìn thấy đèn báo của máy fax đặt bên cạnh, Cận Vĩ chợt thấy tim mình đập dồn dập, cậu bước tiếp về phía trước.

Tờ fax vẫn còn hơi ấm, chứng tỏ việc gửi fax vừa xong cách đây không lâu. Cầm tờ fax lên xem, Cận Vĩ thấy ở góc trái của tờ giấy A4 chỉ có hai từ đơn tiếng nước ngoài ngắn gọn nhưng ít gặp “Nuevo Leon”.

Hình như là tên địa danh, Cận Vĩ không dám khẳng định, bởi thậm chí cậu không biết đó là chữ viết của nước nào.

Đúng lúc Cận Vĩ lấy di động ra định lưu lại thông tin thì đột nhiên cậu nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang. Tiếng động ấy hoàn toàn không giống tiếng bước chân của Phương Thần.

Thư phòng là gian thứ nhất của tầng hai nên không có chỗ nào để trốn nữa. Cận Vĩ hoảng hốt nhìn xung quanh, cậu vội vàng cầm lấy điện thoại và lách mình trốn trong một cánh cửa nhỏ ở gần đó.

Sau khi núp vào bên trong, Cận Vĩ mới phát hiện ra nơi này giống như một phòng họp nhỏ. Dưới ánh sáng lò mờ, cậu có thể nhìn thấy ở đây bàn ghế được bày biện đầy đủ.

Lúc này Cận Vĩ không còn tâm trí để ý đến cảnh vật xung quanh. Sau khi xác định giữa gian phòng nhỏ này chỉ có duy nhất một lối thông sang thư phòng, Cận Vĩ cố trấn tĩnh, đứng nép sau cánh cửa và chăm chú lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Nhưng cậu không nghe thấy gì, có lẽ do thiết bị cách âm của cánh cửa quá tốt. Mặc dù đã nín thở lắng nghe nhưng cậu vẫn không có cách nào biết được tình hình ở bên ngoài ra sao.

Thời gian lúc đó như ngừng trôi, từng giây từng phút như ngưng lại, giống như dòng máu đang đông cứng trong cơ thể Cận Vĩ, chảy rất chậm và khó khăn.

Có thể người vừa lên gác không vào thư phòng? Có thể là Phương Thần hoặc thuộc hạ của Hàn Duệ.

Cận Vĩ cảm giác có chút gì đó hồi hộp bất an, phán đoán ra rất nhiều khả năng để thoát thân.

Nhưng đúng lúc đó, cánh cửa trước mắt Cận Vĩ bỗng nhiên bị kéo ra. Trong phút chốc ánh sáng chiếu vào làm chói hai mắt của Cận Vĩ.

Có nằm mơ Phương Thần cũng không nghĩ là sẽ bắt gặp cảnh tượng này.

Khi Phương Thần mang nước hoa quả từ trong bếp đi ra thì bỗng nhìn thấy hai người đàn ông bắt Cận Vĩ tống vào ô tô. Phương Thần thậm chí còn chưa kịp ngăn cản thì chiếc ô tô đã lao vút đi.

Phương Thần sững người lại. Ngay lập tức cô chạy đến trước mặt Hàn Duệ và hỏi:

“Anh đã làm gì Cận Vĩ vậy?”.

Hàn Duệ đứng sau bàn làm việc, thân hình thon dài của anh dựa sát vào bàn, bóng của anh hiện mờ mờ trên cánh cửa sổ.

Hàn Duệ hơi cúi đầu ngẩng nhìn viên đá quý màu xanh biếc trên tay, tay kia lướt nhẹ qua viên đá quý, đầu vẫn không ngẩng lên, đáp: “Anh đưa cậu ta đến một chỗ khác, chắc cậu ta cần phải ở đây mấy hôm”.

“Như thế nghĩa là sao? Tại sao lại như vậy?”, Phương Thần cảm thấy đầu như có một tiếng nổ, không kịp có phản ứng gì.

Hàn Duệ ngẩng đầu lên, trả lời Phương Thần với ánh mắt sắc lạnh: “Đây cũng là điều mà anh muốn hỏi, rốt cuộc cậu ta là ai mà lại dám xem trộm đồ của anh ở trong thư phòng?”.

Phương Thần nhú mày lại, vẫn không hiểu chuyện gì cả: “Cậu ấy xem trộm của anh cái gì cơ?”.

“Bản fax”, Hàn Duệ kiên nhẫn giải thích cho Phương Thần. “Nói chính xác ra thì đó là địa chỉ giao dịch của một vụ làm ăn”. Cầm chiếc điện thoại di động của Cận Vĩ đặt trên bàn, Hàn Duệ ngẩng một lúc rồi nói: “Cậu ta đã định lưu địa chỉ đó vào chiếc điện thoại này. Không biết cậu ta làm việc ấy nhằm mục đích gì, nhưng anh không thể để cậu ta truyền tin này đi, do vậy đành để cậu ta nghỉ ngơi hai ngày ở một nơi an toàn. Vụ vụ làm ăn của anh giải quyết xong thì sẽ trả tự do cho cậu ta”.

Phương Thần sững sờ, cô không nghĩ rằng Cận Vĩ sẽ làm việc đó. Một lúc lâu sau cô mới nói: “Không thể có chuyện như vậy”

“Tin hay không thì tùy em”, Hàn Duệ cũng chẳng hề để tâm xem Phương Thần có tin chuyện đó không nữa.

“Do vậy các anh đã đánh cậu ấy ngất đi rồi nhốt lại?” Phương Thần lắc đầu nói với giọng nghiêm túc “Anh không có quyền làm như vậy”.

Phương Thần vừa dứt lời thì Hàn Duệ đã nhướn mày lên hỏi; “Lẽ nào em muốn cứu cậu ta?”

“Hãy nói cho em biết anh nhốt cậu ấy ở đâu? Chỉ còn một tuần nữa là cậu ấy phải nhập học rồi, anh có biết không hả?!”.

“Việc đó có can hệ gì đến anh chứ? Mà cũng đâu có liên quan đến em! Đừng có trách là anh không nhắc nhở em trước và cũng đừng cố can thiệp vào chuyện này, nếu không thì..”, Hàn Duệ đột nhiên ngừng nói, ánh mắt càng thâm hơn.

“Nếu không thì sao chứ?”, Phương Thần tức tối nói.

Ánh mắt của Hàn Duệ đột nhiên tối sầm lại, anh nhìn Phương Thần, nét mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, rồi chậm rãi nói rõ từng từ một với giọng mà Phương Thần chưa từng nghe thấy bao giờ: “Nếu không thì em phải tự gánh lấy hậu quả”.

Nói xong, Hàn Duệ liền đi qua mặt của Phương Thần và bước thẳng ra khỏi thư phòng.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ Hàn Duệ lại nói với cô bằng giọng lạnh lùng như vậy.

Ít nhất thì từ khi cô trở về lần này, Hàn Duệ dường như đã cố tỏ ra yêu chiều, rộng lượng đối với Phương Thần.

Nhưng sau việc này, Phương Thần phát hiện ra rằng, thực ra mọi thứ lại không như vậy.

Phương Thần không thể không thừa nhận rằng, giờ phút ấy cô đã bị Hàn Duệ làm cho thấy sợ, dường như cô đã gặp một Hàn Duệ hoàn toàn khác lạ.

Nói cách chính xác thì đó là một Hàn Duệ chân thật hơn.

Nhưng cũng chính vì vậy thì tại sao Cận Vĩ lại bị lôi vào cuộc?

Bất chấp lời cảnh cáo của Hàn Duệ, Phương Thần vẫn bí mật đi dò la tin tức về Cận Vĩ từ người khác, nhưng không thu được gì.

Phương Thần nghĩ, dù cho Cận Vĩ muốn xem trộm tài liệu làm ăn của Hàn Duệ vì bất cứ lý do gì, cô cũng phải tìm cách cứu Cận Vĩ ra đã.

Bởi cô không tin sự việc lại chỉ đơn giản như vậy, không thì Cận Vĩ chỉ bị bắt giam không thôi.

Để ép Cận Vĩ nói ra điều muốn biết, Hàn Duệ có rất nhiều biện pháp.

Không hiểu sao lúc đó Phương Thần đột nhiên lại nhớ đến giọng nói cô nghe được từ cuộn băng ghi âm của Jonathan - giọng ra lệnh lạnh lùng không chút tình cảm, khiến người ta kinh hoàng khiếp sợ.

Mạng người trong con mắt của Hàn Duệ có lẽ chỉ như cỏ rác.

Cuối cùng vào một buổi chiều hai ngày sau đó, sau khi tan ca từ cơ quan đi ra, Phương Thần vô tình nghe được tiếng A Thiên đang đứng ở cửa xe ô tô nói chuyện điện thoại. Phương Thần đứng yên tại chỗ, một lúc sau cô mới đi đến vỗ vai A Thiên coi như không có chuyện gì xảy ra.

A Thiên giật mình, vội cắt điện thoại đi và quay người lại cười hì hì nói: “Anh Hàn Duệ có việc bận mấy hôm, nên bảo em đến đón chị”.

“Vậy chúng ta đi thôi”, Phương Thần gạt đầu rồi lên xe.

Đêm hôm đó, khi Cận Vĩ đang ngủ mơ màng thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Vì vẫn còn trong cơn ngái ngủ, Cận Vĩ cố hết sức nhìn qua màn đêm để xem người đó là ai. Khi nhận ra đó là Phương Thần, Cận Vĩ mới sững sốt kêu lên: “Chị Phương Thần!...”.

Phương Thần nhanh chóng tiến đến bên giường, đỡ Cận Vĩ đứng dậy, nói “Chúng ta đi”.

Phương Thần không kịp xem xem Cận Vĩ có bị làm sao không, đến khi đi được hai bước cô mới nhận ra Cận Vĩ không tự đi được nên đành dừng lại.

Suốt hai ngày không được ăn uống gì, giờ đây hai chân của Cận Vĩ mềm nhũn xuống, giọng nói khản đặc, khi đứng lên thấy đầu óc quay cuồng, cậu liền vịn vào tường rồi ngồi sụp xuống sàn nhà.

“Chúng đánh em à?”.

Cận Vĩ lắc đầu, chỉ hỏi: “Làm sao chị đến đây được?”.

“Đi khỏi đây đã rồi hãy nói”, Phương Thần hơi khom lưng xuống, hỏi: “Em đi được không?”.

Cận Vĩ cắn răng gật gật đầu, gắng gượng đứng lên.

Phương Thần hỏi tiếp: “Tại sao em lại làm như vậy?”.

“Tại sao lại làm như vậy?”, câu này Cận Vĩ đã bị hỏi không biết bao nhiêu lần trong hai ngày qua.

Vì chính nghĩa? Hay vì nhất thời không giữ được bình tĩnh? Hay do cái chết thảm của chị gái khiến Cận Vĩ không sao nguôi ngoai được, nên cậu không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể trừng trị Hàn Duệ?

Lần trước khi hỏi cung, Cận Vĩ biết được sắp tới Hàn Duệ sẽ có một vụ mua bán lớn liên quan đến hàng cấm. Đây là cơ hội cậu không thể bỏ qua.

Trong hai ngày qua dù bị tra hỏi thế nào, nhưng Cận Vĩ vẫn cắn răng chịu đựng không nói nửa lời.

Dù bị bỏ đói nhưng Cận Vĩ vẫn không chịu thỏa hiệp với bọn họ.

Khoảng mười lăm phút trước khi Phương Thần xuất hiện, Cận Vĩ còn cảm thấy cần phải tự khen mình vì cho đến lúc đó cậu vẫn kiên định, không nói ra điều gì.

Nơi giam Cận Vĩ là một gian phòng nhỏ trong hầm rượu, nằm dưới tầng ngầm của quây rượu.

Dưới ánh sáng của ngọn nến, đột nhiên Hàn Duệ xuất hiện. Bóng cao lớn của anh ta trông giống như một con ma xuất hiện làm Phương Thần giật mình.

Nét mặt Hàn Duệ trầm mặc, đôi mắt sâu thẳm dường báo trước một trận dông tố sắp xảy ra.

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Phương Thần, anh hỏi rành rọt từng từ một “Em đến đây làm gì?”.

Trái tim trong lồng ngực của Phương Thần đập thình thịch, cô biết đã làm Hàn Duệ rất tức giận. Hít một hơi thật sâu, Phương Thần trả lời: “Em cần đưa Cận Vĩ đi khỏi đây”.

”Không thể

“Anh nên biết rằng việc bắt giam Cận Vĩ là vi phạm pháp luật”.

“Em muốn nói chuyện pháp luật với tôi sao?”. Từ đôi môi mỏng của Hàn Duệ bỗng thốt ra một điệu cười chế nhạo. Anh nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của Phương Thần và Cận Vĩ, nói: “Bây giờ em hãy đi theo tôi”.

“Em không đi!”

Dường như khẩu khí của Phương Thần quá cương quyết khiến cho mấy người đứng sau Hàn Duệ đều lên tiếng can ngăn để giảm bớt sự căng thẳng.

Bất cứ ai có mặt lúc đó đều có thể nhận ra Hàn Duệ đang rất giận, sự việc đã vậy rồi mà Phương Thần lại còn dám khiêu khích anh!

Quả nhiên nét mặt của Hàn Duệ đang dần biến sắc.

Không thêm nói câu nào, anh ta tiến đến túm lấy cánh tay của Phương Thần lôi cô đi một cách thô bạo.

“Anh làm gì vậy?!” , Phương Thần phản kháng lại bằng giọng nghiêm nghị.

Hàn Duệ mím chặt môi, không thêm để ý đến sự vùng vẫy của Phương Thần, lôi cô đi đầu không quay lại.

Hàn Duệ thô bạo đập tung cửa phòng ngủ ra, Phương Thần lảo đảo bước vào trong, ngay sau đó cô bị một sức mạnh tàn nhẫn quăng lên giường.

Phương Thần cố gắng vùng vẫy, khiến đồ đạc rơi tung tóe khắp nhà, cô tức giận nhìn Hàn Duệ: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?!”.

Giọng nói của Hàn Duệ lạnh tanh: “Đây chính là điều tôi muốn hỏi em; lẽ nào em đã quên những gì tôi nói rồi sao?”.

“Em cũng đã từng nói với anh là em không thể nhắm mắt làm ngơ chuyện này mà.”

“Vậy hãy xem bản lĩnh của ai cao hơn.”

Thấy Hàn Duệ quay người định đi, Phương Thần vùng dậy định chạy ra ngoài nhưng cô bị cánh tay lực lưỡng của anh ngăn lại.

Hàn Duệ nghiêng người nhìn Phương Thần bằng vẻ mặt lạnh như băng, nói rành rọt: “Nếu em đã không chịu hợp tác như vậy, thì từ nay trở đi em chỉ được ở đây, không được đi đâu cả”.

Phương Thần sững người lại, một hồi lâu sau mới phản ứng: “Thế là thế nào? Giam giữ hay quản thúc? Anh muốn nhốt tôi ở đây sao?”.

Hàn Duệ im lặng không nói câu nào, anh lạnh lùng vung tay Phương Thần ra rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Phương Thần cảm thấy khó tin vào những gì cô vừa nghe được từ Hàn Duệ. Cô vẫn đang suy nghĩ về ý tứ trong những lời nói vừa mới nghe được, thì lại nghe thấy tiếng khóa cửa bên ngoài. m thanh ấy giống như những nhát búa nặng nề gõ vào lòng cô.

59. Chương 58

Chương 58

“Đã xong mọi việc chưa?”, Hàn Duệ hỏi Tạ Thiếu Vĩ.

“Xong rồi. Hiện Jonathan đã biết địa điểm giao dịch của chúng ta, tin rằng ở bên Mỹ sẽ sớm có động tĩnh”.

“Hừm”, Hàn Duệ phả ra một hơi thuốc lá, cười khẩy nói: “Jonathan có ưu điểm gì nữa tôi không biết, có điều tay chân của hắn ra tay rất nhanh đấy”.

“Đại ca khẳng định là hắn sẽ bị mắc lừa sao?”.

“Tôi chưa nói thế bao giờ. Khác với ông anh Michael, Jonathan thông minh hơn nhiều. Tuy nhiên không biết mấy năm nay hắn thế nào, có vẻ ngày càng sống ẩn mình, mảnh khỏe không có gì tiến bộ, trái lại còn lạc hậu hơn. Bây giờ đấu với hắn chẳng còn thú vị nữa, chẳng bù cho ngày xưa bất cứ là chuyện gì, hắn cùng bày mưu tính kế làm cho tôi bị tổn thất mấy lần.”

Dừng lại một lúc, Hàn Duệ tiếp tục nói: “Lần này tôi thấy hắn không nén nhịn được nữa, chắc hắn đang rất muốn lấy cái mạng của tôi, cho nên mới cất công đến Trung Quốc. Nghe nói gần đây công việc làm ăn của hắn không được tốt cho lắm, bị mấy đối thủ lợi dụng nên tổn thất nặng nề. Lần này là cơ hội tốt để hắn thu hồi số đất đã mất, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu”.

Tạ Thiếu Vĩ cười nói, “Cảnh sát quốc tế ở bên đó đã tiết lộ tin tức rồi, giờ chúng ta chỉ chờ hắn tự mắc câu là xong”.

“Tốt nhất là giải quyết một lần cho xong.” Gạt bớt tàn ở đầu thuốc, Hàn Duệ dựa người vào sofa, một lúc sau nói thêm: “Nếu như có thể mượn tay người khác để trừ khử hắn là tốt nhất”.

Lúc Tạ Thiếu Vĩ ra về thì trời đã tối hẳn.

Ngồi một mình trong phòng khách một lúc, Hàn Duệ mới đứng dậy lên lầu.

Hàn Duệ đứng trước cửa phòng ngủ đang đóng kín một lúc, cuối cùng mở cửa đi vào.

Đúng như dự đoán, đón tiếp anh là một chiếc gối được ném ra rất mạnh, cho thấy người ném nó đang trong cơn giận dữ ngàn ngút.

“Em làm gì thế?”, đón lấy chiếc gối ném sang một bên, Hàn Duệ từ từ quay về phía người đang ngồi trên giường.

Phương Thần đang rất tức giận, cô đứng bật dậy, ném cái nhìn lạnh lùng về phía Hàn Duệ: “Tôi chỉ tiếc là vật vừa ném vào mặt anh không phải là một con dao!”.

Hàn Duệ cười vẻ không hề tức giận: “Chẳng nhẽ em hận tôi đến thế sao?”.

“Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy? Dựa vào cái gì mà nhốt tôi lại?”, Phương Thần nắm chặt nắm đấm, đôi mắt rực lửa. Trong cuộc đời hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên cô bắt gặp một hành vi thô bạo đến như vậy.

Dáng điệu trong cơn tức giận của cô thật giống một con thú bị chọc tức, toàn thân nó xù lông lên để sẵn sàng chống lại kẻ thù, lại cũng giống một ngọn lửa đang cháy rừng rực, đến đôi mắt cũng sáng bừng lên.

Hàn Duệ vẫn còn đang bực mình vì chuyện của Jonathan, nhìn thấy Phương Thần tức giận lúc này, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn, giống như một người đang được tiêm một liều thuốc kích thích, lập tức thấy cơ thể tràn trề sức sống trở lại.

Do đó Hàn Duệ nhìn Phương Thần với đôi mắt mềm hơn, mặc cho cô dùng đủ loại từ ngữ chỉ trích mình. Chờ đến khi Phương Thần mệt, Hàn Duệ mới nói: “Chỉ cần em hứa không can thiệp vào chuyện của tôi nữa, tôi sẽ trả tự do cho em”.

“Anh đừng có ra điều kiện cho tôi”, giọng Phương Thần rất cứng rắn, tỏ ra xem thường hành vi độc đoán chuyên quyền của Hàn Duệ, cô chỉ về phía sau lưng, nói: “Nếu như anh tiếp tục nhốt tôi, tôi sẽ lên sân thượng nhảy xuống dưới để chạy trốn”.

Đây không phải là lời đe dọa, bởi Hàn Duệ biết Phương Thần nói là làm. Hàn Duệ nhìn cô từ đầu đến chân một lượt với vẻ nghiêm túc, rồi nói với giọng pha chút đùa vui: “Tính cách này của em không biết giống ai nhỉ?”.

Bị hỏi đột ngột, Phương Thần sững người lại một lúc, cô cười với giọng khinh thường, đồng thời liếc nhìn Hàn Duệ, đáp: “Cái gì, không giống với bạn gái cũ của anh sao?”.

“Chính xác.”

Phương Thần lập tức cảm thấy nhói đau trong lòng, sầm mặt lại không nói lời nào.

Một lúc sau, với điệu bộ đủng đỉnh, Hàn Duệ từ từ tiến đến trước mặt Phương Thần, một tay khẽ nâng cằm cô lên, nói với vẻ nửa cười: “Không thể không công nhận, em thực sự rất hấp dẫn tôi”.

Có lẽ hôm nay tâm trạng Hàn Duệ rất vui nên anh mới không tiếc biểu lộ nét mặt tươi cười dành riêng cho Phương Thần, năm lần bảy lượt tỏ thái độ vui vẻ ôn hòa với cô.

Chỉ tiếc là, Phương Thần cảm thấy hoàn toàn không thể đón nhận tình cảm của anh.

Vẫn chưa hết cơn tức giận, Phương Thần lùi lại định bảo Hàn Duệ ra ngoài để cô ở lại một mình, nhưng nhìn đôi mắt lập tức tối lại của anh nên lại thôi. Hàn Duệ nhanh chóng bước tới, rồi bằng ưu thế trời cho, vừa đẩy vừa kéo cô nằm xuống chiếc giường êm ái.

Rất nhẹ nhàng Hàn Duệ hôn lên môi Phương Thần rất cuồng nhiệt, rồi lập tức đưa tay xuống phía dưới, hơi thở chứa đầy dục vọng...

Phương Thần nằm trên chiếc giường mềm mại, cố gắng tránh nụ hôn của Hàn Duệ, nhưng không sao tránh được.

Nằm phía dưới Hàn Duệ, Phương Thần nhắm mắt chịu đựng trước mỗi động tác khiêu khích của anh. Cô cảm giác như mình rơi vào một chiếc lưới vô hình, không sao thoát ra được, sức phản kháng cũng dần trở nên yếu ớt.

Tại sao lại có thể như vậy?

Trong tình cảnh này, tại sao cô lại có thể dễ dàng để mình chìm trong những cảm giác ấy?

Thời gian bị nhốt trong phòng ngủ, Phương Thần thấy mình không thể nào hiểu được rốt cuộc Hàn Duệ là một người như thế nào.

Cô không thể hiểu nổi Hàn Duệ nữa. Có thể lúc này anh rất yêu chiều cô, nhưng không ai có thể biết được ngay sau đó anh ta sẽ làm gì cô.

Cô chưa từng nghĩ trong thời gian sống chung với nhau cô có vị trí như thế nào trong cuộc sống của Hàn Duệ.

Không cần trả lời cũng có thể thấy rất rõ ràng, với Hàn Duệ thứ quan trọng nhất là rằng mãi không phải là một người đàn bà.

Có lẽ địa vị, tiền bạc và quyền lực mới thực sự là những thứ quan trọng hàng đầu trong cuộc đời của Hàn Duệ.

Để đạt được những thứ đó, Hàn Duệ có thể làm gì? Có phải anh ta sẽ không ngại ngần loại bỏ mọi trở ngại? Giống như việc đối xử với cô hôm nay? Giống như việc anh từng sát hại Lục Tịch...

Phương Thần bỗng nhiên tỉnh táo trở lại giống như bị một vật gì đó đập vào người. Không biết cô lấy sức mạnh từ đâu để đẩy Hàn Duệ ra khỏi người mình.

“Sao vậy?” Hàn Duệ chống tay trên gối, nghiêng người nhìn Phương Thần, dục vọng vẫn còn đọng trong đôi mắt của anh, nét mặt có chút gì đó không vui.

“Nói”, Hàn Duệ bỗng thốt ra một từ ngắn gọn, hơi thở đã bớt gấp gáp hơn, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Phương Thần, “Trong lòng em rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Phương Thần hơi giật mình, cô nhìn vào mắt của Hàn Duệ, ở đó là vẻ lạnh lùng, không cho phép chần chừ. Cô vẫn mím môi; bình tĩnh nhìn trả lại Hàn Duệ, rồi đột nhiên vùng khỏi tay anh.

Cô muốn đứng ra ngoài, nhưng không được. Dường như một loạt hành động chống đối không lời vừa rồi của Phương Thần đã làm Hàn Duệ tức giận. Trong nháy mắt, cô lại bị anh đè xuống giường.

Lần này, anh tỏ ra không hề thương tiếc, thậm chí còn đè cánh tay cô, khiến cô đau điếng cả người.

Phương Thần không nén giận dữ được chau mày lại. Hàn Duệ cười, chế nhạo nói: “Em đừng nói dối mà không chớp mắt như vậy nữa. Em tưởng tôi sẽ tin em sao?”

Ánh mắt của Hàn Duệ sắc nhọn, giống như một lưỡi dao đâm xuyên qua trái tim của Phương Thần.

Quả thực anh luôn nhìn thấu tâm can cô, dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà anh ta lại tự cho mình cái quyền ở trên cao như vậy?

Và tại sao cô lại phải giấu giếm nỗi buồn phiền trong lòng, chịu đựng sự hành hạ của Hàn Duệ?

“Tóm lại anh muốn nghe điều gì?”

Đột nhiên Phương Thần nhìn thẳng vào mắt Hàn Duệ, vẻ mặt cương nghị của cô khiến anh sững người.

“Anh thực sự muốn biết điều đó ư?”, hít một hơi thật sâu, Phương Thần nhìn chằm chằm vào Hàn Duệ.

Dường như Phương Thần đã hạ quyết tâm, cô không muốn mọi chuyện kéo dài thêm nữa, mọi đề nén trong lòng chỉ chờ đến một khoảnh khắc bị kích động là tuôn trào ra hết.

Đó chính là hiện tại.

Cô “Tôi lúc nào cũng suy nghĩ xem anh đã làm gì Lucy?”.

“Em nói cái gì?”, Phương Thần thấy Hàn Duệ thực sự ngẩn người ra.

“Lục Tịch. Anh biết Lục Tịch, đúng không? Hoặc là do anh đã giết quá nhiều người nên đã quên sự tồn tại của một người như vậy?”

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô dần dần lỏng ra.

Trước cái nhìn chăm chăm của Phương Thần, Hàn Duệ từ từ ngồi dậy, ngược nhìn Phương Thần với vẻ nghi ngờ, mắt hơi nheo lại, hỏi với giọng không tin: “Tại sao em lại biết Lục Tịch?”.

Khóe môi của Phương Thần hơi giật giật, khe lấp bắp như đang trong cơn mơ: “Thì ra anh vẫn còn nhớ đến chị ấy”.

“Nói mau! Tại sao em biết cô ấy?”

Phương Thần nhìn Hàn Duệ, dường như anh đang rất tức giận, nhưng có lẽ phần nhiều là nghi ngờ.

Phương Thần ngây người trong một lúc, đợi đến khi Hàn Duệ gần mất hết kiên nhẫn, Phương Thần mới nở một nụ cười cay đắng, nói: “Lục Tịch chính là chị tôi, chị ruột của tôi, anh biết không?”.

Chị ruột! Giây phút ấy, khuôn mặt của Hàn Duệ bỗng tối sầm và lạnh lùng, trong lòng anh ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.

Anh không nghĩ rằng giữa Phương Thần và Lục Tịch lại có mối quan hệ gần gũi đến vậy.

Hai người con gái, dù cho có khuôn mặt đẹp giống nhau, nhưng thời gian đã lâu, lại ở hai quốc gia khác nhau nên khi gặp Phương Thần, Hàn Duệ không thể nào liên tưởng đến một người con gái Trung Quốc khác từng sống bên cạnh mình.

Huống chi, Phương Thần và Lục Tịch không giống nhau chút nào.

Một người thì dịu dàng trầm tĩnh như đêm tối, những khi yên ắng mọi người có thể sẽ không mấy chú ý đến sự tồn tại của cô.

Còn một người thì lại giống như mặt trời buổi sớm, ánh sáng rực rỡ rọi chiếu khắp nơi, thu hút sự chú ý của mọi người, và đã chinh phục anh thành công.

Thì ra, hai người ấy vốn là chị em ruột.

Không có bất cứ âm thanh nào phát ra, không khí trong phòng lúc này giống như đang bị nén chặt lại, khiến người ta cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Phương Thần suy nghĩ rất lung, cuối cùng sự việc cũng đi đến nước này. Khi nói ra những lời ấy, đồng nghĩa với việc cô đã tự đưa bản thân vào con đường không thể nào quay lại được.

Vì thế, cô nhìn chăm chăm vào Hàn Duệ, dường như dùng toàn bộ sức lực của mình, hỏi rành rọt từng câu từng chữ: “Anh đã làm gì chị Lục Tịch? Rốt cuộc vì sao chị ấy chết? Tôi luôn nghi ngờ cái chết của chị ấy không phải là một tai nạn, đúng không? Cái chết của chị ấy có liên quan gì đến anh? Có phải anh đã giết chị ấy?”.

Hàn Duệ để mặc cho Phương Thần trút cơn căm hận, mỗi một câu hỏi của cô tựa như những tảng đá lớn ném xuống biển.

Hàn Duệ không hé răng nửa lời nên Phương Thần không biết anh đang nghĩ những gì.

Ánh mắt của Hàn Duệ nhìn xoáy sâu vào Phương Thần, mỗi giây trôi qua vẻ u tối trên mặt anh càng hiện rõ hơn.

Sự im lặng ấy có một sức mạnh tác động đến thần kinh người khác, không lời nhưng thật đáng sợ.

Thời gian cứ trôi qua, chỉ có tiếng thở mỗi ngày một dồn dập hơn.

Cuối cùng Phương Thần không thể chịu đựng được nữa, cô cảm giác mình như sắp lên cơn stress, quyết định bất chấp tất cả, nghiêng người sang túm lấy cổ áo của Hàn Duệ.

Ở khoảng cách gần như vậy, Phương Thần có thể nhìn rõ bóng của cô trong mắt Hàn Duệ.

Vẫn túm cổ áo Hàn Duệ, Phương Thần nói như hét vào mặt anh: “Hãy trả lời tôi đi! Hôm nay anh phải nói rõ tất cả mọi chuyện với tôi!”.

Ngón tay của Phương Thần dần dần bị Hàn Duệ gỡ ra khỏi

Sức mạnh của anh ta khiến cho khớp xương ngón tay của cô đau điếng.

“Đây chính là mục đích để em đến với tôi sao?”, cuối cùng Hàn Duệ cũng đã lên tiếng, nhưng giọng nói lạnh lùng như từ một nơi rất xa truyền đến, “Vì Lục Tịch nên em đã chịu ở lại bên tôi, đúng không? Tại sao em biết tôi và cô ấy có quan hệ với nhau?”.

Hàn Duệ nhìn Phương Thần một lượt, giống như đang quan sát người lạ mặt, “Thực ra điều tò mò duy nhất bây giờ của tôi là em biết sự thật về cái chết của Lục Tịch đã bao lâu rồi?”. Giọng Hàn Duệ lạnh tanh như băng đá.

Hàn Duệ cảm thấy thật nực cười, lần đầu tiên anh phải thừa nhận là đã nhìn nhầm người. Người con gái đang đứng trước mặt anh, hôm qua có lẽ vẫn được anh xem như niềm vui và sung sướng bất ngờ mà cuộc đời này đem đến tặng cho anh. Thế mà, hôm nay, tất cả những điều đó đã trở thành một sự chế nhạo to lớn.

Thực ra Phương Thần đã dốc hết tâm trí, mang trong lòng tâm sự nặng trĩu, mong tìm kiếm một lời giải đáp từ Hàn Duệ.

Cô cho rằng Hàn Duệ đã hại chết chị mình, anh đã giấu kín mọi chuyện trong lòng đến tận hôm nay mới nói ra tất cả.

Hàn Duệ để lộ ra một nụ cười châm biếm, thể hiện sự khâm phục với Phương Thần và sự khinh thường với chính bản thân mình.

Ngăn cách giữa hai người là cái chết của một người khác, Hàn Duệ đã bị bưng bít, còn Phương Thần thì lúc nào cũng rất tỉnh táo.

Trong tình cảnh như vậy mà Hàn Duệ lại tưởng rằng Phương Thần có một chút tình cảm đối với mình.

Từ trước đến nay, Hàn Duệ luôn cho rằng tính khí thất thường của Phương Thần là do việc cô bị lợi dụng ngày hôm ấy và tưởng rằng cô đã bị anh làm cho tổn thương.

Vì thế mà Hàn Duệ từng nghĩ, từ nay về sau sẽ đối xử thật tốt với Phương Thần.

Phương Thần quả thực là trường hợp ngoại lệ đối với Hàn Duệ. Không giống người con gái khác, Phương Thần được Hàn Duệ coi trọng và yêu chiều, thậm chí nhiều khi Hàn Duệ còn tìm cách lấy lòng cô, chỉ vì muốn cô được vui vẻ, vì muốn hai người có thể sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng lúc này Hàn Duệ mới biết, tất cả đều uống công vô ích!

Phương Thần luôn nghĩ đến nguyên nhân cái chết của người chị, vậy thì làm sao có thể thật lòng với Hàn Duệ được?

Với Phương Thần, tất cả những gì Hàn Duệ làm cho cô chỉ là một trò cười mà thôi.

Trong mắt Hàn Duệ, mọi thứ anh làm cho Phương Thần thật nực cười và ngu xuẩn!

Cái bóng dong dỏng của Hàn Duệ in xuống giường nhạt nhòa, anh đứng dậy nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp mà anh đã nhìn không biết bao nhiêu lần.

Anh nhìn cô - người con gái tên Phương Thần, như thể đây là lần đầu gặp.

“Cô muốn biết chị cô đã chết thế nào ư? Nếu ngay từ đầu cô trực tiếp hỏi tôi thì có thể tôi sẽ nói cho cô biết. Nhưng bây giờ thì...”, Hàn Duệ nhìn Phương Thần, giọng lạnh tanh, “... cô đừng hòng biết được nữa”.

“Tại sao!?” Phương Thần sững người một lát rồi đứng ngay dậy.

“Cô có thể nhẫn nại như thế khiến tôi rất khâm phục. Để biết được sự thật về cái chết của chị mình, cô đã miễn cưỡng sống với tôi, chắc hẳn cô đã rất đau khổ, đúng không? Vậy tôi sẽ không để cô đau khổ thêm nữa. Dù sao cái gì phải hy sinh cũng đã hy sinh rồi, chỉ bằng cô hãy tiếp tục ở lại nịnh tôi, biết đâu sau này vào một ngày thấy vui tôi sẽ kể mọi chuyện cho cô nghe”.

Vẻ mặt của Hàn Duệ lộ vẻ khinh thường. Đôi mắt sâu thẳm của anh lướt nhìn Phương Thần không giấu được ý muốn làm nhục cô. Nói xong, Hàn Duệ quay người định bỏ đi chỗ khác.

“Anh đúng là đồ biến thái!”, nghe Hàn Duệ nói vậy, Phương Thần không nén được cơn giận dữ đang trào dâng trong lòng, cất tiếng chửi rủa.

Hàn Duệ vẫn không quay đầu lại, chỉ khẽ “hừ”

Sững người một lúc, Phương Thần tức đến mức hai vai run lên: “Đúng! Tôi không có một chút thật lòng nào với anh, tôi qua lại với anh chỉ để thăm dò nguyên nhân cái chết của chị Lục Tịch mà thôi! Nhưng thế thì đã sao? Nói cho cùng, tôi và anh chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi!”.

Hàn Duệ đi ra đến cửa, nghe Phương Thần nói vậy liền đứng sững lại.

Nhìn theo tấm lưng thẳng của Hàn Duệ, ngực Phương Thần thất lại, dường như mạch máu bị bóp nghẹt, khiến một cơn đau nhói nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể cô.

Tuy nhiên, Phương Thần vẫn cố kìm nén, nói thêm: “Anh đã biết mục đích của tôi rồi, vậy tại sao không nhanh chóng trả lời tôi đi? Nói thực, giống như anh thấy đây, tôi không hề có một chút tình cảm nào với anh cả! Nếu để tôi tiếp tục ở bên cạnh, anh không cảm thấy nguy hiểm sao? Hàn Duệ, sự việc đã thế này tôi cũng không có gì phải sợ nữa, nếu chị Lục Tịch đúng là do anh hại chết tôi nhất định không bỏ qua cho anh đâu!”.

“Sao?”, Hàn Duệ quay người lại, nét mặt không biểu lộ cảm xúc: “Cô định sẽ không bỏ qua cho tôi như thế nào?”.

Lặng người một hồi lâu, Phương Thần cảm thấy tim nhói đau, giọng cô run rẩy: “Nói như vậy thì Lục Tịch quả thực là do anh giết sao?”.

Không để ý đến câu hỏi của Phương Thần, Hàn Duệ quay trở về giường. Bằng giọng nói vô cảm, Hàn Duệ hỏi Phương Thần: “Tôi hỏi lại cô, cô sẽ không bỏ qua cho tôi thế nào đây?”.

60. Chương 59

Chương 59

Phương Thần mở miệng định nói, nhưng đột nhiên cô không thể cất nên lời.

Thái độ của Hàn Duệ làm cho cô bắt đầu thấy hoang mang lo sợ. Dường như một áp lực rất lớn tựa như sự tĩnh lặng của đêm trước cơn dông bão đang trào dâng trong người Hàn Duệ, từ từ bao trùm lấy Phương Thần.

Một lát sau, Hàn Duệ từ từ tiến đến đứng trước mặt Phương Thần, ánh mắt anh sâu thẳm chẳng khác gì con đường xa không thấy đâu điểm kết.

Hàn Duệ nhìn Phương Thần, anh đã thấy trên đó có sự kiên định, quyết tâm và nỗi sợ hãi đang được giấu kín, tất cả hòa lẫn với nhau. Rồi, ánh mắt của anh di chuyển dần xuống phía dưới, đến cái cổ xinh đẹp của Phương Thần thì dừng lại... Tiếp đến, ánh mắt ấy dừng lại trên làn da trắng mịn phía dưới cổ áo của Phương Thần.

Đôi mắt hơi cúi xuống, đột nhiên Hàn Duệ cười phá lên, hơi thở ẩn chứa sự gian tà phả ra từ đôi môi.

Những biểu hiện đó của Hàn Duệ là những tín hiệu đáng sợ đối với Phương Thần. Cô hơi hốt hoảng, định né tránh, nhưng không kịp.

Toàn thân Phương Thần bị cánh tay mạnh mẽ của Hàn Duệ giữ chặt, ngay sau đó bị đè ngã về phía sau không cho cô có bất cứ một sự phản kháng nào.

Dường như ý thức được sắp có chuyện gì xảy ra, Phương Thần cố gắng giãy giụa, nhưng chân tay cô nhanh chóng bị Hàn Duệ kìm chặt.

Việc khống chế Phương Thần đối với Hàn Duệ dễ dàng như trở bàn tay. Thậm chí sau khi khống chế được cô, anh vẫn còn dư sức đầu mắt với Phương Thần. Anh nói bằng một giọng rất nhẹ nhưng không giấu được vẻ gian tà: “Cuối cùng cô đã thừa nhận là cô không có chút tình cảm nào với tôi? Nếu vậy, tôi nghĩ giữa hai chúng ta không cần phải khách sáo với nhau nữa”.

“Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là, cô phải trả giá cho những gì cô đã làm”.

Vừa dứt lời, ánh mắt của Hàn Duệ đột nhiên tối sầm lại. Không cần để ý đến sự phản kháng của Phương Thần, Hàn Duệ cúi xuống áp đôi môi của mình một cách thô bạo lên đôi môi đang mím chặt của cô.

Đôi môi của Phương Thần vẫn mềm mại như xưa, nhưng lúc này Hàn Duệ không hề cảm nhận được một chút sung sướng và ngọt ngào nào cả.

Không dừng lại ở đó, một tay giữ chặt cổ tay của Phương Thần, tay kia Hàn Duệ nhanh chóng luồn vào vạt áo, lướt nhanh qua những đường cong trên cơ thể của cô. Với động tác thô bạo, anh ta nhanh chóng cởi bỏ chướng ngại vật ở trước ngực của Phương Thần.

“Không được...”, Phương Thần hoảng sợ hét lên.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ Phương Thần thấy Hàn Duệ như thế. Cho dù là lần đầu quen biết hay lúc không vui nhất, anh ta cũng chưa từng xấu xa tồi tệ đến vậy.

Nhưng hôm nay, anh đã thực sự giận dữ.

“Hàn Duệ, anh bị điên rồi!”, không nén được Phương Thần thét lên.

Thấy cô phản kháng quyết liệt, Hàn Duệ chỉ dừng lại trong chốc lát, nhưng vẫn nằm đè lên người cô. Anh nhìn cô một lượt từ đầu tới chân, môi nở một nụ cười lạnh lùng và tàn nhẫn.

Tiếp đó, Phương Thần nghe thấy tiếng khóa váy của cô bị giật đứt tung.

Theo bản năng, cô hoảng sợ thét lên một tiếng. Nhưng âm thanh ngăn ngừi đó đã không thể ngăn cản được hành động của Hàn Duệ. Chiếc váy ngăn của cô nhanh chóng bị tuột ra khỏi người và ném sang một bên giống như một miếng vải rách.

Lúc này, Phương Thần gần như lóa mắt, bất giác cô run rẩy ngược nhìn, ánh mắt vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ.

Trong con người của cô hiện lên khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt xoáy sâu của Hàn Duệ.

Anh đang trừng phạt cô sao? Bởi vì cô phủ nhận tất cả tình cảm giữa cô và anh, cô đang phải trả giá cho điều đó.

Phương Thần thấy ngực quặn đau, dường như nó sắp vỡ tung ra. Đến nỗi mặc dù đã cố thử mấy lần, nhưng cô không thể nào hét lên kêu cứu được, dường như tiếng yêu ấy bị mắc ở cổ họng, không sao thoát ra được.

Không ai biết rằng, đã rất cố gắng mới có thể nói ra những lời vừa rồi với Hàn Duệ. Nhưng khi nói ra rồi, không ngờ nó khiến cho người ta cảm thấy khó có thể chịu đựng được đến vậy.

Cô yêu Hàn Duệ, một con người lẽ ra không nên yêu. Nghĩ đến chuyện Lục Tịch cũng từng có những phút giây nồng nàn cùng anh, họ cũng từng vuốt ve âu yếm nhau như vậy, cô bỗng thấy ghen tỵ vô cùng.

Đây là ý nghĩ thật đáng xấu hổ! Do đó, cô không bao giờ dám thừa nhận.

Đã vậy chi bằng cắt đứt mọi quan hệ với anh luôn, cô nghĩ, nhân cơ hội này sẽ chấm dứt mọi chuyện xảy ra ở đây, sau đó mỗi người tự bắt đầu một cuộc sống mới, từ nay không còn liên quan đến nhau nữa!

Phương Thần quyết định thà chịu đau một lần còn hơn cứ khổ mãi. Ngay cả giây phút nói ra miệng những lời ấy, đến chính cô cũng không nghĩ rằng mình lại đau đớn đến vậy.

Mái tóc đen nhánh của cô xõa ra trên tấm ga giường màu sữa, Phương Thần nhắm mắt lại, cô chuẩn bị tiếp nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Thực ra dù sự việc xảy ra thế nào đi chăng nữa cũng không còn quan trọng nữa. Chuyện tình cảm giữa cô và Hàn Duệ ngay từ đầu đã là sai lầm, nếu mọi chuyện kết thúc thế này cũng chưa hẳn không phải là một việc tốt.

Hàn Duệ “đi” thẳng vào cơ thể cô, không có khúc dạo đầu, thậm chí động tác còn tỏ ra tàn bạo. Sức mạnh ghê gớm của anh trong chốc lát như xuyên qua cơ thể của cô rất vô tình.

Chỉ có một tiếng rên khẽ, cô lập tức cắn chặt môi, cố để mình không phát ra âm thanh nào nữa.

Phương Thần nằm đó, cảm nhận rất rõ động tác lặp đi lặp lại nhưng lạnh lẽo của Hàn Duệ trên cơ thể mình. Cả căn phòng dường như đã chết.

Nhưng mọi giác quan của Phương Thần bỗng trở nên rất nhạy cảm, cô cảm nhận được bàn tay nóng ấm của Hàn Duệ đang dính chặt vào eo của mình. Khi cô không nén được chau mày lại vì đau đớn thì bàn tay đó cũng siết chặt eo của cô hơn.

Từ đầu đến cuối cô luôn trong trạng thái nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn con người kia, cũng không dám nhìn con người đáng sợ đó.

Phương Thần sợ nhìn thấy nỗi đau giống như nỗi đau của cô trong mắt của Hàn Duệ.

“Đại ca, quả nhiên đúng như chúng ta dự liệu, bên Mỹ có động tĩnh rồi”.

“Cái gì?”, nghe nói vậy, Hàn Duệ đang ngồi trên sofa tỏ ra hết sức bất ngờ. Cả sáng nay Hàn Duệ cứ đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mắt cứ nheo lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Ngồi đối diện với Hàn Duệ là Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân. Thiếu Vĩ nói: “Tuy nhiên, hiện Jonathan vẫn chưa xuất cảnh, lúc này có lẽ đang ở trong thành phố”.

“Hắn muốn lợi dụng thời gian cuối cùng trước khi tiến hành giao dịch, tiện thể nhử cái gai trong mắt là tôi đây thôi. ”

“Lẽ nào lại như vậy?”, Tiền Quân hít một hơi thật sâu, nhưng bị sặc, sau khi ho mấy tiếng mới nói tiếp: “Đại ca, nói như vậy là đại ca có thể đoán được là tiếp theo hắn định làm gì rồi phải không?”.

“Không cần phải đoán”, trong khi hai thuộc hạ thân tín còn đang ngạc nhiên, Hàn Duệ liền đứng dậy tiến đến trước bàn làm việc rút ra một tấm thiệp mời từ trong ngăn kéo ném về phía bọn họ, “Mới được gửi từ sáng sớm nay, mấy cậu xem đi”.

Sau một hồi im lặng, Tạ Thiếu Vĩ nói: “Rõ ràng đây là một cái bẫy, đại ca nên cẩn thận.”

Hàn Duệ không phản ứng gì chỉ cười rồi quay người nhìn ra hướng cửa sổ: “Mỗi năm đều có một canh bạc, đây là truyền thống gia tộc, tôi không có lý do gì để từ chối không tham gia”.

“Hắn không có ý tốt, hắn cố tình tổ chức trên tàu thủy, sợ rằng khi hắn giở trò thì sẽ trở tay không kịp”

“Sợ gì hắn chứ!”, Tiền Quân đứng phắt dậy, liến thoắng: “Dù sao chỗ đó cũng trên địa bàn của chúng ta, em không tin là hắn có thể giở trò được?”

Hàn Duệ không nói gì. Tạ Thiếu Vĩ trợn mắt ra hiệu cho Tiền Quân không nói nữa. Suy nghĩ một lát, Thiếu Vĩ nói: “Thực ra còn một việc nữa em muốn đại ca biết trước khi lên đường”.

“Chuyện gì vậy?”

“Theo một nguồn tin không tin cậy, trước đây Jonathan có thể đã từng tiếp xúc với Phương Thần”, Tạ Thiếu Vĩ hơi ngập ngừng, “Sợ rằng...”

“Nói”.

“Sợ rằng bọn họ đã biết nhau lâu rồi”.

Không ai biết Jonathan và Phương Thần đã trao đổi với nhau những gì, đây chính là điều lo lắng của Tạ Thiếu Vĩ. Nếu như thông tin kia đúng, vậy thì lúc này Phương Thần chẳng khác gì quả bom hẹn giờ đầy nguy hiểm, có thể mang đến cho họ một số “ngạc nhiên”.

“Ý mà là, Phương Thần có thể là một quân cờ được Jonathan bố trí ở đây?”, Tiền Quân tròng mắt tỏ vẻ không tin, suy nghĩ một lúc thì lập tức phủ nhận sự phỏng đoán kia: “Không thể như thế được? Nhìn Phương Thần rất bình thường, không phải là loại người ấy.”

“Nhưng chúng ta vẫn cần phải đề phòng”, Tạ Thiếu Vĩ nhắc nhở Hàn Duệ, “Nhờ Phương Thần là Lục Tịch thứ hai thì chúng ta phải làm sao đây?”

Tạ Thiếu Vĩ không biết giữa Hàn Duệ và Phương Thần đã xảy ra chuyện gì, lần này nhắc đến tên của Lục Tịch cũng chỉ là vô tình.

Giọng nói của Hàn Duệ từ cửa sổ vọng lại: “Tên khốn Jonathan đàn độn cũng nên biết rằng thủ đoạn giống nhau không thể sử dụng hai lần hơi ngập ngừng một lát, Hàn Duệ quay người lại nói: “Đến lúc đó hãy đưa Phương Thần cùng đi. Tôi muốn xem rốt cuộc giữa hai người họ có mối quan hệ gì với nhau.”

Đợi sau khi Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân đi khỏi, Hàn Duệ nghiêng người cầm điện thoại đặt trên bàn, hỏi người ở đầu dây bên kia: “Vừa nãy, cô Phương làm gì trong vườn hoa đấy?”

Mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng người làm vườn vẫn trả lời theo đúng sự thật: “Cô ấy nói, cô ấy ở mãi trong phòng chán lắm, muốn đi dạo một chút, còn nói khi nào rảnh rồi cô ấy muốn học chúng tôi cách trồng hoa”.

“Biết rồi, anh đi làm việc của mình đi”.

“Vâng, thưa anh Hàn”.

Hàn Duệ vừa tắt điện thoại, đầu bếp liền đến gõ cửa: “Cơm trưa đã được mang đến phòng của cô Phương, cô ấy nói vừa tắm nắng xong, muốn đi tắm rồi mới ăn”.

Hàn Duệ nghe vậy không nói gì cả. Nhưng khi đầu bếp chuẩn bị đi, Hàn Duệ đột nhiên hỏi: “Từ hôm qua đến hôm nay, cô ấy ăn đều ba bữa chứ?”

“Vâng. Hầu như bữa nào cô ấy cũng khen ngợi tay nghề nấu ăn của tôi”, đầu bếp cười tít cả mắt lại, lời khen ngợi của người khác khiến anh ta thấy rất thích thú.

Hàn Duệ cũng cười theo, sau đó vẫy tay ra hiệu cho đầu bếp ra khỏi phòng.

Quả nhiên là người thông minh, Hàn Duệ nghĩ, xem ra từ giờ không cần phải lo lắng chuyện Phương Thần sẽ vì lý do nào đó mà đối xử tệ với bản thân nữa.

Cho dù đã xảy ra chuyện hôm qua, cho dù vẫn bị quản thúc nhưng Phương Thần vẫn có thể sống ung dung tự tại.

Ít ra, bề ngoài là như vậy.

Hàn Duệ không biết lúc này trong lòng Phương Thần đang có những dự tính gì.

Hôm qua khi Phương Thần nằm dưới Hàn Duệ, hai mắt cô ấy nhắm nghiền, môi mím chặt, việc Phương Thần phủ định toàn bộ mối quan hệ giữa hai người khiến Hàn Duệ thấy rất không dễ chịu.

Chỉ có điều khi đó cơn giận dữ của Hàn Duệ đã lấn át tất cả, thậm chí làm cho anh tạm thời mất đi lý trí.

Sau khi xong việc, Hàn Duệ mặc quần áo rồi rời khỏi phòng Phương Thần, từ lúc đó hai người chưa gặp lại nhau.

Mãi tới lúc bình tĩnh trở lại, Hàn Duệ mới bắt đầu nghi ngờ, không hiểu mình làm như thế rốt cuộc là để trừng phạt ai?

Khi chuông điện thoại di động vang lên, Phương Thần đang nằm trên giường xem ti vi.

Phương Thần đoán chắc có đồng nghiệp cùng cơ quan điện thoại đến hỏi thăm “bệnh tình” của cô, nhưng khi nhìn vào màn hình điện thoại thì lại là những con số hoàn toàn xa lạ.

Chần chừ một lúc Phương Thần mới bấm nút nghe, giọng nói của người gọi đến khiến sắc mặt của cô có chút thay đổi.

Cầm chiếc điện thoại áp bên tai một lúc, Phương Thần mới nói bằng giọng uể oải không chút cảm xúc nào: “Anh ta không phủ nhận”.

“Vậy ư? Có phải cô sẽ thay đổi ý kiến và chịu hợp tác với tôi không?”

“Anh muốn thế nào?”, Phương Thần tiếp tục bình tĩnh hỏi.

Nhưng người kia không trả lời thẳng câu hỏi của Phương Thần, mà chỉ nói: “Buổi tối gặp nhau sẽ nói chuyện tiếp”.

“Tối nay?”

“Đúng. Cô chưa biết sao? Tối nay chúng ta có một cuộc họp mặt, trong danh sách những người đi cùng Hàn Duệ có tên cô đấy, tôi rất mong đợi cuộc gặp gỡ giữa hai chúng ta”.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Phương Thần vừa kịp đặt điện thoại xuống bàn thì có người gõ cửa phòng.

Người hầu mang quần áo và giày dép cho Phương Thần nói: “Anh Hàn đang đợi chị ở dưới lầu, đúng bảy rưỡi sẽ xuất phát”.

Phương Thần chỉ cảm thấy tức cười: “Anh ta đã khẳng định rằng gọi tôi đi bất cứ lúc nào thì tôi đi lúc đấy à?”

“Đại ca nói, qua tối nay, đại ca sẽ thả tự do cho Cận Vĩ”.

Đây có lẽ là một cuộc trao đổi chẳng? Ánh mắt của Phương Thần không tìm được, tối sầm lại.

Phương Thần sầm mặt, đưa tay nhận mấy gói đồ to có nhỏ có, đặt lên giường, rồi quay người lại nói với giọng cứng nhắc: “Hy vọng là anh ta giữ lời hứa”.

Đúng chín giờ tối, đầu cầu cảng đèn đuốc sáng rực lên, xe vẫn chưa vào tận nơi, nhưng đã có thể nhìn thấy từ xa có một chiếc du thuyền màu trắng sữa đang đậu sát bờ.

Ánh đèn chiếu sáng khiến cho một bên thân tàu trông rõ mồn một.

Chữ Elizabeth?

Phương Thần ngược mắt lên nhìn một lúc, cô đang đoán xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, thì chợt nghe thấy người ngồi bên cạnh nói: “Có còn nhớ lần chơi tại song bạc trước đây không?”.

Phương Thần vô cùng ngạc nhiên, cô quay đầu nhìn vào mắt Hàn Duệ rồi hỏi: “Lát nữa sẽ làm gì vậy?”.

Đây là cuộc đối thoại đầu tiên giữa Hàn Duệ và Phương Thần trong hai ngày nay.

Sự trầm lặng kéo dài trong xe bị phá vỡ, không khí lập tức thay đổi.

Tuy nhiên, sự thay đổi đó không thể hiện trên khuôn mặt của Hàn Duệ, anh chỉ trả lời một câu cộc lốc: “Sau khi lên thuyền sẽ biết”.

Jonathan đã đợi rất lâu trong cabin tàu, nhìn thấy họ xuất hiện, hắn ta vừa giơ chai rượu màu đỏ vừa nh màu xanh, khóe môi hơi nhếch cười: “Này Alex, có cần ăn cái gì rồi bắt đầu không? Loại rượu này được mang đến chiều nay từ trang viên qua đường hàng không đấy, cậu nếm thử xem thế nào?”.

“Đương nhiên không có vấn đề gì cả”, Hàn Duệ tiến đến, tự mình lấy một cái ly giơ ra, mặc cho Jonathan rót rượu. Dưới ánh đèn sáng chói, hai người mặt đối mặt ngồi trong quầy uống rượu, vừa uống vừa nói chuyện.

So với lần gặp trước, lần này dường như hai người rất thân thiện với nhau. Cũng chính vì như vậy, không khí trong cabin tàu có gì đó khác lạ, dường như Hàn Duệ và Jonathan là tâm điểm của một vòng tròn bán kính không đầy hai mét, trong vòng tròn mọi người đều vui vẻ với nhau, còn bên ngoài vòng tròn ấy là toàn bộ thuộc hạ của hai bên đang đứng lặng im. Nếu như trong quá khứ Phương Thần sẽ cho là ai cũng không thể tùy tiện cười nói, vẻ mặt thì căng thẳng, còn trong không khí sẽ không phải có mùi thơm của rượu, mà là mùi thuốc súng bay nồng nặc. Tóm lại là rất căng thẳng.

Trong bầu không khí như vậy, Phương Thần cảm thấy bản thân mình giống như người ngoài cuộc, nhưng lại bị kéo vào trung tâm của cơn dông bão, muốn thoát khỏi song đã quá muộn. Nhìn thấy hai người đàn ông đó vui vẻ cùng ly với nhau, khuôn mặt Hàn Duệ tươi cười hơn hở, Phương Thần đột nhiên có linh tính chẳng lành, dường như đêm nay sẽ là một đêm không yên bình.

61. Chương 60

Chương 60

Giống như có linh cảm, đúng lúc trong lòng Phương Thần dậy lên nỗi bất an, thì Hàn Duệ quay người lại liếc nhìn cô một cái rồi hỏi: “Em có muốn qua đây uống với bọn anh một ly không? Loại rượu đỏ này chắc chắn không dưới tám mươi hai năm tuổi đâu”. Hàn Duệ biết rõ rằng Phương Thần không thích uống rượu, nhưng tại sao lúc này lại vẫn mời? Trong khoảnh khắc ngắn ngủi chưa đoán biết được tâm tư của Hàn Duệ, Phương Thần đành im lặng không lên tiếng. Trái lại, trong mắt của Jonathan có cái gì đó khác thường, ánh mắt của Jonathan hết nhìn Hàn Duệ rồi lại nhìn Phương Thần, sau đó mới cười nói: “Thì ra cô Phương đây cũng am hiểu về rượu đỏ. Vậy thì sao cô không ném thử xem sao nhỉ?”. Cả hai nhân vật chính đã lên tiếng, đương nhiên Phương Thần trở thành tâm điểm của đám đông.

Phương Thần cảm thấy da đầu bắt đầu tê dại đi, trong hoàn cảnh này mà phải đóng một vai như vậy đúng là chuyện rất không dễ dàng.

Sau khi Phương Thần đến ngồi bên cạnh mình, Hàn Duệ quay sang hỏi Jonathan: “Anh đã nghĩ xong cách chơi cho lát nữa chưa?”. “Như mọi khi. Cậu thấy thế nào?”.

“Không vấn đề gì”, Jonathan đột nhiên nhướng lông mày lên quay sang hỏi Phương Thần: “Không biết cô Phương có hứng thú cùng chơi với anh em chúng tôi hai ván bài không nhỉ?”. Mặc dù là hỏi Phương Thần, nhưng ánh mắt của Jonathan lại hướng về phía Hàn Duệ. Phương Thần cảm thấy tình hình có gì đó rất khác thường, cô đang đắn đo suy nghĩ thì Hàn Duệ đã chậm rãi nói: “Trước cuộc gặp hôm nay, tôi nghĩ anh định nhân cơ hội hôm nay xóa bỏ một số hiểu lầm không vui, đúng không?”.

Hiểu lầm? Phương Thần không hiểu, bất giác cô quay sang nhìn Jonathan, nhưng khi nhìn thấy tròng mắt của Jonathan đảo một vòng, cô lập tức cười nói: “Lần trước tôi thật thất lễ quá”.

Jonathan giọng cao ly rượu hướng về phía Phương Thần với vẻ lịch lãm, nói: “Thật là có lỗi với cô Phương, hy vọng buổi gặp đầu tiên tại K THIẾU VĨ hôm đó không để lại ấn tượng xấu gì cho cô”. Thấy Jonathan nhắc đến địa điểm gặp gỡ “đầu tiên”, Phương Thần xem như không có chuyện gì cúi nhìn xuống, lắc đầu nói: “Không có gì”.

Jonathan cười to: “Vậy chúng ta sẽ bắt đầu sau mười phút nữa”. Hàn Duệ cầm ly rượu nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, đứng lên nói: “Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại, sau đó sẽ quay lại”. Lúc Hàn Duệ đi, tất nhiên thuộc hạ của anh cũng đi theo, Phương Thần ngó người ngồi nguyên chỗ cũ, không biết có nên đi theo Hàn Duệ không. Cô hơi do dự, bước chân chậm lại, rồi đột nhiên nghe thấy tiếng Jonathan ở phía sau: “Quả thật cô đã khiến tôi thấy rất ngạc nhiên”.

Phương Thần không quay đầu lại, “Nghĩa là thế nào?”. Jonathan lắc nhẹ ly rượu, đổi vẻ mặt ôn tồn, gần gũi lúc trước, di chuyển thân hình cao gầy mét chín về phía cô như muốn mang theo một áp lực vô hình, nói: “Xem ra trước đây tôi đã xem thường cô, không ngờ quan hệ giữa cô và Alex lại thân mật đến vậy”. Nhận thấy vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt của Phương Thần, Jonathan liền giải thích: “Có lẽ cô chưa biết quy tắc của gia tộc Rosenberg. Nếu như không có địa vị, người phụ nữ bình thường không thể có mặt ở nơi này, cũng tuyệt đối không được mời đến tham dự cuộc nói chuyện của chúng tôi”. Nói rồi Jonathan chỉ ngón tay về phía hai cô gái nóng bỏng đang đứng ở bên kia khoang tàu: “Cô nhìn xem, họ là bạn tình của tôi đêm nay. Nhưng giữa cô và họ rõ ràng không giống nhau”.

Jonathan dừng lại một lát, tròng mắt xanh đậm của hắn ta hơi đảo, vẻ mặt bỗng hiện lên sự chế nhạo không chút thiện ý.

“Xem ra tôi đã sai rồi. Có lẽ bây giờ cô không còn để tâm đến việc Lục Tịch đã chết như thế nào.” “Ai nói với anh thế?”, nói xong, Phương Thần khẽ mím môi, giữ lại câu nói phía sau. Jonathan dường như đã nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Phương Thần. Người đàn ông ngoại quốc cao to này gật đầu nói: “Nhưng Alex rất khó đối phó, đúng không? Cô cũng nên hiểu rằng, để lấy được thông tin có giá trị từ miệng Alex là việc rất khó”. Jonathan nói không sai, Phương Thần không lên tiếng mà đợi Jonathan nói tiếp: “Có lẽ đêm nay tôi có thể giúp được cô”. Giống như người làm ảo thuật, Jonathan móc từ trong túi ra một vật rồi đặt vào lòng bàn tay, đưa cho Phương Thần, nói: “Cô hãy đeo cái này vào”.

Đó là một chiếc nhẫn cổ xưa tinh xảo, trên nhẫn khắc những hình hoa văn rất phức tạp, uốn lượn. Dưới ánh đèn chiếc nhẫn ánh lên màu xanh thẫm.

“Đây là di vật của chị cô, khi còn sống cô ấy coi nó là vật báu của mình, mãi đến lúc xảy ra chuyện nó mới được đeo vào tay của cô ấy”, Jonathan ngược nhìn về mặt của Phương Thần, rồi chậm rãi nói: “Cái nhẫn đó là do Alex tặng cho cô ấy”.

Phương Thần định đưa tay ra đón chiếc nhẫn, nhưng câu nói cuối cùng của Jonathan đã khiến cho cô lập tức từ bỏ ý định ấy. Chỉ là một món quà bình thường? Hay là tín vật đính ước, cho nên Lục Tịch mới quý trọng nó đến thế?

Với giọng khô cứng, Phương Thần hỏi: “Anh đưa chiếc nhẫn cho tôi để làm gì?”. “Cô hãy đeo nó vào. Sự việc đã xảy ra lâu lắm rồi, lẽ nào cô không muốn biết khi nhìn thấy cái nhẫn này liệu Alex có nhớ đến Lục Tịch hay không?”. Câu nói của Jonathan có một sức cảm dỗ đặc biệt, nó giống như một sợi dây vô hình đang dần dần trói chặt lấy Phương Thần. “Thực ra cả cô cũng tò mò như tôi, đều muốn biết khi nhớ đến Lục Tịch, Alex sẽ có phản ứng như thế nào!” Thấy được sự chần chừ do dự của Phương Thần, không cần thanh minh gì thêm, Jonathan tóm lấy cơ hội, chụp lấy tay của Phương Thần và đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa của cô.

Vốn dĩ xuất thân trong một gia tộc xã hội đen, nên Jonathan rất nhanh và khỏe, Phương Thần chưa định thần là đã xảy ra chuyện gì đang định tháo chiếc nhẫn ra thì đã không kịp nữa. Hàn Duệ xuất hiện ở bên cửa khoang tàu, ánh mắt của anh lướt nhìn rất nhanh Jonathan và Phương Thần, trên khuôn mặt lộ rõ nét nghi ngờ rất khó tả. Hàn Duệ cười nói: “Xem ra hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ”.

Jonathan cũng cười ha hả theo, sau đó chuyển sang chủ đề khác: “Cuộc chơi tối nay có thể bắt đầu được chưa nhỉ?”. Phương Thần liếc nhìn Hàn Duệ, Hàn Duệ chậm rãi đáp: “Đã sẵn sàng.” Ván bài lập tức được bắt đầu ngay trên khoang tàu xa hoa. Phương Thần yên lặng ngồi bên cạnh, mắt cô như dán vào mặt bàn, nhưng không hiểu sao, cuối cùng cô lại kìm lại được sự kích động của bản thân. Thậm chí giờ đây Phương Thần còn không muốn cúi xuống nhìn chiếc nhẫn nữa. Trong khi cô vẫn còn đang mãi suy nghĩ về những vấn đề của mình thì cục diện ván bài cũng đang ở thế giằng co nhau.

Phong cách của hai đấu thủ khác hẳn nhau, một người điềm tĩnh, một người thì nôn nóng sốt ruột, số phỉnh ném vào giữa bàn ngày một nhiều hơn. Jonathan nhìn quân bài trong tay mình, sau đó nhẹ nhàng úp lên mặt bàn, nheo mắt nói với vẻ đã có tính toán trước: “Thêm mười vạn nữa.” Jonathan vừa ngắt lời thì từ ngoài cửa của khoang thuyền có một người da đen đầu trọc bước vào, đi đến bên anh ta thì thào vào tai điều gì đó, sau đó đưa di động cho Jonathan.

Jonathan ngồi yên nghe điện thoại trong mấy giây rồi ngắt máy, ngay sau đó mặt hắn lập tức biến sắc, hắn đứng thẳng dậy tiến đến túm lấy cánh tay của Phương Thần. Khoảng cách giữa Jonathan và Phương Thần không xa, động tác của hắn ta cũng rất nhanh. Vì không đề phòng nên Phương Thần loạng choạng suýt ngã. “Rốt cuộc cô là người như thế nào?” “Jonathan!” Cả Jonathan và Hàn Duệ dường như cùng lên tiếng một lúc, giọng của người sau lạnh lùng và đáng sợ hơn. Hàn Duệ đã đẩy ghế ra đứng dậy, sắc mặt u ám nhìn về phía Jonathan: “Anh đang làm cái gì thế?”

“Cậu nên hỏi cô ta trước đi”, Jonathan lạnh lùng nói. “Owen vừa nhận được thông tin, có rất nhiều cảnh sát đang ở sau chúng ta. Buổi gặp mặt ngày hôm nay, ngoài tôi và cậu ra, chỉ có cô ta biết mà thôi!” “Tôi không hiểu ý của anh”, Phương Thần hơi ngơ ngàng, cô muốn vùng thoát ra khỏi cánh tay của Jonathan, nhưng lại càng bị tóm đau hơn.

Hàn Duệ nhìn về phía Phương Thần rồi nói với giọng rất bình tĩnh: “Việc đó không có liên quan đến cô ấy”.

“Cái gì?”, Jonathan nhướn mày. Hàn Duệ không giải thích lại.

Hàn Duệ tiến về phía trước hai bước rồi nắm lấy tay của Phương Thần: “Jonathan, đừng quên lời tôi, trước mặt tôi, không ai được phép động đến cô ấy”.

Nói xong, Hàn Duệ định kéo Phương Thần về phía mình, nhưng anh thấy trong lòng bàn tay nhói đau, hình như một vật gì đó đã đâm vào, cảm giác ấy xuất hiện và cũng tan biến rất nhanh. Hàn Duệ không nghĩ ngợi nhiều, tay anh hơi dừng lại, nhưng rồi tiếp tục kéo Phương Thần về phía mình. Có lẽ vì không muốn xung đột trực diện với Hàn Duệ, hoặc do chưa thật chắc chắn, cho nên cuối cùng Jonathan đã buông Phương

Thần ra, để cô trở về bên cạnh Hàn Duệ. “Thế này đi”, Jonathan nhướn một bên mày, nét mặt tỏ rõ vẻ không vui, nhưng miệng vẫn nói: “Có lẽ việc này không liên quan đến cô ta thật. Anh em chúng ta không vì chuyện nhỏ này mà trở mặt với nhau chứ?”. Nói xong, Jonathan quay sang bảo thuộc hạ: “Mày đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”. Sau khi thuộc hạ đi khỏi, Jonathan mới trở lại ghế ngồi, nói với bộ dạng uể oải: “Đấu nhau một tối vẫn chưa phân thắng bại. Chi bằng ván sau chúng ta đánh to hơn, cậu thấy thế nào?”.

“Anh muốn đánh gì?”, Hàn Duệ hỏi. “Alex, bây giờ trở về Trung Quốc cậu phát tài rồi, cậu kiếm cả địa bàn và làm ăn ở Bắc Mỹ nữa, như vậy có thấy phiền phức không?” Jonathan tươi cười, nắm ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, âm thanh đơn điệu này vang vọng trong khoang thuyền. “Anh muốn chuyện đó sao?”, Hàn Duệ dường như không hề bị bất ngờ, trái lại, miệng anh còn hơi mỉm cười, nói tiếp: “Nhưng, ít quá”.

“Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói, tiền đặt cược cho ván này ít quá”.

Hàn Duệ nhìn Jonathan, “Cái mà tôi muốn là tính mạng của anh. Tôi đoán, anh cũng có hứng thú với tính mạng của tôi như vậy”. Nghe thế, Phương Thần hơi giật mình, cô quay sang nhìn Hàn Duệ. Tại sao anh ấy có thể như vậy? Phương Thần nghĩ hai người đến đây chỉ để đánh bạc, không ngờ rằng ý đồ thực sự của hai người là đòi tính mạng của đối phương.

Phương Thần mở mắt, cô ở giữa hai người đàn ông đang đứng song song với nhau, rõ ràng hai người đã có sự chuẩn bị trong buổi gặp mặt tối nay, do đó không ai thấy bất ngờ với cục diện ra lúc này. Dường như hai người bị diên rồi! Phương Thần cảm thấy cổ họng hơi khô, có lẽ cô đã cảm nhận được sự thay đổi dù chưa nhiều của không khí trong khoang tàu. Tưởng chừng như nguy cơ ấy chỉ cần chạm vào thôi là lập tức sẽ nổ ra. Bỗng dưng Phương Thần thấy lo lắng, một khi canh bạc này thực sự bắt đầu, nếu Hàn Duệ thua thì phải làm sao đây? Cô chưa kịp nghĩ xong thì đã nghe thấy giọng nói của Jonathan: “Đương nhiên”. Trong đôi mắt màu xanh của Jonathan như phát ra một tia sáng, hẳn ta tự tin cười với Hàn Duệ: “Nếu đã chơi lớn thế này, tôi nghĩ cô lẽ cũng nên để cho cậu một chút thời gian để nói lời tạm biệt với người đẹp”.

Nói xong, Jonathan đưa tay ra hiệu cho hai cô gái tóc vàng bước vào, rồi để cho mỗi người đỡ một bên, vừa đi ra ngoài vừa ngạo mạn nói: “Tôi thích nhất là được xem cảnh giã chết. Đặc biệt là cậu, Alex, cậu không biết tôi đã chờ đợi giờ phút này bao lâu rồi đâu. Hy vọng cậu không làm tôi thất vọng!”. Lúc rời đi, Jonathan còn cố tình để mở cửa khoang tàu. Lúc này, chẳng kịp nghĩ xem hẳn ta còn có quỷ kế gì khác nữa, Phương Thần buột miệng đề nghị: “Chúng ta đi, được không?”. Có lẽ vì quá lo lắng nên Phương Thần quên mất tất cả, chạy đến nắm lấy tay Hàn Duệ, nói với giọng rất khẩn thiết.

Hàn Duệ cúi đầu nhìn, ánh mắt anh lướt trên khuôn mặt của Phương Thần. Bàn tay của Phương Thần luôn luôn ấm áp mềm mại, vậy mà lúc này lòng bàn tay ấy hơi lạnh. Kể từ đêm đó, Phương Thần và Hàn Duệ chưa có bất cứ một sự đụng chạm thân thể nào. Không biết vì sao trong lòng Hàn Duệ lúc này bỗng thấy xao động, dường như anh đáp lại một cách vô ý thức: “Ừ”. Dừng lại một lát, Hàn Duệ hỏi: “Ngày trước tôi dạy em cách lái thuyền máy, em còn nhớ không?”. Phương Thần sững người lại, sau đó gật đầu nói: “Còn nhớ”. Từng cùng nhau ra biển chơi, quả thực Hàn Duệ đã dạy cho Phương Thần cách lái thuyền máy, khả năng tiếp thu của Phương Thần rất tốt, lại bạo dạn, cho nên cô học rất nhanh. Nhưng, điều đó thì có liên quan gì đến tình hình lúc này? Phương Thần vẫn chưa hiểu có chuyện gì thì cô đã bị Hàn Duệ lôi ra ngoài. Đến boong tàu không có một ai, Hàn Duệ dừng lại rồi nói nhỏ vào tai của Phương Thần: “Ở đuôi tàu có thuyền máy, em hãy tự mình lái đi khỏi chỗ này ngay đi”.

Gió biển gào thét, mây đen ùn ùn kéo đến, báo hiệu một trận dông tố sắp xảy ra. Phương Thần do dự trước lời đề nghị của Hàn Duệ, “Thế còn anh?”. Khuôn mặt của Phương Thần trong bóng tối trắng như tuyết. “Em không cần lo cho tôi”. Người đàn ông dáng vẻ cao lớn đứng trước mặt Phương Thần, lưng quay về phía ánh đèn trên boong tàu, khuôn mặt điển trai của anh nhìn không rõ: “Bây giờ em lái chiếc xuống máy ấy vào bờ, Tạ Thiếu Vi và mọi người đang đứng chờ em”. Giọng nói đanh lại như sắt thép của Hàn Duệ bị gió biển thổi thành những mảnh vụn, Phương Thần không dám tin vào tai mình. Cô mở to mắt để có thể nhìn Hàn Duệ được rõ hơn.

“Anh không đi sao? Anh còn ở lại làm gì?”, Phương Thần lắc đầu đầy cương quyết: “Muốn đi thì cả hai cùng đi! Nếu như anh định để tôi rời khỏi đây một mình, vậy thì lúc đầu anh còn đưa tôi lên tàu để làm gì?”.

“Sao em nói nhiều vậy?”, giọng của Hàn Duệ cố kìm lại, miệng nở một nụ cười mỉa mai: “Em nghĩ Jonathan sẽ để tôi rời khỏi đây dễ dàng thế sao?”. Phương Thần nhìn quanh khoang tàu một lượt, ánh mắt rất trống rỗng, cô không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm về phía hai người.

Không phải là Phương Thần không hiểu chuyện đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu rồi lập tức qua đi rất nhanh.

Ý nghĩ sắp hiện ra nhưng rồi lại vụt biến mất đó là- rốt cuộc Jonathan muốn được xem cái gì?

Phương Thần cắn chặt môi, cô đang định mở miệng nói thì lại nhìn thấy nét mặt của Hàn Duệ bỗng chốc đờ ra.

Bàn tay đang nắm lấy tay cô và định ép đưa cô về đuôi tàu của Hàn Duệ bỗng nhiên co chặt lại, dường như nó vừa phải chịu một sức ép hay nỗi đau đớn bất ngờ.

Phương Thần sửng sốt: “Anh làm sao thế?”.

Không đáp lại, Hàn Duệ chỉ nhìn chằm chằm vào Phương Thần. Ánh mắt của anh ngày càng tối lại, rồi dần dần chuyển sang vẻ lạnh lùng như băng giá, trong con ngươi đen láy tựa như một hố băng không nhìn thấy đáy.

Hàn Duệ nhìn Phương Thần, ánh mắt lóe sáng lạnh lùng: “Cô đã làm gì tôi?”.

“Tôi...”, Phương Thần vừa định mở miệng nói thì bị một luồng gió biển mặn chát xộc vào, cô bị sặc, nên đành phải dừng lại để ho.

Mặc dù điệu bộ của Phương Thần lúc đó rất khổ sở, nhưng Hàn Duệ vẫn không chút động lòng.

Anh mím chặt môi, chặt lấy tay Phương Thần, để chống lại với cơn choáng váng bất ngờ.

Hàn Duệ biết có chỗ nào không thích hợp... Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng anh rõ ràng cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình dường như đang bị rút mất một ít.

Thân tàu dường như đột nhiên lắc lư rất mạnh, cũng có thể là vì Hàn Duệ đang bị say sóng.

Song, những gì được huấn luyện chuyên nghiệp trong hai mươi chín năm qua đã giúp cho Hàn Duệ vẫn giữ được sự tỉnh táo, thậm chí tư duy còn mau lẹ hơn bình thường.

Chỉ trong mấy giây, Hàn Duệ đã đưa ra một kết luận.

Anh hơi đưa mắt xuống phía dưới, ánh mắt lóe lên một tia sáng dữ dội, anh nói như rít qua kẽ răng: “Thì ra cô thực sự thông đồng với Jonathan!”.

Là cái nhẫn đeo trên tay của Phương Thần! Khi nắm tay Phương Thần, đầu ngón tay của Hàn Duệ bị một vật lồi lên đâm phải. Khi đó đang nằm trong sự kiểm chế của Jonathan, nên Hàn Duệ đã không để ý đến nó.

Vì mãi chú ý đến Phương Thần, Hàn Duệ mới xem nhẹ cảm giác đau bất thường trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó.

Sự việc diễn ra, Hàn Duệ mới chú ý đến, trước lúc lên tàu, trên tay Phương Thần rõ ràng không đeo gì cả.

Bây giờ nghĩ lại, xem ra tất cả mọi việc đều đã được bố trí, sắp đặt rất tốt.

Cuộc điện thoại đó là giả, Jonathan cố ý làm khó dễ Phương Thần, ép Hàn Duệ tự mình rat ay, lừa Hàn Duệ vào cái bẫy đã được giăng từ trước.

Jonathan đã sớm dự liệu được Hàn Duệ sẽ ra tay bảo vệ Phương Thần, thậm chí mọi phản ứng và hành động của Hàn Duệ đều được dự đoán không sai một chút nào.

Tuy nhiên, lúc này Hàn Duệ chỉ dán chặt mắt vào người con gái ở trước mặt mình, khuôn mặt anh lúc này dường như còn lạnh hơn cả nước biển.

Thái độ đột nhiên thay đổi của Hàn Duệ và cả câu chuyện vừa nãy khiến Phương Thần không hiểu là chuyện gì, cô chỉ cảm thấy cổ tay mình đau nhói.

Phương Thần chau mày lại định lên tiếng, song Hàn Duệ đã đưa tay ra túm chặt lấy cổ cô.

Phương Thần vô cùng kinh ngạc, các ngón tay Hàn Duệ ấn mạnh vào động mạch chủ trên cổ Phương Thần, hơn nữa bàn tay đó còn từ từ bóp chặt lại một cách không thương xót.

Hàn Duệ muốn bóp chết Phương Thần!

Nhận thức được điều đó, Phương Thần không khỏi giật mình, quên cả phản kháng, cứ đứng sững một chỗ.

Gió biển lạnh từ bốn phía thổi lại, trong điều kiện thời tiết thế này đương nhiên sẽ làm cho con người ta cảm thấy giá lạnh. Tà váy và những sợi tóc mai của cô bị gió biển thổi tung.

Phương Thần không hiểu tại sao Hàn Duệ lại làm như vậy? Nhưng từ những thông tin phát ra từ ánh mắt của Hàn Duệ lại cho thấy sự lạnh lùng u tối, các ngón tay của Hàn Duệ, rõ ràng là da thịt người, nhưng lúc này lại giống như một lưỡi dao sắc bén kề lên cổ của Phương Thần.

Chỉ cần Hàn Duệ không vui, các ngón tay đó có thể kết liễu tính mạng của Phương Thần bất cứ lúc nào.

Gió thổi ngày càng mạnh hơn, Hàn Duệ nghiêng răng lại, các ngón tay một lần nữa bóp chặt thêm mấy phần.

Liên sau đó, Hàn Duệ nghe thấy tiếng rên rất nhỏ và tiếng thở rất khó khăn.

Hàn Duệ nhú mày lại.

Sắc mặt của Phương Thần trắng bệch, nhìn như dán vào Hàn Duệ bằng ánh mắt đầy lo sợ và ngạc nhiên.

Chỉ cần Hàn Duệ mạnh tay thêm một chút, có lẽ Phương Thần sẽ giống như một bông hoa héo, nhanh chóng lụi tàn trước mặt Hàn Duệ.

Tuy nhiên, Hàn Duệ đã do dự.

Rõ ràng biết Phương Thần đã phản bội mình nhưng cuối cùng trong thời khắc quyết định nhất anh đã do d

Thời gian không có nhiều, nhưng Hàn Duệ không thể ra tay được.

Nhìn thấy sự hoảng loạn trong mắt của Phương Thần, Hàn Duệ phát hiện rằng bản thân anh tuyệt nhiên không có cách nào giữ Phương Thần ở lại trên tàu.

Cũng vào lúc đó, Hàn Duệ bỗng nhiên nhớ tới lời hứa trước đây. Anh đã từng hứa sẽ không để Phương Thần gặp phải bất cứ một tổn thương nào nữa, nhưng hôm nay chính tay anh lại đẩy cô đến cảnh ngộ nguy hiểm này.

Cho nên nói Hàn Duệ đã hoàn toàn tỉnh ngộ cũng đúng, nói anh thấy cần rút lương tâm cũng không sai, Hàn Duệ chỉ muốn Phương Thần an toàn rời khỏi tàu, cho dù Phương Thần có đồng lõa với Jonathan, cho dù cô đã giúp kẻ thù của anh vậy hãm anh tại nơi này.

Hàn Duệ dường như không nén được ý nghĩ tự trào, thì ra anh cũng chỉ giống một người phụ nữ giàu lòng nhân ái.

Trong khoảng thời gian Hàn Duệ do dự, thì Phương Thần phải chịu sự đau đớn khôn cùng.

Phương Thần thở ngày càng khó khăn, cổ họng của cô dường như bị bóp chặt hết mức, sự sợ hãi trước cái chết đang ập đến, đã lập tức xua tan sự kinh ngạc ngẩn ngui trong cô.

Phương Thần bắt đầu phản kháng lại theo bản năng.

Xem ra Hàn Duệ rất kiên quyết, trong ánh mắt anh ngoài sự băng giá ra, dường như còn có cả sự phần nộ rất khó tả...thậm chí là oán hận, mặc dù Phương Thần không biết tại sao Hàn Duệ lại như vậy.

Phương Thần vừa co người về sau, vừa nghiêng răng gỡ bàn tay lạnh như đá của Hàn Duệ ra.

Vốn Phương Thần cho rằng mình sẽ chẳng làm được gì, nhưng không ngờ chẳng cần tốn nhiều công sức, cô đã có thể vùng thoát ra khỏi bàn tay của Hàn Duệ.

Phương Thần loạng choạng về sau mấy bước mới đứng vững, việc đầu tiên cô làm là đưa tay giữ lấy cổ.

Cô hít sâu mấy cái, để không khí vào trong phổi, chờ đến khi hơi thở gần trở lại bình thường, ngẩng đầu lên, mặt vẫn chưa hết vẻ hoảng sợ.

“Anh bị điên rồi! Rốt cuộc anh muốn gì?”, Phương Thần lên án Hàn Duệ trong hơi thở hỗn hển, nhưng không dám đến gần anh.

Hàn Duệ không nói gì.

Anh đã đoán ra. May sao chiếc nhẫn ấy lại đâm vào tay anh, có lẽ nên coi nó là một loại thuốc mê đặc biệt, với công dụng rất mạnh, vì thế đã khiến anh có cảm giác rã rời.

Cuối cùng anh cũng đã biết vì sao trước khi rời đi Jonathan lại có vẻ mặt ấy, hẳn ta đã chắc chắn rằng Hàn Duệ không trốn thoát được, cho nên cố ý rút hết đám thuốc hạ theo dõi Hàn Duệ về, và đợi xem một kết cục hay.

Hàn Duệ tin rằng, vào thời điểm mấu chốt Jonathan nhất định sẽ xuất hiện để thưởng thức thành quả chiến thắng.

Một cơn sóng lại ập đến, Hàn Duệ phải bám chặt lấy lan can bên thân tàu, năm ngón tay anh nắm chặt lấy lan can bằng sắt lạnh như băng, cố gắng ngược mắt lên nói với Phương Thần: “Còn không đi sao?”.

Phương Thần vẫn chưa thực sự thoát khỏi cơn hoảng hốt, nhưng cũng nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường, nên buột miệng hỏi: “Anh thì...”.

Nhưng hai từ “thế nào” còn lại chưa kịp thoát ra khỏi miệng, thì Phương Thần đã nghe thấy Hàn Duệ hét lên: “Cút đi!”.

Chưa bao giờ Hàn Duệ nói với Phương Thần câu đó và bằng ngữ khí đó, nên Phương Thần ngẩn người ra trong giây lát, rồi chỉ hai giây sau đó, người đàn ông cách Phương Thần mấy mét dường như không chống đỡ nổi nữa đã quỳ một gối xuống.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Phương Thần không kịp suy nghĩ gì, chạy ngay đến theo bản năng. Cô thấy Hàn Duệ đang cố gắng lấy hơi, dường như anh thở rất nặng nhọc.

Phương Thần sợ hãi hỏi: “Có chuyện gì thế?”.

Hàn Duệ cúi đầu xuống, vẻ mặt vô cùng khó hiểu, nhưng trên môi anh vẫn nở một nụ cười châm biếm.

“Cô mà cũng không biết sao?”.

Phương Thần quyết định tạm thời bỏ qua giọng nói và lời chất vấn lạnh lùng của Hàn Duệ, cô chỉ nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta hãy nhanh chóng đi thôi, được không?”.

Phương Thần nửa quỳ, nói với giọng rất kiên quyết.

Đột nhiên Hàn Duệ nghĩ, ở một số phương diện nào đó, tính cách của Phương Thần rất giống anh, có lẽ cũng chính vì lý do này mà ngay từ đầu anh đã bị Phương Thần cuốn hút.

Ánh mắt của Hàn Duệ dừng lại trên khuôn mặt của Phương Thần, cái nhìn ấy rất bình thản, nhưng cũng rất chăm chú. Sau một tiếng thở dài, cuối cùng anh hạ giọng nói với Phương Thần: “Cô có thể dễ dàng rời khỏi đây, nhưng tôi thì không, hơn nữa một mình cô cũng không thể nào cứu tôi được. Cô hãy đi tìm Tạ Thiếu Vi, mau đi đi, cậu ta sẽ có cách”.

62. Chương 61

Chương 61

Bầu trời đêm giống như một tấm màn màu đen bao phủ xuống mặt biển, từng tầng mây đang cuộn cuộn trong đó.

Gió thổi ngày càng mạnh hơn khiến chiếc thang dây cứ đung đưa.

Phương Thần nắm chặt hai bên thang, lần từng bước một, cô nhìn qua khe hở của hàng lan can, nhìn vào trong mắt của người đối diện một hồi lâu.

Phương Thần đã bị Hàn Duệ thuyết phục. Cô không thể không thừa nhận, đây là cách duy nhất và tốt nhất hiện nay.

Phương Thần không biết trên tàu sẽ xảy ra chuyện gì, song trước khi cô đồng ý rời tàu, Hàn Duệ đã hứa là sẽ đợi cô mang người đến ứng cứu. Vào lúc này, trong cảnh ngộ ấy, Phương Thần cũng chỉ biết tin vào Hàn Duệ.

Không ngờ đó lại là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh.

Khi khuôn mặt của Hàn Duệ xa dần phía sau hàng lan can theo từng bước chân của Phương Thần, anh nhếch khóe môi lên, cố nở một nụ cười với cô.

Nụ cười ấy sao mà mơ hồ đến thế, đến nỗi trong suốt một thời gian dài sau đó, Phương Thần luôn tự hỏi liệu có phải mình đã hoa mắt, hoặc là vì quá nhớ nhung nên mới có ảo giác như vậy...

Sau khi nhận được điện thoại, Từ Thiên Minh ngay lập tức đến hiện trường vụ nổ, chỉ đạo cho cấp dưới tiến hành khám nghiệm hiện trường và triển khai các hoạt động tìm kiếm.

Sự việc xảy ra quá đột ngột. Lại đúng vào lúc có một trận mưa lớn, cho nên bên tàu rất hỗn loạn.

Sau khi nhanh chóng nắm bắt sơ qua tình hình, Từ Thiên Minh mới có thời gian để ý đến cô gái mặc đồ dạ hội màu đen.

Gặp Phương Thần ở đây là điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Từ Thiên Minh. Gặp lại người hàng xóm đồng thời là bạn học cũ là cơ hội rất tốt để Từ Thiên Minh nhắc lại chuyện cũ trước đây.

Sau khi tiến đến trước mặt Phương Thần, đắn đo một lúc Từ Thiên Minh mới bắt đầu xác nhận tình hình: “Cô có quen biết với người trên tàu không?”.

Phương Thần không nói gì, dường như cô không nghe thấy câu hỏi của anh.

Cô vẫn đứng ở tư thế như lúc vừa lên bờ, khuôn mặt thẫn thờ, mắt nhìn về nơi xảy ra vụ nổ.

Tất cả xảy ra quá nhanh, khiến mọi người không kịp phản ứng.

Phương Thần nhớ sau khi cô lên bờ chừng chưa đầy hai phút thì một tiếng nổ lớn đã phát ra phía sau lưng, tiếp theo đó là một đám lửa cao ngút trời, cô sợ hãi lấy tay che mắt lại.

Ít phút sau, mọi người từ khắp nơi kéo đến, có người lo sợ, có người gọi điện thoại báo cảnh sát, mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Biết Tạ Thiếu Vĩ và mọi người chạy đến gần mình, nhưng Phương Thần vẫn không nói gì cả.

Không phải Phương Thần không muốn nói, mà không thể nào nói ra được.

Phương Thần đã tận mắt chứng kiến con tàu Elizabeth lộn lầy trong phút chốc biến thành hàng ngàn mảnh vụn rơi xuống mặt biển.

Tất nhiên, còn cả người ở lại trên tàu ấy nữa...

Dường như phải rất lâu Phương Thần mới lấy lại giọng nói của mình, cũng chẳng nhìn kỹ người bên cạnh, cô chỉ lẩm bẩm hỏi: “Tại sao du thuyền lại nổ?”.

Tạ Thiếu Vĩ khẽ mím môi, không trả lời, những người khác cũng yên lặng.

Công việc tìm kiếm cứu nạn tối hôm đó gặp vô vàn khó khăn, bởi vừa mới mưa lớn xong, rất nhiều dấu vết trên mặt biển đã bị xóa sạch, trải qua mấy giờ tìm kiếm nhưng không có kết quả gì.

Đội cứu hộ rút lui trở về nhà, Từ Thiên Minh giải thích tình hình tìm kiếm cứu nạn với mọi người, nhưng trong lòng anh cũng thấy rất ngạc nhiên.

Đương nhiên Từ Thiên Minh đã biết người gặp nạn trong vụ nổ này là ai. Hàn Duệ là một nhân vật có tiếng tăm trong giới giang hồ, không ngờ Phương Thần lại có quan hệ với anh ta!

Xuất phát từ tình cảm bạn bè ngày xưa, Từ Thiên Minh thực sự rất muốn hỏi thăm Phương Thần một chút, nhưng cô đã nhanh chóng bị một đám đàn ông mặc áo đen vây quanh.

Từ Thiên Minh đứng đằng sau gọi, Phương Thần mới quay đầu lại.

Nhiều năm rồi không gặp, Phương Thần vẫn giữ được dáng vẻ trong ký ức của Từ Thiên Minh, rất đẹp và quyến rũ, đôi mắt vẫn long lanh như nước suối.

Có lẽ do còn hoảng hốt, hoặc do cả tối không nghỉ ngơi, cho nên khuôn mặt của Phương Thần trông nhợt nhạt hơn so với lúc ở trên tàu trước khi vụ nổ xảy ra. Phương Thần nhìn Từ Thiên Minh khẽ mỉm cười, cô nói với giọng điệu vừa không thân quen cũng không xa lạ: “Tối nay đã làm phiền, cảm ơn anh rất nhiều”. Nói xong Phương Thần liền quay người bước lên xe ô tô.

Một tháng sau.

Một ngày bận rộn sắp trôi qua, mặc dù sắp đến giờ nghỉ, nhưng trong tòa soạn vẫn tấp nập người đi lại.

Cuối cùng có người giơ tay lên đề nghị: “Tối nay đi ăn lẩu đi, mọi người thấy thế nào?”.

Phương Thần vừa dán mắt vào màn hình vi tính, xử lý văn bản, vừa lên tiếng: “Mọi người đi đi, tối tôi phải làm thêm giờ”.

“Phương Thần, như thế là không được đâu”, một đồng nghiệp khác tiếp lời: “Cậu đã làm thêm giờ mười ngày liên tiếp rồi còn gì, sức đâu mà chịu được chứ?”.

“Đúng vậy, gần đây cậu đã quá tích cực đấy”, đồng nghiệp nói đầu tiên muốn thuyết phục Phương Thần đi ăn lẩu cùng mọi người.

“Không sao đâu”, cuối cùng Phương Thần quay đầu lại, cười nói: “Thời gian trước tôi xin nghỉ nhiều, giờ làm bù lại cũng đúng mà”.

“Trời ạ, cái cậu này...” , mọi người đều lắc đầu, do không thuyết phục được đành chào tạm biệt Phương Thần ra về.

Đèn trong tòa nhà dần dần tắt hết, chỉ còn một mình Phương Thần trong phòng làm việc đến tận khuya.

Bảo vệ của tòa soạn đã quen với việc Phương Thần làm việc khuya nên chỉ hỏi một câu rồi đi tiếp.

Sau khi trở về, Phương Thần mới phát hiện ra cô không còn sức để đi tắm nữa, cô rửa ráy qua loa rồi lên giường đi ngủ.

Giống như mọi khi, cô ngủ yên. Rõ ràng không có mộng mị gì, nhưng cô lại thấy rất khó ngủ, một đêm tỉnh giấc đến mấy lần.

May mà còn công việc. Mỗi lần tỉnh giấc nhìn thấy xung quanh tối om, Phương Thần đều mừng thầm. Bởi vì nếu như ban ngày không làm việc căng thẳng và mệt mỏi như vậy, e rằng cô sẽ mất ngủ suốt đêm.

Giờ đây Phương Thần đã rời khỏi ngôi biệt thự, trở về căn hộ sống cùng Chu Gia Vinh, mặc dù vậy, thỉnh thoảng cô vẫn nhớ đến những ngày tháng ấy.

Ngày ấy, những khi mất ngủ nhiều, Phương Thần chỉ có thể xem phim. Những đĩa phim này đều do Tạ Thiếu Vĩ mua, nhiều đến mức xếp thành từng chồng. Ban đầu chúng còn được xếp ngay ngắn, gọn gàng trong tủ, về sau bị vứt bừa bãi trên sàn nhà.

Phương Thần luôn không kiên nhẫn, một đĩa phim xem chưa được hai mươi phút cô lại thay đĩa khác.

Tạ Thiếu Vĩ mua rất nhiều đĩa với nhiều thể loại khác nhau, từ tình yêu, hài kịch, kịch nói, thậm chí cả phim hoạt hình...song vẫn không thể làm cho Phương Thần hết mất ngủ.

Khi nằm một mình trong căn phòng rộng rãi vắng vẻ, Phương Thần cảm thấy dường như lúc nào cô cũng bị bao bọc trong một áp lực vô hình nên không thể ngủ ngon được, dù chỉ là một đêm.

Phương Thần rất muốn ngủ, không phải bởi vì cô mệt mỏi, mà là vì cô muốn nằm mơ.

Phương Thần muốn mơ thấy Hàn Duệ, dù chỉ một lần cũng được.

Thế nhưng trong giấc ngủ, cô không thể gặp được con người đã từng để lại ấn tượng sâu sắc trong cuộc đời cô. Dường như anh đã hòa vào ánh lửa ngút trời, biến mất ngay trong đêm ấy.

Và cả trong giấc mơ của cô nữa.

Không thấy anh đâu cả, mặc dù mọi người đã bỏ ra rất nhiều sức người, sức của để tìm kiếm Hàn Duệ, nhưng tin tức của anh vẫn như hòn đá ném xuống biển sâu, chẳng thấy tăm hơi đâu.

Sau khi sự việc xảy ra, ai cũng trở nên lo lắng sốt ruột, Tiền Quân dường như không thể ở yên trong nhà được mười lăm phút, người điếm Tạ Thiếu Vi cũng bộc lộ sự lo lắng trước mặt người khác.

Dường như chỉ có Phương Thần là tỏ ra không xúc động gì cả.

Bởi vì từ lúc sự việc xảy ra cho đến bây giờ, Phương Thần chưa rơi một giọt lệ nào.

Cô đã nghe thấy ý kiến bàn tán của bọn họ sau lưng, nên sau khi suy nghĩ trong hai ngày hai đêm, cuối cùng Phương Thần quyết định dọn đi chỗ khác.

Tạ Thiếu Vi ôn tồn khuyên nhủ Phương Thần: “Mấy cậu trẻ tuổi đó bình thường đều rất kính trọng anh Hàn, chắc do quá lo lắng nên mới ăn nói lung tung, chị cũng chẳng nên chấp với bọn họ làm gì”.

Phương Thần lắc đầu: “Ở đây sẽ chỉ làm tôi khó chịu hơn mà thôi”. Cô dặn Tạ Thiếu Vi: “Có tin tức gì hãy thông báo cho tôi ngay”.

Nhưng mãi mà cô vẫn không nhận được tin tức gì. Dù là thời gian ban ngày cô vùi đầu vào công việc để quên đi, hay là thời gian thức trắng ban đêm.

Dần dần Phương Thần thậm chí còn nghĩ rằng mình đã hoàn toàn bỏ hết mọi mối liên hệ với thế giới đó.

Không có Hàn Duệ, Phương Thần lại quay trở lại với cuộc sống rất đổi bình thường. Những cảnh sủng nộ đạn bay, máu chảy người ngã dường như đã lùi về rất xa, như thể chúng chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô.

Cho đến một ngày.

Phương Thần đi làm về muộn như thường lệ, khi bước chân ra khỏi cổng cơ quan, bất giác cô đưa mắt nhìn sang phía đường đối diện.

Vốn dĩ đó chỉ là một động tác vô tình, nhưng nó đã khiến cô đứng lặng người hồi lâu.

Ngọn đèn mờ mờ ở bên ngoài của một quán ăn đêm đung đưa trong gió, giống như cái đêm cách đây mấy tháng.

Đêm hôm đó, Hàn Duệ lái xe dừng lại trước mặt Phương Thần. Đột ngột như từ trên trời rơi xuống, khắp người anh toàn là máu, nhìn mà thấy sợ.

Đêm hôm đó là một đêm thực sự chấn động đối với cô, lần đầu tiên cô biết có người bị đau như thế mà không hề kêu lên một tiếng.

Có lẽ cũng chính đêm hôm đó, Phương Thần đã vô tình đánh mất trái tim mình.

Hàn Duệ là một người đàn ông mạnh mẽ, mọi chuyện đối với anh dường như đều không trở thành vấn đề, anh nắm tính mạng của người khác trong tay mình, mấy lần cầm tay Phương Thần, động tác của anh đều ân cần dịu dàng giống như là nâng niu một đồ vật quý.

Thậm chí trước khi vụ nổ xảy ra có mấy phút, Hàn Duệ còn đích thân đưa Phương Thần đến con đường thoát thân an toàn.

Vậy mà bây giờ thì sao?

Cuộc sống ban đêm của thành phố náo nhiệt này vừa mới bắt đầu, trên đường thỉnh thoảng đã có những chiếc xe bật đèn sáng. Phương Thần mơ màng nhìn bốn phía xung quanh, cô bỗng thấy lòng mình rất trống trải.

Chỉ vì người đó không còn nữa.

Cho dù trong nhiều ngày nay cô tự an ủi mình thế nào đi nữa, nhưng sự thật vẫn là sự thật, người đó đã thực sự không còn nữa rồi.

Như chợt tỉnh ra, Phương Thần nắm chặt hai tay lại, toàn thân run rẩy, cô bắt đầu chạy về phía trước.

Đích đến cách đó không xa, Phương Thần dừng lại trước cổng, cô thở hổn hển đập cửa như điên.

Cô như bị tâm thần, đến khi cửa được mở rồi, cô vẫn không dừng lại, cứ gọi to mãi không ngớt, nét mặt trông hoảng hốt đến đáng sợ.

“Có chuyện gì vậy?”, người phụ nữ mở cửa hỏi.

“Anh ấy chết rồi”, Phương Thần đột nhiên bình tĩnh trở lại, môi cô hơi mấp máy mấy chữ cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô suốt đoạn đường đến đây. Giống như một con dao sắc, những chữ ấy cứ cửa vào trái tim, rất mạnh, rất vô tình... Cô biết nó sẽ làm thịt da cô tan nát, máu chảy đầm đìa, đau đớn

Phương Thần nín thở, ngực cô vẫn đau nhói, một lúc sau, cuối cùng nước mắt cô cũng rơi xuống.

Đêm hôm đó, Phương Thần gần như đã khóc cạn hết nước mắt của cả một đời người.

Hàn Duệ chết rồi. Trong lòng Phương Thần chỉ có một suy nghĩ ấy, ngực đau thắt khiến cô cảm thấy khó thở, cô co người lại cố kìm nén để cơ thể không run lên.

Cô tự lừa mình dối người khi nghĩ rằng, chỉ cần kiên trì tìm kiếm thì một ngày nào đó sẽ tìm thấy Hàn Duệ.

Đã hơn ba mươi ngày trôi qua, Phương Thần vẫn không muốn tin rằng Hàn Duệ đã vĩnh viễn rời xa thế giới này, tan biến trong đại dương mênh mông.

Phương Thần từng rất căm ghét Hàn Duệ vì đã can dự vào cuộc sống của cô, căm ghét Hàn Duệ luôn tìm cách kiểm soát cô, càng căm ghét vì Hàn Duệ đã hại chết Lục Tịch.

Bây giờ Phương Thần mới hiểu, thực ra sự căm ghét ấy đều là giả, so với tính mạng của Hàn Duệ thì chúng trở nên vô cùng nhỏ bé.

Biết được là đã mất Hàn Duệ, Phương Thần mới hối hận tại sao ngay lúc đầu mình lại không thực sự đón nhận anh.

“Nếu như kiếp sau được làm người một lần nữa, mình nguyện sẽ không suy nghĩ điều gì xấu về Hàn Duệ nữa”.

Mới tờ mờ sáng sớm, trong phòng khách vẫn sáng rực đèn, lúc này Phương Thần đã thôi khóc, cô nằm cuộn tròn trên sofa, khoe miệng nhếch lên vẽ chấm chọc tàn nhẫn: “Mình vốn là một người ích kỷ, nếu anh ấy còn sống thì mình cũng có thể quên đi cái chết của Lục Tịch”.

Bây giờ nói những điều đó thì còn có tác dụng gì nữa.

Tô Đông âm thầm kêu lên trong phòng, lặng lẽ đưa thêm cho Phương Thần mấy tờ giấy ăn.

Một quyết định được đưa ra trong một thoáng, có thể sẽ trở thành nỗi tiếc nuối trong suốt cả cuộc đời. Tất cả mọi thứ trong cuộc đời này, đặc biệt là chuyện tình cảm, dường như đều được định trước, không ai có thể phân rõ đúng sai, giống như tình yêu mà Tô Đông dành cho Tiêu Mặc.

Cuối cùng sau hơn hai tháng xảy ra vụ nổ, người ta cũng có được tin tức của Hàn Duệ.

Ban đầu, Tiền Quân và mọi người không dám tùy tiện thông báo cho Phương Thần biết, mãi đến sau khi đích thân đi xác nhận thông tin, Tiền Quân mới lập tức phái người đến đón Phương Thần đưa cô đi tìm hiểu cụ thể tình hình.

Buổi chiều mùa thu, gió biển thổi mang theo vị mặn làm cho Phương Thần thấy thở cũng có phần khó khăn.

Lấy lại bình tĩnh, Phương Thần mới hỏi Tạ Thiếu Vĩ: “Anh ấy ở đâu?”.

“Ồ bên trong”, Tạ Thiếu Vĩ chỉ về phía ngôi nhà ba tầng rất bình thường.

Ngôi nhà như thế này rất phổ biến ở vùng ven biển, thông thường đều do các ngư dân tự xây dựng. Bức tường gạch màu đỏ của ngôi nhà thỉnh thoảng phản chiếu ánh nắng mặt trời. Trước nhà có một cái sân không lớn lắm, thường dùng để phơi đồ hải sản, nhưng hiện giờ đang có khoảng trên dưới hai chục người ở đó, tất cả đều là thuộc hạ của Hàn Duệ.

Đồng người như vậy cùng tụ tập lại một chỗ, nếu là lúc khác thì sẽ gây ra tiếng ồn ào, nhưng lúc này đây dường như mọi người đều lặng thinh, có người lặng lẽ hút thuốc, có người lại đứng im, dáng điệu rất nghiêm túc.

Trên đường đến đây, qua điện thoại, Tạ Thiếu Vĩ đã sơ bộ kể lại tình hình cho Phương Thần nghe. Nhưng khi thực sự đứng ở nơi đây rồi, Phương Thần mới cảm thấy không tin tưởng lắm.

Cô đang cố thuyết phục bản thân mình rằng, sau khi đón nhận thông tin về việc mất tích của Hàn Duệ, cô mong muốn được thấy anh quay trở về.

Sau vụ nổ, Hàn Duệ đã bị sóng biển đánh trôi dạt vào bờ và được ngư dân cứu.

“Tôi muốn vào trong xem thế nào” Phương Thần nói.

Tạ Thiếu Vĩ hơi chần chừ, dường như còn định nói gì đó với Phương Thần, nhưng cuối cùng cũng gật đầu và dẫn Phương Thần vào bên trong.

Ngôi nhà nhỏ của gia đình ngư dân này xem ra đã được xây từ lâu, sàn nhà bằng gỗ đã phai màu, mặc dù đang là ban ngày, nhưng bên trong vẫn âm u giá lạnh. Nhưng lúc này lòng bàn tay của Phương Thần dường như lại nhớp nháp mồ hôi.

Từ cửa sổ của một gian phòng nhìn ra bên ngoài có thể thấy một đôi trai gái chuẩn bị bước vào phòng.

Hàn Duệ ngồi ở đầu giường, anh nhìn họ mấy giây rồi rời ánh mắt đi chỗ khác, ánh mắt vẫn trầm lắng như trước.

Hàn Duệ lặng lẽ đợi mọi người gõ cửa rồi mới hỏi một câu lạnh tanh: “Có chuyện gì thế?”.

Phương Thần nhìn Hàn Duệ- người đàn ông cô tưởng mất tích nhưng nay đã trở lại, ánh sáng của buổi chiều chiếu xuyên qua cửa kính, tỏa xuống xung quanh anh những chum sáng thoát ẩn thoát hiện.

Những hạt bụi bay bay, còn dòng suy nghĩ của Phương Thần dường như ngưng lại, cô quên cả việc lên tiếng.

Phương Thần không ngờ rằng có lúc mình lại thất thần như thế.

Biết Tạ Thiếu Vĩ đã lên tiếng nói chuyện, Phương Thần mới lấy lại bình tĩnh.

Tạ Thiếu Vĩ lên tiếng giới thiệu: “Đây là chị Phương Thần”.

Phương Thần bắt gặp từng người lại, cô cảm thấy câu nói này có cái gì đó khác thường. Không đợi Phương Thần phản ứng, người đàn ông ngồi trên giường đã giáng cho cô một đòn.

Hàn Duệ nói: “Xin lỗi, tôi không có ấn tượng gì với cô gái này”.

Anh ngồi cách Phương Thần mấy bước chân, đưa mắt nhìn lướt qua cô, ánh mắt ấy vừa xa lạ vừa lạnh lùng, giống như lần đầu tiên họ gặp nhau.

Dáng vẻ và giọng điệu của Hàn Duệ vẫn giống như trước, mặc dù nói xin lỗi, nhưng không mang hàm ý xin lỗi, ngược lại mang nét gì đó lạnh nhạt và xa cách của người bề trên.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Phương Thần mới lên tiếng, giọng cô trầm xuống: “Nói vậy nghĩa là sao?”.

Phương Thần nhìn về phía Tạ Thiếu Vĩ, chần chừ một lúc, Tạ Thiếu Vĩ mới nói với nét mặt ủ rũ: “Đại ca, anh ấy...mất trí nhớ rồi”.

Giống như sét đánh bên tai, Phương Thần không thể nào đón nhận thông tin đó.

Tại sao anh lại mất trí nhớ và bao giờ thì mới có thể khôi phục lại được... Những câu hỏi như thế cứ hiện lên trong đầu Phương Thần. Còn Hàn Duệ thì nói một câu rất kiên quyết giống như lời đuổi khách.

“Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lúc”, anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Hàn Duệ vừa nói xong, ngoài cửa có một người đàn ông trung niên bước vào, kính cẩn lễ phép mời hai người ra khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, Tạ Thiếu Vĩ dừng lại nói với Phương Thần khi đó mặt đã tái đi: “Có một người muốn được gặp chị”.

63. Chương 62

Chương 62

Mười phút sau, khi đang đứng trên sân phơi ở tầng thượng của ngôi nhà nhỏ, Phương Thần không ngờ lại gặp người phụ nữ mà trong lịch sử gia tộc Rosenberg không thể nào quên kia.

Mẹ của Hàn Duệ đang ngồi trên chiếc ghế mây, khoác áo lông cừu khiến bà trông thật kiêu sa, gương mặt được chăm sóc rất tốt, đến đôi tay cũng trắng mịn, khiến bà trông trẻ hơn nhiều so với tuổi thực. >Cầm bình trà trên tay, bà nhìn Phương Thần mỉm cười nói: “Ngồi đi cháu”.

Đường nét trên khuôn mặt bà thật đẹp, mặc dù bà đã lớn tuổi, có thể thấy khuôn mặt điển trai của Hàn Duệ được di truyền từ bà.

Phương Thần thở dài một cái, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp mẹ của Hàn Duệ trong trường hợp như thế này.

“Bác đã nghe nói về mối quan hệ giữa cháu và Hàn Duệ, thời gian vừa qua cháu thật sự đã rất vất vả.”

Phương Thần khẽ lắc đầu, nói: “Anh ấy sống được là tốt rồi ạ”.

“Đúng vậy, lần này coi như số nó cao”, tuy nói thế, nhưng dường như bà không có nhiều cảm xúc thực sự. Dừng lại một lát, bà nhìn Phương Thần trìu mến: “Sắp tới e rằng lại phải làm phiền cháu nữa rồi”.

Bất ngờ nghe bà nói vậy, Phương Thần hơi ngạc nhiên: “Ý của bác là, bác phải đi sao? Thế còn trí nhớ của anh ấy...”.

Mẹ của Hàn Duệ hơi mỉm cười rồi gật đầu: “Bác sĩ nói, để nó quay trở lại với cuộc sống quen thuộc trước đây thì sẽ có lợi cho nó hơn”.

Một làn gió nhẹ đột ngột thổi qua, xua tan hơi ẩm ướt oi trong ánh nắng

Phương Thần không nén được đưa mắt nhìn thật kỹ người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình.

Điều kỳ lạ là, đến mẹ đẻ của Hàn Thần cũng không lo lắng gì cho việc mất trí nhớ của Hàn Duệ.

Không thể không nói rằng, trong mắt Phương Thần, hai mẹ con Hàn Duệ có rất nhiều điểm giống nhau, không những giống nhau về bề ngoài, mà còn rất giống nhau về tính cách, dường như họ đã được đúc từ cùng một khuôn.

“Tại sao Hàn Duệ bị mất trí nhớ vậy bác?”.

“Bởi vì nó bị ngâm trong nước biển quá lâu, não bộ thiếu oxy”, mẹ của Hàn Duệ ôm lấy chiếc áo choàng ngoài, bà giải thích với một giọng nói không biết vui hay buồn: “May mà lần này bác về kịp, mặc dù không ngăn cản được Jonathan, nhưng dù sao cũng cứu sống được Hàn Duệ đưa về nhà”.

Nghe nói đến đây, trong lòng Phương Thần thấy áy náy vô cùng.

Nếu như không vì cô, Hàn Duệ đã có thể thoát được tai nạn đó.

Không đợi Phương Thần nhận lỗi, dường như mẹ của Hàn Duệ nhìn thấu được suy nghĩ của cô, bà xoa tay ngắt lời Phương Thần: “Chuyện trước đây không nên nhắc lại. Bác chỉ hy vọng sau khi bác trở về, cháu có thể thay bác chăm sóc cho Hàn Duệ”. Bà nhìn Phương Thần, xác nhận lại, “Cháu có được không?”.

Cơn gió ven biển thổi bay mái tóc mềm mại của Phương Thần.

Với đề nghị này, Phương Thần không có cách nào từ chối, cũng không thể từ chối được. Sau khi gật đầu đồng ý, cô quay người đi xuống lầu trước cái nhìn chăm chú của mẹ Hàn Duệ.

Hai ngày sau Phương Thần và Hàn Duệ lên đường trở về nhà.

Bất luận có thực sự mất trí nhớ hay không thì Hàn Duệ vẫn ít nói như xưa. Ngồi trong xe, anh nhắm mắt như đang thư giãn, trong suốt quãng đường, anh nói rất ít. Ngay cả việc họ đưa anh đi anh cũng không hỏi, sau khi lên xe thì ngồi rất yên ổn.

Đã mấy lần Phương Thần liếc trộm Hàn Duệ, cuối cùng có một lần bị Hàn Duệ bắt được. Cô không ngờ đột nhiên anh lại mở mắt khiến cô cảm thấy ngỡ ngàng, may mà Hàn Duệ chỉ nhìn rồi hơi mím môi lại không nói gì. Phương Thần liền giả vờ ho nhẹ một cái rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Thuốc gây mê và vụ nổ tối hôm đó đã gây ra một số ảnh hưởng tạm thời đối với thần kinh vận động của Hàn Duệ.

Hiện Hàn Duệ vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, việc đi lại chưa được nhanh nhẹn, nhưng anh vẫn cố gắng đi lên phòng ngủ ở trên tầng hai.

Đối với Hàn Duệ, phòng ngủ của anh là một nơi hoàn toàn xa lạ, dường như anh chưa thích ứng được với nó. Sau khi nhìn căn phòng một lượt, Hàn Duệ liền hỏi: “Với mối quan hệ giữa tôi và cô, tại sao không có một đồ dùng nào của phụ nữ ở đây vậy?”.

“À..., em ngủ ở phòng bên cạnh”, đang ở trong phòng tắm xả nước, Phương Thần không ngờ rằng sự chú ý của Hàn Duệ sau khi về nhà lại là chi tiết nhỏ như vậy.

“Tại sao?”, Hàn Duệ hỏi tiếp.

“Cãi nhau”, Phương Thần chỉ trả lời ngắn gọn.

Tựa vào cánh cửa phòng tắm, qua làn hơi nước mờ mờ bốc lên, Hàn Duệ nhìn Phương Thần nói: “Xem ra tính cách của cô không được tốt?”.

Phương Thần ngơ ngác: “Tại sao anh không tìm hiểu nguyên nhân từ chính bản thân mình trước đi?”.

Người đàn ông ấy hơi nhướng mày, không nói gì, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt rõ ràng muốn nói là: Ý kiến của cô hoàn toàn không đáng để suy nghĩ.

Nếu tiếp tục tranh cãi về vấn đề này nữa thì cũng chẳng có ích gì cả.

Phương Thần đã sớm biết được rằng, đối với Hàn Duệ, mất trí nhớ và thay đổi tính cách là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu như không nhớ được những sự việc xảy ra ngày trước thì Hàn Duệ vẫn là Hàn Duệ, tính cách hầu như vẫn giống như xưa.

Phương Thần đứng dậy đi ra ngoài, nói: “Anh cứ tắm đi nhé, em đi tìm người giúp anh”.

Thực ra đây chỉ ý tốt của Phương Thần. Việc cử động của Hàn Duệ còn khó khăn, một số di chứng sau vụ nổ vẫn chưa hoàn toàn mất đi, đương nhiên Phương Thần nghĩ rằng Hàn Duệ cần sự giúp đỡ của người khác.

Ai ngờ Phương Thần vừa dứt lời, sắc mặt của Hàn Duệ đột nhiên tối sầm lại, kiên quyết từ chối: “Không cần”.

“Ngộ nhỡ...”

“Tôi nói rồi, không cần là không cần”.

Hàn Duệ sa sầm mặt, đi qua người Phương Thần, đợi cô đi khỏi, anh đóng sầm cửa lại.

Nghe tiếng khóa cửa, Phương Thần chỉ còn biết dở khóc dở cười.

Tính khí của Hàn Duệ dường như còn tồi tệ hơn trước, thực sự là rất thất thường.

Mặc dù trong lòng rất oán trách anh, nhưng Phương Thần vẫn đứng im lặng ở bên ngoài phòng rất lâu, chăm chú lắng nghe mọi động tĩnh ở trong đó, cô chỉ lo Hàn Duệ ở mình trong phòng sẽ có điều gì không hay

May mà không có chuyện gì xảy ra, chừng nửa tiếng sau Hàn Duệ ra khỏi phòng.

Có lẽ nhờ có nước nóng nên sắc mặt của anh trông khá hơn.

Hàn Duệ nhìn Phương Thần, dường như hơi bất ngờ, anh nói: “Tôi tưởng cô đã đi rồi”.

Do vừa mới tắm xong nên lúc này Hàn Duệ chỉ khoác một cái áo choàng tắm, những giọt nước trên mái tóc nhỏ xuống, đáng điệu cho thấy anh đang trong trạng thái ôn tồn hiếm có.

Mặc dù biết rõ đây chỉ là giả vờ, Phương Thần vẫn mỉm cười nói: “Chưa có sự cho phép của anh, em nào dám đi”.

Anh đã trở về một cách nguyên vẹn, còn điều gì quan trọng hơn nữa?

Vừa nói Phương Thần vừa tìm một chiếc khăn mặt khô đưa cho Hàn Duệ, anh cầm lấy khăn đưa lên đầu lau lau mấy cái, rồi ném nó sang một bên, hơi nhíu mày lại, nói: “Từ những lời cô nói, thì có vẻ là từ trước đến giờ tôi là người rất chuyên chế”.

Đâu chỉ là chuyên chế? Quân phiệt là đằng khác!

Phương Thần có nhịn không nói gì, chỉ khẽ

Theo yêu cầu của Hàn Duệ, hôm đó Phương Thần đành phải bỏ không làm thêm giờ, ngồi trong phòng giúp Hàn Duệ nhớ lại những sự việc xảy ra trong quá khứ.

“Tiếc là bình thường anh không thích chụp ảnh với máy VCR này, nếu không hiệu quả còn tốt hơn bây giờ rất nhiều”. Phương Thần uống một hơi hết hơn nửa ly nước, vì nói liên hồi, nên lúc này cô cảm thấy miệng và lưỡi khô rát.

“Nhưng tôi không có ấn tượng gì về những lời cô nói vừa nãy”. Hàn Duệ nói bằng giọng bình thản, nhân đó phủ nhận toàn bộ những nỗ lực của Phương Thần trong suốt buổi tối.

“Có lẽ sau một thời gian nữa sẽ chuyển biến tốt thôi”.

Một lúc sau, Phương Thần đột nhiên nghe Hàn Duệ hỏi: “Cô không có chút lo lắng gì à?”.

Suy nghĩ một lát, Phương Thần chỉ hỏi lại: “Người nên lo lắng không phải là anh sao?”.

“Tôi cảm thấy cứ như hiện giờ cũng không đến nỗi tệ lắm”, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Hàn Duệ tỏ ra điềm tĩnh.

Cổ kìm nén cảm giác mất mát đang dâng trào trong lòng, Phương Thần cố nở nụ cười, nói chúc ngủ ngon rồi đứng dậy đi về phòng

Từ lúc xảy ra vụ nổ đến nay, Phương Thần cảm giác cứ như đó chỉ là một giấc mơ.

Từng cho rằng Hàn Duệ đã chết, nhưng anh lại trở về, đó chẳng phải là niềm vui khôn xiết sao?

Chưa kịp dành thời gian đi tìm hiểu căn kẽ mọi chuyện, thì cô được biết Hàn Duệ mất toàn bộ ký ức về mình...

Hàn Duệ sống, nhưng anh đã quên cô.

Mọi chuyện trước đây đã bị xóa sạch tất cả, Phương Thần còn không biết nên coi sự chế nhạo này là ân huệ hay là trừng phạt nữa.

Vậy mà bây giờ, đứng trước mặt Phương Thần, Hàn Duệ lại nói rằng, mình không lo lắng cho việc khôi phục trí nhớ... Phương Thần quả thực không biết phải đối mặt với tình huống này như thế nào, có lẽ chỉ có cách chờ đợi mà thôi.

Hàn Duệ bỏ ra hai ngày để tìm hiểu lại mọi người và sự vật trong quá khứ, đến lúc này Phương Thần phải thừa nhận rằng trí nhớ của Hàn Duệ đã tốt lên rất nhiều.

Hàn Duệ có bao nhiêu thuộc hạ, có bao nhiêu tài sản làm ăn, chỉ cần nghe một hai lần là anh có thể viết ra, thậm chí còn bảo đảm không có sai sót hay nhầm lẫn nào c”>

Tuy nhiên, ghi nhớ được không có nghĩa là lập tức nhớ lại tất cả. Giống như việc mặc dù đã ở với nhau được hai ngày, nhưng trong mắt Hàn Duệ, Phương Thần vẫn chỉ là một người xa lạ.

“Tại sao lại thờ dài?”, người đàn ông cả ngày luôn trầm tư ít nói, bỗng nhiên thốt ra một câu, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Phương Thần.

“Thật sao?”, Phương Thần quay người phủ nhận, “Chỉ vì em cảm thấy không khí trong phòng không được tốt”.

Do bị ngâm trong nước biển lạnh quá lâu, từ lúc được cứu đến giờ thỉnh thoảng Hàn Duệ lại bị đau đầu, để tránh gió lùa nên phòng anh luôn được đóng kín.

“Nếu cô muốn, chúng ta có thể ra ngoài đi dạo một lát”, vừa nói Hàn Duệ vừa đi lấy áo khoác mặc vào, sau đó anh bước ra ngoài trước không chờ Phương Thần gật đầu đồng ý.

Ở thành phố miền nam này, tiết trời mùa thu bây giờ mới dần dần trở nên rõ ràng.

Mặt Trời đã lặn về phía tây, ráng chiều còn sót lại màu đỏ nhạt phản chiếu trên những đám mây đang trôi trên bầu trời, tạo thành một cảnh sắc thật tuyệt.

Vườn hoa vừa được dọn dẹp lại, đồng bùn đất mới được lật lên tỏa ra mùi ẩm ướt ngai ngái rất đặc biệt.”>

Mãi ngắm bầu trời, không chú ý dưới chân nên một chân của Phương Thần đã dẫm lên đồng bùn đất kia, cô loạng choạng suýt ngã thì được một cánh tay đỡ lại.

“Cảm ơn”, cô quay đầu lại theo phản xạ.

“Không có gì”, Hàn Duệ không nhìn Phương Thần, anh cúi người ngắm một khóm hồng trắng ở đằng trước.

Dường như anh đang ngắm nhìn rất chăm chú, cho nên quên không buông tay của Phương Thần ra.

“Trước đây anh không thích hoa.”

“Vậy sao?”, Hàn Duệ vẫn đứng im, đầu cũng không quay lại, chỉ hỏi: “Vậy tôi thích cái gì?”.

Nghĩ một lát, cuối cùng Phương Thần đành nói sự thật: “Em không biết”.

Trong quãng thời gian Hàn Duệ mất tích, Phương Thần phát hiện ra một sự thật kỳ lạ... Đường như cô rất hiểu Hàn Duệ, nhưng vẫn chưa thực sự nhìn thấu con người anh.

Thỉnh thoảng anh cười với cô nhưng Phương Thần lại nghĩ thực ra Hàn Duệ đang tức giận, cô luôn nghĩ như vậy, cô không biết một chút gì về các thú vui và sở thích của anh.

Rõ ràng họ không phải là người của cùng một thế giới, nhưng dường như lại rất ăn ý với nhau trên một số phương diện, ngay cả quá trình hai người cùng thích ứng, nhường nhịn lẫn nhau cũng không cần.

Thực sự là rất kỳ lạ.

Quả nhiên, câu trả lời của Phương Thần đã làm cho hoài nghi.

Hàn Duệ quay người nhìn Phương Thần, nheo mắt lại nửa cười nửa không: “Xem ra không chỉ có tôi cảm thấy cô xa lạ, mà cô dường như cũng không quen thuộc với tôi lắm thì phải”.

Cô không thể nào phản bác lại, bởi những lời này của anh hoàn toàn đúng.

“Phương Thần, bây giờ tôi bỗng nhiên thấy rất tò mò về mối quan hệ trước đây của hai chúng ta”, Hàn Duệ nói một cách rất chậm rãi: “Hai ngày nay tôi đã nghe không ít những chuyện trước đây, chỉ riêng những chuyện về hai chúng ta không nhiều”.

Không biết từ lúc nào tay của Hàn Duệ đã nắm lấy tay của Phương Thần. Anh cúi đầu xuống, nắm ngón tay của Phương Thần nhỏ nhắn đẹp giống như búp măng non, tạo ra một sức hấp dẫn khiến người ta rất muốn nắm lấy nó. Hơi thu ánh mắt lại, Hàn Duệ lặng lẽ cầm lấy tay Phương Thần và nắm chặt lấy cho đến khi mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

“Nói mối quan hệ trước đây giữa hai chúng ta như thế nào?”, Hàn Duệ hạ giọng hỏi với ngữ khí thờ ơ.

Lòng bàn tay của Hàn Duệ đặt lên mu bàn tay của Phương Thần.

Đó chỉ là một sự tiếp xúc nho nhỏ, rõ ràng rất tinh tế, nhưng lúc này hơi ấm mà nó mang lại được nhân lên rất nhiều.

Phương Thần bất giác đưa ánh mắt xuống dưới, cô thấy tay của mình không bị giữ chặt như trước nên rút tay về. Cũng chính trong khoảnh khắc đó, cô thấy một vết sẹo nông giữa ngón tay cái và ngón trỏ của Hàn Duệ, có lẽ đó là vết tích của vụ nổ đó để lại.

Đã bao lâu rồi Phương Thần không chạm đến người của Hàn Duệ nhỉ?

Hơn hai tháng nay cô không nằm mơ thấy anh, dường như cô không thể ngờ rằng mình còn có cơ hội được tiếp xúc với con người anh bằng da thịt hoàn toàn.

Nhưng lúc này đây, anh đang nắm lấy tay cô, cử chỉ ấy thậm chí còn dịu dàng, nhẹ nhàng hơn hẳn những lần trước.

Anh còn tản bộ với cô, ở lại trong vườn hoa cùng cô lâu hơn mọi lần.

Phương Thần không nén được thăm kêu lên trong lòng, cô ngẩng đầu lên, đầu óc hỗn loạn, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng trước mặt mình một cách vô thức.

Anh đã biến mất, rồi trở về, nhưng anh đã thay đổi, vui buồn thất thường, khiến người khác khó mà nhận ra.

Phương Thần không nói câu nào, mãi đến khi cô cảm thấy một làn hơi ấm mơn man bên gáy, cô mới giật mình, hỏi: “Anh làm gì vậy?”.

Rất ít khi Phương Thần bàng hoàng như vậy, nhưng lúc này, có thể do cô đang đứng ngược sáng, nên đôi mắt đen láy của cô long lanh như hai giọt nước tinh khiết, cứ nhìn chăm chăm vào anh, dường như trong đôi mắt ấy chỉ có duy nhất hình ảnh của anh. Khuôn mặt xinh đẹp của cô dưới sự bao trùm của ánh sáng, khiến người đứng gần thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông tơ rất nhỏ. Mái tóc đen buông xõa xuống vai, cổ áo màu trắng sữa càng tôn thêm vẻ đẹp của khuôn mặt, khiến nó trông giống như một trái cây chín mọng, đầy vẻ quyến rũ.

Dường như không kịp nghĩ ngợi gì, Hàn Duệ ấn lấy gáy của Phương Thần rồi cúi xuống hôn tới tấp.

Nụ hôn thứ nhất chỉ dừng lại bên môi của Phương Thần, bởi cô đã né tránh theo bản năng.

Hàn Duệ dừng lại, đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn Phương Thần nửa giây, sau đó anh tiếp tục cúi đầu xuống thấp hơn.

Lần này Phương Thần không né tránh nữa, mặc cho Hàn Duệ hôn lên môi mình, lúc đầu đó chỉ là sự tiếp xúc nhẹ nhàng, sau đó thì hai đôi môi quện chặt vào nhau>Đúng vậy, đó là lẽ tất nhiên.

Đôi tay Hàn Duệ ôm hờ ngang người Phương Thần, đôi môi hơi mờ, cô từ từ khép mắt. Trong sự bàng hoàng, cô chỉ cảm thấy dường như mình đã chờ đợi từ rất lâu, đã từng nghĩ rằng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Đầu lưỡi nhỏ đưa qua kẽ răng, Phương Thần giơ tay lên ôm lấy Hàn Duệ.

Cô từng tự nhủ rằng, chỉ cần Hàn Duệ sống sót trở về, mọi chuyện trong quá khứ sẽ cho vào dĩ vãng.

Cô không để tâm đến điều gì, cũng không muốn suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì.

Phương Thần vốn không phải là người tốt, từ nhỏ cô đã như vậy, do đó thoải mái và tự do mới thích hợp với cô, còn những chuyện cũ không rõ ràng cứ baám riết lấy cô, thì hãy cho nó lùi vào quên lãng.

Những nụ hôn và bàn tay ôm ấp mỗi lúc một nhiều hơn, chặt hôn và càng có xu hướng cuồng nhiệt hơn.

Hơi thở quen thuộc đang kề bên, vẫn vít quanh cô. Phương Thần bất giác khẽ rên lên một tiếng, nhưng ngay lập tức cô thấy phía trước mình bỗng trở nên trống không.

Hàn Duệ đã buông Phương Thần ra”>

Phương Thần mở mắt ra, cô thấy Hàn Duệ đang nhướn đôi mày: “Bây giờ tôi có thể xác định được, ít nhất trong chuyện này, hai chúng ta rất tâm đầu ý hợp.

Lời của Hàn Duệ vừa như xét đoán, lại vừa như chỉ trích một cách ác ý.

Đến lúc này, Phương Thần càng cảm thấy mơ hồ. Con người ấy, sau khi trở về vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

64. Chương 63

Chương 63

Cả ngày Hàn Duệ trầm tư không nói một câu nào, sắc mặt lạnh lùng giống hệt ngày trước.

Mỗi một lúc như vậy, Phương Thần lại cảm thấy dường như mình đang rơi vào ảo giác, tưởng như thời gian đang quay ngược lại, những bất trắc dường như chưa từng xảy ra.

Thỉnh thoảng Hàn Duệ lại trêu chọc Phương Thần với thái độ rất dịu dàng, thậm chí anh còn làm một số động tác trêu chọc Phương Thần, cố ý làm cho cô bối rối thẹn thùng, còn anh dường như lại thấy rất vui.

Tuy nhiên, đây rõ ràng chỉ là cảm giác của một người.

Một lần, Phương Thần đã thăm dò thuộc hạ của Hàn Duệ về chuyện này, kết quả là Tiền Quân đã thẳng thắn rằng: “Đâu có, tôi thấy tính khí của anh Hàn vẫn giống như trước mà”. Nói xong, Tiền Quân liền nhổ hai hạt lạc trong mồm ra, rồi hỏi những người khác: “Mày nói xem?”.

Phương Thần nhìn Tạ Thiếu Vĩ với vẻ chờ đợi, vì dù sao thì Tạ Thiếu Vĩ cũng là người gần gũi, thấu hiểu suy nghĩ của Hàn Duệ nhất.

Tạ Thiếu Vĩ điềm tĩnh trả lời: “Tôi hoàn toàn tán thành. Bên ngoài, phần lớn mọi người vẫn không biết chuyện đại ca bị mất trí, mới đây mọi người gặp đại ca nhưng cũng không thắc mắc gì cả”.

“Không thể như thế được?”.

“Nhưng sự thực là như vậy”, Tạ Thiếu Vĩ không tỏ ra có chút ngạc nhiên nào, chỉ cười cười, nói một câu với ẩn ý sâu xa khó hiểu: “Có thể do bẩm sinh như vậy”.

Làm đại ca xã hội đen cũng cần phải có bẩm sinh sao?

Từ đó, Phương Thần càng khẳng định: Hàn Duệ đang giả vờ mà thôi.

Phương Thần nghĩ, giống như người có rất nhiều chiếc mặt nạ khác nhau, anh có thể chìa ra những khuôn mặt khác nhau trước những đối tượng khác nhau, trong các trường hợp khác nhau. Tuy nhiên, dường như mọi tính xấu của Hàn Duệ phần nhiều được bộc lộ trước mặt của Phương Thần.

Sau khi được cứu sống từ dưới biển lên, Hàn Duệ đã mắc chứng bệnh đau đầu, mỗi khi trái nắng trở trời anh lại phải chịu những cơn đau đầu dữ dội

Những lúc như vậy Hàn Duệ đều cố chịu, không uống viên thuốc giảm đau nào cả, một mình ngồi trong phòng không gặp ai cũng không nói chuyện với ai.

Mỗi lần như vậy, Hàn Duệ rất khó đến gần.

Tiền Quân và mọi người bắt gặp một hai lần nên cũng hiểu cần phải tránh Hàn Duệ những lúc như vậy, rồi bỏ đi chỗ khác, đợi sau khi tâm trạng của Hàn Duệ khá hơn mới tới bên để báo cáo tình hình.

Chỉ có mỗi Phương Thần không thể làm như vậy.

Cô sống ở đây, mọi sinh hoạt thường ngày của Hàn Duệ mặc dù không phải lo liệu, nhưng từ khi anh trở về thì việc giúp Hàn Duệ khôi phục trí nhớ đã trở thành nhiệm vụ và mục tiêu hàng đầu của Phương Thần.

Những lúc không phải đi làm, Phương Thần lại dành phần lớn thời gian ở bên cạnh Hàn Duệ sẵn sàng trả lời mọi thắc mắc của anh.

Do đó, bất luận tính khí của Hàn Duệ có tồi tệ thế nào đi nữa, Phương Thần cũng không có cách nào trốn tránh anh đến chỗ an toàn giống mọi người được.

Cô không có cách nào trốn được, cho dù có trốn thì cô cũng không yên tâm.

Thế là tranh thủ những lúc rảnh rỗi, Phương Thần lại tìm đến một quầy thuốc Đông y học một số phương pháp xoa bóp làm giảm đau đầu đơn giản mà hiệu quả.

Nhưng Hàn Duệ lại không tiếp nhận tình cảm tốt đẹp đó của Phương Thần, càng những lúc đau đầu thì anh càng cự tuyệt cô, có lúc dường như anh còn không muốn nhìn thấy cô.

Tối hôm đó, Phương Thần đến thư phòng lấy một quyển sách về kinh tế đất đai. Khi bước vào phòng, Phương Thần bất ngờ thấy Hàn Duệ đang nằm buông nửa người trên sofa.

Hàn Duệ chau mày lại, một tay buông thong xuống đất, nét mặt anh dưới ánh đèn không dễ coi chút nào.

Động tác đẩy cửa bước vào phòng của Phương Thần không thể coi là nhẹ nhàng, nhưng Hàn Duệ không có phản ứng gì cả, không biết có phải là đang ngủ không.

Phương Thần tiến đến gần hỏi khẽ Hàn Duệ: “Đầu của anh lại đau à?”.

Hàn Duệ chưa ngủ, anh chỉ hơi cúi đầu “Ừ” một tiếng rồi thôi.

Phương Thần định cầm tay của Hàn Duệ đặt lên sofa, nhưng khi cô vừa mới chạm vào thì đã nghe thấy Hàn Duệ hỏi: “Cô làm cái gì đấy?”.

Giọng của Hàn Duệ hơi khan và nhỏ, dường như anh rất m

“Anh đã uống thuốc chưa?”

Hàn Duệ không trả lời.

Có lẽ anh chưa uống thuốc.

Phương Thần hỏi tiếp: “Để em xoa bóp cho anh nhé”.

Bình thường Phương Thần rất ít khi nói năng kiên nhẫn dịu dàng như thế này, Hàn Duệ bất giác mở mắt ra, nhìn thấy đôi môi của Phương Thần hơi động đậy như đang muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cô lại không thốt nên lời.

Phương Thần không thể chú ý nhiều.

Cô coi sự im lặng của Hàn Duệ là đồng ý, bởi vì mấy lần trước anh đều trực tiếp từ chối ý tốt của cô.

Thế nên, ngay sau đó, Phương Thần đi đến vịn vào thành sofa, hai tay xoa bóp vào nhau cho nóng lên, rồi đưa tay lên xoa vào hai bên thái dương Hàn Duệ.

Phương pháp xoa bóp của thầy thuốc Đông y không quá phức tạp, nó vốn thích hợp với việc chăm sóc sức khỏe cho gia đình hàng ngày.

Đây là lần đầu tiên Phương Thần tiến hành xoa bóp kể từ khi học xong, cô lo không biết có làm đúng phương pháp không, cũng không biết hiệu quả ra sao, do đó sau khi xoa bóp được bảy, tám lượt, cô hỏi: “Có mạnh tay quá không?”.

Phương Thần thấy Hàn Duệ vẫn nhắm mắt, chỉ có đôi mày đã giãn ra từ lúc nào. Xem ra phương pháp xoa bóp của thầy thuốc Đông y kia rất có hiệu quả.

Nghĩ đến việc bỏ công sức học xoa bóp không uống phí, Phương Thần thở phào nhẹ nhõm, sau đó mỉm cười một cái.

Người đàn ông đang nằm trên sofa đột nhiên hỏi: “Cười cái gì?”.

Phương Thần không ngờ một cử động nhỏ như thế của cô mà cũng bị Hàn Duệ phát hiện, suy nghĩ một lát, cô nói: “Không có gì”.

Hàn Duệ bỗng mở to mắt, đưa tay giữ chặt hai tay của Phương Thần, rồi dùng sức kéo Phương Thần về phía mình.

“Di chứng này có lẽ cả đời cũng không khỏi được”, anh nói.

Nghe Hàn Duệ nói vậy, Phương Thần cảm thấy rất buồn.

Đó là hậu quả mà cô gián tiếp gây ra, không đúng thể sao?

“Vậy... phải làm thế nào đây?”, Phương Thần nhìn Hàn Duệ.

Đi làm về rồi tắm, giờ đây trên người Phương Thần chỉ mặc một cái áo ngủ dài bằng tơ tằm, ống tay áo rất rộng, đai áo ôm lấy eo của cô.

Lúc này Phương Thần đang ngồi trước sofa rộng, trông rất mỏng manh yếu ớt, lại có phần tội nghiệp, như không biết phải làm sao.

Cô đã nhìn Hàn Duệ như vậy, ánh mắt ấy mang vẻ hối hận, thậm chí chờ mong được tha thứ, hoàn toàn mất đi sự sắc sảo, lạnh lợi và tự tin của ngày thường.

Nhìn Phương Thần hồi lâu, Hàn Duệ mới hơi hạ giọng nói: “Lại đây”.

Phương Thần hơi ngớ người ra, cô không hiểu gì cả.

Hàn Duệ tỏ ra rất thiếu kiên nhẫn, anh đưa tay kéo Phương Thần lên ghê ngay sau đó.

Chiếc sofa này là hàng ngoại nhập nên rộng hơn nhiều so với loại thông thường, hai người nằm lên vẫn còn chỗ trống.

Phương Thần bị ép nằm xuống, vừa định ngẩng đầu lên thì lại bị ấn xuống.

”>

Giọng của Hàn Duệ vang lên: “Cứ như thế đi, để tôi ôm cô một lát”.

Nói như thế, nhưng ngữ khí của Hàn Duệ không có gì là dịu dàng cả, thậm chí vẫn giống như phong cách trước đây, không cho phép từ chối.

Và Phương Thần hoàn toàn không kháng cự.

Cô chỉ phản kháng trong mấy giây, lập tức buông lỏng người.

Phương Thần hơi xấu hổ, nếu làm như thế mà có thể khiến cho Hàn Duệ thấy thoải mái, vậy thì cứ để anh ôm.

Mùi thơm của hoa quế bay qua khe cửa vào, phảng phất trong thư phòng yên tĩnh và ấm áp.

Cứ như vậy Phương Thần nằm gọn trong vòng tay của Hàn Duệ, im lặng, ngoan ngoãn, má cô áp vào ngực của Hàn Duệ, trong ánh sáng mờ mờ cô cảm nhận được hơi thở đều đều của Hàn Duệ.

Trong sự bàng hoàng, Phương Thần nghĩ, mỗi khi đối diện với anh, dường như cô ngày càng đề phòng hơn, song từ trước đến nay cô chưa từng ngoan ngoãn và nghe lời như vậy.

Cảnh tượng hai người ôm nhau ngủ dường như chỉ tồn tại trong ký ức ngày trước.

Không khí đầm ấm này khiến người ta cảm thấy có gì đó khác thường, nhưng lại quá đẹp, đẹp đến mức Phương Thần đã xóa hết mọi suy nghĩ rồi ren lúc trước.

Phương Thần từ từ nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, khi Phương Thần chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì Phương Thần bỗng cảm thấy vai hơi lạnh.

Phương Thần không tỉnh ngay, cô mơ màng nhú mày, mãi tới khi bàn tay ấm áp đầy chai sạn của Hàn Duệ đưa lên lưng, Phương Thần mới đột nhiên mở to mắt.

Phương Thần vô cùng kinh ngạc, trừ lần hôn cô ở vườn hoa hôm đó, giữa cô và Hàn Duệ chưa hề có thêm một hành động thân mật nào quá mức.

Mặc dù danh nghĩa là tình nhân, nhưng thực ra Phương Thần và Hàn Duệ vẫn ngủ ở hai phòng riêng biệt.

Phương Thần luôn nghĩ Hàn Duệ không thể đón nhận quan hệ trước đây giữa hai người, nụ hôn ở vườn hoa hôm đó giống như một trò đùa ác ý, chứ không có ý nghĩa thực sự.

Thái độ của Hàn Duệ hôm nay thật khác lạ, đầu tiên là ôm ấp tình cảm, bây giờ lại bắt đầu “động chân động tay”.

Phương Thần vẫn còn đang băn khoăn suy nghĩ thì Hàn Duệ đã quay người lại, giữ chặt lấy cô

Bàn tay của Hàn Duệ rất nhanh nhẹn, bắt đầu lướt trên cơ thể của Phương Thần.

Chiếc áo ngủ mềm mại của Phương Thần đã bị cởi xuống một nửa, may mà bên trong còn có áo ngực mỏng, màu hồng nhạt của áo càng tôn thêm làn da trắng nõn của Phương Thần, hình ảnh ấy phản chiếu trong đôi mắt của Hàn Duệ, giống như ngọn lửa đang được đốt lên.

Hai người ở rất gần nhau, dường như chỉ trong gang tấc, nhưng Hàn Duệ lại không hôn Phương Thần.

Ánh mắt hơi tối lại, Hàn Duệ không nói gì, mà chỉ giữ chặt lấy Phương Thần, đồng thời thử chiếm lấy cô bằng vẻ lạnh lùng và ép buộc như trước.

Khi bàn tay của Hàn Duệ đưa lên ngực của Phương Thần, cô bắt đầu phản kháng theo bản năng.

Không nên như thế.

Phương Thần nghĩ, dù cho xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng không nên xảy ra trong hoàn cảnh này.

Phương Thần bị ép nhìn vào mắt của Hàn Duệ, nhưng cô không đọc được gì trong đôi mắt anh.

Ngoài ham muốn mãnh liệt, cô không thể nào hiểu được trong giờ phút này anh đang nghĩ tới

Vì thế cô đã từ chối anh.

Dù rằng những động tác của anh, hơi thở của anh, bao gồm thân thể và những cái khác nữa, Phương Thần đều rất quen thuộc.

Vốn quen thuộc là vậy, nhưng lúc này Phương Thần lại cảm thấy xa lạ.

Cơ đầu gối lên, Phương Thần cố gắng gỡ hai bàn tay đang ôm chặt cô của anh.

Sức của hai người chênh nhau quá lớn, hành động này của Phương Thần chẳng khác gì con kiến rung cành cây, không thấm tháp gì.

Nhưng Phương Thần không chịu được sự vuốt ve âu yếm vô cớ ấy của Hàn Duệ.

Phương Thần từng tưởng tượng ra cuộc sống của hai người sau khi Hàn Duệ trở về, nhưng cô chưa hề lường tượng ra tình huống như bây giờ.

Quả nhiên, sự phản kháng có chủ ý của Phương Thần không mang lại nhiều hiệu quả, trái lại dường như nó lại kích thích ham muốn chinh phục của Hàn Duệ.

Đôi môi của Hàn Duệ hơi động đậy, dường như sau sự ngạc nhiên trong phút chốc, anh lại bắt đầu chế giễu cô.

Hàn Duệ không cưỡng bức Phương Thần, chỉ có điều động tác của anh ngày càng nhiều hơn, anh khẽ phả hơi thở bên tai cô... đó là nơi mẫn cảm của Phương Thần, vì thế một lần nữa anh làm cho cô mất khả năng chống lại mà chẳng tốn chút sức lực nào.

Phương Thần khó khăn lắm mới thoát khỏi hơi thở nóng hổi của Hàn Duệ, cô cảm thấy toàn thân tê dại, không thể nào mà nghĩ đến chuyện khác được.

Đến lúc định thần lại thì Phương Thần mới phát hiện ra áo trên của cả hai người đều bị cởi bỏ hoàn toàn.

Phương Thần hít một hơi thật sâu, cắn chặt môi.

Trong bóng tối, đôi mắt của Hàn Duệ càng sâu thẳm hơn, ở đó như có hai ngọn lửa đang bốc cháy rừng rực, khiến cho nó mỗi lúc một sâu thẳm.

Những đường nét vô cùng đẹp đẽ trên làn da trắng như tuyết ấy, khiến cho Hàn Duệ không thể kiềm chế được.

Hàn Duệ dừng động tác lại trong giây lát, rồi sau đó lại tiếp tục, đồng thời anh nghe thấy giọng nói run rẩy của người nằm phía dưới: “Đừng...”.

Hàn Duệ không quan tâm đến Phương Thần, cũng không có thời gian quan tâm. Chỉ có anh mới biết được, lúc này đối diện với cơ thể Phương Thần, dục vọng trong con người anh mãnh liệt đến nhường nào.

“Phương Thần không cần phải kháng cự”, Hàn Duệ gọi tên của Phương Thần với giọng khàn khàn, hơi thở nóng bỏng dường như làm tan chảy mọi thứ.

Nhưng Phương Thần không nghe.

Cô chỉ biết, đây không phải là điều cô muốn. Phương Thần một lần nữa dùng sức đẩy Hàn Duệ ra, kết quả là ngón tay của cô chạm phải tấm lưng trần của Hàn Duệ và chạm vào một cái gì đó lồi lên.

Phương Thần khựng lại trong giây lát, các ngón tay cứ lần theo vết tích thô ráp đó...

Thì ra là một cái sọc dài, nằm xiên ngang giữa lưng Hàn Duệ.

Phương Thần dừng người lại, tạm thời từ bỏ ý định kháng cự, bàn tay tiếp tục lần mò trên tấm lưng trần của Hàn Duệ, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Sau đó Phương Thần hoàn toàn yên lặng.

Nằm trên sofa mềm mại, Phương Thần mặc cho người đàn ông ấy ôm ấp vuốt ve, chịu đựng sự kích thích không lấy gì làm dịu dàng của Hàn Duệ.

Phương Thần chỉ thở dài một cái, mắt của cô cũng từ từ nhắm lại, chỉ có hai tay vẫn bám vào lưng của Hàn Duệ, mười ngón tay cô hơi co lại.

S ngoan ngoãn nghe lời của Phương Thần như thế dường như chưa từng xảy ra bao giờ. Hàn Duệ đã nhanh chóng nhận ra sự khác thường này của cô.

Hàn Duệ ngẩng đầu lên và nhìn thấy khuôn mặt trầm tư nhưng bình thản của Phương Thần.

Cô ấy đang nghĩ gì?

Hơi thở của Hàn Duệ vẫn nóng hừng hực, do sự đang trào của ham muốn nên ngực anh cứ phập phồng.

Dừng lại, Hàn Duệ đưa mắt tay khẽ véo lên má Phương Thần rồi nói như ra lệnh: “Mau mở mắt ra”.

Đôi lông mi của Phương Thần bắt đầu hơi động đậy, một giây sau cô mở mắt ra nhìn Hàn Duệ.

Quả là rất nghe lời.

Phương Thần vẫn không nói gì, môi cô mấp máy, ánh mắt rất phức tạp.

Lại là biểu hiện chết tiệt ấy.

Hàn Duệ cảm thấy một chấn động trong lòng, sự ham muốn ngùn ngụt lúc nãy dần dần tan biến.

Hàn Duệ đưa mắt xuống nhìn chằm chằm vào người con gái gần trong gang tấc.

Đúng lúc đó, ánh đèn của một chiếc xe lướt qua, ánh sáng huyền ảo đó xuyên qua rèm cửa chiếu trên mặt Phương Thần, trán cô nhú lại tạo ra một nếp nhăn rất nhỏ ở ấn đường. Đôi mắt của Phương Thần lúc này cũng đang nhìn thẳng vào Hàn Duệ, không né tránh, cũng không lên tiếng, chỉ có hai con ngươi là hơi lóe sáng.

Cô đang cảm thấy rất hổ thẹn và áy náy.

Hàn Duệ chau mày lại, anh ghét nhìn biểu hiện áy náy của Phương Thần giống như biểu hiện của cô khi ngồi xổm trước sofa vừa nãy.

Ánh mắt của Phương Thần dường như đang muốn nói: Là em không phải với anh, cho nên tùy anh muốn làm thế nào thì làm.

Do đó Phương Thần thôi không phản kháng, thế nên cô mới cam tâm tình nguyện như thế.

Tuy nhiên, đây là điều mà Hàn Duệ không muốn.

Thà rằng Phương Thần mắng chửi hay xua đuổi anh, chứ Hàn Duệ không muốn nhìn thấy bộ dạng cô lúc này. Bộ dạng ấy vừa là của một con người chấp nhận số phận, không kháng cự, vừa là vẻ uyển chuyển cầu toàn sao cho xong việc, vì trong lòng Phương Thần rõ ràng không muốn vậy.

Im lặng chừng nửa phút, cuối cùng Hàn Duệ rời khỏi

Nằm xuống bên cạnh Phương Thần, Hàn Duệ liền với lấy cái chăn len trong tủ nhỏ bên tường và trùm lên cả hai.

Tay đặt lên trán, hơi thở của Hàn Duệ đã hoàn toàn bình thường trở lại, anh ngược mắt nhìn trần nhà, nói bằng giọng lạnh nhạt: “Tại sao đột nhiên cô lại thế này?”.

Phương Thần co các ngón tay lại trong chăn, cảm giác của sự tiếp xúc vừa nãy mãi cũng không sao xua tan được - nhiều sẹo như vậy chắc Hàn Duệ đau lắm...

Nhắm mắt lại, Phương Thần trống rỗng nói: “Là em mắc nợ anh”.

Dừng lại một lát, Hàn Duệ mới thốt ra một tiếng: “hả?”.

“Việc anh bị rơi xuống biển do vụ nổ là em đã gián tiếp tạo ra”, Phương Thần nghiêng người sang một bên, quay lưng lại với Hàn Duệ.

Trước đây Hàn Duệ cũng đã từng hỏi đầu đuôi sự cố đó, nhưng Phương Thần cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lúc kể lại cho Hàn Duệ nghe Phương Thần cố tình né tránh một số chi tiết.

Nhưng lúc này cô không muốn giấu Hàn Duệ nữa.

Nếu lúc đó không vì Phương Thần, có lẽ Hàn Duệ không phải chịu sự giày vò trong nhiều tháng nay.

Hàn Duệ vốn có thể từ khước kẻ thù của mình một cách thuận lợi, tiếp tục sống vui vẻ thoải mái.

Vậy mà bây giờ, hàng ngày Hàn Duệ phải bỏ ra hai tiếng đồng hồ tập luyện để khôi phục thần kinh bị tổn thương, trên người thì có không biết bao nhiêu vết sẹo to nhỏ.

Có lẽ, những ngày sau khi được cứu sống, Hàn Duệ còn phải chịu đau hơn nữa.

Phương Thần nhận ra một điều là hình như trong lòng cô cũng cảm thấy đau cùng Hàn Duệ giống như chính cô đang phải chịu đau như anh.

“Sự việc là...”, Phương Thần kể lại toàn bộ diễn biến sự việc cho Hàn Duệ nghe, tất cả như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Và một Hàn Duệ đang nằm bên cạnh cô, dường như không phải là người thực.

Phương Thần định đưa tay chạm vào người Hàn Duệ, để có thể xác nhận rằng anh vẫn đang sống.

Nhưng những ngón tay của cô vươn ra đến nửa chừng rồi co lại.

Đợi một lúc không thấy Hàn Duệ có phản ứng gì, Phương Thần mới quay đầu lại, do dự hỏi: “Anh ngủ rồi à?”.

Hơi thở của Hàn Duệ vẫn đều đều, mãi một lúc sau anh mới trả lời một câu nghe rất nặng nề: “Chưa”.

Một lần nữa không khí lại rơi vào trầm lắng.

Phương Thần thấy hơi khó ngủ, định đứng dậy ra khỏi ghế. Khi cô vừa động dậy thì Hàn Duệ liền giữ chặt cô lại.

“Cô đi đâu?”

“Đã muộn rồi, em muốn lấy một quyển sách để mang về phòng đọc.”

“Không được đi.”

Hàn Duệ nắm lấy cánh tay Phương Thần rồi kéo cô vào trong chăn, vẫn nhắm mắt, Hàn Duệ khẽ nói: “Cứ thế này mà ngủ đi”.

Cứ thế này mà ngủ sao? Phương Thần cảm thấy không khí lúc này có gì đó kỳ lạ, không biết do ban ngày cô làm việc quá mệt, hay do nguyên nhân nào khác mà giờ đây cô cảm thấy thật sự mệt mỏi và buồn ngủ.

Nhiệt độ trong phòng quanh năm không thay đổi, còn chiếc chăn lông cừu lại rất mềm mại thoải mái, trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu Phương Thần hiện lên một suy nghĩ: Tại sao mình kể cho anh ấy nhiều như vậy mà anh ấy hầu như không có phản ứng gì.

Cô thấy rằng, mình vẫn không hiểu hết Hàn Duệ.

Cho dù lúc này trong lòng anh đang như sóng cuộn triều dâng, nhưng nếu anh không muốn thì trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm nào.

Có lẽ, vì thoát ra khỏi dòng suy nghĩ nên Phương Thần mới có thể ngủ say đến thế.

65. Chương 64

Chương 64

Đã lâu lắm rồi Phương Thần mới được ngủ ngon như thế, cô chỉ tỉnh giấc khi cảm thấy ngứa ở trên cổ.

Phương Thần không mở mắt, xung quanh tối om, có lẽ trời sắp sáng rồi. Nhưng cô vẫn cảm thấy rất buồn ngủ, đến nỗi không buồn cử động ngón tay.

Bao bọc quanh cô dường như là làn hơi ấm rất hiếm hoi, xen lẫn với mùi thơm hoa quế, tràn vào mũi thoang thoảng.

Có lẽ Phương Thần không biết lúc này cô có sức hấp dẫn đến nhường nào, mái tóc xõa ra, đôi môi hồng trông thật xinh tươi.

Quả thật do quá mệt mỏi nên Phương Thần không đáp lại và cũng không phản ứng trước cử chỉ thân mật của Hàn Duệ, cùng lắm là mỗi khi cảm thấy ngạt thở thì cô chỉ nghiêng đầu sang một bên và hơi chau mày chứng tỏ sự không hài lòng...

Đến khi tay của Hàn Duệ chạm đến chỗ nhạy cảm nhất trên người, Phương Thần mới đột nhiên co người lại về phía sau như bị điện giật.

Tất cả đều là bản năng, dường như cử động của cơ thể không chịu sự khống chế của bản thân cô.

Rõ ràng Phương Thần rất buồn ngủ, đến cả việc mở mắt ra mà cũng không làm nổi, nhưng bây giờ cô lại thấy sợ, hoặc nói chính xác hơn là cơ thể cô đang sợ hãi.

Mặc dù đã ngủ rồi, nhưng ký ức đã từng xảy ra đó vẫn mãi để lại dấu ấn trong tâm trí cô.

Hàn Duệ đã từng cường bức cô.

Đó là lúc cả hai người đều tức giận và thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng, Hàn Duệ đã bất chấp tất cả, đã đẩy ngã Phương Thần bằng vẻ điên cuồng chưa từng thấy.

Mặc dù sau đó không ai nhắc lại chuyện ấy dù chỉ là nửa chữ, rồi sau lại xảy ra vụ nổ bất ngờ, khiến mọi người không có thời gian rảnh để nhắc lại chuyện cũ, dấu vấy dấu vết của nó vẫn còn cho đến nay.

Hàn Duệ đang nằm trên người Phương Thần bỗng khựng lại, dường như anh cảm nhận được sự sợ hãi của cô, nên anh dừng lại để nhìn cô

Trong bóng tối, khuôn mặt của Phương Thần mịn màng và mềm mại đến lạ thường, trông chẳng khác gì một viên ngọc thượng hạng đang tỏa sáng dịu dàng.

Hình như hơi bất an, đôi lông mày của Phương Thần hơi chau lại, đầu của cô hơi động đậy, có vẻ như đang tìm kiếm một góc thích hợp cho giấc ngủ, mà không biết rằng Hàn Duệ đang chăm chú nhìn mình.

Hàn Duệ hơi nhồm người lên, đột nhiên anh thấy tim đập mạnh và loạn nhịp. Hàn Duệ không biết rốt cuộc mình thế nào nữa, không còn ở tuổi đôi mươi, thế mà nửa đêm rồi lại còn như vậy. Ngắm một cô gái đang trong giấc ngủ mà vẫn thấy say mê sững sờ.

Có lẽ do có được sự yên tĩnh ngăn ngủi, nên Phương Thần bắt giác mím môi lại, đôi lông mày giãn ra. Môi của cô hơi khô, ở đó hiện rõ những đường nhăn nhỏ nhỏ, Hàn Duệ không nén được liền cúi xuống hôn lên đôi môi của Phương Thần.

Sau khi hôn xong, Hàn Duệ ghé sát vào tai Phương Thần nói thầm một câu gì đó.

Giọng của Hàn Duệ quá nhỏ, mặc dù trong đêm tối tĩnh lặng nhưng vẫn không nghe rõ.

Phương Thần có thể đã nghe thấy lời của Hàn Duệ, cũng có thể do cô ngủ say không nghe rõ, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ có đôi lông mi là hơi run rẩy.

Hàn Duệ cũng không nói gì thêm, lại thử áp lên cô một lần nữa. Lần này phản ứng kháng cự của Phương Thần có vẻ đã yếu hơn rất nhiều.

Trong bóng đêm, Hàn Duệ bắt giác dừng lại.

Dường như cuối cùng Phương Thần đã chấp nhận anh, mặc dù chưa hoàn toàn đón nhận tình cảm của Hàn Duệ, nhưng ít ra cô không còn kháng cự anh như lúc trước nữa.

Cuối cùng, khi Hàn Duệ nhẹ nhàng “đi vào” người cô, Phương Thần mới mở mắt ra.

Có lẽ do sự kích động trong khoảnh khắc ngăn ngủi, nên ánh mắt của Phương Thần dường như rất tỉnh táo, vẫn chưa kịp nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông đang nằm trên người mình, thì cơn hưng phấn từ một nơi sâu thẳm trong cơ thể đã khiến cô không kìm được khẽ rên lên một tiếng, hai tay ôm chặt lấy lưng của Hàn Duệ...

Sáng hôm sau Phương Thần ngủ dậy rất muộn, khi tỉnh dậy cô mơ màng nghe thấy tiếng chân người bên ngoài hành lang.

Một tay Phương Thần đưa lên trán, mắt nhắm lên nhìn trần nhà trong mấy giây, sau đó mới vén tấm chăn mỏng, đứng dậy ra khỏi sofa.

Phương Thần không ra ngoài ngay, vì bên ngoài có người, có lẽ là đám thuộc hạ của Hàn Duệ, cô nghĩ ăn mặc thế này ra ngoài lúc này không tiện.

Cô định hôm nay đưa Tô Đồng đi kiểm tra sức khỏe, nên đã xin nghỉ phép.

Sau khi xác định được thời gian, Phương Thần bước đến cửa sổ kéo rèm ra, cô bất ngờ phát hiện ra là bên ngoài trời đang mưa.

Hôm qua trời còn nắng rất đẹp, lúc ra ngoài đi phổng vấn, cô bạn cùng tổ còn vừa lau mồ hôi trên trán vừa kêu than là thời tiết nóng bức, không giống với mùa thu.

Vậy mà chỉ trong mười mấy tiếng đồng hồ, mây đen đã ùn ùn kéo đến, từng hạt nước hắt trên kính cửa sổ, tạo thành những âm thanh mạnh mẽ và vui tai.

Có lẽ đã có rất nhiều thay đổi khác cũng chỉ diễn ra trong một đêm, không chỉ là thời tiết.

Đứng bên cửa sổ, Hàn Duệ đã ăn mặc chỉnh tề nói với cô: “Tôi phải ra ngoài một lát”.

Cô “Ồ” một tiếng, ngẫm nghĩ một chút lại hỏi: “Anh đi đâu thế?”.

“Có chút chuyện cần phải xử lý”, Hàn Duệ trả lời qua loa.

“Vâng”.

“Hôm nay cô không phải đi làm sao?”.

“Không. Lát nữa em cũng ra ngoài.”

“Có chuyện gì?”.

“À, đi cùng Tô Đồng”, cô ngừng lại, nhìn anh, “Đó là cô bạn thân của em, chúng em đã hẹn nhau rồi”.

Hàn Duệ gật đầu, trước khi ra khỏi cửa còn quay lại dặn: “Nhớ cẩn thận”.

Mấy chiếc Limousine màu đen lần lượt tiến ra cổng, cuốn nước mưa động trên mặt đường khiến không khí xung quanh như bị sương mù bao phủ.

Tạ Thiếu Vĩ hỏi: “Ở nhà chỉ còn vài ba người, có cần kêu bọn họ bảo vệ bên cạnh Phương Thần không ạ?”.

“Cô ấy sẽ không thích như vậy đâu”, người đàn ông ngồi bang ghế sau đưa tay đỡ lấy trán đáp, ánh mắt bình thản, lạnh nhạt nhìn xuyên qua màn mưa.

“Đại ca...”, lát sau, Tạ Thiếu Vĩ đột nhiên cười đối chủ đề, “Gần đây anh và cô ấy có hòa hợp không?”.

Hàn Duệ liếc nhìn Tạ Thiếu Vĩ, nhưng không phản ứng gì, còn trí óc lại lang thang trở về chuyện xảy ra tối qua.”>

Chuyện xảy ra tối qua kỳ thực nằm ngoài dự liệu của anh. Anh không ngờ bản thân lại mất kiên nhẫn đến thế. Cơ thể và hơi thở của cô ấy vẫn đẹp như vậy, khiến cho dự vọng anh đè nén bấy lâu rốt cuộc cũng bùng phát.

Thế nhưng, điều khiến anh cảm thấy bất an lại chính là biểu hiện của Phương Thần. Lúc đầu cô còn chống cự rất quyết liệt nhưng sau đó lại ngoan ngoãn nghe lời, sự chuyển biến đó rốt cuộc là vì cái gì, anh có thể dễ dàng đoán được.

Mấy chiếc xe lướt đi trong màn mưa, đột nhiên Hàn Duệ nói: “Có thể cô ấy đã biết rồi”.

Tạ Thiếu Vĩ nhất thời không hiểu: “Đại ca, anh nói gì?”.

“Phương Thần, có lẽ cô ấy đã biết tôi vốn không bị mất trí nhớ”.

Hành lang bệnh viện phụ sản rất sạch sẽ thoáng đãng, sản phụ và người nhà như ngồi chật kín cả hành lang.

Tô Đồng ngồi trên một bang ghế dài, tay nắm chặt tấm phim vừa chụp, thế nhưng cô lại không chú ý đến nó, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên khẽ nói: “Cậu nói là Hàn Duệ bị mất trí nhớ?”.

“Ừ”, Phương Thần đáp, mặt chẳng biểu lộ gì, nhưng lại một lát rồi mới nói, “Hoặc có thể nói là đã từng mất trí nhớ, nhưng hiện tại thì nhớ lại rồi”.

”>

“Nhưng anh ta không nói cho cậu biết, đúng không?”.

“Đúng thế”.

“Tại sao?”, ngay cả Tô Đồng từ trước đến nay vẫn tự nhận mình thông minh cũng thấy mù mờ, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc Hàn Duệ muốn làm gì.

Ánh mắt thăm thẳm của Phương Thần lướt nhìn xuống đất, cô lắc đầu, ngữ khí bình thản tựa như hồ nước tĩnh lặng, “Không biết”.

Từ khi phát hiện ra chuyện này, trong đầu cô đã xuất hiện vô số đáp án, nhưng cuối cùng đầu bị cô bác bỏ hết.

Hàn Duệ là ai? Nếu anh thực sự có mục đích khác, sao có thể để người bên cạnh tùy tiện phán đoán ra được?

Cô không nhìn thấu được anh.

Điều duy nhất cô biết chính là, anh lại một lần nữa lừa gạt cô.

Những đam mê quần quýt sáng nay, đã lại một lần khơi dậy ngọn lửa khát vọng vốn chôn sâu trong tim cô.

Khi Hàn Duệ ôm cô vào lòng, hai tay cô siết chặt lấy bờ vai rắn rỏi của anh, giống như có một ngọn lửa nhỏ cháy lên trong cô, từ đôi bàn chân xuyên suốt đến đỉnh đầu.

Cảm giác quen thuộc này, chỉ có anh mới có thể mang lại cho cô.

Thời khắc đó cô vốn chẳng thể suy nghĩ được gì nhưng lại không thể nào quên được câu nói khi anh ghé sát tai cô thì thầm...

“Ngoan, thả lỏng chút, anh sẽ không làm đau em lần nữa...”, áp cơ thể lên người cô, anh khẽ nói.

Rồi cô đột nhiên tỉnh lại.

Thì ra anh đã nhớ lại, cái gì anh cũng nhớ.

Anh không quên mình đã từng đối xử thô bạo với cô, anh biết rõ nguyên nhân cô từ chối tiếp nhận anh!

Đến khi anh mạnh mẽ đi vào trong cô, cô như người bừng tỉnh khỏi giấc mộng, một giấc mộng hỗn loạn mà hoang đường.

Hơi thở đầy nam tính và quyến rũ của anh xâm nhập vào trong cô, khoái cảm quen thuộc mãnh liệt tấn công vào đại não, vào tư duy của cô... Cơ thể không ngừng nóng lên, nhưng trái tim lại từng chút từng chút một dần lạnh đi.

Cô cảm thấy dường như mình đang bị giày vò giữa băng giá và ngọn lửa hùng hực rực cháy, bất giác cô khép chặt mắt lại không nhìn anh nữa.

Chính trong khoảnh khắc khoái cảm do cơ thể mang đến tận sâu trong tim cô đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng...

Cô đã bị lừa gạt.

Đến khi họ rời bệnh viện, mưa cũng ngớt.

Phương Thần tiễn Tô Đồng lên một chiếc taxi, rồi cầm ô một mình vào siêu thị.

Chỉ là cô không muốn trở về sớm như vậy, cho dù Hàn Duệ chưa về, cô cũng không muốn quay lại nơi ấy.

Siêu thị đang khuyến mãi để đẩy mạnh sức mua, dòng người xếp hàng dài trước mười mấy quầy thu ngân.

Phương Thần đi dạo ở trong đó cả nửa ngày, cuối cùng cũng cảm thấy vô vị.

Trong biệt thự cái gì cũng có, từ ăn mặc đến đồ dùng chẳng cần phải quan tâm, thế nên đã lâu rồi cô không đi mua sắm.

Sau cùng cô thuận tay cầm lên hai bình nước, thấy hàng người dài dằng dặc trước mấy quầy thu ngân càng làm cho cô cảm thấy chán nản tới cực điểm

Ra khỏi siêu thị, lại chẳng có nơi nào để đi. Phương Thần cầm túi ngơ ngẩn nhìn màn mưa giăng mắc khắp trời.

Phía trước có một chiếc taxi đi tới, dừng lại trước mặt cô, thể hiện rõ vẻ chào mời. Nhưng không đợi cô bước lên, phía sau có một cánh tay choàng qua vai cô.

Cô không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp xảo quyệt của người đó vang lên bên tai, “Ngoan ngoãn một chút đi, người đẹp”. Sau lưng bị một vật lạnh giá cứng ngắc chạm vào, một lọn tóc vàng chổi đập thẳng vào mắt Phương Thần.

“Anh còn sống”, bị uy hiếp khỏi dòng người rồi nhé vào trong xe, Phương Thần mới có cơ hội lên tiếng.

Hai tay cô bị trói chặt, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngoại quốc đang lái xe.

Gương mặt hắn bị một vết sẹo xấu xí, dữ tợn rất lớn bao phủ, khiến người khác cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Chiếc xe Jeep chẳng mới cũng chẳng cũ nhanh chóng lao ra khỏi bãi đỗ xe, khóe miệng Jonathan co quắp, cười điên loạn, “Alex không chết, tao và nó đều gặp may cả!”.

Hắn ngừng lại một lát, ánh mắt sỗ sàng chẳng chút kiêng dè chiếu thẳng vào Phương Thần, cười ác độc nói: “Có điều hôm nay sẽ không như thế nữa, nó sẽ phải trả giá đắt

Về mặt hiểm ác của hắn khiến cô sợ hãi.

Trong ngày mưa như thế này mà hắn phóng xe như điên trên đường cao tốc, vượt qua ngã tư đèn đỏ quẹo gấp vào con đường phía bên trái, âm thanh do lốp xe ma sát với mặt đường vang lên chói tai.

Có lẽ do hoảng sợ, dọc đường Phương Thần không thốt lên tiếng nào. Chỉ cảm thấy dường như hắn rất rành rẽ khu vực này, chiếc xe rẽ quặt bảy tám lần trên những con đường vừa cũ vừa mới, cuối cùng dừng lại trước một nhà máy bỏ hoang.

Đây là đâu, cô cũng chẳng rõ. Rất nhanh sau đó cô bị Jonathan thô bạo lôi xuống xe, dẫn vào trong.

66. Chương 65

Chương 65

Trong ánh sáng yếu ớt, phải mất một lúc lâu Phương Thần mới nhìn rõ mọi vật bên trong. Cô biết, sau vụ nổ xảy ra hôm ấy Jonathan vẫn lẫn trốn tại nơi này, trên mặt đất vút lẩn lốc mấy tờ báo cùng những chai nước khoáng, còn có cả mấy hộp cơm, khắp chốn đều cho thấy nơi đây có người ở.

Quả nhiên, Jonathan đứng trước mặt cô, dang hai tay, nhướn mày hỏi: “Mày thấy nhà của tao thế nào?”.

“Anh điên rồi”, Phương Thần bàng hoàng một chút rồi lạnh lùng nó

Dường như Jonathan không nghe rõ lời cô, chỉ tay ra hiệu, “Ngoan ngoãn ngồi xuống cho tao”.

Phương Thần nhìn mặt đất bừa bãi bẩn thỉu, không nói gì, chỉ co chân ngồi xuống.

“Anh muốn gì?”, cô ngẩng đầu lên hỏi.

Jonathan hỏi lại: “Mày đoán xem?”.

“Hàn Duệ sẽ không tới đâu”, cô nói chắc nịch đập tan vọng tưởng của hắn.

Một lát sau, chỉ nghe thấy bốp một tiếng, âm thanh sắc lạnh vang vọng khắp phòng.

Khóe miệng của cô bông rớt, tóc bị túm chặt, cả người nghiêng hẳn về một phía.

“Mày định lừa tao hả?”, một tay Jonathan túm chặt lấy tóc Phương Thần, chửi một câu rất thô tục, khuôn mặt lại lộ ra nụ cười vô cùng dữ tợn, “Mày nên biết, tao ghét nhất là bị người khác lừa”.

Phương Thần thử mấp má môi, trong miệng lập tức xông lên mùi máu tanh, cô cắn răng định phản kháng, kết quả là lời nói tiếp theo của Jonathan khiến cô

“Năm đó Lucy cũng chết vì lừa tao... mày có muốn kết cục giống nó không?”.

Lục Tịch?

“ Ý mày là gì?”, Phương Thần cố chịu đau hỏi.

Jonathan cúi đầu áp sát cô, cho đến khi hai người chỉ cách nhau một khoảng rất nhỏ, đôi mắt xanh của hắn bắn ra tia nhìn lạnh lẽo tàn nhẫn.

“ Nó không nên phản bội lại tao, bằng không cũng không đến nỗi mất mạng”, có thể là vì trạng thái tinh thần đã khủng hoảng điên cuồng đến cực điểm nên hắn mới đem hết sự thật nói ra.

Phương Thần kinh hoàng không ngừng giãy dụa, xác nhận lại:” Mày đã giết chị ấy?”.

Nhưng Jonathan lại không trả lời, hắn càng giật tóc cô mạnh hơn, nghiêng rằng nói:” Nó đã yêu Alex. Không còn giá trị lợi dụng, giữ lại cũng vô ích”.

Thì ra là hắn! Phương Thần trừng trừng nhìn khuôn mặt méo mó đáng sợ trước mắt, khẽ run lên nhưng cô không hề hé răng kêu nửa lời.

Chẳng trách khi cô thử Hàn Duệ, thậm chí cả thời điểm lật bà vữa với anh, anh cũng không hề giải thích một câu về cái chết của Lục Tịch.

Thì ra không phải là vì bị nói trúng tim đen, mà là chuyện mình không làm, căn bản anh không muốn biện giải.

Còn cô lại mù quáng đến thế đi tin lời nói từ một phía của Jonathan!

Phương Thần không nói tiếp, nhưng đôi mắt thì trừng trừng nhìn Jonathan.

Đây chính là kẻ đã hại chết Lục Tịch! Chính hắn đã biến Lục Tịch xinh đẹp như đóa hoa mới nở năm ấy trở nên khô héo tàn tạ, khiến chị ấy nằm trên chiếc giường cứng ngắt, lạnh băng, vĩnh viễn không bao giờ có thể nói được nữa.

Có lẽ bị ánh nhìn lạnh lẽo trong đôi mắt cô công kích, Jonathan tàn bạo nói:” Mày nhìn cái gì?”.

Phương Thần không cử động, cũng không lên tiếng cứ ngồi lặng yên trên đất như một pho tượng, duy chỉ có sắc mặt là tái xanh, chỉ bởi cô đang nhớ lại năm đó khi đến nhận thi thể của Lục Tịch.

“ Mày hận tao?”, cơn phẫn nộ qua đi, Jonathan bỗng nở một nụ cười, vết sẹo trên mặt lại càng dóm đó, “ Không sao, tùy mày. Dù sao thì mày cũng sẽ nhanh chóng xuống làm bạn với chị mày thôi”.

Hắn tùy tiện nói, tựa như việc kết thúc một sinh mạng là chuyện rất đổi bình thường, chẳng chút

Năm đó Lục Tịch cũng bị đối xử như vậy ư?

Phương Thần lạnh lùng nhìn người đàn ông điên cuồng này hồi lâu, rồi mở miệng nói:” Mày cho rằng mày sẽ thành công sao?”.

“ Điều này chẳng có gì hoài nghi, bé cưng à”, Jonathan cúi người xuống, khiến ánh mắt hai người giao nhau, dường như muốn nhìn thấu nỗi sợ hãi trong mắt cô, nỗi sợ hãi khiến hắn sung sướng.

Hắn nói:” Mày đã nằm trong tay tao, mày có biết không, nếu muốn giết mày căn bản chẳng cần tốn nhiều sức lực”.

“ Vậy sao mày còn chưa ra tay?”

“ Bởi vì mày không phải là mục tiêu của tao”, Jonathan cười thành tiếng, “ Giữ mày lại là có dụng ý khác”.

Hàn Duệ ...

Nghĩ tới cái tên này, ánh mắt Phương Thần không khỏi dụi đi, nhưng cô lập tức trấn định lại, lạnh lùng nói:” Anh ấy sẽ không tới”.

“ Người đẹp, sao lại chẳng tự tin gì với ma lực của mình

“ Không, mày đã đánh giá tao quá cao rồi.”

“ Không, người Trung Quốc bọn mày có câu cái gì mà... mỗi mắt trông chờ ấy nhỉ? Chúng ta cùng đợi kết quả, dù sao thì tao có rất nhiều thời gian.”

Nói xong, Jonathan quay đi, lùi lại về sau hai bước thăm đánh giá cô từ đầu đến chân, một lần rồi lại một lần nữa.

Ánh mắt hắn tựa như loài rắn độc, mang theo hơi thở chết chóc, u ám, lờn vờn quanh người cô.

Nếu đã chẳng thể nào ngăn cản được, Phương Thần đành nhắm mắt lại, để mặc hắn.

Qua một lúc lâu, đột nhiên hắn hỏi cô với ngữ khí thăm dò: “ Nếu như Alex không mạo hiểm vì mày, mày có thất vọng không?”.

Giọng nói của hắn gần như dịu dàng, nhưng hiển nhiên là mang theo vẻ ác ý.

Phương Thần mở mắt, nhìn thẳng vào hắn lắc đầu, kiên định nói: “ Không hề”. Bỗng nhiên cô bật cười, mang theo ý khiêu khích hỏi ngược lại: “ Câu trả lời của tao có làm mày thất vọng không?”.

Khóe miệng Jonathan giật giật, cười nhạo cô ngu ngốc điếc không sợ súng, “ Mày biết không, tao có hàng nghìn cách để khiến cho mày sống không bằng chết. Nếu lát nữa Alex không xuất hiện, tao sẽ xem xét giữ mày lại chơi một thời gian, đợi đến khi tao chán thì sẽ giải thoát cho mày”.

Phương Thần nghe vậy khẽ nhủ mày. Cô chẳng mấy may hoài nghi về thủ đoạn tàn bạo của gã đàn ông này, nhưng tính cách kiên cường của bản thân đã không cho phép cô thể hiện nỗi sợ hãi ra.

Cô đã nhìn ra dường như hắn vô cùng vui sướng thưởng thức dáng vẻ hoảng sợ của mình. Thế nên cô im lặng không cử động, cắn chặt răng không để ý đến lời của hắn.

Lúc này trái tim cô trống rỗng, chẳng có cách nào tự cứu mình, cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là: Hàn Duệ có tới không?

Cuối cùng Phương Thần đã thừa nhận, cho dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, cho dù anh lừa gạt cô, thậm chí lợi dụng cô thì cô vẫn muốn dựa dẫm vào người đàn ông ấy.

Cô cũng chỉ có thể dựa dẫm vào người ấy.

Anh mạnh mẽ, có quyền lực, tại đây ngay trong hoàn cảnh hiểm nguy này, anh là người duy nhất có khả năng khiến cho cô cảm thấy an toàn như được đắm mình trong dòng suối mát lạnh.

Tiền Quân vội vã dẫn các anh em chạy vào, sắc mặt xám ngoét chửi thề mấy câu, vừa cởi chiếc áo khoác đã ướt đầm ra vừa cau kính nói: “ Vẫn không tìm thấy!”>

“ Những chỗ Jonathan có thể nhốt cô ấy đã tìm rồi chứ?”, Tạ Thiếu Vĩ hỏi.

“ Những chỗ có thể tìm tao đã lục tung hết lên rồi, nhưng ngay cả một cái bóng cũng chẳng thấy!”. Tiền Quân thở dốc, rồi lại không nhịn được lo lắng nói, “ Đã hai tiếng đồng hồ rồi, cái tên điên đó có thể đã đem Phương Thần...”.

“ Không được nói vậy!” Tạ Thiếu Vĩ cắt ngang suy đoán của Tiền Quân, liếc nhìn bóng dáng cao lớn của người đang đứng trước cửa sổ, sau đó mới bình tĩnh phân tích. “ Chưa hết thời hạn, hắn vẫn chưa nhìn thấy đại ca, tạm thời sẽ không hành động bừa bãi đâu.”

“ Vậy nên tao mới nói hắn là tên điên! Bắt cóc Phương Thần, còn ra kỳ hạn trước khi trời tối đại ca phải đến gặp hắn, nhưng lại không nói cho chúng ta biết địa điểm gặp mặt. Mày nói xem rốt cuộc hắn muốn làm gì?”.

“ Hắn muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi, khi tôi mất bình tĩnh thì hắn là người có lợi nhất.”

Người đàn ông từ đầu đến giờ vẫn trầm mặc rốt cuộc đã mở miệng, âm thanh lạnh lẽo tựa như băng tuyết ngàn năm khiến không khí như ngưng đọng lại, đưa ra thông điệp cuối cùng, “ Đi thông báo cho mọi người, cho dù phải lật tung cả cái thành phố này lên, tôi cũng muốn trong vòng nửa giờ nữa phải tìm ra nơi trú ẩn của hắn”.

Anh vẫn khoanh tay đứng trước cửa sổ, trên lớp cửa kính trong suốt phản chiếu gương mặt tuần tú nhưng vô cùng lạnh lùng khắc ghi

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, mưa xối xả trắng trời trắng đất, cuốn trôi đi những rác rưởi trên mặt đất, cũng như che mờ cả tội ác đang diễn ra.

Bên ngoài cánh cửa sắt nặng nề vọng vào âm thanh của thời gian, trái tim Phương Thần đập loạn lên.

Cô không biết mình đã bị nhốt ở đây bao lâu rồi, kho hàng của nhà máy bỏ hoang cao mười mấy mét, bốn phía là những bức tường xám xịt loang lổ, chỉ có duy nhất một cái cửa sổ nhỏ, khiến cô không cách nào phán đoán được thời gian.

Hàn Duệ tối, tựa như ánh sáng hy vọng tràn đến, khiến máu trong người cô sôi trào lên.

Cô không rõ đó là vui mừng hay kích động, hoặc cũng có thể là sự kích động do bản năng sinh tồn mang lại.

Cô không những muốn thốt lên tiếng, nhưng động tác của Jonathan đã nhanh hơn, trước khi cô mở miệng hẳn đã lấy một chiếc băng dính màu đen dán trước miệng cô, một tay kéo thốc cô lên.

Cánh cửa sắt bị đẩy ra, qua khe cửa từ từ mở ra, bóng dáng người ấy càng ngày càng rõ dần, cuối cùng anh đã xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng, bình thản của anh lướt qua cô, sau đó mới nhìn đến Jonathan phía sau.

“Mày đã không làm tao thất vọng, Alex ạ, quả nhiên mày đã tìm được chỗ này”, Jonathan chọn một chỗ an toàn sau đó đem đứng chắn trước mặt mình.

“May mắn thôi, người của tao tài giỏi hơn đám thủ hạ của mày nhiều”, Hàn Duệ bình thản đáp lại.

Nhưng câu nói này lại như mũi kim đâm vào thần kinh của Jonathan đau nhói, đột nhiên hắn cao giọng, cơn giận của hắn bùng lên, “Mày lợi dụng quãng thời gian này, bắt tay với đám bên Mỹ tiêu diệt hết người của tao. Thủ đoạn của mày quá tàn ác, một người cũng không giữ lại! Hơn nữa hành động lại nhanh gọn, đầu có giống một kẻ vừa mới thoát chết lại mất trí nhớ?”

“Thế nên?”, Hàn Duệ lạnh nhạt hỏi tiếp.

“Thế nên, tao mới biết là mày đang đóng kịch! Mày lại chơi cái trò mất trí nhớ này, ngay cả tao cũng bị mày lừa, mày đã ép tao đến nước này...”

“Jonathan”, giọng nói bình tĩnh của Hàn Duệ đã cắt ngang lời nói, “Trong thời điểm quan trọng có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào miễn là đạt được mục đích. Đây chính là điều mà chúng ta đã học được từ nhỏ, mày đã quên rồi sao? Huống hồ...”

Mắt anh hơi nheo lại, ánh mắt bắn thẳng về phía Phương Thần đang bị khống chế, ngưng lại một chút rồi anh nói tiếp: “Huống hồ, năm đó ngay cả bạn gái của mình mà mày cũng đem ra làm vật hy sinh, mày đã lợi dụng Lucy để tiếp cận tao, sau cùng thậm chí còn xuống tay giết cô ấy. Còn tao chỉ giả bộ mất trí nhớ khiến mày mất cảnh giác, so với mày căn bản cũng chẳng là gì”.

>Chuyện của Lucy cũng chỉ có thể trách con đàn bà đó quá ngu ngốc, lại dám phản bội tao, loại đàn bà như nó giữ lại phỏng có ích gì? Nó yêu mày, Alex ạ, nói cho cùng tất cả là lỗi của mày. Mà hôm nay...”, Jonathan xoay chốt an toàn trên khẩu súng, kề sát vào thái dương Phương Thần, “Em gái của Lucy cũng cùng chung số phận thôi, tất cả đều tại mày cả!”

Phương Thần cắn chặt răng, vật lạnh băng kề sát huyệt thái dương kia khiến cô như mất đi tri giác.

Thì ra Lục Tịch chết như thế này... chị ấy yêu Hàn Duệ, phản bội Jonathan, thế nên mới mất đi tính mạng của mình.

Cô như nhìn thấy hình ảnh chị mình từng yêu người đàn ông này, ánh mắt bỗng trở nên trống rỗng mơ hồ.

Jonathan nói đúng, số phận cô tựa như một vòng luẩn quẩn.

Có phải số phận của cô ngày hôm nay đã định trước sẽ giống như Lục Tịch?

Nhưng cô không muốn chết, cô phát hiện ra mình chưa chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận cái chết.

Nhưng hai tay bị trói chặt sau lưng, miệng bị băng kín, cô đang bị Jonathan khống chế, ngay cả một cử động nhỏ cũng có thể khiến cô nhận một viên đạn xuyên qua đầu.

Lúc này cô mới cảm nhận được cảm giác nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc thực sự, cô bỗng thấy cay cay trong mắt, một cảm giác gọi tên dậy lên.

Thực sự cô rất muốn kìm nén cảm giác ấy.

Mấy tiếng trước, trước khi Hàn Duệ đến, cô cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì từ đầu đến cuối cô vẫn ôm ấp một tia hy vọng, cảm thấy chẳng có gì phải sợ hãi cả chỉ cần có Hàn Duệ ở đây, tất cả đều có thể giải quyết, tất cả đều có thể xoay chuyển.

Nhưng hiện tại, Hàn Duệ thực sự đang đứng trước mặt còn cô lại quá yếu đuối. Cảm giác hoảng loạn, sợ hãi, bất lực như những cơn sóng đập vào đê chắn bột tung, thoát ra ngoài, ập vào trong cô, càng lúc càng mãnh liệt.

Anh ở đây, anh đã tới, còn cô đột nhiên lại cảm thấy hoảng hốt, dường như cô đã tìm được nơi mình có thể thả lỏng, không cần phải giả bộ kiên cường, không cần phải giả bộ không sợ hãi trước những lời đe dọa của Jonathan.

Cô sợ, thật sự rất sợ hãi.

Trong hơn hai mươi năm cuộc đời, đây là quãng thời gian đau đớn, khổ sở, sợ hãi nhất mà cô từng trải qua.

Mà sự xuất hiện của anh như một lý do khiến cho những đau buồn, hoảng hốt, sợ hãi của cô có dịp thoát ra.

Nước mắt lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt, tựa như những hạt ngọc trai trong suốt từ từ chảy xuống gò má

Cô không cử động, nhú mào nhìn về phía người đàn ông đứng ở cửa. Trong tình huống hiểm nghèo này cô chỉ có thể cầu cứu anh.

Jonathan nhếch môi cười tàn nhẫn:” Alex, đây là người phụ nữ mào yêu ư? Nhìn thấy nó khóc, sao mào vẫn có thể bình tĩnh thế?”.

“ Mào muốn gì?”, Hàn Duệ chẳng mào may nhúc nhích, nhưng ánh mắt lại chăm chú đặt trên gương mặt Phương Thần.

Trong ấn tượng của anh, cô rất ít khi khóc, vẫn mào kiên cường như vậy, thậm chí có chút quật cường không chịu khuất phục.

Anh biết rõ, càng những lúc rơi vào tình thế hiểm nghèo biểu hiện của cô càng kiên cường không chút sợ hãi.

Cô không giống Lục Tịch, nếu như đem ví dung mạo diễm lệ của Lục Tịch như đóa hoa nở rộ, thì cô lại như cây tuyết tùng, cứng cỏi mà kiên cường. Trên người cô dường như có một loại mào lực khác với mọi người, khiến cô tỏa sáng nổi bật hơn tất cả.

Anh từng cho rằng thứ mào yêu chính là khí chất này của cô. Nhưng hôm nay, khi giọt lệ đầu tiên chảy ra từ khóe mắt cô, anh mới biết, thì ra người con gái này vào thời điểm yếu đuối nhất cũng có thể khiến anh đau lòng đến vậy.

Anh với hai bàn tay trắng, đơn thương độc mã đứng đối diện với Jonathan, giọng nói vẫn bình thản như cũ, “ cô ấy rồi đưa ra yêu cầu của mào, tao có thể suy nghĩ đáp ứng. Bằng không, mào nhất định sẽ hối hận vì làm cô ấy bị thương”.

Giọng nói của Jonathan tràn ngập vẻ châm biếm, “ Trong tình huống này, mào cho rằng ai chiếm thế thượng phong?”. Hắn ta cuối đầu xuống, áp môi vào tai Phương Thần, khẽ cười nói: “ Nhìn đi,tao đã nói rồi, nó quan tâm đến mào”.

Đôi mắt Phương Thần lóe lên một cái, nhưng không thể nói gì.

Jonathan tiếp tục nói: “ Nếu mào đã quan tâm đến nó như vậy thì quy tắc trò chơi này phải do tao quyết định”. Hắn ta nhìn Hàn Duệ, gần từng câu từng chữ hỏi: “ Những thuộc hạ theo mào tới đang nấp ở đâu?”.

“ Mở to cửa ra, mày có thể nhìn thấy, tao tuân thủ quy định, chúng không theo tao tới.”

“ Tao không tin!”

“ Tùy mày.”

“ Vậy còn mày? Đem khẩu súng trên người mày vứt xuống đất, mau!”.

Phương Thần kinh hãi, mắt trừng trừng nhìn Hàn Duệ rút khẩu súng trong áo ra ném xuống đất.

Anh điên rồi! Cô nghĩ. Nhưng cô không thể lên tiếng ngăn cản anh được, từ lúc Jonathan đem cô ra làm con tin đưa ra các điều kiện, ánh mắt Hàn Duệ chưa từng rời khỏi cô.

Khẩu súng rơi trên đất, phát ra âm thanh trầm đục, khiến bụi bay lên.

Trái tim Phương Thần thót lên một cái, không biết Jonathan định làm gì tiếp theo. Dường như Jonathan có chút bất ngờ, hẳn không ngờ rằng Hàn Duệ lại nghe lời đến vậy, tự nguyện vứt vũ khí, tự đặt mình vào tình thế hiểm nghèo.

Hắn đắc ý cười lớn, kéo Phương Thần lùi lại hai bước.

Cửa mở to, mưa như trút xuống kho hàng, khiến cho những âm thanh ào ào như được khuếch đại lên gấp nhiều lần.

Bỗng một âm thanh trầm đục vang lên bên tai Phương Thần, hòa cùng tiếng mưa lúc có lúc không rất mơ hồ, “ Điều kiện của tao là, dùng cái mạng của mày đổi lấy cái mạng của nó!”.

Jonathan vừa dứt lời, trong nháy mắt, thời gian như ngưng đọng lại.

Không khí tựa như đất sét se lại rồi khô nứt, Phương Thần chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đập mạnh mẽ, thình thịch thình thịch, như muốn bứt ra phá toang lồng ngực.

Dùng tính mạng anh để đổi lấy cô

Cô ngây người, không những muốn chạy tới bên Hàn Duệ, nhưng cả người cô bị khổng chế chẳng thể cử động được. Tứ chi cô như bị tê liệt, ngay cả đảo mắt cũng vô cùng khó khăn.

Dùng tính mạng để trao đổi, kỳ thực không phải là cô không nghĩ tới. Nhưng nó lại do chính miệng Jonathan nói ra cũng tựa như tiếng sét giữa trời quang, đánh bật mọi suy nghĩ trong đầu cô, khiến chúng rệu rã, rời rạc.

Cơ thể Phương Thần khẽ run lên, đôi mắt như được nước mắt rửa sạch càng trở nên trong trẻo, sáng ngời, trên khuôn mặt trắng bệch lộ ra vẻ kinh hoàng.

Cô chưa từng biểu hiện như vậy, cho dù là lần đầu tiên trúng đạn vì Hàn Duệ, khi ấy máu chảy xối xả, cơ hồ như cô sẽ chẳng thể sống được, thế nhưng khuôn mặt cô cũng không lộ vẻ kinh hoàng, lo sợ như ngày hôm nay.

Cô sợ hãi hay lo lắng?

Hàn Duệ vẫn đứng bất động không biểu lộ gì cả, nhưng tất cả mọi việc đều thu vào trong đáy mắt anh, chiếc cằm cương nghị như cứng lại, anh khẽ nheo mắt, nhìn Jonathan trầm mặc không nói.

Lúc này, không ai biết anh đang nghĩ gì, khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng ngay cả nửa phần tâm sự cũng chưa từng lộ ra.

Phản ứng của Hàn Duệ khiến Jonathan có phần khó thở.

Jonathan đã trắng tay, thế lực của hắn tại Bắc Mỹ đã bị tiêu diệt hoàn toàn, Phương Thần chính là con bài duy nhất Jonathan có trong tay.

Hắn giơ sát súng hơn vào Phương Thần, mắt lại nhìn chằm chằm vào Hàn Duệ, bất giác ngón tay khẽ co lại.

“ Tao cho mày mười giây suy nghĩ. Hết giờ, tao sẽ giết nó!”, Jonathan mất kiên nhẫn tuyên bố.

Từ nhỏ tới lớn, Jonathan đã ở cùng Hàn Duệ nhiều năm như vậy, hẳn hiểu rõ rằng đàn ông Trung Quốc thâm trầm đáng sợ đến thế nào, Jonathan không đoán được lúc này Hàn Duệ định làm gì, bị dồn vào chân tường chẳng còn đường quay lại, tình huống này đã khiến hắn vô cùng hoảng loạn, cuối cùng chỉ có thể chọn cách được ăn cả ngã về không, cho dù có chết hắn cũng phải kéo theo Phương Thần.

“Mười.”

“Chín.”

“Tám...”

Jonathan bắt đầu đếm ngược, hơi thở dồn dập hỗn loạn của hắn phả vào tai Phương Thần.

Hàn Duệ vẫn động như trước, trên khuôn mặt anh là vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị.

“Sáu.”

“Năm...”

Dường như có một chiếc máy vô hình đang hút dần không khí đi từng chút từng chút một, khiến hắn chẳng thể hít thở bình thường được.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên Phương Thần lại thấy vô cùng bình tĩnh.

Cô nhìn Hàn Duệ, người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ nắm mọi thứ trong tay đang đứng trước mặt mình, đối mặt với tình huống này, anh vẫn rất bình tĩnh khiến cho người ta không khỏi cảm thấy đáng sợ.

Cô nhìn anh, bỗng nhiên nhớ đến tình huống lần đầu tiên họ gặp nhau.

Anh đi giữa đám đông thuộc hạ, khí thế sắc bén chói lòa, tựa như đó là khí thế trời sinh có thể áp đảo được tất cả.

Tựa như bắt đầu từ thời khắc ấy, anh trong mắt cô mãi mãi là biểu tượng của sự bình tĩnh, mạnh mẽ, áp đảo.

Cô chưa từng hoài nghi rằng trên đời này không có việc gì là anh không thể giải quyết được, cũng chẳng có người đàn ông nào được anh, cô cho rằng chuyện gì anh cũng có thể khống chế trong lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ, thái độ im lặng của anh là gì?

Thời gian đếm ngược sắp hết, cái chết đang cận kề, nhưng dường như cô đã quên đi nỗi sợ hãi ấy.

Trong thời khắc quan trọng này, cô thôi không giãy dụa và suy nghĩ nữa, chỉ yên lặng để mặc cho anh quyết định. Nếu như ngay cả anh cũng không có biện pháp nào nữa thì kết cục đã định, có sợ hãi thêm cũng chẳng thể giải quyết được gì...

Phương Thần từ từ bình tĩnh lại, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, ngay cả giọng nói đếm ngược thời gian để lấy đi tính mạng của cô cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Trong tình huống căng thẳng nặng nề như vậy mà cô đã trở nên bình tĩnh hơn bao giờ hết, cũng chính vì thế cô đột nhiên chú ý tới một chi tiết mà lẽ ra chẳng mấy quan trọng.

Phương Thần mở to mắt nhìn chăm chăm về phía trước, bỗng khóe mắt có gì đó ánh lên, tựa như ánh sáng yếu ớt nào đó khẽ lóe lên rồi lướt qua.

Cô vội đảo mắt nhìn, chỉ thấy trên cửa sổ phía trên cao kia có một nòng súng đen ngòm, lạnh lẽo đang chĩa xuống!

Trái tim cô vừa mới bình tĩnh lại bây giờ đã đập loạn lên.

Jonathan phía sau đã đếm ngược đến giây cuối cùng, “Ba, hai...”

“Tao đồng ý.”

Trong thời khắc cuối cùng này, Hàn Duệ lạnh lùng mở miệng.

Câu trả lời của anh tựa như một mũi tên bén nhọn, nhanh chóng dứt khoát bung khỏi dây cung cầm chính xác vào đích.

Tất cả bỗng im bật, trong kho hàng im lặng như tờ.

Tất cả mọi chuyện vốn đã bên bờ sụp đổ, kết quả là bị câu nói của anh làm gián đoạn.

Bản năng cùng thần kinh của cơ thể khiến hắn chẳng thể nào phản ứng lại được, mí mắt và cơ mặt không chịu sự khống chế của cơ thể bất giác giật giật, ngón tay đặt trên cò súng cơ hồ như muốn bóp chặt lại.

Giọng của Hàn Duệ lại một lần nữa vang lên, “ Tao đồng ý trao đổi”.

Lát sau, dường như cuối cùng Jonathan cũng nghe được, đồng thời phản ứng lại, không chút nghĩ ngợi liền hạ khẩu súng đang kề sát thái dương Phương Thần xuống, nhắm thẳng vào

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, dường như hắn không còn tâm trí đâu để ngắm bắn chuẩn xác, áp lực thần kinh căng thẳng cùng sự điên loạn khiến hắn hành động ngay mà không có một động tác thừa nào cả.

“ Đoàng!”

“ Đoàng...”

Hai tiếng súng dường như vang lên cùng lúc. Máu bắn ra xối xả.

Phương Thần vẫn giữ nguyên tư thế nhìn ra ngoài cửa sổ, không động đậy, suy nghĩ cuối cùng của cô trước khi tiếng súng vang lên đó là, nhất định không thể để ảnh hưởng đến việc ngắm trúng mục tiêu của tay súng.

Do đó, mặc dù nòng súng không còn hướng vào mình, Phương Thần vẫn không động đậy, cô sợ rằng vì cử động của mình mà thay đổi hướng ngắm bắn của Jonathan.

Chỉ nửa giây sau Phương Thần đã thấy hối hận về suy nghĩ đó.

Chỉ bởi vì Jonathan đã bắn về phía Hàn Duệ, còn Phương Thần thì lại không kịp xô ngã Jonathan, không thể ngăn cản sự uy hiếp của Jonathan đối với Hàn Duệ ngay từ đầu.

Mọi việc diễn ra đến mức mọi người chẳng kịp suy nghĩ gì.

Jonathan không kịp và cô cũng không kịp.

Còn Hàn Duệ...

Đến khi Phương Thần định thần lại thì bên ngoài cửa sổ đã có mười mấy người chạy vào.

Hàn Duệ quỳ trên sàn nhà, tay đặt trước ngực, máu đỏ tươi xối xả tuôn ra qua kẽ ngón tay, chảy xuống khắp sàn nhà đầy bụi, để lại những dấu vết hãi hùng.

Viên đạn đã bắn trúng vào chỗ hiểm trên người Hàn Duệ.

Phương Thần đứng chết lặng tại chỗ, dường như cô đang gặp ác mộng, chân không nhấc nổi nữa.

Hàn Duệ cố gắng ngước mắt lên, giọng nói và tiếng bước chân của người đứng đằng sau anh đều quen thuộc, còn Jonathan đã trở thành một cái xác, viên đạn xuyên qua thái dương, kết liễu mạng sống của hắn ta.

Trước khi mất đi sức lực cuối cùng và sự tỉnh táo vì mất quá nhiều máu, Hàn Duệ cố gắng mở to mắt nhìn Phương Thần.

Sắc mặt của anh nhợt nhạt, đôi môi hơi nhếch lên, khuôn mặt giãn ra

Hồi kết

Viên đạn ăn xuyên vào gần hai centimet, khiến Hàn Duệ mất rất nhiều máu.

Ca phẫu thuật diễn ra trong năm, sáu giờ đồng hồ, cuối cùng Hàn Duệ đã qua cơn nguy kịch, sau đó, anh còn phải điều trị tiếp và nghỉ ngơi trong một thời gian dài. Đương nhiên còn phải trả lời những câu hỏi của phía cảnh sát.

Tạ Thiếu Vĩ và Tiền Quân phụ trách tất cả các việc phiền phức, còn Phương Thần có nhiệm vụ chăm sóc Hàn Duệ.

Trong thời gian Hàn Duệ còn chưa ổn định, dường như ban đêm Phương Thần không thể yên tâm nghỉ ngơi, vừa mới nhắm mắt lại cô lập tức nhớ đến câu nói cuối cùng của Hàn Duệ vào hôm đó: “ Tao đồng ý trao đổi”.

Hàn Duệ thực sự tự nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự an toàn của Phương Thần.

Trước khi bị Jonathan sát hại, Hàn Duệ từng lợi dụng Phương Thần, từng làm cô tổn thương, từng giấu kín về việc anh không bị mất trí nhớ, khiến cô không biết thực hư thế nào.

Đến ngày hôm nay, Phương Thần mới thực sự nghi ngờ, rốt cuộc Hàn Duệ là con người như thế nào? Cô không hiểu hết anh, e rằng cả đời này cô cũng không thể hiểu hết con người anh

Đã rất nhiều lần Phương Thần đặt ra giả thiết, nếu như mọi người đổi vị trí cho nhau, liệu bản thân cô có đồng ý dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự an toàn cho người khác không?

Cô yêu anh, không còn nghi ngờ gì nữa, ngay từ những ngày Hàn Duệ mất tích sau vụ nổ, Phương Thần đã nhận ra sự thật này.

Nhưng điều cô không ngờ rằng, cô lại được Hàn Duệ coi trọng đến vậy.

Dẫu rằng để đạt được mục đích, Hàn Duệ đã từng lợi dụng Phương Thần, cũng từng lừa gạt cô.

Phương Thần luôn cho rằng, trong mắt Hàn Duệ, chỉ có bản thân anh và lợi ích của anh mới là quan trọng nhất.

Nhưng lần này, dường như mọi việc đã thay đổi.

Cho đến khi Hàn Duệ xuất viện về nhà dưỡng thương, Phương Thần không nhắc một chữ nào đến chuyện này, cô chỉ hỏi: “ Tại sao anh phải giả vờ mất trí nhớ?”.

“ Có phải em đã giữ vấn đề này ở trong lòng rất lâu rồi không?”, sau khi được bác sĩ riêng A Thanh thăm khám, thần sắc của Hàn Duệ đã tốt. Phương Thần nhìn Hàn Duệ thừa nhận : “ Đúng vậy”.

Hàn Duệ nói: “ Để Jonathan lơ lửng cảnh giác, anh phải làm như vậy thì mới có đủ thời gian để hành động”.

“ Giải thích này rất không thuyết phục. Tại sao anh lại kết hợp với Tạ Thiếu Vĩ, đến em mà cũng giấu?”.

“ Em thực sự muốn nghe nguyên do ư?”, Hàn Duệ hơi nheo mắt lại, hỏi.

“ Muốn.”

Phương Thần gật đầu rất nghiêm túc, kết quả là sau hai giây im lặng, Hàn Duệ mới chậm rãi nói: “ Anh sẽ không nói cho em biết đâu”.

“ ...”Phương Thần nổi quạu, liền quay người định đi.

Trong thời gian Hàn Duệ chữa trị vết thương, phục hồi sức khỏe, tính nết càng kỳ quặc hơn trước, tất cả mọi lời nói và việc làm của anh khiến Phương Thần vừa thấy bức mình, vừa chẳng biết phải làm gì.

Hàn Duệ không phải là một bệnh nhân dễ dàng chịu hợp tác, càng không phải là một đối tượng dễ chịu để trò chuyện.>Phương Thần không có cách nào để tranh luận với Hàn Duệ, bởi vì bác sĩ đã dặn rất kỹ rằng, không được để anh kích động, cần cố gắng làm cho anh thấy thoải mái thì mới tốt cho việc phục hồi sức khỏe.

Dường như Hàn Duệ đã biết được chuyện này, nên bây giờ dù Phương Thần muốn cáu giận với anh cũng không được.

Tạ Thiếu Vĩ và mọi người ngồi hút thuốc uống trà ở dưới lầu, Phương Thần quyết định lên chất vấn Hàn Duệ.

Dù sao thì cô cũng đã bị coi là một kẻ ngốc trong một thời gian, cô không thể để chuyện này kết thúc như vậy.

Khi Phương Thần vừa đi đến cửa phòng, thì đằng sau vọng đến tiếng nói: “ Em đợi chút đã”.

Phương Thần quay đầu lại, giọng hơi bực mình: “ Còn chuyện gì nữa đây”.

“ Tại sao em lại muốn truy xét những chuyện vụn vặt ấy, còn những điều thực sự quan trọng lại không hề nhắc đến như vậy?”.

Phương Thần không hiểu, cô nghi ngờ hỏi lại: “ Anh muốn nói đến chuyện gì?”.

Hàn Duệ đứng dậy, rời khỏi giường từ từ đi đến trước mặt Phương Thần.

”>

Anh gầy hơn trước, nhưng trông đẹp trai hơn. Anh nhìn chăm chăm vào Phương Thần bằng đôi mắt lạnh như sao băng. Trong đáy mắt sâu thẳm lóe lên một đốm sáng.

Hàn Duệ nâng cằm cô lên, các ngón tay khê vuốt ve làn da mịn màng trên đó.

“ Anh đã cứu em, em còn chưa cảm ơn anh.”

Phương Thần sững người lại, cô phản bác: “ Giữa hai chúng ta còn cần phải làm thế sao?”.

“ Ồ?”, Hàn Duệ nhướn mày, trên khuôn mặt anh thoáng hiện một nụ cười.

Lúc đó, Phương Thần mới ý thức được rằng mình vừa nói ra câu gì, cô lặng người đi một lúc, rồi mới hừ một tiếng và nói tiếp: “ Ý của em là, trước đây em cũng đã cứu sống anh một lần, một đổi một, thế là hòa, rất công bằng”.

“ Thật thế sao?”

“ Đúng, ý em là vậy.”

Phương Thần không muốn đón nhận cái nhìn đầy thích thú ấy của Hàn Duệ nữa, cô vùng khỏi tay anh định mở cửa, nhưng liền bị Hàn Duệ kéo trở lại vào vòng tay mình.

“ Anh...”, Phương Thần hít một hơi thật sâu, cẩn thận tránh vết thương của Hàn Duệ, sau đó mới ngẩng đầu lên trách móc: “ Anh làm gì thế?”.

“ Anh không muốn em phân định rạch ròi với anh như thế”, Hàn Duệ cuối đầu xuống cẩn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của Phương Thần: “ Còn nữa, chuyện cũ trước đây không nên nhắc lại nữa”.

Phương Thần thấy đau, cô chau mày lại: “ Cái gì, anh sợ bị người khác biết chuyện cũ sao?”.

Chỉ thấy Hàn Duệ hơi nhếch mép, giọng điệu kiêu ngạo, chậm rãi hỏi lại: “ Em thấy anh như vậy sao?”.

Lần này không đợi Phương Thần trả lời, Hàn Duệ đã hôn lên môi Phương Thần, đến khi thấy cô gần như sắp ngạt thở anh mới dừng lại.

“ Vết thương của anh còn chưa lành! Đúng là đồ lưu manh!”, Phương Thần bực tức hét lên trong vòng tay của Hàn Duệ.

“ Anh nói rồi mà, con người anh vốn như vậy đó.”

Một lần nữa Hàn Duệ nhắc lại: “ Chuyện cũ trước đây không cần nhắc lại nữa, em nói lại làm gì chứ?”.

Mắt Phương Thần sáng bừng lên: “ Nếu không đồng ý thì sao?”.

Hàn Duệ hơi mỉm cười: “ Em yên tâm, anh có rất nhiều cách để có thể khuất phục được em:.

Phương Thần bắt giác mím chặt môi liếc nhìn Hàn Duệ.

Hàn Duệ nói tiếp: “ Em là người thông minh, cho nên em biết phải làm thế nào mới là tốt nhất, đúng không?”.

Câu nói này của Hàn Duệ rõ ràng có hàm ý đe dọa.

Quả đúng vậy! Phương Thần suy nghĩ, mặc dù hiện giờ Hàn Duệ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sức khỏe, nhưng trong rất nhiều việc cô vẫn chưa phải là “đối thủ” của anh, đặc biệt là trên một số phương diện...

Nên, sau khi suy nghĩ một lúc, Phương Thần hỏi: “Chuyện cũ trước đây có thể chấm dứt ở đây, nhưng còn sau này thì sao?”

“Em nói vậy nghĩa là thế nào?”

“Nếu như sau này anh lại lừa gạt và lợi dụng em thì em phải làm thế nào?”, Phương Thần nói rõ. “Em không thích cái cảm giác đó, hơn nữa cũng quyết không để những chuyện như vậy lặp lại”.

Phương Thần khoanh hai tay trước ngực, thái độ nghiêm túc giống như đang trong hội nghị đàm phán, nói xong cô nhìn thẳng vào mắt Hàn Duệ.

Hàn Duệ và Phương Thần đúng là hai người sống trong hai thế giới khác nhau.

Hàn Duệ với sự trải nghiệm trong ba mươi năm rõ ràng khác với người bình thường, cho nên trước khi cam đoan những điều lo lắng không xảy ra lần nữa, thì cô không thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của anh.

Phương Thần hơi ngẩng mặt lên, vì vừa tắm xong nên làn da cô rất thơm tho sạch sẽ, chẳng khác gì một quả vải vừa bóc vỏ xong.

Các nét trên khuôn mặt Phương Thần rất xinh đẹp, nhưng Hàn Duệ nghĩ, điều thực sự thu hút anh chính là tính cách của cô.

Giống như lúc đầu vì chuyện của Tô Đông mà cô tìm đến anh, lúc đó Phương Thần rõ ràng là một cô gái yếu đuối, nhưng lại không hề sợ hãi, thậm chí còn có vẻ ép người khác nữa, đôi mắt thì sáng long lanh.

Và bây giờ, một lần nữa Phương Thần lại sử dụng dáng vẻ đó để đặt điều kiện với Hàn Duệ.

Hàn Duệ thấy buồn cười, dừng lại một lát, anh điềm tĩnh chấp thuận với Phương Thần: “Sẽ không xảy ra lần nữa đâu”. Nói rồi, khóe miệng của Hàn Duệ hơi cong lên, anh hỏi lại: “Thế nào, em hài lòng chưa?”.

“Lời nói không bằng hành động!”, Phương Thần nhướn mày lên.

“Vậy em muốn thế nào?”, Hàn Duệ hơi nheo mắt lại, dường như anh có vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Nếu anh muốn nuốt lời thì dù cho giấy trắng mực đen cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu”.

“Đúng như vậy”, Phương Thần suy nghĩ một lúc, Hàn Duệ đã nói ra lời đảm bảo rồi, chi bằng hãy nhân đây xuống nước một tí: “Vậy thì đợi sau này xem thế nào rồi nói tiếp vậy”.

Khi nói câu nói trên, đôi mắt long lanh của Phương Thần lóe lên một tia sáng lâu lắm rồi mới thấy, dưới ánh đèn trong nó lấp lánh như thủy tinh.

Màn đêm buông xuống, trong gian phòng khách rộng rãi sáng sủa, ván bài đang trong tình thế cam go.

Có người bất ngờ liếc nhìn lên lầu, tò mò hỏi: “Cả buổi tối không thấy đại ca xuất đầu lộ diện, không biết đang làm gì nữa?”.

Thấy vậy, Tiền Quân liền lên tiếng mắng: “Cái thằng này quan tâm đến việc đó làm gì? Tập trung đánh bài đi! Hai vạn nếu như không có ai theo thì tao ù đây này”.

“Xin lỗi nhé, tao ù trước đã”, Tạ Thiếu Vĩ ngồi ở cửa trên của Tiền Quân chậm rãi lật bài lên, đẩy gọng kính trên sống mũi, đột nhiên nói: “Thực ra tao cũng hơi tò mò đấy...”.

Tạ Thiếu Vĩ dừng lại làm như vô tình, Tiền Quân liếc nhìn Tạ Thiếu Vĩ hỏi: “Mày tò mò cái gì?”.

“Tò mò là không biết khi nào chúng ta sẽ có một bà chị đâu?”.

Tạ Thiếu Vĩ vừa nói dứt lời thì có một đàn em nói bồi thêm.

“Thật thế à?”

“Tao nghĩ không nhanh như vậy đâu!”

“Anh nói gì thế! Anh không thấy chị Phương Thần rất quan tâm đến đại ca hay sao?”

“ Đúng đây, em cũng thấy thế...”

Láng máng nghe thấy nhiều người bàn tán xôn xao ở dưới lầu, Phương Thần chau mày lại hỏi Hàn Duệ: “ Họ đang làm gì vậy?”

“ Mặc kệ họ”, nhân lúc Phương Thần không chú ý, Hàn Duệ liền nhanh tay ôm chặt lấy eo của Phương Thần, kéo cô đến bên giường.

“ Anh làm gì thế?”, Phương Thần hỏi.

Hàn Duệ bình tĩnh nhìn Phương Thần: “ Đương nhiên là đi ngủ”.

“ Phòng ngủ của em không phải ở đây...”, Phương Thần định nói tiếp, nhưng cô chưa kịp nói gì thì đã bị Hàn Duệ kéo lên giường.

“ Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ chuyển sang phòng này”, Hàn Duệ vừa ra lệnh không cho Phương Thần nói tiếp, vừa vói tay tắt đèn ngủ, đồng thời khóa chặt lấy khuôn miệng còn muốn nói tiếp của Phương Thần lại bằng cách tốt nhất.

Bên ngoài tấm rèm cửa sổ dày, màn đêm mỗi lúc một sâu hơn, giống như một tấm màn nhung đen vô hình kéo dài đến tận chân trời.

Đêm nay nhất định sẽ là đêm ấm áp nhất trong cả mùa đông này.

67. Ngoại Truyện

Ngoại truyện

Ngồi trong quán bar đợi cả buổi tối, đến phút cuối cùng khi nhìn thấy anh, trái tim của cô bất chợt quặn thắt lại.

Người đàn ông bên cạnh cô dường như biết được điều đó, đôi mắt màu xanh biếc hơi chuyển động, hẩn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt đỏ cho thấy có một nguy hiểm đang đến gần.

“ Bé cưng, hãy thỏa mái một chút đi”, người đàn ông ghé vào tai cô nói bằng tiếng Anh với vẻ đe dọa.

Cô không nói gì, chỉ cố ép mình rời mắt khỏi người đàn ông mặc áo đen ở ngoài cửa.

Cô nhớ anh, vậy mà lúc này lại rất sợ anh xuất hiện.

Nhưng cuối cùng anh vẫn đến, anh đã nhận lời với Jonathan, xuất hiện rất đúng giờ. Thực ra cô đã nghĩ đến việc đó, từ trước đến giờ anh không sợ gì và cũng không phải sợ gì. Dường như anh đã leo lên đến đỉnh cao nhất - ở vị trí mà mọi người đều ngưỡng mộ, chỉ một câu nói của anh có thể cứu sống hoặc giết chết vô số người, thậm chí Jonathan cũng có phần phải nể anh. Vì thế, cô mới rơi vào hoàn cảnh trở thành quân cờ của Jonathan, một quân cờ dùng để đối phó với anh.

Nhưng tối nay, cô quyết định kết thúc sứ mệnh đó.

Dường như cô thầm hạ quyết tâm, cô đưa mắt nhìn xuống, xoay xoay chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa của tay trái một cách vô thức, chờ đợi người đó bước vào.

“ Anh hẹn tôi đến đây là muốn nói chuyện gì vậy?”, cuối cùng giọng nói nghiêm nghị quen thuộc đó cũng át đi sự huyền ảo của quán bar vang lên bên tai cô, mí mắt của cô hơi giật giật.

“ Uống rượu, nói chuyện phiếm. Chúng ta là anh em, không phải sao?”, Jonathan cười, đồng thời đưa tay lên giữ lấy cằm cô nâng lên: “ Tại sao em không chào Alex

Cô không còn cách nào khác, đành phải nhìn về phía anh.

Ở khoảng cách gần thế này, một lần nữa cô lại nhìn thấy đôi mắt giống như hai ngôi sao băng, nó vừa sâu vừa lạnh lùng, dường như trong đó không hề có chút hơi ấm và tình cảm nào, nhưng lại có ma lực hút hồn người mạnh mẽ.

Cô hơi hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng trong buổi gặp mặt đầu tiên. Có lẽ ngay từ giây phút đó, người đàn ông phương Đông tuần tú thần bí này trở thành một tai họa trong cuộc đời cô.

Tai họa đó cô không tránh được.

Cô bị Jonathan khống chế, rơi vào sự đam mê đáng sợ của ma túy, cô bị đe dọa lợi dụng; cô tiếp cận anh, rồi sau đó yêu anh... Cô giống như một người ngoài cuộc, rất tỉnh táo nhìn mình đang dần dần rơi xuống vực thẳm, cô không trốn tránh được và cũng không muốn trốn tránh. Anh từng dành cho cô sự quan tâm thích đáng, cũng từng dành cho cô sự che chở bảo vệ đáng kể, nhưng anh chưa bao giờ yêu cô.

Cô luôn biết điều đó.

Anh không yêu cô.

Nhưng giống như người bị trúng tà, đến nỗi các bức vẽ sơn dầu đều là hình của anh.

Vậy mà hôm nay, tất cả đã không thể nào tiếp tục được nữa. Con người thông minh như anh đã hiểu rất rõ vị trí của cô. Anh không đòi tính mạng của cô, như thế cũng để cô phải cảm tạ lòng nhân từ của trời xanh rồi. Suy cho cùng, những người khiến anh còn chút nể tình không nhiều. Để đứng được vị trí như ngày hôm nay, có lẽ anh đã phải đánh đổi linh hồn trong sạch của mình bằng linh hồn của quỷ dữ.

Do đó, trong lòng cô còn có đôi chút ảo tưởng, cũng chính đôi chút ảo tưởng này đã khiến cô giữ chặt lấy nòng súng trong cơn hoảng loạn ngay sau đó.

Không rõ dung khí ấy từ đâu ra?

Đến cô cũng không biết nữa.

Từ nhỏ cô đã là một cô gái sống rất nề nếp. Khác với em gái, cô là người rất ngoan ngoãn, khiến ai cũng thương mến, là đối tượng để tất cả mọi người yêu quý, che chở.

Do đó cuối cùng, khi ngã vào vòng tay anh, trong hơi thở thoi thóp, cô đã đưa ra một yêu cầu nhỏ: Đề nghị anh không để cho bố mẹ cô biết những chuyện này...

Cô thở hổn hển nhìn anh, trong đầu toàn thấy những vầng sáng vỡ vụn, còn đôi mắt anh vẫn lạnh lùng, điềm tĩnh, dường như sự nguy hiểm và hỗn loạn ở vùng xung quanh không hề tồn tại.

Anh mím chặt môi không nói gì, cô cũng không còn sức để nói nữa. Máu từ lồng ngực đang tuôn ra xối xả, sự sống đang dần dần rời xa cô.

Cuối cùng cô cố sức cử động ngón tay, chiếc nhẫn đó là vật kỉ niệm duy nhất mà anh tặng cho cô. Anh đã nhận ra, anh nhượng mảy, hỏi cô: “ Còn muốn nói gì?”.

Cô không còn đủ sức để lắc đầu, chỉ biết rằng cô nằm tựa vào cánh tay rắn chắc của anh, dựa vào đó cô thấy rất an tâm. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên cô mặc cho mình được đến gần anh như thế.

Thực ra có một câu mà cô đã giữ kín ở trong lòng rất lâu rồi. Cô muốn nói, cô rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ người con gái nào đó sau này sẽ được anh yêu.

Nếu như anh là người hiểu được tình yêu là gì.

Có lẽ người phụ nữ đó sẽ hạnh phúc biết bao!

– HẾT –

Lời bạt

Ý định viết cuốn sách này bắt đầu hình thành từ năm 2008, đến tháng 6 năm 2010 thì chính thức được viết xong, trong thời gian ấy được chỉnh sửa ba lần. Phải tốn nhiều thời gian như vậy, nhưng cuối cùng nó cũng đã đến với mọi người, tôi thấy rất mãn nguyện.

Thực ra tôi vốn định sáng tác một bi kịch, cho nên mới xây dựng hình tượng hai nhân vật Hàn Duệ và Phương Thần như thế.

Họ là người của hai thế giới khác nhau, lại bị ngăn cách bởi một mối ân oán. Tình cảm giữa hai người bắt đầu từ những toan tính và lợi dụng, vì vậy dường như nó đã được quyết định rằng sẽ kết thúc bằng một kết cục không mấy tốt đẹp. Tuy nhiên, khi viết đến đoạn sau, giống như suy nghĩ của rất nhiều độc giả, họ rất xứng đôi. Cho dù lúc đầu câu chuyện như thế nào, nhưng cuối cùng Phương Thần vẫn dần dần đi vào cuộc sống của Hàn Duệ. Đó là một thế giới đầy bí hiểm, đầy quyền lực và luôn có nguy cơ rình rập, Phương Thần đã ở trong thế giới đó nhưng hoàn toàn không làm cho mọi người cảm thấy bất ngờ. Đó là một điều rất kỳ diệu, lúc đầu tiên nhất là khi bắt đầu cầm bút viết câu chuyện này, đến tôi cũng không thể ngờ là như vậy.

Còn về nhân vật Hàn Duệ, tôi phải thành thật thừa nhận rằng, tôi muốn thông qua anh để thỏa mãn những suy nghĩ viển vông, thời thiếu nữ của mình. Đó là những tưởng tượng về một mẫu hình đàn ông với các phẩm chất: có quyền lực mạnh mẽ, thâm trầm và lạnh lùng như băng giá. Đây đều là những điều mà tôi đặc biệt yêu thích, thậm chí người đàn ông ấy còn có cả dã tâm hy sinh tất cả để đạt được mục đích. Điều này nghe thì thấy có vẻ rất tàn nhẫn, do đó Phương Thần đã xuất hiện. Sự xuất hiện của Phương Thần là để kết đôi với Hàn Duệ, cũng là để nhân tính hóa thêm con người của anh. Bất luận là anh hùng hay kẻ xấu, trong lòng họ đều có chút tình cảm dịu dàng, đó là điều tôi muốn thể hiện.

Do đó trong đoạn cuối cùng của câu chuyện, tôi đã thay họ tạo ra một kết cục viên mãn. Hai người ở bên nhau như vậy, có lẽ là sự hòa hợp hoàn mỹ giữa ánh sáng và bóng tối.

Tôi yêu cuốn sách này, thậm chí còn hơn bất kỳ tác phẩm nào tôi viết trước đây. Hy vọng sau khi đọc xong, quý độc giả cũng có cảm giống như tôi.

Cuối cùng, xin gửi tặng cuốn sách này đến những người chưa yêu hoặc đang tìm kiếm tình yêu cho riêng mình. Xin hãy nhớ, hy vọng – mãi tồn tại quanh ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hoang-hon-mong-manh>